ရန်ကုန်တိုင်း၊ ဗဟန်းမြို့နယ်

မဟာအောင်မြေဘုံစံကျောင်းတိုက်

ပဓာနနာယကဆရာတော်

အဂ္ဂမဟာပဏ္ဍိတ

အရှင်စန္ဒိမာ

စီရင်ရေးသားတော်မူအပ်သော

ဓမ္မပဒ ဝတ္ထုတော်ကြီး

(ပထမတွဲ)

ပြည်ထောင်စု မြန်မာနိုင်ငံတော်

...ရေးဦးစီးဌာန ပုံနှိပ်တိုက်၌ ရိုက်နှိပ်သည်။

ကောဇာ ၁၃၅၄ ခရစ် ၁၉၉၂

၂၀၅၅၇

ရန်ကုန်တိုင်း၊ ဗဟန်းမြို့နယ်

မဟာအောင်မြေဘုံစံကျောင်းတိုက်

ပဓာနနာယကဆရာတော်

အဂ္ဂမဟာပဏ္ဍိတ

အရှင်စန္ဒိမာ

စီရင်ရေးသားတော်မူအပ်သော

ဓမ္မပဒ ဝတ္ထုတော်ကြီး

(ပထမတွဲ)

ပြည်ထောင်စု မြန်မာနိုင်ငံတော်

သာသနာရေးဦးစီးဌာန ပုံနှိပ်တိုက်၌ ရိုက်နှိပ်သည်။

သာသနာ ၂၅၃၆ ကောဇာ ၁၃၅၄ ခရစ် ၁၉၉၂

ရန်ကုန်မြို့၊ ကမ္ဘာအေး၊ သာသနာရေးဦးစီးဌာန ပုံနှိပ်တိုက်၌
လက်ထောက်ညွှန်ကြားရေးမှူး ဦးထွန်း
(မှတ်ပုံတင်အမှတ်-၀၂၄၀၅/၈၂၅၂၇)က ပုံနှိပ်ထုတ်ဝေသည်။

နိဒါန်း

ခေတ်ကောင်းချိန်ခါ သာသနာ

သုံးလောကထွတ်ထား သဗ္ဗညု မြတ်စွာဘုရားသည် လူနတ်ဗြဟ္မာ သတ္တဝါတို့၏ အကျိုးစီးပွားအလို့ငှါ ပွင့်ထွန်း ပေါ်ပေါက်တော်မူလာသည်နှင့် အညီ သံသရာဝဲဩဃတွင် ဖန်ခါခါ နစ်မျောလျက် ရှိကြကုန်သော ဝေနေယျသတ္တဝါအပေါင်းတို့အား ကယ်မဆောင်ယူ ပြည်နိဗ္ဗူသို့ ပို့တော်မူလိုသော မဟာကရုဏာတော် ကြီးမားစွာဖြင့် မနေမနား လေးဆယ့်ငါးဝါ ကာလကြာအောင် ဝေနေယျဗ္ဗာသယ အရှဥ္စာနအား လျော်စွာ တရားဒေသနာများကို ဟောကြားတော်မူလျက် မြတ်စွာဘုရားသခင်သည် သာသနာတော်ကြီးကို ပြုစုပျိုးထောင်တော်မူခဲ့ပါသည်။

ထိုကဲ့သို့ မြတ်စွာဘုရားသခင်သည် ပြုစုပျိုးထောင်၍ ဆုံးမတော်မူခဲ့သော မြတ်စွာဘုရားရှင်၏ နှုတ်ကမ္ပတ်တော်လာ ဒေသနာဩဝါဒကို သာသနာဟု ခေါ်ဆိုရပေသည်။

ယင်း သာသနာတော်မြတ်ကြီးကို ဆက်လက် တည်တံ့ ပြန့်ပွားအောင် ရှေးမင်းများနှင့် အစိုးရမင်း အဆက်ဆက်တို့သည် အားပေးချီးမြှောက် ထောက်ပံ့မှု တည်းဟူသော ရေလောင်း, ပေါင်းသင်, မြေတောင်မြှောက်မှုကို စဉ်ဆက်မပြတ် ပြုလုပ်ခဲ့ကြပါသည်။

သာသနာတော်ကြီး ဆက်လက် တည်တံ့ ပြန့်ပွား စည်ပင်ရေးသည် ရှေးမင်းများနှင့် အစိုးရမင်းတို့၏ အားပေး ချီးမြှောက် ထောက်ပံ့မှု အပေါ်၌ အမှီပြုနေရကား အားပေး ချီးမြှောက် ထောက်ပံ့မှု အားကောင်းလျှင် အားကောင်းသလောက်၊ အားနည်းလျှင် အားနည်းသလောက် ခေါက်ရှာငှက် ပမာ နိမ့်တုံ, မြင့်တုံ ဖြစ်တတ်ချေသည်။

နိုင်ငံတော် ငြိမ်ဝပ်ပိပြားမှု တည်ဆောက်ရေးအဖွဲ့သည် ၁၉၈၈-ခုနှစ်၊ စက်တင်ဘာလ ၁၈-ရက်နေ့တွင် နိုင်ငံတော်အာဏာ အရပ်ရပ်ကို လွှဲပြောင်း တာဝန်ယူပြီးချိန်မှ စ၍ ဘက်စုံ ပြုပြင် မွမ်းမံ တည်ဆောက်ခဲ့သော သမိုင်းဝင် သာသနိက အဆောက်အဦများကို ထည်ဝါခန့်ညားစွာ တွေ့မြင်နိုင်ပေသည်။ သာသနာတော်ဆိုင်ရာ ဘွဲ့တံဆိပ်တော် အသစ်များကို တီထွင်ပြဋ္ဌာန်း၍ ဆက်ကပ် အပ်နှင်းသည်မှာလည်း ထူးခြားသော သာသနာ့မှတ်တိုင် စိုက်ထူလိုက်ခြင်း ဖြစ်ပေသည်။

ကမ္ဘာ့အလယ်တွင် ဗုဒ္ဓသာသနာတော်ကြီး နေလို လလို ထွန်းလင်းတောက်ပစေရန် ပြည်ပ သာသနာပြု လုပ်ငန်းများကိုလည်း တိုးချဲ့၍ အကောင်အထည်ဖော် ဆောင်ရွက်ခဲ့ပြန်ပေသည်။

ထိုကဲ့သို့ ပြည်တွင်းမှာသာမက ပြည်ပ သာသနာပြု လုပ်ငန်းများ အောင်မြင်အောင် ဆောင်ရွက်လျက်ရှိသော်လည်း ပြည်တွင်း၌ ဗုဒ္ဓသာသနာ မထွန်းတောက်သေးသော နယ်စပ်ဒေသနှင့် တောင်တန်းဒေသ သာသနာပြုလုပ်ငန်းများ ဆက်လက် အကောင်အထည်ဖော် ဆောင်ရွက်ရန် လိုအပ်လျက် ရှိသေးကြောင်းကို တွေးခေါ် မြော်မြင် ရှုဆင်ခြင်မိသော နိုင်ငံတော် ငြိမ်ဝပ်ပိပြားမှု တည်ဆောက်ရေး အဖွဲ့သည် ၁၉၅၄-ခုနှစ် သီတင်းကျွတ်လတွင် နယ်စပ်ဒေသနှင့် တောင်တန်းဒေသများသို့ သာသနာပြု ကြွရောက်တော်မူကြမည့် နိုင်ငံတော် သံဃမဟာနာယကအဖွဲ့ ဆရာတော်ကြီး များ သာသနာပြုရာတွင် လိုအပ်သော ပစ္စည်းလေးပါး လှူဖွယ်ဝတ္ထုများကို လှူဒါန်းရုံမျှ အားမရဘဲ ယင်းဒေသရှိ သာသနာပြု ရဟန်းတော်များနှင့် ဗုဒ္ဓဘာသာဝင် လောင်းလျာတို့ သိထားသင့်၊ မှတ်သားသင့်၊ လိုက်နာသင့်၊ ကျင့်ဆောင်သင့်သော ပါဠိတော် မြန်မာပြန်ကျမ်းများ၊ ငါးရာငါးဆယ် ဇာတ်တော်များ၊ ဓမ္မပဒဝတ္ထုတော်ကြီး စသော (၄၉)မျိုးသော ကျမ်းစာ အဖြာဖြာတို့ဖြင့်လည်း ချီးမြှောက်ထောက်ပံ့ လှူဒါန်းရန် အာသာဆန္ဒ ပြင်းပြ သော နိုင်ငံတော် ငြိမ်ဝပ်ပိပြားမှု တည်ဆောက်ရေးအဖွဲ့သည် လိုအပ်သော ကျမ်းစာအုပ်များကို အလျင်အမြန် ပြန်လည် ပုံနှိပ်ပေးရန် သာသနာရေး ဝန်ကြီးဌာန၊ သာသနာရေးဦးစီးဌာနအား ညွှန်ကြားခဲ့ပါသည်။

ယင်းသို့ ပြန်လည် ရိုက်နှိပ်ရန် လိုအပ်သော ကျမ်းစာအုပ်များတွင် ဓမ္မပဒ ဝတ္ထုတော်ကြီးသည်လည်း တစ်ကျမ်းအပါအဝင် ဖြစ်ရာ ယင်းဓမ္မပဒဝတ္ထုတော် ကြီး၌ အတွဲအားဖြင့် ငါးတွဲရှိပါသည်။ ယင်းဓမ္မပဒနှင့် ပတ်သက်၍ စာရှုသူ များအား အနည်းငယ် တင်ပြလိုပါသည်။

ဓမ္မပဒ ဂုဏ်ရည်

ဓမ္မပဒ ပါဠိတော်သည် ပိဋကသုံးပုံ နိကာယ်ငါးရပ်တွင် ခုဒ္ဒကနိကာယ်၌ ပါဝင်သောကျမ်းစာ ဖြစ်သည်၊ ဓမ္မပဒဟူသည်– (ဓမ္မ=တရားတော်တို့၏+ ပဒ=အပေါင်းအစု၊ တရားတော် အပေါင်းအစု)ဟု အဓိပ္ပါယ်ရသည်၊ တရား ပဒေသာ၊ တရားညွန့်ပေါင်း ကျမ်းကြီးဟူ၍လည်း ခေါ်ဆိုသင့်သည်။ မှန်ပါ သည်၊ ဤဓမ္မပဒကျမ်းကြီး၌ လောကုတ္တရာ မဂ် ဖိုလ် နိဗ္ဗာန် တရားများဆိုင်ရာ ပါဝင် ဟောကြားထားပါသည်။ ယင်းတရားတော်ကို ဦးတည်၍ လူမှုရေး၊ ကြီးပွားရေး၊ စီးပွားရေး၊ ပညာရေး စသည့် လောကီရေးရာ အကျိုးကျေးဇူး များစွာ ဖြစ်နိုင်သည့် တရားတော်များကိုလည်း ထည့်သွင်းဟောကြားထားပါ သည်။ ထို့ကြောင့် ဓမ္မပဒဟူသော ပါဠိဘာသာအမည်ကို တရားတော် ပေါင်းချုပ်ကျမ်းကြီး ဟူ၍လည်း ခေါ်ဆိုသင့်ပါသည်။

ဘုရားရှင်သည် ဤဓမ္မပဒ ပါဠိတော် ဂါထာများဖြင့် သတ္တဝါအနန္တတို့အား ကိလေသာအမိုက်အမဲကို ဖျက်ခွဲတော်မူစေ၍ နိဗ္ဗာန်သို့ ပို့တော်မူခဲ့သည်။ မိခင်သည် ငိုကြွေးနေသော သားငယ်ကို နို့ချိုတိုက်ကျွေးကာ သီချင်းဆို၍ အငိုတိတ်စေသကဲ့သို့ ဘုရားရှင်သည်လည်း ကိလေသာဖြင့် ငိုကြွေးနေရသည့် သတ္တဝါများအား ဤဓမ္မပဒ နို့ချိုဒေသနာကို တိုက်ကျွေးတော်မူ၍ ဓမ္မဂီတဖြင့် ကိလေသာ အငိုကို တိတ်စေတော်မူခဲ့လေသည်။

ဓမ္မပဒ ဒေသနာ နာရကျိုး

ဤဓမ္မပဒလာ ဂါထာများကို ကြားနာရသဖြင့် ဗုဒ္ဓဘာသာအဖြစ်သို့ ရောက်ရှိခဲ့ရသော သူများမှာ အသောက မင်းကြီးနှင့် အနော်ရထာမင်းကြီးတို့ ဖြစ်သည်။

အသောကမင်းကြီး

ဘုရားရှင် ပရိနိဗ္ဗာန် စံတော်မူပြီးနောက် နှစ်ပေါင်း ၃၅၀-ခန့်က ဗုဒ္ဓ၏ အဆုံးအမသာသနာတော်ကြီး ပျောက်သုဉ်းလုနီးနီးဖြစ်၍ မိစ္ဆာဝါဒီများ ဖိစီးလွှမ်းမိုး ကြီးစိုးနေချိန်တွင် သာသနာပြုပုဂ္ဂိုလ် အစစ်အမှန်ကို ရှာကြံလိုလားသော အသောကမင်းတရားကြီးသည် စိတ်ပြေလက်ပျောက် လေသောက်တံခါးကိုဖွင့်ကာ အပြင်လောက သွားလာလှုပ်ရှား နေကြပုံကို ကြည့်ရှုနေစဉ် ဝိနည်းသိက္ခာပုဒ်တော်နှင့်အညီ နန်းရင်ပြင်၌ ဖြည်းညင်းစွာ လှမ်းကြွ၍ သွားသော သာသနာ့ကျက်သရေဆောင် နိဂြောဓသာမဏေကို မြင်လျှင် ကြည်ညိုစေတနာ သဒ္ဓါတရား တဖွားဖွား ဖြစ်လေရကား ထိုနိဂြောဓသာမဏေကို နန်းတော်သို့ ပင့်ဖိတ်၍ လှူဖွယ်ဝတ္ထု အစုစုဖြင့် ဆယ်ကပ် လှူဒါန်းပူဇော်ပြီးနောက် နိဂြောဓသာမဏေ မိန့်တော်မူသည့် "အပ္ပမာဒေါ အမတံ ပဒံ" အစရှိသော ဂါထာတရား နာကြားရ၍ ဗုဒ္ဓဘာသာဝင် စင်စစ် ဖြစ်ခဲ့လေသည်။

အနော်ရထာမင်းကြီး

သာသနာနှစ် ၁၅၆၁-ခုနှစ် သို့ရောက်သောအခါ အနော်ရထာမင်းလက်ထက်တွင် အရည်းကြီးတို့၏ မသင့်မလျော် ဖေါက်ပြန်မှားယွင်းသည့် အကျင့်ယုတ်များကို တွေ့မြင်ရသောအခါ ဘုန်းကံပါရမီ ရင့်သန်သူ ဖြစ်သောကြောင့် မကြည်ညို မနှစ်သက်နိုင် ရှိနေခဲ့သည်။

ယင်းသို့ ဖြစ်စဉ်မှာပင် တောလိုက်မှုဆိုး တစ်ယောက်သည် ထူးဆန်းသည့် အဝတ်အစားကို ဆင်ယင်ထားသည့် အရှင်ဓမ္မဒဿီဘွဲ့တော်ရှိသော ရှင်အရဟံကို ပင့်ဆောင်လာရာ ကြည်ညိုဖွယ် အဆင်ရှိသော ရှင်အရဟံကို ဖူးမြင်လိုက်ရသော

အနော်ရထာဘုရင်သည် အရည်းကြီးများနှင့် မိုးနှင့် မြေအလား လွန်ကွာခြားသည့် ရှင်အရဟံ အရှင်မြတ်ကို အလွန်တရာ ကြည်ညိုမှု သဒ္ဓါတရား ဖြစ်ပွါးကာ ပစ္စည်းလေးပါး လှူဒါန်း ပူဇော်၍ အရှင်မြတ်၏ ဆရာ ဘုရားသခင်၏ တရားတော်ကို ဟောကြားတော် မူပါလော-ဟု တောင်းပန်သောအခါ "အပ္ပမာဒေါ အမတံ ပဒံ" အစရှိသော ဓမ္မပဒဂါထာတော်မြတ်ကို ရှင်အရဟံ ဟောတော်မူပြီးနောက် အနော်ရထာ မင်းကြီးသည် သာသနာတော်၌ သက်ဝင်ယုံကြည် သရဏဂုံတည်ကာ ဗုဒ္ဓဘာသာဝင် စင်စစ် ဖြစ်ခဲ့လေသည်။

ဓမ္မပဒဝတ္ထုတော်ကြီး

ဆရာတော် အရှင်စန္ဒိမာ (အဂ္ဂမဟာပဏ္ဍိတ)သည် ရဟန်း (၇)ဝါအရက ရေးသားတော်မူခဲ့သော တရားပေါင်းချုပ်ခေါ် ဓမ္မပဒဝတ္ထုတော်ကြီးမှာ ဓမ္မပဒပါဠိတော်ကို အခြေခံ၍ ဓမ္မပဒအဋ္ဌကထာ ဖွင့်ချက်များအတိုင်း ပစ္စုပ္ပန်ဝတ္ထု အတိတ်ဝတ္ထု ဇာတ်ကြောင်း စသည်များဖြင့် ဖွင့်ဆို ရေးသားတော်မူပါသည်။

ဆရာတော်သည် ကဗျာ လင်္ကာနည်းများဖြင့် စကားပြေများကို ရေးသား၍ ဇာတ်ကြောင်းဝတ္ထုများ၌ ဓမ္မပဒအဋ္ဌကထာအပြင် အကျယ်ဖွင့်ပြသည့်အခါ ဆိုင်ရာ ပါဠိ့အဋ္ဌကထာများ ကိုးကား၍ ခိုင်လုံစွာ ဝတ္ထုဇာတ်လမ်း ပေါ်လွင်အောင် ရေးသားထားသဖြင့် ရဟန်းရှင်လူ ပြည်သူအများ လူကြိုက်များသော ကျမ်းစာအုပ်တစ်အုပ် ဖြစ်သည်။

သာသနာရေးဦးစီးဌာနမှ ပုံနှိပ် ထုတ်ဝေခြင်း

ယင်းကျမ်းစာအုပ်ကို နယ်စပ်ဒေသနှင့် တောင်တန်းဒေသရှိ သာသနာပြု ပုဂ္ဂိုလ်များနှင့် ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်များအတွက် ရည်ရွယ်၍ သာသနာရေးဦးစီးဌာန ပုံနှိပ်တိုက်မှ အထားအသို အပြင်အဆင် အမွမ်းခြယ်၍ မင်ကျမင်န ကောင်းမွန်စွာဖြင့် ပုံနှိပ် ထုတ်ဝေ ဖြန့်ချိအပ်ပါသတည်း။

ဓမ္မာစရိယ ဦးတင်လှိုင်
စာပြင်မှူးချုပ်

မှတ်ချက်။ ။ဓမ္မပဒ ဝတ္ထုတော်ကြီး (ပထမတွဲ၊ ဒုတိယတွဲ) စာမူကို ဦးပေါ်ရင်-ဒေါ်စောရင်တို့၏ အမွေဆက် အမွေခံတို့၏သဘောတူညီချက်အရ နယ်စပ်ဒေသနှင့် တောင်တန်းဒေသသာသနာပြု လုပ်ငန်းအတွက် တစ်ကြိမ်ရိုက်အဖြစ် သာသနာရေးဦးစီးဌာန ပုံနှိပ်တိုက်မှ ရိုက်နှိပ်ထုတ်ဝေသည်။

ဓမ္မပဒဝတ္ထုတော်ကြီး ကျမ်းပြုသခင်

အရှင်စန္ဒိမာ၏ ထေရုပ္ပတ္တိကထာ

ဤဓမ္မပဒဝတ္ထုတော်ကြီးကို ပြုစုရေးသားတော်မူသော အရှင်စန္ဒိမာသည် ရေဝတီတိုင်း၊ မြန်အောင်မြို့၊ မြို့မရပ် မင်းမျိုးမင်းနွယ်မှ ဆင်းသက်ပေါက်ဖွား လာသော အဖ ဦးကြီးနှင့် ကုန်သည်မျိုးရိုးမှ ဆင်းသက်ပေါက်ဖွားလာသော အမိ ဒေါ်ဆိုင်း-ဟူသော စင်ကြယ်သော မိဘနှစ်ပါးတို့မှ ၁၂၃၆-ခုနှစ် တန်ဆောင်မုန်းလပြည့်ကျော် ၈-ရက် အင်္ဂါနေ့ နံနက် ၆-နာရီ ၁၈-မိနစ်တွင် မွေးဖွားပေါ်ပေါက် ထွန်းတောက်စေခဲ့သော သားထူးသားမြတ် ရတနာတစ်ပါး ဖြစ်ပါသည်။

ဆရာတော်လောင်းလျာသည် မွေးချင်း ၁၀-ယောက်အနက် ၈-ယောက် မြောက် ဖြစ်သော အတိဇာတ သားကောင်း ရတနာဖြစ်၍ ၎င်းသူငယ်၏ ရုပ်ကိုယ်သည် ညိုညိုထွားထွား အလွန်ပင် ခန့်ညားသဖြင့် မိဘများက မောင်ညိုထွားဟူ၍ ပညတ်ထုတ်ဖော် ခေါ်ဝေါ်ခဲ့ကြလေသည်။

ဆရာတော်လောင်းလျာသည် ၁၃-နှစ်သား အရွယ်တွင် မိဘနှစ်ပါးတို့၏ ပစ္စယာနုဂ္ဂဟဖြင့် မြန်အောင်မြို့ သင်္ဂဇာကျောင်းတိုက် ဆရာတော်သီရိသဒ္ဓမ္မပါလ မထေရ်အထံ၌ သာမဏေအဖြစ် ရောက်ရှိကာ ရှင်စန္ဒိမာဟူသော ဘွဲ့တံဆိပ် ဗျုပ္ပတ် ပေးအပ်ခြင်းကို ခံယူရရှိတော်မူပြီး၍ ပရိယတ္တိအခြေခံကျမ်းစာများနှင့် ရူပသိဒ္ဓိ၊ ဋီကာကျော်၊ အဘိဓာန်အလင်္ကာ ဆန်း၊ နျာသ၊ သဒ္ဒနီတိ၊ ညဝါ အမျိုးမျိုး စသော ခက်ခဲသော ကျမ်းစာများကို အဓိပ္ပါယ်အနက် ကြေကြေ ညက်အောင် လေ့ကျက်ဆည်းပူး သင်ယူခဲ့ပါသည်။

ထိုသို့ ဆည်းပူးသင်ယူပြီးနောက် ခြောက်နှစ်မြောက်လျက် အသက် ၁၉-နှစ် လေးလအရွယ်ကျသော် သာယာဝတီ စီရင်စု တာပွန်မြို့နေ အမိန့်တော်ရကြီး ဦးရွှေသဲနှင့် အမိန့်တော်ရ ကတော်ကြီး ဒေါ်နုတို့၏ ပစ္စယာနုဂ္ဂဟကို ခံယူကာ မြန်အောင်မြို့၊ သင်္ဂဇာကျောင်းတိုက် ဆရာတော် သီရိသဒ္ဓမ္မပါလ မထေရ်ကိုပင် ဥပဇ္ဈာယ်ပြုလျက် ၁၂၅၅-ခုနှစ် တပို့တွဲလဆန်း ၅-ရက် သောကြာနေ့ နံနက် ၉-နာရီ အချိန်တွင် ရေဝတီမြစ်တည်းဟူသော နဒီသိမ်၌ သကျပုတ္တိယ သမဏဇာတ် ရဟန်းမြတ်အဖြစ်သို့ ရောက်ရှိတော်မူခဲ့ပါသည်။

အရှင်စန္ဒိမာ၏ ဆရာကား အရှင်သီရိသဒ္ဓမ္မပါလတည်း။

အရှင်သီရိသဒ္ဓမ္မပါလ၏ ဆရာကား အရှင်ဝိစာရတည်း။

အရှင်ဝိစာရ၏ ဆရာကား အဂ္ဂမဟာပဏ္ဍိတ ကဝိဓဇ မဟာဓမ္မရာဇာဓိဂုရု ဘွဲ့တံဆိပ်တော်ရ သင်္ဂဇာဆရာတော်ဘုရားကြီးတည်း။

ဆရာတော်လောင်းလျာ အရှင်စန္ဒိမာသည် ရဟန်းဖြစ်ပြီး၍ တစ်နှစ်လောက်ကြာသောအခါ မန္တလေးမြို့ မြတောင်တိုက် အာလောကာဘိဓဇအတုလာဓိပတိ သီရိပဝရ မဟာဓမ္မရာဇာဓိရာဇဂုရု ဟူသော ပထမတန်းတံဆိပ် ခပ်နှိပ်ကော်ရော် မင်းပူဇော်ခံရသော မြတောင်ဆရာတော်ဘုရားကြီး အရှင်ပညာသီဟ အမည်ရသော မင်းကြီးဆရာတော်တို့၏ အထံ၌ ရဟန်း ၃-ဝါအရထိ ဆက်လက်ဆည်းပူးတော်မူပြီး၍ ပိဋကတ်ဘာဏ် ရင့်သန်ကုံလုံ ပြည့်စုံ ကြွယ်ဝသော်လည်း အားမရ တင်းမတိမ်နိုင်ရကား ဌာန အဖြာဖြာ ပညာရှာမှီး လှည့်လည်ပြီး၍ ဆည်းပူးတော်မူခဲ့ပါသည်။

၁၂၆၄- ခုနှစ်တွင် လိပ်ပြာကန်မည်သော သိမ်ဖြူ ကျောင်းတိုက်ကြီးသို့ ပြောင်းရွှေ့ သီတင်းသုံးလျက် ရဟန်း ၉-ဝါအရတွင် စာသင်သားအပေါင်းတို့အား စာပေပို့ချ ဓမ္မဒါနအမှုပြုရင်း ရန်ကုန်မြို့ ဗဟန်းကြားတောရလမ်းရှိ ဘင်္ဂလားကျောင်းတိုက် ဆရာတော်ဘုရားကြီးအထံ၌ သက္ကဋဘာသာ ကျမ်းစာများကိုလည်း သင်ကြားဆည်းပူးတော်မူခဲ့ပါသည်။

ယင်းကဲ့သို့ သိမ်ဖြူကျောင်းတိုက် ဆရာတော်ကြီးအထံ၌နေ၍ စာချ စာသင် ပြုလုပ်နေစဉ် ၁၂၆၇-ခုနှစ်ထွင် ရန်ကုန်မြို့ ကျောက်တံတားတန်း ထီးတော်ရုံ တန်ဆောင်းအမကြီး ဒေါ်ဖွားနှင့် ညီမ ငွေတိုက်မင်းကြီးကတော် ဒေါ်မြမေ တို့သည် လှူဒါန်းအပ်သော ယခုလက်ရှိ ကျောင်းနေရာကို အလှူခံတော်မူ၍ မဟာအောင်မြေဘုံစံကျောင်းတိုက်ကြီးကို ပြုစုပျိုးထောင်လျက် ဦးစီးပဓာန နာယကအဖြစ် ရဟန်းရှင်လူတို့၏ ကြည်ညိုလေးစားမှုကို ခံယူကာ သာသနာ့ ဂုဏ်ရောင် ထွန်းပြောင်စေခဲ့ပါသည်။

ဆရာတော်သည် ရဟန်းလေးဝါ ရသောအခါမှစ၍ နတ်ထီးနတ်ဘုံ နိုလှုံ စံပျော် ပျံလွန်တော်မူရာ ၄၂ ဝါသို့ ရောက်သည်တိုင်အောင်သော ကာလ အတွင်း၌ ထန်ပြင်းသော ဝီရိယဖြင့် စာချ စာသင်ကိစ္စများ အကြားမှ ရေးသား စီရင်တော်မူအပ်သော ကျမ်းစာများမှာ—

၁။ သတ္တုဂါရဝ စာတမ်း
၂။ ဝိနိစ္ဆယ စာတမ်း
၃။ သီဟဠ အဋ္ဌသ စာတမ်း
၄။ သဒ္ဒနီတိ သုတ္တတ္ထဒီပနီကျမ်း
၅။ သမ္မောဟဆေဒနီကျမ်း

၆။ သာခုကန္တပ္ပ ဒီပိကာကျမ်း
၇။ နိဗ္ဗာနဝီထိ ဒီပကကျမ်း
၈။ ဥပသဂ္ဂတ္ထ ဒီပကကျမ်း
၉။ ပဋ္ဌာဂ္ဂိဒါန ဒီပကကျမ်း
၁၀။ မရဏာဿတိ ဘာဝနာကျမ်း
၁၁။ ပရမတ္တ သရူပဝန္ဓနာကျမ်း
၁၂။ ဗျာရဏကျမ်း
၁၃။ နဝကမ္မ ဝိနိစ္ဆယကျမ်း
၁၄။ အရှင်ဗုဒ္ဓဃောသဝတ္ထု စကားပြေကျမ်း
၁၅။ သုပေါ်သထ ပကာသနီကျမ်း
၁၆။ ခဲဆုခဲဆစ် အမေးအဖြေကျမ်း
၁၇။ စာဏကျနီတိ ဘာသာပြန်ကျမ်း
၁၈။ ဓမ္မပဒဝတ္ထုတော်ကြီး ငါးတွဲ
၁၉။ ဝတ္ထုသင်္ဂြိုဟ်ကျမ်း
၂၀။ သဒ္ဒတ္ထ ဘေဒစိန္တာ ယောဇနာကျမ်း
၂၁။ ဋီကာကျော် နိဿရည်းချုနက်ကျမ်း
၂၂။ ဝိနည်းအဋ္ဌကထာ နိဿရည်းချုနက်ကျမ်း–

တို့ ဖြစ်ပါသည်။

ထိုကျမ်းပေါင်း ၂၂-ကျမ်း ပြုစုခဲ့ရာတွင် ဤ ဓမ္မပဒဝတ္ထုတော်ကြီး ငါးကျမ်းတွဲကို ရဟန်း ၈-ဝါအရကပင် ရေးသား ပြုစုတော်မူခဲ့သဖြင့် ဆရာတော်၏ စာပေရိယတ္တိ ကျွမ်းကျင်မှုနှင့် သီလ, သမာဓိ ပြည့်ဝမှု ဂုဏ်ရည်များကို ဦးခိုက်ပူဇော်သင့်လှပါသည်။

ထိုကဲ့သို့ ပိဋကတ္တယ ဘာသန္တရဆေကဂုဏ်, လင်္ကာပေသလသိက္ခာကာမဂုဏ်, ဂန္ထဓုရာဝဟဂုဏ်, ပရိယတ္တိဝိသာရဒဂုဏ်တို့နှင့် ပြည့်စုံတော်မူသော ဘဒ္ဒန္တစန္ဒိမာသည် ၁၂၈၈-ခုနှစ်တွင် ဗြိတိသျှဘုရင်၏ကိုယ်စား အိန္ဒိယ ဘုရင်ခံချုပ်မင်းကြီးက ထိုက်ထိုက်တန်တန် မွန်မွန်မြတ်မြတ် လှူဒါန်းအပ်သော အဂ္ဂမဟာပဏ္ဍိတ ဘွဲ့တံဆိပ်တော်မြတ်ကို ခံယူရရှိတော်မူခဲ့ပါသည်။

ဆရာတော်ဘဒ္ဒန္တစန္ဒိမာသည် ၁၂၆၇-ခုနှစ်မှစ၍ စာပေပို့ချခြင်း, တရားဟောပြသခြင်း ဖော်ပြပါ ကျမ်းဂန်များ ရေးသားပြုစုခြင်း စသည်ဖြင့် သာသနာ့တာဝန်များကို သည်ပိုးရွက်ဆောင်တော်မူရင်း ၁၂၉၇-ခုနှစ်၊ တော်သလင်းလဆန်း ၁၄-ရက် အင်္ဂါနေ့ညနေ ၄-နာရီခွဲအချိန်တွင် ဘဝနတ်ထံ ပျံလွန်တော်မူခဲ့ပါသည်။

မူလနိဒါန်း

ဇယတု။ ။အဂ္ဂါတိအဂ္ဂါသန၊ စက္ကာတိစက္ကဝါဠ၊ ဒီပါတိ ဒီပုတ္တမ၊ ဥက္ကဋ္ဌနဂရာ မဟာမေဒနီ ဘူသိခရ၊ တူညီမျှသဖြင့် ပမာဏနိုင်း တိုင်းကြီးပြည်ကြီး ဝေးနီးမချို အမြို့မြို့တို့မှ ခွန်ပို့သုံးဆောင် ကုန်းဘောင်ကွာပိုန်၊ နရာသိဟ်သည် ရန်နှိမ်ငြိမ်းသတ် ကုန်ပြီးလတ်၍ သီးမှတ်တင့်ချီး ရန်ကုန်မြို့တော်ကြီး၏ ရိပ်ထီး ကြက်သရေ လက်လက်ဝေ၍ တက်နေတမျှ မကထောင်သောင်း ရောင်ပေါင်း ရှိန်းအိ ဝန်းဝန်းငြိသော တိဂုမ္ဘစေတီတော်ကြီးမှ ရွှေနီးမလှမ်း ဗဟန်းတောရ အရညတွင် ယခင်ပထမ သမဏသိက္ခာ သုံးဝါအရောက် ရှယ်တော်လောက်က ပြောင်မြောက်မာတင် ဇွယ်စုံထင်၍ တည်ထွင်အစ စာချကျမ်းပြု ငန်းနှစ်ခု၌ စွမ်းမှုသတ္တိ ဗျတ္တိပါကဋ္ဌ ကာရဏဖြင့် ကာလမြင့်ရှည် အစွန့်တည်ကြသော ရာဇဂုရု လွတ်တန့်ကျော် တံဆိပ်တော်ရ ဆရာတော်ဘုရားကြီးတို့က နှစ်ပါးသော စက္ခုဖြင့် အရှည်ကို မြော်ရှုလျက် စက္ကိန္ဒာဘိ သံရိပဝရ သဒ္ဓမ္မပါလ ကဝိဇေ မဟာဓမ္မ ရာဇာဓိ ရာဇဂုရု လွတ်တုခတ်နှိပ် တံဆိပ်မင်းစံ အလှူတော်ခံရသော ဗုဒ္ဓမတည ကျမ်းပြုလိမ္မာ ဒုတိယအဋ္ဌကထာဆရာဟု ရှေးအခါခေါ် သမုတ်ကြသော ဆရာတော် ဦးဗုဓ်၏ အာဝုယ္ထ ဗိမာန်ကို ခြေဌာန်ရော်ညွှန်း၍ မော်ကွန်း ထူစိုက် သမိုက်ပညတ် ချီးမြှောက်အပ်ရာ မဟာအောင်မြေဘုံစံ အာရာမ် ကျောင်းတိုက်ကြီးနှင့် တကွ အသီး ◌ံ းအဝဝ မီးလမ်း ဇရလမ်း အခန်းခန်း စာသင်တိုက်တုံ၌ ယာပိုက်လှည့်လည် မျှကြည်ရှင်ပြုံး သီတင်းသုံးတော်မူသော အဂ္ဂမဟာပဏ္ဍိတတံဆိပ်တော်ရ ဆရာတော် အရှင်စန္ဒိမာ သူမြတ်သည် စီရင်တော် မူအပ်သော မာဂဓဗျာကရုဏ်း သဒ္ဒနီတိသုတ္တတ္ထဒီပနီကျမ်း သမ္မောဟ ဆေဒနီ ကျမ်း သာဓုဇနဝ္ပဒီပိကာကျမ်း နိဗ္ဗာနဝိထိဒီပကာကျမ်း ဥပသဂ္ဂတ္ထဒီပကကျမ်း ပဋ္ဌဂ္ဂိဒါနဒီပကကျမ်း မရဏသတိဘာဝနာကျမ်း ပရမတ္ထသရူပဝန္ဒနာကျမ်း၊ သတ္တုဂါရဝစာတမ်း၊ ဝိနိစ္ဆယစာတမ်း၊ သံဟဋ္ဌအဥ္ဇသစာတမ်း၊ ဗျာကရဏကျမ်း၊ နဝကမ္မဝိနိစ္ဆယကျမ်း အရှင်ဗုဒ္ဓဃောသ ဝတ္ထုစကားပြေကျမ်း၊ ဓမ္မပဒဝတ္ထု တော်ကြီး ပထမတွဲကျမ်း၊ ၎င်းဒုတိယတွဲကျမ်း၊ တတိယတွဲကျမ်း၊ စတုတ္ထတွဲကျမ်း၊ ပဥ္စမတွဲကျမ်း၊ သဒ္ဒတ္ထဘေဒစိန္တာယောဇနာကျမ်း၊ ဋီကာကျော်နိဿရည်း ချနက်ကျမ်း၊ သမန္တပါသာဒိကဝိနယ အဋ္ဌကထာနိဿရည်းချနက်ကျမ်း စသော ကျမ်းပေါင်းများစွာတို့တွင် ပါဝင်ပြဖော်ခဲ့ပြီးသော ဓမ္မပဒဝတ္ထုတော်ကြီးသည် အတီးတန်စို နုပျိုရှယ်မျှစ် စာချပုဂ္ဂိုလ်အဖြစ် ရှစ်ဝါအရက ပါဝစနရွှေဗျာ ဒေသနာပရိယတ် ပိဋကတ်သုတ္တန် ထုတ်ပြန်လမ်းဟောင်း ကျမ်းအပေါင်းတွင် ကောင်းကင်ဘုံထိပ် ယုန်တံဆိပ်ကဲ့သို့ ဂုဏ်ဟိတ်ထင်ပေါ် အစဉ်ကျော်သော

ပါဠိတော်**ဓမ္မပဒ**နှင့် ၃၀၀-ဝတ္ထု အနုသန္ဓေ ဂဟေဆက်စပ် ခက်ကပ်ငုပ်ဝင် ပုဒ်အစဉ်ကို သုဘ်သင်ဖွင့်ပြရာ **ဓမ္မပဒအဋ္ဌကထာကျမ်း** ကြီးတို့သည် တခန်းတသီး အတီးကာလ ခါသမယက အာဂမ မဂ်ဖိုလ် တက်ခိုထုတ်ချောက် ထွက်လမ်း ပေါက်သူ ရှင်နှင့်လူတို့ကို သိမ်းယူစုပေါင်း၍ အလွန်ကောင်းသော ကျမ်းဟောင်း အစစ် ဖြစ်လင့်ကစား မာဂဓဘာသာအားဖြင့် ဟောထားသည်ဖြစ်၍ သမုဒ္ဒရာ ရေကြည်၌ နေဟည်တုံ့နားသော ရတနာခုနစ်ပါးကို အများလွယ်ကူ ဆယ်ယူ ဆုံးအောင် မသုံးဆောင်နိုင်သကဲ့သို့ ရှိနေကြသည်များကို ကာရှည် စိတ်ထား လျှက် နှစ်ပါးဘာသာ သာယာပြေပြစ် ကျစ်လျစ်ကြည်လင် စီစဉ်ချောမွေ့ မနောမွေ့အောင် မြားမြောင်ဖွဲ့စည်း အလင်္ကာနည်းတို့ဖြင့် တန်ဆာဆင်ပြီးလျှင် "ဓမ္မပဒဝတ္ထုတော်ကြီး"ဟူသော အမည်အားဖြင့် ထင်ရှားစေ၍ ရေးသားထား အပ်သော ကျမ်းမြတ် ၅-ဟူ ဖြစ်တော်မူသတည်း။

ဤကျမ်းကြီး ၅-ဆူမှ ရယူချက်ချင်း လက်ငင်း အကျိုးရင်းတို့ကား

၁။ ဓမ္မပဒအဋ္ဌကထာကြီးကို နိဿယမမှီး ကိစ္စပြီး ကြည့်ရှုနိုင်ခြင်း **ပရိယတ္တိ ဓမ္မသုခေါဂါဟ** အကျိုး။

၂။ ကျွတ်တမ်းဝင်သူ ရှင်လူအများနှင့် သက်ဟော်ထင်ရှား မြတ်ဘုရားကို ကိုယ်တိုင်သွား၍ မြင်ကြားသည့်အလား စိတ်အားတန်ခိုး တက်တိုး တောက်ပခြင်း **သမုတ္တေဇန** အကျိုး။

၃။ ပစ္စည်းပျက် လူပျက် အပူယုက်က ယူလျက်ကြည့်လျှင် နတ်ရေစင်သို့ ကြည်လင်အေးမြ ရွှင်ပျနိုင်ခြင်း **သမ္ပဟံသန** အကျိုး။

၄။ ပယ်နည်းပွါးနည်း နိဿရည်းကျ စိတ်ထဲကပင် ဆင်ခြင်ဆောက်တည် နိုင်ခြင်း **သမာဒါန** အကျိုး။

၅။ ကဗျာ့အရာ ဝါသနာပါရှိက တစ်ခါကြည့်လျှင် အစဉ်သတိ ရရှိနိုင်ခြင်း **ကာဝေယျ** အကျိုး။

ဆရာတော်ဘုရား၏ တပည့်
အဘယခေမိက အုတ်ကျောင်းဆရာတော်
ဦးကေတုမာလာ

ဆရာတော် အရှင်စန္ဒိမာဘိဝံသ

ဓမ္မပဒဝတ္ထုတော်ကြီး

(ပထမတွဲ)

မာတိကာ

ဝတ္ထုဦးရေ	ဝတ္ထုစဉ်	မျက်နှာနံပါတ်
	ပဏာမ ဥယျောဇဉ်	၁
	၁။ ယမကဝဂ်	
၁။	စက္ခုပါလမထေရ်ဝတ္ထု	၅
	အနာထပိဏ်သူဌေးကြီး၏ စေတနာ	၇
	သာဝတ္ထိပြည် လူဦးရေခုနစ်ကုဋေ	၉
	မဟာပါလသူကြွယ် ရဟန်းပြုခြင်း	၁၀
	ဒါယကာတို့သည် ကျောင်းဆောက်ကိုးကွယ်ကြခြင်း	၁၃
	စက္ခုပါလမထေရ် တရားအားထုတ်ပုံ	၁၄
	ဆေးသမား လျှောက်ထားပုံ	၁၆
	ဆေးဆရာ၏လျှောက်ထားချက်	၁၇
	သုက္ခဝိပဿကရဟန္တာဖြစ်တော်မူခြင်း	၁၉
	ပဋိသမ္ဘိဒါပတ္တရဟန္တာဖြစ်တော်မူကြခြင်း	၂၀
	သံဃာတော်များအား မှာကြားတော်မူလိုက်ခြင်း	၂၁
	သာမဏေကို စေလွှတ်ခြင်း	၂၃
	ထင်းခွေသည်မနှင့် သာမဏေ	၂၅
	သိကြားမင်းက ပို့ဆောင်ခြင်း	၂၇
	ရဟန်းတို့က ကဲ့ရဲ့ရှုတ်ချခြင်း	၃၁
	စက္ခုပါလမထေရ်၏ အတိတ်ဝတ္ထု	၃၂
	ရဟန်းသုံးသောင်း ပဋိသမ္ဘိဒါပတ္တရဟန္တာဖြစ်ကြခြင်း	၃၃
၂။	မဋ္ဌကုဏ္ဍလီဝတ္ထု	၃၄
	မဋ္ဌကုဏ္ဍလီကို ဗုဒ္ဓစက္ခုဉာဏ်တော်ဖြင့် မြင်တော်မူခြင်း	၃၆
	တာဝတိံသာ၌ ဖြစ်၍ ဖခင်အား တရားပြခြင်း	၃၇

ဝတ္ထုဦးရေ	ဝတ္ထုစဉ်	မျက်နှာနံပါတ်
	တာဝတိံသာ၌ ဖြစ်ရသော အကြောင်း	၄၈
	မဃကုဏ္ဍလီနတ်သားက ဖခင်ပုဏ္ဏားအား တိုက်တွန်းခြင်း	၅၀
	မြတ်စွာဘုရားကို ပင့်ဖိတ်၍ ပူဇော်ကြခြင်း	၅၂
	တာဝတိံသာ၌ ဖြစ်ရပုံကို လျှောက်ထားခြင်း	၅၄
	သားအဖနှစ်ယောက်တို့ သောတာပန်တည်ကြခြင်း	၅၅
၃။	**တိဿမထေရ်ဝတ္ထု**	၅၇
	မြတ်စွာဘုရားစကားကို နားမထောင်ခြင်း	၅၈
	တိဿရဟန်း၏ အတိတ်ဝတ္ထု	၅၉
	တန်ခိုးကြီးသော နာရဒရသေ့	၆၂
	ရဟန်းတော်တစ်သိန်း သောတာပန်တည်ခြင်း....	၆၄
၄။	**ကာဠီဘီလူးမဝတ္ထု**	၆၅
	မိန်းမမြုံသတို့သမီး	၆၆
	မကောင်းကြံသော မိန်းမမြုံမ	၆၇
	ကြောင်မနှင့် ကြက်မ	၆၈
	ဘီလူးမ သောတာပန်တည်ခြင်း	၇၀
	ဘီလူးမကို ပူဇော်သဖြင့် ကူညီခြင်း	၇၂
၅။	**ကောသမ္ဗိက ရဟန်းတို့၏ဝတ္ထု**	၇၃
	ဗြဟ္မာ့ပြည်ဘိုင်အောင် ကွဲပြားကုန်ခြင်း	၇၄
	မြတ်စွာဘုရား ဟောကြားသော်လည်း မနာယူကြ	၇၅
	ဒီဃီတိကောသလမင်းကြီးဝတ္ထု	၇၆
	မိဖုရားကြီးအား ကိုယ်ဝန်တည်ခြင်း	၇၇
	ပုရောဟိတ်ပုဏ္ဏားက အလိုပြည့်အောင်ဆောင်ရွက်ပေးခြင်း	၇၉
	ဒီဃာဝုမင်းသားဝတ္ထု	၈၀
	ဆေဏ္ဍာသည်ကြောင့် အမှုပေါ်ခြင်း	၈၀
	ဒီဃာဝုမင်းသားအား ဆုံးမသောစကား	၈၁
	မိဘနှစ်ပါးတို့အလောင်းကို ပူဇော်ခြင်း —	၈၃
	ဒီဃာဝုမင်းသား မိဘစကားကို နားထောင်သဖြင့် ထီးနန်းစည်းစိမ်ကို ရခြင်း	၈၄
	မြတ်စွာဘုရားပါလိလေယျကတောသို့ ကြွရောက်ဝါဆိုတော်မူခြင်း	၈၈
	ပါလိလေယျကဆင်မင်းဝတ္ထု	၉၀
	မျောက်သည်လည်း မြတ်စွာဘုရားအား ပူဇော်ခြင်း	၉၂

စဉ်ဦးရေ	ဝတ္ထုစဉ်	မျက်နှာနံပါတ်
	ရဟန်းသံဃာတော်တို့ ညီညွတ်ကြခြင်း	၉၃
	အရှင်အာနန္ဒာသည် မြတ်စွာဘုရားအား ပင့်လျှောက်ခြင်း	၉၅
	ရဟန်းသံဃာတော်ငါးရာ အရဟတ္တဖိုလ်တည်ခြင်း	၉၆
	ပါလိလေယျကဆင်မင်း တာဝတိံသာနတ်ပြည်၌ ဖြစ်ခြင်း	၉၉
	ကောသမ္ဗီရဟန်းတို့ကို ကောသလမင်းကြီးက တားမြစ်ခြင်း	၁၀၂
	ရဟန်းများ သောတာပတ္တိဖိုလ်၌ တည်ခြင်း	၁၀၃
၆။	စူဠကာလ, မဟာကာလတို့၏ဝတ္ထု	၁၀၅
	စူဠကာလ, မဟာကာဠတို့ ရဟန်းပြုကြခြင်း	၁၀၅
	သုသာန်စောင့်မ၏ လျှောက်ချက်	၁၀၇
	မဟာကာလမထေရ် ရဟန္တာဖြစ်ခြင်း	၁၀၉
	စူဠကာလကို မယားဟောင်းတို့က ဖမ်းခြင်း	၁၁၁
	မဟာကာလ၏ မယားဟောင်း ရှစ်ယောက်	၁၁၂
	ရဟန်းအများ သောတာပတ္တိဖိုလ်၌ တည်ခြင်း	၁၁၂
၇။	ဒေဝဒတ်အား သင်္ကန်းလှူသောဝတ္ထု	၁၁၅
	အရှင်သာရိပုတ္တရာ ဒါနတရား ဟောကြားတော်မူခြင်း	၁၁၅
	ရဟန်းတစ်ထောင်ကို ဆွမ်းလှူခြင်း	၁၁၈
	ရှင်ဒေဝဒတ်အား သင်္ကန်းလှူခြင်း	၁၁၉
	ဆင်သတ်ယောကျ်ားဝတ္ထု	၁၂၀
	ဘုရားလောင်းဆင်မင်း	၁၂၀
	ဓာတ်တော်ကို ပေါင်းခြင်း	၁၂၂
၈။	အရှင်သာရိပုတ္တရာဝတ္ထု	၁၂၃
	ဗုဒ္ဓဝင်အကျဉ်းချုပ်	၁၂၄
	ကိသာဂေါတမီ ရွတ်ဆိုသောဂါထာ	၁၂၆
	အရှင်သာရိပုတ္တရာနှင့် အရှင်မောဂ္ဂလာန်	၁၂၉
	တောင်ထိပ်ပွဲသဘင်	၁၃၀
	သိဥ္စည်းဆရာကြီးထံ ပရိဗိုဇ်ရဟန်းပြုကြခြင်း	၁၃၁
	တရားထူး တရားမှန်ကို ထပ်၍ ရှာကြံခြင်း	၁၃၂
	အရှင်အဿဇိမထေရ်နှင့် တွေ့ခြင်း	၁၃၃
	ဥပတိဿပရိဗိုဇ် သောတာပန်တည်ခြင်း —	၁၃၆
	ကောလိတပရိဗိုဇ် သောတာပန်တည်ခြင်း	၁၃၈

ဝတ္ထုဦးရေ ဝတ္ထုစဉ် မျက်နှာစဉ်ပါက်

သိဥ္စည်းဆရာကြီး၏ ဝါဒ ၁၃၉
အရှင်သာရိပုတ္တရာနှင့် အရှင်မောဂ္ဂလာန်တို့ ရဟန္တာဖြစ်ခြင်း ၁၄၀
ရဟန်းတို့က ကဲ့ရဲ့ကြခြင်း ၁၄၃
အရှင်ကောဏ္ဍည အတိတ်ဝတ္ထု ၁၄၄
စူဠကာလသည် ကိုးကြိမ်တိုင် ပေးလှူခြင်း ၁၄၄
အရှင်ယသနှင့် ငါးကျိပ်ငါးယောက်တို့ အတိတ်ဝတ္ထု ၁၄၇
ဘဒ္ဒဝဂ္ဂီမင်းသား သုံးကျိပ်တို့ အတိတ်ဝတ္ထု ၁၄၉
ဥရုဝေလ ကဿပညီနောင်တို့ အတိတ်ဝတ္ထု ၁၄၉
မင်းသားသုံးယောက်တို့၏ စေတနာ ၁၅၀
ရှစ်သောင်းလေးထောင်သောသူတို့ ပြိတ္တာဘုံ၌ ဖြစ်ကြခြင်း ၁၅၂
ပြိတ္တာတို့အကြောင်း ၁၅၃
ပြိတ္တာတို့ဘဝမှ ကျွတ်လွတ်ခြင်း ၁၅၅
အရှင်သာရိပုတ္တရာ, အရှင်မဟာမောဂ္ဂလာန်တို့ အတိတ်ဝတ္ထု ၁၅၆
အနောမဒဿီ မြတ်စွာဘုရား သရဒရသေ့ထံ ကြွတော်မူခြင်း ၁၅၈
ရဟန္တာတစ်သိန်း ကြွလာခြင်း ၁၆၀
အနောမဒဿီ မြတ်စွာဘုရားသည် ပန်းနေရာထက်၌ ၇-ရက်
သိတင်းသုံးတော်မူခြင်း ၁၆၂
သရဒရသေ့သည် ပန်းထီးဖြင့် ဆောင်းမိုး ပူဇော်ခြင်း ၁၆၃
ခုနစ်သောင်းလေးထောင်သော ရသေ့တို့ ရဟန္တာဖြစ်ခြင်း ၁၆၄
သရဒရသေ့၏ ဆုတောင်းပတ္ထနာ ၁၆၅
သိရိဝဍ္ဎနသူကြွယ်၏ ဆုတောင်းပတ္ထနာ ၁၆၆
သိဥ္စည်းဆရာကြီးအကြောင်းကို လျှောက်ထားခြင်း ၁၆၉
များစွာသောရဟန်းတို့ သောတာပန်စသည်တည်ခြင်း ၁၇၀

၉။ အရှင်နန္ဒ မထေရ်ဝတ္ထု ၁၇၁

ဇနပဒကလျာဏီ၏ မှာစကား ၁၇၂
သားတော် ရာဟုလာက မြတ်စွာဘုရားထံ အမွေတောင်းခြင်း ၁၇၃
သားတော်ရာဟုလာအား အမွေပေးတော်မူခြင်း ၁၇၅
ခမည်းတော် သုဒ္ဓေါဒနမင်းကြီးက လျှောက်ထား
တောင်းပန်ခြင်း ၁၇၅
မဟာဓမ္မပါလဇာတ်ဝတ္ထု ၁၇၆
ဓမ္မပါလသတို့သား ၁၇၇
ဒိသာပါမောက္ခဆရာကြီး၏ စူးစမ်းချက် ၁၇၈

ဝတ္ထုဦးရေ	ဝတ္ထုစဉ်	မျက်နှာနံပါတ်

	တရားစောင့်က ငယ်ရွယ်စဉ် မသေနိုင်	၁၈၁
	တရားကျင့်သူကို တရားက ပြန်၍ စောင့်ခြင်း....	၁၉၀
	ဇာတ်တော်ကို ပေါင်းခြင်း	၁၉၂
	ညီတော်အရှင်နန္ဒသည် ဇနပဒကလျာဏီကို စွဲလမ်းနေခြင်း	၁၉၃
	ညီတော်အရှင်နန္ဒကို တာဝတိံသာ နတ်ပြည်သို့ ခေါ်ခြင်း	၁၉၄
	ရဟန်းတို့က ပြက်ရယ်ပြုကြခြင်း	၁၉၅
	ညီတော်အရှင်နန္ဒ ရဟန္တာဖြစ်ခြင်း	၁၉၆
	များစွာသော ရဟန်းတို့ သောတာပန် စသည်တည်ခြင်း....	၁၉၇
	ညီတော်နန္ဒ၏ အတိတ်ဝတ္ထု	၁၉၈
	မြည်းစကားကြောင့် ခုခံပြောဆိုခြင်း	၂၀၁
	ကပ္ပဋကုန်သည်က ဖြားယောင်း ခေါ်ဆောင်ခြင်း	၂၀၃
	ဇာတ်တော်ကို ပေါင်းခြင်း	၂၀၅
၁၀။	စုန္ဒဝက်ထိုးသမားဝတ္ထု	၂၀၅
	အသက်ရှင်စဉ် ငရဲမီးလောင်ခြင်း	၂၀၇
	သောတာပန်တည်ခြင်း	၂၀၉
၁၁။	မဟာဓမ္မိကဥပါသကာဝတ္ထု	၂၁၀
	နတ်ရထားခြောက်ဆူဖြင့် လာရောက်ခေါ်ယူခြင်း	၂၁၁
	မဟာဓမ္မိက ဥပါသကာအကြောင်းကို သားသမီးတို့အား ပြောပြခြင်း	၂၁၂
	တုသိတာနတ်ပြည်၌ ဖြစ်ကြောင်း ဟောကြားတော်မူခြင်း	၂၁၅
	ရဟန်းများ သောတာပန်စသည် ဖြစ်ခြင်း	၂၁၆
၁၂။	အရှင်ဒေဝဒတ်ဝတ္ထု	၂၁၇
	မင်းသားခြောက်ယောက်	၂၁၇
	မရှိမုန့်အကြောင်း	၂၁၈
	မယ်တော်ကို အပြစ်တင်ခြင်း	၂၁၉
	အနုရုဒ္ဓါမင်းသား ရဟန်းပြုခြင်း	၂၂၀
	ဥပါလိဆေတ္တာသည်	၂၂၂
	ရှင်ဒေဝဒတ်၏ မကောင်းသောအကြံ	၂၂၅
	ဒေဝဒတ်သည် မြတ်စွာဘုရားအား ရန်ငြိုးဖွဲ့ခြင်း	၂၂၆
	မြတ်စွာဘုရားကို သတ်ရန် ကြံစည်ခြင်း	၂၂၆

ဝတ္ထုဦးရေ	ဝတ္ထုစဉ်			မျက်နှာနံပါတ်
	စူဠဟံသ မဟာဟံသဝတ္ထု	....	....	၂၂၇
	ခေမာရေကန်ကြီး	....	....	၂၂၉
	ရွှေဟင်္သာမင်း	....	....	၂၂၉
	သုမုခစစ်သူကြီး	....	....	၂၃၁
	ခေမာမုဆိုးက ဆောင်ခြင်း	....	....	၂၃၆
	ဇာတ်တော်ကို ပေါင်းခြင်း	....	....	၂၃၇
	အရှင်ဒေဝဒတ် အကြံ	....	....	၂၃၈
	ရှင်ဒေဝဒတ် သံဃာသင်းခွဲခြင်း	....	....	၂၃၉
	အရှင်သာရိပုတ္တရာ, အရှင်မဟာမောဂ္ဂလာန်	....	....	၂၄၁
	ကာဠ သမင်	....	....	၂၄၂
	ကေနိပါတ် လက္ခဏဇာတ်	....	....	၂၄၃
	အတုယူတတ်သော ဒေဝဒတ်အလောင်း	....	....	၂၄၃
	ကျေးဇူးမသိသော ဒေဝဒတ်အလောင်း	....	....	၂၄၅
	မြတ်စွာဘုရားအား ဖူးလိုသော ဒေဝဒတ်	....	....	၂၄၇
	ရှင်ဒေဝဒတ် သရဏဂုံဆောက်တည်ခြင်း	....	....	၂၄၉
	ရှင်ဒေဝဒတ် အဝီစိငရဲ၌ ဖြစ်ခြင်း	....	....	၂၅၂
	သီလဝဆင်မင်း	....	....	၂၅၂
	မဟာပိင်္ဂလဇာတ်	....	....	၂၅၃
	သောတာပန် စသည် တည်ခြင်း	....	....	၂၅၅
၁၃။	သုမနဒေဝီဝတ္ထု	....	....	၂၅၆
	သုမနဒေဝီ	....	....	၂၅၇
	သောတာပန် တည်ကြခြင်း	....	....	၂၆၀
၁၄။	နှစ်ပါးကုန်သော အဖော်ဖြစ်ကုန်သော ရဟန်းတို့ဝတ္ထု	....	....	၂၆၀
	ဂန္ထဓုရပုဂ္ဂိုလ် မှားယွင်းချက်	....	....	၂၆၂
	ပြဿနာ မေးတော်မူခြင်း	....	....	၂၆၂
	သောတာပန် စသည် တည်ခြင်း	....	....	၂၆၄

၂။ အပ္ပမာဒဝဂ်

၁။	သာမာဝတီဝတ္ထု	....	....	၂၆၇
	ဝေဠဒီပကရသေ့ နတ်ဖြစ်ခြင်း	....	....	၂၆၈
	ဟတ္ထိကန္တစောင်းတော်မန္တန်	....	....	၂၆၉
	ကောသမ္ဗီပြည် ပူရန္တပမင်းကြီး	....	....	၂၇၀

ဝတ္ထုဦးရေ	ဝတ္ထုစဉ်	မျက်နှာနံပါတ်
	ညောင်ပင်ပေါ်တွင် သားဖွားခြင်း	၂၇၁
	အလ္လကပ္ပရသေ့နှင့် တွေ့ခြင်း	၂၇၃
	ပုရန္တပ္ပမင်း သေလွန်ခြင်း	၂၇၄
	ဥတေနမင်းသား ထီးနန်းသိမ်းပိုက်ခြင်း	၂၇၅
	အလွန်လိမ္မာသော ဆင်မင်း	၂၇၆
	ကောတုဟာလိကနှင့် ကာလီ	၂၇၇
	သားငယ်ကို ပစ်ထားခဲ့ခြင်း	၂၇၈
	နွားကျောင်းသား၏ နို့ညှစ်မင်္ဂလာပွဲ	၂၇၉
	ခွေးဘဝ၌ ဖြစ်ခြင်း	၂၇၉
	ပစ္စေကဗုဒ္ဓါအား ကြည်ညိုလှသောခွေး	၂၈၀
	ဃောသက နတ်သားဖြစ်ခြင်း	၂၈၂
	နတ်တို့ သေခြင်း လေးမျိုး	၂၈၃
	ပထမအကြိမ်	၂၈၄
	ကောသမ္ဗီသူဌေးကြီး	၂၈၅
	ခုနစ်ကြိမ်တိုင် စွန့်ပစ်ခြင်း	၂၈၆
	ဒုတိယအကြိမ်	၂၈၇
	တတိယအကြိမ် .... = ...	၂၈၇
	စတုတ္ထအကြိမ်	၂၈၈
	ပဉ္စမအကြိမ်	၂၈၉
	ဆဋ္ဌမအကြိမ်	၂၉၀
	သားအရင်း သေဆုံးရပုံ	၂၉၁
	သတ္တမအကြိမ်	၂၉၂
	တောသူဌေးသမီး	၂၉၃
	သူဌေးသမီး၏ ချစ်မေတ္တာ	၂၉၄
	လက်ထပ်မင်္ဂလာ	၂၉၆
	သူဌေးကြီးက လူလွှတ်၍ ခေါ်ခြင်း	၂၉၇
	သူဌေးကြီးထံ သွားရောက်ကြခြင်း	၂၉၈
	သူဌေးကြီးရာထူး ခန့်အပ်ခြင်း	၃၀၀
	မယ်ကာလီက ရှင်းပြရခြင်း	၃၀၁
	ဘဒ္ဒဝတီသူဌေးကြီး	၃၀၃
	သူဌေးသမီး မယ်သာမာ	၃၀၄
	သူဌေးလင်မယား သေဆုံးခြင်း	၃၀၅

ဝတ္ထုဦးရေ	ဝတ္ထုစဉ်	မျက်နှာနံပါတ်
	မိတ္တသူကြွယ်က မေးစားခြင်း	၃၀၅
	သာမာဝတီ အမည်တွင်ခြင်း	၃၀၆
	ဃောသကသူဌေးကြီးက မွေးစားပြန်ခြင်း	၃၀၇
	သာမာဝတီကို မိဖုရားမြှောက်ခြင်း	၃၀၈
	ဝါသုလဒတ္တာ မိဖုရား	၃၀၉
	စဏ္ဍပဇ္ဇောတမင်းကြီး၏ ယန္တရားဆင်ရုပ်	၃၁၀
	ဥတေနမင်းကြီး ရန်သူလက်တွင်း ရောက်ရပုံ	၃၁၀
	ဟတ္ထိကန္တမန္တန်ကို တောင်းခြင်း	၃၁၂
	သမီးတော်အား မန္တန်သင်ခိုင်းခြင်း	၃၁၂
	သမီးတော်နှင့် ဥတေနမင်းချစ် ကြိုက်ခြင်း	၃၁၃
	စဏ္ဍပဇ္ဇောတမင်းကြီး၏ ရေးကောင်းမှု	၃၁၄
	မာဂဏ္ဍီမိဖုရား	၃၁၉
	မာဂဏ္ဍီပုဏ္ဏား မြတ်စွာဘုရားနှင့် တွေ့ခြင်း	၃၁၉
	သမီးကို ခေါ်သွားခြင်း	၃၂၀
	ခြေတော်ရာ ပဒစေတီကို ပြတော်မူခြင်း	၃၂၀
	ခြေရာရှင်၏ စိတ်သဘောထား	၃၂၁
	အနာဂါမိဖိုလ်တည်ခြင်း	၃၂၂
	မာဂဏ္ဍီ၏ ရန်ငြိုးဖွဲ့ခြင်း	၃၂၄
	မာဂဏ္ဍီ မိဖုရားဖြစ်ခြင်း	၃၂၄
	ရသေ့ငါးရာနှင့် ညောင်စောင့်နတ်မင်း	၃၂၅
	ညောင်စောင့်နတ်မင်း၏ ရေးဘဝ ကုသိုလ်	၃၂၆
	ရသေ့ငါးရာ မြတ်စွာဘုရားထံ သွားကြခြင်း	၃၂၈
	ရသေ့ငါးရာ ရဟန္တာဖြစ်ခြင်း	၃၂၉
	ကောသမ္ဗီပြည်သို့ မြတ်စွာဘုရားကြွတော်မူခြင်း	၃၃၀
	ခုဇ္ဇုတ္တရာ သောတာပန်တည်ခြင်း	၃၃၁
	သာမာဝတီနှင့် နန်းတွင်းသူများ သောတာပန်တည်ခြင်း	၃၃၂
	ခုဇ္ဇုတ္တရာအား မိခင်အရာ၌ ထားခြင်း	၃၃၃
	မာဂဏ္ဍီ မင်းကြီးထံ ပြောကြားခြင်း	၃၃၃
	မာဂဏ္ဍီသည် လူမိုက်ဘွဲ့ကို တံစိုးပေး၍ အဆဲခိုင်းခြင်း	၃၃၄
	သာမာဝတီ တို့အား ဖျက်ဆီးရန် ကြံစည်ခြင်း....	၃၃၇
	စောင်းအတွင်း၌ မြွေထည့်ထားခြင်း	၃၃၉
	ဥဒေနမင်းကြီးက သာမာဝတီအား တောင်းပန်ရခြင်း	၃၄၀

ဝတ္ထုဦးရေ	ဝတ္ထုစဉ်	မျက်နှာနံပါတ်
	မြတ်စွာဘုရားကို ကိုးကွယ်ဆည်းကပ်ပါဟု တိုက်တွန်းခြင်း	၃၄၂
	သာမာဝတီအား ဆုပေးခြင်း	၃၄၄
	ပုဆိုးငါးရာ လှူဒါန်းခြင်း	၃၄၅
	နန်းတော်ကို မီးရှို့၍ သတ်ခြင်း	၃၄၇
	သာမာဝတီ၏ အဆုံးအမ	၃၄၇
	ရာဇပရိယာယ်ဖြင့် စစ်မေးတော်မူခြင်း	၃၄၉
	မာဂဏ္ဍီအား ကြီးလေးသောရာဇဒဏ်ပေးခြင်း	၃၅၀
	ရဟန်းတို့က မေးလျှောက်ခြင်း	၃၅၀
	ရှေးကမကောင်းမှု	၃၅၁
	ခုဇ္ဇုတ္တရာ၏ ရှေးအကြောင်း	၃၅၂
	ရဟန္တာထေရီမကို စေ ခိုင်းမှုအပြစ်	၃၅၃
	သောတာပန် စသည် တည်ခြင်း	၃၅၅
၂။	ကုမ္ဘဃောသကသူဌေးသားဝတ္ထု	၃၅၇
	ခစားမှုဖြင့် အသက်မွေးခြင်း	၃၅၇
	သမီးတော်နှင့် သေးဆောင်ခြင်း	၃၅၉
	ကုမ္ဘဃောသက အိမ်ထောင်ကျခြင်း	၃၆၁
	ကုမ္ဘဃောသကအား နန်းတော်က ခေါ်ခြင်း	၃၆၂
	သမက်တော်အကြောင်းကိုမြတ်စွာဘုရားအားလျှောက်ထားခြင်း	၃၆၄
	ကုမ္ဘဃောသက သောတာပန်တည်ခြင်း	၃၆၅
၃။	စူဠပန္ထကမထေရ်ဝတ္ထု	၃၆၆
	လမ်းတွင် မွေး၍ မဟာပန္ထက, စူဠပန္ထက ခေါ်ခြင်း	၃၆၇
	ခလေးများက ဘိုးဘွားတို့ကို မေးခြင်း	၃၆၈
	မိဘများထံ ပြန်လာခြင်း	၃၆၉
	မဟာပန္ထက ရဟန္တာဖြစ်ခြင်း	၃၆၉
	စူဠပန္ထကအား ကျောင်းတော်မှ နှင်ထုတ်ခြင်း	၃၇၀
	စူဠပန္ထကသည် မြတ်စွာဘုရားနှင့် တွေ့ခြင်း	၃၇၂
	ပိဋကသုံးပုံဆောင် ရဟန္တာဖြစ်ခြင်း	၃၇၃
	စူဠပန္ထကသည် ရဟန်းတစ်ထောင် ဖန်ဆင်းတော်မူခြင်း	၃၇၅
	ရဟန်းတော်များက ချီးမွမ်းထောမနာ ပြုကြခြင်း ...	၃၇၇
	စူဠပန္ထက၏ ရှေးအကြောင်း	၃၇၉
	ထူးခြားသော မန္တန်တော်	၃၈၀

ဝတ္ထုဦးရေ	ဝတ္ထုစဉ်	မျက်နှာနံပါတ်
	မင်းကြီး မြို့လှည့်၍ နားထောင်ခြင်း	၃၀၀
	တန်ခိုးကြီးသော မန္တန်	၃၀၁
	အသပြာတစ်ထောင် ပူဇော်ခြင်း	၃၀၂
	ဇာတ်တော်ကို ပေါင်းခြင်း	၃၀၃
	သောတာပန် တည်ခြင်း	၃၀၄
၄။	ဗာလနက္ခတ်ပွဲ ကြွေးကြော်သော ဝတ္ထု	၃၀၅
	အရိယာ ငါးကုဋေ	၃၀၆
	သောတာပန် တည်ကြခြင်း	၃၀၇
၅။	မဟာကဿပမထေရ်ဝတ္ထု	၃၀၈
၆။	မပေ့မလျော့သောရဟန်း, မေ့လျော့သောရဟန်းနှစ်ပါးဝတ္ထု	၃၉၀
	မြတ်စွာဘုရားက မေးတော်မူခြင်း	၃၉၁
၇	မဃလုလင်ဝတ္ထု	၃၉၃
	မဃလုလင်အကြောင်း	၃၉၄
	သိကြားမင်း ကျင့်ဝတ် ၇-ပါး	၃၉၅
	သိကြားမင်း၏ အတိတ်ဝတ္ထု	၃၉၇
	မဃလုလင်၏ အဖော်များ	၃၉၈
	မကောင်းကြံသော ရွာစားကြီး	၃၉၈
	မေတ္တာ၏ တန်ခိုးကြီးပုံ	၃၉၉
	ရွာစားအသစ် ခန့်ခြင်း	၄၀၀
	မယားလေးယောက်	၄၀၀
	အကြံကောင်းသော သုဓမ္မာ	၄၀၁
	သုနန္ဒာရေကန်	၄၀၂
	သုစိတ္တာ၏ ပန်းဥယျာဉ်	၄၀၃
	အလှကြိုက်သော သုဇာတာ	၄၀၃
	တာဝတိံသာ၌ ဖြစ်ခြင်း	၄၀၃
	အသုရာပြည်	၄၀၄
	တာဝတိံသာအကြောင်း	၄၀၄
	ရေဝဏ်ဆင်အကြောင်း	၄၀၅
	သုဓမ္မာမိဖုရား	၄၀၇
	နန္ဒာမိဖုရား	၄၀၇
	သုစိတ္တာမိဖုရား	၄၀၈

ဝတ္ထုဦးရေ ဝတ္ထုစဉ် မျက်နှာနံပါတ်

ဗျိုင်းမ သုဇာတာ ၄၀၇
ဗျိုင်းမကလေးကို တာဝတိံသာသို့ ခေါ်ခြင်း ၄၀၇
သုဇာတာဗျိုင်းမကို ပြက်ရယ်ပြုခြင်း ၄၀၈
အိုးထိန်းသည် သမီး ၄၁၀
ရွှေသခွါးသီး ရောင်းသော သိကြားမင်း.... .... ၄၁၀
အသုရာသမီး သုဇာတာ ၄၁၁
သုဇာတာ ပန်းကုံးစွပ်ပွဲ ၄၁၂
သုဇာတာကို တာဝတိံသာသို့ ဆောင်ခြင်း ၄၁၂
သိကြားမင်းထံ အခွင့်အရေးတောင်းခြင်း ၄၁၃
အသုရာတို့စစ်ပွဲ ၄၁၄
သောတာပန် တည်ကြခြင်း ၄၁၄

၇။ အညတရ ရဟန်းဝတ္ထု ၄၁၅

ပဋိသမ္ဘိဒါပတ္တ ရဟန္တာဖြစ်ခြင်း ၄၁၆

၈။ နိဂမဝါသီ တိဿမထေရ်ဝတ္ထု ၄၁၇

မြတ်စွာဘုရား ကောင်းချီး ပေးတော်မူခြင်း ၄၁၇
အတိတ်ဝတ္ထု ၄၁၇
သိကြားမင်း ဖန်ဆင်းခြင်း ၄၁၈
သုဝဇာတ်ကို ပေါင်းတော်မူခြင်း ၄၂၀

၃။ စိတ္တဝဂ်

၁။ မေဃိယမထေရ်ဝတ္ထု ၄၂၂

အကုသိုလ်ဝိတက် ပွားများခြင်း ၄၂၃
မေဃိယမထေရ် သောတာပန် တည်ခြင်း ၄၂၄

၂။ အညတရ ရဟန်းဝတ္ထု ၄၂၅

ကျောင်းနေရာ စသည်ကို လှူဒါန်းခြင်း ၄၂၆
ရဟန်းတို့၏ ကတိကဝတ် ၄၂၇
မာတိကာ အနာဂါမ်တည်ခြင်း ၄၂၇
ပဋိသမ္ဘိဒါပတ္တ ရဟန္တာဖြစ်ခြင်း ၄၂၈
အညတရ ရဟန်းတော် တစ်ပါး ၄၃၀
တစ်နည်းသော တရားကို မေးတော်မူခြင်း ၄၃၂

ပတ္ထုဦးရေ	ဝတ္ထုစဉ်	မျက်နှာနံပါတ်
	ရဟန္တာဖြစ်ခြင်း	၄၃၄
	ကိုးဆယ့်ကိုးဘဝ လင်ကို သတ်ခြင်း	၄၃၄
	အသက်နှင့် လဲ၍ ကယ်ဆယ်ခဲ့ခြင်း	၄၃၅
၃။	အညတရ ဥက္ကဏ္ဌိတဘိက္ခုဝတ္ထု	၄၃၆
	ရဟန်းပြုသော သူဌေးသား	၄၃၇
	သာမဏေတို့က မေးလျှောက်ခြင်း	၄၃၈
	သူဌေးသား သောတာပန် တည်ခြင်း	၄၃၉
၄။	သံဃရက္ခိတမထေရ်၏ တူရင်းဖြစ်သော မထေရ်ငယ်ဝတ္ထု	၄၄၀
	စိတ်ကူးဖြင့် အိမ်ထောင်သားမွေးမှု	၄၄၁
	ရဟန်းငယ် ထွက်ပြေးရန် ကြံခြင်း	၄၄၃
	ရဟန်းငယ် သောတာပန် တည်ခြင်း	၄၄၃
၅။	စိတ္တဟတ္ထမထေရ် ဝတ္ထု	၄၄၅
	နွားပျောက်သော ယောကျ်ား ရဟန်းပြုခြင်း	၄၄၅
	ခြောက်ကြိမ်တိုင် လူထွက်ခြင်း	၄၄၆
	ခုနစ်ကြိမ်မြောက် ရဟန်းပြုခြင်း	၄၄၇
	ပဋိသမ္ဘိဒါပတ္တ ရဟန္တာဖြစ်ခြင်း	၄၄၈
	ကုဒ္ဒါလပဏ္ဍိတဇာတ်ဝတ္ထု	၄၅၀
	ဗာရာဏသီမင်းကြီးက မေးမြန်းခြင်း	၄၅၁
	ခုနစ်ပြည်ထောင်မင်းများ တောထွက်ခြင်း	၄၅၂
၆။	ငါးရာကုန်သော ရဟန်းတို့ဝတ္ထု	၄၅၄
	တောစောင့် နတ်ဘိုက မကောင်းသော အဆင်းကို ပြခြင်း	၄၅၄
	ရဟန်းတို့ ရောဂါဖြစ်ခြင်း	၄၅၅
	မေတ္တာသုတ် အာနုဘော်	၄၅၆
	ရဟန်းငါးရာ ပဋိသမ္ဘိဒါပတ္တ ရဟန္တာဖြစ်ခြင်း	၄၅၇

ဓမ္မပဒဝတ္ထုတော်ကြီး ပထမတွဲ မာတိကာ ပြီး၏။

ဆရာတော် အရှင်စန္ဒိမာဘိဝံသ

ဓမ္မပဒဝတ္ထုတော်ကြီး

(ပထမတွဲ)

နမော တဿ ဘဂဝတော အရဟတော သမ္မာသမ္ဗုဒ္ဓဿ။

ပဌမ ဥယျောဇဥ်

ဗုဒ္ဓံ ဓမ္မံ ပဒံ နတွာ၊ ဓမ္မံ သံဃဉ္စ ပူဇိတံ။
ဒေဝန္တော မရမ္မဘာသာယ၊ ကဿံ ဓမ္မပဒဿတ္ထံ။

ပေါရာဏေဟိ တထာ ကိဉ္စာပိ၊ န ပရိပုဏ္ဏာ ကတာ။
တသ္မာ ပရိပုဏ္ဏံ ကတွာ၊ တံ နိဿာမေထ သာဓဝေါတိ။

ပဏာမပဋိညာဏ်–ဥယျောဇဥ် နှစ်ဂါထာပါဌ်။

အနက်ကား။ ။အဟံ၊ ငါးခန္ဓာကို စွဲကာမှည့်ခေါ် တပည့်တော်သည်။ ဓမ္မပဒံ၊ ပဉ္စဒသ စရဏဟု ဓမ္မလေးနက် ခြေတော်စက် ရှိတော်မူထသော။ ဝါ၊ မဂ်, ဖိုလ်, နိဗ္ဗာန် ကိုးတန် လောကုတ် ဝိမုတ်ချမ်းသာ မြို့က်ရသာကို ကောင်းစွာ တိုက်ကျွေး ပေးဝေတော် မူတတ်ထသော။ ဗုဒ္ဓံ၊ ဗောဓိအောင်ခန်း ပလ္လင်နန်း၌ ခွဲခြမ်းဖြာဖြာ လေးသစ္စာကို ကောင်းစွာထင်ထင် သိမြင်တော်မူတတ်သော မြတ်စွာဘုရားသခင်ကို။ နတွာ-နမာမိ၊ ဘယ လာဘ ကုလမဖက် သက်သက်ညွတ်လျှိုး ရှိခိုးပါ၏။ နတွာ၊ ဘယ-လာဘ ကုလမဖက် သက်သက် ညွတ်နူး ရှိခိုးဦး၍။ ပူဇိတံ၊ မြတ်စွာဘုရားသခင်သည် ကြည်လင်မြွက်ဖော် ပူဇော်အပ်တော်မူထသော။ ဓမ္မံ ဓမ္မဉ္စ၊ မဂ်,ဖိုလ်,နိဗ္ဗာန် ဓမ္မက္ခန်အပြား ဆယ်ပါးသော တရားတော်မြတ်ကိုလည်းကောင်း။ ပူဇိတံ၊ နိဗ္ဗာန်, မဂ်, ဖိုလ် ရောက်လိုသူပေါင်း သူတော်ကောင်းတို့သည် ညွတ်ပြောင်းမပြတ် ပူဇော်အပ်ထသော။ သံဃဉ္စ၊ မဂ်, ဖိုလ်, လေးပါး ရှစ်ပါးသော အရိယာ မြတ်သံဃာကိုလည်းကောင်း။ နတွာ-နမာမိ။ပ။၏။ နတွာ။ပ။၍။ ဓမ္မပဒဿ၊ ဓမ္မပဒပါဠိတော်၏။

ဝါ၊ ဓမ္မပဒ အဋ္ဌကထာ၏။ အတ္ထံ၊ အနက်ကို။ မရမ္မဘာသာယ၊ မြန်မာတို့၏ လေ့လာသုံးစွဲရာ မြန်မာစကား ဝတ္ထုသွားဖြင့်။ ဒေဿ၊ ပြလျက်။ ။ဤ ပါဌ်ကို ဒါဓာတ်ဟု မကြံလေသင့်။ ။ရေစက် ဒေန္တီ-ဟူသော ပါရာဇိကဏ် အဋ္ဌ ကထာ။ ။ရေစကံ ဒေန္တိတိ ဝုတ္တံ၊ အဘိနယံ ဒယေန္တိတိ အတ္တော-အစရှိသော တေရသကဏ်ဋီကာဋ္ဌကဲ့သို့ ကြံပါ။ ။ဤကားအမှာ)။ ။ကသ်ံ၊ ကြည့်ရှုသူ များ သဒ္ဒါပွား၍ တရားလက်မိ ဖြစ်ဘိသမှု နေးပြု စီရင်လိုက်ပါအံ့။

ပေါရာဏေဟိ၊ ရှေး၌ဖြစ်ကုန်သော။ အာစရိယေဟိ၊ (ဟု ထည့်ပါ)။ ဆရာ မြတ်တို့သည်။ မရမ္မဘာသာ၊ (ဟူ၍လည်း ထည့်)။ မြန်မာတို့၏ လေ့လာသုံးစွဲ ရာ မြန်မာစကား ဝတ္ထုသွားတို့ကို။ ကိဥ္စာပိကတာ၊ အကယ်၍ကား ပြုစုအပ်ကုန် ၏ရှင့်။ တနည်းကား၊ ပေါရာဏေဟိ၊ ကုန်သော။ အာစရိယေဟိ၊ တို့သည်။ ကတာ၊ ရေးသားတည်ထွင် စီရင်ပြုစုအပ်ကုန်သော။ မရမ္မဘာသာ၊ တို့သည်။ ကိဥ္စာပိသန္တိ၊ အကယ်၍ကား ရှိကုန်၏ရှင့်။ တထာပိ၊ ထိုသို့ပင်ရှိကုန်သော်လည်း။ ပရိပုဏ္ဏာ-ပရိပုဏ္ဏာ၊ ထက်ဝန်းကျင် ပြည့်စုံကုန်သည်။ ယသ္မာ၊ အကြင်ကြောင့်။ န ဟောန္တိ၊ မဖြစ်ကုန်။ တသ္မာ၊ ထိုကြောင့်။ ပရိပုဏ္ဏံ၊ သဒ္ဒါအနက် စကားဆက် တို့ဖြင့် ထက်ဝန်းကျင် ပြည့်စုံသည်ကို။ ကတွာ၊ ပြု၍။ ကသ်ံ၊ ရေးသားတည်ထွင် စီရင်ပြုစုလိုက်ပါအံ့။ တံ၊ ထိုသို့ ရေးသားလတ္တံ့သော စကားပြေစု အသစ်ဖြစ် သော ဓမ္မပဒ ဝတ္ထုတော်ကြီးကို။ သာဓဝေါ၊ သူတော်ကောင်း ဖြစ်ကုန်သော။ တုမှေ၊ သင်တို့သည်။ နိသာမေထ၊ သမ္မါကြည်လင် ရှင်ရှင်ပျပျ နာလင့်ကြကုန် လော့။ ဣတိ၊ ဤသည်လျှင် ပဏာမ ပဋိညာဏ် ဥယျောဇဉ်ကို ဆိုရာစကားရပ် အပြီးသတ်တည်း။ ။ဤကားအနက်။

အဓိပ္ပာယ်ကား။ ။ဓမ္မပဒဟုဆိုအပ်သော စရဏာတစ်ဆယ့်ငါးပါး တရား အကွက် ခြေတော်စက် ရှိတော်မူထသော။ ဝါ၊ မဂ်လေးတန်, ဖိုလ်လေးတန် နိဗ္ဗာန်အပြား ကိုးပါးသော လောကုတ္တရာတရားကို ပေးသနားတော်မူတတ်ထ သော မြတ်စွာဘုရားသခင် ကိုယ်တော်မြတ်ကိုလည်းကောင်း၊ ထိုမြတ်စွာဘုရား သခင်သည် ကြည်လင်မပြတ် ပူဇော်အပ်တော်မူထသော မဂ်လေးတန်, ဖိုလ် လေးတန် နိဗ္ဗာန်, ပရိယတ် ဆယ်ပါးသော တရားတော်မြတ်ကိုလည်းကောင်း၊ နိဗ္ဗာန်, မဂ်, ဖိုလ် ရောက်လိုသူအပေါင်း သူတော်ကောင်းတို့သည် ညွတ်ချောင်း မပြတ် ပူဇော်အပ်သော မဂ္ဂဋ္ဌာန်လေးယောက်, ဖလဋ္ဌာန်လေးယောက်ဟု ဆိုအပ်သော ရှစ်ယောက်သော အရိယာ သံဃာတော်မြတ်ကိုလည်းကောင်း ဘယလာဘ ကုလင့်ကွက် မရောယှက်ဘဲ သက်သက်သော သဒ္ဓါဖြင့် ညွတ်တွား ခါခါ ရှိခိုးပါ၏။ ထိုရတနာ သုံးပါးတို့အား ညွတ်တွားမပြတ် ရှိခိုးပူဇော်အပ်ပြီး၍ မြတ်စွာဘုရားသခင်သည် ဟောကြားတော်မူအပ်သော ဓမ္မပဒပါဠိတော်၊

၎င်းပါဠိတော်၏ အဖွင့်ဖြစ်သော ဗုဒ္ဓမတည္ဃ ကျမ်းပြုလိမ္မာ အရှင်ဗုဒ္ဓဃောသ ဆရာသည် ကောင်းစွာ စီရင်တော်မူအပ်သော ဓမ္မပဒအဋ္ဌကထာ၏ အနက်ကို ပျက်ကွက်ချွတ်ယွင်းခြင်း မရှိစေဘဲ ကြည့်ရှုနာယူသူအပေါင်း သူတော်ကောင်းတို့၏ သဒ္ဓါတရားကို တိုးပွားခြင်း ဖြစ်စေလျက် မြန်မာဘာသာ မြန်မာတို့ အလေ့အလာ သုံးစွဲရာဖြစ်သော စကားအစုဖြင့် ဓမ္မပဒဝတ္ထုတော်ကြီးကို ပြုစုစီရင်လိုက်ပါအံ့။

ရှေးရှေးသော ဆရာတို့သည် ကောင်းစွာ ပြုပြင်စီရင် ရေးသားတော်မူခဲ့သော ဓမ္မပဒဝတ္ထု ကျမ်းဟောင်းတို့သည် အကယ်၍ကား ထင်ရှားရှိကုန်၏ရှင့်။ ထိုသို့ပင် ရှိကုန်လေငြားသော်လည်း ၎င်းဓမ္မပဒဝတ္ထု ကျမ်းဟောင်းတို့သည် ဓမ္မပဒ ပါဠိတော်, ၎င်းအဖွင့် အဋ္ဌကထာတို့၌ လာသော ဂါထာဗန္ဓ စုဏ္ဏိယဝတ္ထုတို့ကို ပြည့်စုံထင်ရှားအောင် မရေးသား မဖော်ပြသဖြင့် အပရိပုဏ္ဏ ဖြစ်သည်လည်း တကြောင်း။ ၎င်းပြင် ပါဠိတော် အဋ္ဌကထာမှတပါး အခြားကျမ်းကလာသော စကားတို့ကို ထည့်သွင်းရေးသားသည် တစ်ချက် သို့အတွက်တို့ကြောင့် ပါဠိတော် အဋ္ဌကထာတို့၌လာသော ဂါထာစုဏ္ဏိယ ဝါကျအလုံးစုံတို့ကို ပြည့်စုံစေလျက် အဋ္ဌကထာ မိန့်မှာဖွင့်ပြတော် မူခဲ့သည့်အတိုင်းအားဖြင့် မြန်မာဘာသာစကား ဝတ္ထုသွားကို ရေးသားပြုစုလိုက်ပါအံ့။ ထိုသို့ ရေးသားပြုစုလတ္တံ့သော အသစ်ဖြစ်သော ဓမ္မပဒဝတ္ထုတော်ကြီးကို သူတော်ကောင်း ဖြစ်ကုန်သော ပရိသတ် အပေါင်းတို့သည် ကောင်းစွာ နာသင့်ကြစေကုန်သတည်း။

၁။ ယမကဝဂ်

၁။ စက္ခုပါလမထေရ်ဝတ္ထု

မနောပုဗ္ဗင်္ဂမာ ဓမ္မာ၊ မနောသေဋ္ဌာ မနောမယာ။

မနသာ စေ ပဒုဋ္ဌေန၊ ဘာသတိ ဝါ ကရောတိ ဝါ။

တတော နံ ဒုက္ခမန္ဝေတိ၊ စက္ကံဝ ဝဟတော ပဒံ။

မနောပုဗ္ဗင်္ဂမာ— အစရှိသော ဤဓမ္မဒေသနာ ပါဌ်ဂါထာကို မြတ်စွာသုံးလူ့ **သဗ္ဗညုအစစ်** ဓမ္မရာဇ်မင်းဖျား ဘုရားသခင်သည် သာဝတ္ထိပြည်ကြီးမှ ခရီး တောင်တာ ငါးရက္ခာဌာန ဇေတမင်းသား ဥယျာဉ်သာကို အနာထပိဏ်သူဌေး သည် ငါးဆယ့်လေးကုဋေ အသပြာငွေတို့ဖြင့် ပေးစွန့် ဝယ်ယူလျက် ဆောက်လုပ် **ဆက်သအပ်သော** ဇေတဝန် မဟာဝိဟာရ၌ ယာပထလေးဖော်ဖြင့် မျှတစံတော် **မူသော ကာလ** စက္ခုပါလ အမည်ရှိသော မထေရ်မြတ်တစ်ပါးကို အကြောင်း ပြုသောအားဖြင့် ဟောကြားတော်မူခဲ့၏။

အကြောင်းအတ္ထုပ္ပတ္တိ အစဉ်ကား ဤသို့တည်း

ကောသလတိုင်းကြီး၏ ခုန်သွင်းဆက်သရာ များစွာကုန်သော အိမ်ခြေ ခုနစ်ကုဋေကုန်သော လူမျိုးတို့၏ ခိုကိုးနေထိုင်ရာ မြို့၏ အင်္ဂါတို့ဖြင့် ကောင်းစွာ ပြည့်စုံသော သာဝတ္ထိပြည်ကြီး၌ မဟာသုဝဏ္ဏ အမည်ရသော သူဌေးကြီးတစ်ဦး သည် ရှိ၏။ ထိုသူဌေးကြီးသည် များမြတ် ပြန့်ပြော ကြွယ်ဝသော ရွှေ, ငွေ, ပုလဲ မျက်ရွဲ, ပတ္တမြား ဥဿဖယား စသော လောကီရတနာ ဥစ္စာလည်းနှံ၏။ ကျွန်မိန်းမ, ကျွန်ယောကျ်ား စသောအားဖြင့် များသောစည်းစိမ် အခြံအရံလည်း ရှိ၏။ စင်စစ်အားဖြင့်ကား သားသမီး တစ်စုံတစ်ယောက်မျှ မရှိ ထိုသူဌေးသည် တစ်နေ့သ၌ ဂင်္ဂါမြစ်နား ရေချိုးဆိပ်သို့ သွား၍ ကောင်းမွန်စွာ ရေသုံးသပ် ပြီးသောအခါ ရေချိုးဆိပ်မှတဖန် အိမ်သို့ပြန်လာရာ လမ်းခရီးအကြား၌ ကြီးမားခက်လက် ပြန့်ထွက်ဝေဆာ ချမ်းအေးစွာသော အရိပ်အာဝါသနှင့် ပြည့်စုံသော တောစိုးသစ်ပင်ကြီးကို မြင်၍ "ဤသစ်ပင်ကို သာမညနတ်တို့ သိမ်းဆည်းအပ်သည် မဟုတ်ရာ ကြီးစွာသော တန်ခိုးအာနုဘော်ရှိသော နတ်မင်းသည် သိမ်းဆည်း စောင့်ရှောက်အပ်သည် ဖြစ်လတ္တံ့"ဟု အကြံ ဖြစ်သဖြင့် ထိုသစ်ပင်ကြီး၏ အောက်အဖို့ဖြစ်သော မြေပြင်ကို သုတ်သင်ရှင်းလင်း သန့်ရှင်းညီညွတ်စေလျက် တတိုင်း အကာအရံ စသည်ကိုပြုခြင်း သဲဖြူခင်းခြင်း

တမ်းခွန် ကုက္ကား မုလေးပွား ကြက်လျှာ ကောင်းစွာ စိုက်ထားခြင်း သည်ဖြင့် ကြည့်ရှုစချင့် သင့်တင့်သပ္ပါယ်ဖွယ်ရာလျော်ကပ်ကောင်းမြတ်သော တန်ဆာဖြင့် တန်ဆာဆင်ပြီးသောအခါ လက်ယာရစ် လှည့်လည် ဦးတည်ပူဇော်သည်ကို ပြု၍ "သားသမီးရတနာမှ ဝေးစွာကင်းဘိ တစ်ယောက်မျှ မရှိသော အကျွန်ုပ်အား သားရတနာကိုသော်လည်းကောင်း၊ သမီးရတနာကိုသော်လည်းကောင်း ရပါမူကား အရှင် နတ်မင်းတို့အား ကြီးမားလှစွာသော ပူဇော်သက္ကာရကို ပြုပါအံ့" ဟု ဆုတောင်း ပတ္ထနာပြု၍ ဖယ်သွား၏။

ထိုသို့ ဖယ်သွားပြီးနောက် မကြာမြင့်မီပင်လျှင် ထိုသူဌေး၏ အိမ်ရှင်ဖြစ်သော သူဌေးမဝမ်း၌ ကိန်းပိုက်သန္ဓေတည်နေလေ၏။ သူဌေးကတော်သည် ကိုယ်ဝန်၏ တည်သောအဖြစ်ကို သိ၍ သူဌေးအား ပြောကြား၏ ထိုသူဌေးလည်း အိမ်ရှင်ဖြစ်သော သူဌေးမအား ကိုယ်ဝန်၏ အစောင့်အရှောက်ကို ပေး၍ လေးမြတ်ပြုစု ကြည့်ရှုစောင့်ရှောက်သဖြင့် ဆယ်လကိုလွန်လျှင် သားကောင်းရတနာကို ဖွားမြင်လေ၏။ မဟာသုဝဏ္ဏ သူဌေးလည်း အမည်မှည့်အံ့သော နေ့သို့ရောက်လျှင် ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ရှေးအခါက ငါစောင့်ရှောက်အပ်သော တောစိုးသစ်ပင်ကြီးကို အမှီပြု၍ ရအပ်သော သားဖြစ်ပေသည်ဟု ထိုသတို့သားအား "ပါလ" ဟူသော အမည်ကိုပြု၏။ ထို ပါလ သတို့သား ခြေဖြင့်သွားနိုင်သော အရွယ်သို့ ရောက်ခဲ့လျှင် နောက်တဖန် ထိုသူဌေးမအား တပါးတစ်ယောက်သော သားကို ဖွားမြင်ပြန်လေ၏။ ထိုသူငယ်အား "စူဠပါလ" ဟူသော အမည်ကိုမှည့်၍ အကြီးဖြစ်သော ပါလသတို့သားအား မဟာပါလ ဟူသော အမည်ကို ပြုကြကုန်၏။ ထိုသတို့သားညီနောင် နှစ်ယောက်တို့သည် ချီးမြှောက်အပ်သော ဖခင် မိခင်တို့၏ စည်းစိမ်ချမ်းသာဖြင့် ကောင်းစွာ ကြီးပွားပြီးနောက် အရွယ်သို့ရောက်ခဲ့လျှင် လူတို့တံထွာ ဃရာဝါသ အိမ်ထောင်ခြင်းကိစ္စဖြင့် နှောင်ဖွဲ့ခြင်းကို ပြုကြရလေကုန်၏။ နောက်အဖို့အခါဝယ်၊ နှစ်ဖြာကုန်သော ဘမိတို့ စုတိချုပ်ကြွေ သေလွန်ပြောင်းကြွသဖြင့် ကြွင်းကျန်တည်ရှိရစ်ခဲ့သော ပစ္စည်းဥစ္စာ များစွာဥဿုံ အသုံးစုံသော စည်းစိမ်ချမ်းသာကို ညီနောင်နှစ်ယောက်တို့သည်သာ ခံစား သုံးဆောင် နေထိုင်ကြရလေကုန်သတည်း။

ထိုအခိုက်အခါဝယ် မြတ်စွာဘုရားသခင်သည် ပလ္လင် အပရာဇိ ဗောဓိပင်မင်း၏ အခြေဝယ် ငါးထွေကုန်သော မာရ်ယုတ်တို့ကို ပယ်ဖြုတ် သုတ်သင်ရှင်းလင်းတော်မူပြီးနောက် ဘုရားအဖြစ်သို့ ရောက်တော်မူပြီးမှ သတ္တသတ္တာဟတို့ကို မျှတ စမွယ်တော်မူပြီးသောအခါ သဟမ္ပတိဗြဟ္မာမင်းသည် တောင်းပန်ခြင်း ယာစန သာသီသရှေးရှု ပြုတော်မူလျက် ဓမ္မစကြာ ဒေသနာ မြိုက်ရည်ကို လည်စေတော်မူပြီးသော် ခရီးစဉ်အတိုင်း ရစ်ဝိုင်းတည်တည် ပြည်ရွာဇနပုဒ် ခြုံအုပ်ကြွလာ

တော်မူ၍ ငယ်မည် သုဒတ္တ ကြီးမှ ဂုဏ်သိမ် အလှူရှိန်ကြောင့် အနာထပိဏ် အမည်ရသော သူဌေးကြီးသည် လေးကုဋေ အလွန်ရှိသော ကုဋေငါးဆယ်သော အသပြာငွေကို စွန့်လွှတ်ကြဲဖြန့် ဆောက်လုပ်လှူဒါန်းအပ်သော ဇေတဝန် မည်သီး ကျောင်းတော်ကြီး၌ ကပ်ဆည်းညွတ် ပျောင်း လူအပေါင်းကို ကောင်းမွန် လှစွာ နတ်ရွာခရီးလမ်း၌လည်းကောင်း အမတရပ်ဌာန် နိဗ္ဗာန်ဖြောင့်တန်း ခရီးလမ်း၌လည်းကောင်း ရွှင်လန်းဖြိုးမောက် တက်ရောက် တည်စေလျက် လေးထွေ ယာပသ မျှတ ရွှင်ပြုံး သီတင်းသုံးတော်မူသတည်း။

အနာထပိဏ်သူဌေးကြီး ဝေတနာ

ထိုစကားကို အနည်းငယ် ချဲ့ဦးအံ့–မြတ်စွာဘုရားသခင်သည် မယ်တော်၏ ဘက်မှ ရှစ်သောင်းကုန်သော ဆွေတော် မျိုးတော်တို့ လည်းကောင်း၊ ခမည်းတော်၏ဘက်မှ ရှစ်သောင်းကုန်သော ဆွေတော် မျိုးတော်တို့ လည်း ကောင်း၊ ဤ တစ်သိန်းခြောက်သောင်းကုန်သော ဆွေတော် မျိုးတော်တို့သည် ရှင်ကြည်သဒ္ဓါ ကောင်းစွာဆောက်လုပ် လှူဒါန်းအပ်သော နိဂြောဓာရုံ ရွှေဘုံ ကျောင်းတော်မြတ်၌ တစ်ဝါမျှသာလျှင် ဝါကပ်ဆို သီတင်းသုံးပော်မူ၏။ အနာထပိဏ်သူဌေးကြီးသည် ညစ်မြေးစင်ကြယ် တင့်တယ်သပ်ယပ် ကောင်း မွန်စွာ ဆောက်လုပ်လှူဒါန်းအပ်သော ဇေတဝန်ကျောင်းကြီး၌ တစ်ဆယ့်ကိုးဝါ သို့တိုင်တိုင် ဝါကပ်ဆို သီတင်းသုံးတော်မူ၏။ ဝိသာခါ ဒါယိကာမသည် မဟာလတာ အလင်္ကာ၏ အဖိုးအရကို ပမာနပြုသောအနေဖြင့် တစ်ဆယ့်ခုနစ်ကုဋေသော အသပြာကို ကောင်းစွာ စွန့်လွှတ်သဖြင့် အထွတ်အမြတ် ဆောက်လုပ်လှူဒါန်း အပ်သော ပုဗ္ဗာရုံကျောင်းတော်၌ ခြောက်ဝါတို့ပတ်လုံး သီတင်းသုံး ဝါကပ် ဆိုတော်မူ၏။ အနာထပိဏ်, ဝိသာခါ ဤနှစ်ဖြာကုန်သောအမျိုးတို့၏ ဖွံ့ဖြိုး အရှိန် ဂုဏ်သိမ်ကြီးမြတ်သည်ကို အစွဲပြု၍ သာဝတ္ထိပြည်ကြီးကို ကပ်မှီးတော် မူပြီးသောအခါ နှစ်ဆယ့်ငါးဝါတို့ပတ်လုံး သီတင်းသုံး ဝါကပ်ဆိုတော်မူ၏။ အနာထပိဏ် ဒါယကာ, ဝိသာခါ ဥပါသိကာမကြီးတို့လည်း အမြဲမပြတ် မြတ်စွာ ဘုရားသခင်အား တစ်နေ့တစ်နေ့လျှင် နှစ်ကြိမ်နှစ်ကြိမ် ဆည်းကပ်ခစား သွားရောက်ကြကုန်၏။ မြတ်စွာဘုရားထံမှောက်သို့ သွားရောက် ချဉ်းကပ် ကုန်သော် "သာမဏေငယ် အရှင်တို့သည် ယူငင်ကိုင်ရာ ပဏ္ဏာအခန်း လှူဒါန်း ဖွယ်ရာ ပါမပါဖြင့် သေချာစည့်စည့် ငါတို့၏လက်တို့ကို ကြည့်ရှုကုန်လတ္တံ့" ဟု ကြံ၍ လှူဒါန်းရန် မပါသော အချည်းနှီးသော လက်ဖြင့် တစ်ရံတစ်ခါ သွားရောက်ဖူးသည်မရှိ။ နံနက်အခါ၌ သွားရောက်ကုန်သည်ရှိသော် ခဲဖွယ် ဘောဇဉ်၊ ချိုချဉ်အာဟာရ အစရှိသည်တို့ကို ကိုင်ဆွဲယူကုန်လျက်သာ မွန်းယိမ်းပြီးနောက် ညနေချမ်းအမြောက်၌ သွားရောက်ကုန်သည်ရှိသော် ငါးပါး

ကုန်သော ဆေးတို့ကို လည်းကောင်း၊ ရှစ်ပါးကုန်သော အဖျော်တို့ကို လည်းကောင်း၊ သင့်လျော်လျောက်ပတ်ရာ ယူငင်၍သာလျှင် သွားကြကုန်၏။ ထိုနှစ်ဦးကုန်သော အမျိုးတို့၏ အိမ်တို့၌ နှစ်ထောင် နှစ်ထောင်ကုန်သော ရဟန်းတို့ ရှင်လန်းမျှတ သပ္ပါယဖြစ်ရာ နေရာအခင်းတို့ကို အမြဲမပြတ် ခင်းထားအပ်ကုန်၏။ ဆွမ်း ခဲဖွယ် ဘောဇဉ် ချိုချဉ်အာဟာရ ဆေးစသော ဝတ္ထုတို့တွင် အကြင်သို့သော ဘောရှိသော ပစ္စည်းဝတ္ထုကို အလိုရှိ၏။ အလိုရှိသော ရဟန်းအား အလိုရှိတိုင်း မဆိုင်းမတွ တခဏခြင်း ပြည့်စုံသည်သာတည်း။ ထိုနှစ်ဦးကုန်သော သူတို့တွင် အနာထပိဏ်သူဌေးသည် တစ်ခုသော နေ့၌မျှလည်း မြတ်စွာဘုရားသခင်ကို တစ်ခုသော အမေးပုစ္ဆာပြဿနာကို မေးလျှောက်ဖူးသည် မရှိ။ အဘယ်ကြောင့် မေးလျှောက်ဖူးသည် မရှိသနည်းဟူမူ ထိုအနာထပိဏ် သူဌေး၏ သဘောသည် မြတ်စွာဘုရားသခင်ကား ဘုံသုံးပါးဝယ် ထင်ရှားထိုထို ပုဂ္ဂိုလ်အစု တုပနိုင်သူ တစ်စုံတစ်ယောက်မျှ မရှိသော ဘုရားမျှင်ဖြစ်သော ကြောင့်လည်း သိမ်မွေ့နူးညံ့၏။ မဟာသမ္မတ အာဒိစ္စဂိုဏ်း တင့်နိုင်းအားဖိန် အသမ္ဘိန္န သာကီယဇာတ် ခတ္တိယစင်စစ် မင်းမျိုးဖြစ်၍လည်း သိမ်မွေ့နူးညံ့၏။ အကယ်၍ ငါသည် တစ်စုံတစ်ခုသော အမေးပုစ္ဆာ ပြဿနာကို မေးလျှောက် ခဲ့သည်ရှိသော် ဤသူဌေးကား ကျေးဇူးဥပကာရ ငါ့အား များလှပေသည်ဟု နှလုံးပိုက်တော်မူ၍ ငါ့အား တရားစကား ဟောကြား ပြသတော်မူရသည် ရှိသော် ဘုရားရှင်အား အလွန်ပင်ပန်း နွမ်းနယ်သည် ဖြစ်ရာ၏ဟု ကြံစည်၍ ဘုရားသခင်၌ အလွန်အကဲသော ချစ်ခင်ကြည်ညို ရှိသေလေးမြတ်ခြင်းရှိသဖြင့် မမေးမလျှောက်လေသတည်း။ ယင်းသို့ ကြံစည်စိုးရိမ် အနာထပိဏ်သူဌေး လျှောက်မေးခြင်းကို မပြုသော်လည်း မြတ်စွာဘုရား သခင်သည် ထိုသူဌေး ကြီးသည့် ညွတ်ဆည်းထံမှောက် လာရောက် ထိုင်နေကာမျှ၌သာလျှင် ဤ သူဌေးသည် ငါဘုရားကို ဝန်လေးစမှတ် မစောင့်ရှောက်အပ်သော နေရာ၌ စောင့်ရှောက်၍ နေဘိသည်။ ထိုစကားမှန်၏။ ငါဘုရားသည် ကမ္ဘာတသိန်း အလွန်ရှိကုန်သော လေးသင်္ချေတို့ ပတ်လုံး တန်ဆာဆင်အပ်သော မိမိ၏ ဦးခေါင်းတော်ကို ဖြတ်တောက်လျက် မျက်လုံးတော် နှလုံးသားတို့ကို ထုတ်ဆောင်ပြီးလျှင် ခင်မင်စုံမက် အသက်နှင့်တူသော သား သမီးကို အနည်းငယ်မျှ မငဲ့ကွက်ဘဲ ရက်စက်စွန့်လွှတ်၍ အထွတ်အထိပ်ဖြစ်သော ပါရမီတော်တို့ကို ဖြည့်ဆည်းပူးတော်မူသည် ရှိသော် ဝန်းကျင်များလျား သူတပါးတို့အား တရားစကားတော်ကို ဟောကြားတော်မူခြင်းငှါလျှင် ဖြည့်ဆည်းပူးတော်မူခဲ့လေသည်။ ဤသူဌေးသည် ငါဘုရားကို သနားငဲ့ထောက် မစောင့်ရှောက်အပ်သောအရာ၌ စောင့်ရှောက်၍ နေဘိသည်ဟု နှလုံးသွင်းတော်မူ၍ တခုသောတရားကို ဟောကြားမြွက်ဖော် အမိန့်တော်ရှိသည်သာလျှင်တည်း။

သာဝတ္ထိပြည် လူဦးရေ ခုနစ်ကုဋေ

ထိုအခိုက်အခါ သာဝတ္ထိပြည်ကြီး၌ ခုနစ်ကုဋေမျှကုန်သော လူမျိုးတို့ နိုကိုး နေထိုင်ကြကုန်၏ ထိုခုနစ်ကုဋေကုန်သော လူတို့တွင် မြတ်စွာဘုရား ဟောကြား မြွက်ဖော် တရားသံကို နာခံသိရှိ လေကုန်သဖြင့် ငါးကုဋေမျှကုန်သော လူတို့သည် စင်ဖြူအာစာရ အရိယာ သာဝကချည်း ဖြစ်ကြကုန်၏ နှစ်ကုဋေကုန်သော လူတို့သည်သာ မိုက်လှာဖုံးဘိ ဒိဋ္ဌိဝိစိကိစ္ဆာ မကင်းကွာဘဲ များစွာထူပြော အာသဝေါ ကိလေသာ လွှမ်းကာဖြစ်ပြု ပုထုဇဉ်တို့ ဖြစ်ကြပေကုန်၏။ ထိုနှစ်ဦးသော လူမျိုးတို့တွင် အရိယာသာဝက ဖြစ်ကြကုန်သော သူတို့အား နံနက်အခါ၌ အလှူကိုပေးခြင်း ညချမ်းသောအခါ၌ ပန်းနံ့သာ စသည်ကို ယူလျက် သူနာအထောက်အပံ့ဖြစ်သော ဆေးအဖျော် ယမကာ စသည်တို့ကို ယူစေလျက် တရားနာအံ့သောငှါ ကျောင်းသို့ သွားခြင်းအားဖြင့် ကိစ္စနှစ်ပါး တို့သည် သာလျှင်ရှိသည် ဖြစ်ကုန်၏ ထိုနှစ်ပါးသော ကိစ္စတို့တွင် သဒ္ဓါယနှ သမယ ညချမ်းအခါ ကာလ၌ ပန်းနံ့သာ စသည်တို့ကို လက်စွဲလျက် ပြုမြဲတိုင်း သော ဝတ်ဖြင့်သာ တရားနာအံ့သောငှါ ကျောင်းတော်သို့ သွားကြကုန်သော အရိယာသာဝကတို့ကို တရံသော နေ့အခါတွင် မဟာပါလသူကြွယ် မြင်တည့် လျှင် သို့စင်မျှလောက်သော ဤလူများအပေါင်းသည် အဘယ် အရပ်သို့ သွားသနည်းဟု မေးသည်ရှိသော် မြတ်စွာဘုရား ကိန်းအောင်းစံတော်မူရာသို့ တရားနာအံ့သောငှါ သွားသတည်းဟု ပြန်ကြားပြောဆိုသော စကားကိုကြား သိရလျှင် ယင်းသို့ ဖြစ်တပြီးကား ငါသည်လည်း တရားနာအံ့သောငှါ လိုက် သွားအံ့ဟု ကြံပြီးလျှင် လိုက်သွား၍ မြတ်စွာဘုရားကို ရှိခိုးပြီးသော် ပရိသတ် အစွန်အဖျား၌ ထိုင်နေ၏။ မြတ်စွာဘုရားသခင် ကိုယ်တော်မြတ်၏ အလေ့ သဘော မည်သည်ကား တရားကို ဟောကြားသည်ရှိသော် သရဏဂုံသီလ ရဟန်းအဖြစ် စသည်တို့၏ ပြည့်ဝကြောင်းရှိ မှီရာကို ကြည့်ရှုလျက် ကျွတ်ထိုက် သော သတ္တဝါ၏ အဇ္ဈာသယ၏ အစွမ်းဖြင့် ဟောကြား တော်မူမြဲဘိထွာ ဓမ္မတာအာစိဏ္ဏ ဖြစ်ရကား ထိုပရိသတ် အများတို့တွင် မြတ်စွာဘုရားသခင် သည် မဟာပါလ သူကြွယ်အား အကြောင်း၏ ပြည့်စုံခြင်းဖြင့် ကျွတ်ထိုက်သော ဘဗ္ဗပုဂ္ဂိုလ်၏ အဖြစ်ကို မြင်တော်မူ၍ ဒါနနှင့်စပ်သော တရားစကား, သီလနှင့် စပ်သောတရားစကား, နတ်ရွာနှင့်စပ်သော တရားစကား, ကာမဂုဏ်၏အပြစ်, ကာမဂုဏ်၏ ရှုန့်ကြမ်းညစ်နွမ်းစေတတ်သော အဖြစ်, ထိုကာမဂုဏ်တို့မှ ထွက် မြောက်ခြင်း၌ အာနိသံသ အကျိုးကိုပြုလျက် ဟောကြားတော်မူ၏။

မဟာပါလသူကြွယ် ရဟန်းပြုခြင်း

ထိုအခါ တရားကိုနာလျက်ပင် မဟာပါလ သူကြွယ်သည် ဤသို့သောအကြံ ဖြစ်၏။ "ဤပစ္စုပ္ပန်ဘဝ ပစ္စက္ခမှ သေလွန်ပြောင်းကြွ၍ တမလွန်လောက နောက်ဘဝသို့ သွားရသည်ရှိသော် ငါ၏သား, ငါ၏သမီး, ငါ၏ ညီငယ်, ပစ္စည်းဥစ္စာရတနာစည်းစိမ် ရိပ်ငြိမ်ချမ်းသာတို့သည် ငါသွားရာသို့ ပါလာလိုက်လာတော့မည် မဟုတ်၊ အယုတ်သဖြင့် ရှည်မြင့်စွာသောကာလပတ်လုံး အသုံးအဆောင် အဝတ်အစားတို့ဖြင့် ကြီးပွါးအောင် စောင့်ရှောက် သုတ်သင်လျက်ဆင်ပြင်ပြုစုထားသော ငါ၏ ခန္ဓာကိုယ်မျှသော်လည်း ငါနှင့်အတူတကွ သွားရာဘဝသို့ ပြောင်းကြွ၍ လိုက်တော့မည်မဟုတ် စင်စစ်အားဖြင့်ကား ငါပြုအပ်သော ကုသိုလ်ကောင်းမှုကံသည်သာလျှင် အနန္တရ နောက်ဘဝ၌ သုခချမ်းသာ ခံစားရာ ဖြစ်တော့မည်"ဟု ကြံစည်ဆင်ခြင်မိလျက် "အိမ်ရာထောင်သော လူဘို့ဘောင်၌ ရှည်မြင့်စွာ ကာလကိုကုန်စေ၍နေချေသဖြင့် ငါ့အား အကျိုးစီးပွားမများရာ၊ ယခုပင်လျှင် လူ့ဘောင်ကို ရှောင်ခွာလျက် မြတ်စွာဘုရား သခင်၏ အထံ၌ ရဟန်းပြုတော့အံ့"ဟု အကြံဖြစ်၍ ထိုမဟာပါလသည် တရားဒေသနာတော်အဆုံး၌ မြတ်စွာဘုရားသခင် ကိုယ်ကော်မြတ်၏ အထံသို့ ချဉ်းကပ်၍ ဘုန်းတော် အလွန်ကြီးမြတ်တော်မူသော မြတ်စွာဘုရား ဘုရားကပည့်တော်အား သနားတော်မူပါသဖြင့် ရဟန်းပြုတော်မူပါဟု ရဟန်းအဖြစ်ကို တောင်းပန်လျှောက်ကြား၏။ မြတ်စွာဘုရားသခင်ကလည်း မဟာပါလ အသင်အား ပန်ကြားခြင်းငှါ ထိုက်သော ဆွေမျိုးဉာတိ မရှိသလောဟု မေးတော်မူလျှင် ရွှေဘုန်းတော်သခင် အရှင်ဘုရား၊ ဘုရား တပည့်တော်အား ပန်ကြား ခွင့်တောင်းဖွယ် ညီငယ် တစ်ယောက် ရှိပါ၏ဟု လျှောက်ကြားလျှင် ထိုသို့တပြီးကား သင်၏ညီကို ခွင့်ပန်ချေဦးလော့ဟု မိန့်တော်မူသဖြင့် မဟာပါလသူကြွယ်လည်း ကောင်းပါပြီဟု ဝန်ခံပြီးလျှင် မြတ်စွာဘုရားကိုရှိခိုးပူဇော်ပြီးသော် အိမ်သို့ပြန်လာ၍ ညီဖြစ်သော စူဠပါလကို ခေါ်စေပြီးလျှင် အမောင် စူဠပါလ ဤအိမ်၌ ကျွန်မိန်းမ, ကျွန်ယောကျ်ား, ကျွဲ,နွား,ဆင်,မြင်း စသော သဝိညာဏက ဥစ္စာသည်လည်းကောင်း, ရွှေငွေရတနာ, လယ်ယာကိုင်းကျွန်းစသော အဝိညာဏက ဥစ္စာသည်လည်း ကောင်း များစွာရှိ၏။ ထိုအလုံးစုံသော ဥစ္စာရတနာကို ငါ၏ညီသာ သိမ်းဆည်း စောင့်ရှောက်ပါလေလော့။ ငါ့ညီ၏ ဝန်တာ ဖြစ်ပါစေလော့ ငါ့ညီအား ဆောင်နှင်းပါ၏ဟု ပြောကြားလျှင် စူဠပါလကလည်း အရှင် နောင်တော်တို့သည် အဘယ်အရပ်သို့ သွားမည်နည်းဟု မေးသဖြင့် ငါသည် မြတ်စွာဘုရားသခင် ကိုယ်တော်မြတ်၏ထံ၌ ရဟန်းပြုတော့အံ့ဟု ပြောကြားတည့်လျှင် စူဠပါလက နောင်တော်သည် ဤစကားကို ပြောကြားခြင်းကားမသင့် အခွင့်မလျော်ချေ။ အကျွန်ုပ်သည် ကျေးဇူးသခင် အရှင်ဖြစ်သောမိခင်သည် သေလွန်ပြီးသည်

ရှိသော် နောင်တော်ကိုပင် အမိကဲ့သို့ မှတ်ထင်လျက် အစဉ်မပြတ် ဆည်းကပ်ကိုးစား နေရပါသည် ဖခင်သည် သေလွန်သည်ရှိသော် နောင်တော်ကိုပင် ဖခင်ကဲ့သို့ အောက်မေ့မှတ်ထင်လျက် အစဉ်မပြတ် ဆည်းကပ်ကိုးစား၍ နေရပါသည်။ နောင်တော် ရဟန်းမပြုပါလင့် ပစ္စည်းဥစ္စာ ရတနာရွှေငွေ အထွေထွေပေါ်များသည်ကို ခံစားသုံးဆောင်လျက် လူ့ဘောင်ကနေလျက်ပင် ကုသိုလ်ကောင်းမှုတို့ကို ပြုစုရှာကြံတော်မူပါဟု တောင်းပန်၏ မဟာပါလသူကြွယ်ကလည်း ညီငယ်ဖြစ်သော စူဠပါလ မြတ်စွာဘုရားသခင်သည် လက္ခဏာယာဉ် သုံးပါးသို့တင်၍ နူးညံ့သိမ်မွေ့လှစွာသော အစ၏ကောင်းခြင်း, အလယ်၏ကောင်းခြင်း, အဆုံး၏ကောင်းခြင်းနှင့် ပြည့်စုံသော တရားတော်မြတ် ဟောကြားတော်မူသည်ကို ငါကြားနာရချေသည် ထိုတရားကို အိမ်ရာထောင်သောလူ၏ဘောင်၌နေ၍ အားထုတ်ခြင်းငှာ မစွမ်းနိုင်ရာ ရဟန်းပြုမှသာ သင့်လျော်ချေမည်ဟု ပြောလျှင် စူဠပါလကလည်း နောင်တော် ယခုအခါကား ပျိုမျစ်နုနယ် ငယ်ရွယ်သောအခါ ဖြစ်ပါသည် ချမ်းသာစည်းစိမ် ရိပ်ငြိမ်သုခကို အလိုရှိသမျှ ခံစားသုံးဆောင်၍ နောင်အခါကာလ အိုမင်းသောအရွယ်သို့ ကျသည်ရှိသော် ပဗ္ဗဇိတ သမဏအဖြစ် ရဟန်းအဖြစ်ကို ပြုတော်မူပါကုန်ဟု တစ်ဖန်ထပ်မံ၍ တောင်းပန်သောစကားကို မဟာပါလသူကြွယ်က ပြန်ကြားဖြေဆိုလိုသည်ဖြစ်၍—

ဇရာ ဇဇ္ဇရိတာ ဟောန္တိ၊ ဟတ္ထပါဒါ အနဿဝါ။
ယဿ သော ဝိဟတတ္ထာမော၊ ကထံ ဓမ္မံ စရိဿတိ—

ဟူသော ဂါထာပါဒ်ကို ရွတ်၏။

အနက်ကား။ ။တာတ၊ ညီထွေး စူဠပါလ။ ဇရာဇဇ္ဇရိတာ၊ အရိုးခေါ်ခေါ် အကြောပြိုင်းပြိုင်း ခါးကိုင်းယိုယွင်း အိုမင်းခြင်းသို့ ရောက်ကုန်သည်။ ဟောန္တိ၊ ဖြစ်ကုန်ခဲ့အံ့။ ယဿ၊ အကြင်သူအား။ ဟတ္ထပါဒါ၊ လက်ခြေတို့သည်။ အနဿဝါ၊ အလိုသို့ မပါကုန်၊ ဝိဟတတ္ထာမော၊ ထကြွ လေးခြင်း ကင်းသော ခွန်အားရှိသော။ သော၊ ထိုသူသည်။ ကထံ၊ အဘယ်သို့လျှင်။ ဓမ္မံ၊ ချမ်းသာဖို့ကြောင်း တရားလမ်းကောင်းကို။ စရိဿတိ၊ ထကြွလုံ့လ ဝီရိယဖြင့် ဆန္ဒလိုရာ ကျင့်နိုင်ပါလတ္တံ့နည်း။ ။ဤကား အနက်။

အဓိပ္ပာယ်ကား။ ။ညီထွေးဖြစ်သော စူဠပါလ ငါ၏စကားကို နားစိုက်ပါဦးလော့ ညီငယ်ပြောကြားသော စကားအရ၌ အိုမင်းသော အရွယ်သို့ကျမှ ရဟန်းပြုရမည်ဆိုသည်မှာ အိုမင်းသောအခါဝယ် ဇရာဒုဗ္ဗလ နှိပ်စက်လှသဖြင့်

ထကြွထိုင်းမှိုင်း ခါးကိုင်းရှိုးခေါ၊ အကြောဂိုင်းပိုင်း လိုတိုင်းမပါချေ။ လက်ခြေကိုသော်လည်း လျင်စွာမသိမ်းနိုင်။ မိန်းမှိုင်ညှိုးကြုံးကုန်သော ခွန်အားရှိသည်ဖြစ်၍ အဘယ်သို့လျှင် တရားတော်ကို အားထုတ်ကျင့်ဆောင် နိုင်ပါတော့အံ့နည်း ညီထွေးစူဠပါလ နောင်တော် ငါ့အား ဟန့်တားကန့်ကွက် နှိပ်စက်ခြင်းကို မပြုပါလင် အသင်တားသော်လည်း ငါ့ကား နေတော့မည် မဟုတ် မြတ်စွာဘုရားသခင်၏ အထံ၌ ရဟန်းပြုတော့အံ့ဟု စူဠပါလသူကြွယ်၏ အသွယ်သွယ်သော စကားတို့ဖြင့် ဟန့်တားငိုကြွေး မြည်တမ်းစဉ်ပင်လျှင် အစဉ်အတိုင်း အိမ်မှထွက်လာ၍ မြတ်စွာဘုရားသခင်ကိုယ်တော်မြတ်၏ အထံသို့ သွားရောက်ရှင်လန်း ရဟန်းအဖြစ်ကို တောင်းပန်၍ ရဟန်းအဖြစ်ကို ရပြီးသောအခါ ငါးဝတို့ပတ်လုံး ဆရာဥပဇ္ဈာယ်တို့၏ထံ၌ နိဿယမ်မပြတ် ဆည်းကပ်ခစားလျက် သိတင်းကျွတ်သပြည့် ပဝါရဏာနေ့၌ ချမ်းမြေ့သာယာ ပဝါရဏာပြုပြီး၍ လောကထွတ်ထား ဘုရားကိုယ်တော်မြတ်သို့ ချဉ်းကပ်ရှိခိုးပြီးလျှင် ဤသို့ မေးလျှောက်၏။

ရှေ့ဘုန်းတော်သခင် အရှင်ဘုရား တပည့်သားတော် ဖြစ်ကုန်သော ရဟန်းတို့မှာ ဤသာသနာဝယ် ရွက်ဆောင်ဖွယ်ရာသော ဓုရတို့သည် အဘယ်မျှ နှံပါကုန်သနည်းဟု မေးလျှောက်လေသော် မြတ်စွာဘုရားသခင် ကိုယ်တော်မြတ်ကလည်း ချစ်သား ရဟန်း ငါ၏သာသနာ၌ ရဟန်းတို့ရွက်ဆောင်ဖွယ်သော ဓုရတို့သည် ဂန္ထဓုရ, ဝိပဿနာဓုရ-အားဖြင့် နှစ်ပါး အပြားရှိကုန်သတည်းဟု မိန့်တော်မူ၏ ရှေ့ဘုန်းတော်သခင် အရှင်ဘုရား ဂန္ထဓုရဟူသည်ကား အဘယ်ပါနည်း ဝိပဿနာဓုရဟူသည် အဘယ်ပါနည်းဟု တစ်ဖန် မေးလျှောက်ပြန်လျှင် ချစ်သားရဟန်း ဂန္ထဓုရမည်သည်ကား မိမိပညာအား လျှောက်ပတ်စွာ တစ်ခုသောနိကာယ်, နှစ်ခုသော နိကာယ်ဟု ဆိုအပ်သော ဘုရားစကားတော်ကိုလည်းကောင်း စွမ်းနိုင်သည်ရှိသော် အလုံးစုံ ပိဋကတ်သုံးပုံဟု ဆိုအပ်သော ဘုရားစကားတော်ကိုလည်းကောင်း သင်အံလေ့ကျက် ရွက်ဆောင်ပို့ချ ဝါစုဂ္ဂတပြုခြင်းပေတည်း ဝိပဿနာဓုရ မည်သည်ကား ပေါ့သော အသက်မွေးခြင်းရှိသော ဆိတ်ငြိမ်သော ကျောင်း၌ ကိန်းအောင်းမွေ့လျော်သော ပုဂ္ဂိုလ်အား အတ္တဘာဝ၌ ခယဝယ ကမ္မဋ္ဌာန်းကို ဖြစ်စေ၍ အမြဲမပြတ် အထပ်ထပ်သော လုံ့လကို ပြုသည်၏ အစွမ်းဖြင့် ဝိပဿနာတို့ကို ပွားများသုံးသပ်လျက် အရဟတ္တဖိုလ်ကို ယူခြင်းတည်းဟု မိန့်တော်မူ၏။

မဟာပါလလည်း ရှေ့ဘုန်းတော်သခင် ရှင်ပင်ဘုရား တပည့်တော်သည်ကား ကြီးမားသော အသက်အရွယ်ရှိသောအခါ၌ ရဟန်းပြုပါရသောကြောင့် ဂန္ထ-ဓုရကို ဝါစုဂ္ဂတပြု၍ ဆောင်ရွက်ဖြည့်စွမ်းခြင်းငှါ မတတ်နိုင်ပါ ဝိပဿနာဓုရကို

ကယ်မ ပေးသနားတော်မူပါ ဝိပဿနာဓုရကို ဖြည့်ကျင့် ရွက်ဆောင်ပါအံ့၊ တပည့်တော်အား တစ်ခုသော ကမ္မဋ္ဌာန်းကို ဟောကြားတော်မူပါကုန်လော့ဟု လျှောက်ကြားလေလျှင် မြတ်စွာဘုရားသခင်သည် ထိုမဟာပါလအား အရဟတ္တမဂ် အရဟတ္တဖိုလ်တိုင်အောင် စွမ်းဆောင်နိုင်သော ကမ္မဋ္ဌာန်းကို ဟောကြားတော်မူ၏၊ ထိုမဟာပါလလည်း မြတ်စွာဘုရားကို ကြည်ညိုမြတ်နိုး ရှိခိုးပူဇော်ပြီးသော် မိမိနှင့်အတူတကွ ဆန္ဒသဘော လိုက်လျောနှစ်မျို သွားလိုသော ရဟန်းတို့ကိုရှာက ခြောက်ကျိပ် မျှလောက်သော ရဟန်းတို့ကိုရ၍ ထိုခြောက်ကျိပ်မျှလောက်သော ရဟန်းအဖော်တို့နှင့်တကွ ဇေတဝန်ကျောင်းတော်မှ ထွက်ခဲ့ကြပြီးသော် ယူဇနာ တစ်ရာ့နှစ်ဆယ်ရှိသော လမ်းခရီးသို့ သွား၍ တစ်ခုသော ကြီးစွာသော အစွန်အဖျားဖြစ်သော ရွာသို့ရောက်လျှင် ထိုရွာ၌ တန့်နား၍ အခြံအရံဖြစ်သော ရဟန်းများနှင့်တကွ ဆွမ်းအလို့ငှါ ကြွဝင်တော်မူ၏။

ဒါယကာတို့သည် ကျောင်းဆောက် ကိုးကွယ်ကြခြင်း

ရွာ၌နေသူ လူပေါင်းများစွာ ဒါယကာ-ဒါယိကာမတို့လည်း ဝတ္တသမ္ပန္န သမဏသာရုပ် အဟုတ်တင့်တယ် ကြည်ညိုဖွယ် ကြွသွားခြင်းရှိသော ရဟန်းတို့ကို မြင်လျှင် ကြည်ရွှင်စေတနာ သဒ္ဓါလဝ သောမနတရား ဖြစ်ပွားသော စိတ်ရှိကြလေသဖြင့် ပင့်ဖိတ်ပြီးသောအခါ ကောင်းမွန်သောနေရာကို ပြင်ကာ ခင်းပေး ဆေးလေးထိုင်နေစေ၍ မွန်မြတ်သော ခဲဖွယ်ဘောဇဉ် ချိုချဉ် အာဟာရဖြင့် လုပ်ကျွေးလှူဒါန်းကြပြီးသော် ဒါယကာတို့က မေးလျှောက်သည်မှာ အရှင်ကောင်း အရှင်မြတ်တို့သည် ဘယ်အရပ် ဘယ်ဒေသသို့ ကြွတော်မူခြင်းငှါ တပည့်တော်တို့ နေရာဖြစ်သော ဤရွာသို့ ရောက်လာပါသနည်းဟု မေးလျှောက်အပ်ကုန်လျှင် အရှင်မြတ်တို့ကလည်း ဒါယကာအပေါင်းတို့ ငါတို့သည်ကား ခရီးသွားအဖြစ်ဖြင့်သာ ဤရွာသို့ ရောက်လာသည်မဟုတ်။ စင်စစ်မှာကား တရားအလျော် ရဟန်းတော်တို့နှင့် လျောက်ပတ် ကောင်းမြတ်သော အာဝါသ နေရာဌာနကို ဆန္ဒအမှန် ရှာကြံလှည့်လည်၍ လာခဲ့သဖြင့် ဤရွာသို့ ရောက်သတည်းဟု ပြန်ကြားပြောဆိုသည်ရှိသော် အရှင်မြတ်တို့သည် ဤအရပ်ဒေသ၌ ဝါကပ်လိုသော ဆန္ဒရှိကြသဖြင့် ကျောင်းနေရာ ရှာမှီးသော အဖြစ်ကို ပညာရှိသော လူတို့က သိ၍ အရှင်ကောင်း အရှင်မြတ်တို့သည် ဤအရပ်ဒေသ၌ ဤသုံးလပတ်လုံး အကယ်၍ ဝါကပ်သီတင်းသုံးကြသည် ဖြစ်ငြားကုန်အံ့ တပည့်တော် ဒါယကာတို့လည်း သုံးဖြာသော သရဏဂုံ၌ တည်၍ ငါးစုံသော သီလ အင်္ဂါဒသင်္ဂတို့ကို စွမ်းနိုင်သမျှ ကျင့်သုံးဆောက်တည်ပါကုန်အံ့ အရှင်မြတ်တို့သည် ဤအရပ်ဒေသ၌ ဝါကပ်သီတင်းသုံးနေထိုင်ခြင်းငှါ သည်းခံတော်မူကြပါကုန်ဟု လျှောက်ကြား ပင့်ဖိတ်ကုန်၏။

ထိုအရှင်မြတ်တို့လည်း လျှောက်ပတ်ဘင့်ဘယ် နေဖွယ်ကောင်းသော အရပ်ဒေသ သပ္ပါယဖြစ်မည်ကို ဆင်ခြင်ထောက်ထားလျက် ဤအမျိုးသားတို့ကို အမှီရသဖြင့် ဘဝနိဿရဏ ဝဋ္ဋမှ ယွက်မြောက်ကြောင်း ကောင်းသောပဋိပတ်ကို မပြတ်ဖြည့်စွမ်းခြင်းကို ပြုကုန်အံ့ဟု သည်းခံတော်မူကြလေကုန်၏ ဒါယကာအပေါင်းတို့လည်း အရှင်မြတ်တို့၏ ပဋိညာဏ်ကို ယူ၍ ကောင်းသော သာမ္မာဆန္ဒဖြင့် လျှောက်ပတ်တင့်တယ်လှသော နေရာဝယ် ကောင်းစွာခုတ်ထွင် သုတ်သင်ရှင်းလင်း သန့်ရှင်းသော မြေအဖို့၌ အရှင်မြတ်တို့၏ ကျောင်း၊ နေ့သန့်ရာ ညဥ့်သန့်ရာဘို့ကို ပြည့်စုံစေပြီးလျှင် တည်ထွင်ဆောက်လုပ် လှူဒါန်းကြကုန်၏။

စက္ခုပါလမထေရ် တရားအားထုတ်ပုံ

အရှင်မြတ်အပေါင်းတို့သည် ၎င်းနေရာ၌ သီတင်းသုံး၍ နေ့စဉ်မပြတ် ရွာတွင်းသို့ ဆွမ်းခံခြင်းငှါ ကြွဝင်ကြလေသော် ထိုရွာ၌ရှိသော တစ်ယောက်သော ဆေးသမားသည် အရှင်မြတ်တို့၏ အထံသို့ ချဉ်းကပ်၍ အရှင်ဘုရားတို့ များစွာသော သူတို့၏နေရာ၌ ရံခါရံခါ မချမ်းသာသဖြင့် ရောဂါဗျာဓိ ရှိတတ်ပါသည်။ ထိုသို့တစ်ံ အကြောင်းကိစ္စ ရှိသည်ဖြစ်ခဲ့သော် တပည့်တော်အား ကြားတော်မူပါကုန် တပည့်ဘော် ကုစားပါအံ့ဟု လျှောက်ကြားဖိတ်မန်၏။ ရွာနီးမကပ်၊ ဘောရပ်မှီအောင်း မထေရ်အပေါင်းတို့လည်း မြင့်ညောင်း ရှည်စွာသော နေ့ရက်တို့၌ မပျက်ကျင့်ထုံး သီတင်းသုံးတော်မူကြ၍ ဝါကပ်အံ့သောနေ့သို့ ကျရောက်သောအခါ မဟာပါလမထေရ်မြတ်က ရဟန်းအပေါင်းတို့ကို ခေါ်၍ ငါ့ရှင်တို့ .. ငါ့ရှင်တို့သည် ဤဝါတွင်းသုံးလကို အဘယ်မျှလောက်ကုန်သော ဣရိယာပုထ်ဘို့ဖြင့် လွန်စေကြကုန်လတ္တံ့နည်းဟု မေး၏ ရဟန်းအပေါင်းတို့ကလည်း အရှင်ဘုရား ထခြင်း, ထိုင်ခြင်း, သွားခြင်း, လျောင်းခြင်း တည်းဟူသော လေးပါးသော ဣရိယာပုထ်တို့ဖြင့် လွန်စေကြပါကုန်လတ္တံ့ဟု လျှောက်လျှင် ငါ့ရှင်တို့၏ အမူသည် အဘယ်သို့လျှင် သင့်လျော်နိုင်ပါအံ့နည်း မမေ့မလျော့အပ်သည် မဟုတ်ပါတုံလော၊ ငါတို့သည် သက်တော်ထင်ရှား ရှိတော်မူသော မြတ်စွာဘုရားသင် ကိုယ်တော်မြတ်ထံမှ ရွတ်အံစီးဖြန်းလျက် ကမ္မဋ္ဌာန်းတရားကို သင်ကြားဆောင်ယူ၍ လာခဲ့ကြသည် မဟုတ်တုံလော၊ မြတ်စွာဘုရားတို့ မည်သည်ကို ပမာဒတရားဖြင့် မိုက်မှားပေါ့ပျက် မေ့လျော့လျက်နှင့် နှစ်သက်စေခြင်းငှါ မစွမ်းနိုင်ရာ မမေ့မလျော့သော အပ္ပမာဒဖြင့် ကလျာဏအဇ္ဈာသယသည်သာ စွမ်းနိုင်ရာသည် ငါ့ရှင်တို့ မေ့လျော့သော ပုဂ္ဂိုလ်မည်သည်အား လေးပါးသော အပါယ်တို့သည် မိမိနေရာဖြစ်သော အိမ်နှင့်တူကုန်၏ ထိုကြောင့် ငါ့ရှင်တို့သည် မမေ့မလျော့ ဖြစ်ကြပါကုန်လော့ဟု တိုက်တွန်းတော်မူ၏။

ထိုရဟန်းတို့က အရှင်ဘုရားတို့ကား အဘယ်မျှသော ဣရိယာပထ်ဖြင့် ဝါတွင်း သုံးလကို လွန်စေအံ့နည်းဟု တစ်ဖန်ပြန်၍ မေးလျှောက်ကြပြန်သည်ရှိသော် ငါ့ရှင်တို့ ငါသည်ကား ကျောက်ကုန်းကို ဆန့်၍ အိပ်ခြင်းဟု ဆိုအပ်သော ဣရိယာပထကို ပယ်ချားလျက် သုံးပါးသော ဣရိယာပထတို့ဖြင့်သာ ကာလကို လွန်စေအံ့ဟု ပြောလျှင် ကောင်းလှပါပြီ အရှင်ဘုရား အပ္ပမာဒတရားဖြင့် အားထုတ်၍ နေကြပါကုန်အံ့ဟု အချင်းချင်း တိုက်တွန်းနှိုးဆော်ကြ၍ မိမိတို့ နေရာ တိုက်ခန်းသို့ အသီးသီး ပြန်ကုန်၏။

မဟာပါလမထေရ်မြတ်အား ညအခါကာလတွင် ငိုက်မျဉ်းအိပ်ပျော်ခြင်းသို့ မသက်စေဘဲ တရားကို အားထုတ်သည်ရှိသော် ညဦးယံကာလ ပထမယာမကို ကျော်၍ မဇ္ဈိမယာမ သန်းခေါင်ယံသို့ ကျသည်ရှိသော် အပေါက်ရှိသော ရေပြည့်အိုးမှ ပေါက်၍ကျသော ရေပေါက်ဘွဲ့ကဲ့သို့ မျက်ရည်အပေါက်ပေါက် ကျရောက်ထွက်စီးသဖြင့် ကြီးစွာသော မျက်စိရောဂါဝေဒနာသည် ပြင်းစွာ နှိပ်စက်လျက် ဖြစ်လာ၏။ ထိုမဟာပါလမထေရ်သည် ယင်းသို့ ရောဂါဝေဒနာ သည် နှိပ်စက်လာသော်လည်း ဝီရိယလုံ့လကို မလျှော့ဘဲ ညဥ့်သုံးယံပတ်လုံး ရဟန်းတရားကိုသာ အားထုတ်လျက် နေအရုဏ်ကြွ မိုးသောက်သို့ကျလျှင် မိမိနေရာဌာနဖြစ်သော တိုက်ခန်းတွင်းသို့ ကြွဝင်၍နေတော်မူ၏။ ရဟန်းတို့ သည်လည်း ဆွမ်းခံချိန်တန်သောအခါ၌ မထေရ်၏ထံသို့သွား၍ အရှင်ဘုရား၊ ဆွမ်းခံချိန်တန်ပါပြီဟု လျှောက်ကြားကြ၏။ ထိုသို့ဝ ပြီးကား ငါ့ရှင်တို့ သပိတ် သင်္ကန်းကိုယူကြကုန်လော့ဟု ဆို၍ မိမိသည်လည်း သပိတ်သင်္ကန်းကို ယူ၍ ထွက်၏။ ရဟန်းတို့သည် မထေရ်၏မျက်စိမှ ယိုပေါက် ကျထွက်သော မျက်ရည် စက်ကိုမြင်၍ အရှင်ဘုရား....အရှင်ဘုရား မျက်စိသည် အသို့ဖြစ်သနည်းဟု မေးလျှောက်ကုန်၏။ ငါ့ရှင်တို့ ငါ၏ မျက်စိတို့ကို လေတည်းဟူသော အနာတို့သည် ပြင်းစွာနှိပ်စက် ထိုးကျင့်ကုန်သတည်းဟု မိန့်တော်မူ၏။ အရှင်ဘုရား ရှေးအခါကာလက ဆေးသမားသည် လျှောက်ကြား ဖိတ် ထားဖူးသည် မဟုတ်ပါလော ထိုဆေးသမားအား ကြားကုန်အံ့လျှောက် လျှင်၊ ကောင်းလှပေပြီ ငါ့ရှင်တို့ဟု မိန့်တော်မူသဖြင့်၊ ထိုရဟန်းတို့သည် ဆေးသမားသို့ကပ်၍ အကြောင်းကို ပြောကြားကုန်၏ ဆေးသမားလည်း ဆီကိုချက်၍ ပို့စေ၏။ မဟာပါလထေရ်လည်း နှာနှတ်တံဖြင့် ဆီကို သွန်း လောင်း နှာနှတ်မျက်စဉ်း ခတ်သည်ရှိသော်၊ ထိုင်လျက်သာလျှင် ခတ်၍ နံနက်မိုးသောက် တနေ့ရောက်သောအခါ ရွာတွင်းသို့ ဆွမ်းခံကြွဝင်တော် မူ၏။

ဆေးသမားလျှောက်ထားပုံ

ဆေးသမားလည်း မထေရ်ကိုမြင်၍ ဤသို့ လျှောက်ကြား၏ အရှင်ဘုရား....အရှင်ဘုရား၏ မျက်စိတို့ကို လေရောဂါထိုးကျင့်ပါသည် မဟုတ်လောဟုလျှောက်၏။ မထေရ်ကလည်း ဩော်–ဟုတ်ပေ၏ ဒါယကာ။ ငါ့အား မျက်စိရောဂါ ဖြစ်သည်ဟု မိန့်တော်မူသည်ရှိသော် အရှင်ဘုရား၊ ဘုရားတပည့်တော် ပို့လှူလိုက်သော ဆီကို နှာနှတ်တံဖြင့် ကြိမ်ဖန်မလပ် သွန်းလောင်းခတ်ပါသည် မဟုတ်လောဟု လျှောက်၏။ ခတ်ပေ၏ ဒါယကာဟု မိန့်တော်မူလျှင် ယင်းသို့တပြီးကား ယခုအဘယ်သို့ နေပါသနည်းဟု လျှောက်သည်ကာလ ဒါယကာ ရှေးအခါကကဲ့သို့ပင် ကျင်နာမြဲကျင်နာသည်သာတည်းဟု မိန့်တော်မူသည်ရှိသော် ဆေးဆရာလည်း ငါသည် တစ်ကြိမ်မျှ ခတ်ခြင်းဖြင့်သာလျှင် ငြိမ်းပျောက်ချမ်းသာခြင်းငှါ စွမ်းနိုင်သော ဆီကို မထေရ်ထံသို့ ပို့စေပါလျက် ယခု ရောဂါမငြိမ်းပျောက်သည်ကား အကြောင်းအသို့နည်းဟု ဆင်ခြင်၍၊ အရှင်ဘုရား.... ဆီကို ခတ်သောအခါ အရှင်ဘုရားတို့အား ထိုင်၍တည်း ခတ်သလော အိပ်၍တည်း ခတ်သလောဟု မေးလျှောက်လျှင် မထေရ်သည် တစုံတရာမျှ မပြန်ကြားမပြောဆိုဘဲ ဆိတ်ဆိတ်သာနေ၏ ဆေးသမားလည်း အဖန်ဖန် မေးမြန်းလျှောက်ထားသော်လည်း စကားမပြန်သဖြင့် မထေရ် သီတင်းသုံးရာဖြစ်သော ကျောင်းသို့ ငါသွား၍ ကြည့်ရှုတော့အံ့ဟု ကြံစည်ပြီးလျှင် အရှင်ဘုရား ထိုသို့တပြီးကား ကြွသွားတော်မူပါတော့ဟု လျှောက်ကြား၍ မထေရ်ကို လွှတ်လိုက်ပြီးသော် ကျောင်းသို့သွား၍ မထေရ်၏နေရာကို ကြည့်ရှုသည်ရှိသော် စင်္ကြံကြွသောနေရာ, ထိုင်သောနေရာကိုသာ မြင်၍ လျောင်းရာ, အိပ်ရာကို မမြင်သောကြောင့် အရှင်ဘုရား အရှင်တို့အား ထိုင်၍တည်း ဆီကို သွန်းလောင်းထည့်ခတ်ပါသလော အိပ်၍တည်း ဆီကို သွန်းလောင်းထည့်ခတ်ပါသလောဟု တဖန် မေးလျှောက်ပြန်သော်လည်း မထေရ်သည် စကားမည်သို့မဆို ဆိတ်ဆိတ်သာနေသဖြင့် ဆေးသမားကလည်း အရှင်ဘုရား ဤသို့ မပြုပါကုန်လင့်။ ရဟန်းတရား မည်သည်ကား ကိုယ်လက်ကျန်းမာချမ်းသာ မျှတသဖြင့်သာလျှင် အားထုတ်ခြင်းငှါ စွမ်းနိုင်ပါသည် စက္ခုရောဂါ သက်သာမျှတအောင် မျက်စဉ်းဆီကို အရှင်ဘုရားလျောင်းလျက် သွန်းလောင်းတော်မူပါကုန်ဟု အထပ်ထပ် အဖန်ဖန် တောင်းပန်လျှောက်ထားသည်ကာလ မထေရ်ကလည်း ဒါယကာ သင်သည်သွားလေဦးတော့ ငါသည် တိုင်ပင်၍သိရအံ့ဟု မိန့်တော်မူ၍ ဆေးသမားကို လွှတ်လိုက်၏ မထေရ်အား ထိုရွာ၌ တိုင်ပင်ဆွေးနွေး မေးမြန်းဖို့ရာ ဆွေမျိုးဉာတိ ရင်းနှီးတော်စပ်သူ တစ်ဖုံတစ်ယောက်မျှ မရှိကုန်သော်လည်း မိမိ၏

ကရဇကာယနှင့် တိုင်ပင်ဆွေးနွေး မေးမြန်းလိုသောကြောင့် မိန့်ဆိုတော်မူ၏။

ဆေးဆရာသည် ဖဲသွားသောအခါ မထေရ်သည်လည်း မိမိ၏ ကိုယ်ကို မိမိတိုင်ပင်သည်ကား "ငါ့ရှင် ပါလိတ.... အသင်သည် မိမိမျက်စိရောဂါ၏ ဝေဒနာတို့ဖြင့် ပြင်းစွာ နှိပ်စက် သက်သာအံ့သော အကြောင်းကိုပင် ကြည့်မည်လော၊ သို့တည်းဟုတ် မြတ်စွာဘုရား ဟောကြားဆုံးမရာ သာသနာကိုတည်း ကြည့်မည်လော ငါ့ရှင် ပါလိတ.... သင်အား အစမထင် အပြင်ကျယ်စွာ သံသရာဝယ် ကျင်လည်၍ လာခဲ့ရသဖြင့် မျက်စိကန်းသော ဘဝ ခံစား၍ လာရသည်ကား ပမာဏ အရေအတွက် မရှိ။ အရာမက များပြားလှစွာသော ဘုရားတို့ကိုသော်လည်း လွန်၍ ရှိခဲ့လေကုန်ပြီ။ ထိုသို့ များစွာသော လွန်ခဲ့ရသော ဘုရားရှင်တို့တွင် တစ်ဆူသော ဘုရားရှင်ကို သော်လည်း မလုပ်မကျွေး မဆည်းကပ်သိုက်ရလေ။ ဤယခု ဖြစ်သော ဝါတွင်းသုံးလပတ်လုံး လျောင်းအိပ်ခြင်း တည်းဟူသော ဣရိယာပုထ်ကို မဖြစ်စေဘဲ နေတော့မည်ဟု အသင်၏ နှလုံး၌ ကျင့်သုံးဆောက်တည်ခြင်းကို ပြုအပ်သည် မဟုတ်ပါတုံလော၊ ငါ့ရှင် ပါလိတ...ဤမျက်စိရောဂါသည် ပြင်းစွာ တက်ပွားသဖြင့် ပေါက်ထွက်ကွဲပျက်၍ သွားသော်လည်း သွားစေ မြတ်စွာဘုရား သာသနာကိုသာ ဆောင်ပါလေ။ အသင်၏ မျက်စိတို့ကို ငဲ့ညှာတွယ်တာလျက် ဘုရားသာသနာတော်၌ ဝီရိယလုံ့လလျော့ခြင်းကို မပြုပါလင့်"ဟု တိုင်ပင် ဆုံးမခြင်းကို ပြု၍—

စက္ခူနိ ဟာယန္တု မမာယိတာနိ၊
သောတာနိ ဟာယန္တု တထေဝ ကာယော။
သဗ္ဗမ္ပိဒံ ဟာယတု ဒေဟနိဿိတံ၊
ကိံ ကာရဏာ ပါလိတ တွံ ပမဇ္ဇသိ။

စက္ခူနိ ဇီရန္တု မမာယိတာနိ၊
သောတာနိ ဇီရန္တု တထေဝ ကာယော။
သဗ္ဗမ္ပိဒံ ဇီရတု ဒေဟနိဿိတံ၊
ကိံ ကာရဏာ ပါလိတ တွံ ပမဇ္ဇသိ။

စက္ခူနိ ဘိဇ္ဇန္တု မမာယိတာနိ၊
သောတာနိ ဘိဇ္ဇန္တု တထေဝ ကာယော။
သဗ္ဗမ္ပိဒံ ဘိဇ္ဇတု ဒေဟနိဿိတံ၊
ကိံ ကာရဏာ ပါလိတ တွံ ပမဇ္ဇသိ—

ဟူသော ဂါထာတို့ကို ရွတ်ဆိုတော်မူ၏။

ဓမ္မပဒဝတ္ထု (ပ) ၃—ပ-မ-သ-စ

အနက်ကား။ ။ပါလိတ၊ ငါ့ရှင်ပါလိတ။ မမာယိတာနိ၊ မြတ်နိုးစုံမက်၊ နှစ်သက်အပ်ကုန်သော။ စက္ခူနိ၊ မျက်စိတို့သည်။ ဟာယန္တု၊ ယုတ်ပစေကုန်။ တထေဝ၊ ထိုမှတစ်ပါးသော်လျှင် ဖြစ်ကုန်သော။ သောတာနိ၊ နားတို့သည်။ ဟာယန္တု၊ ယုတ်ပစေကုန်။ ကာယောပိ၊ ကိုယ်သည်လည်း။ ဟာယတု၊ ယုတ်ပစေ။ ဒေဟနိဿိတံ၊ ကိုယ်၌ မှီထသော။ သဗ္ဗမ္ပိ၊ အလုံးစုံလည်း ဖြစ်သော။ ဣဒံ၊ ဤကာယသည်။ ဟာယတု၊ ယုတ်ပစေ။ ကိံ ကာရဏာ၊ အဘယ်သို့သော အကြောင်းကြောင့်။ တွံ၊ သင်သည်။ ပမဇ္ဇသိ၊ မေ့လျော့လေအံ့နည်း။ ပါလိတ၊ ငါ့ရှင်ပါလိတ။ မမာယိတာနိ၊ မြတ်နိုးစုံမက် နှစ်သက်အပ်ကုန်သော။ စက္ခူနိ၊ မျက်စိတို့သည်။ ဇီရန္တု၊ ဆွေးမြေ့ပစေကုန်။ တထေဝ၊ ထိုမှတစ်ပါးသော်လျှင် ဖြစ်ကုန်သော၊ သောတာနိ၊ နားတို့သည်။ ဇီရန္တု၊ ဆွေးမြေ့ပစေကုန်။ ကာယောပိ၊ ကိုယ်သည်လည်း။ ဇီရတု၊ ဆွေးမြေ့ပစေ။ ဒေဟနိဿိတံ၊ ကိုယ်၌ မှီထသော။ သဗ္ဗမ္ပိ၊ အလုံးစုံလည်း ဖြစ်သော။ ဣဒံ၊ ဤကာယသည်။ ဇီရတု၊ ဆွေးမြေ့ပစေ။ ကိံ ကာရဏာ၊ အဘယ်သို့သော အကြောင်းကြောင့်။ တွံ၊ သင်သည်။ ပမဇ္ဇသိ၊ မေ့လျော့လေအံ့နည်း။ ပါလိတ၊ ငါ့ရှင်ပါလိတ။ မမာယိတာနိ၊ မြတ်နိုးစုံမက် နှစ်သက်အပ်ကုန်သော။ စက္ခူနိ၊ မျက်စိတို့သည်။ ဘိဇ္ဇန္တု၊ မုန့်မုန့်ညက်ညက် ကွဲပျက်ပစေကုန်။ တထေဝ၊ ထိုအတူသာလျှင်။ သောတာနိ၊ နားတို့သည်။ ဘိဇ္ဇန္တု၊ မုန့်မုန့်ညက်ညက် ကွဲပျက်ပစေကုန်။ ကာယောပိ၊ ကိုယ်သည်လည်း။ ဘိဇ္ဇတု၊ မုန့်မုန့်ညက်ညက် ကွဲပျက်ပစေ။ ဒေဟနိဿိတံ၊ ကိုယ်၌မှီထသော။ သဗ္ဗမ္ပိ၊ အလုံးစုံလည်း ဖြစ်သော။ ဣဒံ၊ ဤကာယသည်။ ဘိဇ္ဇတု၊ မုန့်မုန့်ညက်ညက် ကွဲပျက်ပစေ။ ကိံ ကာရဏာ၊ အဘယ်သို့သော အကြောင်းကြောင့်။ တွံ၊ သင်သည်။ ပမဇ္ဇသိ၊ မေ့လျော့လေအံ့နည်း။ ။ဤကားအနက်။

ဆေးဆရာ၏ လျှောက်ထားချက်

ဤသို့အလာ သုံးဂါထာ အဆိုတို့ဖြင့် မိမိကိုယ်ကို မိမိသည်ပင်လျှင် ဆုံးမ ဩဝါဒကို ပေးလျက် ထိုင်နေ၍သာ နှာနှတ် ဆေးခတ်ခြင်း အမှုကို ပြုပြီး၍ နံနက်မိုးသောက်သို့ ကျရောက်သည် ရှိသော် သီဘင်းသုံးဖော် သံဃာတော်တို့နှင့်တကွပင် ရွာသို့ ဆွမ်းခံကြွဝင်တော်မူ၏။ ဆေးသမားလည်း မထေရ်ကို တွေ့မြင်လျှင် အရှင်ဘုရား နှာနှတ်ခြင်း, ဆေးခတ်ခြင်း အမှုကို ပြုပါ၏လောဟု မေးလျှောက်လေသဖြင့် ဒါယကာ ငါနှာနှတ်ခြင်း ဆေးခတ်ခြင်းအမှုကို ပြုပေ၏ဟု မိန့်တော်မူ၏။ ဆေးသမားက အရှင်ဘုရား ယခုအခါ အဘယ်သို့ရှိပါသေးသနည်းဟု မေးလျှောက်လေလျှင် ဒါယကာ ရှေးကကဲ့သို့ပင် ထိုးကျင့် နှိပ်စက်သည်သာလျှင်တည်းဟု မိန့်တော်မူသည် ရှိသော် အရှင်ဘုရား အရှင်တို့အား

ဆေးအမှုကို ပြုသောအခါ ထိုင်နေ၍တည်း ပြုသလော၊ လျောင်းအိပ်၍ပင် ပြုသလောဟု တစ်ဖန်မေးလျှောက်လျှင် မထေရ်မြတ်သည်း မည်သို့တစ်စုံတစ်ရာကိုမျှ စကားမဆိုဘဲ ဆိတ်ဆိတ်သာလျှင် နေတော်မူ၏။ ဆေးသမားလည်း အထပ်ထပ်အဖန်ဖန် လျှောက်အပ်သော်လည်း တစ်စုံတစ်ရာအကြောင်းကိုမျှမပြန်ကြားမပြောဆိုသဖြင့် ထိုအခါ ဆေးသမားက မထေရ်ကို "အရှင်ဘုရားတို့ အရှင်ဘုရားတို့သည် လျှောက်ပတ်သော အရာဌာန ဆေးအမှု ကိစ္စတို့ကို ညွှန်ပြပြောဆိုပါသော်လည်း တစ်စုံတစ်ရာကိုမျှ လိုက်နာကျင့်ဆောင်၍ မပြုကြကုန်ယနေ့မှစ၍ ဤအမည်ရှိသော ဆေးသမားသည် ငါ့အား မျက်စဉ်းဆီကိုလှူအပ်သည်ဖြစ်၍ နှာနှတ်ခြင်း, ခတ်ခြင်းအမှုကို ပြုသည်ဟု မိန့်ဆိုတော်မမူကြပါကုန်လင့် ဘုရားတပည့်တော်သည်လည်း မျက်စဉ်းဆီကို ချက်လှူခတ်ထည့်စေသည်ဟု တစ်စုံတစ်ရာကိုမျှ မပြောဆိုပါတော့အံ့" ဟု ပယ်ရှား ဖြတ်ဓလျှောက်ကြားစွန့်ပြစ်၍ သွား၏။

သုက္ခဝိပဿက ရဟန္တာဖြစ်တော်မူခြင်း

မထေရ်လည်း ဆေးသမားသည် စွန့်လွှတ်သောကြောင့် ကျောင်းသို့ပြန်ကြွ၍ မိမိသီတင်းသုံးနေထိုင်ရာ တိုက်ခန်းသို့ ကြွရောက်သီတင်းသုံးနေပြီးမှ မိမိကိုယ်ကို ဆုံးမဩဝါဒပေးလို၍—

> ပဋိက္ခိတ္တော တိကိစ္ဆာယ၊ ဝေဇ္ဇေနာပိ ဝိဝဇ္ဇိတော။
> နိယတော မစ္စုရာဇဿ၊ ကိံ ပါလိတ ပမဇ္ဇသိ–

ဟူသော ဂါထာကို ရွတ်ဆိုတော်မူ၏။

အနက်ကား။ ။ပါလိတ၊ ငါ့ရှင်ပါလိတ။ တိကိစ္ဆာယ၊ ကုစားခြင်းငှါ။ ဝါ၊ မှ။ ဝေဇ္ဇေနာပိ၊ ဆေးသမားသည်လည်း။ ပဋိက္ခိတ္တော၊ ပယ်ရှောင်ခဲ့လေပြီ။ ဝိဝဇ္ဇိတော၊ ကြဉ်ခဲ့လေပြီ။ မစ္စုရာဇဿ၊ သေမင်းအား။ နိယတော၊ ဆောင်နှင်း အပ်ပြီ၊ တွဲ၊ သင်သည်။ ကိံ ကာရဏာ၊ အဘယ်သို့သော အကြောင်းကြောင့်။ ပမဇ္ဇသိ၊ မေ့လျော့ တွေဝေဘိသနည်း။ ဤကားအနက်။

အဓိပ္ပါယ်ကား။ ။ငါ့ရှင် ပါလိတ မျက်စဉ်းခတ်ခြင်း, နှာနှတ်ခြင်းအမှုတို့ဖြင့် ကြည့်ရှုစောင်မ ဉဿာဟ အားထုတ်ပြုလုပ် ဆည်းကပ်လေ့ ရှိသော ဆေးဆရာဒါယကာသည်လည်း ဆေးကုခြင်း အမှုဖြင့် မကြည့်ရှု မခင်တွယ် ပစ်ပယ်ကြဉ်ရှောင်၍ ရှိလေပြီ အမိဝမ်းဝယ် ငြိတွယ်သန္ဓေ တည်နေမျိုးစွာ သတ္တဝါအပေါင်းတို့မှာ လမ်းကြောင်းအမြဲ မလွဲနိစ္စ မရဏသေမင်း၏လက်တွင်းမှ မလွတ်နိုင်သော အဖြစ်ကို စင်စစ် ကေန်အမှန်သိမြင်ပြီးဖြစ်သဖြင့် ထိုသေမင်းအား မိမိ

ကိုယ်ကို ဆောင်နှင်းအပ်နှံ၍ မြတ်စွာဘုရားအထံတော်၌ ရဟန်း အဖြစ်ကို ယူသည်မဟုတ်တုံလော၊ ငါ့ရှင်ပါလိတ သင်သည် အဘယ်သို့သော အကြောင်းကြောင့် မကောင်းသော ဤကိုယ်ခန္ဓာ၏ အလိုကို ငဲ့ညှာလိုက်စားသဖြင့်မြတ်စွာဘုရား တရားတော်၌ မေ့လျော့သောပမာဒတရားကို ပွားများမေ့လျော့ခြင်းကို ပြုအံ့နည်းဟု ဤသို့သော ဂါထာအဆိုဖြင့် မိမိကိုယ်ကို ဆုံးမတော်မူပြီး၍ရဟန်းတရားကို ကြိုးစားအားထုတ်ခြင်းကို ပြုတော်မူ၏။ ထိုသို့အားထုတ်ပြုလုပ်သည် ကာလ မဇ္ဈိမယာမ် လွန်မြောက် မိုးသောက်ယံအကျတွင် မဟာပါလမထေရ် မြတ်၏ နှစ်ရပ်သော စက္ခုတော်နှင့် အဇ္ဈတ္တသန္တာန်ဝယ် အဖန်ဖန်သော ဘဝက ကြီးပွား၍ လာသမျှသော ကိလေသာတို့သည် မရှေးမနှောင်း တပြိုင်နက်တည်း ကွဲပျက်ခြင်းသို့ရောက်သဖြင့် သုက္ခဝိပဿက အရဟန္တာ အစစ် ဖြစ်တော်မူ၍ နေ့ရောင်ခြည်သင့် အခါသင့်၍ ပွင့်သောကြာပဒုမ္မာပန်းပမာ ဝမ်းသာရွှင်လန်းလျက် တိုက်ခန်းအတွင်းသို့ ဝင်တော်မူ၍ သီတင်းသုံးနေတော်မူ၏။

ပဋိသမ္ဘိဒါပတ္တရဟန္တာ ဖြစ်တော်မူကြခြင်း

သီတင်းသုံးဖော် ဖြစ်ကုန်သော သံဃာတော်အရှင်မြတ်တို့လည်း နံနက် မိုးသောက် ကျရောက်ခဲ့သဖြင့် ဆွမ်းခံချိန်တန်သည်ရှိသော် မထေရ်၏အထံသို့ လာ၍ အရှင်ဘုရား ဆွမ်းခံသွားအံ့သောအချိန် တန်ပါပြီဟု လျှောက်ကြားကုန်၏။ မဟာပါလမထေရ်ကလည်း ငါ့ရှင်တို့ ဆွမ်းခံသွားအံ့သောအခါ တန်ပြီလောဟု တဖန်မေးတော်မူလျှင် အခါတန်ပါပြီဟု ပြန်၍ လျှောက်ကြားကြသဖြင့် ထိုသို့တပြီးကား ငါ့ရှင်တို့သည် သွားကြကုန်လော့ဟု မိန့်တော်မူ၏။ အရှင်ဘုရားကားအသို့နည်း ဟု ရဟန်းတို့ကပြန်၍ လျှောက်ကုန်သည် ရှိသော် ငါ့ရှင်တို့ ငါ့အား စက္ခုရောဂါဝေဒနာသည် ပြင်းစွာနှိပ်စက် ဖိစီးတက်သဖြင့် ကွဲပျက်ခြင်းသို့ ရောက်လေပြီဟု မိန့်တော်မူသည်ရှိသော် ထိုရဟန်းအပေါင်းတို့လည်း သောင်းသောင်းဖျဖျ ဝန်းရံခလျက် ထိုမဟာပါလမထေရ်၏ မျက်စိတို့ကို ကြည့်ရှုကြပြီးလျှင် သနားဂရုဏာ ကြင်နာခြင်း ရှိလှသဖြင့် မျက်ရည်ပြည့်သောမျက်နှာဖြင့် သည်းစွာသောက ဖြစ်ကုန်ကြပြီးလျှင်“အရှင်ဘုရား ထိုသို့ဖြစ်တပြီကား တစ်ပါးသော်ကိစ္စဟူသမျှ၌ ကြောင့်ကြပူပန် ကြံစည်စိုးရိမ်ခြင်းကို မဖြစ်စေဘဲ ကောင်းမွန်စွာ သီတင်းသုံးပါလော့။တပည့်တော်တို့သည်အရှင်အား ကြည့်ရှုလုပ်ကျွေး မွေးမြူပါကုန်အံ့”ဟု မထေရ်ကို သက်သာရာ ရစေလျက် ပြုသင့်ပြုထိုက်သော ဝတ်ကြီးဝတ်ငယ်တို့ကို ပြု၍ ဆွမ်းအလို့ငှါ ရွာထဲသို့ ကြွဝင်တော်မူကြကုန်၏။

ရွာ၌နေသူ လူအပေါင်းတို့လည်း မထေရ်ကို မမြင်သောကြောင့် အရှင်ဘုရားတို့ တပည့်တော်တို့၏ အရှင်ဖြစ်တော်မူသော မဟာပါလိတ အရှင်သည်

အဘယ်မှာနည်းဟု မေးလျှောက်ကုန်သည်ရှိသော် ရဟန်းတို့ကလည်း အလုံးစုံသော အကြောင်းတို့ကို ပြန်ကြားကြကုန်၏။ ရဟန်းတို့စကားကို ကြားသိရသောအခါ ဒါယကာတို့သည် ယာဂုခဲဖွယ်တို့ကို မထေရ်မြတ် ကိန်းအောင်းသော ကျောင်းသို့ ပို့စေ၍ မိဘတို့သည်လည်း ဆွမ်းဘောဇဉ်တို့ကို ယူပြီးသောအခါ ကျောင်းသို့ လာ၍ မထေရ်ကို ရှိခိုးဝပ်တွားပြီး၍ သနားကြည်ညို ရှိသေလေးမြတ်ခြင်း ရှိကုန်သဖြင့် အလုံးစုံသော သူအပေါင်းတို့သည် မထေရ်မြတ်၏ ခြေတော်ရင်း၌ ဝပ်စင်းပြန်လှန်လှူကဲ အတန်တန် ငိုကြွေးကြပြီးလျှင် "အရှင်ဘုရား ထိုသို့ ဖြစ်ဘပြီးကား အနည်းငယ်မျှ ကြောင့်ကြ စိုးရိမ်ခြင်းကို မပြုပါကုန်လင့်၊ အရှင်ဘုရားတို့အား တပည့်တော် ဒါယကာ ဒါယိကာမ အပေါင်းတို့သည် ကောင်းမွန်စွာ လုပ်ကျွေးပြုစုပါကုန်အံ့"ဟု သက်သာရာကို ရအောင် လျှောက်ထားကြပြီးသော် ဖယ်သွားကြလေကုန်၏။ ထိုနေ့မှစ၍ ရွာ၌နေသူ လူအပေါင်းတို့သည်လည်း ယာဂုခဲဖွယ် အသွယ်သွယ်သော ဘောဇဉ်ဟူသမျှကို အမြဲမပြတ် မထေရ်မြတ်၏ အထံဖြစ်သော ကျောင်းသို့သာလျှင် ပို့ကြကုန်၏။ မထေရ်မြတ်သည်လည်း ဝါတွင်းသုံး လပတ်လုံး မိမိနှင့်အတူတကွ ကြွလာခဲ့ကြ၍ သီတင်းသုံးတော်မူကြကုန်သော ခြောက်ကျိပ်မျှလောက်ကုန်သော အရှင်မြတ်တို့ကို အစဉ်မပြတ် အဆုံးအမ ဩဝါဒကို ပေးတော်မူ၏။ သံဃာတော် အရှင်တို့သည်လည်း ထိုမထေရ်မြတ်၏ အစဉ်အတိုင်းသော ဩဝါဒ၌ မှတ်သားနာယူတည်နေကြ၍ ရဟန်းတို့ တရားကို ပွါးများအားထုတ်ကြကုန်သည်ရှိသော် သီတင်းကျွတ်လပြည့် ပဝါရဏာနေ့အနီး၌ အလုံးစုံသော သံဃာတော်အရှင်တို့သည် အာသဝေါတရားတို့မှ ကင်းစင်၍ လေးအင်သော ပဋိသမ္ဘိဒါတို့နှင့် တကွ ရဟန္တာအဖြစ်သို့ ရောက်တော်မူကုန်၏။

သံဃာတော်များအား မှာကြားတော်မူလိုက်ခြင်း

ထိုသံဃာတော် အရှင်မြတ်တို့သည် ဝါကျွတ်ကုန်ပြီးသော် မြတ်စွာဘုရားသခင်ကို ဖူးမြင်ခြင်းငှါ သွားလိုကုန်သောကြောင့် မထေရ်၏ထံသို့ သွားပြီးလျှင် အရှင်ဘုရား မြတ်စွာဘုရားကို ဘုရားတပည့်တော်တို့သည် ဖူးမြော်ခြင်းငှါ အလိုဆန္ဒ ရှိပါကုန်၏ဟု လျှောက်ကြားကုန်၏။ မထေရ်အရှင်မြတ်လည်း သံဃာတော်တို့ လျှောက်ကြားသော စကားကိုကြားတော်မူလျှင် ဤသို့ ဆင်ခြင်တော်မူ၏။ "ငါသည် အလွန်အားနည်းချေသည် လမ်းခရီးအကြား၌လည်း များစွာသော ဘီလူးတို့ သိမ်းဆည်းစောင့်ရှောက်သော တောအုပ်ရှိလေသည်။ ထိုသူတို့နှင့်အတူတကွ ငါသွားရသည် ရှိသော် ခရီးအကြား၌ အလုံးစုံသော သူတို့သည် များစွာပင်ပန်းခြင်း ရှိကြပေလိမ့်မည်။ ဆွမ်းဘောဇဉ် အာဟာရတို့ကို ရလွယ်ခြင်းငှါ မစွမ်းနိုင်ကုန်လတ္တံ့။ ဤသူတို့ကို ရှေးဦးစွာ

စေလွှတ်မှုတော်မည်”ဟု ကြံစည်ဆင်ခြင်၍ ငါ့ရှင်တို့ သင်တို့သည် ရှေးဦးစွာ သွားနှင့်ကြကုန်လော့ဟု မိန့်တော်မူ၏။ အရှင်ဘုရား အရှင်တို့ကား အသို့နည်းဟု ရဟန်းတို့က မေးလျှောက်လျှင် ငါ့ရှင်တို့ ငါသည်ကား ခွန်အားနည်းသည် လမ်းခရီးအကြား၌ ဘီလူးအများတို့သည် သိမ်းဆည်း စောင့်ရှောက်သော တောအုပ်သည်ရှိ၏။ ငါသည် အသင်တို့နှင့်အတူတကွ သွားရသည်ရှိသော် အလုံးစုံသောသူတို့ ပင်ပန်းခြင်း ဖြစ်ပေကုန်လိမ့်မည်။ သို့ဖြစ်၍ ငါ့ရှင်တို့သည် ရှေးဦးစွာ သွားနှင့်ကြကုန်လော့ဟု မိန့်တော်မူ၏။ ရဟန်းအများတို့ကလည်း အရှင်ဘုရား ဤကဲ့သို့ မပြုပါကုန်လင့် ဤသံဃာတော် အများတို့သည် အရှင်ဘုရားနှင့် အတူတကွသာ သွားလိုပါကုန်သည်ဟု အဖန်ဖန်တောင်းပန်လျှောက် ကြားကြကုန်၏။ မထေရ်မြတ်ကလည်း ငါ့ရှင်တို့ သင်တို့သည် ငါနှင့်အတူတကွ သွားခြင်းကို အလိုဆန္ဒ နှစ်သက်ခြင်း မရှိကြကုန်လင့် ငါနှင့်အတူတကွ သွားရကုန်သည်ရှိသော် ငါ့အား များစွာပင်ပန်း မချမ်းသာခြင်း ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။ သို့ဖြစ်၍ အသင်တို့သည်သာ ရှေးဦးစွာ သွားကြကုန်လော့ ငါ့ရှင်တို့ကို မြင်လျှင် ငါ၏ညီသည် ငါ၏အကြောင်းကို ‘မေးလျှောက်လတ္တံ့။ ထိုအခါ ငါ၏ စက္ခုဆုတ်ယုတ်ကွယ်ပျက်စီးသော အကြောင်းကို ပြန်ကြားကြကုန်လော့။ ထိုညီငယ်သည် ငါ၏ထံသို့ တစ်စုံတစ်ယောက်သော သူကို ဆောင်ယူခြင်းငှါ စေနိုင်းလတ္တံ့၊ ထိုစေခိုင်းသောသူ လာရောက်မှသာလျှင် ထိုသူနှင့် အတူတကွ လာခဲ့တော့အံ့ အသင်တို့သည် ငါ၏ စကားဖြင့် မြတ်စွာဘုရားကိုလည်းကောင်း ရှစ်ကျိပ်သောမဟာသာဝကတို့ကိုလည်းကောင်းရှိခိုးကြကုန်လော့ဟုမိန့်တော်မူ၍ ထိုရဟန်းတို့ကို လွှတ်လိုက်၏။

သံဃာတော်တို့သည်လည်း မထေရ်မြတ်ကို လွန်ကျူးအပ်သော အပြစ်ရှိက ပကတိအဖြစ်သို့ ရောက်၍ ပပျောက်စေခြင်းငှါ သည်းခံစေတော်မူကြပြီး၍ ရွာတွင်းသို့ ကြွဝင်ခဲ့ကုန်၏။ ရွာ၌နေသူ လူအပေါင်းတို့လည်း သံဃာတော်တို့ကို မြင်လျှင် ကြည်လင်ဝမ်းသာ ကောင်းမွန်သော နေရာတို့၌ သီတင်းသုံး နေစေပြီးလျှင် မြိန်မြတ် ကောင်းမွန်သော သွမ်း ဘောဇဉ် အာဟာရကို လှူဒါန်း ဆက်ကပ်ကြပြီးသောအခါ အရှင်မြတ်တို့အား သွားအံ့သော အခြင်းအရာသည် ထင်၏။ ဘယ်အရပ် ဘယ်ဒေသသို့ ကြွတော်မူကြမည်နည်းဟု မေးလျှောက် ကုန်၏။ သံဃာတော်အရှင်တို့က ပြော်-ဟုတ်ပေ၏။ ဒါယကာတို့ ငါတို့သည် မြတ်စွာဘုရားသခင်အား ဖူးမြင်ခြင်းငှာ အလိုရှိကုန်၏ဟူ၍ မိန့်တော်မူကုန်သည် ရှိသော် ထိုဒါယကာ အပေါင်းတို့သည် အကြောင်း အထွေထွေတို့ဖြင့် ရှိသေစွာ လျှောက်ကြား တောင်းပန်သော်လည်း ကြွသွားလိုသော ဆန္ဒတော်ရှိကြသည်ကို သိကုန်သောကြောင့် လမ်းခရီး၌ာနသို့ ပို့လိုက်ကြပြီးလျှင် ငိုကြွေး မြည်တမ်း ပြန်လည်၍ သွားကုန်၏။ ထိုသံဃာတော် အရှင်တို့သည်လည်း အစဉ်အတိုင်း

ကြွလာခဲ့ကြ၍ ဇေတဝန်ကျောင်းတော်သို့ ကျရောက်ကြသော ကာလ မြတ်စွာဘုရားသခင်ကိုလည်းကောင်း ရှစ်ကျိပ်ကုန်သော မဟာသာဝကတို့ကို လည်းကောင်း မထေရ်၏စကားဖြင့် လျှောက်ကြား ညွတ်လျှိုး ရှိခိုးပြီးသည့်မှ နောက် နက်ဖြန် မိုးသောက်ရောက်သောနေ့၌ အကြင်အရပ်၌ မထေရ်၏ညီ ဖြစ်သော စူဠပါလ၏နေရာ အိမ်သည်ရှိ၏။ ထိုအရပ်ဌာနဖြစ်သော သာဝတ္ထိပြည် ခရီးလမ်းသို့ ဆွမ်းခံခြင်းငှါ ကြွကုန်၏။ စူဠပါလ သူကြွယ်သည်လည်း မထေရ်သခင် သံဃာတော် အရှင်တို့ကို အလျင်ရှေးဦး မှတ်သိဖူးသည်အရနှင့် ကောင်းမွန်လှသော နေရာတို့ကို ခင်းပြီးလျှင် သ်တင်းသုံး နေစေတော်မူပြီး၍ ပဋိသန္ထာရစကားတို့ကို လျှောက်ကြား မေးမြန်းပြီးသော် အရှင်ဘုရားတို့ တပည့်တော်၏ နောင်တော်ဖြစ်သော မထေရ်သည် အတည်မှာ ရှိသည်နည်းဟု မေးလျှောက်၏။ ထိုအခါ သံဃာတော် အရှင်တို့သည် စူဠပါလ သူကြွယ်အား မထေရ်၏ အကြောင်း အလုံးစုံကို အကုန် ပြန်ကြားကုန်၏။

သာမဏေကို စေလွှတ်ခြင်း

စူဠပါလသူကြွယ်သည် သံဃာတော် အရှင်တို့စကားကို ကြားသိရသည် ကာလ သောကတရား ဖြစ်ပွားလာသည်ကို ပယ်ခွါခြင်းငှာ မစွမ်းနိုင်သဖြင့် သံဃာတော်တို့ ခြေရင်း၌ ဝပ်စင်းလူးလိမ့်လျက် ငိုကြွေး မြည်တမ်းပြီး၍ အရှင်ဘုရားတို့ ဤယခုအခါ အဘယ်သို့ ပြုရပါမည်နည်းဟု မေးလျှောက်၏။ ဒါယကာသူကြွယ် မထေရ်သည် အသင်၏ထံမှ တစ်စုံတစ်ယောက်သောသူ၏ လာခြင်းကို တောင့်တ ငံ့ဆိုင်းတော်မူ၏။ တစ်စုံတစ်ယောက်သော သူအား စေခိုင်းအပ်သည်ရှိသော် ထိုသူနှင့် အတူ တကွ ကြွလာတော်မူလတ္တံ့ဟု မိန့်တော်မူကုန်၏။ အရှင်ဘုရားတို့ ဤသူကြွယ်သည်အား အကျွန်ုပ်၏ တူဖြစ်သော ပါလိတ အမည်ရှိသော သူပါတည်း၊ ထိုသူငယ်ကို စေလွှတ်တော် မူကြပါကုန်လော့ဟု လျှောက်ကြား၏။ သံဃာတော်တို့က ဒါယကာ ဤသူငယ်ကို ဤသို့သော အသွင်အပြင်ဖြင့် အလျင် စေလွှတ်ခြင်းငှါ မသင့်လျော် လမ်းခရီးအကြား၌ များစွာသော ဘေးအန္တရာယ် ရှိလေသည်။ သို့ဖြစ်၍ ရှင်သာမဏေအဖြစ်၌ တည်စေပြီး၍ စေလွှတ်ခြင်းငှါ သင့်လျော်မည်ဟု မိန့်တော်မူကြသော ကာလ သူကြွယ်ကလည်း ကောင်းလှပါပြီ အရှင်ဘုရားတို့ သင့်တင့်လျောက်ပတ် ကောင်းမြတ်မည်ကို ပြုစု၍ ကြည့်ရှု စေလွှတ်တော်မူပါဟု လျှောက်ကြားသော အခါ သံဃာတော် အရှင်မြတ်တို့လည်း သူငယ်ကို ရှင်သာမဏေ ပြုပြီးလျှင် လခွဲမျှလောက်သော ကာလပတ်လုံး သပိတ် သင်္ကန်း လှမ်းယူ ကိုင်ငင် အသွင်အပြင် အနေအထား အသွားအလာတို့ကို နေရာတကျ သင်စေပြီး၍ လမ်းခရီးအစဉ်ကို ကြား၍ မောင်ရှင်သာမဏေကို စေလွှတ်လိုက်ကြကုန်၏။

ထိုမောင်ရှင်သာမဏေသည်လည်း သံဃာတော်တို့ မှာကြားအပ်သော လမ်းခရီးအစဉ်အားဖြင့် လာခဲ့၍ ထိုမထေရ်မြတ် ဆွမ်းခံရွာသို့ ကျရောက်သောအခါ ရွာတံခါး၌ တန့်ရပ်နားနေပြီးမှ ရွာမှ ထွက်လာသော ဒါယကာကြီး တစ်ယောက်ကို မြင်၍ "ဒါယကာ ဤရွာကို အမှီပြု၍ နေရသော တစ်စုံတစ်ခုသော တောကျောင်းသည် ရှိပါသလော" ဟု မေး၏။ ဒါယကာကြီးကလည်း "အရှင်ဘုရား ရှိပါ၏" ဟု လျှောက်၏။ ဒါယကာ ထိုတောကျောင်း၌ အဘယ်မထေရ် သီတင်းသုံးနေသနည်းဟု မေးသည်ရှိသော် အရှင်ဘုရား ပါလိတမည်သော မထေရ်သည် သီတင်းသုံးနေပါသည်ဟု လျှောက်ကြား၏။ ထိုသို့ တပြီးကား ဒါယကာ ငါ့အား သွားရာ လမ်းခရီးကို ကြားပါကုန်လော့ဟု ပြောဆိုသည်ရှိသော် အရှင်ဘုရား အရှင်မြတ်နှင့် အဘယ်သို့ တော်စပ်သနည်းဟု မေးလျှောက်သည့်ကာလ ဒါယကာ ငါသည် မထေရ်၏ တူရင်းတည်းဟု မိန့်ဆိုတော်မူလျှင် ဒါယကာကြီးလည်း ထိုသာမဏေကို ပင့်ဆောင်ယူသွား၍ မထေရ်ကိန်းအောင်းသော ကျောင်းသို့ ပို့ပေး၏။ ထိုသာမဏေသည် မထေရ်ကို ရှိခိုးပြီးလျှင် လာခဲ့သမျှသော အကြောင်းတို့ကို လျှောက်ကြား၍ လခွဲမျှလောက်သော ကာလပတ်လုံး ဝတ်ကြီးဝတ်ငယ်ကို ပြုလျက် မထေရ်အရှင်မြတ်ကို ဆည်းကပ်လုပ်ကျွေးပြီးသော် အရှင်ဘုရား တပည့်တော်၏ ဦးရီးဖြစ်သော သူကြွယ်သည် အရှင်ဘုရား၏ ကြွလာခြင်းကို ပြင်းစွာ တောင့်တလျက် ရှိပါသည် သို့ဖြစ်၍ ယခုအခါ လာလှည့်တော်မူပါကုန် သာဝတ္ထိပြည်သို့ သွားကြပါကုန်အံ့ဟု လျှောက်ထား ခွင့်ပန်သဖြင့် ရှင်သာမဏေ ထိုသို့တပြီးကား ဤ ငါ၏ တောင်ဝှေးစွန်းကို ကိုင်လော့ဟု မိန့်တော်မူ၏။ သာမဏေသည် တောင်ဝှေးစွန်းကို ကိုင်လျက် မထေရ်နှင့် အတူတကွ ရွာတွင်းသို့ ဝင်ခဲ့၏။ ရွာ၌ နေသူ လူအပေါင်းတို့သည် မထေရ်အရှင်မြတ်ကို သင့်တင့်လျောက်ပတ်ကောင်းမြတ်သော နေရာ၌ သီတင်းသုံး နေစေတော်မူပြီးလျှင် အရှင်ဘုရား အသို့နည်း၊ အရှင်ဘုရားတို့အား ကြွသွားအံ့သော အခြင်းအရာသည် ထင်ပါသည်တကားဟု လျှောက်ကြား မေးမြန်းကုန်သည့်ကာလ ဟုတ်ပေ၏ ဒါယကာတို့ ငါသည် သွားနေက်ပြီးသော် မြတ်စွာဘုရားသခင် ကိုယ်တော်ကို ဖူးမြော်ခြင်းငှါ အလိုရှိသည်ဟု မိန့်တော်မူ၏။ ဒါယကာ ဒါယိကာမအပေါင်းတို့လည်း အကြောင်းအခြင်းအရာတို့ကို များစွာလျှောက်ထားလျက် တားမြစ်တောင်းပန်သော်သည်း ပြန်လည် ဆုတ်နစ်ခြင်းငှါ အခွင့်ကို မရ၊ မထေရ်ကို လွှတ်လိုက်ရ၍ ထက်ဝက်မျှ ခရီးကို ပို့လိုက်ကြပြီးသောအခါ သည်းစွာ ငိုကြွေး မြည်တမ်းလျက် ပြန်လည်ကြကုန်၏။

ထင်းခွေသည်မိန်းမနှင့် သာမဏေ

မောင်ရှင် သာမဏေသည်လည်း တောင်ဝှေးစွန်း၌ ကိုင်ငင်လျက် မထေရ် အရှင်မြတ်ကို ယူဆောင်၍ လာခဲ့သည်ရှိသော် ခရီးအကြား တောအုပ်၌ ကဋ္ဌနဂရမည်သော မထေရ်အရှင်သည် ရှေးကြွလာစဉ်က သီတင်းသုံးခဲ့ဖူးသော ရွာတစ်ရွာသို့ ရောက်လေ၏။ မောင်ရှင် သာမဏေသည် မထေရ်၏ တောင်ဝှေး စွန်းကို ကိုင်စွဲလျက် ရွာထဲမှ ထွက်လာခဲ့ရာ တောအုပ်တစ်ခု၌ သီချင်းသီလျက် ထင်းခွေ၍ နေသော တစ်ယောက်သော မာတုဂါမ၏ သီချင်းသံကို ကြားလျှင် သည်းကြားအတွင်း လောင်ပြင်းရာဂ တက်ကြွသော အလျှံဖြင့် အသံ၌ သာယာ တပ်မက် နှစ်သက်ခြင်း နိမိတ်ကို ယူလေ၏။

[ထိုစကားသည် မှန်၏။ မိန်းမ၏ အသံကဲ့သို့သော တပါးသော အသံသည် ယောကျ်ားတို့၏ အလုံးစုံသော ကိုယ်ကို နှံ့၍ တည်စေခြင်းငှါ စွမ်းနိုင်သော မည်သည်မရှိ။]

ထို့ကြောင့် မြတ်စွာဘုရားသခင် ကိုယ်တော်မြတ်က အင်္ဂုတ္တရပါဠိတော်၌—

နာဟံ ဘိက္ခဝေ အညံ ဧကသဒ္ဒမ္ပိ သမနုပဿာမိ၊ ယော ဧဝံ ပုရိသဿ စိတ္တံ ပရိယာဒါယ တိဋ္ဌတိ၊ ယထာယိဒံ ဘိက္ခဝေ ဣတ္ထိသဒ္ဒေါ—

ဟု ဟောတော်မူ၏။

ဘိက္ခဝေ၊ သံသရာညွှန် တဏှာဝန်ကို အလွှန်ကြောက်တတ် ငါ့သားမြတ်တို့။ ဣဒံ-ဧသော ဣတ္ထိသဒ္ဒေါ ယထာ၊ ဤမိန်းမ၏ အသံကဲ့သို့။ ဧဝံ တထာ၊ ပမာ နှိုင်းယူ ထိုအတူသာလျှင်။ ယော သဒ္ဒေါ၊ အကြင် အသံသည်။ ပုရိသဿ၊ ယောကျ်ား၏။ စိတ္တံ၊ စိတ်ကို။ ပရိယာဒါယ၊ အတွင်းအဆုံး ယူကျုံးပျံ့နှံ့၍။ တိဋ္ဌတိ၊ တည်၏။ ဘိက္ခဝေ၊ တို့။ တထာရူပံ၊ ထိုသို့ သဘောရှိသော။ အညံ၊ တပါးသော။ ဧကသဒ္ဒမ္ပိ၊ တစ်ခုသော အသံကိုသည်း။ အဟံ၊ သင်တို့ဆရာ ဘုရား ငါသည်။ န ပဿာမိ၊ မြင်တော်မမူ။ ။ဤကားအနက်။

မောင်ရှင် သာမဏေသည် ထိုထင်းခွေသည့် မိန်းမအသံ၌ အဖန်ဖန် တပ်နှစ်သက်သော စိတ်ရှိရကား မထေရ်၏ တောင်ဝှေးစွန်းကို လွှတ်၍ "အရှင်ဘုရား ဤအရပ်၌ခဏ ခဏ ဆိုင်းငံ့ ရပ်တန့်တော်မူပါဦး၊ တပည့် တော်အား တစ်စုံတစ်ခု ပြုဖွယ်ကိစ္စအရေး ရှိပါသေးသည်" ဟု လျှောက် ကြားပြီးလျှင် မထေရ်ကို ထားခဲ့၍ ထို ထင်းခွေမိန်းမ၏ အထံသို့ သွားလေ၏။

ထင်းခွေမိန်းမလည်း သာမဏေကို မြင်လျှင် တိတ်တဆိတ်နေ၏။ မောင်ရှင်သာမဏေသည် ထိုထင်းခွေ မိန်းမနှင့်တကွ သီလ၏ ပျက်စီးခြင်းသို့ ရောက်လေ၏။ မထေရ်မြတ် အရှင်လည်း ကြံဆင်ခြင်တော် မူသည်မှာ "ဤယခု အခါ၌ပင်လျှင် မိန်းမ၏တစ်ခုသော သီချင်းသံကို ကြားရ၏။ ထိုသီချင်းသီသော မိန်းမ၏ အသံသည် ပြတ်ခဲ့၏။ သာမဏေလည်း အလွန်ကြာမြင့်၏။ ထိုသာမဏေသည် မာတုဂါမနှင့် အတူတကွ သီလပျက်စီးခြင်းသို့ ရောက်သည်ဖြစ်လတ္တံ့"ဟု ကြံဆင်ခြင်တော်မူ၏။

ထိုသာမဏေသည် မိမိကိစ္စကို ပြီးစေ၍ လာပြီးသော် အရှင်ဘုရား သွားကြကုန်အံ့ဟု လျှောက်၏။ မထေရ်က သာမဏေကို အသင်သည် ယုတ်မာ ညစ်ညမ်းသော အမှုကို ပြုကျင့်သလောဟု မေးတော်မူ၏။ သာမဏေလည်း ဆိတ်ဆိတ်သာနေ၏။ အဖန်ဖန်လဲလဲမပြတ် အထပ်ထပ် မေးသော်လည်း တစ်စုံတစ်ခုကိုမျှ မပြောမဆိုသည်ရှိသော် သာမဏေကို မထေရ်က "ငါ့ရှင့်သာမဏေ အသင်ကဲ့သို့ ယုတ်မာသော အကျင့်ကို ကျင့်ကြံပြုလုပ်သဖြင့် ယုတ်မာသော သဘောရှိသော သူသည် ငါ၏ တောင်ဝှေးစွန်းကို ကိုင်ဆောင်ခြင်းငှါမထိုက် ကိုင်ဖွယ်မရှိ"ဟု မိန့်တော်မူသောကာလ ထိုသာမဏေသည် ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်ခြင်းသို့ ရောက်၍ ဖန်ရည်ဆွန်းသောအဝတ်တို့ကို ပယ်ပြီးသော အခါ လူ၏အမှတ်ဖြင့် ဝတ်ရုံသုံးဆောင်၍ အရှင်ဘုရား တပည့်တော်သည် ရှေးအခါက သာမဏေ ဖြစ်ပါသည်။ ယခုအခါ လူအဖြစ်သို့ ရောက်ပါပြီ အရှင်ဘုရား တပည့်တော်သည် သာသနာတော်ထမ်း ရဟန်း သာမဏေ ပြုသော်လည်း သဒ္ဓါတရား ဖြစ်ပွား ယုံကြည်သဖြင့် ရဟန်းပြုသည် မဟုတ်ပါ။ သွားလာအပ်သော ခရီးလမ်း၌ ဘေးဘျမ်းကို ကြောက်ရွံ့ခြင်းကြောင့် ရဟန်း ပြုခြင်းဖြစ်ပါသည်။ အရှင်ဘုရား လာလှည့် သွားကြကုန်အံ့ဟု လျှောက်၏။ မထေရ်မြတ်ကလည်း ငါ့ရှင် လူ၏အဖြစ်ဖြင့်ပင် ယုတ်မာသော အကျင့်ကို ကျင့်သည်ဖြစ်စေ၊ ရဟန်းအဖြစ်ဖြင့်ပင် ယုတ်မာသော အကျင့်ကို ကျင့်သည် ဖြစ်စေ ယုတ်မာသော သဘောရှိသည်သာလျှင်တည်း။ အသင်သည် ရဟန်း သာမဏေ၏ အဖြစ်၌ တည်၍လည်း သီလမျှကို ပြည့်စုံအောင် စောင့်ရှောက် ပြုကျင့်ခြင်းငှါ မစွမ်းနိုင်။ လူဖြစ်သောအခါ အဘယ်မှာလျှင် ကောင်းသော အကျင့်ကို ကျင့်ကြံအားထုတ် ပြုလုပ်ခြင်းငှါ စွမ်းနိုင်ပါအံ့နည်း။ အသင် သို့သော သဘောရှိသော ယုတ်မာသော သူသည် ငါ၏ တောင်ဝှေးစွန်းကို ကိုင်ဖွယ် ကိစ္စမရှိဟု မိန့်တော်မူ၏။ အရှင်ဘုရား ဤတောလမ်းခရီးသည် ဘီလူးတို့ သိမ်းဆည်း စောင့်ရှောက်သဖြင့် ကြောက်မက်ဖွယ် ဘေးဘျမ်း ရှိသော တောလမ်းခရီး ဖြစ်ပါသည်။ မထေရ်မြတ် အရှင်လည်း မမြင်လမ်းပန်း စက္ခုကန်းသဖြင့် သွားလမ်းကို မသိ၊ အတိဒုက္ခ ရှေ့ဆောင်သူ မရဘဲ ဤနေရာ

ဌာန၌ အဘယ်ကဲ့သို့ နေနိုင်ပါကုန်အံ့နည်းဟု ပါလိတသူငယ်က အသွယ်သွယ်သော စကားတို့ဖြင့် လျှောက်ထားသည်ကို ကြားသိတော်မူသည် ကာလ မထေရ်မြတ်က "ငါ့ရှင် သူငယ် အသင်သည် တွေးထင်စိတ်တမ်း ပင်ပန်းစုံးရိမ်ခြင်းကို မပြုလင့်။ ဤအရပ်ဌာန ဤဒေသမှ ဌာနတစ်ပါး ဖဲသွားခြင်းငှါ မစွမ်းနိုင်။ မှိန်းမှိုင်ညှိုးလျက် လျောင်းစက်တွေဝေ သေသော်လည်း သေစေ၊ သေခြင်းသို့မရောက် သေမျှလောက်ဒုက္ခကို ပြင်းပြတက်ကဲ လူးလဲပြန်လှန် ခံစားရသော်လည်း ခံစားရစေ သင်နှင့်တကွ သွားခြင်းကိစ္စ ဆန္ဒမရှိပြီ"ဟု မိန့်တော်မူပြီးလျှင်—

ဟန္ဒာဟံ ဟတစက္ခုသ္မိ၊ ကန္တာရဒ္ဓါနမာဂတော။
သေယျမာနော န ဂစ္ဆာမိ၊ နတ္ထိ ဗာလေ သဟာယတာ။
ဟန္ဒာဟံ ဟတစက္ခုသ္မိ၊ ကန္တာရဒ္ဓါနမာဂတော။
မရိယာမိ နော ဂမိဿာမိ၊ နတ္ထိ ဗာလေ သဟာယတာ—

ဟူသော နှစ်ဂါထာတို့ကို ရွတ်ဆိုတော်မူ၏။

အနက်ကား။ ။အာဝုသော၊ လုလင်ငယ်။ ဟန္ဒ၊ ယခု။ အဟံ၊ ငါသည်။ ဟတစက္ခု၊ ပျက်စီးချွတ်ယွင်းသော မျက်စိရှိသည်။အသ္မိ၊ဖြစ်ခဲ့၏။ ကန္တာရဒ္ဓါနံ၊ အခွန့်ရှည်သော ခရီးခဲသို့။ အာဂတော၊ လာခဲ့၏။ သေယျမာနော ပိ၊ စုတိမနေ သေလှန် ပြောင်းကြွသော်လည်း။ န ဂစ္ဆာမိ၊ သင်နှင့်တကွ မသွားပြီ။ ဗာလေ၊ သူမိုက်၌။ သဟာယတာ၊ အဆွေခင်ပွန်း၏ အဖြစ်သည်။ နတ္ထိ၊မရှိ။ အာဝုသော၊ လုလင်။ ဟန္ဒ၊ ယခု။ အဟံ၊သည်။ ဟတစက္ခု၊ သည်။ အသ္မိ၊ ၏။ ကန္တာရဒ္ဓါနံ၊ သို့။ အာဂတော၊ ၏။ မရိယာမိ၊ သေသော်လည်း သေစေ။ နောဂမိဿာမိ၊ သင်နှင့် အတူတကွ မသွား တော့အံ့။ ဗာလေ၊ ၌။ သဟာယတာ၊ သည်။ နတ္ထိ၊ မရှိ။ ။ဤကားအနက်။

အဓိပ္ပါယ်ကား။ ။လုလင်ငယ်၊ ယခု ငါသည်ကား စက္ခုပသာဒ ကြေမွပျက်စီး ချွတ်ယွင်းပြီး၍ အနည်းငယ် မမြင် သို့ပင်ဖြစ်နဲ့ တောင်ဝေးကိုဆဲ့လျက် တောရပ်ဒေသ ဤဌာနသို့ လာခဲ့ရ၏။ ဤနေရာ၌ သေရှာ မရဏ စုတိစိတ်ကျသော်လည်း ကျစေ ငါမသွားဘဲ နေတော့အံ့။ တော့ဝေစိတ်ကြိုက် အလိုလိုက်သော သူမိုက်နှင့် အကြောင်းတော်၍ ပေါင်းဖော်အပ်သော အဖော်၏အဖြစ်သည် မရှိဟု မိန့်တော်မူသောစကားကို လုလင်ငယ် ကြားတည့်လျှင် သံဝေဂ ဖြစ်ပွားလျက် "ငါ့အား ဝန်လေးစွာသောအမှုကို ပြုမိချေသည်တကား။ အနိုင်အထက် နိုပ်စက် မလျော် မတော်သော အမှုတို့ကို ပြုမိလေသည်တကား"ဟု နှစ်ဖက်သော မောင်းလက်တို့ကို ဦးထိပ်ထက်တင်ထား မြည်တမ်းဟစ်အော်လျက် ကြောက်လန့်တကြား တောအုပ်သို့ ပြေးသွားဖဲရှောင်လေ၏။

သိကြားမင်းက ပို့ဆောင်ခြင်း

မထေရ် အရှင်မြတ်၏ သီလအာနုဘော် တန်ခိုးကြောင့် အလျား ယူဇနာ ခြောက်ဆယ်, အနံယူဇနာ ငါးဆယ်, ထုတစ်ဆယ့်ငါးယူဇနာ ရှိစွာသော လယ်ခေါင်ရန်းပန်းကဲ့သို့ နီမြန်းသော အဆင်းရှိသော ထိုင်သောအခါ ထသော အခါတို့၌ ညွတ်ခြင်း တက်ကြွခြင်း သဘောရှိသော နူးညံ့သိမ်မွေ့စွာသော သိကြားမင်း၏နေရာ ပဏ္ဍုကမ္ဗလာ ကျောက်ဖျာသည် ကြမ်းမာပူလောင်သော အခြင်းအရာကိုပြ၏။ သိကြားမင်းလည်း "အသို့နည်း တာဝတိံသာ နတ်ရွာ စံခင်း ဤသိကြားမင်း၏ အဖြစ်မှ ငါ့ကို ရွှေလျော စေလိုသလော" ဟု တွေးတောတည့်တည့် နတ်တို့၏ မျက်စိဖြင့် ကြည့်ရှု ဆင်ခြင်သည်ရှိသော် မမြင်စက္ခု ပြုစုသူ ကင်းနည်းလျက် တောကြီး၏အလယ်၌ သီတင်းသုံးနေရသော မဟာပါလိတ အရှင်ကို မြင်တော်မူ၏။ ထို့ကြောင့် ရှေးအဋ္ဌကထာ ဆရာ တို့သည်—

သဟဿနေတ္တော ဒေဝိန္ဒော၊ ဒိဗ္ဗစက္ခုံ ဝိသောဓယိ။

ပါပဂရဟီ ကောယံ ပါလော၊ အာဇီဝံ ပရိသောဓယိ။

သဟဿနေတ္တော ဒေဝိန္ဒော၊ ဒိဗ္ဗစက္ခုံ ဝိသောဓယိ။

ဓမ္မဂရုကော အယံ ပါလော၊ နိသိန္နော သာသနေ ရတော—

ဟူသော ဂါထာတို့ကို မိန့်ဆိုတော်မူကြကုန်၏။

အနက်ကား။ ။သဟဿနေတ္တော၊ တစ်ထောင်သော မျက်စိအမြင်ကို ဆောင်ထသော။ ဒေဝိန္ဒော၊ နတ်တို့ကို အစိုးရသော သိကြားမင်းသည်။ ဒိဗ္ဗစက္ခုံ၊ ရှုမြင်တပ်တပ် နတ်တို့၏မျက်စိကို။ ဝိသောဓယိ၊ ကြည့်ရှုထင်ထင် သုတ်သင်တော်မူ၏။ အယံပါလော၊ ပါလမည်တွင် ဤအရှင်သည်။ ပါပဂရ-ဟီကော။ မကောင်းမှု၌ စက်ဆုပ်ကဲ့ရဲ့ခြင်း ရှိသည်ဖြစ်၍။ အာဇီဝံ၊ ဇီဝိန်မပျက် အသက်မွေးခြင်းကို။ ပရိသောဓယိ၊ နှလုံးဖြူစင် သုတ်သင်တော်မူ၏။ သဟဿ-နေတ္တော၊ သော။ ဒေဝိန္ဒော၊ သည်။ ဒိဗ္ဗစက္ခုံ၊ ကို။ ဝိသောဓယိ၊ ၏။ အယံပါလော၊ သည်။ ဓမ္မဂရုကော၊ တရားကိုမပြတ် လေးမြတ်ကြည်ညိုခြင်းကို ပြုသည်ဖြစ်၍။ သာသနေ၊ ဘုရားမြတ်စွာ သာသနာတော်၌။ ရတော၊ မွေ့လျော် တော်မူသည်ဖြစ်၍။ နိသိန္နော၊ သီတင်းသုံးတော်မူ၏။ ဤကားအနက်။

သိကြားမင်းအား ထိုသို့ထင်ထင် မြင်တော်မူပြီးမှ ဆင်ခြင်တော်မူသည်မှာ "မြတ်စွာဘုရား သာသနာဝယ် ယုတ်မာသော အကျင့်ရှိသောသူတို့ကို ကဲ့ရဲ့ ရှုတ်ချသောအားဖြင့် တရားကို အလေးအမြတ်ပြုလုပ်သော ဤအရှင်မြတ်၏ ထံတော်သို့ ငါမသွားခဲ့သည်ရှိသော် ငါ၏ ဦးခေါင်းထိပ်သည် ခုနစ်စိတ်ကွဲရာ၏"

ဟု ဆင်ခြင်တော်မူ၍ အရှင်မြတ်ထံခွင်သို့ အလျင်ချဉ်းကပ်ခြင်ငှါ သက်ဆင်း၍ လာခဲ့၏။ ထိုကြောင့် ဓမ္မအဋ္ဌကထာ ဆရာတို့သည်—

သဟာယနေတွော ဒေဝိန္ဒော၊ ဒေဝရဇ္ဇသိရိန္ဓရော။
တင်္ခဏေန အာဂန္တွာန၊ စက္ခုပါလမုပါဂမိ–

ဟူသောဂါထာကို မိန့်ဆိုတော်မူကုန်၏။

အနက်ကား။ ။သဟာယနေတွော၊ သော။ ဒေဝရဇ္ဇသိရိန္ဓရော၊ နတ်ပြည်၌ဖြစ်သော အသရေကိုလည်း ဆောင်ထသော။ ဒေဝိန္ဒော၊ သည်။ တင်္ခဏေန၊ ထိုကြံသောခဏ၌။ ဝါ၊ ဖြင့်။ တတ္ထ၊ မထေရ်နေလတ် ထိုတောအုပ်အရပ်သို့။ အာဂန္တွာ၊ သက်ဆင်းလာခဲ့၍။ စက္ခုပါလံ၊ စက္ခုပါလမထေရ်မြတ်သို့။ ဥပါဂမိ၊ ချဉ်းကပ်လေ၏။ ဤကားအနက်။

ယင်းသို့သော အခြင်းအရာဖြင့် သိကြားမင်းသည် သက်ဆင်းလာခဲ့၍ မထေရ်မြတ်အပါး၌ သွားဘိသကဲ့သို့သော ခြေသံကိုပြု၏။ ထိုအခါ မထေရ်က ဤအနီးအပါး၌ သွားအပ်သော သူကား အဘယ်သူနည်းဟု မေးတော်မူသော် သိကြားမင်းက အရှင်ဘုရား တပည့်တော် ဥပါသကာ ဒါယကာ ယောကျ်ား ခရီးသွားပါတည်းဟု လျှောက်၏။ ဒါယကာ အသင်သည် အဘယ်အရပ်သို့ သွားမည်နည်းဟု မေးတော်မူသော် အရှင်ဘုရား သာဝတ္ထိပြည်သို့ သွားပါ အံ့ဟု လျှောက်၏။ ဒါယကာ သွားလေလော့ဟု မိန့်တော်မူလျှင် သိကြားမင်းက တဖန်ပြန်၍ အရှင်ဘုရား အရှင်မြတ်သည်ကား ဘယ်အရပ်သို့ ကြွအံ့နည်းဟု မေးလျှောက်သော် ဒါယကာ ငါသည်လည်း သာဝတ္ထိပြည်သို့ပင် သွားအံ့ဟု မိန့်တော်မူသဖြင့် အရှင်ဘုရား ထိုသို့တပြီးကား အတူတကွ သွားကြပါကုန်အံ့ဟု လျှောက်ကြား၏။ ဒါယကာ ငါသည်ကား အားနည်းသည်၊ ငါနှင့် အတူတကွ သွားရသည်ရှိသော် အသင်အား ခရီးကြာမြင့်ခြင်း ဖြစ်ပေလိမ့်မည်ဟု မထေရ်က မိန့်တော်မူလျှင် အရှင်ဘုရား တပည့်တော်အား အဆောတလျင် ပြုဖွယ်ကိစ္စ မရှိပါ။ တပည့်တော်သည်လည်း အရှင်ဘုရားနှင့် အတူတကွ သွားရသည် ရှိသော် ဆယ်ပါးသော ပုညကြိယာဝတ္ထုတို့တွင် တစ်ခုသော ပုညကြိယာ ဝတ္ထုကို ရပါလိမ့်မည်။ သို့ဖြစ်၍ အတူတကွပင် သွားကြကုန်အံ့ဟု လျှောက်၏။ မထေရ်လည်း ဤသူသည် သူတော်ကောင်း ဖြစ်ပေလိမ့်မည်ဟု ကြံစည် ဆင်ခြင်တော်မူပြီးလျှင် ထိုသို့တပြီးကား ဒါယကာ ငါ၏တောင်ဝှေးစွန်းကို ကိုင်လော့ဟု မိန့်တော်မူ၏၊ သိကြားမင်းသည် မထေရ်၏ တောင်ဝှေးကိုဆွဲ၍ မြေကြီးကို အကျဉ်းချုံးလျက် ညချမ်းသောအခါ သာဝတ္ထိပြည် ဇေတဝန် ကျောင်းတော်သို့ ရောက်စေ၏။ မထေရ်သည် ခရုသင်းသံ ထက်စည်သံ စသည် တို့ကို ကြားရသောကာလ ဤအသံတို့သည် အဘယ်အရပ်၌ ဖြစ်အပ်သောအသံ

နည်းဟု မေးတော်မူသဖြင့် အရှင်ဘုရား သာဝတ္ထိပြည်၌ဖြစ်သော အသံပါဟု လျှောက်၏။ ငါတို့သည် ရှေးအခါ သွားစဉ်ကာလ၌ ကြာမြင့်စွာ သွားရသည် တကားဟု မိန့်တော်မူလျှင် အရှင်ဘုရား တပည့်တော်သည် ဖြောင့်သောခရီးကို သိပါသည်ဟူ၍ လျှောက်ကြားသဖြင့် ထိုခဏ၌ မထေရ်လည်း "ဤသူသည်ကား လူသားမဟုတ် နတ်ဖြစ်သတတ်"ဟု မှတ်ထင်တော်မူ၏။ ထို့ကြောင့် ရှေးအဋ္ဌကထာ ဆရာတို့သည်—

သဟာယနေတ္တော ဒေဝိန္ဒော၊ ဒေဝရဇ္ဇသိရိန္ဓရော။
သင်္ခိပိတွာန တံ မဂ္ဂံ၊ ခိပ္ပံ သာဝတ္ထိမာဂမိ—

ဟု မိန့်ဆိုတော်မူကုန်၏။

အနက်ကား။ ။သဟာယနေတ္တော၊ သော၏။ ဒေဝရဇ္ဇသိရိန္ဓရော၊ ထသော။ ဒေဝိန္ဒော၊ သည်။ တံမဂ္ဂံ၊ ထိုသွားရာ လမ်းခရီးကို။ သင်္ခိပိတွာန၊ ချုံးလတ်၍။ ခိပ္ပံ၊ ဆောလျင်စွာ။ သာဝတ္ထိံ၊ သာဝတ္ထိပြည်သို့။ အာဂမိ၊ ကပ်ရောက်လေ၏။ ဤကားအနက်။

သိကြားမင်းသည်လည်း မထေရ်၏ သီတင်းသုံးရန်အလို့ငှါ ညီငယ်ဖြစ်သော သူကြွယ်သည် ဆောက်လုပ်အပ်သော သစ်ရွက်မိုးသော ကျောင်းသခ်မ်းသို့ ဆောင်၍ ကောင်းမွန်သော ပလ္လင်နေရာ၌ သီတင်းသုံး နေစေပြီးသောအခါ မိမိသည် ချစ်ခင်နှစ်သက် စုံမက်မြတ်နိုးအပ်သော အဖော်၏အသွင်ကို ပြုပြင် ဖန်ဆင်းလျက် စူဠပါလသူကြွယ်၏ အထံသို့သွား၍ အဆွေ စူဠပါလဟု ခေါ်၍ အဆွေ အဘယ်ကိစ္စနည်းဟု မေးသည်ရှိသော် သင်၏ နောင်တော်မထေရ် ကြွလာတော်မူသည်ကို သိ၏လောဟု မေးသဖြင့် အဆွေ ငါသည်မသိ မထေရ် ကြွလာသလောဟု သူကြွယ်က ပြန်၍ မေးသည်ကာလ အဆွေ ယခုအခါ မထေရ်သည် ကြွလာတော်မူသည်။ ယခု ငါသည် ကျောင်းသို့သွားသည်ဖြစ်၍ အသင်သည် ဆောက်လှူအပ်သော ကျောင်းသခ်မ်း၌ သီတင်းသုံးနေတော်မူသော မထေရ်ကိုမြင်၍ လာခဲ့သည်ဟု ပြောဆိုပြီးလျှင် သိကြားမင်းသည် ဖဲသွားလေ၏။

စူဠပါလသူကြွယ်လည်း ကျောင်းသို့သွား၍ မထေရ်ကို မြင်လျှင် ခြေရင်း၌ လူးလိမ့်လျက် "ဤကဲ့သို့ ဒုက္ခတွေ့မည်ကို စေ့ရေ ကြံဆလျက် ရဟန်းပြုရအောင် ခွင့်မပေးဘဲ ဖင့်နွှေးမြှော်မြင် ယခင်က တားမြစ်ပါသည် မဟုတ်လော" စသည်တို့ဖြင့် ငိုမြည်တမ်းတလျက် နှစ်ယောက်ကုန်သော ကျွန်မ၏ သားငယ်

တို့ကို တောင်လှန်သည်တို့ကို ပြု၍ မထေရ်ထံ၌ ရဟန်းပြုစေပြီးလျှင် ရွာတွင်းက ယာဂုဆွမ်းစသည်တို့ကို ဆောင်ယူ၍ မထေရ်ကို လုပ်ကျွေးကုန်လော့ဟု ဆောင်နှင်း၏။ သာမဏေငယ် နှစ်ပါးတို့လည်း ဝတ်ကြီးဝတ်ငယ်ကို ပြုလျက် မထေရ်ကို ကောင်းစွာလုပ်ကျွေးကုန်၏။

ရဟန်းတို့က ကဲ့ရဲ့ရှုတ်ချခြင်း

ထိုသို့ သီတင်းသုံးနေတော်မူသောအခါ တစ်နေ့သ၌ အရပ်မျက်နှာတို့၌ နေလေ့ရှိကုန်သော ရဟန်းတို့သည် မြတ်စွာဘုရားကို ဖူးမြော်ကုန်အံ့ဟု ဇေတဝန် ကျောင်းတော်သို့ လာ၍ မြတ်စွာဘုရားသခင်ကို ကြည်လင် ညွတ်လျှိုး ရှိခိုးပြီးသော် ရှစ်ကျိပ်သော မဟာသာဝကတို့ကို ဖူးမြော်ရှိခိုး ကုန်အံ့ဟု ကျောင်းစဉ် လှည့်လည်၍ စက္ခုပါလမထေရ် သီတင်းသုံးသော နေရာသို့ကျရောက်၍ ဤမထေရ်ကိုလည်း ဖူးမြင်ကုန်အံ့ဟု ရှေးရှုလာကုန်၏။ ထိုခဏ၌ ကြီးစွာသော မိုးကြီးသည် ပိတ်ဆီးတက်လာ၍ ရွာလာသဖြင့် ထိုရဟန်းတို့သည် "ယခုအခါကား မိုးလည်းချုပ်ပြီ၊ ကြီးစွာသော မိုးကြီး သည်း တက်၍ ရွာလတ်ပြီ၊ နံနက်မိုးသောက် ရောက်သော အခါမှ နံနက် စောစောလာ၍ ဖူးမြော်တော့အံ့"ဟု မိမိတို့ရောက်ရာကျောင်းသို့ ပြန်လည် ကိန်းအောင်း ကုန်၏။ မိုးသည်လည်း ပထမယာမ်ပတ်လုံး ရွာ၍ သန်းခေါင်ချိန်တန် မဇ္ဈိမယာမ်၌ ကင်းလတ်ရကား စက္ခုပါလမထေရ်သည် အားထုတ်အပ်သော ဝီရိယရှိသည် ဖြစ်၍ စင်္ကြံသွားတတ်သော အလေ့ တော်ရှိ၏။ ထိုခဏ ပစ္ဆိမယာမ်၌ စင်္ကြံသို့ သက်တော်မူ၍ စင်္ကြံတုံ့ခေါက် လျှောက်တော်မူ၏။

ထိုအခါ မိုးရွာသစ်စဖြစ်သော မြေကြီး၌ များစွာကုန်သော ပိုးပရွက် တို့သည် ထကုန်၏။ ထိုပိုးပရွက်တို့သည် မထေရ်၏ စင်္ကြံစွန်း၌ များသော အားဖြင့် ပျက်စီးသေလွန်ကုန်၏။ အတွင်းနေ တပည့်တို့လည်း မထေရ်၏ စင်္ကြံကြရာအရပ်ကို စောစောကပင်လျှင် တံမြက် မလှည်းမိကုန်။ ထိုမှတပါး သော ရဟန်းတို့သည် မထေရ်၏ သီတင်းသုံးနေသောနေရာကို ကြည့်ရှုကုန် အံ့ဟု လာလတ်၍ စင်္ကြံ၌ သေသော ပိုးကောင်တို့ကို မြင်လျှင် ဤအရပ်၌ အဘယ်သူသည် စင်္ကြံသွားသနည်းဟု မေးကုန်သည် ရှိသော် မထေရ်၏ တပည့်တို့က အရှင်ဘုရား တပည့်တော်တို့၏ ဥပဇ္ဈာယ်ဆရာသည် စင်္ကြံတုံ့ခေါက် လျှောက်တော်မူပါသည်ဟု လျှောက်ကြားကြသဖြင့် သံဃာ တော်တို့လည်း "ငါ့ရှင်တို့ ကြည့်ရှုကြပါကုန်လော့။ ဤရဟန်းအား စက္ခု ထင်ရှားရှိသောအခါ အိပ်ပျော်ငိုက်မျဉ်း၍ တစုံတခုသော တရားကိုမျှ အားထုတ်သည်ကို မပြုမူ၍ ယခုအခါ စက္ခုချို့တဲ့သော ကာလ၌ စင်္ကြံ

ကြွ၍ ဤမျှလောက်သော သတ္တဝါတို့ကို သတ်လေဘိသည်တကား မိမိ၏ အကျိုးစီးပွားကို ပြုအံ့ဟု ပြုလုပ်ကျင့်ကြံပါသော်လည်း အကျိုးစီးပွါးမဲ့ ကိုသာ ပြုမိလေသည်”ဟု ကဲ့ရဲ့ရှုတ်ချပြီးနောက် ထိုရဟန်းတို့သည် မြတ်စွာဘုရားထံတော်သို့ သွား၍ ဘုန်းတော် ကြီးမြတ်တော်မူလှသော မြတ်စွာဘုရား စက္ခုပါလမထေရ်သည် စင်္ကြံသွားသည်ဟူ၍ များစွာသော သတ္တဝါတို့ကို သတ်လေဘိသည်ဟူ၍ လျှောက်ကြားကုန်၏။

ချစ်သားရဟန်းတို့ ထိုစက္ခုပါလမထေရ် သတ္တဝါတို့အား သတ်အပ်သည်ကို အသင်တို့မြင်ကုန်သလောဟု မြတ်စွာဘုရားက မေးတော်မူသည် ရှိသော် မမြင်ပါဘုရားဟု လျှောက်ကြားကြသဖြင့် ချစ်သားရဟန်းတို့သည် စက္ခုပါလမထေရ် သတ္တဝါတို့အား သတ်အပ်သည်အဖြစ်ကို သင်တို့မမြင် လေကုန်ဘိသကဲ့သို့ ထိုအတူသာလျှင် စက္ခုပါလ မထေရ်သည်လည်း ထိုသတ္တဝါတို့ကို မမြင်ကုန်။ ချစ်သားရဟန်းတို့ ကုန်ပြီးသော အာသဝေါ ရှိကုန်သော ရဟန္တာ ပုဂ္ဂိုလ်တို့အား သေစေလိုသော စေတနာမည်သည် မရှိဟု မိန့်တော်မူ၏။ ရဟန်းတို့လည်း ဘုန်းတော် ကြီးမြတ်တော်မူပေသော မြတ်စွာဘုရား ထိုစက္ခုပါလမထေရ်အား အရဟတ္တဖိုလ်၏ အကြောင်း ကောင်းစွာပြည့်စုံသော ကုသိုလ်ကံပါရမီ ပြည့်ညီပါသည်ရှိသော် ဘယ် အတွက်ကြောင့် စက္ခုကွယ်ပျက်ခြင်း ဖြစ်ပါလေသနည်းဟု လျှောက် ကြားကုန်သည်ရှိသော် ချစ်သားရဟန်းတို့ မိမိပြုအပ်သော မကောင်းမှု ကံအစွမ်းကြောင့် စက္ခုကွယ်ပျက်ခြင်း ဖြစ်လေသည်ဟု မိန့်တော်မူသော ကာလ ရဟန်းတို့က ဘုန်းတော်ကြီးသော မြတ်စွာဘုရား ထိုစက္ခုပါလ မထေရ် ပြုအပ်သော မကောင်းမှုကံကား အဘယ်နည်းဟု မေးလျှောက် ကြကုန်သည်ရှိသော် ထိုသို့ တပြီးကား ချစ်သား ရဟန်းများတို့ နာကြကုန် လော့ဟု တိုက်တွန်းတော်မူ၍ အတိတ်ကို ဆောင်တော်မူ၏။

စက္ခုပါလမထေရ်၏ အတိတ်ဝတ္ထု

ချစ်သားရဟန်းတို့ လွန်လေပြီးသောအခါ ဗာရာဏသီပြည်၌ ဗြဟ္မဒတ် မင်းကြီးသည် မင်းပြုလတ်သည်ရှိသော် တဦးသော ဆေးသမားသည် ရွာ နိဂုံး ဇနပုဒ်တို့ကို လှည့်လည်လျက် ဆေးကုခြင်းအမှုကိုပြုရာ ထိုအခါ စက္ခုရောဂါဖြင့် ပြင်းစွာဖိစီး အားနည်းသောမိန်းမတစ်ယောက်ကို တွေ့မြင်၍ အသင်အား အဘယ်သို့သော မချမ်းသာခြင်းဖြစ်သနည်းဟု မေး၏။ အရှင် ကျွန်တော်မသည် မျက်စိရောဂါတို့ဖြင့် မမြင်ပါဟု ပြောလျှင် အသင်အား ငါသည် ဆေးကုခြင်းအမှုကို ပြုအံ့ဟုဆို၏။ အရှင် ဆေးကုခြင်းငှါ စွမ်းနိုင် လျှင် ကုမှုပါဟု တောင်းပန်၏၊ ဆေးဆရာကလည်း အသင့်ကို ကုမှုသည်

ရှိသော် ငါ့အား ဆေးခကို ပေးလတ္တံ့လောဟု မေးက အရှင် အကယ်၍ အကျွန်ုပ် မျက်စိကို ပကတိ ထင်မြင်အောင် ကုစားခြင်းငှါ စွမ်းနိုင်ပါအံ့။ အကျွန်ုပ်သည် သားသမီးတို့နှင့် တကွ အသင်၏ ကျွန်အဖြစ်ကို ဖြစ်ပါစေလော့ဟု ဝန်ခံ၏။ ဆေးဆရာလည်း ကောင်းလှပြီဟု နှစ်သက်၍ ထက်မြက်သောဆေးကို စီရင်၍ ပေး၏ ထိုမိန်းမသည် တစ်ကြိမ် ခတ်ကာမျှဖြင့် ပကတိသော မျက်စိတို့သည် ဖြစ်လေကုန်၏။

ထိုမိန်းမလည်း ငါသည် သားသမီးနှင့်တကွ ကျွန်ဖြစ်ပါအံ့ဟု ဆေးဆရာအား ဝန်ခံ၍ ထားမိ၏။ ယခုအခါ ကျွန်ဖြစ်၍နေက သိမ်မွေ့နူးညံ့သော စကားဖြင့် ပြောကြားခိုင်းစေခြင်း မဖြစ်လတ္တံ့။ ဆေးဆရာအား လှည့်ပတ်တော့အံ့ဟု ကြံပြီးမှ ထိုခဏ၌ ဆေးဆရာသည် လာ၍ နှမ သင်၏ ရောဂါဝေဒနာသည် အဘယ်သို့ ရှိလေသနည်းဟု မေးလေ၏။ အရှင် ရှေးအခါ၌ မျက်စိရောဂါသည် အနည်းငယ်သာ ထိုးကျင့် နှိပ်စက်ပါသည်။ ယခုမှာမူကား ရှေးကထက်တိုး၍ ထိုးကျင့် ကိုက်ခဲပါသည်ဟု ပြောလျှင် ဆေးဆရာသည် "ဤမိန်းမကား ငါ့ကို တစ်စုံတစ်ခုသော ဆေးခကို မပေးလိုသောကြောင့် လှည့်ပတ်ပြောဆိုလေသည်။ ထိုသူပေးအပ်သော ဆေးခဖြင့် ငါ့အား အဘယ်မှုအံ့နည်း။ ယခုအခါ ထိုသူကို မျက်စိကန်းအောင် ပြုအံ့" ဟု ကြံပြီးလျှင် အိမ်သို့ပြန်၍ မိမိမယားအား အကြောင်းကို ပြန်ကြား၏။ မယားလည်း တိတ်တဆိတ်နေလျှင် ထိုဆေးဆရာသည် တစ်ခုသောဆေးကို ရှာကြံစုဆောင်း ထောင်းထုဖော်စပ်၍ ထိုမိန်းမ၏ထံသို့ သွားပြီးလျှင် နှမ ဤဆေးကို ကွင်းလော့ဟု ပေး၍ ဆေးကို ကွင်းစေ၏။ ဆေးကို ကွင်းကာမျှဖြင့် ထိုမိန်းမအား နှစ်ဖက်သော မျက်စိတို့သည် ဆီမီးလျှံကဲ့သို့ ကွယ်ပျက်ကုန်၏။ ထိုဆေးဆရာသည် ယခုအခါ စက္ခုပါလမထေရ် ဖြစ်လာ၏ဟု ဇာတ်ကို ပေါင်းတော်မူပြီးမှ ချစ်သား ရဟန်းများတို့ ထိုအခါ ငါ့သားတော်ဖြစ်သော စက္ခုပါလသည် မိမိ ပြုအပ်သော မကောင်းမှုကံသည် မိမိသို့ အစဉ်တစိုက် နောက်မှ လိုက်သည်ဖြစ်၍ ယခုဘဝ၌ မျက်စိကန်းခြင်း ဖြစ်ရလေသည်။

ရဟန်းသုံးသောင်း ပဋိသမ္ဘိဒါပတ္တရဟန္တာ ဖြစ်ကြခြင်း

ချစ်သား ရဟန်းတို့ ထိုမကောင်းမှုကံ မည်သည်ကား ဝန်ကိုရွက်ဆောင်သော နွားလား၏ နင်းတိုင်းနင်းတိုင်းသော ခြေရာကို လှည်းဘီးစက်သည် ထက်ကြပ်မကွာ နင်းကာသာလျှင် လိုက်ဘိသကဲ့သို့ ပြုအပ်သောသူသို့ အဧည်မပြတ် ထက်ကြပ်မကွာ လိုက်သည်သာလျှင်တည်းဟု ဟောကြားတော်မူပြီးသော အနုသန္ဓေကို စပ်တော်မူ၍ တည်စေအပ်ပြီးကာမျှဖြစ်သော ကမ္ပည်းစာကို ထပ်၍ တစ်ဖန် မင်း၏ တံဆိပ်ဖြင့် ခပ်နှိပ်ပြန်သကဲ့သို့ တည်စေအပ်ပြီးသော အဆုံးအမ

တော်ကို ထပ်၍ တစ်ဖန် တံဆိပ်ခတ်တော်မူပြန်လိုသော တရားမင်း ဖြစ်တော်မူသော မြတ်စွာဘုရားသခင်သည်—

မနောပုဗ္ဗင်္ဂမာ ဓမ္မာ၊ မနောသေဋ္ဌာ မနောမယာ။
မနသာ စေ ပဒုဋ္ဌေန၊ ဘာသတိ ဝါ ကရောတိ ဝါ။
တတော နံ ဒုက္ခမန္ဝေတိ၊ စက္ကံဝ ဝဟတော ပဒံ —

ဟူသောဂါထာကို ဟောတော်မူ၏။ ဤပါဠိဂါထာဒေသနာတော်မြတ်၏ အဆုံး၌ သုံးသောင်းမျှလောက်ကုန်သော ရဟန်းတို့သည် ပဋိသမ္ဘိဒါနှင့်တကွ ရဟန္တာ ဖြစ်လေကုန်၏။

အနက်ကား။ ။ဘိက္ခဝေ၊ သံသရာဘေး လာမည့်ရေးကို မြော်မှော်ကြောက်တတ် ငါ့သားမြတ်တို့။ ဓမ္မာ၊ နာမက္ခန္ဓာတရား သုံးပါးတို့သည်။ မနောပုဗ္ဗင်္ဂမာ၊ ဝိညာဏက္ခန္ဓာသာလျှင် ပြဋ္ဌာန်းခြင်း ရှိကုန်၏။ မနောသေဋ္ဌာ၊ စိတ်သာလျှင် အမြတ်အကြီး ရှိကုန်၏။ မနောမယာ၊ စိတ်ဖြင့် ပြီးကုန်၏။ စေ၊ အကယ်၍။ ပဒုဋ္ဌေန၊ အဘိဇ္ဈာစသည်တို့သည် ဖျက်ဆီးအပ်သော။ မနသာ၊ စိတ်ဖြင့်။ ယောကောစိ၊ အမှတ်မထင် အကြင် တစ်စုံတစ်ယောက်သောသူသည်၊ ဘာသတိ ဝါ၊ ဆိုမူလည်း ဆိုငြားအံ့။ ကရောတိ ဝါ၊ ပြုမူလည်း ပြုငြားအံ့။ စိန္တေတိ ဝါ၊ ကြံမူလည်း ကြံငြားအံ့။ ဝေံသတိ၊ ဤသို့ မကောင်းသော စိတ်ဖြင့် ပြောမိ ပြုမိ ကြံစည်မိသည်ရှိသော်။ တတော၊ ထိုမကောင်းမှု ဒုစရိုက်ကြောင့်။ စက္ကံ၊ လှည်းဘီးစက်သည်။ ဝဟတော၊ လှည်းကိုရုန်းရ ထမ်းပိုးကသော နွား၏။ ပဒံ၊ နင်းတုံ့နင်းတိုင်းသော ခြေရာသို့။ အန္ဝေတိ ဣဝ၊ အစဉ်တစိုက် လိုက်လေသကဲ့သို့။ ဧဝံတထာ၊ ပမာနှိုင်းယှူ ထိုအတူ။ ဒုက္ခံ၊ အပါယ်စသော ဆင်းရဲသည်။ နံ ပုဂ္ဂလံ၊ မသိအမိုက် ဒုစရိုက်ကိုပြုသော ထိုပုဂ္ဂိုလ်သို့။ အန္ဝေတိ၊ ဘဝများစွာ ဖြစ်လေရာ၌ မကွာစဉ်စိုက် လိုက်လေ၏။ ဤကားအနက်။

ဓမ္မပဒယမကဝဂ်၌ ရှေးဦးစွာသော စက္ခုပါလမထေရ်

ဝတ္ထုကား ဤတွင်ရွေ့ပြီးလေ၏။

၂။ မဋ္ဌကုဏ္ဍလီဝတ္ထု

ပစ္စုပ္ပန်ဝတ္ထု

မနောပုဗ္ဗင်္ဂမာ အစဖြာသော ဤဒုတိယ ဂါထာပါဌ်ကို မြတ်စွာဘုရားသခင်သည် သာဝတ္ထိပြည်မှန်ဇေတဝန်ကျောင်းတော်၌ ကိန်းအောင်းမွေ့လျော်စမ္ပယ်တော်မူသောကာလ မဋ္ဌကုဏ္ဍလီ သတို့သားကို အကြောင်းပြုသောအားဖြင့် ဟောကြားတော်မူ၏။

အကြောင်း အတ္ထုပ္ပတ္တိအစဉ်ကား ဤသို့ပေတည်း

သာဝတ္ထိပြည်ကြီး၌ ပစ္စည်းဥစ္စာ ကြွယ်ဝစွာသော အဒိန္နပုဗ္ဗက အမည်ရှိသော ပုဏ္ဏားကြီးသည်ရှိ၏။ ထိုပုဏ္ဏားကြီးသည် တစ်စုံတစ်ယောက်သော သူအား အနည်းငယ်မျှသောပစ္စည်းကို မပေးဖူးသည်မရှိ။ ထိုကြောင့် အဒိန္နပုဗ္ဗက ဟူသော အမည်ကိုသာလျှင် မှတ်မိသိရှိကုန်၏။ ထိုပုဏ္ဏားအား အလွန်ချစ်မြတ်နိုးအပ်သော နှလုံးကိုပွါးစေတတ်သော တစ်ယောက်သောသားသည် ရှိ၏။ ထိုအခါ၌ သားငယ်ဝတ်ဆင်ဖို့ရာ တန်ဆာကို ပြုလုပ်လိုသည်ဖြစ်၍ "အကယ်၍ ငါသည် ရွှေပန်းထိမ်သည်တို့ကို စေခိုင်းပြောကြား ပြုလုပ်စေအံ့ အခကို ပေးရလတ္တံ့"ဟုကြံ၍ မိမိကိုယ်တိုင် ရွှေတို့ကိုခတ်လျက် ပြေပြစ်သောနားဒောင်းတို့ကို ပြု၍ ပေး၏။ ထိုကြောင့် ထိုသူငယ်အား မဋ္ဌကုဏ္ဍလီဟူသော အမည်သည် ထင်ရှားလေ၏။

ထိုသူငယ်အားတစ်ဆယ့်ခြောက်နှစ်အရွယ်သို့ ရောက်သောအခါ၌ ကိုယ်လက်ဖြော့တော့သော ပဏ္ဍုရောဂါသည် ဖြစ်၏။ သူငယ်၏မိခင်လည်း သားကို ကြည့်ပြီးသောအခါ အရှင်ပုဏ္ဏား အသင့်သားအား ရောဂါဖြစ်ပွါး၍ နေချေသည်။ တတ်သိလိမ္မာသော ဆေးဆရာတို့ကို ခေါ်၍ သားငယ်ကို ကုစားပါလော့ဟု ပြောလေလျှင် အိုရှင်မ ဆေးဆရာကို အကယ်၍ ခေါ်ဆောင်ကုမစေသည်ရှိသော် ဆေးအဖိုးအခကို ပေးရပေလိမ့်မည်။ အိုနှမ အသင်သည် ငါ၏ဥစ္စာ ကုန်ပြတ်ခြင်းကို မကြည့်ရှုပြီလောဟု ပြော၏။ သူငယ်၏မိခင်ကလည်း အိုပုဏ္ဏား ထိုသို့ဆေးဆရာတို့ဖြင့် မကုသသည်ရှိသော် အဘယ်သို့ပြုမည်နည်းဟု မေး၏။ အိုနှမ အကြင်သို့သော အခြင်းအရာအမှုဖြင့် ပြုသည်ရှိသော် ငါ၏ဥစ္စာ မကုန် ထိုအခြင်းအရာဖြင့် ပြုအံ့ဟုပြောပြီးမှ ထိုပုဏ္ဏားသည် ဆေးဆရာတို့အထံသို့ သွားပြီးလျှင် ဤအမည်ရှိသောရောဂါအား အသင်တို့သည် အဘယ်သို့သော ဆေးကိုပေး၍ ကုသခြင်းကို ပြုကုန်သနည်းဟု မေးက ဆေးဆရာတို့ကလည်း "ထိုပုဏ္ဏားအား ဟုတ်ဟုတ်ငြားငြားသော သစ်ခွံသစ်ခေါက် စသည်တို့ကို စုဆောင်းထောင်းထု၍ ပေးကုန်သည်ဟု" ပြောကြားသဖြင့် ထိုပုဏ္ဏားလည်း ယင်းသို့သောအခြင်းအရာကို ဆောင်၍ မိမိသားအား ဆေးအမှုကိုပြု၏။ ထိုသို့ ဆေးကုခြင်းအမှုကို ပြုစဉ်ပင်လျှင် ရောဂါသည် မယုတ်လျော့ တဖြည်းဖြည်းတိုးပွါး အားကြီး၍သာလာသဖြင့် မကုစားကောင်းသော အဖြစ်သို့ရောက်လေ၏။ ပုဏ္ဏားလည်း ထိုသား၏ အလွန်အားနည်းသော အဖြစ်ကိုသိ၍ တစ်ယောက်သော ဆေးဆရာကိုခေါ်၏။ ဆေးဆရာလည်း သူငယ်ကိုလာ၍ ကြည့်ရှုပြီးလျှင် မကုစားကောင်းသောအဖြစ်သို့ ရောက်သည်ကိုသိ၍"ငါတို့အား ပြုဖွယ်ကိစ္စရှိသေးသည် တပါးသော ဆေးသမားကိုခေါ်၍ ကုစားပါဦးလော့"

ဟုဆို၍ စွန့်ပစ်ထွက်သွားလေ၏။ ပုဏ္ဏားလည်း သားသူငယ်၏ သေအံ့သော အခါကို သိ၍ ဤသူငယ်အား ကြည့်ရှုခြင်းငှါ များစွာသော သူတို့သည်လာကြကုန်သည်ရှိသော် ငါ၏အိမ်တွင်း၌ သိမ်းဆည်းသိုမှီး၍ ထားအပ်သောပစ္စည်းအများကို မြင်ကြကုန်လတ္တံ့။သူငယ်ကို အိမ်ပသို့ ထုတ်အံ့ဟုကြံပြီးလျှင် သားငယ်ကို အပဖြစ်သော အိမ်ဦးအပြင်၌ ပြုပြင်တစောင်း လျောင်းအိပ်စေ၏။

မဋ္ဌကုဏ္ဍလီကို ဗုဒ္ဓစက္ခုဉာဏ်တော်ဖြင့် မြင်ခတော်မူခြင်း

ထိုနေ့၌ပင် မြတ်စွာဘုရားသခင်သည် လင်းစင်မိုးသောက် ရောက်သောကာလ နံနက်စောစောကပင် မဟာကရုဏာ သမာပါတ်မှထ၍ ရှေးနောင်တော်ဖြစ်ကုန်သော ဘုရားသခင်တို့၏ အထုံတော်တို့၌ ပြုအပ်သော အဆောက်အဦးအထူးပြန့်ပြော များမြတ်သော ကုသိုလ်အကြောင်းရင်း ရှိသဖြင့် ကျွတ်ထိုက်ကုန်သော ဝေနေယျသတ္တဝါတို့ကို ကြည့်ရှုတော်မူခြင်းအကျိုးငှါ တစ်သောင်းသော လောကဓါတ်တို့၌ ဉာဏ်တော်တည်းဟူသော ကွန်ရက်ကိုဖြန့်လျက် ဗုဒ္ဓစက္ခုတို့ဖြင့် ကြည့်ရှုတော်မူသည်ရှိသော် အိမ်ဦးကြမ်းပြင်၌ ပြင်းပြသော ရောဂါဖြင့် လွန်စွာနှိပ်စက် ပက်လက်တစောင်း လျောင်းလျက်ပြန်လှန် ခံစား၍ နေရသော မဋ္ဌကုဏ္ဍလီသတို့သားသည် ဉာဏ်တော်ကွန်ရက်၏ အတွင်းသို့ ဝင်လာသဖြင့် ကောင်းစွာ မြင်တော်မူ၏။ ယင်းသို့တင်ထင် မြင်တော်မူပြီး၍ အိမ်တွင်းမှ တုတ်ဆောင်ပြီးသည်ကာလ အပပြင်ဘက်၌ လျောင်းစက်အိပ်စေသည်ကို သိ၍၊ "ငါဘုရားကြွသွားသဖြင့် ထိုသတို့သားအား အကျိုးစီးပွါး ရှိလတ္တံ့လော"ဟု စူးစမ်းဆင်ခြင်တော်မူသည်ရှိသော် ဤသူငယ်သည် ငါဘုရားသခင်၌ ကြည်လင်ညွတ်ရှိုင်းသော စိတ်ကိုဖြစ်ခစေ၍ စုတိမနေ သေလွန်သည်ရှိသော် တာဝတိံသာ နတ်ပြည်ဝယ် ယူဇနာ သုံးဆယ် အပြန့်ကျယ်သော ရွှေဗိမာန်ကြီး၌ နတ်သမီး တစ်ထောင် ခြံရံလျက် နတ်သား၏ အဖြစ်ကို ရလတ္တံ့။ အဒိန္နပုဗ္ဗက ပုဏ္ဏားသည်လည်း သား၏အလောင်းကို ကောင်းစွာဘုတ်ကြည်း သင်္ဂြိုဟ်ပြီးလျှင် သုသာန်သင်္ချိုင်းသို့လာ၍ ပြင်းစွာ ငိုကြွေးလှည့်သည်လတ္တံ့။

မဋ္ဌကုဏ္ဍလီ နတ်သားသည်လည်း လည်းခြောက်ဆယ်တိုက် ဝန်မျှ ပဟောဏ ရှိသော တန်ဆာကို တန်းဆာဆင်ပြီးလျှင် နတ်သမီးတစ်ထောင် ခြံရံအပ်သော သုံးဂါဝုတ်ရှိသော မိမိအတ္တဘောကို ကြည့်ရှု၍ "ယခု ဤနတ်ရွာ၌ ရောက်လာ ခံစားအပ်သော ငါသည် အဘယ်ကဲ့သို့သော ကောင်းမှု ကုသိုလ်ကံကြောင့် ရှင်စံပျော်ပါး ခံစားရိပ်ငြိမ် စည်းစိမ်ကို ရလေသနည်း"ဟု ကြည့်ရှုသည်ရှိသော် ငါဘုရားသခင်ကိုယ်တော်မြတ်၌ ကြည်ညိုအပ်သော ကုသိုလ်ကံကြောင့် ရအပ်သောအဖြစ်ကိုသိပြီး၍ ဤဘခင် ပုဏ္ဏားသည် ဥစ္စာပစ္စည်း နည်းပါး ပြုတ် တောက်အံ့သည်မှ ကြောက်သောကြောင့် ငါကဲ့သို့သောသားသည် မကျန်းမမာ

ရောဂါဖြစ်ပွါးသည်ကို ဆေးသမားတို့ဖြင့် မကြည့်ရှု မကုသ ဤယနေ့အခါ သေလွန်၍လာခဲ့မှ သုသာန်သင်္ချိုင်းသို့သွား၍ ငိုကြွေးမြည်တမ်းဘိသည့် ထိုပုဏ္ဏားအား ငါသွား၍ ဖောက်ပြန်ခြင်းသို့ ရောက်သည်ကို ပြုအံ့ဟု မိမိ၏ ဖခင်သည် ပုပင်လွမ်းဆွေး ငိုကြွေး၍ နေသည်ကိုမနှစ်သက် မချမ်းသာသဖြင့် မဋ္ဌကုဏ္ဍလီ သတို့သား၏ အသွင်ဖြင့်လာ၍ သင်္ချိုင်း၏အနီး၌ လဲလျောင်းလျက် ငိုကြွေးမြည်တမ်းလတ္တံ့။

ထိုအခါ ပုဏ္ဏားက သတို့သားကို သင်ကား အသူနည်းဟု မေးသည်ရှိသော် ငါကား သင်၏ သားဖြစ်သော မဋ္ဌကုဏ္ဍလီဘည်းဟု ပြောကြားလတ္တံ့၊ သင် အဘယ်အရပ်မှာ ဖြစ်သနည်းဟု မေးပြန်သော် တာဝတိံသာ နတ်ပြည်၌ ဖြစ်သည်ဟု ပြောကြားလတ္တံ့၊ ဘယ်သို့သော ကုသိုလ်ကောင်းမှုကို ပြုစုဆည်းပူး သည့်အရကြောင့် ဖြစ်ရလေနည်းဟု တစ်ဖန် မေးပြန်သော် ငါဘုရား၌ ကြည်ညို သော စိတ်ကြောင့် ဖြစ်သတည်းဟု ပြောကြားလတ္တံ့၊ ထိုအခါ အဒိန္နပုဗ္ဗက ပုဏ္ဏားသည် ငါ၏အထံ၌ အရှင်ဘုရား အရှင်ဘုရားတို့၌ စိတ်ကြည်ညိုကာမတ္တ ဖြင့် နတ်ပြည်၌ ဖြစ်ဖူးသော သူမည်သည် ရှိပါသလောဟု မေးလတ္တံ့။ ထိုအခါ ငါဘုရားသည် ပုဏ္ဏားကြီးအား ဤမျှအတိုင်းအရှည် ရှိကုန်သော တရာသော သူတို့ဟူ၍လည်းကောင်း တစ်ထောင်သော သူတို့ဟူ၍လည်းကောင်း တစ်သိန်း သူတို့ဟူ၍လည်းကောင်း ပိုင်းခြား ရေတွက်ခြင်းငှါ မတတ်ကောင်းဟု မိန့်ဆို တော်မူပြီး၍ မနောပုဗ္ဗင်္ဂမာဓမ္မာ၊ အစဖြာသော ဓမ္မပဒဂါထာဒေသနာကို ဟောတော်မူရသည် ရှိသော် ဒေသနာတော်၏အဆုံး၌ရှစ်သောင်းလေးထောင် ကုန်သော သတ္တဝါတို့အား အကျွတ်တရားကို ရခြင်းဖြစ်ပေလတ္တံ့။ မဋ္ဌကုဏ္ဍလီ နတ်သားနှင့်တကွ အဒိန္နပုဗ္ဗက ပုဏ္ဏားကြီးလည်း သောတာပန် ဖြစ်လတ္တံ့၊ ဤအမျိုးသားကိုမှီ၍ ဓမ္မသဘင်ပွဲကြီး ယင်ရလတ္တံ့ဟု မြင်တော်မူလေ၏။

တာဝတိံသာ၌ဖြစ်၍ ဘခင်အား တရားပြခြင်း

ယင်းသို့သောအကြောင်းဖြစ်အင်ကို မြင်တော်မူပြီးမှ နံနက်မိုးသောက် ရောက်လာသောအခါ မြတ်စွာဘုရား သခင်သည် ကိုယ်လက်တော် သုတ်သင် ပြီးလျှင် သံဃာတော်အပေါင်း ခြံရံလျက် သာဝတ္ထိပြည်တွင်းသို့ ဆွမ်းခံခြင်းငှါ ကြွဝင်တော်မူလာခဲ့၍ အစဉ်အတိုင်းအားဖြင့် အဒိန္နပုဗ္ဗက ပုဏ္ဏားအိမ်တံခါးသို့ ကြွသွားတော်မူလေ၏။ ထိုခဏ၌ မဋ္ဌကုဏ္ဍလီ သတို့သားသည် အိမ်တွင်းသို့ ရှေးရှုနေသော အခိုက်အခါ ဖြစ်သောကြောင့် ကိုယ်တော်အားမမြင်စွမ်း နိုင်သည်ကို မြတ်စွာဘုရားသည် သိတော်မူပြီး၍ တစ်ခုသောရောင်ခြည်တော် ကွန်ရက်ကို လွှတ်တော်မူ၏။ ထိုအခါ မဋ္ဌကုဏ္ဍလီလုလင်သည် ‘‘ဤ အရောင်ကား အဘယ်အရောင်နည်း’’ဟု ပြင်းပြရောဂါခံစားရာမှ ပြန်လှန်

၍ လျှောင်းလျက်ပင် ကြည့်ရှုလေသောအခါ သဲဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားကိုထင်ရှားစွာ မြင်ပြီး၍ ဤသို့ ဆင်ခြင်သည်မှာ "ငါသည် အလွန်တရာ မိုက်လှစွာသော အဘကို မှီရခြင်းကြောင့် ဤသို့သဘောရှိသော မြတ်စွာဘုရားကို ညွတ်တွား ဆည်းကပ်လျက် ကိုယ်ဖြင့် အမှုကြီးငယ်ကို ရွက်ဆောင်ခြင်းငှါ လည်းကောင်း၊ ဒါနဝတ္ထုကို ပြုစုပေးလှူခြင်းငှါ လည်းကောင်း၊ ကောင်းခြင်းသုံးဖြာ ကေဝ-လာ ရှိပုဏ္ဏ ဖြစ်တော်မူသော မြတ်စွာဘုရား တရားတော်ကို ကြားနာရခြင်း ငှါလည်းကောင်း၊ အခွင့်ကိုမရ။ ယခုအခါ ရောဂါဗျာဓိ ပြင်းစွာ ဖိ၍ မခါဒုက္ခ ခံစားရသော ငါသည် နှစ်ဖြာထွေးယှက် လက်အုပ်ချီးမိုးရှိခိုးခြင်းကိုမျှ မပြုနိုင် သဖြင့် တပါးသောအမှု ပြုဖွယ်မရှိချေ"ဟု ဆင်ခြင်ပြီးမှ စိတ်တွင် ကြည်ညိုခြင်း ကို ဖြစ်စေ၏။ မြတ်စွာဘုရားသခင်လည်း "ဤလုလင်အား ဤမျှသောစိတ်၏ ကြည်ညိုခြင်းမျှဖြင့် သင့်လျော် လျောက်ပတ်လေောက်ပြီ"ဟု နှလုံးသွင်းတော် မူ၍ ကြွသွားတော်မူ၏။ မဋ္ဌကုဏ္ဍလီ သတို့သားသည် မြတ်စွာဘုရား ကြွသွား သည့်ကာလ မျက်စိ၏မြင်ရာဌာနကိုလွန်လျှင် အစဉ်အတိုင်း ကြည်ညိုသောစိတ် ဖြင့် စုတိမနေ သေလွန်ပြောင်းကြွသည့်ရှိသော် အိပ်ပျော်သော ယောကျ်ား နိုးသောလားကဲ့သို့တာဝတိံသာ နတ်ပြည်၌ ယူဇနာသုံးဆယ်ရှိသော ရွှေဗိမာန်၌ နတ်သားဖြစ်လေ၏။

ဖခင်ဖြစ်သော အဒိန္နပုဗ္ဗကပုဏ္ဏားကြီးသည်လည်း မဋ္ဌကုဏ္ဍလီသတို့သား၏ ရူပကာယ ရုပ်အလောင်းကို ကောင်းစွာ ဘုတ်ကြဦးသဂြိုဟ်စေပြီး၍ သူကောင် တို့စွန့်ရာဖြစ်သော သုသာန်သင်္ချိုင်း၌ နေ့တိုင်းမပြတ်သွားလျက် "အို.... တစ်ယောက်တည်းသော ငါ့သား....ဖခင်ကိုစွန့်ထားလျက် သင်ဘယ်အရပ်သို့ သွားပါသနည်း"ဟု မြေကြီး၌ လျှောင်းကာလူးကာ ပြင်းစွာငိုကြွေး၏။ မဋ္ဌကုဏ္ဍလီနတ်သားလည်း မိမိ၏စည်းစိမ်ချမ်းသာ ကောင်းစွာကြည့်ရှုလျက် ယခုအခါ မိမိ၏စည်းစိမ်ချမ်းသာကို အဘယ်သို့သောကံကြောင့် ခံစားပျော်ပါး ရပါလိမ့်မည်နည်းဟု စူးစမ်းကြည့်ရှုလတ်သော် မြတ်စွာဘုရားသခင်၌ ကြည်လင် ညွတ်ရှိုင်းသောစိတ်ကြောင့် ရွှင်စံပျော်ပါး ခံစားရသည်ကိုသိ၍ "ဤ ဖခင် ဖြစ်သော ပုဏ္ဏားသည် ငါ့အား မချမ်းမသာ ရောဂါဖြစ်ပွားစဉ်အခါ၌ ဆေးကုခြင်းအမှုကိုမျှမပြု မကြည့်ရှုဘဲ ယခုမှတဖန် သင်းချိုင်းသုသာန်သို့လာ၍ ပြင်းစွာငိုပြန်ဘိသည်။ ထိုပုဏ္ဏားအား ဖောက်ပြန်သော အခြင်းအရာသို့ ရောက်စေအောင် ပြုခြင်းငှါအပ်၏"ဟု ကြံ၍ မဋ္ဌကုဏ္ဍလီသတို့သား၏ အသွင်ဖြင့် လာ၍ သင်္ချိုင်းသုသာန်၏အနီး၌ မောင်းနှစ်ဖက်တို့ကို မြှောက်လျက် ပင့်ချီပြီးခါ လွန်စွာငိုကြွေးရင်းတည်၍ နေ၏။ အဒိန္နပုဗ္ဗကပုဏ္ဏားကြီးလည်း ထိုသူငယ်သည် ပြင်းစွာပူဆွေးသော လက္ခဏာ, ငိုကြွေးသောအခြင်းအရာကို မြင်၍ "ငါသည်ကား ဆဲ့ခြောက်နှစ်ရှယ် သားသူငယ်သည် ကွယ်လွန်သွားဘိ

စုတိမနေ သေဆုံးသောကြောင့် ယူကျုံးမရ သောကယုက်ထွေး ငိုကြွေး မြည်တမ်း၍ နေရ၏။ ဤသူငယ်သည် အဘယ်သို့သောကိစ္စ ကြောင်းခြင်း တကြောင့် ဤဒေသအရပ်၌ မပြတ်ပူဆွေး ငိုကြွေးပါလိမ့်မည်နည်း ထိုသူငယ် ကို မေးမြန်းအံ့”ဟု ကြံပြီးလျှင်—

အလင်္ကတော မဋ္ဌကုဏ္ဍလီ၊ မာလာဓာရီ ဟရိတစန္ဒနုဿဒေါ။
ဗာဟာ ပဂ္ဂယှ ကန္ဒသိ၊ ဝနမဇ္ဈေ ကိံ နု ဒုက္ခိတော တုဝံ –

ဟူသော ဂါထာကို ရွတ်၏။

အနက်ကား။ ။မာဏဝ၊ သားချစ်တမူ မဋ္ဌကုဏ္ဍလီနှင့် တူပေသောလုလင်။ အလင်္ကတော၊ အံ့ဖွယ်ဘနန်း ထူးဆန်းလှစွာ တန်းဆာလည်းဆင်ထသော။ မဋ္ဌကုဏ္ဍလီ၊ ပြေပြစ်တင့်တယ် ရှုချင်ဖွယ်သော နားဒောင်းကိုလည်းဆင်ထသော။ မာလာဓာရီ၊ ရှုရှုမငြီး အသီးသီးသော ပန်းကိုလည်းပန်ထသော။ ဟရိတစန္ဒ-နုဿဒေါ၊ နံ့သာမွှေးကြိုင် စန္ဒကူးရွှေလည်း လိမ်းကျံထသော။ တုဝံ၊ မကြီးမငယ် တင့်တယ်သွင်ပြင် သင်လုလင်သည်။ ဗာဟာ၊ မောင်းတို့ကို။ ပဂ္ဂယှ၊ မြှောက်ချီ၍။ ဝနမဇ္ဈေ၊ လူနှင့်မနီး သုသာန်တောကြီး၏အလယ်၌။ ကိံ နု၊ အဘယ်သို့လျှင်။ ဒုက္ခိတော၊ နှလုံးကြေကွဲ ဆင်းရဲခြင်းရှိသည်ဖြစ်၍။ ကန္ဒသိ၊ စိုးရိမ်ပူဆွေး ငိုကြွေးမြည်တမ်းဘိသနည်း။ ဤ**ကားအနက်**။

အဓိပ္ပါယ်ကား။ စုတိမနေ သေလွန်ပြောင်းကြသော မဋ္ဌကုဏ္ဍလီဟူ ငါ၏သားနှင့် အသွင်အပြင်အားဖြင့် တူပေသောလုလင်၊ လူ့ခွင်လောက ဤဌာနအရပ်၌ အမှတ်ထင်ထင် မမြင်စဘူး အသွင်ထူးသော တန်းဆာကိုလည်း ဆင်ထသော ပြေပြစ်တင့်တယ် ရှုချင်ဖွယ်သော နားဒောင်းကိုလည်း ဆင်ထ သော အံ့ဖွယ်ထူးဆန်း ပန်းတို့ကိုလည်း ဆောင်ထသော ရနံ့ခပင်း ထုံသင်း ပျံ့ကြိုင် စန္ဒကူးကိုလည်း လိမ်းထသော အမောင်လုလင်သည် နှစ်သွယ်သော မောင်းတို့ကို မြှောက်ချီ၍ အညီမြှုပ်ခံ သုသာန်တောကြီး၏ အလယ်၌ အသွယ်သွယ် အဝဝ တမ်းတငိုကြွေးရသည်ကား အဘယ်သို့သောအကြောင်း မကောင်းကြေကွဲ ဆင်းရဲမှုဒုက္ခကြောင့် ငိုကြွေးမြည်တမ်းရသနည်းဟု မေးသည် ရှိသော် လုလင်ငယ်လည်း ထိုစကားကို ပြန်ကြား ဖြေဆိုလိုသောကြောင့်—

သောဝဏ္ဏမယော ပဘဿရော၊ ဥပ္ပန္နော ရထပဉ္စရော မမ။
တဿ စက္ကယုဂံ န ဝိန္ဒာမိ၊ တေန ဒုက္ခေန ဇဟိဿာမိ ဇီဝိတံ–

ဟူသောဂါထာကို ရွတ်၏။

အနက်ကား။ ။သောဝဏ္ဏမယော၊ ဇမ္ဗူရာဇ်သိင်္ဂီ နှာရနီထွေထွေ ရွှေဖြင့်လည်းပြီးထသော။ ပဘဿရော၊ လျှပ်လျှပ်လက်လက် ပြိုးပြိုးပြက်သော အရောင်လည်းရှိထသော။ မမ၊ သင်အားနှင့် တမူ တူသောငါ့အား။ ဝါ၊ ၏။ ရထပဉ္စရော၊ နှစ်သက်ဖွယ်သောလား ရထားအိမ်သည်။ ဥပ္ပန္နော၊ ဖြစ်ပေ၏။ တဿ၊ ထိုရထားအိမ်၏။ စက္ကယုဂံ၊ မြေ့ဒွိလိုမ့်စီး လှည်းဘီးစက်စုံကို။ နဝိန္ဒာမိ၊ နှစ်သက်တာသ မရပေ"၊ တေနဒုက္ခေန၊ ထိုသို့စုံမက် လှည်းဘီးစက်ကို နှစ်သက်တာသ မရသော ဆင်းရဲဒုက္ခကြောင့်။ ဇီဝိတံ၊ သတ္တဝါတိုင်းပင် ခင်မင်စုံမက် ငါ၏ အသက်ကို။ ဇဟိဿာမိ၊ ကေန်မဘွန်း စွန့်ရပေတော့အံ့။ ဤကားအနက်။

အဓိပ္ပါယ်ကား။ ။အသင်ပုဏ္ဏား သင်၏သား မဋ္ဌကုဏ္ဍလီနှင့် သွင်ပြင်အမူ တူပေသောငါ့အား များစွာသောသူတို့ အလွန်နှစ်သက်စုံမက်မြတ်နိုးရာ ရတနာ အနှစ်၊ သွန်းသစ်သော ရွှေဖြင့်ပြီးသော ညီးညီးလက်လက် ပြိုးပြိုးပြက်သော အရောင်တို့ဖြင့် ဟောက်လောင်ဘနန်း ဆန်းကြယ်သော ရထားအိမ်တခုသည် ရှိပေ၏။ ထိုရထားအိမ်၏ အရှင်းမူလ သွားလာရာဌာနဖြစ်သော လှည်းဘီးစက်စုံ ကိုကား မရ ယင်းသို့သော ဒုက္ခကြောင့် သေသကဖြစ်ပွား ငါ့အား ငိုကြွေး မည်တမ်းပေသည်။ အကယ်၍ပ လှည်းဘီးစက်အစုံကို မရခဲ့လျှင် မိမိ၏အသက်ကို သော်လည်း ငဲ့ကွက်တွယ်တာ ညှာတာခြင်းမရှိဘဲ စွန့်ပစ်ဘိရ လတ္တံ့ ဟု ပြေဆိုပြန်ကြားက အဒိန္နပုဗ္ဗက ပုဏ္ဏားလည်း ထိုလုလင်အား တဖန်ပြောဆို လိုပြန်သောကြောင့်—

သောဝဏ္ဏမယံ မဏိမယံ၊ လောဟမယံ အထ ရူပိယမယံ။
အာစိက္ခ မေ တွံ ဘဒ္ဒမာဏဝ၊ စက္ကယုဂံ ပဋိလာဘိဿာမိ တေ —

ဟူသောဂါထာကို ရွတ်ဆိုပြန်၏။

အနက်ကား။ ။ဘဒ္ဒမာဏဝ၊ ကောင်းမြတ်သွင်ပြင် အိုလုလင်။သောဝဏ္ဏ-မယံ၊ ဇမ္ဗူရာဇ်ရွှေ အရောင်ထွေသဖြင့် ရွှေဖြင့်လည်းပြီးထသော။ မဏိမယံ၊ ပတ္တမြားဖြင့်လည်းပြီးထသော။ လောဟမယံ၊ သံဖြင့်လည်းပြီးထသော။ အထ၊ ထိုမှို့။ ရူပိယမယံ၊ ဖြူဖွေးရောင်ထွေ ငွေဖြင့်လည်းပြီးထသော။ စက္ကယုဂံ၊ လှည်းဘီးစက်အစုံကို။ တွံ၊ သားနှင့်တမူ တူသောသင်သည်။ မေ၊ ရင်သွေး သားငယ် စုတိကွယ်၍ ဝမ်းဝယ်မအေး ပူဆွေးဒုက္ခ ရောက်နေရသော ငါ့အား။ အာစိက္ခ၊ အလိုရှိငြား လှည်းဘီးများကို ပြန်ကြားပါလေလော့။ တေ၊ သားနှင့်တမူ သွင်ပြင်တူသော သင်အား။ စက္ကယုဂံ၊ လှည်းဘီးစက် အစုံကို၊ ပဋိလာဘိဿာမိ၊ ရပါစေအံ့။ ဤကားအနက်။

အဓိပ္ပါယ်ကား။ မျက်နှာရင်ဝမ်း နုတ်ခမ်းသွားမေး ယဉ်ကျေးပြစ်စင် အိုလုလင် သင်သည် ရွှေဖြင့်ပြီးသော လှည်းဘီးစက်, ပတ္တမြားဖြင့် ပြီးသော လှည်းဘီးစက်, သံဖြင့်ပြီးသောလှည်းဘီးစက်, ငွေဖြင့်ပြီးသောလှည်းဘီးစက်တို့တွင် အဘယ်သို့သော လှည်းဘီးစက်ကို နှစ်သက်တောင့်တ အလိုဆန္ဒရှိဘိသနည်း။ ငါ့သားနှင့်တမူ အသွင်တူပေသော အသင်လုလင်သည် သား၏ဒုက္ခပူဆွေးလှ၍ သုသာန်သချိုင်းသို့လာပြီးလျှင် ပြင်းစွာငိုကြွေးလျက် နေရသော ငါ့အားပြန်ကြားပါလော့ အသင်အလိုဆန္ဒ တောင့်တသမျှသော လှည်းဘီးစက်ကို ရပါစေသောငှါ ရှာကြံ၍ ငါပေးပါအံ့ဟုဆို၏။ ထိုပုဏ္ဏား၏ စကားကို မဋ္ဌကုဏ္ဍလီ နတ်သား ကြား၍ "ဤပုဏ္ဏားသည် သည်းကြားနှလုံး ယူကျုံးသောလား ချစ်လှစွာသောသားအား ဖြစ်ပွားရောဂါ ပြင်းစွာတက်ကြွသည်ကို သော်လည်း ဆေးခပေးရမည်ကို ကြံစည်စိတ်စော လွန်မက်မောလျက် နှမြောသည် အရကြောင့် ဆေးကုခြင်းကိုမျှ မပြု ယခုငါ့အား သူ၏သားနှင့်တမူ အသွင်တူသည်ဟု ကြည်ဖြူဟဒယ ရွှေစသည်ဖြင့်ပြီးသော လှည်းဘီးစက်တို့ကို လုပ်ပေးအံ့ဟု ဝန်ခံပြောဆိုသည်မှာ ရှိစေဦး ထိုပုဏ္ဏားကို ထင်ရှားအောင် နှိပ်အံ့" ဟုကြံ၍ အသင်ပုဏ္ဏာ ငါ့အား အဘယ်မျှလောက်သော လှည်းဘီးစက်အစုံကို ပြုလုပ်၍ ပေးလတ္တံ့နည်းဟု မေးက အမောင်လုလင် အသင်သည် အကြင်မျှလောက်သော ပမာဏကို အလိုရှိ၏။ ထိုမျှလောက်သော ပမာဏကို ပြုလုပ်၍ပေးအံ့ဟု ဝန်ခံသည်ရှိသော် မဋ္ဌကုဏ္ဍလီနတ်သား လုလင်သည်လည်း မိမိအလိုရှိသည်ကို တောင်းဆိုလိုသောကြောင့်—

သော မာဏဝေါ တဿ ပါဝဒိ၊
စန္ဒိမသူရိယာ ဥဘယေတ္ထ ဘာတရော။
သောဝဏ္ဏမယော ရထော မမံ၊
တေန စက္ကယုဂေန သောဘတိ–

ဟူသော ဂါထာကို ရွတ်ဆို၏။

အနက်ကား။ ။သော၊ ပြာဟ္မဏ၊ အိုပုဏ္ဏားကြီး။ ဧတ္ထ၊ ဤကောင်းကင်၌။ ဘာတရော၊ ညီနောင်လည်း ဖြစ်ကုန်ထသော။ ဥဘယာ၊ နှစ်ပါးစုံလည်း ဖြစ်ကုန်ထသော။ စန္ဒိမသူရိယာ၊ ယူဇနာကိန်း ကိုးသိန်းအတွင်း ထွန်းလင်းပဝေ လနှင့်နေတို့သည်။ သန္တိ၊ စက္ခုထင်ထင် မြင်ပေသောအား ထင်ရှားရှိကုန်၏။ တေန-စက္ကယုဂေန၊ ထို လနေနှစ်ပါး ရထားလှည်းဘီးစက် အစုံဖြင့်။ မမ၊ သားနှင့်တမူ သွင်ပြင်တူသော ငါ၏။ သောဝဏ္ဏမယော၊ ဇမ္ဗူရာဇ်သိင်္ဂီ နာရနီထွေထွေ ရွှေဖြင့်ပြီးသော။ ရထော၊ စီးသုံးရာဖြစ်သော ရထားသည်။ သောဘတိ၊

ရှုကြည့်ချင်ဖွယ် တင့်တယ်လှပပေ၏။ ဣတိ၊ ဤသို့။ သော မာဏဝေါ၊ ထိုလုလင်သည်။ တဿ၊ ထိုထိုမေးငြား အဒိန္နပုဗ္ဗက ပုဏ္ဏားအား။ ပါပဒိ၊ သိစေသောအား ပြန်ကြားပြောဆိုပေ၏။ ဤကားအနက်။

အဓိပ္ပါယ်ကား။ ။အိုပုဏ္ဏားကြီး.... အဇ္ဈာ၀န်းကျင် ဤကောင်းကင်၌ အစဉ်လှည့်လည် နေ၁င်ညီလည်း ဖြစ်ကုန်သော နှစ်ပါးကုန်သော ယှဉနေ၁ကိန်းကိုးသိန်းအတွင်း လွန်းသင်းပဝေ လနှင့်နေတို့သည် စက္ခုထင်ထင် မြင်ပေသောအား ထင်ရှားရှိကုန်၏။ ထိုလနေနှစ်ပါး ရထားလှည်းဘီးစက် အစုံဖြင့် အသင်၏ သားနှင့်တမူ သွင်ပြင်တူသော ငါ၏။ ဇမ္ဗူရာဇ်သိင်္ဂီ နာရနီတော့တော့ ရွှေဖြင့် ပြီးသော စီးသုံးရာဖြစ်သော ရထားသည် ကြည့်ရှုချင်ဖွယ် တင့်တယ်လှပေ၏။ ထိုဂ နေနှစ်ပါး ရထားလှည်းဘီးစက် အစုံကို အလိုရှိသော ငါ့အား အသင်ဝန်ခံသောအတိုင်း ပေးပါလော့ဟု တောင်းရမ်းပြောဆို၏။ ထိုအခါ အဒိန္နပုဗ္ဗကပုဏ္ဏားက ပြန်ကြားလိုသောကြောင့်——

ဗာလော ခေါ တွံသိ မာဏဝ၊ ယော တွံ ပတ္ထယသိ အပတ္ထိယံ။
မညာမိ တုဝံ မရိဿသိ၊ န ဟိ တွံ လစ္ဆသိ စန္ဒိမသူရိယေ—

ဟူသော ဂါထာကို ရွတ်ဆိုပြန်၏။

အနက်ကား။ ။မာဏဝ၊ လှပသွင်ပြင် မောင်လုလင်။ ယော တွံ၊ မဆင်မခြင် အကြင်သင်သည်။ အပတ္ထိယံ၊ မရစကောင်း အကြောင်းမမျှ မတောင့်တအပ်သော နေ့လကို။ ပတ္ထယသိ၊ မရရကြောင်း တောင့်တဘိ၏။ တွံ၊ သင်လုလင်သည်။ ခေါ၊ မုချကေန် အမှန်စင်စစ်။ ဗာလော၊ ပညာမျက်စိ မရှိစိုက်စိုက်အလွန်မိုက်သည်။ အသိ၊ ဖြစ်ခဲ့၏။ တုဝံ၊ သင်လုလင်သည်။ မရိဿသိ၊ စုတိပြောင်းကြွေ သေလွန်၍ သွားရလတ္တံ့ဟူ။ အဟံ၊ ငါသည်။ မညာမိ၊ အောက်မေ့ဆင်ခြင် မှတ်ထင်မိ၏။ ဟိ၊ ငါဆိုသော စကားသည် ထင်ရှားကေန် မှန်လှပေ၏။ တွံ၊ ငါ့သားနှင့်မူ အတူသွင်ပြင် သင်လုလင်သည်။ စန္ဒိမသူရိယေ၊ ကမ္ဘာ့တန်းဆာ စကြာဝါလှည့်ထွန်း လနေဝန်းတို့ကို။ န လစ္ဆသိ၊ အသက်သေမျှ ငိုကြွေး၍ တသော်လည်း မရပေလတ္တံ့သတည်း။ ဤကားအနက်။

အဓိပ္ပါယ်ကား။ ။အ့ မောင်လုလင် အကြင်သင်သည် ရွှေစင်ဖြင့်ပြီးသော ရထား၏ လှည်းဘီးစက်အလို့ငှါ ကမ္ဘာ့တန်းဆာ ဓမ္မတာဖြင့် စကြာဝါအခန်း လှည့်လည်၍ ထွန်းပေသော နေဝန်း, လဝန်း အစုံတို့ကို လှည်းဘီးစက် ပြုလိုသော ဆန္ဒဖြင့် မတောင့်တအပ်သော အရာဌာန၌ တောင့်တလိုချင် ပူပင်ငိုကြွေး ရသည်မှာ အသင်သည် အလွန်ပင် မိုက်ပေသည်။ အမောင်လုလင် ဇသင်သည် ဤကဲ့သို့ နေ့လတို့ကို တောင့်တငိုကြွေး ပူဆွေးဒုက္ခ ရောက်ရသည် အချက်

ကြောင့် အမောင်၏ ဇီဝိတိန္ဒြေ အသက်သည် ပျက်စီး၍ သွားပေလိမ့်မည်။ ကမ္ဘာ့တန်းဆာ ဓမ္မတာဖြင့် စက္ကဝါအာဝန်းသို့ လှည့်ထွန်းတောက်ပသော လ,နေ နှစ်ပါးတို့ကို အသင်အား မရလတ္တံ့ဟု ပြောဆို၏။ ထိုအခါ မင္ဒကုဏ္ဍလီနတ်သား လုလင်က အသင်ပုဏ္ဏား မိမိသည် မရလေငြားဖသော်လည်း မျက်ဝါးထင်ထင် ကြည့်ရှု၍ မြင်ရသည်ကို လိုချင်ဆန္ဒ တောင့်တငိုကြွေးလေသာသူနှင့် မိမိလည်း မရ အရိပ်မျှမထင် မမြင်သောအရာကို အခါခါတောင့်တ ငိုကြွေးရသေသူ ထိုသူ နှစ်ဦးတို့တွင် အဘယ်သူက သာလွန်ပိုမို၍ မိုက်ဖျင်းလေသနည်းဟု ဆိုပြီး၍—

ဂမနာဂမနမ္ပိ ဒိဿတိ၊
ဝဏ္ဏဓာတု ဥဘယတ္ထ ဝီထိယာ။
ပေတော ပန ကာလကတော န ဒိဿတိ၊
ကော နိဓ ကန္ဒတံ ဗာလျတရော–

ဟူသော ဂါထာပါဌ်ကို ရွတ်၏။

အနက်ကား။ ။ဗြာဟ္မဏ၊ သားငယ်သေငြား သို့အလားကြောင့် ဖြစ်ပွား သောက ငိုကြွေးရပေသော အိုပုဏ္ဏား။ ဥဘယတ္ထ၊ နှစ်ပါး နှစ်တန်သော။ ဝီထိယာ၊ ခရီး၌။ ဂမနာဂမနမ္ပိ၊ သွားခြင်း, လာခြင်း, လှည့်လည်ခြင်းကိုလည်း။ ဒိဿတိ၊ မျက်ဝါးထင်ထင် မြင်ရပေ၏။ ဝဏ္ဏဓာတုပိ၊ ညို, ရွှေ, နီ, ဖြူ စသည် ယှဉ်အပ်သော ဟူဟူငြားငြားသော အဆင်းသဏ္ဌာန်ကိုလည်း။ ဒိဿတိ၊ အမှန် မျက်မြင်ထင်အပ်ပေ၏။ ကာလကတော၊ စုတိချုပ်ကြွေ သေလွန်၍ သွားရသော။ ပေတော ပန၊ သားဖြစ်သော သူသည်ကား။ န ဒိဿတိ၊ မထင်မြင်။ ဣဓ၊ သုသာန် သင်္ချိုင်း လုပ်တိုင်းခေါ်တွင် ဤမြေပြင်၌ ကန္ဒတံ၊ သေလွန်၍သွား သားကြောင့် တဝ နေနှင့် လကို တောင့်တတစ်ဖြာ ငိုကြွေးကြကုန်သော ငါတို့တွင်။ ကော၊ အဘယ်သူသည်။ ဗာလျတရော၊ ပညာမျက်စိ မရှိတိုက်ရိုက် သာလွန်၍ မိုက်လေ သနည်း။ ဤကားအနက်။

အဓိပ္ပါယ်ကား။ ။မိမိ ရင်သွေးဖြစ်သော သားသည် သေလွန်၍ သွားသည်ဟု ဖြစ်ပွားသောက ငိုကြွေး၍ နေရသော အိုပုဏ္ဏား.... ငါသည်ကား ကောင်းကင်ကနေလကို မရ ရကြောင်း တောင့်တငိုကြွေး ပူဆွေး၍ နေရသည်မှာ ထိုနေနှင့် လကို မရပါလငြားသော်လည်း နေလနှစ်ပါးတို့ လှည့်ပတ်သွားလာ၍ နေရသည်ကိုလည်းကောင်း နေလတို့အရောင်ဖြင့် ပြောင်ပြောင် တောက်ပသော အဆင်းသဏ္ဌာန်မျှကိုလည်းကောင်း မြင်ရပါသေး၏။ အသင် ပုဏ္ဏားမှာ သေလွန်၍ သွားသော သားသူငယ်သည် ဘယ်သို့သွားလာ ဆင်းဝါသဏ္ဌာန် ဖြစ်ဟန်အကြောင်းကို စုပေါင်းဆင်ခြင် အရိပ်မျှ မမြင်ရဘဲလျက် တောင့်တ

ပူဆွေး ငိုကြွေး၍ နေသည်မှာ အသင်နှင့် ငါသည် ဘယ်သူက သာလွန်၍ မိုက်မဲ တွေဝေလိမ့်မည်နည်းဟု မေးမြန်း ပြောဆိုသော စကားကို အဒိန္နပုဗ္ဗက ပုဏ္ဏားကြီး ကြားလျှင် "ဤလုလင်သည် သင့်တင့်လျောက်ပတ် ကောင်းမြတ် သည်ကိုသာ ပြောဆိုပေသည်"ဟု နှလုံးသွင်း၍ အမောင်လုလင် အသင်သည် မှန်ကန်လျောက်ပတ် ကောင်းမြတ်သော စကားကိုသာ မြွက်ဆိုပြောကြား လေသည်။ ကောင်းကင်က လနေကို တောင့်တလေဘိသကဲ့သို့ သေလွန် ပြောင်းကြွ မတွေ့မထင် မမြင်ရသော သားကို ငါအား တောင့်တငိုကြွေးသည်မှာ အလွန်တရာ မိုက်မဲတွေဝေလှပေသည်ဟု ပြောဆိုစဉ် သောကတရား ပယ်ရှား ကင်းကွာလျက် သက်သာရာကို ရ၍ လုလင်အား ချီးမွမ်းထောမနာလိုသည် ဖြစ်သောကြောင့်—

အာဒိတ္တံ ဝတ မံ သန္တံ၊ ဃတသိတ္တံဝ ပါဝကံ။
ဝါရိနာ ဝိယ ဩသိဉ္စံ၊ သဗ္ဗံ နိဗ္ဗာပယေ ဒရံ။

အဗ္ဗုဠှံ ဝတ မေ သလ္လံ၊ သောကံ ဟဒယနိဿိတံ။
ယော မေ သောကပရေတဿ၊ ပုတ္တသောကံ အပါနုဒိ။

သွာဟံ အဗ္ဗုဠှသလ္လောသ္မိ၊ သီတိဘူတောသ္မိ နိဗ္ဗုတော။
န သောစာမိ န ရောဒါမိ၊ တဝ သုတွာန မာဏဝ–

ဟူသော သုံးဂါထာတို့ကို ရွတ်၏။

အနက်ကား။ ။မာဏဝ၊ သားနှင့်တမျှ အတူအင်ပြင် မောင်လုလင်။ **အာဒိတ္တံ**၊ အလွန်ပူလောင် ပြောင်ပြောင် တောက်ပထသော။ ဃတသိတ္တံ၊ ထောပတ်ဆီဖြင့် သွန်းလောင်း အပ်ထသော။ ပါဝကံ၊ အလျှံညီးညီး တောက် သော မီးကို။ ဝါရိနာ၊ ချမ်းအေးသော ရေဖြင့်။ ဝတ၊ စင်စစ်။ ဩသိဉ္စံ၊ သွန်းလောင်း၍။ သန္တံ ဝိယ၊ ငြိမ်းစေဘိသကဲ့သို့။ အာဒိတ္တံ၊ သားငယ်သောက ဒုက္ခလျှံပြောင် စိုးရိမ်ခြင်းဖြင့် လောင်ထသော။ မံ၊ ငါ့ကို။ ဩသိဉ္စံ၊ တရားတည်း ဟူသော ရေစင်ဖြင့် သွန်းလောင်း၍။ သဗ္ဗံ၊ အလုံးစုံသော။ ဒရံ၊ နှလုံးမသာ စိတ်၏ ပူဆာခြင်းကို။ နိဗ္ဗာပယေ ဝတ၊ ငြိမ်းစေဘိ၏တကား။

မာဏဝ၊ အမောင်လုလင်။ ယော တွံ၊ အကြင်သင်သည်။ သောကပရေ- တဿ၊ နှလုံးမငြိမ် စိုးရိမ်သောကဖြင့် နှိပ်စက်အပ်ထသော။ မေ၊ ငါ၏။ ပုတ္တသောကံ၊ ရင်သွေးသူငယ် သေဖွယ်သောလား သား၌ဖြစ်သော စိုးရိမ် ခြင်းကို။ အပါနုဒိ၊ ပယ်ဖျောက်ပေ၏။ တေ-တယာ၊ ထိုသင်လုလင်သည်။ မေ၊

ငါ၏။ ဟဒယနိဿိတံ၊ နှလုံး၌ မှီထသော။ မေ၊ ငါ၏။ သောကံ၊ နှလုံးမငြိမ်စိုးရိမ်ခြင်းတည်းဟူသော။ သလ္လံ၊ ငြောင့်တံသင်းကို။ အဗ္ဗုဠ္ဟံဝတ၊ နုတ်ပယ်ပါပေ၏တကား။

မာဏဝ၊ အမောင်လုလင်။ သော-အဟံ၊ စိုးရိမ်ပူဆွေး ငိုကြွေး ခါခါ ထိုငါသည်။ တဝ၊ သားနှင့်တမူ အတူသွင်ပြင် သင်လုလင်၏။ ဝစနံ၊ စကားကို။ သုတွာန၊ ကြားနာရ၍။ ဝါ၊ ကြားနာရသောကြောင့်။ အဗ္ဗုဠ္ဟသလ္လော၊ နုတ်ပယ်အပ်ပြီးသော စိုးရိမ်ခြင်း ငြောင့်တံသင်းရှိသည်။ အသ္မိ၊ ဖြစ်ပါပြီ။ သီတိဘူတော၊ နှလုံးစိတ်ဝမ်း ငြိမ်းချမ်းအေးမြသည်။ အသ္မိ၊ ဖြစ်ပြီ။ နိဗ္ဗုတော၊ ပူပန်ခပ်သိမ်း ကြောင့်ကြငြိမ်းသည်။ အသ္မိ၊ ဖြစ်ပြီ။ မာဏဝ၊ အမောင်လုလင်။ ဣတော ပဋ္ဌာယ၊ ဤနေ့ရာကာလ ဤမှစ၍။ န သောစာမိ၊ မစိုးရိမ်တော့အံ့။ န ရောဒါမိ၊ မငိုကြွေးတော့အံ့။ ။ဤကားအနက်။

အဓိပ္ပာယ်ကား။ ။ပျိုမျစ်နုနယ် တင့်တယ်အသွင် အမောင်လုလင် ထော ပတ် ဆီပေါင်း သွန်းလောင်းသော အရှိန်ကြောင့် တထိန်ထိန် တက်ကြွလျက် တောက်ပသော မီးလျှံကို ချမ်းအေးသောရေဖြင့် သွန်းလောင်း၍ ငြိမ်းစေဘိသကဲ့သို့ စုတိကွယ်လွန်သော သားငယ်ကြောင့် ဝမ်းဝယ်ပြောင်ပြောင် ပူလောင် ဒုက္ခ ခံစား၍နေရသော ငါ့အား တရားစကားတည်းဟူသော ရေစင်ဖြင့် အသင် သွန်းလောင်း၍ ငြိမ်းစေဘိသည်၊ သားငယ် သေလွန်သော ဝန်ကြောင့် အလွန် ပင်ပန်း နှလုံးဝမ်း၌ စွဲလန်းစိုက်စိုက် တံသင်းရိုက်ဘိသကဲ့သို့ ပူအိုက်ပြင်းပြ သည်ဒုက္ခကို လုလင်က နုတ်ပယ်သောကြောင့် ငါ့ဝယ်ချမ်းသာ၍ သက်သာရာ ရပေပြီ။ အသင် တရားပြောသော စကားကြောင့် သားငယ်၌ သောက ကြောင့်ကြခပ်သိမ်း ယခု ငြိမ်းရပေပြီ။ ယနေ့မှစ နောက်ကာလ၌ သောက တရား ဖြစ်ပွားယှက်ထွေး ငိုကြွေးမြည်တမ်းခြင်းကို ငါမပြုတော့အံ့ဟု ပြောဆိုပြီးမှ တဖန် ထိုလုလင်ကို အသင်ကား အဘယ်အမည် ရှိသနည်းဟု အဒိန္နပုဗ္ဗက ပုဏ္ဏားက မေးမြန်းလိုသောကြောင့်——

ဒေဝတာ နုသိ ဂန္ဓဗ္ဗော၊ အဒု သက္ကော ပုရိန္ဒဒေါ။
ကော ဝါ တွံ ကဿ ဝါ ပုတ္တော၊ ကထံ ဇာနေမု တံ မယံ——

ဟူသော ဂါထာကို ရွတ်၏။

အနက်ကား။ ။မာဏဝ၊ တရားသွန်သင် မောင်လုလင်။ တွံ၊ သင်ကား။ ဒေဝတာ၊ စာတုမဟာရာဇ်နတ်သည်။ အသိနု၊ ဖြစ်လေသလော။ ဂန္ဓဗ္ဗော၊ သီချင်း စောင်းက စသည် လေ့တတ် ဂန္ဓဗ္ဗနတ်သည်။ အသိနု၊ ဖြစ်လေသလော။ အဒု၊ ထိုသို့မူကား မဟုတ်ငြားလျှင်။ ပုရိန္ဒဒေါ၊ အလှူလက်ဦး ပေးတတ်ဖူးပေ

သော။ သက္ကော၊ သိကြားမင်းသည်။ အသိန္န၊ လော။ တွံ၊ အမောင်လုလင်ကား။ ကော၀ါ၊ အဘယ်သူပေနည်း။ ကဿ ဝါ၊ အဘယ်သူ၏လည်း။ ပုတ္တော၊ ရင်သွေးဖြစ်ငြား သားသည်။ အသိန္န၊ ဖြစ်ပေသနည်း။ တံ၊ တရားသွန်သင်၊ သင်လုလင်ကို။ မယံ၊ ငါတို့သည်။ ကထံ၊ အဘယ်သို့လျှင်။ ဇာနေမု၊ သိရကုန်အံ့နည်း။ ဤကားအနက်။

အဓိပ္ပါယ်ကား။ ။အကြောင်းထင်ရှား တရားသွန်သင် မောင်လုလင် အသင်သည် လေးပါးသောနတ်မင်းတို့ ပိုင်တွင်းနယ်ခေတ် စာတုမဟာရာဇ်နတ်ပင် ဖြစ်လေသလော။ စောင်းညွှင်းသံသာ ကုဝေရာ အရပ်ရပ်တို့၌ တတ်မြောက်လေ့ကျက်ကြပေသော ဂန္ဓဗ္ဗနတ်မျိုး ဖြစ်လေသလော။ သို့မဟုတ်ငြား လက်ဖျားရှေးဦး အလှူပေးဖူးသော အရကြောင့် ပုရိန္ဒဟူသော အမည်ဖြင့် ကျော်ချီးနှံ့ပြားသော သိကြားမင်းပင် ဖြစ်လေသလော။ ထိုသို့မေးမြန်း စူးစမ်းသော အမျိုးတို့တွင် ဘယ်အမျိုး ဖြစ်ပေသနည်း။ သို့မဟုတ်ငြား လူကဖွားသော လူသားကေန် မှန်ခဲ့ပါလျှင် အဘယ်သူ၏ သားပေနည်း။ ယခုလူ့ပြည် ကျင်လည်နေကြသော ငါတို့သည် တရားလမ်းကြောင်း ကောင်းစွာသွန်သင် မောင်လုလင်ကို အဘယ်သို့ သိရကုန်အံ့နည်းဟု မေးသည်ရှိသော် မဋ္ဌကုဏ္ဍလီ နတ်သား လုလင်သည် ပြန်ကြားဖြေဆိုလိုသည် ဖြစ်သောကြောင့်—

ယဉ္စ ကန္ဒသိ ယဉ္စ ရောဒသိ၊
ပုတ္တံ အာဠဟနေ သယံ ဒုယှိတွာ။
သွာဟံ ကုသလံ ကရိတွာ ကမ္မံ၊
တိဒသာနံ သဟဗျတံ ပတ္တော—

ဟူသော ဂါထာပါဌ်ကို ရွတ်ဆို၏။

အနက်ကား။ ။ဗြာဟ္မဏ၊ ပုဏ္ဏား။ တွံ၊ သင်သည်။ ပုတ္တံ၊ သားသူငယ်ကို။ အာဠဟနေ၊ သူကောင်မြှုပ်ခံ သုသာန် သင်္ချိုင်း၌။ သယံ၊ မိမိသည်။ ဒုယှိတွာ၊ ဘုတ်ကြည်း သဂြိုဟ်၍။ ယဉ္စ၊ အကြင်သားငယ်ကိုလည်း။ အာရဗ္ဘ၊ ရည်ရော်၍။ ကန္ဒသိ၊ စိုးရိမ်ပင်ပန်း မြည်တမ်းရ၏။ ယဉ္စ၊ အကြင်သားငယ်ကိုလည်း။ အာရဗ္ဘ၊ ရည်ရော်၍။ ရောဒသိ၊ ပြင်းစွာပူဆွေး ငိုကြွေးရ၏။ သော အဟံ၊ မဋ္ဌကုဏ္ဍလီ အမည်တွင်ရှိသော် အကျွန်ုပ် သားသူငယ်သည်။ ကုသလံကမ္မံ၊ အနဝဇ္ဇ ဖလအကျိုး ဖွံ့ဖြိုးပြုဖန် ကုသိုလ်ကံကို။ ကရိတွာ၊ ပြု၍။ တိဒသာနံ၊ သုံးကျိပ် သုံးပါး သိကြား နတ်မင်းဟူ၍ ပျော်ခင်းစံပျော တာဝတိံသာနတ်တို့၏။ သဟဗျတံ၊ အတူတကွ ညီမျှပေါင်းပျော် အဖော်၏အဖြစ်သို့။ ပတ္တော၊ လျင်လျင် ထွတ်ချောက် ရောက်ရလေ၏။ ။ဤကားအနက်။

အဓိပ္ပါယ်ကား။ ။အိုပုဏ္ဏား အသင်သည် ရင်သွေးဖြစ်ငြား သားသူငယ်သည် ကွယ်လွန်စုတေ သေဆုံးဘိသောကြောင့် ထိုသူ၏ အလောင်းကို သူကောင်တို့ စွန့်ပစ်ရာဖြစ်သော သုသာန် သင်္ချိုင်း၌ မီးတိုက်ဘုတ်ကြည်း သင်္ဂြိုဟ်ပြီး၍ အကြင်သားငယ်ကို ခင်တွယ်တောင့်တလျက် အဖန်တလဲလဲ ငိုကြွေးမြည်တမ်း၍နေရ၏ ထိုသားငယ်သည် ကိုးကွယ်ထောက်တည်ရာ ကောင်းစွာပြုအပ်သော တခုသောကောင်းမှုကြောင့် ယခုတာဝတိံသာနတ်ပြည်၌ ဖြစ်ပေသော အသင်၏သား မဋ္ဌကုဏ္ဍလီပေတည်းဟု ပြောဆိုသောကာလ အဒိန္နပုဗ္ဗကပုဏ္ဏားကြီးက တဖန် **မေးပြန်လိုသော**ကြောင့်—

အပ္ပံ ဝါ ဗဟုံ ဝါ န ဒဿာမ ဒါနံ၊
အဒန္တဿ သကေ အဂါရေ၊
ဥပေါသထကမ္မဥ္စ တာဒိသံ၊
ကေန ကမ္မေန ဂတောသိ ဒေဝလောကံ—

ဟူသော ဂါထာပါဌ်ကို ရွတ်ပြန်၏။

အနက်ကား။ ။မာဏဝ၊ **အိုလုလင်။** အပ္ပံ ဝါ၊ အနည်းငယ်လည်း ဖြစ်ထ**သော**။ ဗဟုံ ဝါ၊ များသည်လည်း ဖြစ်ထ**သော**။ ဒါနံ၊ ပေးလှူအပ်သောအလှူကို။ **န** ဒဿာမ၊ ငါတို့ မပေးလှူကုန်။ ဒါနံ၊ အလှူကို။ အဒန္တဿ၊ နည်းများမဟူ မပေးလှူသောငါ၏။ သကေအဂါရေ၊ မိမိတို့အိမ်၌။ တာဒိသံ၊ ထိုသို့ သဘောရှိ**သော**။ ဥပေါသထကမ္မဥ္စ၊ ဥပုသ်သီတင်း စောင့်သုံးခြင်း အမှုသည်လည်း။ နတ္ထိ၊ မရှိပေ။ **ကေနကမ္မေန၊** အဘယ်သို့သော ကောင်းမှုကုသိုလ်ကံ**ကြောင့်။** **ဒေဝလောကံ၊** နတ်ရွာသုဂတိသို့။ ဂတော၊ ရောက်သည်။ အသိ၊ ဖြစ်**ပါလေသနည်း။** ဤကားအနက်။

အဓိပ္ပါယ်ကား။ ။အိုလုလင် အနည်းငယ်သော ပစ္စည်းဝတ္ထုကိုလည်း ကောင်း များစွာသော ပစ္စည်း ဝတ္ထုကိုလည်းကောင်း ပြုစုလှူဒါန်းဖူးသည် မရှိကြကုန်၊ နည်းများမဟူ ပေးလှူအပ်သော ဒါနသည်မရှိသော ငါ့အား ဥပုသ်သီတင်း စောင့်သုံးခြင်းအမှုကို ပြုဖူးသည်မရှိ။ သို့ဖြစ်ပါလျက် အသင်သည် အဘယ်ကဲ့သို့သော ကံ၏အကျိုးဆက်ဖြင့် အထက်ဖြစ်သော နတ်ရွာသုဂတိသို့ စုတိသည်နောက် သွားရောက်ကျင်လည် ခံစားရလေသနည်းဟု **မေးသည်ရှိသော်**—

တာဝတိံသာ၌ ဖြစ်ရသောအကြောင်း

မဋ္ဌကုဏ္ဍလီ နတ်သားသည် ထိုပုဏ္ဏားအား ပြန်ကြား ဖြေဆိုလိုသော ကြောင့်——

အာဘာမိဒေကာဟံ ဒုခိတော ဂိလာနော၊
အာတုရရူပေါမှိ သကေနိဝေသနေ။
ဗုဒ္ဓံ ဝိတရဇံ ဝိဂတိဏ္ဏကင်္ခံ၊
အဒ္ဒက္ခိံ သုဂတံ အနောမပညံ။

သွာဟံ ပဒိမုတမနော ပသန္နစိတ္တော၊
အဉ္ဇလိံ အကရိံ တထာဂတဿ၊
သွာဟံ ကုသလံ ကရိတွာန ကမ္မံ၊
တိဒသာနံ သဟဗျတံ ပတ္တော–

ဟူသော ပါဠိဂါထာတို့ကို ရွတ်၏။

အနက်ကား။ ။ဗြာဟ္မဏ၊ အိုပုဏ္ဏား။ အဟံ၊ ငါသည်။ သကေနိဝေသနေ၊ မိမိနေရာဖြစ်သော အိမ်၌။ အာဗာဓိကော၊ အနာဟိုးတက် နှိပ်စက်ခြင်း ရှိသည်ဖြစ်၍။ ဒုခိတော၊ ဆင်းရဲခြင်းသို့ ရောက်သည်။ အမှိ၊ ဖြစ်၏။ ဂိလာနော၊ မသာယာသည်ဖြစ်၍။ အာတုရရူပေါ၊ ကျင်နာသော သဘောရှိသည်။ အမှိ၊ ဖြစ်၏။ အဟံ၊ ငါသည်။ ဗုဒ္ဓံ၊ သစ္စာလေးပါး မြတ်တရားကို ပိုင်းခြားထင်ထင် သိမြင်တော်မူပြီးထသော။ ဝိတရဇံ၊ ကင်းပြီးသောကိလေသာ တည်းဟူသော မြူရှိအသော။ ဝိဂတိဏ္ဏကင်္ခံ၊ အထူးသဖြင့် ကူးမြောက်ပြီးသော ယုံမှားခြင်း လည်း ရှိထသော။ အနောမပညံ၊ မနှိုင်းရှသ္မအပ် မြတ်သောပညာတော်လည်း ရှိထသော။ သုဂတံ၊ မြတ်စွာဘုရားကို။ အဒ္ဒက္ခိံ၊ ဖူးမြင်လိုက်ရပြီ။

သွာဟံ-သောအဟံ၊ ထိုငါသည်၊ ပမုဒိတမနော၊ ဝမ်းမြောက်သော နှလုံးရှိ သည်ဖြစ်၍။ ပသန္နစိတ္တော၊ အလွန်တရာ ကြည်ညိုစွာသော စိတ်ရှိသည်ဖြစ်၍။ တထာဂတဿ၊ မြတ်စွာဘုရားအား။ အဉ္ဇလိံ၊ လက်အုပ်ချီခြင်းကို။ အကရိံ၊ ပြုခဲ့ဖူးပြီ။ သွာဟံ-သောအဟံ၊ ထိုငါသည်။ တာဒိသံ၊ ထိုသို့ သဘောရှိသော။ ကုသလံကမ္မံ၊ လက်အုပ်ချီခြင်းဟူသော ကုသိုလ်ကံကို။ ကရိတွာန၊ ပြု၍။ ဝါ၊ ပြုသောကြောင့်။ တိဒသာနံ၊ တာဝတိံသာနတ်တို့၏။ သဟဗျတံ၊ အပေါင်း ဖြစ်ခြင်း နတ်သား၏ အဖြစ်သို့။ ပတ္တော၊ အမှန်ထုတ်ချောက် ရောက်ရလေ၏။ ဤကားအနက်။

အဓိပ္ပါယ်ကား။ ။အို...ပုဏ္ဏား ငါသည် အသင်၏အိမ်၌ မသက်မသာ ရောဂါတက်ကြွ ကျင်နာလှသော သဘောရှိလျက် မချိသည်းထန်စွာ ခံစား နေရာဝယ် သစ္စာလေးဝ မြတ်ဓမ္မကို မုချတိတိ သိမြင်တော်မူ၍ မြူအညစ် အကြေးတို့ထက် ဆဆတက်၍ ရုပ်ဖျက်ရစ်ထွေး မြွေးယှက်ညစ်နွမ်းစေတတ်သော ကိလေသာတည်းဟူသော မြူကင်းစင်တော်မူသဖြင့် အထူးသဖြင့် ထွက်ပေါက် လွန်မြောက်ပြီးသော ယုံမှားခြင်း ရှိတော်မူသော မြတ်စွာဘုရားသခင်ကို ဖူးမြင်လိုက်ရပေ၏။ ထိုမြတ်စွာဘုရားသခင် ဆွမ်းခံကြွဝင်တော်မူလာသည်ကို မြင်လိုက်ရပေသော ငါသည် သဒ္ဓါပသန္န တက်ကြွကြည်ညိုသော စိတ်ရှိလှ၍ မြတ်စွာဘုရားအား ညွတ်တွားရိုကျိုး လက်အုပ်မိုး၍ ရှိခိုးပူဇော်ခြင်းကို ပြုလိုက်ရ၏။ ထိုသို့ပြုရ ကြည်ညိုလှသော စေတနာကြောင့် တာဝတိံသာ နတ်ပြည်၌ ကျင်လည်ခံစား ပျော်ပါးမွေ့လျော်ရသတည်းဟု ဆိုလေက အဒိန္နပုဗ္ဗက ပုဏ္ဏားသည် ထိုသူ၏စကားကို နာယူမှတ်သားစဉ်ပင်လျှင် ဝါဂွမ်းစိုင်အစုကို ဆီဖြင့်ထည့်သကဲ့သို့ ပီတိအလျှံသည် ပုဏ္ဏားကြီး၏ ကိုယ်လုံးကို တက်လျှံ၍ တစ်ဖန် နှစ်သက်သော အကြောင်းကို ပြောဆိုချီးမွမ်းလို သောကြောင့်—

အစ္ဆရိယံ ဝတ အဗ္ဘုတံ ဝတ၊
အဉ္ဇလိကမ္မဿ အယမီဒိသော ဝိပါကော။
အဟမ္ပိ ပမုဒိတမနော ပသန္နစိတ္တော၊
အဇ္ဇေဝ ဗုဒ္ဓံ သရဏံ ဝဇာမိ–

ဟူသော ပါဌ်ကို ရွတ်ဆို၏။

အနက်ကား။ ။မာဏဝ၊ လုလင်။ အဉ္ဇလိကမ္မဿ၊ လက်အုပ်ချီမိုး ရှိခိုးခြင်းကောင်းမှုကံ၏။ ဤဒိသော၊ ဤသို့သဘောရှိသော။ အယံ ဝိပါကော၊ ဤကဲ့သို့သော အကျိုးအာနိသံသသည်။ ဟောတိ၊ ဖြစ်၏။ အစ္ဆိရိယံ ဝတ၊ အံ့ဩဖွယ်ရှိပါပေစွတကား။ အဗ္ဘုတံ ဝတ၊ မဖြစ်ဖူးမြဲ ဖြစ်ပါပေစွတကား။ အဟမ္ပိ၊ ငါသည်တည်း၊ ပမုဒိတမနော၊ ဝမ်းမြောက်ရွှင်ပြုံး စိတ်နှလုံးရှိသည် ဖြစ်၍။ ပသန္နစိတ္တော၊ ကြည်ညိုသော စိတ်ရှိသည်ဖြစ်၍။ အဇ္ဇေဝ၊ ယနေ့ ပင်လျှင်။ ဗုဒ္ဓံ၊ မြတ်စွာဘုရားသခင်ကို။ သရဏံ၊ ကိုးကွယ်ဆည်းကပ်ခြင်းသို့။ ဝဇာမိ၊ ရောက်ပါတော့အံ့။ ။ဤကားအနက်။

အဓိပ္ပါယ်ကား။ ။အို...လုလင် အသင်သည် လက်အုပ်ချီမိုး ရှိခိုးခြင်း ကုသိုလ်ကံမျှဖြင့် ဤသို့သဘောရှိသော အကျိုးအာနိသံသတို့ကို ခံစားရသည်မှာ အလွန်အကြူး အထူးသဖြင့် ချီးမွမ်းဖွယ်ကောင်းလှသော မဖြစ်ဘူးမြဲသော

အံ့ဖွယ်ကြီးတစ်ခုပါပေတကား။ အို...လုလင် ငါတို့သည်လည်း ယနေ့သမယ၌ ကာလမှစ၍ မြတ်စွာဘုရားသခင်ကို ကြည်လင်မပြတ် ဆည်းကပ် ကိုးကွယ်တော့အံ့ဟု ပြောဆိုသည်ရှိသော်—

မဋ္ဌကုဏ္ဍလီနတ်သားက ဖခင်ပုဏ္ဏားအား တိုက်တွန်းခြင်း

မဋ္ဌကုဏ္ဍလီ နတ်သားလည်း ထိုပုဏ္ဏားအား တိုက်တွန်းနှိုးဆော်လိုသည် ဖြစ်သောကြောင့်—

အဇ္ဇေဝ ဗုဒ္ဓံ သရဏံ ဝဇာဟိ၊
ဓမ္မဉ္စ သံဃဉ္စ ပသန္နစိတ္တော။
တထေဝ သိက္ခာပဒါနိ ပဉ္စ၊
အခဏ္ဍဖုလ္လာနိ သမာဒိယဿု။

ပါဏာတိပါတာ ဝိရမဿု ခိပ္ပံ၊
လောကေ အဒိန္နံ ပရိဝဇ္ဇယဿု။
အမဇ္ဇပေါ မာစ မုသာ ဘဏာဟိ၊
သကေန ဒါရေန စ ဟောတိ တုဋ္ဌော—

ဟူသော ပါဠိတို့ကို ရွတ်ဆို၏။

အနက်ကား။ ။ဗြဟ္မဏ၊ ပုဏ္ဏား။ အဇ္ဇေဝ၊ ယနေ့ပင်လျှင်။ ပသန္နစိတ္တော၊ ကြည်ညိုသော စိတ်ရှိသည်ဖြစ်၍။ ဗုဒ္ဓဉ္စ၊ မြတ်စွာဘုရားသခင်ကိုလည်းကောင်း။ ဓမ္မဉ္စ၊ တရားတော်မြတ်ကို လည်းကောင်း။ သံဃဉ္စ၊ သံဃာတော်မြတ်ကို လည်းကောင်း။ သရဏံ၊ ကိုးကွယ်ဆည်းကပ်ခြင်းသို့။ ဝဇာဟိ၊ ရောက်ပါလေလော့။ တထေဝ၊ ထိုမှတပါးသာလျှင် ဖြစ်ကုန်သော။ အခဏ္ဍဖုလ္လာနိ၊ မကျိုးမပေါက်ကောင်းသော သီလဖြစ်ကုန်သော။ ပဉ္စသိက္ခာပဒါနိ၊ ငါးပါးသော သိက္ခာပုဒ်တို့ကို။ သမာဒိယဿု၊ ကောင်းစွာစောင့်ရှောက် ဆောက်တည်ပါလေလော့။

ပါဏာတိပါတာ၊ သူတပါး၏ ဇီဝိတိန္ဒြေအသက်ကို ချသတ်ခြင်းမှ။ ခိပ္ပံ၊ လျင်စွာ။ ဝိရမဿု၊ ကြဉ်ရှောင်ပါလေလော့။ လောကေ၊ လူ့ရွာ၌။ အဒိန္နံ၊ အရှင်မပေးသော သူတပါး၏ဥစ္စာကို။ ပရိဝဇ္ဇယဿု၊ ကြဉ်ရှောင်ဖဲ၍ လွှဲပါလေလော့။ အမဇ္ဇပေါစ၊ သေအရက်ကိုလည်း မသောက်ပါလင့်။ မာစ မုသာ ဘဏာဟိ၊ မဟုတ်စကား မုသားကိုလည်း မဆိုလင့်။ သကေန ဒါရေန စ၊ မိမိ၏ မယားဖြင့်လည်း။ တုဋ္ဌော၊ ရောင့်ရဲနှစ်သက်သည်။ ဟောတိ၊ ဖြစ်ပါလေလော့။ ။ ဤကားအနက်။

အဓိပ္ပါယ်ကား။ ။အို ပုဏ္ဏား အသင်သည် နှစ်သက် ကြည်ညို ရိုသေလေးမြတ်ခြင်း ရှိသည်ဖြစ်၍ မြတ်စွာဘုရားသခင် ကိုယ်တော်မြတ်ကို လည်းကောင်း တရားတော်မြတ်ကို လည်းကောင်း၊ သံဃာတော်မြတ်ကို လည်းကောင်း၊ ကိုးကွယ်လဲလျောင်း ပုန်းအောင်း ဆည်းကပ်ပါလေလော့။ ထိုမှတပါး သူတပါး၏ ဇီဝိတိန္ဒြေဟု ဆိုအပ်သော အသက်ကို ချသတ်ဖျက်ဆီးခြင်းမှ ကြဉ်ရှောင်ခြင်း၊ အရှင်မပေးသော သူတပါးတို့၏ ဥစ္စာကို ခိုးယူခြင်းမှ ကြဉ်ရှောင်ခြင်း၊ အုပ်ထိမ်းသောသူ အစိုးရသောသူတို့ သိမ်းဆည်းစောင့်ရှောက်အပ်သော မိန်းမတို့၌ သွားလာလွန်ကျူးခြင်းမှ ကြဉ်ရှောင်ခြင်း၊ မဟုတ်မမှန်မုသားစကားကို ပြောဆိုခြင်းမှ ကြဉ်ရှောင်ခြင်း၊ သေအရက်တို့ကို သောက်စားခြင်းမှ ကြဉ်ရှောင်ခြင်းအားဖြင့် ငါးပါးသော သိက္ခာပုဒ်တို့ကို မကျိုးမပေါက်ရအောင် ကြိုးစားစောင့်ရှောက် ပါလေလော့ဟု တိုက်တွန်းနှိုးဆော်သည်ရှိသော် အဒိန္နပုဗ္ဗက ပုဏ္ဏားလည်း ထိုစကားကို ဝန်ခံလိုသောကြောင့်—

အတ္ထကာမော ဟိ မေ ယက္ခ၊ ဟိတကာမောသိ ဒေဝတေ။
ကရောမိ တုယှံ ဝစနံ၊ တွံသိ အာစရိယော မမ။

ဥပေမိ ဗုဒ္ဓံ သရဏံ၊ ဓမ္မဉ္စာပိ အနုတ္တရံ။
သံဃဉ္စ နရဒေဝဿ၊ ဂစ္ဆာမိ သရဏံ အဟံ။

ပါဏာတိပါတာ ဝိရမာမိ ခိပ္ပံ၊
လောကေ အဒိန္နံ ပရိဝဇ္ဇယာမိ။
အမဇ္ဇပေါ မာ စ မုသာ ဘဏာမိ၊
သကေန ဒါရေန စ ဟောမိ တုဋ္ဌော—

ဟူသော သုံးဂါထာတို့ကို ရွတ်၏။

အနက်ကား။ ။ယက္ခ၊ အိုနတ်မင်း။ တွံ၊ သင်နတ်မင်းသည်။ မေ၊ ငါ၏။ အတ္ထကာမော၊ အကျိုးကို အလိုရှိသည်။ အသိ၊ ဖြစ်ပေ၏။ ဒေဝတေ၊ အိုနတ်မင်း။ တွံ၊ သင်သည်။ မေ၊ ငါ၏။ ဟိတကာမော၊ အစီးအပွားကို အလိုရှိသည်။ အသိ၊ ဖြစ်ပေ။ တုယှံ၊ သင်၏။ ဝစနံ၊ စကားကို။ ကရောမိ၊ လိုက်နာ၍ ပြုပေတော့အံ့။ တွံ၊ သင်နတ်မင်းသည်။ မမ၊ ငါ၏။ အာစရိယော၊ ဆုံးမပေတတ် ဆရာမြတ်သည်။ အသိ၊ ဖြစ်၏။

အဟံ၊ ငါသည်။ ဗုဒ္ဓဉ္စ၊ မြတ်စွာဘုရား သခင်ကို လည်းကောင်း။ အနုတ္တရံ၊ အတုမရှိသော။ ဓမ္မဉ္စာပိ၊ တရားတော်ကို လည်းကောင်း။ သရဏံ၊ ကိုးကွယ်ဆည်းကပ်ခြင်းသို့။ ဥပေမိ၊ ရောက်ပါတော့အံ့။ နရဒေဝဿ၊ မြတ်စွာဘုရား

သခင်၏။ သံဃဉ္စ၊ တပည့်သား သံဃာတော်ကိုလည်း။ သရဏံ၊ ကိုးကွယ် ဆည်းကပ်ခြင်းသို့။ ဂစ္ဆာမိ၊ ဆည်းကပ်တုတ်ချောက် ရောက်ပါတော့အံ့။

ပါဏာတိပါတာ၊ သူတပါး၏ အသက်ကို လျင်စွာ ချသတ်ခြင်းမှ။ ခိပ္ပံ၊ လျင်စွာ။ ဝိရမာမိ၊ ကြဉ်ရှောင်ပါတော့အံ့။ လောကေ၊ လောက၌။ အဒိန္နံ၊ အရှင်မပေးသော သူတပါးဥစ္စာကို။ ပရိဝဇ္ဇယာမိ၊ ကြဉ်ရှောင်ပါတော့အံ့။ အမဇ္ဇပေါ၊ သေအရက်ကိုလည်း မသောက်ပြီ။ မာစမုသာဘဏာမိ၊ မုသား ကိုလည်း မဆိုပြီ။ သကေနဒါရေနစ၊ မိမိ၏မယားဖြင့်လည်း။ တုဋ္ဌော၊ နှစ်သက် ရောင့်ရဲသည်။ ဟောမိ၊ ဖြစ်ပါတော့အံ့။ ။ဤကားအနက်။

အဓိပ္ပါယ်ကား။ ။အိုနတ်မင်း သင်သည် ငါ၏ အကျိုးစီးပွား ပွားများ ဓိုးတက်ခြင်းကို နှစ်သက်ဆန္ဒ အလိုရှိလှပေ၏။ အိုနတ်သား ငါသည် သင်၏ စကားကို လိုက်နာ၍ ပြုပါတော့အံ့။ အသင်သည် ကျိုးကြောင်းပြသ ဆုံးမ သွန်သင်ပေသော ငါ၏ ဆရာပေတည်း။ ငါသည် မြတ်စွာဘုရားသခင်ကို လည်းကောင်း၊ ဘုရားဟောကြား တရားတော်မြတ်ကို လည်းကောင်း၊ မြတ်စွာ ဘုရား တပည့်သားဖြစ်သော သံဃာတော်ကိုလည်းကောင်း ကိုးကွယ် ဆည်းကပ် ပါတော့အံ့။ သူ၏အသက်ဟု ဆိုအပ်သော ဇီဝိတိန္ဒြေကို ချသတ်ခြင်းမှ လည်းကောင်း၊ သူတပါးတို့ ပစ္စည်းဥစ္စာကို ခိုးယူခြင်းမှ လည်းကောင်း၊ စောင့်ရှောက်ချုပ်သိမ်း ထိန်းအုပ်ခြင်းမကင်းသော သူတပါးတို့ သို့မီးအိမ်ရှင်တို့၌ သွားလာလွန်ကျူးခြင်းမှ လည်းကောင်း၊ မဟုတ်မမှန် လိမ်လည်လှည့်ဖြား မုသားပြောဆိုခြင်းမှ လည်းကောင်း၊ ယစ်မူး မေ့လျော့စေတတ်သော သေ အရက်ကို သောက်စားခြင်းမှ လည်းကောင်း ကြဉ်ရှောင်ပါတော့အံ့ဟု ဝန်ခံသောစကားကို ပြောကြားသည် ရှိသော် မဋ္ဌကုဏ္ဍလီ နတ်သားသည် "အသင်ပုဏ္ဏား အသင်၏ အိမ်၌ ပစ္စည်းဥစ္စာ ရတနာ ရွှေ ငွေ အထွေထွေ တို့ဖြင့် ခြွေရွေရိပ်ငြိမ် များသော စည်းစိမ်သည် ရှိ၏။ လူနတ်ဗြဟ္မာ သတ္တဝါတို့၏ ဆရာတစ်ဆူ ဖြစ်တော်မူသော သယမ္ဘူ မြတ်ဖျား ဘုရား သခင်သို့ ဆည်းကပ်၍ လှူဒါန်းအပ်သော ဒါနကို စွမ်းနိုင်သမျှ လှူဒါန်း ပါလေလော့ အစ, အလယ်, အဆုံး သုံးပါးသော ကောင်းခြင်းနှင့် ပြည့်ဝသဖြင့် ကေဝလပရိပုဏ္ဏဖြစ်တော်မူသော တရားတော်မြတ်ကို မပြတ်အားထုတ်၍ ကြားနာလေလော့။ အမေးပုစ္ဆာကို မေးလျှောက်လေလော့" ဟု တိုက်တွန်း နှိုးဆော်ခဲ့ပြီး၍ ထိုနေရာ၌ပင် ကွယ်လေ၏။

မြတ်စွာဘုရားကို ပင့်ဖိတ်၍ ပူဇော်ကြခြင်း

အဒိန္နပုဗ္ဗက ပုဏ္ဏားကြီးလည်း အိမ်သို့ပြန်သွား၍ မယားဖြစ်သော ပုဏ္ဏေးမ ကိုခေါ်ပြီးလျှင် "ရှင်မ ငါသည် ရဟန်းဂေါတမကို ပင့်ဖိတ်၍ ပြဿနာကို မေးအံ့၊

ပူဇော်သက္ကာရကို ပြုအံ့”ဟု ပြောဆိုခဲ့ပြီးလျှင် မြတ်စွာဘုရား သီတင်းသုံးတော်မူရာ ဖြစ်သော ဇေတဝန်ကျောင်းတော်သို့ သွားလေ၍ မြတ်စွာဘုရားကို ရှိခိုးပြီးလျှင် အနီးသို့ချဉ်းကပ် တင့်အပ် လျောက်ပတ်သော အရပ်၌နေလျက် ရှင်ကြီးဂေါတမ ယနေ့ နံနက်အခါ သံဃာတော်နှင့်တကွ အကျွန်ုပ်ဆွမ်းကို ဘုဉ်းပေး သုံးဆောင်ခြင်းငှါ သည်းခံတော်မူပါဟု လျှောက်ကြား၏။ မြတ်စွာဘုရားသခင်သည်လည်း သည်းခံတော်မူ၏။ ထိုအဒိန္နပုဗ္ဗက ပုဏ္ဏားသည် မြတ်စွာဘုရား သည်းခံတော်မူသည်ကို သိ၍ လျင်စွာသွားပြီးသော် မိမိ၏အိမ်၌ မွန်မြတ်သော ခဲဖွယ်ဘောဇဉ်ကို စီရင်စေ၏။ မြတ်စွာဘုရားသခင်သည် ရဟန်းသံဃာတော်အပေါင်း ခြံရံလျက် ထိုပုဏ္ဏားအိမ်သို့ ကြွတော်မူ၍ ခင်းထားအပ်သော နေရာ၌ သီတင်းသုံးနေတော်မူ၏။ အဒိန္နပုဗ္ဗက ပုဏ္ဏားလည်း ရိုသေစွာ လုပ်ကျွေးပြုစု၏။

ထိုအခါ မိစ္ဆာဒိဋ္ဌိဖြစ်ကုန်သော သူတို့သည်လည်းကောင်း၊ သမ္မာဒိဋ္ဌိဖြစ်ကုန်သော သူတို့သည်လည်းကောင်း နှစ်ဦးကုန်သော လူအပေါင်းတို့သည် စည်းဝေးလာရောက်ကြကုန်၏။ မိစ္ဆာဒိဋ္ဌိတို့၏ စည်းဝေးလာရောက်ခြင်းကား “ယနေ့ ရဟန်းဂေါတမကို အမေးပုစ္ဆာ ပြဿနာကို ပြုလျက် ညှဉ်းပန်းအပ်သည်ကို ငါတို့ ကြည့်ရှုကြကုန်အံ့”ဟု စည်းဝေးလာရောက် လေကုန်သတည်း။ သမ္မာဒိဋ္ဌိဖြစ်သောလူတို့၏ စည်းဝေးလာရောက်ခြင်းကား “ယနေ့ မြတ်စွာဘုရားသခင်၏ တင့်တယ်စမွယ်ခြင်းကို ကြည့်ရှုကြကုန်အံ့”ဟု စည်းဝေးလာရောက်ကြကုန်သတည်း။ ထိုအခါ အဒိန္နပုဗ္ဗက ပုဏ္ဏားကြီးသည် ဆွမ်းစားပြီးသည် အဆုံး၌ မြတ်စွာဘုရားသခင် ကိုယ်တော်မြတ်သို့ ချဉ်းကပ်၍ နိမ့်သောနေရာတစ်ခု၌ ထိုင်နေလျက် အရှင်ဂေါတမ အသင်တို့အား ပေးလှူပူဇော်ခြင်းကို မပြုမူ၍ တရားကို မကြားနာမူ၍ ဥပုသ်သီလ စောင့်သုံးခြင်းကို မပြုမူ၍ သက်သက်စိတ်၏ ကြည်ညိုကာမတ္တမျှဖြင့်သာလျှင် နတ်ပြည်၌ ဖြစ်ဖူးသော သူတို့မည်သည် ရှိပါကုန်သလောဟု မေးလျှောက်၏။ မြတ်စွာဘုရားသခင်က အိုပုဏ္ဏား ငါ့ကို အသင်သည် အဘယ်ကြောင့် မေးလျှောက်ဘိသနည်း၊ အသင်၏သား မဋ္ဌကုဏ္ဍလီသည် ငါဘုရား၌ စိတ်ကို ကြည်ညိုစေ၍ မိမိ၏ နတ်ပြည်၌ ဖြစ်ရသည်အဖြစ်ကို အသင်အား ဆိုဖူးပြီမဟုတ်တုံလောဟု မိန့်တော်မူသည်ကာလ ရှင်ကြီးဂေါတမ အဘယ်အခါကာလ၌ ဆိုဖူးသနည်းဟု တဖန် မေးပြန်သည်ကို ပုဏ္ဏား သင်သည် ယနေ့ သုသာန် သင်္ချိုင်းသို့သွား၍ ငိုကြွေးမြည်တမ်းသည်ရှိသော် အသင်၏ အနီး၌ မောင်းနှစ်ဘက်တို့ကို မြှောက်ချီလျက် ငိုကြွေး၍နေသော တစ်ယောက်သော လုလင်ကိုတွေ့မြင်၍ “အလက်တော မဋ္ဌကုဏ္ဍလီ”စသည်တို့ဖြင့် အသင်မေးသည် မဟုတ်တုံလော အစရှိသောစကားတို့ဖြင့် ပုဏ္ဏားနှင့် နတ်သားတို့သည် ပြောဆိုသည်ကို မြတ်စွာဘုရားသခင် ကိုယ်တော်မြတ်က ထပ်၍ တဖန် ဟော

ကြားပြသတော်မူလျက် အိုပုဏ္ဏား ငါဘုရား၌ စိတ်ကို ကြည်ညိုစေသည်ဖြစ်၍ နတ်ပြည်၌ ဖြစ်ကြကုန်သောသူတို့သည် ဤမျှ အတိုင်းအရှည်ရှိသော တစ်ရာ, နှစ်ရာတို့ဟူ၍ ရေတွက်ပိုင်းခြားနိုင်ခြင်းမည်သည် မရှိဟု မိန့်တော်မူ၏။

တာဝတိံသာ၌ ဖြစ်ရပုံကို ပျော်ကထားခြင်း

ထိုအခါ စည်းဝေးလာရောက်ကုန်သော များစွာသော လူအပေါင်းတို့သည် နှလုံးနှစ်ခွ ဒွိဟဖြစ်ပွား ယုံမှားခြင်းရှိကြကုန်၏။ ထိုယုံမှားခြင်းရှိသည်ကို မြတ်စွာဘုရားသခင်သည် ထင်ထင်တိတိ သိမြင်တော်မူပြီး၍ "မဋ္ဌကုဏ္ဍလီ နတ်သားသည် မိမိဗိမာန် ခြွေရံစည်းစိမ်နှင့်တကွ လာစေသတည်း" ဟု ဓိဋ္ဌာန်တော်မူ၏။ မဋ္ဌကုဏ္ဍလီ နတ်သားသည်လည်း နတ်၌ဖြစ်သော တန်းဆာတို့ဖြင့် တန်းဆာဆင်အပ်သော သုံးဂါဝုတ်မျှပမာဏရှိသော ခန္ဓာကိုယ်ဖြင့် ဗိမာန်နှင့်တကွ လာခဲ့ပြီးသော် ဗိမာန်မှ သက်ဆင်း၍ မြတ်စွာဘုရားသခင်ကိုယ်တော်မြတ်ကို ရှိခိုးပြီးသောအခါ တင့်အပ်လျောက်ပတ်သော နေရာ၌ နေ၏။ ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသခင်သည် သိတော်မူလျက်ပင် ပရိသတ်တို့အား ထင်ရှားစိမ့်သောငှါ ထိုနတ်သားကို မေးတော်မူလိုသောကြောင့်—

အဘိက္ကန္တေန ဝဏ္ဏေန၊
ယော တွံ တိဋ္ဌသိ ဒေဝတေ။
ဩဘာသေန္တီ ဒိသာ သဗ္ဗာ၊
ဩသဓိ ဝိယ တာရကာ။
ပုစ္ဆာမိ တံ ဒေဝ မဟာနုဘာဝ၊
မနုဿဘူတော ကိမကာသိ ပုညံ–

ဟူသော ဂါထာကို မိန့်တော်မူ၏။

အနက်ကား။ ။ ဒေဝတေ၊ နတ်သား။ ယော တွံ၊ အကြင်သင်သည်။ ဩသဓိတာရကာ ဝိယ၊ ကောင်းကင်အလယ် သောက်ရှူးကြယ်ကဲ့သို့။ အဘိက္ကန္တေန၊ အရောင်သွယ်သွယ် နှစ်လိုဖွယ်သော။ ဝဏ္ဏေန၊ အဆင်းသဏ္ဌာန်ဖြင့်။ သဗ္ဗာ၊ ခပ်သိမ်းကုန်သော။ ဒိသာ၊ အရပ်မျက်နှာတို့ကို။ ဩဘာသေန္တီ၊ အရောင်အဝန်း မှောင်မစွန်းအောင် ထွန်းလင်းစေသည်ဖြစ်၍။ တိဋ္ဌသိ၊ တည်ဘိ၏။ မဟာနုဘာဝ၊ ကြီးသော တန်ခိုးအာနုဘော်ရှိထသော။ ဒေဝ၊ အိုနတ်သား။ တံ၊ သင့်ကို။ ပုစ္ဆာမိ၊ ငါမေးပါ၏။ မနုဿဘူတော၊ ရှေး၌လူဖြစ်၍ ဖြစ်ခဲ့သော။ တွံ၊ သင်သည်။ ကိံ ပုညံ၊ အဘယ်သို့သော ကောင်းမှုကို။ အကာသိ၊ ပြုခဲ့ဖူးပေသနည်း။ ဤကားအနက်။

အဓိပ္ပါယ်ကား။ ။အိုနတ်သား အသင်သည် ကောင်းကင်အလယ်၌ သောက်ရှူးကြယ်ကဲ့သို့ နှစ်လိုဖွယ် အဆင်းသဏ္ဌာန် အလုံးလုံးပ်လျှပ်တို့ဖြင့် အရပ်ဆယ်မျက်နှာတို့ကို ရောင်ဝါရွန်းရွန်း ထွန်းလင်းစေသည်ဖြစ်၍ တည်ဘိ၏။ ကြီးသောတန်ခိုး အာနုဘော်ရှိသော အိုနတ်သား အသင်အား များစွာသော လူအပေါင်းတို့ ကောင်းစွာသိရှိအောင် ငါဘုရားသည် မေး၏။ အသင်သည် လူ့ခွင်လောက၌ ရှေးဘဝအခါက အဘယ်သို့သော ကောင်းမှုကို ပြုစုဆည်းပူး ခဲ့သနည်း။ အဘယ်သို့သော ကောင်းမှုကို ပြုခဲ့ခြင်းကြောင့် ဤသို့သော သုခကို ခံစားရသနည်းဟု မေးတော်မူသည်ရှိသော်—

မဋ္ဌကုဏ္ဍလီနတ်သားလည်း— အယံ မေ ဘန္တေ သမ္ပတ္တိ တုမှေသု မနံ ပသာဒေတွာ လဒ္ဓါ- ဟူသောပါဠိဖြင့် လျှောက်ကြား၏။

အနက်ကား။ ။ဘန္တေ၊ ရှင်ဘုန်းတော်သခင် ရှင်ပင်ဘုရား။ မေ- မယှံ၊ အကျွန်ုပ်အား။ အယံသမ္ပတ္တိ၊ ဤကဲ့သို့သော စည်းစိမ်ရိပ်ငြိမ် ချမ်းသာကို။ တုမှေသု၊ အရှင်ဘုရားတို့၌။ မနံ၊ စိတ်ကို။ ပသာဒေတွာ၊ ကြည်ညိုနှစ်သက် စေသည် ဖြစ်၍။ ဝါ၊ ကြည်ညိုနှစ်သက်စေသောကြောင့်။ လဒ္ဓါ၊ ရအပ်ပါသည် ဘုရား။ ဤကားအနက်။

အဓိပ္ပါယ်ကား။ ။ရှင်ဘုန်းတော်သခင် ရှင်ပင်ဘုရား နတ်သားဖြစ်သော တပည့်တော်အား ဤကဲ့သို့သော စည်းစိမ်ချမ်းသာကို ရခြင်းသည် အရှင်ဘုရား တို့၌ စိတ်ကို ကြည်ညိုစေသော ကောင်းမှုကံကြောင့် ရှင်စံပျော်ပါး ခံစားရပါ သည် ဘုရားဟု လျှောက်ကြားသည်ကာလ မြတ်စွာဘုရားသခင်က အသင်သည် ငါဘုရား၌ စိတ်ကို ကြည်ညိုစေခြင်းကြောင့် ဤစည်းစိမ်ချမ်းသာကို ရလေ သလောဟု ထပ်မံ၍တဖန် မေးပြန်သောကာလ ဟုတ်မှန်လှပါ၏ အရှင်ဘုရားဟု လျှောက်ကြားသည်ရှိသော် များစွာသော လူအပေါင်းသည် မဋ္ဌကုဏ္ဍလီ နတ်သားကို ကြည့်ရှုလျက် အစ္ဆရိယာ ဝတ ဘော ဗုဒ္ဓဂုဏာ-စသော စကားတို့ကို ဆိုကုန်လျက် အိုအချင်းတို့ မြတ်စွာဘုရားသခင် ကိုယ်တော်မြတ်၏ ဂုဏ် ကျေးဇူးတော်တို့သည် အလွန်အကြူး အံ့ဖွယ်သဖြင့်ဖြစ်သော ချီးမွမ်းဖွယ်ကြီး ပါပေတကား။အဒိန္နပုဗ္ဗက ပုဏ္ဏား၏ သားမည်သော မဋ္ဌကုဏ္ဍလီသည် တပါးသော ကောင်းမှု တစုံတစ်ခုကို မပြုမူ၍ မြတ်စွာဘုရားသခင်၌ ကြည်လင်ညွတ်နူးသော စိတ်ကို ဖြစ်စေခြင်းကြောင့် ဤသို့သဘောရှိသော စည်းစိမ်ချမ်းသာကို ရှင်စံ ပျော်ပါး ခံစားရရှိလေသည်ဟု ချီးမွမ်းပြောကြားကြကုန်၏။

သားအဖနှစ်ယောက်တို့ သောတာပန် တည်ကြခြင်း

ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသခင် ကိုယ်တော်မြတ်က ပရိသတ် လူအများတို့အား ကုသိုလ်ကံ အကုသိုလ်ကံတို့ကို စိမံအားထုတ် ပြုလုပ်သောအရာ၌ စိတ်သည်လျှင်

ပြဋ္ဌာန်း၏၊ စိတ်သာလျှင်မြတ်၏၊ ကြည်ညိုမြတ်နိုးသော စိတ်ဖြင့် ပြုအပ်သော ကောင်းမှုကုသိုလ်ကံသည် နတ်ပြည်သို့လည်းကောင်း၊ လူ့ပြည်သို့လည်းကောင်း ကျင်လည်ပြောင်းရွှေ့ရသော ပုဂ္ဂိုလ်သို့ အရိပ်၏ဝေးမျှ ပမာဏကဲ့သို့ မိမိကိုယ်ကို မစွန့်မူ၍ ထက်ကြပ်မကွာ အစဉ်တစိုက် လိုက်သတည်းဟု ဤသို့သောဝတ္ထုကို ဟောကြားတော်မူပြီးသော် အနုသန္ဓေကိုစပ်၍ တည်စေအပ်ပြီးသော ဂမ္ဘည်း စာကို ထပ်၍တဖန် မင်း၏ တံဆိပ်ဖြင့် ခတ်နှိပ်ပြန်ဘိသကဲ့သို့ တည်စေအပ်ပြီးသော အဆုံးအမတော်ကို ထပ်၍ဝေဖန် တံဆိပ်ခတ်တော်မူပြန်လိုသော တရားမင်း ဖြစ်တော်မူသော မြတ်စွာဘုရားသခင် ကိုယ်တော်မြတ်သည်—

မနောပုဗ္ဗင်္ဂမာ ဓမ္မာ၊ မနောသေဋ္ဌာ မနောမယာ။
မနသာ စေ ပသန္နေန၊ ဘာသတိ ဝါ ကရောတိ ဝါ။
တတော နံ သုခမန္ဝေတိ၊ ဆာယာဝ အနုပါယိနီ—

ဟူသော ဂါထာကို ဟောတော်မူ၏။

ဒေသနာတော်၏ အဆုံး၌ ရှစ်သောင်းလေးထောင်ကုန်သော သတ္တဝါတို့သည် အကျွတ်တရားကို ရကုန်၏။ မဋ္ဌကုဏ္ဍလီ နတ်သားလည်း သောတာပတ္တိဖိုလ်၌ တည်၏။ အဒိန္နပုဗ္ဗကပုဏ္ဏားလည်း သောတာပတ္တိဖိုလ်၌ တည်၍ ကြီးစွာသော စည်းစိမ်ဥစ္စာကို မြတ်စွာဘုရား သာသနာတော်၌ စွန့်လွှတ်ကြဲဖြန့်လေ၏။

အနက်ကား။ ။ဘိက္ခဝေ၊ ရဟန်းတို့။ ဓမ္မာ၊ နာမက္ခန္ဓာ တရားသုံးပါးတို့သည်။ မနောပုဗ္ဗင်္ဂမာ၊ ဝိညာဏက္ခန္ဓာလျှင် ပြဋ္ဌာန်းခြင်းရှိကုန်၏။ မနောသေဋ္ဌာ၊ စိတ်သာလျှင် အမြတ်အကြီး ရှိကုန်၏။ မနောမယာ၊ စိတ်ဖြင့် ပြီးကုန်၏။ စေ၊ အကယ်၍။ ပသန္နေန၊ သဒ္ဓါအစရှိသည်တို့ကြောင့် ကြည်လင်သော။ မနသာ၊ စိတ်ဖြင့်။ ယောကောစိ၊ အမှတ်မထင် အကြင် တစုံတယောက်သော သူသည်။ ဘာသတိ ဝါ၊ ဆိုမူလည်း ဆိုငြားအံ့။ ကရောတိ ဝါ၊ ပြုမူလည်း ပြုငြားအံ့။ စိန္တေတိ ဝါ၊ ကြံမူလည်း ကြံငြားအံ့။ ဝေသတိ၊ ဤသို့ ကြည်လင်သော စိတ်အလိုဖြင့် ဆိုသည် ပြုသည် ကြံစည်သည်ရှိသော်။ တတော၊ ထိုသို့ ဆိုခြင်း ပြုခြင်း ကြံစည်ခြင်းကြောင့်။ ဆာယာ၊ အရိပ်သည်။ အနုပါယိနီ ဣဝ၊ သွားလေရာရာ မကွာစဉ်စိုက် လိုက်ဘိသကဲ့သို့။ သုခံ၊ လူ့ နတ် နိဗ္ဗာန် သုံးတန်သော ချမ်းသာသည်။ နံ ပုဂ္ဂလံ၊ ထိုပုဂ္ဂိုလ်သို့။ အန္ဝေတိ၊ အစဉ်တစိုက်လိုက်လေ၏။ ။ဤကားအနက်။

ဓမ္မပဒယမကဝဂ်၌ နှစ်ခုမြောက်သော မဋ္ဌကုဏ္ဍလီသတို့သား

ဝတ္ထုကား ဤတွင်ရွှေ့ပြီး၏။

၃။ တိဿမထေရ်ဝတ္ထု

အက္ကောစ္ဆိ မံ အဝဓိ မံ-အစရှိသော ဤဓမ္မဒေသနာ ဂါထာ ပါဌ်ကို လောကတ္တယ၊ နာထအစစ်ဖြစ်တော်မူသော။ သယမ္ဘူထွတ်ထား၊ သဗ္ဗညု မြတ်စွာဘုရား သခင်သည် ဘာဝတ္ထိပြည် ဇေတဝန် ကျောင်းတော်၌ ကိန်းအောင်းမွေ့လျော် သီတင်းသုံးတော်မူသော ကာလ တိဿမည်သော မထေရ်တပါးကို အကြောင်းပြုသောအားဖြင့် ဟောကြားတော်မူ၏။

အကြောင်း အတ္ထုပ္ပတ္တိအစဉ်ကား ဤသို့တည်း

ပစ္စုပ္ပန်ဝတ္ထု

ထိုတိဿ မထေရ်သည် မြတ်စွာဘုရား ခမည်းတော် နှမတော်၏သားတည်း။ ထိုတိဿသည် အရွယ်ကြီးရင့်သောကာလ၌ ရဟန်းပြုလျက် မြတ်စွာဘုရားသခင် ကိုယ်တော်မြတ်တို့အားဖြစ်သော လာဘ်ပူဇော် သက္ကာတို့ကို စားသောက်လျက် ဆူဖြိုးသော ကိုယ်ရှိသည်ဖြစ်၍ အဖန်တလဲလဲ နှက်ခတ်ချုပ်လုပ်အပ်သော သင်္ကန်းတို့ဖြင့် ဝတ်ရုံလျက် များသောအားဖြင့် ကျောင်း၏ အလယ်တွင် ခစားလုပ်ကျွေး စည်းဝေးရာဖြစ်သော ဇရပ်တခု၌ နေလေ့ရှိ၏။ မြတ်စွာဘုရား သခင်ကို ဖူးမြင်ခြင်းငှါ လာကုန်သော အာဂန္တုက ရဟန်းတို့သည် တိဿ ရဟန်းကြီးကို မြင်၍ တပါးသော မဟာထေရ်ကြီး ဖြစ်ပေလတ္တံ့ ဟူသော အမှတ်ဖြင့် ထိုတိဿ မထေရ်၏ထံသို့ သွား၍ ဝတ်ကြီး ဝတ်ငယ် ခြေကိုဆုပ်နယ် ခြင်း စသည်တို့ကို ပန်ကြားကုန်၏။ ထိုတိဿမထေရ်လည်း ဆိတ်ဆိတ်နေ၏။ ထိုအခါ ရဟန်းငယ် တပါးက အရှင်ဘုရားတို့သည် ဝါတော် အတိမျှရှိပြီ နည်းဟု မေးလျှောက်သောကာလ တိဿရဟန်းကလည်း အသက်အရွယ် ကြီးရင့်မှ ရဟန်း ပြုသောကြောင့် ငါ့အား ဝါမရှိသေးဟု ပြောဆိုသော် ဆိုနိုင်ခက်ခဲသော ငါ့ရှင်ရဟန်းကြီး အသင်သည် မိမိ၏ ပမာဏကိုသော်လည်း မသိ၊ ဤမျှကုန်သော မဟာထေရ်တို့ကို တွေ့မြင်ပါလျက် အရိုအသေ အမှုကိုမျှ မပြု၊ ဝတ်ကြီး ဝတ်ငယ်တို့ဖြင့် ပန်ကြား မေးလျှောက်အပ်သည် ရှိသော် ဆိတ်ဆိတ်သာ နေဘိ၏။ အသင်အား အလိုလိုမျှလည်း မရှိဟု ပြောဆိုကြပြီးသော် လက်ဖြောက်တီးကုန်၏။ တိဿရဟန်းလည်း ခတ္တိယ မာန်ကို ဖြစ်စေလျက် သင်တို့သည် ယခု အဘယ်သူ၏ ထံသို့ လာကြ သနည်းဟု မေးလေက မြတ်စွာဘုရား အထံတော်သို့ လာကုန်သည်ဟု ပြောဆိုသည်ရှိသော် ငါ့ကို မြတ်စွာဘုရားသည် အဘယ်သို့ တော်စပ်သည် ထင်မှတ်ကြကုန်သနည်း၊ သင်တို့ကို ငါသည် အရင်းကဖြတ်အံ့ဟု ကြိမ်းမောင်း ပြောဆိုပြီးသော် ဆင်းရဲငြိုငြင်သော စိတ်နှလုံးဖြင့် ယူကျုံးမရ တမ်းတ ငိုကြွေးလျက် မြတ်စွာဘုရား၏ အထံတော်သို့ သွားလေ၏။

မြတ်စွာဘုရားစကားကို နားမထောင်ခြင်း

ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသခင် ကိုယ်တော်မြတ်က ချစ်သား တိဿ၊ သင်သည် အဘယ်သို့သော အကြောင်းကြောင့် နှလုံးမကြည် မျက်ရည်ယိုစီးအောင် ငိုကြွေးလျက် လာသနည်းဟု မေးတော်မူ၏။ ထိုအာဂန္တုက ရဟန်းတို့သည်လည်း "ဤ တိဿရဟန်းသည် ဘုရားထံသို့ သွား၍ တစုံတခု ချောက်ချားသည်ကို ပြုရာ၏"ဟု ကြံ၍ ထိုတိဿရဟန်းတို့နှင့် အတူတကွ လိုက်သွားပြီးလျှင် မြတ်စွာဘုရားသခင်ကို ရှိခိုး၍ တင့်အပ် လျောက်ပတ်သောအရပ်၌ နေကြကုန်၏။ တိဿရဟန်းကြီးလည်း မြတ်စွာဘုရား မေးတော်မူသည်ရှိသော် အရှင်ဘုရား ဤရဟန်းတို့သည် တပည့်တော်ကို ဆဲရေးပါကုန်သနည်းဟု လျှောက်၏။ မြတ်စွာဘုရားသခင် ကိုယ်တော်မြတ်က အဘယ်အရပ်၌နေသော အသင်ကို ဆဲရေးသနည်းဟု မေးတော်မူသော် အရှင်ဘုရား ကျောင်း၏ အလယ်ဖြစ်သော ခစားရာဇရပ်၌ နေပါသည်ဟု လျှောက်၏။ အသင်အား ဤရဟန်းတို့ ကြွလာသည်တို့ကို မြင်၏လော မေးတော်မူပြန်က အရှင်ဘုရား မြင်ပါ၏ဟု လျှောက်၏။ ခရီးဦးကြိုခြင်းကို ပြု၏လောဟု မေးတော်မူလျှင် မပြုပါဘုရားဟု လျှောက်၏။ ပရိက္ခရာတို့ကို ကိုင်တွယ် လှမ်းလင့်၍ ယူငင်ခြင်းဖြင့် ပန်ကြား၏လောဟု မေးပြန်လျှင် မပန်ကြားပါဘုရားဟု လျှောက်၏။ ဝတ်ကြီးဝတ်ငယ်တ်ဖြင့် ပန်ခြင်း သောက်ရေဖြင့် ပန်ခြင်း အိပ်ရာနေရာကို ခင်းခြင်း ခြေကို ဆုပ်နယ်ခြင်း စသည်တို့ကို ပြု၏လောဟု မေးတော်မူပြန်လျှင် မပန်ကြား မပြုပါဘုရားဟု လျှောက်ကြား၏။

ချစ်သားတိဿ သီတင်းကြီးဖြစ်ကုန်သော ရဟန်းတို့အား ထိုအလုံးစုံသော ဝတ်တရားကို ပြုအပ်၏။ ထိုဝတ်တရားကို မပြုမူ၍လည်း ကျောင်းလယ်၌ နေခြင်းငှါ မထိုက်၊ ချစ်သားတိဿ သင်အားသာလျှင် အပြစ်ရှိ၏။ သို့ဖြစ်၍ ရဟန်းတို့ကို သည်းခံစေလော့ဟု မိန့်တော်မူ၏။ တိဿရဟန်းလည်း အရှင်ဘုရား ဤရဟန်းတို့သည် တပည့်တော်အား ဆဲရေးကုန်၏။ သို့ဖြစ်၍ ထိုရဟန်းတို့အား တပည့်တော် သည်းမခံစေနိုင်ပါဟု လျှောက်၏။ ချစ်သား တိဿ ဤသို့မပြုလင် သင်အားသာလျှင် အပြစ်ရှိသည်၊ ထိုရဟန်းတို့ကို သည်းခံစေဟိလော့ဟု မိန့်တော်မူပြန်သော် အရှင်ဘုရား သည်းမခံစေနိုင်ပါဟု လျှောက်ကြားပြန်၏။

ထိုအခါ အနီး၌နေကုန်သော ရဟန်းတို့က နတ်လူပြဟ္မာ သတ္တဝါတို့၏ ဆရာတင်ဆူ ဖြစ်တော်မူပေသော မြတ်စွာဘုရား ဤတိဿရဟန်းသည် ကြမ်းတမ်းအကျက် ဆိုနိုင်ခက်သော ဒုဗ္ဗစပုဂ္ဂိုလ် ဖြစ်ပါသည် ဘုရားဟု

လျှောက်ကြားကုန်သည်ရှိသော် မြတ်စွာဘုရားသခင် ကိုယ်တော်မြတ်က ချစ်သားရဟန်းတို့ ဤတိဿသည်ကား ယခုအခါ၌သာလျှင် ဆိုနိုင်ခက်ခဲသည် မဟုတ်သေး၊ ရှေးအခါကာလကလည်း ဆိုနိုင်ခက်ခဲလှသည် သာတည်းဟု မိန့်တော်မူ၍ ရဟန်းအများတို့ကလည်း ဘုန်းတော်ကြီးတော်မူလှသော မြတ်စွာဘုရား ထိုတိဿရဟန်းအား ယခုအခါ၌ဆိုနိုင် ခက်ခဲသည်ကို မျက်မြင်ဒိဋ္ဌ ဖြစ်၍ ဘုရားတပည့်တော်တို့ သိရပါပြီ။ ရှေးအခါကာလက ဤတိဿရဟန်းသည် ဆိုနိုင်ခက်ခဲသော အချင်းအရာမှာ အဘယ်သို့ပါနည်း ဘုရားဟု လျှောက်ထားပန်ဆင်သော် မြတ်စွာဘုရားသခင် ကိုယ်တော်မြတ်က ချစ်သား ရဟန်းတို့ ထိုသို့တပြီးကား နာလင့်ကြကုန်လော့ဟု တိုက်တွန်းတော်မူ၍ အတိတ်ကို ဆောင်တော်မူ၏။

တိဿရဟန်း၏ အတိတ်ဝတ္ထု

ချစ်သားရဟန်းတို့ ရှေးလွန်လေပြီးသောအခါ ဗာရာဏသီပြည်ကြီး၌ မင်းတပါးသည် မင်းပြုလတ်သည်ရှိသော် ဒေဝီလအမည်ရှိသော ရသေ့သည် ရှစ်လတို့ပတ်လုံး ဟိမဝန္တာ တောကြီး၌နေ၍ ချဉ်ဆားကို မှီဝဲခြင်းငှါ လေးလတို့ပတ်လုံး မြို့ကိုအမှီပြုသဖြင့် နေလိုသည်ဖြစ်၍ ဟိမဝန္တာတောမှ လာပြီးလျှင် မြို့၏တံခါး၌ သူငယ်တို့ကိုမြင်၍ ဤမြို့သို့ ရောက်လာကုန်သော ရသေ့ ရဟန်းတို့သည် အဘယ်အရပ်၌ တည်းခိုနေထိုင်ကြသနည်းဟု မေး၏။ သူငယ်တို့လည်း အရှင်ဘုရား အိုးထိန်းသည်၏ ဇရပ်၌ တည်းခို နေထိုင်ကြပါသည်ဟူ၍ လျှောက်ကြားသည်ရှိသော် ရသေ့သည် အိုးထိန်းသည် ဇရပ်သို့သွား၍ တံခါး၌ ရပ်ပြီးလျှင် ဘဂ္ဂဝ အသင်အား အကယ်၍ ဝန်မလေးသည် ဖြစ်အံ့။ အသင်၏ဇရပ်၌ တညဉ့်မျှ တည်းခို နေထိုင်ပါရစေဟု ပြော၏။ အိုးထိန်းသည်လည်း အကျွန်ုပ်အား ညဉ့်အခါ ကာလ၌ ဇရပ်ဝယ် ပြုဖွယ်ကိစ္စ မရှိ။ ဇရပ်လည်း အလွန်ကျယ်၏။ အရှင်ဘုရား ချမ်းသာသုခ အလိုရှိသမျှ နေတော်မူလော့ဟု ဆောင်နှင်းအပ်နှံ၏။ ဒေဝီလ ရသေ့သည် ထိုအိုးထိန်းသည် ဇရပ်သို့ဝင်၍ နေသည်ရှိသော် တစ်ယောက်သော နာရဒအမည်ရှိသော ရသေ့သည်လည်း ဟိမဝန္တာတောမှလာ၍ အိုးထိန်းသည် ကို တစ်ညဉ့်မျှ တည်းခိုရန်အကြောင်းကို အခွင့်တောင်းပန်ကြား၏။ အိုးထိန်း သည်က ပထမရှေးဦး လာရောက်နှင့်သော ရသေ့သည် ဤဆရာရသေ့နှင့် အတူတကွ နေလိုကြသည်ဖြစ်အံ့ နေရာ၏။ အကယ်၍ မနေကြလိုသည်ဖြစ်အံ့၊ မိမိကိုယ်ကို လွတ်အောင် ပြောဆိုခြင်းငှာ အပ်၏ဟုကြံ၍ အရှင်ဘုရား ပထမ ရှေးဦးစွာ လာရောက်နေနှင့်သော ဆရာရသေ့တပါးသည် ရှိ၏။ အကယ်၍ ထို ဆရာရသေ့သည် နှစ်သက်သည် ဖြစ်ခဲ့ပါအံ့၊ ထိုဆရာရသေ့၏ အလိုဖြင့်

နေတော်မူလော့ဟု ပြောဆို၏။ နာရဒရသေ့လည်း ဒေဝီလရသေ့၏အထံသို့ ကပ်၍ ဆရာရသေ့ ဆရာအား အကယ် ဝန်မလေးခဲ့ပါသည် ဖြစ်အံ့၊ ငါတို့သည်လှည်း ဤဇရပ်၌ တစ်ညဉ့်မျှ တည်းခိုနေထိုင်ပါရစေဟု ပြောဆိုခွင့်ပန်၏။

ဒေဝီလရသေ့ကလည်း ဆရာ ဇရပ်သည် အလွန်ကျယ်၏။ တစ်ခုသော နေရာ၌ဝင်၍ နေပါလော့ဟုဆိုသည်ရှိသော် ဝင်သွား၍ ရှေးဦးစွာ တည်းခိုနေနှင့်သော ဒေဝီလရသေ့၏ တစ်ပါးသောအဖို့၌ တည်းခိုနေထိုင်၏။ နှစ်ဦးသော ရသေ့တို့သည် အောက်မေ့နှစ်သက်ဖွယ် အသွယ်သွယ်သော စကားတို့ကို ပြောကြားဆွေးနွေး မေးမြန်းကြပြီး၍ အိပ်ကြသောကာလ၌ နာရဒရသေ့သည် ဒေဝီလရသေ့၏ အိပ်ရာနေရာ အရပ်ကိုလည်းကောင်း၊ တံခါးကိုလည်းကောင်း သေချာစွာ မှတ်သား၍ အိပ်၏။ ဒေဝီလရသေ့သည် အိပ်သောအခါ မိမိ၏ နေရာ၌ မအိပ်မူ၍ တံခါး၏အလယ်၌ ဖီလာကန့်လန့် အိပ်နေ၏။ နာရဒရသေ့သည် ညဉ့်အခါ ထွက်လတ်သည်ရှိသော် ထိုဒေဝီလရသေ့၏ ဆံကျစ်တို့၌ နင်းမိလေ၏။ အဘယ်သူသည် ငါ၏ဆံကျစ်ကို နင်းသနည်းဟု ဒေဝီလရသေ့က ဆိုသည်ရှိသော် နာရဒရသေ့က ဆရာရသေ့အကျွန်ုပ်ပါတည်းဟု ပြော၏။ ဒေဝီလရသေ့က ကောက်ကျစ်စဉ်းလဲသောရသေ့ တောမှလာ၍ ငါ၏ ဆံကျစ်ကို အဘယ့်ကြောင့် နင်းဘိသနည်းဟု ဆို၏။ နာရဒရသေ့က ဆရာရသေ့ အသင်တို့၏ ဤနေရာအရပ်၌ အိပ်နေအပ်သည်ကို မသိသောကြောင့် နင်းမိပါသည်၊ အကျွန်ုပ်အား သည်းခံတော်မူပါကုန်ဟု တောင်းပန်၍ ထိုဒေဝီလရသေ့ မြည်တမ်း၍နေစဉ်ပင်လျှင် ပြင်အပသို့ ထွက်ခဲ့လေ၏။ ဒေဝီလရသေ့လည်း ဤရသေ့ဝင်ပြန်သော်လည်း ငါ့ကိုသာ ကျော်နင်း၍ ဝင်ပေရာ၏ဟု ပြန်လှန်ပြီးသောအခါ ခြေထားရာအရပ်၌ ဦးခေါင်းကိုထား၍ အိပ်နေ၏။ နာရဒရသေ့လည်း ပြန်၍ဝင်သည်ရှိသော် ငါသည် ရှေးဦးစွာသောကာလက ထွက်လာသည်ရှိသော် ဆရာရသေ့၌ ဆံကျစ်ကို နင်းသောအားဖြင့် ပြစ်မှားမိပြီ။ ဤယခုအခါ ငါသည် ဆရာရသေ့၏ ခြေရင်းဘက် နံပါးဖြင့် ဝင်သွားအံ့ဟု ကြံပြီးလျှင် လာခဲ့သည်ရှိသော် လည်ပင်း၌ နင်းမိလေ၏။ ဤယခု လည်ပင်းကို နင်းလာပြန်သောသူကား အဘယ်သူနည်းဟုမေးဆိုသော် ဆရာရသေ့အကျွန်ုပ်ပါတည်းဟု နာရဒရသေ့က ဆိုတည့်လျှင် ဒေဝီလရသေ့က ကောက်ကျစ်စဉ်းလဲသော ရသေ့ ရှေးဦးတစ်ခါ ဆံကျစ်တို့၌ နင်းသွားပြီး၍ ယခုတဖန် လည်ပင်း၌ နင်းပြန်ဘိ၏။ အသင်ကို ငါသည် ကျိမ်အံ့ဟုဆိုသော် ဆရာရသေ့ ငါ့အား အပြစ်မရှိ၊ ငါသည် အသင်တို့၏ ဤသို့အိပ်အပ်သည်၏အဖြစ်ကို မသိသောကြောင့် ရှေးဦးစွာလည်းတစ်ခါ ပြစ်မှားမိပါသည်။ ဤယခုအခါ၌ကား ခြေရင်းဖြစ်သောအဖို့ဖြင့် ဝင်အံ့ဟူ၍ ဝင်လာပါသည်။ ဆရာရသေ့ ငါ့အားသည်းခံပါ တောင်းပန်ပါ၏ဟု နာရဒရသေ့ကဆိုလျှင် ကောက်ကျစ်စဉ်းလဲသော ရသေ့

အသင့်ကို ကျိန်အံ့ဟုဆိုသော် ဆရာရသေ့ မကျိန်ပါလင့် အပြစ်ကိုသည်းခံ ပါဟု နာရဒရသေ့သည် အကြိမ်ကြိမ် အဖန်ဖန် တောင်းပန်လေ၏။

ထိုသို့ အကြိမ်ကြိမ် အဖန်ဖန် တောင်းပန်သော်လည်း ထိုစကားကိုနာယူခြင်း မပြုမူ၍ ဒေဝိလရသေ့သည် ကျိန်ဆိုခြင်းငှာ—

သဟဿရံသိ သတတေဇော၊
သူရိယော တမဝိနောဒနော။
ပါတော ဥဒယန္တေ သူရိယေ၊
မုဒ္ဓါ တေ ဖလတု သတ္တဓာ—

ဟူသော ပါဌ်ကို ရွတ်ဆို၏။

အနက်ကား။ ။**သဟဿရံသိ**၊ ရောင်ခြည်တစ်ထောင်ကို ဆောင်ထသော။ **သတတေဇော**၊ အရာမကသော တန်ခိုးလည်းရှိထသော။ သူရိယော၊ လေးကျွန်း စကြာ လှည့်ကာထွန်းလင်း ရှင်နေမင်းသည်။ တမဝိနောဒနော၊ နီဝါစခြုံ ရူပါရုံကို လုံးစုံမမြင် မထင်အရောင် အမိုက်မှောင်ကို ကုန်အောင်ပယ်လျက် ဖျက်ပေတတ်၏။ ပါတော၊ နံနက်သမယ ခါအကျဉ်း။ သူရိယေ၊ လေးကျွန်း သေဠ်နင်း ရှင်နေမင်းသည်။ ဥဒယန္တေ၊ ဥဒည်းတောင်ထက် တက်လတ်သည် ရှိသော်။ တေ၊ ဆံကျစ်လည်ပင်း နှစ်ခါနင်း၍ ပြစ်မှားခြင်းတွေ့ သင်ရသေ့၏။ မုဒ္ဓါ၊ ကိုယ်အင်္ဂါတွင် မြတ်ရာထားရှောင်း ဦးခေါင်း ဦးထိပ်သည်။ သတ္တဓာ၊ ခုနစ်စိတ်ဖြာ ခုနစ်မြွာ။ ဖလတု၊ ကြည့်ရှုဆဲဆဲ ကွဲပါစေသတည်း။ဤကားအနက်။

အဓိပ္ပါယ်ကား။ ။ရောင်ခြည် တစ်ထောင်ကို ဆောင်ပြီးသော အခါ အရာမကသော တန်ခိုးဖြင့် လွှမ်းမိုးတောက်လောင် အမိုက်မှောင်ကို ကုန်အောင် ပယ်ဖျက်ပေသော နေမင်းသည် ညဉ့်ကြွင်း ကုန်ခန်းလျက် နံနက်မိုးသောက် ကျသောအခါ အရှေ့ပြဗ္ဗာ ဒိသာရပ်ကြီး ဥဒည်းတောင်ထက် ထွန်းတက်သော အခါ ငါ၏ ဆံကျစ်လည်ပင်းတို့ကို နင်းသွားသော နင်ရသေ့၏ ဦးထိပ်ဦးခေါင်း သည် ခုနစ်စိတ် ခုနစ်မြွာ မှန်စွာမလွဲ ကွဲပါစေသတည်းဟု ကျိန်လေ၏။ နာရဒ ရသေ့ကလည်း ဆရာရသေ့ ငါ့အား အပြစ်မရှိ၊ ငါ၏ တောင်ပန်စကား ပြောကြားစဉ်ပင်လျှင် အသင်တို့သည် ကျိန်ဆိုဘိ၏။ အကြင်သူအား အပြစ် သည်ရှိ၏၊ ထိုသူ၏ ဦးထိပ်သည် ခုနစ်စိတ် ကွဲပါစေသတည်း။ အပြစ်မရှိသော သူအား မကွဲပါစေသတည်းဟု-

သဟဿ ။လ။ မုဒ္ဓါ ဖလတု သတ္တဓာ-

ဟူသော ဂါထာဖြင့် ကျိန်ဆိုပြန်၏။

တန်ခိုးကြီးသော နာရဒ ရသေ့

ထိုနာရဒ ရသေ့သည် ကြီးသော တန်ခိုးအာနုဘော် ရှိ၏။ လွန်လေပြီးသော အတိတ်၌ ကမ္ဘာလေးဆယ် မရောက်သေးသော အနာဂတ်၌ ကမ္ဘာလေးဆယ် အားဖြင့် ကမ္ဘာရှစ်ဆယ်တို့ကို ကောက်မေ့ဆင်ခြင်၍ ထင်မြင်ခြင်းငှါ စွမ်းနိုင်၏။ ထိုသို့မြင်ခြင်းငှါ စွမ်းနိုင်သောကြောင့် ယခု ငါတို့နှစ်ဦး ကျိန်ဆိုကြသော ကျိန်စာ အပြစ်သည် အဘယ်သူ၏ အထက်၌ ကျလတ္တံ့နည်းဟု စူးစမ်းဆင်ခြင်သည် ရှိသော် ဆရာ ဒေဝိလ ရသေ့၏ အပေါ်၌ ကျလတ္တံ့သည်ကို သိ၍ ထိုသူ၌ အစဉ်သနားသဖြင့် မိမိ၏ တန်ခိုးဣဒ္ဓိပါဒ်ဖြင့် နေအရုဏ်တက်ခြင်းကို တားမြစ်၍ ထားလေ၏၊ မြို့သူမြို့သား လူအပေါင်းတို့သည် နေအရုဏ်အထက် မတက်မလင်းသည့် ရှိသော် မင်းကြီး၏ နန်းတော်တံခါးသို့ သွားကြ၍ အရှင်မင်းကြီး အသင်သည် မင်းပြုသည်ရှိသော် နေအရုဏ်သည် မတက်ပါ။ အရှင်မင်းကြီး အကျွန်ုပ်တို့အား နေအရုဏ်ကို တက်တော်မူပါစေလော့ဟု ပြောဆိုမြည်တမ်းကုန်၏။ မင်းကြီးသည် ကာယကံစသော မိမိပြုအပ်သော အမှုတို့ကို ကြည့်ရှုသည်ရှိသော် တစ်စုံတစ်ခုသော အရာကိုမျှ မသင့်မလျောက်ပတ် မအပ်သော အခြင်းအရာကို မမြင်သောကြောင့် ဆင်ခြင်ပြန်သည်မှာ ဤအကြောင်းသည် အဘယ်သို့သော အကြောင်းနည်း။ ရသေ့ ရဟန်းတို့ ကွဲပြား ငြင်းခုံခြင်း ဝိဝါဒကြောင့် ဖြစ်ရလေသလောဟု တွေးတော ယုံမှားဖြစ်၍ အသင်တို့ အသို့နည်း၊ ဤမြို့၌ တစ်စုံတစ်ယောက်သော ရသေ့ ရဟန်းသည် ရှိသလောဟု မေးသည်ရှိသော် အရှင်မင်းကြီး ယမန်နေ့ ညချမ်းအခါ အိုးထိန်းသည် စရပ်သို့ ရသေ့တို့သည် လာကုန်သည်ဖြစ်၍ ရှိ၏ဟု လျှောက်ကြားကြကုန်သည် ကာလ မင်းကြီးသည် ထိုခဏ၌ပင်လျှင် မီးရှူးမီးတိုင်ဖြင့် ညီထွန်း ကိုင်ဆောင်စေကုန်လျက် အိုးထိန်းသည်၏ စရပ်သို့ သွားပြီးသောအခါ နာရဒရသေ့ကို ရှိသေစွာ ရှိခိုး၍ တင့်အပ်လျောက်ပတ်သော အရပ်၌ နေထိုင်ပြီးလျှင်—

> ကမ္မန္တာ န ပဝတ္တန္တိ၊ ဇမ္ဗုဒိပဿ နာရဒ။
> ကေန လောကော တမောဘူတော၊ တံ မေ အက္ခာဟိ ပုစ္ဆိတော—

ဟူသော ဂါထာဖြင့် မေးလျှောက်၏။

အနက်ကား။ ။နာရဒ၊ နာရဒဟု နာမတွင်လေ့ ရှင်ရသေ့။ ဇမ္ဗုဒိပဿ၊ ဇမ္ဗူကျွန်း၌ ပျော်ပိုက်နေကြသော လူအများအား။ ဝါ၊ ၏။ ကမ္မန္တာ၊ ကိစ္စကြီးငယ် သွယ်သွယ်ပြုစု အမှုဟူသမျှတို့သည်။ န ပဝတ္တန္တိ၊ အမှန်စင်စစ် မဖြစ်ပါကုန်။ **နာရဒ၊ နာရဒဟု နာမတွင်လေ့ ရှင်ရသေ့။ ကေန၊ အဘယ်သို့သော အကြောင်းကြောင့်။ လောကော၊ လူများအပေါင်းသည်။ တမောဘူတော၊ မသိမထင်**

မမြင်လုံးလုံး အမိုက်ဖြင့် ဖုံးလွှမ်းဘိသနည်း။ တံ၊ ထိုသို့သော အကြောင်းကို။ ပုစ္ဆိတော၊ ပညာချက်စိ မသိသည်အလျောက် မေးလျှောက်အပ်သော။ တွံ၊ အရှင်ရသေ့သည်။မေ-မယှံ၊ ဗာရာဏသီမင်းဟု သတင်းကျော်ကြား အကျွန်ုပ်အား၊ အက္ခာဟိ၊ သံတော်မှုတိုင်း မဆိုင်းမထား ပြန်ကြား အမိန့်တော်ရှိပါလော့။ ဤကားအနက်။

အဓိပ္ပါယ်ကား။ နာရဒဟူသောအမည်ဖြင့် ထိုဤအရပ်၌ နှံ့စပ်ကျော်လေ့ ရှင်ရသေ့ ဇမ္ဗူဒီပါကျွန်းလကျ်ာ၌ ကောင်းစွာပျော်မျှ နေထိုင်ကြသော လူများ အပေါင်းအား ကိစ္စကြီးငယ် အသွယ်သွယ် အဝဝ ဟူသမျှတို့ကို မပြုလုပ်ရ ပါကုန်။ အိုရှင်ရသေ့ အဘယ်သို့သော အကြောင်းကြောင့် ဤလူများအပေါင်း သည် အမိုက်အတိဖြင့် ဖိစီးနှိပ်စက် ဖုံးလွှမ်းခြင်း ဖြစ်ပါလေသနည်း။ ထို အကြောင်းကို ရှုံးပေါင်းထင်ထင် မမြင်မှုသိနိုင်သည်အရကြောင့် မေးလျှောက် သော အကျွန်ုပ်အား ပြန်ကြားတော် မူပါလော့ဟု ပြည့်ရှင်မင်းကြီးက မေးလျှောက်သောကာလ နာရဒရသေ့က အကြောင်းအလုံးစုံကို အကုန်ပြန် ကြား၍ ဤသို့သောအကြောင်းကြောင့် ငါ့ကိုဤဒေဝိလရသေ့သည် ကျိန်ဆဲ၏၊ ထိုအခါ ငါဆရာကလည်း ငါအား အပြစ်မရှိ၊ အကြင်သူအား အပြစ်ရှိ၏ ထိုသူ အားသာလျှင် ကျစေသတည်းဟု တဖန်ကျိန်ဆိုပေ၏။၎င်းကျိန်စာသည် မည်သူ၏ အပေါ်သို့ ကျရောက်မည်နည်းဟု စူးစမ်းဆင်ခြင်လတ်သော် အရှေ့ပုဗ္ဗဝိဒေဟာ ကျွန်းထက်မှ နေဝန်းထွက်သောအခါ ဆရာဒေဝိလ၏ ဦးခေါင်းဦးထိပ်သည် ခုနစ်စိတ် ကွဲလတ္တံ့သည်ကို မြင်၍ ထိုသူ၌ အစဉ်သနားသောကြောင့် နေဝန်း တက်ထွန်းအံ့သည်အခွင့်ကို ငါမပေးသတည်းဟု မိန့်တော်မူသည်ရှိသော် အရှင် ဘုရား အဘယ်သို့ ပြုလုပ်သည်ရှိသော် အန္တရာယ် မရှိသည်ဖြစ်ပါ အံ့နည်းဟု မေးလျှောက်သောကာလ ဒကာတော်မင်းကြီး အကယ်၍ ထိုဆရာရသေ့သည် ငါ့ကို သည်းခံစေအံ့၊ ထိုအန္တရာယ်သည် မဖြစ်ရာဟု မိန့်တော်မူလျှင် မင်းကြီး ကလည်း ထိုသို့တပြီးကား သည်းခံစေပါလော့ဟု ဒေဝိရသေ့ကို တိုက်တွန်း သည်ရှိသော် ဒေဝိရသေ့လည်း ဤရသေ့စဉ်းလဲသည် ငါ၏ဆံကျစ် လည်ပင်းတို့၌ နင်းဘိသည် ဤရသေ့ကို ငါသည်းမခံစေနိုင်ဟု ဆို၏။

အရှင်ဘုရား ဤသို့မပြုပါလင့် သည်းခံပါစေလောဟု လျှောက်လျှင် ငါသည် သည်းမခံစေနိုင်ဟု ဆို၏၊ မင်းကြီးကလည်း အရှင်ဘုရား အရှင်ဘုရားသည် အကယ်၍ သည်းမခံစေသည် ဖြစ်အံ့၊ နေဝန်းပေါ်ထွက်လျှင် အရှင်၏ ဦးထိပ် သည် ခုနစ်စိတ်ကွဲလတ္တံ့ဟု ဆိုပါသော်လည်း ဒေဝိလရသေ့သည် သည်းမခံစေ၊ ထိုအခါ မင်းကြီးသည် ဒေဝိလရသေ့သည် မိမိအလိုအလျောက် သည်းမခံစေ သောကြောင့် ဒေဝိသရသေ့၏ လက်, ခြေ, ဝမ်း, လည်ပင်းတို့၌ ကိုင်ပြီးလျှင်

နာရဒရသေ့၏ ခြေရင်း၌ ဝပ်စင်း ညွှတ်ကိုင်းစေ၏။ နာရဒရသေ့လည်း ဆရာရသေ့ ထလော့၊ ငါသည် အသင့်အား သည်းခံ၏ဟုဆိုပြီး၍ မြတ်သောမင်းကြီး ဤဆရာရသေ့သည် မိမိစိတ်အလိုအားဖြင့် ငါ့အား သည်းမခံစေ၊ သို့ဖြစ်၍ ဤမြို့၏ အနီး၌ တခုသော ရေအိုင်သည်ရှိ၏၊ ထိုရေအိုင်၌ ဆရာရသေ့ကို ဦးခေါင်းထက်၌ မြေညက်စိုင်ကို တင်ထား၍ ရေလည်ပင်းမျှ ပမာဏရှိသော အရပ်၌ ထားလေလော့ဟု ဆို၏၊မင်းကြီးသည် ထိုသို့ဆိုတိုင်းပင် ပြုစေ၏။ နာရဒရသေ့သည် ဒေဝီလရသေ့ကိုခေါ်၍ ဆရာရသေ့ ငါသည် တန်ခိုးကို ဖြေလွှတ်သဖြင့် နေရောင်အပူသည် ထလတ်သည်ရှိသော် ရေ၌ ငုပ်လျှိုး၍ တပါးသော နေရာဖြင့် တက်သွားလေလော့ဟု မှာထားပြောဆို၏။ တန်ခိုး ဣဒ္ဓိပါဒ်ကို ဖြေလွှတ်လတ်သည်ရှိသော် နေရောင်တွေ့ထိကာမျှ၌ ဦးခေါင်း ဦးထိပ်၌ တင်ထားအပ်သော မြေညက်စိုင်သည် ခုနစ်စိတ် ကွဲလေ၏။ ထိုဒေဝီရသေ့လည်း ငုပ်လျှိုးတိမ်းရှောင်၍ တပါးသောအရပ်ဖြင့် ထွက်ပြေးလေ၏။

ရဟန်းတော်တစ်သိန်း သောတာပန်တည်ခြင်း

မြတ်စွာဘုရားသခင်သည် ဤဓမ္မဒေသနာကို ဆောင်တော်မူ၍ ချစ်သား ရဟန်းတို့၊ ထိုအခါ ဗာရာဏသီမင်းကြီးသည် ယခုအခါ အာနန္ဒာ ဖြစ်လာ၏၊ ထိုအခါ ဒေဝီလရသေ့သည် ယခုအခါ တိဿရဟန်း ဖြစ်လာ၏၊ ထိုအခါ နာရဒရသေ့သည် ယခုအခါ ငါဘုရားပင်တည်းဟု ဇာတ်တော်ကို ပေါင်းတော် မူပြီးမှ ချစ်သားရဟန်းတို့ ထိုအခါကာလကပင်လျှင် ဤ တိဿရဟန်းသည် ဆိုနိုင်ခက်သည်သာလျှင်တည်း ဟု မိန့်တော်မူပြီး၍ တိဿမထေရ်ကို ခေါ်တော်မူပြီးလျှင် ချစ်သားတိဿ ရဟန်းတို့မည်သည်ကား ဤအမည်ရှိသော သူသည် ငါ့ကို ဆဲရေးလေသည်၊ ဤသူသည် ငါ့ကို ပုတ်ခတ် ညှဉ်းပန်းလေသည်၊ ဤအမည်ရှိသောသူသည် ငါ့ကို အောင်လေသည်၊ ဤအမည်ရှိသောသူသည် ငါ၏ပစ္စည်းဘဏ္ဍာ ဥစ္စာတို့ကို ဆောင်ယူလေသည် စသည်ဘို့ဖြင့် အဖန်တလဲလဲ အမြဲမပြတ် ထပ်ခါ ထပ်ခါ အောက်မေ့ကြံစည်ခြင်းကို မပြုအပ်။ ထိုသို့ ပြုသောသူအား ခိုက်ရန် ဖြစ်ပွါး အမျက်ထားခြင်းသည် မငြိမ်းပပျောက် ချမ်းသာခြင်းသို့ မရောက်နိုင်ရာ။ ဤကဲ့သို့ အောက်မေ့ကြံစည်ခြင်းကို မပြု ဂရုမထားဘဲ ပယ်ရှားနိုင်သော သူအားသာလျှင် ရန်ဟူသမျှအပေါင်း မကောင်းသော အရာတို့သည် ချမ်းသာ ငြိမ်းပျောက်လေသတည်းဟု မိန့်တော်မူပြီးသော်—

အက္ကောစ္ဆိ မံ အဝဓိ မံ၊ အဇိနိ မံ အဟာသိ မေ။`
ယေ စ တံ ဥပနယှန္တိ၊ ဝေရံ တေသံ န သမ္မတိ၊

အက္ကောစ္ဆိ မံ အဝဓိ မံ၊ အဇိနိ မံ အဟာသိ မေ။
ယေ စ တံ နုပနယှန္တိ၊ ဝေရံ တေသူပသမ္မတိ–

ဟူသော နှစ်ဂါထာတို့ကို ဟောတော်မူ၏။

အနက်ကား။ ။သော၊ ဤသူသည်။ မံ၊ ငါ့ကို။ အက္ကောစ္ဆိ၊ အမျက်ယှက်ထွေး ဆဲရေးလေ၏။ သော၊ သည်။ မံ၊ ငါ့ကို။ အဝဓိ၊ ပုတ်ခတ်သဲမဲညှဉ်းဆဲလေ၏။ သော၊ သည်။ မံ၊ ငါ့ကို။ အဇိနိ၊ အောင်လေ၏။ သော၊ သည်။ မေ-မမ၊ ငါ၏။ သန္တကံ၊ ပစ္စည်းဥစ္စာကို။ အဟာသိ၊ ဆောင်ယူဝှက်လျှိုးခိုးလေ၏။ ဣတိ၊ ဤသို့။ ယေ စ၊ အကြင်သူတို့သည်ကား။ တံ ကောဓံ၊ ထိုသို့ပြင်းထွက် အမျက်ဒေါသကို။ ဥပနယှန္တိ၊ စိတ်၌မြဲစွာ ဖွဲ့ထားရှာကုန်၏။ တေသံ၊ စိတ်၌အမြဲ သဲမဲသံဆိုး ရန်ငြိုးဖွဲ့ထားကုန်သော ထိုသူတို့အား။ ဝေရံ၊မျက်ကြုတ်ကိုးတန် ဖွဲ့သောရန်သည်။ န သမ္မတိ၊ မငြိမ်းမပျောက်။

သော၊ သည်။မံ၊ကို။အက္ကောစ္ဆိ၊၏။သော၊သည်။မေ မမ၊ ငါ၏။ သန္တကံ၊ ကို။ အဟာသိ၊ ၏။ ဣတိ၊ သို့။ ယေ စ၊ အကြင်သူတို့သည်ကား။ တံ ကောဓံ၊ ထိုသို့ပြင်းထွက် အမျက်ဒေါသကို။ နုပနယှန္တိ၊ စိတ်၌မြဲစွာ မဖွဲ့ထား ရှာကုန်။ တေသံ၊ စိတ်၌အမြဲ သဲမဲကြံဆိုး ရန်ငြိုးမဖွဲ့ကုန်သော ထိုသူတို့အား။ ဝေရံ၊ မျက်ကြုတ်ကိုးတန် ဖွဲ့သောရန်သည်။ ဥပသမ္မတိ၊ ဆိတ်ရေမီးပါ အစဉ်ကုန် ပျောက် ဆီးမီးတောက်သို့ ငြိမ်းပျောက်ကင်းရှင်းလေ၏။ ဤကားအနက်။

ဒေသနာတော်အဆုံး၌ တစ်သိန်းသော ရဟန်းတို့သည် သောတာပတ္တိ ဖိုလ်စသည်တို့သို့ ရောက်ကုန်၏။

ဆိုနိုင်ခက်သော ဒုဗ္ဗစတိဿ ရဟန်းလည်း ဆိုနိုင်လွယ်သော သုဗ္ဗစပုဂ္ဂိုလ်၏ အဖြစ်သို့ ရောက်လေ၏။

ဓမ္မပဒယမကဝဂ်၌ သုံးခုမြောက်သော
တိဿထေရ ဝတ္ထုကား ပြီး၏။

၄။ ကာဠိဘိလူးမဝတ္ထု

နဟိ ဝေရေန ဝေရာနိ - အစရှိသော ဤဓမ္မဒေသနာ ပါဌ်ဂါထာကို မြတ်စွာဘုရားသခင်သည် သာဝတ္ထိပြည်မှန် ဇေတဝန် ရွှေကျောင်း၌ ကိန်းအောင်းစံနေတော် မူသောအခါ မထင်မရှား အမြုံဖြစ်သော မိန်းမတစ်ယောက်ကို အကြောင်းပြုသောအားဖြင့် ဟောကြားတော်မူ၏။

အကြောင်း အတ္ထုပ္ပတ္တိ အစဉ်ကား ဤသို့တည်း

ပစ္စုပ္ပန်ဝတ္ထု

တစ်ဦးသော သူကြွယ်၏သားသည် ဖခင်ဖြစ်သော သူကြွယ်သည် စုတိမနေ သေလွန်၍ သွားပြီးသည်ရှိသော် လယ်တောသို့လည်းကောင်း၊ အိမ်၌လည်း ကောင်း မိမိသည်သာလျှင် ပြုဖွယ်ကိစ္စ ဟူသမျှတို့ကို ပြုစုစောင့်ရှောက်လျက် အမိကို ကောင်းစွာ လုပ်ကျွေး၏။ ထိုအခါ မိခင်က ချစ်သား အသင်အား သတို့သမီး တစ်ယောက်ကို ဆောင်နှင်းအံ့-ဟု ဆို၏။ သားဖြစ်သော သူကြွယ် ကလည်း မိခင် ဤသို့မဆိုပါကုန်လင့်၊ အကျွန်ုပ်သည် အသက်ရှည်သမျှ ကာလ ပတ်လုံး မိခင်ကိုသာ လုပ်ကျွေးမွေးမြူ၍ နေပါအံ့ဟုဆို၏။ မိခင်လည်း ချစ်သား လယ်တော၌ လည်းကောင်း၊ အိမ်၌လည်းကောင်း အမှုကိစ္စဟူသမျှကို သင်တစ်ယောက်တည်းသာ ပြုလုပ်၍နေရသည် ထို့ကြောင့် မိခင်၏စိတ်သည် ချမ်းသာရာကိုမရ ချမ်းသာခြင်းမဖြစ်နိုင်။ ချစ်သား တစ်ယောက်သော သတို့ သမီးကို ဆောင်ပါအံ့ဟု အဖန်တလဲလဲပြော၏။ သူကြွယ်၏သားလည်း အဖန်ဖန် အထပ်ထပ် ပယ်မြစ်ဟန့်တားပြီးလျှင် တိတ်တဆိတ်နေ၏။ ထိုမိခင်သည်လည်း တစ်ဦးသော အမျိုးမှ တစ်ယောက်သော သတို့သမီးကို ဆောင်လိုသည်ဖြစ်၍ အိမ်မှထွက်၏။ ထိုအခါ သားက မိခင်ကို အဘယ်အမျိုးသို့ သွားကုန်မည်နည်းဟု မေး၍ ဤအမည်ရှိသော အမျိုးသို့ သွားအံ့ဟု ဆိုသည်ရှိသော် မိခင်အား ထို အမျိုးသို့ သွားခြင်းကို တားမြစ်၍ မိမိနှစ်သက်သော အမျိုးကို ကြားပေ၏။ မိခင်သည်လည်း ထိုအမျိုးသို့သွား၍ သတို့သမီးငယ်ကို ဖိတ်မန်တောင်းဆို ပြီးသော်နေ့ရက်တို့ကို ချိန်းချက် မှတ်သားထား၍ ထိုသတို့သမီးကို ဆောင်ယူခဲ့ ပြီးလျှင် အိမ်၌နေသည်ကို ပြု၏။

မိန်းမမြုံသတို့သမီး

ထိုသတို့သမီးလည်း သားသမီး တစ်စုံတစ်ယောက်မျှ မရသဖြင့် မိန်းမမြုံ ဖြစ်လေလျှင် မိခင်က ချစ်သား သင်သည် မိမိနှစ်သက်သော သတို့သမီးကို ဆောင်အံ့သောငှါ စေခိုင်းသောကြောင့် ယခုဆောင်လာခဲ့သော သင်၏ ခင်ပွန်း သတို့သမီးမှာ ယခုအခါ သားသမီး တစ်စုံတစ်ယောက်မျှ မရသော မိန်းမမြုံ ဖြစ်လေသည်။ ချစ်သား သားသမီးမရှိသော အမျိုးမည်သည် အချည်းနှီး ပျက်စီး၏။ မိဘဘိုးဘိုး အမျိုးမဆက်နိုင်၊ ထို့ကြောင့် ချစ်သားအား တပါးသော သတို့သမီး တစ်ယောက်ကို ဆောင်ပါအံ့ဟု ဆိုသောကာလ မိခင် ဤစကားသည် မသင့်လျော်ပါဟု မြစ်ပယ် ပြောဆိုသော်လည်း အမိသည်

အဖန်တလဲလဲသာလျှင် ပြောဆို၏။ မိန်းမမြုံသတို့သမီးလည်း ထိုစကားကို ကြား၍ " သားတို့မည်သည်ကား အမိအဘတို့၏ စကားကို လွန်ခြင်းငှါ မစွမ်းနိုင်ကုန်။ ဤယခုအခါ၌ တပါးသော သားသမီးဖွားသော မိန်းမကို ဆောင်ယူ၍ ငါ့ကို ကျွန်မ၏ သုံးဆောင်ခြင်းဖြင့် သုံးဆောင်လတ္တံ့။ တစ်ယောက်သော သတို့သမီးကို ငါကိုယ်တိုင် ရှာဖွေဆောင်ယူခဲ့က သင့်လျော်လိမ့်မည်"ဟု ကြံပြီးသော် ထိုမိန်းမမြုံ သတို့သမီးသည် တစ်ဦးသောအမျိုးသို့ သွား၍ မိမိ ခင်ပွန်းယောကျ်ား၏အလို့ငှါ တစ်ယောက်သော သတို့သမီးကို ဖိတ်မန် ပြောဆို၏၊ ထိုအမျိုးတို့ကလည်း ချစ်သမီး အဘယ့်ကြောင့် ဤသို့သော စကားကို ပြောဆိုဘိသနည်းဟု ပြော၍ မြစ်ပယ်ကြကုန်သည်ရှိသော် ငါသည်ကား မြုံသည်ဖြစ်၍ သားသမီး တစ်စုံတစ်ယောက်မျှ မရ။ သားသမီး မရှိသော အမျိုးသည် ပျက်စီးလတ္တံ့။ အသင်တို့၏ သမီးသည် သားကို လည်းကောင်း၊ သမီးကိုလည်းကောင်း ရ၍ ပစ္စည်းဥစ္စာ၏ အရှင်သည် ဖြစ်ပါလတ္တံ့။ ထို့ကြောင့် ထိုသတို့သမီးကို ငါ၏အရှင် ခင်ပွန်းလင်အား ထိမ်းမြန်း ပေးအပ် ဆောင်နှင်းပါကုန်လော့ဟု တောင်းပန်၍ ဝန်ခံစေပြီးသော် မိမိ အရှင် ခင်ပွန်းလင်၏ အိမ်သို့ ဆောင်ခဲ့လေ၍ မိမိ အရှင်သခင်လင်အား ဆောင်နှင်း၏။

မကောင်းကြံသော မိန်းမမြုံမ

ထိုနောက်မှ မိန်းမမြုံအား ဤသို့သော အကြံသည် ဖြစ်ပြန်၏။ "ဤမိန်းမ ငယ်သည် သားကိုလည်းကောင်း၊ သမီးကိုလည်းကောင်း အကယ်၍ ရသည် ဖြစ်အံ့။ ဤသတို့သမီးသည်သာလျှင် ပစ္စည်းဥစ္စာတို့၏ အရှင်ဖြစ်ပေလတ္တံ့။ အကြင်သို့သော အခြင်းအရာဖြင့် ပြုသည်ရှိသော် ထိုသတို့သမီးသည် သား သမီးကို မရ။ ထိုအခြင်းအရာအားဖြင့် ငါသည် ပြုခြင်းငှါအပ်၏"ဟု ကြံ၍ ထိုသတို့သမီးကို ချစ်သမီး အကြင်အခါ ကာလ၌ အသင်၏ ဝမ်းဝယ် ကိုယ်ဝန် သည် တည်၏။ ထိုကိုယ်ဝန်တည်သောအခါ ငါ့အား ကြားဘိလော့ဟု ဆို၏။ ထိုသတို့သမီးလည်း ကောင်းပါပြီဟု ဝန်ခံ၍ ကိုယ်ဝန်တည်သည်ရှိသော် ထိုမိန်းမမြုံအား ကြားပေ၏၊ သတို့သမီးအား မိန်းမမြုံသည်သာလျှင် အမြဲနိစ္စပတ် မပြတ်အောင် ကြည့်ရှုလျက် ယာဂုခဲဖွယ်တို့ကို ပေးလေ၏။ ထိုအခါ သတို့သမီးအား အစာအာဟာရနှင့် ရောနှော၍ ကိုယ်ဝန်ကျသော ဆေးကို ကျွေးမွေး၏။ ကိုယ်ဝန်သည် လျှောကျ ပျက်စီးလေ၏။ နှစ်ကြိမ်မြောက် ကိုယ်ဝန်တည်သောအခါ၌လည်း ကြားပေ၏။ မိန်းမမြုံလည်း ရှေးနည်းအတူ သာလျှင် လျှောကျပျက်စီးစေ၏။ ထိုအခါ သတို့သမီးကို အိမ်နီးချင်း ဖြစ်ကုန်သော မိန်းမတို့က အသင်အား ရန်သူသည် အန္တရာယ်ကို ပြုလေ သလောဟု မေးကုန်၏။ သတို့သမီးလည်း အလုံးစုံသော အကြောင်းကို

ပြန်ကြားသဖြင့် သူမိုက်မ အဘယ့်ကြောင့် ဤသို့ ပြုဘိသနည်း။ ဤမိန်းမမြူးသည် အသင်အား အစိုးရသော စည်းစိမ်ရှင် ဖြစ်လတ္တံ့သည်ကို ကြောက်ခြင်းကြောင့် ကိုယ်ဝန်ကျသော ဆေးကို ဖော်စပ်၍ ပေးလေသည်။ ထိုကြောင့် အသင်အား ကိုယ်ဝန်လျှောကျ ပျက်စီးလေသည်။ နောက်နောင်တဖန် ဤကဲ့သို့ မပြုလေလင့်ဟု တားမြစ်ကုန်၏။ သုံးကြိမ်မြောက် ကိုယ်ဝန် တည်သောအခါ၌ တစ်စုံတစ်ခုကိုမျှ မပြောမဆို ဆိတ်ဆိတ်သာနေ၏။ ထိုနောက်မှ မိန်းမမြူးသည် သတို့သမီး၏ ဝမ်းကို မြင်၍ အသင်သည် ကိုယ်ဝန်တည်သည်၏ အဖြစ်ကို အဘယ့်ကြောင့် ငါ့အား မပြောဆိုသနည်းဟု မေးသော ကာလ အသင်သည် ငါ့ကို ဆောင်ယူ လာပြီးလျှင် နှစ်ခါနှစ်ကြိမ်တိုင်တိုင် ကိုယ်ဝန်ကို ပယ်ချ ဖျက်ဆီးလေသည်။ အဘယ့်ကြောင့် သင့်ကို ငါပြောကြား အံ့နည်းဟု ဆိုသော် မိန်းမမြူးလည်း "ယခုအခါ ငါသည် ပျက်စီးလေပြီ"ဟု ကြံ၍ ထိုသတို့သမီး၏ မွေ့လျော့သော အခွင့်ကိုသာ မျှော်လင့် ကြည့်ရှုလျက်နေရာ ကိုယ်ဝန်ရင့်သောအခါမှ အခွင့်ကိုရ၍ ဆေးကို ထည့်ခတ်ယှဉ်ဖော်၍ ပေးလေ၏။ ကိုယ်ဝန်သည် ရင့်ခြင်းကြောင့် လျှောကျခြင်းငှါ မစွမ်းနိုင်၍ တွေဝေမိန်းမောမြောတက်ဆန့်ဆန့် ကန့်လန့်ဖီလာ လျောင်းလဲပြီးသောအခါ ကြမ်းတမ်းပြင်းထန်သော ဝေဒနာသည်ဖြစ်၍ အသက်ကုန်ခြင်းသို့ ရောက်လေ၏။

ကြောင်မနှင့် ကြက်မ

ထိုသတို့သမီးသည် သေခါနီးကာလ၌ "အသင်သည် ငါ့ကို ဆောင်ယူလာပြီးသော ကာလ အသင်သည်ပင် သုံးကြိမ်တိုင်တိုင် ကိုယ်ဝန်ကို ပျက်စီးလျှောကျစေသည်ဖြစ်၍ သားသူငယ်တို့ကို ဖျက်ဆီး၏။ ယခုအခါ၌ ငါပါပင် ပျက်စီးရတော့အံ့၊ ဤဘဝမှ ငါသည် စုတိမနေ သေလွန်ပြောင်းကြွသည်ရှိသော် ဘီလူးမဖြစ်၍ အသင်၏ သားသမီးတို့ကို စားခြင်းငှါ စွမ်းနိုင်သည့်ကိုယ် ဖြစ်ရပါလို၏"ဟု ဆုတောင်း၍ ပြောင်းကြွ သေလွန်ခဲ့သည်ရှိသော် ထိုအိမ်၌ပင်လျှင် ကြောင်မ ဖြစ်လေ၏။ မိန်းမမြူးကိုလည်း ခင်ပွန်းလင်ဖြစ်သော သူကြွယ်၏ သားသည် ဖမ်းဆီးတုပ်နှောင်၍ "အသင်သည် ငါ၏ အမျိုးအဆက် ပျက်အံ့ပြတ်အံ့သော အကြောင်းကို ပြုလေဘိသည်" ဟု တံတောင် ဒူးပဆစ်တို့ဖြင့် ပြင်းစွာ ထောင်းထုရိုက်နှက် ပုတ်ခတ်ခြင်းကို ပြု၏။ ထိုမိန်းမမြူးသည် ယင်းသို့ ထောင်းထုရိုက်နှက် ပုတ်ခတ်သော ရောဂါအနာ ဒဏ်ရာကြောင့် သေလွန်ခဲ့ရာ ထိုအိမ်၌ပင်လျှင် ကြက်မ ဖြစ်လေ၏။ ကြက်မသည် မကြာမြင့်မီပင်လျှင် ကြက်ဥတို့ကို ဥ၏။ ကြောင်မသည် လာပြီးသောအခါ ကြက်မ၏ ဥတို့ကို စားလေ၏။ နှစ်ကြိမ်မြောက် သုံးကြိမ်မြောက် မွေးဖွားရာ၌လည်း ထိုကြောင်မသည် လာ၍ စားသည်သာလျှင်တည်း။ ကြက်မသည် သုံးကြိမ်

မြောက်သောအခါ "အဥတို့ကို စားပြီး၍ ယခုအခါ ငါ့ကိုစားခြင်းငှါ အလို ရှိ၏။ ဤဘဝမှ ငါသည် စုတိမနေ သေလွန်ခဲ့သည်ရှိသော် သားသမီးနှင့် တကွသော ထိုကြောင်မကို စားခြင်းငှါ စွမ်းနိုင်သည့်ကိုယ် ဖြစ်ရလို၏" ဟု ဆုတောင်းခြင်းကိုပြု၍ ထိုဘဝမှ စုတိပြောင်းကြွေ သေလွန်ခဲ့သည်ရှိသော် သစ်မ ဖြစ်လေ၏။ ကြောင်မသည်ကား သမင်မ ဖြစ်လေ၏။ ထိုသမင်မ-အား သား ဖွားသောကာလ သစ်မသည် လာ၍ သုံးကြိမ်တိုင်အောင် သားငယ်တို့ကို စားလေ၏။သမင်မသည် သေခါနီးကာလ၌ "ဤသစ်မသည် သုံးကြိမ်တိုင်အောင် ငါ၏သားငယ်တို့ကို စားလေ၏။ ဤယခုအခါ ငါ့ကိုလည်း စားလတ္တံ့။ ဤဘဝမှ စုတိပြောင်းကြွေ သေသည်ရှိသော် ထိုသစ်မကို သားနှင့်တကွ စားရပါလို၏" ဟု ဆုတောင်း၍ ထိုသမင်မ ဘဝမှ သေလွန်ခဲ့သည်ရှိသော် ဘီလူးမ ဖြစ်လေ၏။ သစ်မသည်လည်း ထိုဘဝမှ စုတေလာခဲ့သည်ရှိသော် သာဝတ္ထိပြည်ဝယ် တစ်ဦး သော အမျိုး၌ အမျိုးသမီး ဖြစ်လေ၏။

ထိုသတို့သမီးသည် အစဉ်အတိုင်း ကြီးပွား၍ အရွယ်သို့ ရောက်လာသည် ရှိသော် မြို့တံခါး၏ အနီးဖြစ်သောရွာ၌ တစ်ဦးသော ခင်ပွန်းလင်ယောကျ်ား၏ အိမ်သို့ ရောက်သွားရလေ၏။ နောက်အခါ၌ ထိုအမျိုးမိန်းမသည် သားဖွားသည် ရှိသော် ဘီလူးမသည် အမျိုးမိန်းမ၏ ချစ်မြတ်နိုးအပ်သော အပေါင်းအဖော်၏ အသွင်ကို ပြုပြင် ဖန်ဆင်းပြီးမှ လာ၍ ငါ၏အဖော်မသည် အဘယ်မှာနည်းဟု မေး၏၊ တိုက်ခန်း၏ အတွင်း၌ သားဖွား၍နေသည်ဟု ဆိုကြသော စကားကို ကြားသည်ကာလ "သားယောကျ်ားပင် ဖွားမြင်လေသလော သို့မဟုတ် သမီး မိန်းမပင် ဖွားမြင်လေသလော ငါကြည့်ရှုအံ့" ဟု ဆို၍ တိုက်ခန်း၏ အတွင်းသို့ ဝင်ပြီးလျှင် ကြည့်ရှုသကဲ့သို့ပြု၍ သူငယ်ကို ယူပြီးသောအခါ ကိုက်စားသည် ဖြစ်၍ သွားလေ၏။ ၎င်းနောက်တစ်ဖန် ဒုတိယအကြိမ် ဖွားမြင်သော အခါ၌ လည်း ထိုအတူသာလျှင် ကိုက်စား၏။ သုံးကြိမ်မြောက်၌ ကိုယ်ဝန်ကို ရပြန်၍ ဖွားမြင်အံ့သော အချိန်သို့ နီးလတ်သည်ရှိသော် မိမိ၏ ခင်ပွန်းလင်ကို တိုင်ပင် သည်မှာ "အရှင် ဤအရပ်၌သာန ဤဒေသ၌ တစ်ယောက်သော ဘီလူးမသည် ငါ၏ နှစ်ယောက်သော သားငယ်တို့ကို စားသောက်၍ သွားလေဘိသည်။ ယခု ဖွားမြင်လတ္တံ့သော သားသူငယ်ကိုမူကား အမျိုးတို့အိမ်သို့ သွား၍ ဖွားမြင်အံ့" ဟု တိုင်ပင်ပြီးလျှင် အမျိုးတို့၏ အိမ်သို့သွား၍ သားကို ဖွားမြင်လေ၏။

ထိုအခါ ဘီလူးမသည် ရေပို့ဆောင်ရသော အလှည့်အကြိမ်သို့ ကျသဖြင့် သွားရလေ၏။ ထိုစကားမှန်၏ ဝေဿဝဏ္ဏနတ်မင်းကြီးအား ဘီလူးမတို့သည် အကြိမ်အလှည့်ဖြင့် အနော်တတ္တအိုင်ကြီးမှ ဦးခေါင်းအဆက်ဆက်အားဖြင့် ရွက်ဆောင်ရကုန်၏။ ထိုသို့ ရွက်ဆောင်ခြင်းသည် လေးလကို လွန်သဖြင့်လည်း

ကောင်း၊ ငါးလကို လွန်သဖြင့်လည်းကောင်း လွတ်ကြရကုန်၏။ တစ်ပါးသော ဘီလူးမတို့သည် ပင်ပန်းလှသော ကိုယ်ရှိကုန်သည်ဖြစ်၍ အသက်ကုန်ခြင်းသို့ ရောက်လေကုန်၏။ ထိုဘီလူးမသည်ကား ရေဆောင်ပို့ရသော အလှည့်အကြိမ်မှ လွတ်လာမျှဖြင့်သာလျှင် လျင်စွာသောအဟုန်ဖြင့် ထိုအမျိုးမိန်းမ၏ အိမ်သို့သွားလေ၍ ငါ၏အဆွေ ခင်ပွန်းမသည် အဘယ်မှာနည်း၊ အဘယ်အရပ်၌ မြင်ကြပါသနည်းဟု မေး၏။ လူအပေါင်းတို့ကလည်း ထိုအမျိုးမိန်းမအား ဤအရပ်၌ ဖွါးမြင်တိုင်းသော သားသူငယ်တို့ကို ဘီလူးမ လာ၍ စားလေသောကြောင့် အမျိုးတို့၏အိမ်သို့ သွားလေသည်ဟု ပြောဆိုကုန်၏။ ထိုဘီလူးမသည်လည်း "ဟုတ်ဟုတ်ငြားငြား ယင်းသို့သွားစေကာမူ ငါ၏လက်မှ ဆက်ဆက် မလွတ်ပေလတ္တံ့"ဟု ကြံ၍ လျင်စွာသောအဟုန်ဖြင့် တိုက်တွန်းအပ်သော စိတ်ရှိလျက် မြို့သို့ရှေးရှုပြေးသွားလေ၏။

အမျိုးမိန်းမသည်လည်း အမည်ကိုယူအံ့သောနေ့၌ သူငယ်ကိုရေသုံးသပ်စေ၍ အမည်ကိုပြုပြီးသော် မိမိ၏ခင်ပွန်း လင်ယောကျ်ားအား အရှင် ငါတို့၏ နေရာအိမ်သို့ ပြန်ကြကုန်အံ့ဟု ပြောဆိုတိုင်ပင်လျက် သားငယ်ကိုယူ၍ အရှင်လင်နှင့်တကွ မြတ်စွာဘုရားကျောင်းတော်၏ အလယ်၌ ဖြတ်သန်း၍သွားသော လမ်းခရီးဖြင့် သွားကြကုန်လျက် အမျိုးမိန်းမသည် သားငယ်ကို မိမိလင်အား ပေး၍ ကျောင်းရေကန်၌ ရေသုံးသပ်ပြီးသော် ရေကန်မှတက်၍ သားငယ်ကို ယူပြီးမှ ခင်ပွန်းဖြစ်သော လင်ယောကျ်ားသည် ရေသုံးသပ်စဉ် သားငယ်ကို နို့တိုက်၍ နေသောကာလ အဝေးမှလာသော ဘီလူးမကိုမြင်လျှင် သိနှင့်သည် ဖြစ်၍ "အရှင် လျင်စွာလာ၍ သားငယ်ကို ဆောင်ယူပါလော့။ ရှေးကလာသော သူသည်ကား ငါတို့၏သားငယ်ကို ကိုက်စားတတ်သော ဘီလူးမကာင်း"ဟု ကျယ်စွာသော အသံကိုပြု၍ ထိုခင်ပွန်းလင် လာသည့်တိုင်အောင် တည်အံ့သောငှါ မစွမ်းနိုင်သည်ဖြစ်၍ ပြန်လည်ပြီးလျှင် မြတ်စွာဘုရားကျောင်းတော်သို့ ရှေးရှုပြေးဝင်လေ၏။ ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသခင် ကိုယ်တော်မြတ်သည် ပရိသတ်၏အလယ်၌ တရားတော်ကို ဟောကြား၍ နေတော်မူ၏။ ထိုအမျိုးမိန်းမသည် မြတ်စွာဘုရားသခင်၏ ခြေတော်ရင်းအရင်း၌ သားငယ်ကို ချထား အိပ်နေစေပြီး၍ "ဘုန်းတော် ကြီးတော်မူလှသော မြတ်စွာဘုရား အရှင်ဘုရားတို့အား ဤသူငယ်ကို လှူပါ၏။ အရှင်ဘုရားတို့သည် တပည့်တော်မ၏ သားငယ်အား ဇီဝိတဒါနဟု ဆိုအပ်သော အသက်ကိုကယ်မ ပေးသနားတော်မူပါဘုရား" ဟု လျှောက်ကြား၏။

ဘီလူးမ သောတာပန်တည်ခြင်း

တံခါးမုခ်၌ စောင့်နေသော သုမနနတ်သည် ဘီလူးမအား အတွင်းသို့ ဝင်စိမ့်သောငှါ ခွင့်မပေး မြတ်စွာဘုရားသခင် ကိုယ်တော်မြတ်က အာနန္ဒာ

မထေရ်ကို ခေါ်တော်မူပြီးလျှင် ချစ်သားအာနန္ဒာ သွားတည့်ချေ ထိုဘီလူးမကို ခေါ်ချေလော့ဟု မိန့်တော်မူ၏။ ရှင်အာနန္ဒာလည်းသွား၍ မြတ်စွာဘုရား အမိန့်တော်ဖြင့် ခေါ်တော်မူ၏၊ ဘီလူးမသည် ဝင်လာသည်ရှိသော် အမျိုးမိန်းမလည်း အရှင်ဘုရား ကိုက်စားတတ်သော ဘီလူးမသည် လာချေပြီဟု လျှောက်၏။ မြတ်စွာဘုရားသခင်ကလည်း လာစေ အသင်သည် အသံမပြုလင့်ဟု မိန့်တော်မူပြီးသော် လာရောက်၍ရပ်တည်သော ဘီလူးမကို "အဘယ်ကြောင့် ဤကဲ့သို့သောအမှုကို ပြုဘိသနည်း အသင်တို့သည် ငါကဲ့သို့သဘောရှိသော မြတ်စွာဘုရားသခင်မျက်မှောက်ကို အကယ်၍ မရမရောက်ခဲ့သည် ဖြစ်ခဲ့တုံအံ့၊ မြွေနှင့် မြွေပါတို့ကဲ့သို့လည်းကောင်း၊ ဝံနှင့် ကြို့ပင်စောင့်နတ်တို့ကဲ့သို့လည်းကောင်း ကျီးနှင့်ခင်ပုပ်တို့ကဲ့သို့လည်းကောင်း အသင်တို့အား ကမ္ဘာပတ်လုံး မဆုံးမချင်း ရန်ငြိုးဖွဲ့ခြင်းတို့သည် ဖြစ်ကုန်န်၏၊ အဘယ်ကြောင့် ခိုက်ရန်ကို ရန်တုံ့မူခြင်း ပြုကြကုန်ဘိသနည်း၊ ခိုက်ရန်တို့မည်သည်ကား ရန်တုံ့မမူသဖြင့်သာလျှင် ငြိမ်းပျောက်ကုန်၏။ ရန်တုံ့မမူသဖြင့် ထိုထိုသော ခိုက်ရန်ခပ်သိမ်းတို့သည် မငြိမ်းမပျောက်သည်သာလျှင်တည်း" ဟု မိန့်တော်မူပြီးလျှင်—

> န ဟိ ဝေရေန ဝေရာနိ၊ သမ္မန္တီဓ ကုဒါစနံ။
> အဝေရေန စ သမ္မန္တိ၊ ဧသ ဓမ္မော သနန္တနော—

ဟူသော ဂါထာကို ဟောကြားတော်မူ၏။

အနက်ကား။ ။ဣဓ လောကေ၊ ဤလောက၌။ ဝေရေန၊ ရန်တုံ့မူသဖြင့်။ **ဝေရာနိ**၊ ရန်တို့သည်။ ကုဒါစနံ၊ တရံတစ်ဆစ်မျှ။ **န ဟိ သမ္မန္တိ**၊ မပျောက်ကုန် သလျှင်တည်း။ အဝေရေန **စ**၊ ရန်တုံ့မမူသဖြင့်သာလျှင်။ သမ္မန္တိ၊ ငြိမ်းပျောက် ကုန်၏။ ဧသ ဧသော၊ ဤသို့ရန်ငြိုးကို ရန်တုံ့မမူသဖြင့် ငြိမ်းခြင်းသည်။ သနန္တ-နော၊ ရှေးရှေး၌ဖြစ်သော။ ဓမ္မော၊ သဘော တံတွာ ဓမ္မတာပင်တည်း။ ဤကားအနက်။ ဒေသနာတော်၏ အဆုံး၌ ဘီလူးမသည် သောတာပတ္တိ ဖိုလ်၌ တည်လေ၏။

မြတ်စွာဘုရားသခင်သည် ထိုအမျိုးမိန်းမကို ဘီလူးမအား အသင့်သားကို ပေးလိုက်လော့ဟု မိန့်တော်မူ၏။ အရှင်ဘုရား ကြောက်ရွံ့လှပါသည်ဟု လျှောက်၏၊ မကြောက်လင့် အသင့်အား ထိုဘီလူးမကြောင့် ဘေးအန္တရာယ် မရှိပြီဟု မိန့်တော်မူသောကာလ အမျိုးမိန်းမသည် သားသူငယ်ကို ဘီလူးမ၏ လက်သို့ ထည့်လိုက်၏။ ဘီလူးမသည် သူငယ်ကို ဖက်ယမ်းနမ်းရှုပ်ပြီးကာလ တဖန် သူငယ်၏မိခင်လက်သို့ ထည့်ပြီးလျှင် ငိုခြင်းငှါ အားထုတ်၏။

ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသခင်သည် ထိုဘီလူးမကို အသင်သည် အဘယ်ကြောင့် ငိုကြွေးဘိသနည်းဟု မေးတော်မူ၏။ ဘီလူးမလည်း အရှင်ဘုရား အကျွန်ုပ်သည် ရှေးအခါ၌ အမှတ်မရှိ တစုံတခုသော အကြောင်းဖြင့် အသက်မွေးခြင်းကို ပြုပါသော်လည်း ဝမ်းပြည့်ရုံမျှကိုသော်လည်း မရပါ၊ ဤယခုအခါမှာ အဘယ်ကဲ့သို့ အသက်ရှည်နိုင်ပါအံ့နည်းဟု လျှောက်ကြား၏။ မြတ်စွာဘုရားက ဘီလူးမကို အသင်သည် မစိုးရိမ် မကြောင့်ကြလင့်ဟု မိန့်တော်မူပြီးမှ သက်သာရာကိုရစေ၍ သူငယ်၏မိခင်ကို အသင်သည် ဤဘီလူးမကို အိမ်သို့ဆောင်သွား၍ တစ်ခုသောနေရာ၌ နေစေပြီးလျှင် အဦးဖြစ်သော ယာဂုထမင်းတို့ကိုပေးလျက် လုပ်ကျွေးလေလော့ဟု မိန့်တော်မူ၏။ ထိုမိန်းမသည် ဘီလူးမကို ခေါ်ဆောင်ခဲ့၍ ခေါင်လျှောက်၏အာက်၌ နေစေပြီးလျှင် အဦးဖြစ်သော ယာဂုထမင်းတို့ဖြင့် လုပ်ကျွေးပေ၏။ ဘီလူးမအား စပါးထောင်းသောအခါ ကျည်ပွေ့ဖြင့် ဦးထိပ်ကို ပုတ်ခတ်သကဲ့သို့ ထင်၏။ ထိုဘီလူးမလည်း အဖော်မိန်းမကိုခေါ်၍ ငါသည် ဤအရပ်၌ နေခြင်းငှါ မစွမ်းနိုင်၊ တစ်ပါးသောနေရာ၌ ငါ့အားထားပါလော့ဟု ပြော၍ စပါးထောင်းရာ တင်းကုပ်, ရေအိုးစရည်း, စဖို, တံစက်မြိတ်, တံမြက်ချေးစွန့်ရာအရပ်, ရွာတံခါးတို့၌ ထားပါသော်လည်း ဤအရပ်တို့၌ နေရသော ငါသည် "စပါးထောင်းသောအခါ ကျည်ပွေ့ဖြင့် ဦးထိပ်ကိုခွဲဘိသကဲ့သို့ ထင်ပေသည်။ ဤရေအိုးစရည်း၌ သင်တို့သားငယ်တို့သည် လုတ်ဆေးရေကို ထွေးကုန်၏။ ဤစဖို၌ ခွေးတို့သည် အိပ်ကုန်၏။ ဤတံစက်မြိတ်၌ သူငယ်တို့သည် မစင်ကို စွန့်ကုန်၏။ ဤတံမြက်ချေးစွန့်ရာအရပ်၌ အမှိုက်တို့ကို စွန့်ကုန်၏။ ဤရွာ၏တံခါး၌ ရွာသူသားငယ်တို့သည် ကျည်းသားတော်ခြင်း ကစားခြင်းကို ပြုကုန်၏" စသည်ဘို့ဖြင့် ထိုအလုံးစုံသော နေရာတို့ကိုပယ်၏။ ထိုမှနောက် ရွာ၏အပဖြစ်သော ဆိတ်ငြိမ်သော နေရာတစ်ခု၌ ဘီလူးမကို နေစေ၍ အဦးဖြစ်သော ယာဂုထမင်းစသည်တို့ကို ဆောင်၍ လုပ်ကျွေးပေ၏။

ဘီလူးမကို ပူဇော်သဖြင့် ကူညီခြင်း

ထိုအခါ ဘီလူးမအား အကြံဖြစ်သည်မှာ "ငါ၏အဖော်မသည် ယခုအခါ ငါ့အား ကျေးဇူးအထူးသဖြင့် များပေသည်၊ ငါသည် သူ၏ကျေးဇူးတို့ကို တစ်ဖန်ပြန်၍ ပြုဦးအံ့" ဟု ကြံပြီးမှ ထိုဘီးလူမသည် ဤနှစ်၌ ကောင်းစွာ မိုးရွာသွန်းခြင်း ဖြစ်လတ္တံ့၊ ကုန်းအရပ်၌သာနု၌ ကောက်ပင်စိုက်ပျိုးခြင်းကို ပြုလေလော့။ ဤနှစ်၌ မိုးကောင်းစွာ မရွာမသွန်းခြင်း ဖြစ်လတ္တံ့၊ တွင်းကျင်းချိုင့်ကမ်း ရှိုက်ဝှမ်းသော အရပ်တို့၌ ကောက်ပင်စိုက်ပျိုးခြင်းကို ပြုလေလော့ဟု အဖော်မအား ကြား၏။ ကြွင်းသော သူတို့သည် ပြုစုစိုက်ပျိုးအပ်သော ကောက်ပင်အပေါင်းသည် ရေလွှမ်းမိုးခြင်း ရေမရှိခြင်းဖြင့် ပျက်စီး၏။

ထိုမိန်းမအား ကောက်ပင်အသီးအနှံသည် အလွန်လျင် ပြည့်စုံပေ၏။ ထိုအခါ များစွာသောလူတို့က ချစ်သမီး—အသင်သည် ပြုအပ်သော ကောက်သည် ရေလွှမ်းမိုးခြင်း ရေပြတ်ခြင်းတို့ဖြင့် မပျက်မစီးလေ၊ အသို့နည်း အသင်သည် မိုးကောင်းမည် မိုးခေါင်မည်အဖြစ်ကို သိသဖြင့် ပြုအပ်လေသလော၊ အကြောင်း အသို့နည်းဟု မေးကြကုန်၏။ ငါတို့၏ အဖော်မ ဖြစ်သော ဘီလူးမသည် မိုးကောင်းမည် မိုးခေါင်မည်အဖြစ်ကို ပြောကြားပေ၏။ ငါတို့သည် ထိုဘီလူးမ၏ စကားဖြင့် ကုန်းတို့၌လည်းကောင်း၊ ချိုင့်ဝှမ်းရာ အရပ်တို့၌လည်းကောင်း ကောက်ပင်တို့ကို စိုက်ပျိုးပြုစုကုန်၏။ ထို့ကြောင့် ငါတို့အား ပြည့်စုံကုန်၏။ အသင်တို့သည် ငါတို့၏အိမ်မှ အမြဲမပြတ် ယာဂုထမင်းစသည်တို့ကို ဆောင်ယူအပ်သည်ဖြစ်၍ ထိုဘီလူးမအား ကျွေးမွေးပေးကမ်းရသည်ကို မမြင်ကုန်သလော။ အသင်တို့သည်လည်း ထိုအတူ ထိုဘီလူးမအား အဦးဖြစ်သော ယာဂုထမင်းတို့ကို ဆောင်၍ ပေးကျွေးပူဇော်ကြကုန်လော့၊ အသင်တို့၏ အမှုကိုလည်း ကြည့်ရှုစောင်မ လတ္တံ့ဟု ပြော၏။

ထိုအခါ ဘီလူးမအား မြို့၌နေကုန်သော အလုံးစုံသော သူတို့သည် ပူဇော်သက္ကာရကို ပြုစုကြကုန်၏။ ထိုဘီလူးမသည်လည်း ထိုနေ့မှစ၍ အလုံးစုံသော သူတို့၏ အမှုတို့ကို ကြည့်ရှုပြောဆိုသဖြင့် များစွာသော အခြံအရံရှိသည် ဖြစ်၍ လာဘ်ပြန့်ပြောသည် အဖြစ်သို့ ရောက်လေ၏၊ ထိုဘီလူးမသည် နောက်အခါ၌ ရှစ်ပါးသော စာရေးတံ ထမင်းတို့ကို ဖြစ်စေကုန်၏၊ ထိုရှစ်ပါးသော စာရေးတံထမင်းတို့ကို ယခုကာလ ယခုနေ့တိုင်ကျအောင် ပေးလှူပူဇော်လျက် ရှိကြကုန်၏။

မေ့ပဒ ယမကဝဂ်၌ လေးခုမြောက်သော ကာဠီမည်သော ဘီလူးမ၏ ဝတ္ထုသည်ကား ဤ၌တွင် ပြီး၏။

၅။ ကောသမ္ဗိကရဟန်းတို့၏ဝတ္ထု

ပရေ စ န ဝိဇာနန္တိ- အစရှိသော ဂါထာပါဠိကို မုနိတကာတို့၏ အမြတ်၊ လူနတ်တို့၏ ဆရာ၊ ဗြဟ္မာတို့၏ မကိုဋ်၊ ဘုံသုံးတိုက်အရှင် ဘုရားသခင်ကိုယ်တော်မြတ်သည် သာဝတ္ထိပြည်မှန် ဇေတဝန်ကျောင်းတော်၌ လေးဖော်သော ယာပကပြင့် မျှတ သီတင်းသုံးတော်မူသောအခါ ကောသမ္ဗီပြည်၌ နေကုန်သော ရဟန်းတို့ကို အကြောင်းတစ်ခု ပြုတော်မူသောအားဖြင့် ဟောကြားတော်မူပေ၏။

အကြောင်းအတ္တုပ္ပတ္တိအစဉ်ကား ဤသို့တည်း

ကောသမ္ဗီပြည် ဃောသက သူဌေးသည် ဆောက်လုပ်အပ်သော ဃောသိတာရုံကျောင်း၌ ငါးရာ ငါးရာစီ အခြံအရံရှိသော ဝိနယဓရ ရဟန်းတစ်ပါး၊ ဓမ္မကထိက ရဟန်းတစ်ပါးအားဖြင့် နှစ်ပါးကုန်သော ရဟန်းတို့သည် နေကြကုန်၏။ ထိုနှစ်ပါးတို့တွင် ဓမ္မကထိကရဟန်းသည် တစ်နေ့သောအခါ၌ ကိုယ်လက်သုတ်သင်ခြင်းကို ပြု၍ ရေအင်းပျဉ်၌ သန့်သက်ရေကြွင်းကို ခွက်၌ ထားပြီးလျှင် ထွက်သွားလေ၏။ နောက်မှ ဝိနယဓရပုဂ္ဂိုလ်သည် ထိုရေအိမ်၏အတွင်းသို့ ဝင်သည် ရှိသော် ရေကို မြင်၍ ထွက်ပြီးလျှင် ဓမ္မကထိက ရဟန်းကို ငါ့ရှင်.... သင်သည် ရေကို ထားအပ်သလောဟု မေး၏။ ဓမ္မကထိက ရဟန်းသည် ငါ့ရှင်.... ဩော်...ဟုတ်ပေ၏ဟု ဝန်ခံ၏။ အသို့နည်း၊ ဤသို့ထားရာ၌ အာပတ်သင့်သည်၏ အဖြစ်ကို မသိသလောဟု မေး၏။ ဩော်–ငါ့ရှင် မသိပါဟူ၍ ဆိုသည် ရှိသော် ငါ့ရှင်.... ဤအရာ၌ အာပတ်သင့်သတည်းဟု ဆိုသည်ကာလ ဓမ္မကထိက ရဟန်းက ထိုသို့ အာပတ်သင့်ပြီးတကား ထိုအာပတ်ကို ကုစားအံ့ဟု ဆို၏။ ဝိနယဓရ ရဟန်းကလည်း၊ ငါ့ရှင်....လှန်ကျူးလိုသော ဝီတိက္ကမစေတနာ မရှိဘဲ သော်သည်းကောင်း၊ သတိလွတ်ကင်း မေ့လျော့ခြင်းကြောင့် လည်းကောင်း ပြုမိသော အရာတို့၌ အာပတ်မသင့်ဟု ဆိုသော် ဓမ္မကထိက ရဟန်းသည် ထိုအာပတ်၌ အာပတ်မသင့်ဟု အယူရှိ၏။

ဝိနယဓရ ရဟန်းသည်လည်း မိမိ တပည့်တို့အား ဤဓမ္မကထိက ရဟန်းသည် အာပတ်သို့ ရောက်သည်ကိုမျှ မသိဟု ပြောကြား၏။ ဝိနယဓရ ရဟန်း၏ တပည့်တို့လည်း ဓမ္မကထိက ရဟန်း၏ တပည့်တို့ကို မြင်၍ သင်တို့၏ ဥပဇ္ဈာယ်ဆရာသည် အာပတ်သို့ ရောက်ပြီးသော်လည်း အာပတ်သင့်သည်၏ အဖြစ်ကို မသိဟု ဆိုကုန်၏။ ထိုရဟန်းတို့သည် သွားရောက်၍ မိမိ၏ ဥပဇ္ဈာယ်ဆရာအား ကြားလျှောက်ကုန်၏။ ဓမ္မကထိက ရဟန်းကလည်း ဤဝိနယဓရ ရဟန်းသည် ရှေး၌ အာပတ်မသင့်ဟု ဆိုပြီးလျှက် ယခုတစ်ဖန် အာပတ်သင့်သည်ဟု ဆိုပြန်သည်မှာ လိမ်လည်လှည့်ဖြား ချွတ်ယွင်းသော စကားကို ပြောဘိသည်ဟု ဆို၏။ ဓမ္မကထိက၏ တပည့်တို့သည်လည်း ဝိနယဓရ ရဟန်း တပည့်တို့၏ အထံသို့ သွား၍ အသင်တို့၏ ဥပဇ္ဈာယ်ဆရာသည် မဟုတ်မမှန် ချွတ်ယွင်းသော စကားကို ဆိုသတည်းဟု ဆိုကြကုန်၏။ ထိုရဟန်းတို့သည် အချင်းချင်း ခိုက်ရန်ငြင်းခုံ ဖြစ်ပွါးကုန်၏။ ထိုနောက်မှ ဝိနယဓရ ရဟန်းသည် အခွင့်ကို ရ၍ ဓမ္မကထိက ရဟန်းအား အာပတ်ကို မရှုမမြင်ခြင်းကြောင့် ဥက္ခေပနီယကံကို ပြုလေ၏။

ဗြဟ္မာပြည်တိုင်အောင် ကွဲပြားကုန်ခြင်း

ထိုအခါမှ စ၍ ထိုရဟန်းတို့၏ အလုပ်အကျွေး ဖြစ်ကုန်သော ဒါယကာတို့သည်လည်း နှစ်ခုသော အဖို့အစု ဖြစ်ကုန်၏။ ဩဝါဒကို ခံယူကြကုန်သော

ရဟန်းမိန်းမတို့သည်လည်းကောင်း၊ အစောင့်အရှောက်ဖြစ်သော နတ်တို့သည်လည်းကောင်း ထိုနတ်တို့၏ အဆွေခင်ပွန်း ကျွမ်းဝင် ဆက်ဆံကုန်သော စာတုမဟာရာဇ်နတ်တို့ကို အစပြု၍ ပုထုဇဉ်ဟူသမျှတို့သည် အထက်ဖြဟ္မာပြည်သို့ ကျအောင် ကွဲပြားကြကုန်၏။ စာတုမဟာရာဇ်နတ်ကို အစပြု၍ အကနိဋ္ဌ ဗြဟ္မာပြည်တိုင်အောင် တစ်ပြိုင်နက်သော ကောလာဟလသည် ဖြစ်လေ၏။ ထိုအခါ မထင်မရှားသော တပါးသော ရဟန်းသည် မြတ်စွာဘုရားသခင် ကိုယ်တော်မြတ်၏ အထံသို့ကပ်၍ နှင်ထုတ်ခြင်းကို ပြုကုန်သော ဝိနယဓရ အန္တေဝါသိက မထေရ်တို့၏ တရားနှင့် လျောက်ပတ်သော ဝိနည်းကံဖြင့်သာလျှင် နှင်ထုတ်၏ဟူ၍ အမှတ်ရှိသော အယူကိုလည်းကောင်း၊ နှင်ထုတ်အပ်ကုန်သော ဓမ္မကထိက အန္တေဝါသိက တပည့် မထေရ်တို့၏ တရားနှင့် မလျော်သော နှင်ထုတ်ခြင်းဖြင့် နှင်ထုတ်အပ်သည် ဟူသော အယူကိုလည်းကောင်း၊ နှင်ထုတ်ခြင်းကို ပြုကုန်သော ဝိနယဓရ၏ တပည့် မထေရ်တို့သည် တားမြစ်အပ်ကုန်သော်လည်း ဓမ္မကထိက၏ တပည့် မထေရ်တို့ အစဉ်ခြံရံပြီးလျှင် မဆင်ခြင်မစူးစမ်း ပရမ်းပတာ သွားလာလှည့်လည်ကုန်သည်ကို လည်းကောင်း၊ စိစစ် ရှုံးပေါင်း အကြောင်းမျိုးစုံတို့ကို အကုန်ကြား လျှောက်၏။

မြတ်စွာဘုရား ဟောကြားသော်လည်း မနာယူကြ

မြတ်စွာဘုရားသခင်သည် သင်ချစ်သား ရဟန်းများတို့.... သင့်တင့် ညီညွတ်ကြကုန်လော့ဟု နှစ်ကြိမ်တိုင်တိုင် စေလွှတ်၍ မိန့်တော်မူသော်လည်း သင့်တင့်ညီညွတ်ခြင်းငှါ အလိုမရှိကြသော အဖြစ်တို့ကို ကြားတော်မူ၍ သုံးကြိမ်မြောက်၌ သံဃာတို့သည် ကွဲပြားလေပြီဟု ထိုရဟန်းတို့၏ အထံသို့ ကိုယ်တော်ကိုယ်တိုင် ကြွသွားတော်မူ၍ နှင်ထုတ်ခြင်း ဥက္ခေပနီယကံကို ပြုကုန်သော ရဟန်းတို့အား နိက္ခေပနီယကံကို ပြုခြင်း၌ အပြစ်ကိုလည်းကောင်း၊ နှင်ထုတ်ခြင်း ဥက္ခေပနီယကံ အပြုခံရကုန်သော ရဟန်းတို့အား အာပတ်ကို မကုစားခြင်း အပြစ်ကိုလည်းကောင်း ဟောကြားတော်မူပြီး၍ တဖန် ထိုငြင်းခုံကွဲပြားကုန်သော ရဟန်းတို့အား ဃောသိတာရုံ ကျောင်းတိုက်၌ပင်လျှင် တစ်သိမ်တည်း၌ ဥပုသ်ပြုခြင်း စသည်တို့ကို ခွင့်ပြုတော်မူပြီးလျှင် ဆွမ်းစားဇရပ် စသည်တို့၌ ငြင်းခုံခိုက်ရန်ကို ပြုကုန်သော ရဟန်းတို့ နေရာတစ်ပါး မခြားဘဲ နေရမည်ဟူသော ဆွမ်းစားဇရပ်၌ ဝတ်ကို ပညတ်တော်မူပြီး၍ ဤယခု တဖန် ခိုက်ရန်ငြင်းခုံ ဖြစ်ပွါးကွဲပြား၍ နေကြကုန်သည်သာလျှင်တည်းဟု ကြားတော်မူသောကြောင့် ထိုအရပ်သို့ ကြွတော်မူပြန်၍ ချစ်သား ရဟန်းတို့ ခိုက်ရန်ငြင်းခုံ ကွဲပြားခြင်းကို မပြုကြကုန်လင့် အစရှိသည်တို့ကို မိန့်တော်မူပြီး၍

ချစ်သား ရဟန်းတို့....ထိုခိုက်ရန် ငြင်းခုံဖြစ်ပွါး ကွဲပြားခြင်းတို့ မည်သည်ကား အကျိုးစီးပွါးမဲ့မှုသည့်ကို ပြုတတ်ကုန်၏၊ ငြင်းခုံခိုက်ရန်ကို အမှီပြု၍ နံ့စုတ်ငှက်မငယ်သည် ကြီးကျယ်သော ကာယဗလရှိသော ဆင်ပြောင်ကိုသော်လည်း အသက်ကုန်ခြင်းသို့ ရောက်စေဖူးပြီဟု နံ့စုတ်ငှက်မငယ် ဇာတ်ကို ဟောတော်မူပြီး၍ ချစ်သားရဟန်းတို့.... အသင်တို့သည် ညင့်တင်ညီညွတ်သည် ဖြစ်ကြကုန်လော့၊ ငြင်းခုံကွဲပြားခြင်းကို မပြုကြကုန်လင့်၊ ငြင်းခုံကွဲပြားခြင်းကို အမှီပြု၍ အသိန်းမက များစွာသော ငုံးငှက်တို့သည် အသက်ကုန်ခြင်းသို့ ရောက်ဖူးကုန်ပြီဟု ငုံးမင်းဇာတ်ကို ဟောတော်မူ၏။

ဤသို့ ဟောကြားမြွက်ဖော် အမိန့်တော်ရှိသော်လည်း မနာမယူကြသောကြောင့် မထင်မရှားသော ဓမ္မဝါဒီ ရဟန်းတစ်ပါးက မြတ်စွာဘုရားသခင်ကိုယ်တော်မြတ်၏ ပင်ပန်းခြင်းကို အလိုမရှိသဖြင့် ဘုန်းတော်ခြောက်ပါးတို့နှင့် ပြည့်စုံတော်မူသော မြတ်စွာဘုရား သိုင်းငံ့တော်မူပါဦးလော့။ တရားအရှင်ဖြစ်တော်မူသော မြတ်စွာဘုရား ကြောင့်ကြမဲ့ မျက်မှောက် ပစ္စုပ္ပန်၌ဖြစ်သော ဖလသမာပတ်ချမ်းသာကို ခံစားလျက်သာ သီတင်းသုံးတော် မူပါလော့။ ဤကဲ့သို့ ငြင်းခုံခိုက်ရန်ဖြစ်ပွါးလျက် ကွဲပြားသောအရာဖြင့် တပည့်တော်တို့ အလိုအလျောက်သာ ထင်ရှားပါကုန်လတ္တံ့ဟု လျှောက်ကြားသည် ရှိသော် မြတ်စွာဘုရားသခင်သည် အတိတ်ကို ဆောင်တော်မူ၏။

ဒီဃီတိကောသလမင်းကြီးဝတ္ထု

ချစ်သား ရဟန်းတို့ .... ရှေး၌ ဖြစ်ဖူးသည်ကား ဗာရာဏသီပြည်ကြီး၌ ဗြဟ္မဒတ္တ အမည်ရှိသော ကာသိကရာဇ် မင်းသည် မင်းပြုတော်မူ၏။ ထိုမင်းသည်ကား များမြတ် ပြန့်ပြောကြွယ်ဝသော ပစ္စည်းဥစ္စာ ရတနာ ရွှေငွေ ခြေရွှေ သင်းပင်း ဆင်မြင်း ရထား များစွာသော စစ်သည်ဗိုလ်တု ခွန်အားနှင့်လည်း ပြည့်စုံပေ၏။ အဝန်း အလျား ကျယ်သောအားဖြင့် ကြီးကျယ်သော နိုင်ငံရှင် ဖြစ်ရကား ပြည့်ဝသော ကျီကြဘဏ္ဍာလည်း ရှိပေ၏။ ကောသလ တိုင်း၌လည်း ဒီဃီတိကောသလ အမည်ရသော မင်းသည် မင်းပြုတော်မူ၏။ ထိုမင်းသည်ကား နည်းစွာသော ပစ္စည်းဥစ္စာ၊ ရတနာ ရွှေငွေ ခြေရွှေသင်းပင်း ဆင်မြင်း ရထား ခွန်အား ဗိုလ်ထုရှိ၏။ သေးငယ်သော နိုင်ငံရှင် ဖြစ်၍ မပြည့်ဝသော ကျီကြဘဏ္ဍာ ရှိ၏။

ချစ်သားရဟန်းတို့ ထိုအခါ ဗြဟ္မဒတ္တအမည်ရသော ကာသိကရာဇ်မင်းသည် အင်္ဂါလေးပါးရှိသော စစ်သည်တို့ကို စုရုံး၍ ဒီဃီတိကောသလမင်းအား စစ်ထိုးခြင်းငှါ တက်ချီ၍သွား၏။ ဒီဃီတိကောသလမင်းလည်း ဗြဟ္မဒတ္တမည်သော ကာသိကရာဇ်မင်းကြီးသည် အင်္ဂါလေးပါးရှိသော စစ်သည်တို့ကို

ရှုံးစေ၍ ငါ့အား စစ်ပြုခြင်းငှါလာသည်ဟု သတင်းစကား ကြားသိရသော ကြောင့် ဤသို့ ကြံဆင်ခြင်တော်မူ၏၊ ကာသိကတိုင်းကြီးရှင် ဘုရင်ပြဟ္မဒတ် သည်ကား များမြတ်ကြွယ်ဝ ပေါများလှသော ပစ္စည်းဥစ္စာ ရတနာ ရွှေငွေ ခြေရွှေသင်းပင်း ဆင်မြင်းကျိကြ ပြည့်ဝလှပေ၏။ ငါ့မှာမူကား နှမ်းပါးဆင်းရဲ သော ပစ္စည်းဥစ္စာ ရတနာ ရွှေငွေ ခြေရွှေသင်းပင်း ဆင်မြင်း ကျိကြရှိချေ သည်။ ငါသည် ပြဟ္မဒတ္တကာသိကမင်းနှင့် စစ်ချင်းနင်ဆိုင် ဆိုင်ပြိုင်တိုက် ခိုက်ခြင်းငှါ တစ်ကြိမ်မျှ သော်လည်း မစွမ်းနိုင်လတ္တံ့။ ယင်းသို့ဖြစ်၍ ငါသည် ရှေးဦးစွာအစ စောစောကပင် မြို့မှထွက်ခွါ တော်လျော်ရာ၌ အသက်ချမ်း သာအောင်သာ ကောင်းစွာစောင့်ရှောက်တော့အံ့ဟုကြံ၍ ဒီဃိတိမကောသလ မင်းကြီးသည် မိဖုရားကြီးကို ယူပြီးမှ စောစောကပင် မြို့မှ ထွက်ကြွတော် မူခဲ့လေ၏။

ချစ်သား ရဟန်းများတို့ ထိုအခါ ပြဟ္မဒတ္တမည်သော ကာသိကမင်းသည် ဒီဃိတိကောသလမင်း၏ ရထားဆင်မြင်းမှစ၍ မကြွင်းစေရ ကျိကြသဏ္ဍာ စည်းစိမ် ဥစ္စာတို့ကို ကောင်းစွာယူဆောင် အောင်မြင်ပြီးမှ ငြိမ်သက်စွာ နေကြ၏။ ဒီဃိတိကောသလမင်းသည် မိဖုရားနှင့်တကွ ဗာရာဏသီပြည်သို့ လာခဲ့ကြသည်ရှိသော် အစဉ်အတိုင်းအားဖြင့် ဗာရာဏသီပြည်သို့ ရောက်ကြ၍ ဗာရာဏသီပြည်၏ အစွန်းအရပ် ဖြစ်သော အိုးထိန်းသည်အိမ်၌ အဝတ်ဖြူကို ဝတ်ဆင်လျက် မထင်ရှားသော အသွင်ဖြင့် နေ၏။

မိဖုရားကြီးအား ကိုယ်ဝန် တည်ခြင်း

ထိုအခါ မကြာမီပင်လျှင် ဒီဃိတိကောသလမင်း၏ မိဖုရားကြီးအား ကိုယ်ဝန်သည် တည်၏။ ကိုယ်ဝန်တည်သောအခါ မိဖုရား၌ ချင်ခြင်းဖြစ်လာ သည်ကား အရှေ့ပြဗ္ဗာ ဝိဒေဟာကျွန်းမှ နေဝန်းပေါ် ထွက်လာသောကာလ ချပ်ဝတ်မိန်ညိုစသော စစ်တော်တန်ဆာတို့ကို ဆင်ယင်ဝတ်စားလျက် ကောင်းစွာ သော မြေအဖို့၌ တည်သော အင်္ဂါလေးပါးရှိသော စစ်သည်တို့ကို ကြည့်ရှု လိုခြင်း သန်လျက်ဆေးသော ရေကို သောက်ခြင်းငှါ အလိုရှိခြင်းအားဖြင့် ချင်ခြင်းတို့သည် ဖြစ်ကုန်၏။ ချစ်သား ရဟန်းတို့ ထိုအခါ မိဖုရားကြီးသည် ဒီဃိတိကောသလမင်းကြီးအား အရှင်မင်းကြီး ကျွန်တော်မအား ကိုယ်ဝန် သန္ဓေ တည်လျက်ရှိခဲ့ပြီ။ ဤသို့သဘောရှိသော ချင်ခြင်းကိုလည်း ဖြစ်ပွား သည်ဟု မိမိဆန္ဒ ချင်ခြင်းဖြစ်သမျှကို လျှောက်ကြားကုန်၏။

ဒီဃိတိကောသလ မင်းလည်း မိဖုရားကြီးအား အကြောင်းကို ကြားလို သောကြောင့် —

ကုတော ဒေဝိ အမှာကံ ဒုဂ္ဂတာနံ စတုရင်္ဂိနိ သေနာ သန္နဒ္ဓါ
ဝမ္မိကာ သုဘူမေ ဌိတာ ခဂ္ဂါနုဠ ခေဝနံ ပါတုံ—

ဟူသောပါဌ်ကို ရွတ်၏။

အနက်ကား။ ။ဒေဝိ၊ ငါ၏သက်ထား မိဖုရား။ ဒုဂ္ဂတာနံ၊ ဆင်းရဲငြိုငြင် ပင်ပန်းကုန်ထသော။အမှာကံ၊ရန်သူဘေးကြောင့် ထွက်ပြေးလာငြားငါတို့အား။ သန္နဒ္ဓါ၊ မြဲမြံစွာ ဖွဲ့အပ်ကုန်ထသော။ ဝမ္မိကာ၊ မိန်ညီလည်းဝတ်ဆင်ကုန်ထသော။ သုဘူမေ၊ ကောင်းစွာစီရင် မြေညီအပြင်၌။ ဌိတာ၊ တည်ကုန်ထသော။ စတုရင်္ဂိနိ သေနာ၊ ရထား ဆင် မြင်း မကြွင်းလူပါ အင်္ဂါလေးပါးရှိသော စစ်သည်တို့ကို။ ကုတော လဗ္ဘာ၊ အဘယ်မှာလျှင် ဖွေရှာခဏ ရနိုင်ပါတုံအံ့နည်း။ခဂ္ဂါနုဠ၊ သန်လျက်တို့၏လည်း။ ခေဝနံ၊ သန်လျက်ပွတ်သွေး ဆေးသောရေကို။ ပါတုံ၊ သောက်ခြင်းငှါ။ ကုတော လဗ္ဘာ၊ အဘယ်မှာလျှင် ဖွေရှာခဏ ရနိုင်ပါအံ့နည်း။ ဤကားအနက်။

အဓိပ္ပါယ်ကား။ ။ငါ၏ သက်ထား သင်မိဖုရား ရန်သူတို့ဘေးမှ ကင်းဝေးအောင် ကြံဖန်လျက် တစ်နိုင်ငံ တစ်ရပ်ကျေးသို့ ထွက်ပြေးပြီးမှ အသက်ကို ချမ်းသာရအောင် ပရိဗ္ဗာဇကအသွင်ကို လဲလျက် ဆင်းရဲ ငြိုငြင် ပင်ပန်းလျက်နေကုန်သော ငါတို့အား ချပ်ဝတ်မိန်ညို စသည်တို့ကို ဆင်ယင်တော်စားလျက် အင်္ဂါလေးပါးရှိသော စစ်သည်တို့ကို အဘယ်သို့ ရနိုင်ပါမည်နည်း သန်လျက်ပွတ်သွေး ဆေးသောရေတို့ကို သောက်ခြင်းငှါ အဘယ်သို့ ရနိုင်ပါအံ့နည်းဟု ပြောကြားသော ကာလ မိဖုရားကြီးက လျှောက်ကြား ပြန်လိုသောကြောင့်—

သစေဟံ ဒေဝ န လဘိဿာမိ မရိဿာမိ—

ဟူသော ပါဌ်ကို ရွတ်၏။

အနက်ကား။ ။ဒေဝ၊ ကျွန်တော်မလင် ငယ်က ကြင်ပေသော အရှင် မင်းမြတ်။ အဟံ၊ ချင်ခြင်းပျောက်လို ဤသို့သော ကြည့်ရှုသောက်မျိုခြင်းကို။ သစေ န လဘိဿာမိ၊ အကယ်စင်စစ် မရသည် ဖြစ်ခဲ့ပါတုံအံ့။ ဧဝံသတိ၊ ဤသို့ မရခဲ့သည်ရှိသော်။ အဟံ၊ မင်းကြီးသက်ထား ကျွန်မတော်မ မိဖုရားသည်။ မရိဿာမိ၊နှလုံးငြိုငြင် မပျော်ရွှင်တဲ့ နတ်ရွာသို့ဝင်ရပါလတ္တံ့။ ။ဤကားအနက်။

အဓိပ္ပါယ်ကား။ ။ကျွန်တော်မ၏ ခင်ပွန်းလင် အရှင် ဖြစ်တော်မူပေသော သခင်မင်းမြတ် ကျွန်တော်မ စိတ်တွင်း ချင်ခြင်းဖြစ်ပွား လေးပါးသောအင်္ဂါနှင့် ပြည့်စုံသော စစ်သည်တို့အား ကြည့်ရှုခြင်းကို လည်းကောင်း၊ သန်လျက်သွေး၍

ဆေးသောရေကို သောက်မျိုခြင်းကို လည်းကောင်း အကယ်၍ မရပါသည် ဖြစ်ခဲ့တုံအံ့။ ကျွန်တော်မသည် ချင်ခြင်းမပြေ ညှိုးခွေနွမ်းလုံး ယူကျုံးမရ သေလွန် ရပါလတ္တံ့-ဟု လျှောက်ကြား၏။

ပုရောဟိတ်ပုဏ္ဏားက အလိုပြည့်အောင် ဆောင်ရွက်ပေးခြင်း

ထိုအခါ ဗြဟ္မဒတ္တ အမည်ရသော ကာသိက မင်းဖျား၏ ပုရောဟိတ်ပုဏ္ဏားသည် ဒီဃီတိကောသလမင်း၏ ချစ်ကျွမ်းဝင် လှသော အဆွေခင်ပွန်း ဖြစ်သဖြင့် ဒီဃီတိကောသလမင်းကြီးသည် ပုရောဟိတ်ပုဏ္ဏား၏ အထံသို့သွား၍ ငါ၏ အဆွေခင်ပွန်း ချစ်ကျွမ်းဝင်လှသော အို ပုရောဟိတ်ပုဏ္ဏားကြီး အသင်၏ မိတ်ဆွေမ ဖြစ်သော ငါ၏ သက်ထား မိဖုရား၌ ဤသို့ သဘောရှိသော ချင်ခြင်း ဖြစ်ပွားလေသည်ဟု ပြောဆိုသော ကာလ ပုရောဟိတ်ပုဏ္ဏားက အရှင်မင်းကြီး ထိုသို့တပြီးကား မိဖုရားကို အကျွန်ုပ် ကြည့်ရှုပါဦးအံ့ဟု ပြောသည်ရှိသော် မိဖုရားကို ခေါ်သွား၍ ပုရောဟိတ်ပုဏ္ဏားကို ပြသောကာလ အဝေးကလာသော မိဖုရားကိုမြင်လျှင် နေရာမှထ၍ လက်ဝဲတစ်ဘက် ပခုံးထက်၌ ကိုယ်ဝတ် စမွယ် တင်လျက် မိဖုရားကြီးအား ညွတ်ဆည်းခယ တုပ်ကွရှိကျိုး ရှိခိုးပြီးမှ— "ကောသလရာဇာ ဝတ ဘော ကုစ္ဆိဂတော။ ဘော၊ အို အချင်းတို့။ ကုစ္ဆိဂတော၊ ဝမ်း၌တည်သော ဤသူငယ်သည်။ ကောသလရာဇာ ဝတ၊ ကောသလတိုင်းကြီးရှင် ဘုရင်ဖြစ်လေစွဝ... ။ ဘော၊ တို့။ ကုစ္ဆိဂတော၊ သည်။ ကောသလရာဇာဝတ၊ ကား"။ ဟူသော ပါဠိကို ရွတ်လျက် သုံးကြိမ် တိုင်တိုင် ဥဒါန်းကျူးရင့်ပြီးမှ အရှင်မိဖုရား မစိုးရိမ်လင့် အရှင်မိဖုရား ဖြစ်ပွား တောင့်တ ချင်ခြင်းဟူသမျှတို့ကို တဝတည်း ပြည့်စုံစေအံ့ဟု နှစ်သိမ့်စေပြီးမှ ပုရောဟိတ်ပုဏ္ဏားသည် ဗြဟ္မဒတ္တအမည်ရသော ကာသိကတိုင်းကြီးရှင် ဘုရင် မင်းမြတ်၏ အထံတော်သို့ သွားရောက်ချဉ်းကပ်ပြီးလျှင် အရှင်မင်းကြီး ထိုသို့ သဘောရှိသော နိမိတ်လက္ခဏာ တခုသောအခြင်းအရာ ထင်ပါသည်၊ နံနက် မိုးသောက် နေထွက်ခြင်းသို့ ရောက်လတ်သော် ချပ်ဝတ်မိန်ညို မောက်တို မောက်ရှည် စသည်ဝတ်ဆင်လျက် အင်္ဂါလေးပါးရှိသော စစ်သည်တို့သည် ကောင်းမွန်သော မြေအဖို့၌ တည်ပါစေလော့။ သန်လျက်ကိုလည်း ဆေးကြော ပါစေလော့ဟု လျှောက်ထား၏။

ချစ်သားရဟန်းတို့ ထိုအခါ ဗြဟ္မဒတ္တမည်သော ကာသိကရာဇ်မင်းက အို အချင်းတို့ အကြင်သို့သော အခြင်းအရာဖြင့် ပုရောဟိတ်ပုဏ္ဏားသည် စီမံ ခန့်ထား၏။ ထိုသို့သော အခြင်းအရာဖြင့် ပြုကြကုန်လော့ဟု စေခိုင်းတော်မူ သဖြင့် နံနက် မိုးသောက် နေထွက်ခြင်းသို့ ရောက်သည်ရှိသော် ချပ်ဝတ်မိန်ညို စသည်ကို ဆင်ယင်ဝတ်စားလျက် အင်္ဂါလေးပါးရှိသော စစ်သည်တို့သည်

ကောင်းမြတ်သော မြေအဖို့၌ တည်သည်ကို မြင်ရသဖြင့် လည်းကောင်း သန်လျက်ရေကို သောက်ရသဖြင့် လည်းကောင်း ထိုခဏ၌သာလျှင် မိဖုရားအား ဖြစ်ပွားသော ချင်ခြင်းသည် ငြိမ်းခြင်းသို့ ရောက်လေ၏။

ဒီဃာဝုမင်းသား ဝတ္ထု

ထိုမှနောက်ကျ ကာလရှည်သဖြင့် မိဖုရားကြီးအား ကိုယ်ဝန်ရင့်ခြင်းကို စွဲ၍ တစ်ယောက်သောသားကို ဖွားမြင်တော်မူ၏။ ထိုသူငယ်အား ဒီဃာဝု ဟူသော အမည်ကို ပြုပေ၏။ ချစ်သားရဟန်းတို့ ဒီဃာဝု မင်းသားသည် မကြာမီပင် ကြီးပွား၍ သိကြားလိမ္မာသော အရွယ်သို့ ရောက်သော ကာလ ဒီဃီတိကောသလ မင်းဖျားသည် စဉ်းစားတော်မူသည်မှာ ဗြဟ္မဒတ္တ ကာသိကမင်းမြတ်သည် ငါတို့၏ စီးပွားမဲ့ကိုသာ ရှာကြံဆည်းပူး အထူး အားထုတ် ပြုလုပ်၍ ရှိချေသည်။ ငါတို့၏ တိုင်းပြည် ထီးနန်း စည်းစိမ် ချမ်းသာ ဗိုလ်ပါ ဆင်,မြင်း ကျွန်သင်း ကျွဲ, နွား အစရှိသောအားဖြင့် များစွာသော ပြည့်ရွာ ဇနပုဒ် အစုဘို့ကို လုယက် ဖျက်ဆီးလေသည်။ ငါတို့သည် ဤနေရာ ဌာန၌ နေထိုင်ကြသည်ကို အကယ်၍ သိခဲ့အံ့။ ငါတို့ သုံးယောက်လုံး တချက် တည်း ပြုန်းအောင် အဆုံးစီရင်လတ္တံ့။ ဒီဃာဝုအမည်ရှိသော သားငယ်ကို မြို့၏အပ၌ နေစေရသည်ရှိသော် သင့်လျော်လျောက်ပတ် ကောင်းမြတ်ရာ၏ဟု ကြံပြီးလျှင် ဒီဃီတိ ကောသလမင်းသည် ဒီဃာဝုမင်းသားကို မြို့၏အပ၌ အပ်နှံ ထားသည်ဖြစ်၍ နေစေ၏။ ဒီဃာဝုမင်းသားလည်း မြို့၏အပ၌ နေလျက် အလုံးစုံသော အတတ်တို့ကို မပြတ်လေ့ကျင့်သဖြင့် မကြာမြင့်မီပင်လျှင် တတ် မြောက်လေ၏။

ဆေတ္တာသည်ကြောင့် အမှုပေါ်ခြင်း

ထိုအခါ ဒီဃီတိကောသလမင်း ဆေတ္တာသည်သည် ဗြဟ္မဒတ္တမင်းကြီးထံ၌ နေသည်ဖြစ်၍ တစ်ရံသောကာလ ဆေတ္တာသည်သည် ဒီဃီတိကောသလ မင်းဖျားသည် မိဖုရားနှင့်တကွ ဗာရာဏသီပြည်၌ နေကြသည်ကို ဒိဋ္ဌထင်ထင် တွေ့မြင်လေသဖြင့် ဗာရာဏသီပြည်ကြီးရှင် ဘုရင်ဗြဟ္မဒတ်သို့ ဆည်းကပ် ဝပ်တွားလျက် လျှောက်ကြားသည်မှာ—အရှင်မင်းကြီး အရှင်မင်းမြတ် စံတော် မူရာ ဗာရာဏသီပြည်၏ အတွင်းတွင် ရွာစွန်ဖျားနား အိုးထိန်းသည်များတို့၏ နေရာဌာန တစ်ခုသောဒေသ၌ ဒီဃီတိကောသလ မင်းဖျားနှင့် မိဖုရားမောင်နှံ နှစ်ဦးတို့သည် မထင်ရှားသော ပရိဗိုဇ်အသွင်ကို ဆင်ယင်ဝတ်စား ယခု ထင်ရှားရှိပါသည်ဟု လျှောက်ကြားပန်ဆင်သော် ဘုရင်ဗြဟ္မဒတ္တ မင်းကြီးသည် မင်းချင်းယောကျ်ား လူအများတို့အား အချင်းတို့ မိဖုရားနှင့်တကွ ဒီဃီတိ

ကောသလ မင်းကြီးကို ဖမ်းဆီး တုတ်နှောင်လျက် ဆောင်ယူခဲ့ကြကုန်လော့ဟု စေခိုင်းတော်မူ၏။ မင်းချင်းယောကျ်ား လူအများတို့လည်း မင်းကြီး၏စကားကို နားစိုက်သည်းခံ၍ လျင်မြန်စွာ သွားပြီးလျှင် မိဖုရားနှင့်တကွ ဒီဃီတိကောသလ မင်းကို ဖမ်းဆီးတုတ်နှောင်၍ မင်းကြီးထံသို့ ဆောင်ယူခဲ့ကုန်၏။

ထိုအခါ ဗြဟ္မဒတ္တမင်းကြီးက မင်းချင်းယောကျ်ား လူအများတို့ကို အချင်းတို့ ထိုသို့တပြီးကား မိဖုရားနှင့်တကွ ဒီဃီတိကောသလမင်းကို အဖွဲ့မြဲမြံ လက်ပြန်ကြိုးတို့ဖြင့် တုတ်နှောင် ဖွဲ့ချည်၍သင်ခုန်းဖြင့် ဦးပြီးရိတ်၍ ကြမ်းတမ်းသော အသံရှိသော ထက်စည်ဖြင့် လမ်းဆုံလမ်းမ တခုမှ လမ်းဆုံလမ်းမ တခုသို့ ရိုက်နှက်ယူဆောင် လှည့်လည်လျက် တောင်တံခါးဖြင့် ထွက်သွားပြီးသောအခါ လေးမြွာလေးစိတ် ဖြတ်ပိုင်း ခွဲစိတ်ပြီးမှ လေးမျက်နှာတို့၌ စွန့်ပစ်ကြကုန်လော့ ဟု စေခိုင်းတော်မူ၏။ မင်းချင်းယောက်ကျ်ား လူအများတို့သည်လည်း မင်းကြီး ခိုင်းစေသောစကားကို မှတ်သားဝန်ခံလျက် ဘဆံခြည် မယွင်းအောင် မင်းကြီး အာဏာတော်အတိုင်း ပြုလုပ်ကြကုန်၏။

ဒီဃာဝုမင်းသားအား ဆုံးမသောစကား

ထိုအခါ ဒီဃာဝုမင်းသားသည်လည်း နှစ်ပါးသော မိခင် ဖခင်တို့ကို မတွေ့ မမြင်ရသည်ကား ကာလမြင့်စွာ အတော်ကြာချေပြီ ယခုအခါငါသည် မိခင် ဖခင်တို့ အထံသို့ သွားရောက်ကြည့်ရှုဖူးမြော်အံ့ဟု ကြံဆင်ခြင်၍ ဗာရာဏသီ ပြည်၏ အတွင်းသို့ ချဉ်းကပ် ဝင်ရောက်လာခဲ့ရာ မြို့တွင်းသို့ ကျလာလျှင် ရာဇဝတ် ပြစ်ဒဏ် ပြင်းထန် ကျရောက်လျက် မြဲမြံစွာ ဖွဲ့အပ်သော ကြိုးလက်ပြန် တို့ဖြင့် တုတ်နှောင်ဖွဲ့ချည်၍ ဦးပြီးရိတ်ပြီးမှ ခရီးလမ်းမ တခုမှသည် ခရီးလမ်းမ တခုသို့ စသည်တို့ဖြင့်လည်လျက် ဆောင်ယူအပ်သော မိခင်ဖခင်တို့ကို မြင်လျှင် ပူပင်နှလုံး ယူကျုံးမရ ဒုက္ခဆင်းရဲ ကြေကွဲသော သောကတရားတို့ကို ပယ်ရှား လျက် လူအများတို့၏ အတွင်းသို့ ရောနှော ယှက်ဝင်ပြီးလျှင် မိခင် ဘခင်တို့ကို ကြည့်ရှု ဖူးမြင်လေ၏။

ထိုအခါ ဒီဃီတိကောသလမင်းလည်း အဝေးမှလာသော ဒီဃာဝု မင်းသား ကို မြင်၍—

> မာ ခေါ တွံ တာတ ဒီဃာဝု ဒီဃံ ပဿ မာ ရဿံ၊ န ဟိ
> တာတ ဒီဃာဝု ဝေရေန ဝေရာ သမ္မန္တိ၊ အဝေရေန ဟိ တာတ
> ဒီဃာဝု ဝေရာ မ္မန္တိ–

ဟူသော စကားကို မိန့်ဆိုမှာကြားခဲ့၏။

အနက်ကား။ ။တာဘဒီဃာဝု၊ တယောက်တည်းအား မွေးမြင်ဖွားပေသည့်၊ ချစ်သား ဒီဃာဝု။ ဒီဃံ၊ ရန်ငြိုးဖွဲ့သည် ရှည်သောရန်ကို။ မာပဿ၊ စေ့စပ်ငုံ

အောက်မေ့ပြု၍ မကြည့်ရှုပါလေလင့်။ တာတဒီဃာဝု၊ တစ်ယောက်တည်းအား ဖွားမြင်၍ ထားခဲ့သည့် ချစ်သားဒီဃာဝု။ ရဿံ၊ မရှည်အလို တိုသောမိတ်ကို။ မာပဿ၊ စေ့စေ့ငုငု အောက်မေ့ပြု၍ မကြည့်ရှုပါလင့်။ တာတဒီဃာဝု၊ ဝုံ။ ဝေရေန၊ ဖန်ဖန်နှိုးလှုံ့ ရန်တို့ကိုမှုသဖြင့်။ ဝေရာ၊ မျက်ကြုတ်ကိုးတန် **ဖွဲ့သောရန်**တို့သည်။ န သမ္မန္တိ၊ မငြိမ်းမပျောက်လေကုန်။ တာတဒီဃာဝု၊ ဝုံ။ **အဝေရေနဟိ**-အဝေရေနဝေ၊ ဖန်ဖန်နှိုးလှုံ့ ရန်တို့ကို မမှုသဖြင့်သာလျှင်။ ဝေရာ၊ မျက်ကြုတ်ကိုးတန် ဖွဲ့သောရန်တို့သည်။ သမ္မန္တိ၊ ဆီခန်းသွေ့ခြောက် ဆီမီး တောက်သို့ ငြိမ်းပျောက်လေကုန်၏။ ။ဤကားအနက်။

အဓိပ္ပါယ်ကား။ ။တစ်ယောက်တည်းအား ဖွားမြင်၍ ထားခဲ့ရသဖြင့် အားကိုးရာမဲ့ နေရရှာသော အိုချစ်လှစွာသော ဒီဃာဝုငါ့သား၊ ငါဖခင်၏ စကားကို ချစ်သား နားစိုက်ပါသေလော့။ တစ်ယောက်နှင့် တစ်ယောက် ရန်ငြိုးဖောက်၍ မပျောက်မပြည် ရှည်စွာသော ရန်ငြိုးဖွဲ့ခြင်းကို စေ့စေ့ငုငု အောက်မေ့ရှု၍ မပြုပါလင့်။ ချစ်သား ဒီဃာဝု အဆွေခင်ပွန်း ကျွမ်းဝင်ဆက်ဆံ မေတ္တာနှံ၍ ရှိကုန်သော အဆွေခင်ပွန်းတို့၏ ပယ်ရှားဖြတ်လို တွန့်တိုပြတ်ပြတ် ဖြတ်လိုသည်အမှုကို မကြည့်ရှုပါနှင့်။ ချစ်သား ဒီဃာဝု လောကလူ့ရွာ၌ ကောဓအမျက် ဒေါသထွက်၍ မနှစ်သက်အမှု ကြည့်ရှုဖန်ဖန် အဖန်ဖန်အမျိုးမျိုး ရန်ငြိုးရန်အပေါင်းတို့သည် တပြောင်းပြန်ပြန် အလှန်လှန် အထပ်ထပ် မပြတ် မစဲ အမြဲတင်ဖွဲ့သဖြင့် ငြိမ်းပျောက်ခြင်းမည်သည် ရံခါတစ်စိ မရှိနိုင်ချေ၊ ချစ်သားဒီဃာဝု မျက်ကြုတ်ကိုးပါး ဖွဲ့ထားသော ရန်ငြိုးတို့သည် မအောက်မေ့ မစေ့ငု မကြည့်ရှုသဖြင့် ဥပကာရဂုဏ်ကို အာရုံပြုသော သူတို့အားသာ ဆီရည် ခန်းခြောက် ဆီမီးတောက်သည် ငြိမ်းပျောက်သည်ပမာ ကောင်းစွာငြိမ်းအေး ရန်နှင့်ဝေးသတည်းဟု ပြောဆိုလေသော် များစွာသော လူအပေါင်းတို့က အကြောင်းကိုမသိကြသောကြောင့် "ဥမ္မတ္တကောအယံဒီဃီတိကောသလရာဇာ" ဤဒီဃီတိကောသလမင်းသည် သေခြင်းဟု ဆိုအပ်သော သဘောသို့ နီးကပ် လာသောကြောင့် ကြောက်ရွံ့သွေးမူး ရူးသွပ်ခြင်းသို့ ရောက်လေသဖြင့် ထိုဤ ယောင်ယမ်း မြည်တမ်းသော အခြင်းအရာ လက္ခဏာသဏ္ဌာန် ရှိလေသည်။ ဤကောသလမင်း၏ ဒီဃာဝုကား အဘယ်နည်း အဘယ်သူကို ရည်၍ "မာခေါတွံတာတဒီဃာဝု"ဟူသော စကားတို့ကို ဆိုလေသနည်းဟု ပြောဆိုကြ ကုန်သည်ရှိသော် ဒီဃီတိကောသလမင်းက—

> နာဟံ ဘဏေ ဥမ္မတ္တကော ဝိပ္ပလပါမိ အပိစ ယော ဝိညူ
> သော ဝိဘာဝေဿတိ—

ဟူသော ပါဌ်ကို ရွတ်၏။

အနက်ကား။ ။ဘဏေ။ အချင်းတို့။ အဟံ၊ ငါသည်ကား။ ဥမ္မတ္တကော၊ သွေးလေမိန်းမူး ရူးသွပ်သည်ဖြစ်၍။ နဝိပ္ပလပါမိ၊ သတိချွတ်ယွင်း လွတ်ကင်းသည်ကြမ်း မပြည့်တမ်းပေ။ အပိစ၊ စင်စစ်သော်ကား။ ယော၊ အကြင်သူသည်။ ဝိညူ၊ သိကြားလိမ္မာ ပညာရှိပေ၏။ သော၊ ထိုပညာရှိသောသူသည်။ ဝိဘာဝေဿတိ၊ သိကြားလိမ္မာ ထင်ရှားစွာ ဖြစ်ရစ်ပေလတ္တံ့။ ။ဤကားအနက်။

အဓိပ္ပါယ်ကား။ ။အိုအချင်းတို့ ငါသည်ကား သေခါနီးကာလ မရဏာသန္နသို့ကျ၍ ရူးသွပ်သည်ဖြစ်၍ မြည်တမ်းယောင်ယမ်းသည် မဟုတ်။ ဤပရိသတ်ဗိုလ်ထု လူများစုသို့တွင် အကြင်သူသည် ပညာသတိ ရှိ၏။ ထိုပညာရှိသောသူသည် “မာ ခေါတုံ တာတ ဒီဃာဝု” စသော ငါဆိုအပ်သော စကားကို ထင်ရှားစွာ သိရစ်လတ္တံ့ဟု ပြော၏။

ချစ်သား ရဟန်းတို့ ထိုအခါ မင်းချင်းယောကျ်ား လူအများတို့သည် မိဖုရားနှင့်တကွ ဒီဃီတိကောသလမင်းကြီးကို ခရီးလမ်းမတစ်ခုမှ ခရီးလမ်းမတစ်ခုသို့ ယူဆောင်လျက် မြို့၏တောင်တံခါးဖြင့် ထွက်သွားဆောင်ထုတ်၍ မိဖုရားနှင့်တကွ ဒီဃီတိကောသလမင်းကြီးကို သတ်ဖြတ်ပိုင်းဝေလျက် လေးထွေလေးစု လေးပုံပြုပြီးမှ အစောင့်အရှောက်ကို ထားလျက် ပြန်သွားကြကုန်၏။

မိဘနှစ်ပါးတို့အလောင်းကို ပူဇော်ခြင်း

ဒီဃာဝုမင်းသားလည်း ဗာရာဏသီမြို့တွင်းသို့ ဝင်သွား၍ သေအရက်တို့ကို ထုတ်ဆောင်ယူငင် ပြီးသောအခါ အစောင့်အရှောက်တို့အား တိုက်ကျွေး၍ ထိုအစောင့်အရှောက်တို့ မေ့လျော့လည်းလဲ၍ နေကြစဉ် ထင်းတို့ကို ရှာမှီးစုစောင်း၍ မိခင်ဖခင်နှစ်ပါးတို့၏ ကိုယ်ကို ထင်းပုံတက်သို့တင်၍ မီးတိုက်သင်္ဂြိုဟ်၍ လက်ျာရစ်သုံးကြိမ် လှည့်လျက် ထင်းပုံကို ရှိခိုး၏။

ထိုအခါ ဗြဟ္မဒတ္တအမည်ရသော ကာသိကမင်းကြီးသည် အထက်ဖြစ်သော ပြာသာဒ်ဘွဲ့တည်သည်ဖြစ်၍ လက်ယာရစ်သုံးကြိမ်လှည့်သည်ကိုပြုလျက်ထင်းပုံကို လက်အုပ်ချီမိုး ရှိခိုးသော ဒီဃာဝုမင်းသားကိုမြင်၍ ဆင်ခြင်တော်မူသည်မှာ ဤသူသည် ဒီဃီတိကောသလမင်း၏ မိရင်း ဘရင်းတို့မှ ဆင်းသက်ပြန့်ပွါးသော အမျိုးသားစစ် ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။ ခြော်-ငါ့အား အကျိုးစီးပွါးမဲ့လေစွတကား၊ ငါ့အား တစ်စုံတစ်ယောက်သောသူမျှ လာ၍ မကြားချေတကား”ဟု စဉ်းစား ဆင်ခြင်တော်မူ၏။

ဒီဃာဝုမင်းသားလည်း တောထဲသို့သွား၍ လူမကြားရအောင် သည်းစွာ ငိုကြွေး ပူဆွေးပြီးမှ မျက်ရည်တို့ကို သိမ်းဆည်း သုတ်သင်ပြီးသော် ဗာရာဏသီပြည်တွင်းသို့ဝင်၍ နန်းတွင်း၏ အနီးဖြစ်သော ဆင်တင်းကုတ်သို့

သွားပြီးမှ ဆင်ဆရာ၏အထံ၌ ဆရာ- အကျွန်ုပ်သည် အတတ်ကို သင်ကြားလိုပါသည်ဟု ပြော၏။ ဆရာကလည်း အမောင်လုလင် သင်ကြားလော့ဟု ဆိုသဖြင့် ဒီဃာဝုသတို့သားသည် ဆင်ဆရာထံ၌နေပြီးမှ နံနက်မိုးသောက် လင်းစင်ခါနီးသို့ ရောက်လတ်သော် ဆင်တင်းကုပ်၌ သာယာချိုမြိန် ကောင်းမြတ်လှသော အသံဖြင့် သီချင်းကို သီလျက် စောင်းတီးလေသောအခါ ဗြဟ္မဒတ္တကာသိကမင်းကြီးသည် လင်းလုနီးခါရောက် မိုးသောက်ထ နံနက်၌ နှစ်သက်ဖွယ်သော အသံတို့ဖြင့် သာယာကောင်းမွန်စွာ သီချင်းကို သီလျက် စောင်းတီးသောအသံကို ကြားတော်မူ၍ အနီး၌ ခစားလာရောက်သော လူတို့ကို အချင်းတို့ ဤသီချင်းသံ စောင်းသံတို့သည်ကား အဘယ်သူ၏ အသံနည်းဟု မေးတော်မူ၏။ လူအပေါင်းတို့ကလည်း အရှင်မင်းမြတ် ဤအမည်ရှိသော ဆင်အတတ်ကိုသင်သော ဆင်ဆရာ တပည့်၏ အသံဖြစ်ပါသည်ဟု လျှောက်ကြား၏။

ဒီဃာဝုမင်းသား မိဘစကားကို နားထောင်သဖြင့် ထီးနန်းစည်းစိမ်ကို ရခြင်း

အိုအချင်းတို့၊ ထိုသို့တပြီးကား သီချင်းသီလျက် စောင်းတီးသော လုလင်ငယ်ကို ငါ၏ထံသို့ ဆောင်ခဲ့ကြကုန်လော့ဟု မင်းကြီးမိန့်တော်မူသည်ကာလ မင်းချင်းယောကျ်ား လူအများတို့သည် မင်းကြီး၏ စကားကို ဝန်ခံပြီး၍ လျင်မြန်စွာသွားပြီးမှ ဒီဃာဝုမင်းသားကို ခေါ်ဆောင်၍ မင်းကြီးရှေ့တော်သို့ သွင်းခဲ့ကြကုန်၏။ ရှေ့တော်သို့ ကျရောက်သောကာလ မင်းကြီးကလည်း အချင်းလုလင်၊ အသင်သည် နံနက် မိုးသောက်ကျရောက်စဉ်အခါက သာယာစွာသော အသံတို့ဖြင့် သီချင်းကိုသီလျက် စောင်းကိုတီးသည် မဟုတ်တုံလောဟု မေးတော်မူ၏။ ဒီဃာဝုမင်းသားကလည်း ဟုတ်ပါပေ၏ အရှင်မင်းကြီးဟု ဝန်ခံသဖြင့် ထိုသို့တပြီးကား အသင်လုလင်ငယ်၊ ယခုနေ့ကျ ဤမှစ၍ ငါ၏ထံ၌ အမြဲခစားလုပ်ကျွေးလော့ဟု မင်းကြီးက မိန့်တော်မူသဖြင့် ကောင်းလှပါပြီ အရှင်မင်းကြီးဟု ဝန်ခံ၍ ဒီဃာဝုသတို့သားသည် မင်းကြီးအား များစွာသော နှစ်သက်မြတ်နိုးဖွယ်တို့ကို ကြည့်ရှုလျက် ပြုစုခစား လုပ်ကျွေးသည်ရှိသော် မကြာမြင့်မီပင်လျှင် မင်းကြီးသည် ဒီဃာဝုမင်းသားကို အကျွမ်းဝင်သော အားဖြင့် အတွင်း၌ထားလျက် ခစားလုပ်ကျွေးစေ၏။

ထို့နောက်ကာလ ဗြဟ္မဒတ္တမင်းကြီးက ဒီဃာဝုမင်းသားကို ခေါ်တော်မူ၍ အချင်းလုလင် ရထားပြင်လော့၊ သမင်တောသို့ သွားကြကုန်အံ့ဟုအမိန့်တော်ရှိသည်ကာလ ဒီဃာဝုမင်းသားလည်း မင်းကြီး၏စကားကို ဝန်ခံ၍ မင်းစီးရထားကို ပြင်ဆင်စီမံပြီးလျှင် မင်းကြီးကို လျှောက်ထားလေ၏။ ထိုအခါ

ဗြဟ္မဒတ္တကာသိက မင်းမြတ်သည် မြတ်သောရထားသို့ တက်စီး၍ ဒီဃာဝု မင်းသားကို ရထားမောင်းနှင်စေ၏။ ဒီဃာဝုမင်းသားလည်း အကြင်သို့သော အခြင်းအရာဖြင့် ရထားကို မောင်းနှင်သည်ရှိသော် မင်းကြီး၏ စစ်သည်ဗိုလ်ထု တို့သည် မိုခြင်းငှါ မစွမ်းနိုင် ထိုသို့သောအခြင်းအရာဖြင့် ရထားကို လျင်မြန်စွာ မောင်းနှင်ခဲ့၍ ဝေးစွာသောအရပ်သို့ ကျရောက်လေသော် ဗြဟ္မဒတ္တမင်းကြီးက ဒီဃာဝုမင်းသားကို အချင်းလုလင် ရထားကို ချွတ်လော့၊ ငါသည် အလွန် ပင်ပန်းသောသဘောရှိ၏၊ သို့ဖြစ်၍ သက်သာရာကို ရစိမ့်သောငှါ အနည်း ငယ်မျှ အိပ်အံ့ဟုဆို၏ ဒီဃာဝုမင်းသားလည်း ကောင်းပါပြီဟုဝန်ခံ၍ရထားကို ချွတ်ပြီးမှ မြေ၌ ပလ္လင်ဖွဲ့ခွေသဖြင့် ထိုင်နေ၏။

ထိုအခါ ဗြဟ္မဒတ္တအမည်ရသော ကာသိက မင်းကြီးသည် ဒီဃာဝု မင်းသား၏ ရင်ခွင်ထက်၌ ဦးခေါင်းကို ထားလျက် အိပ်သည် ရှိသော် ပင်ပန်းလှသော သဘောရှိရကား တခဏခြင်း အိပ်ပျော်ခြင်းသို့ ရောက်၏။ ဒီဃာဝုမင်းသားလည်း မင်းကြီးအိပ်ပျော်သည်ကို သိလျှင် ဆင်ခြင်သည်မှာ "ဤမင်းကြီးသည် ငါတို့၏ထီးနန်းစည်းစိမ် နိုင်ငံမြို့ပြင် ကျွန်သင်းကျွဲနွား ရထားဆင်မြင်းမှစ၍ ကျိကြဲဘဏ္ဍာတို့ကို လုယက်ဖျက်ဆီးသဖြင့် အချည်းနှီး အကျိုးမဲ့ကိုသာ ရှာကြံပြုလုပ်ရုံမျှမက ငါ၏မိခင်ဖခင်တို့ကိုလည်း ဤမင်းကြီး ပင် သတ်လေသည်။ ယခုအခါ ငါသည် ဤရန်ကို ပယ်လှန်သတ်ဖြတ် ပြတ်အောင်ပြုတော့အံ့"ဟု ကြံ၍ သံလျက်အိမ်မှ၊ သန်လျက်ကို ထုတ်၏။ ထို့နောက်တဖန် စဉ်းစားဆင်ခြင်ပြန်သည်မှာ "ငါ၏ဖခင်သည် နတ်ပြည်ခွင်သို့ ကြွတော်မူခါနီးကာလ၌ "မာ ခေါ တွံ။ပ။သမ္မန္တိ"ဟူသော စကားဖြင့် ချစ်သား ဒီဃာဝု....အဝေးသည့်ရန်၏ရှည်ခြင်းကို မကြည့်ရှုပါလင့်၊တိုသောအဆွေခင်ပွန်း ကိုလည်း မရှုပါလင့်၊ ချစ်သားဒီဃာဝု... ရန်ဟူသမျှတို့သည် တုံ့လှည့်တဖန် ရန်မူပြန်သဖြင့် တစ်ရံတစ်ခါမှ ငြိမ်းပျောက်ခြင်းမရှိ၊ ရန်ကိုရန်ခြင်း တုံ့နှင်း တစ်ဖန် မလုန်မူ၍ သည်းခံနိုင်သော သူသည်သာလျှင် ရန်အပေါင်းဟူသမျှတို့ သည် ကင်းပငြိမ်ချမ်းလေသတည်းဟု အသီးသီးအဝဝ ညွှန်းဖော်ပြလျက် ဆုံးမတော်မူခဲ့သည် မဟုတ်တုံလော၊ ငါသည် အကယ်၍ ဗြဟ္မဒတ္တမင်းမြတ်၏ ဦးဆက်ကိုဖြတ်လျက် သတ်မိသည်ဖြစ်ခဲ့အံ့၊ ဖခင်၏စကားကို မနာမယူ ယွင်းဖောက်၍ ကျော်နင်းလွန်ကျူးရာ ရောက်ချေတော့မည်ဟု ထုတ်အပ်သော သန်လျက်ကို သန်လျက်အိမ်အတွင်းသို့ တဖန်သွင်းထားပြန်၏။

ထိုနည်းအတူ သုံးကြိမ်တိုင်အောင် ကြံစည်ဆင်ခြင်းသည် အဆုံးသို့ကျမှ ဗြဟ္မဒတ္တ ကာသိကမင်းကြီးသည် ကြောက်ရွံ့တုန်လှုပ် ထိတ်လန့်သောသဘော ရှိသည်ဖြစ်၍ အဆောတလျှင် ရှောင်တခင်အိပ်ပျော်ရာမှ ထ၏ ထိုအခါ ဒီဃာဝုမင်းသားက အရှင်မင်းကြီး ကြောက်ရွံ့တုန်လှုပ် ထိတ်လန့်သော

သဘောရှိသည်ဖြစ်၍ အဘယ်ကြောင့် စက်တော်ခေါ်ရာမှ အဆောတလျင် ရှောင်တခင် ထပါသနည်းဟု မေးသည်ရှိသော် အချင်းလုလင် ငါသည် အိမ်မက်ကို မြင်မက်သည်မှာ "ဤအရပ်ဒေသ တောဌာနၐ္ဍ ဒီဃီတိကောသလမင်း၏သားဖြစ်သော ဒီဃာဝုမင်းသားသည် ငါ့အား သန်လျက်ဖြင့် ဦးဆက်ကို ဖြတ်၍ ချလေသည်" ဟု အိမ်မက်မြင်လေသည်။ ထိုကြောင့် ငါသည် စက်တော်ခေါ်ရာမှ ကြောက်လန့်တကြား တုန်လှုပ်လျက် လျင်မြန်စွာ ထသတည်းဟု ပြန်ကြားသောကာလ ဒီဃာဝုမင်းသားသည် လက်ဝဲလက်ဖြင့် ဗြဟ္မဒတ္တမင်းကြီး၏ ဦးခေါင်းကိုကိုင်လျက် လက်ျာလက်ဖြင့် သန်လျက်ကို ထုတ်ကိုင်ရွယ်မိုးလျက် ဗာရာဏသီပြည်ကြီးကို အစိုးရသော ဗြဟ္မဒတ္တမည်သော ကာသိကမင်းကြီး အသင်၏အိပ်မက်၌ ကွက်ကွက်ထင်ရှား မြင်မက်၍ထားသော ဒီဃီတိကောသလမင်း၏သား ဒီဃာဝုမင်းသားဟူသည် ငါမဟုတ်တုံလော၊ အသင်မင်းကြီးသည် ငါတို့၏ထီးနန်းစည်းစိမ် ရိပ်ငြိမ်ခပင်း ကျွန်သင်းကျွဲနွား ရထားဆင်မြင်းမှစ၍ ကျိကြာဘဏ္ဍာတို့ကို လုယူဖျက်ဆီး အချည်းနှီးပြုရုံမျှမက ဘမိနှစ်ပါးတို့ကို ထင်ရှားစွာကွပ်မျက်သဖြင့် သတ်လေသည်။ ယခုအခါ ငါအခွင့်သာသဖြင့် မညှာရက်စက် ဤတောနက်တွင် အသင်မင်းကြီး၏အသက်ကို သတ်ဖြတ်တော့အံ့ဟု ခြိမ်းခြောက်သောကာလ ဗြဟ္မဒတ္တမင်းကြီးသည် ပြင်းစွာကြောက်ရွံ့ခြင်းဖြစ်၍ ဒီဃာဝုမင်းသား၏ ခြေရင်း၌ဝပ်ပြီးလျှင် ချစ်သား ဒီဃာဝု ငါ၏အသက်ကို ချမ်းသာပေးပါဦးလော့ဟု သုံးကြိမ်တိုင်အောင် တောင်ပန်းမှ ဒီဃာဝုမင်းသားက အရှင်မင်းကြီးသည် အကျွန်ုပ်အား အသက်ဇီဝိတိန္ဒြေ တည်နေရအောင် ပေးပါသည်ဖြစ်အံ့၊ အကျွန်ုပ်သည် အရှင်မင်းကြီး၏အသက်ဇီဝိတိန္ဒြေကို ပေးခြင်းငှါ စွမ်းနိုင်ပါ၏ဟု ဆို၏။

ဗြဟ္မဒတ္တမင်းကြီးကလည်း ထိုသို့တပြီးကား ချစ်သားဒီဃာဝု သင်သည် ငါ့အား ဇီဝိတိန္ဒြေအသက်ကို ပေးပါလော့၊ ငါသည်လည်း အသင်အား ဇီဝိတိန္ဒြေအသက်ကို ပေးပါအံ့ဟုဆို၍ အချင်းချင်း တယောက်နှင့်တယောက် ဇီဝိတိန္ဒြေတည်နေသမျှပတ်လုံး ထိုဘဝဆုံးသည်တိုင်အောင် အသက်ကိုပေးခြင်း စသည်ကို ပြုကြပြီးမှ နောက်၌တစ်ဖန် မပြစ်မှားစိမ့်သောငှါ ကျိန်စာပြုခြင်းကို ပြုကုန်၏။ ထိုနောက်မှ ဗြဟ္မဒတ္တမင်းကြီးက ချစ်သားဒီဃာဝု၊ ရထားကို ကလေလော့ သွားကြကုန်အံ့ဟု မိန့်တော်မူ၏။ဒီဃာဝုမင်းသားလည်း ကောင်းပါပြီဝန်ခံ၍ ရထားကိုကပြီးလျှင် မင်းကြီးအားကြားလျှောက်၏။ မင်းကြီးလည်း ရထားကိုစီးပြီးလျှင် ဒီဃာဝုမင်းသားကို မောင်းနှင်စေ၍ ခရီးအစဉ်အတိုင်း လာခဲ့ရာ ကွဲပြား၍ ကျန်ရစ်ခဲ့သော စစ်သည်ဗိုလ်ထုတို့နှင့် ပေါင်းဆုံမိလေ၏။

ထိုအခါ ဗြဟ္မဒတ္တမင်းကြီးသည် ဗာရာဏသီပြည်သို့ ဝင်၍ အလုပ်အကျွေးဖြစ်ကုန်သော အမတ်အပေါင်းတို့ကို စည်းဝေးစေပြီးမှ အချင်းတို့ အသင်တို့

သည် ဒီဃီတိ ကောသလမင်း၏ သားဖြစ်သော ဒီဃာဝုမင်းသားကို တွေ့မြင်ကြကုန်၏လော ထိုမင်းသားကို အဘယ်သို့ပြုကြကုန်မည်နည်းဟု မိန့်ဆိုတော်မူသောကာလ အချို့သောအမတ်တို့က အရှင်မင်းကြီး အကျွန်ုပ်တို့သည် လက်ကို ဖြတ်ကြကုန်အံ့၊ အချို့သော အမတ်သူရဲတို့က အရှင်မင်းကြီး အကျွန်ုပ်တို့သည် ခြေကို ဖြတ်ကုန်အံ့၊ အချို့ကုန်သော အမတ်သူရဲတို့က အရှင်မင်းကြီး အကျွန်ုပ်တို့သည် လက်ခြေတို့ကို ဖြတ်ကုန်အံ့၊ အချို့သော အမတ်သူရဲတို့က အရှင်မင်းကြီး အကျွန်ုပ်တို့သည် လည်ကိုဖြတ်ကုန်အံ့၊ အချို့သော အမတ်သူရဲတို့က အရှင်မင်းကြီး အကျွန်ုပ်တို့သည် နား-နှာ-ဦးခေါင်းတို့ကို ဖြတ်ကုန်အံ့ဟု အသီးသီး လျှောက်ထားကြကုန်၏။

ထိုအခါကာလ ဗြဟ္မဒတ္တမင်းကြီးက အချင်းတို့ ဤသူငယ်သည်ကား ဒီဃီတိ ကောသလမင်း၏ သားဖြစ်သော ဒီဃာဝု မင်းသားတည်း၊ အချင်းတို့ ဤမင်းသားသည် ငါ့အား အသက်ကို ပေးအပ်၏။ ငါသည်လည်း ဤမင်းသားအား အသက်ကို ပေးအပ်သည် ဖြစ်သောကြောင့် တစုံတခုမျှ ဤမင်းသားအား ပြုခြင်းကိစ္စကို မရပလေဟု မိန့်တော်မူပြီး၍ ဗြဟ္မဒတ္တ မင်းကြီးက ဒီဃာဝု မင်းသားကို ချစ်သားဒီဃာဝု အသင်၏ ဖခင်သည် စုတိမနေ သေလွန်ခါနီးကာလက– "မာ ခေါ တွံ ။ပ။ ဝေရာ သမ္မန္တိ"ဟု မှာထား ဆုံးမခဲ့သော ဩဝါဒ စကားသည် အဘယ်သို့သော အကြောင်းကို ရှုံးပေါင်းသမှု ရည်ညွှန်းပြုသော အားဖြင့် ဆုံးမခဲ့သော စကားပေနည်းဟု မေးတော်မူသည်ရှိသော်။ ဒီဃာဝု မင်းသားက အရှင်မင်းကြီး အကျွန်ုပ်၏ ဖခင်သည် စုတိခွင်သို့ ကြွဝင်ခါနီးကာလ ဆုံးမမှာထားခဲ့သော စကားအပေါင်းတို့တွင် "မာ ခေါ တွံ တာတ ဒီဃာဝု ဒီဃံ"ဟူသော စကားအရမှာ မျက်ကြုတ် ကိုးတန် ဖွဲ့ထားသောရန်ကို ရှည်ကြာသည်ကို မပြုပါလင့်ဟု ဆိုလိုပါသည်။ "မာ ရဿံ"ဟူသော စကား၏အရမှာ အဆွေခင်ပွန်း ကျွမ်းဝင်ဆက်ဆံကုန်သော သူတို့ကို လျင်စွာကွဲပြား မုန်းထား အမျက် ဖျက်ဆီးခြင်းကို မပြုပါလင့်ဟု ဆိုလိုပါသည်။ "န ဟိ တာတ ဒီဃာဝု ဝေရေန ဝေရာ သမ္မန္တိ၊ အဝေရေန ဟိ တာတ ဒီဃာဝု ဝေရာ သမ္မန္တိ"ဟူသော စကား၏ အရမှာ အရှင်မင်းကြီး.... အရှင်မင်းကြီးသည် အကျွန်ုပ်၏ မိခင်ဖခင်တို့၏ ဇီဝိတိန္ဒြေအသက်ကို သတ်ဖြတ်အပ်သည်ဖြစ်၍ အရှင်မင်းကြီးကို အကျွန်ုပ်က အကယ်၍ သတ်သည်ဖြစ်ခဲ့အံ့၊ အရှင်မင်းကြီး၏ အကျိုးစီးပွားကို အလိုရှိကုန်သော များစွာသော သူတို့သည် ရှိကုန်၏။ ထိုသူတို့သည် အကျွန်ုပ်၏ ဇီဝိတိန္ဒြေ အသက်ကို ပယ်ဖျက် ချသတ်ခြင်းကို ပြုကုန်ရာ၏၊ အကျွန်ုပ်၏ ဇီဝိတိန္ဒြေ အသက်ကို ပယ်ဖျက်ချသတ်သော သူတို့ကို အကျွန်ုပ်၏ အကျိုးစီးပွားကို အလိုရှိသော သူတို့က တဖန် ချသတ်ပြန်ရာ၏။ ဤသို့ တစ်ဦးနှင့် တစ်ဦးကို အဆူးလုံ့လဝီရိယဖြင့် သတ်ချပယ်ဖျက် ကြသည်ရှိသော် အဆက်

မပြတ် အကပ်ထပ်ရန်ကို မြင်သဖြင့် "အဘယ်အခါတွင်မျှ ထိုဘေးရန်ခပ်သိမ်း ငြိမ်းပျောက်အံ့သည် မရှိ၊ ဤယခု အခါ၌ကား အရှင်မင်းကြီးသည် အကျွန်ုပ်အား အသက်ကိုပေး၏၊ အကျွန်ုပ်သည်လည်း အရှင်မင်းကြီးအား အသက်ကို ပေးသဖြင့် ဤရန်စသည် မထမကြွတခဏဖြင့် ပပျောက်၍ ငြိမ်းရသည်ကို ဆိုလိုပါသည်။ အရှင်မင်းကြီး ဤသို့ ပြဆိုခဲ့ပြီးသော အဓိပ္ပါယ် အသွယ်သွယ်တို့ကို ရည်သွန်းတော်မူ၍ အကျွန်ုပ်၏ ဖခင်သည် စုတိခွင်သို့ ကြွဝင်ခါနီးကာလ၌ ဆုံးမသြဝါဒစကား မှာထားခဲ့ပါသည်ဟု လျှောက်ကြားသောကာလ။ ဗြဟ္မဒတ္တမင်းကြီးက—

အစ္ဆရိယံ ဝတ ဘော၊ အဗ္ဘုတံ ဝတ ဘော၊ ယာဝ ပဏ္ဍိတော အယံ ဒီဃာဝု ကုမာရော၊ ယတြ ဟိ နာမ ပိတုနော သံခိတ္တေန ဘာသိတဿ ဝိတ္ထာရေန အတ္ထံ အာဇာနိဿတိ–

ဟူသော ပါဠိဖြင့် ချီးမွမ်းထောမနာတော်မူ၏။

အနက်ကား။ ။ဘော၊ အိုအချင်းတို့။ အစ္ဆရိယံ ဝတ၊ ဧကန် အံ့ဖွယ်ရှိပါပေစွတကား။ ဘော၊ အိုအချင်းတို့။ အဗ္ဘုတံ ဝတ၊ ဧကန် မဖြစ်ဖူးမြဲ ဖြစ်လေစွတကား။ အယံ ဒီဃာဝု ကုမာရော၊ ဤဒီဃာဝု မင်းသားသည်။ ပဏ္ဍိတော၊ ပညာရှိ၏။ ယတြဟိ နာမ၊ အကြင်သို့ သဘောရှိသည်မည်သော။ ပိတုနော၊ ဖခင်၏။ သံခိတ္တေန၊ အကျဉ်းအားဖြင့်။ ဘာသိတဿ၊ ဆိုဆုံးမအပ်သော စကား၏။ အတ္ထံ၊ အနက်ကို။ ဝိတ္ထာရေန၊ အကျယ်အားဖြင့်။ အာဇာနိဿတိ၊ ဝေဖန်ခွဲခြမ်း၍ သိပေ၏တကား။ ဤကားအနက်။

အဓိပ္ပါယ်ကား။ ။အိုအချင်းတို့ အလွန်အကြူး အထူးသဖြင့် ချီးမွမ်းအံ့သြဖွယ် ရှိပေစွတကား အိုအချင်းတို့ မဖြစ်ဖူးမြဲ ဖြစ်လေစွတကား။ ဤဒီဃာဝုမင်းသားသည် သိကြားလိမ္မာ ပညာအမြင် ရှိလှပေ၏။ ယင်းကဲ့သို့လျှင် မိမိ၏ဖခင်သည် အကျဉ်းသခေ်ပ အမြွက်မျှဖြင့် ဆုံးမမြွက်ဆိုခဲ့သော စကား၏ အဓိပ္ပါယ်တို့ကို အကျယ်ဝိတ္ထာရအားဖြင့်ဝေဖန်၍ သိလေစွတကားဟု ချီးမွမ်းထောမနာပြီးလျှင် ချစ်ခင်လှစွာသော မိမိ၏သမီးတော်ကို ထိုဒီဃာဝုမင်းသားအား ဆောင်နှင်းပြီးမှ ဒီဃာဝုမင်းသားအား ဖခင်၏ အမွေဖြစ်သော တိုင်းပြည်ထီးနန်းစည်းစိမ်ကို ပေးအပ်တော်မူ၏။

မြတ်စွာဘုရား ပါလိလေယျကတောသို့ ကြွရောက် ဝါဆိုတော်မူခြင်း

ချစ်သားရဟန်းတို့ ထိုအခါကာလ နှစ်ဦးနှစ်ဝသော မင်းတို့သည် အချင်းချင်း အမျက်ထွက်၍ လက်နက်စွဲကိုင် အနိုင်အထက် နှိပ်စက်အပ်ပြီး

သောသူ ဖြစ်ပါလျက်နှင့်ပင်သော်လည်း သူတော်ကောင်းတည်းဟူသော ဒီဃီ-တိကောသလမင်း၏ ဆုံးမခဲ့သော ဩဝါဒစကားအရဖြင့် သည်းခံခြင်း ရှိကြကုန်သည်ဖြစ်၍ နှစ်ဌာနသော တိုင်းကြီး ပြည်ကြီးတို့၌ ချစ်ကြည်ဆက်ဆံ နိုင်ငံထီးနန်းကို သိမ်းမြန်းအုပ်ချုပ်ရသော မင်းအဖြစ်သို့ ရောက်တုံသေး၏။ အသင်တို့သည် ငါကဲ့သို့သော ဘုရားသည် ထင်ရှားရှိစဉ် သွန်သင်ဆုံးမ ဩဝါဒဒေသနာကောင်းစွာဟောကြားအပ်သော ဝိနည်းတရားတော်၌ သဒ္ဓါတရား ဖြစ်ပွါး ယုံကြည် ရဟန်းပြုကြကုန်သည် မှန်ပါလျက် ဘယ်အတွက်ကြောင့် အမျက်ဒေါသကို ပယ်ရှားလျက် သည်းခံခြင်းတရားကို အားမထုတ်ကြပါကုန်သနည်း။

ချစ်သားရဟန်းတို့ အမျက်ဒေါသ စသည်ဖြစ်ပွါး ရန်အများတို့ကို ပယ်ရှားစွန့်ပစ်လျက် နှစ်သက်သောအားဖြင့် သည်းခံခြင်းတရားကို အားထုတ်ကြပါကုန်လော့။ အမျက်မလှန် သည်းခံခြင်းကို ရှေးရှုလျက် ကြည်ဖြူနှစ်သက် စုံမက်သဖြင့် သင့်တင့်သော သမာဆန္ဒ ရှိကြကုန်သဖြင့် တင့်တယ်စွာ နေထိုင်ကြကုန်လော့ဟု ဆုံးမဟောကြားလေငြားသော်လည်း ထိုရဟန်းတို့ အညီအညွတ်ဖြစ်ခြင်းငှါ မစွမ်းနိုင်လေ မြတ်စွာဘုရားသခင်သည် ဤကဲ့သို့ ငြင်းခုံခိုက်ရန်အတန်တန် ဖြစ်ပွါးသော ရဟန်းအများတို့နှင့် ရောပြွမ်းလျက် သီတင်းသုံးမွေ့လျော် စမွယ်တော်မူရသည်၌ ငြီးငွေ့ဆန့်ကျင်ခြင်း ရှိတော်မူလှ၍ ငါဘုရားသည် များစွာသော ဤရဟန်းတို့နှင့် ရောပြွမ်း၍ နေရခြင်းသည် ပင်ပန်းဆင်းရဲသဖြင့်သာ နေရချေသည်။ ငြင်းခုံကဲ့ပြားသော ဤရဟန်းများတို့လည်း ငါ၏စကားကို နားထောင်ခြင်း မရှိကြကုန်။ အလုံးစုံသော ရဟန်းသံဃာများစွာသော ဟာပည့်ပရိသတ်တို့ကို ပယ်စွန့်လျက် တစ်ယောက်တည်းသာကိန်းအောင်းနေခြင်းငှါ ကောင်းစွာ လျောက်ပတ်လှသေးသည်ဟု ကြံဆင်ခြင်တော်မူပြီးသော် ကောသမ္ဗီပြည်တွင်းသို့ ဆွမ်းခံခြင်းအလိုငှါ လှည့်လည်တော်မူပြီး၍ ရဟန်းအပေါင်းတို့ကို ပန်ကြားတော်မမူခဲ့ဘဲ ကိုယ်တော်မြတ် တစ်ပါးတည်းသာလျှင် မိမိ၏ သပိတ်သင်္ကန်းတော်တို့ကို ကိုင်စွဲယူငင်တော်မူ၍ ပါလိ-လေယျကရွာသို့ ရှေးရှုကြွတော်မူခဲ့ပြီးလျှင် ထိုပါလိလေယျကရွာ၌ အဖော်မလှောက် တစ်ယောက်ထီးတည်း ကိန်းအောင်းပျော်နေလေ့ရှိသော ဘဂုမထေရ်အား တစ်ပါးတစ်ယောက်တည်းသာ ကိန်းအောင်းနေမှုရာ၌ ကျင့်ရာသောဝတ် မချွတ်ဖွယ်ရန် အကြောင်းကို ကောင်းစွာ ဟောကြားတော်မူခဲ့ပြီး၍ ပါစီနဝံသ ဌာနရိပ်မြုံ အရှေ့မိဂဒါဝုန်၌ တအူတုံဆင်း ညီရင်းအစ်ကိုတမျှကဲ့သို့ ညီညွတ်စွာ နေကြသော သုံးဝသော မထေရ်တို့ကို သာမဂ္ဂီသဘောဖြင့်လိုက်လျောဆင့်ဆင့် သင့်တင့်ညီညွတ်စွာ နေထိုင်ကြသောအရာတို့၌ ကြီးစွာသောအကျိုးအာနိသံသကို မြွက်ဟထုတ်ဖော် ဟောကြားတော်မူခဲ့ပြီးသော် ပါလိ-လေယျကတောအုပ်သို့ ကပ်၍ အထပ်ထပ်သော အခက်အရွက်တို့ဖြင့် စပ်ယှက်

ဝေဆာ ချမ်းအေးစွာ အရိပ်ရှိသော အင်ကြင်းပင်ရင်းသို့ ကပ်လျက် တင့်တယ် လျောက်ပတ် မြင့်မြတ်သော ယာပဘာဖြင့် မျှတ သီတင်းသုံးတော်မူ၏။

ပါလိလေယျက ဆင်မင်းဝတ္ထု

ဤတောအုပ်၌ ပါလိလေယျကမည်သော ဆင်သည် ရှေးယခင်ကာလက များလှစွာသော ဆင်အပေါင်းတို့နှင့် လှည့်ပတ်သွားလာရသည့်အခါ များစွာသော ဆင်ပေါက်, ဆင်မ, ဆင်ငွေ့ဟူသမျှတို့သည် ရှေးကအလျင် ပြေးဝင်သွားရောက်၍ ညွန့်ညှောက်နုပျို စိမ်းစိုသော သစ်ရွက် သစ်ခက် မြက်တို့ကို ချိုးဖျက်စားသောက်၍ သွားကြသဖြင့် နောက်မှလိုက်ရသောငါအား ရင့်ငြား ကြွေယော် ကြမ်းတော်အခက် မြက်သစ်ရွက်တို့ကိုသာ စားရချေသည်။ ရေယဉ် အတွင်း သက်ဆင်းကြသော ကာလလည်း။ ရှေ့ကဖြတ်ကာ ကြည်အေးစွာသော ရေတို့ကို သောက်ပြီးမှ မွှေနှောက်၍ပစ်ကြသောကြောင့် နောက်လှသော ရေကိုသာ သောက်မျိုရချေသည်၊ ရေ၏အတွင်း ဆင်းသောအခါ တက်သော အခါတို့၌ ဆင်ပေါက်, ဆင်မ, ဆင်ငွေ့ဟူသမျှတို့သည် ခွန်အားဗလ နည်းပါးလှသော ငါ့အား ထိပါးတိုက်ခိုက်လျက် သွားကြကုန်သည်။ ဤသို့သော ဒုက္ခတို့ကို ငါခံစားရခြင်းသည် အပေါင်းအဖော်တို့နှင့်တကွ နေရခြင်းကြောင့် ဖြစ်ရလေသည်ဟု ကြံစည်တွေးတောလျက် များစွာသော သူတို့နှင့် ပေါင်းသင်း ဆက်ဆံ၍ နေရခြင်းကို ငြီးငွေ့လှသောကြောင့် ဆင်အပေါင်းတို့မှ ကြဉ်ရှောင်ပယ်ခွါလျက် တစ်ကောင်တည်းသာလျှင် ပါလိလေယျက တောအုပ်၌ မွေ့လျော်လည်ပတ် ကျက်စား၍ နေသဖြင့် မြတ်စွာဘုရား သီတင်းသုံးတော်မူရာ အင်ကြင်းပင်ရင်းသို့ ကပ်လာ၍ မြတ်စွာဘုရားသခင်ကို ကြည်လင်ကော်ရော် ပူဇော် ရှိခိုးပြီး၍ ထိုဤအရပ် ထက်ဝန်းကျင်ကို ကြည့်ရှုသည်ရှိသော် လုပ်ကျွေးမည့်သူ ပုဂ္ဂိုလ်ဟူသမျှ တစ်စုံတယောက်မျှ မပါသည်ကို သေချာထင်ဆင်သိမြင်သောကာလ အကိုင်းအခက် အရွက်အချပ်တို့ အထပ်ထပ် ဝေဆင့်သဖြင့် သင့်တင့် ကောင်းမြတ်လှသော အင်ကြင်းပင်ကြီး၏ အောက်ခြေ ဌာန၌ မြေမှုပေါ်ထွက်၊ ဖြန့်ယှက်တည်တည်မညီညွတ်သော အမြစ်ဟူသမျှတို့ကို မိမိ၏ ခြေဖြင့် ဖြတ်ချေပုတ်ခတ် ဖြတ်တောက်ပယ်ရှား ရွေပြီးသော် နှာမောင်းဖြင့် သစ်ခက်ကို ချိုးဖျက်ဖြတ်တောက်၍ ယူပြီးလျှင် မြတ်စွာဘုရား သီတင်းသုံးတော်မူရန် အလို့ငှါ ကောင်းစွာ တံမြက်လှဲ၍ ပေးပေ၏။

ထိုအခါမှ စ၍ နှာမောင်းဖြင့် ရေအိုးကို ယူပြီးသောအခါ မြတ်စွာဘုရားသခင်၏ သောက်တော်ရေ သုံးတော်ရေတို့ကိုလည်း တည်ထားပေ၏။ မြတ်စွာဘုရားသည် ရေပူရေနွေးဖြင့် အလိုရှိတော်မူသည်ရှိသော် ရေပူရေနွေးကို စီရင်၍ ပေးပေ၏။ အဘယ်သို့ စီရင်နည်းဟူမူ ထင်းသစ်တို့ကို ထင်းသစ်ချင်း

တိုက်ခိုက်ပွတ်ပြီး၍ မီးကိုဖြစ်စေလျက် ထိုမီး၌ သစ်တို့ကို ထည့်ပြီးသည်ကာလ မီးတောက်ကို ဖြစ်စေ၍ မီးတောက်ထဲ၌ ကျောက်ကို ထည့်ပြီးလျှင် ကျက်စွာ မီးဖုတ်၍ ဒုတ်သုန်ကန်ငယ်ဖြင့် ပြန်လှန်လိမ့်ယူပြီးလျှင် ရေအိုင်ငယ် တစ်ခုသို့ ချ၍ ထိုနောက်မှ နှာမောင်းတည်းဟူသော လက်ဖြင့် ရေထက်သို့ ထည့်ချ စူးစမ်း၍ ရေ၏ ပူနွေးသည်၏အဖြစ်ကို သိပြီးသော် မြတ်စွာဘုရားသခင် ကိုယ်တော်မြတ် အထံသို့ သွား၍ ရှိခိုး၍နေ၏။

မြတ်စွာဘုရားသခင်ကား ပါလိလေယျက အသင်သည် ရေကို ပူစေအပ်ပြီလော့ဟု မိန့်တော်မူပြီးသော် ထိုရေအိုင်ငယ်သို့ ကြွသွားတော်မူပြီးလျှင် ရေသုံးသပ်တော်မူ၏။ ထိုနောက်မှ ပါလိလေယျက ဆင်သည် တောခွင်၌သာန ချိုမြိန်ကောင်းမြတ်သော နတ်သြဇာသဖွယ် အသွယ်သွယ်သော သစ်သီးကြီးငယ်တို့ကို ရှာကြံ ဆောင်ယူလျက် ပေးလှူ၏။ အကြင်အခါကာလ၌ မြတ်စွာဘုရားသခင်သည် ရွာတွင်းသို့ ဆွမ်းခံခြင်းငှါ ကြွတော်မူ၏။ ထိုအခါကာလ၌ ပါလိလေယျက ဆင်သည် မြတ်စွာဘုရားသခင့်၏ သပိတ်သင်္ကန်းတော်တို့ကို ယူ၍ မိမိ၏ ဦးကင်းထက်၌ တင်ထားပြီးလျှင် မြတ်စွာဘုရား ကိုယ်တော်မြတ်နှင့် ထက်ကြပ်မကွာ အတူသာလျှင် လိုက်သွား၏။ မြတ်စွာဘုရားသခင်သည်လည်း ရွာ၏ ဥပစာရသို့ ကျရောက်သောကာလ ပါလိလေယျက.... ဤအရပ်မှ စ၍ အသင်သည် ရှေ့သို့တစ်ဖန် သွားပြာအံ့သောငှါ မတတ်ကောင်း ငါဘုရား၏ သပိတ်သင်္ကန်းကို ဆောင်ခဲ့လော့ဟု မိန့်တော်မူ၍ သပိတ်သင်္ကန်းကို ဆောင်စေပြီးလျှင် မြတ်စွာဘုရားသခင်သည် ရွာတွင်းသို့ ဆွမ်းခံ ကြွဝင်တော်မူ၏။

ပါလိလေယျက ဆင်သည်လည်း အကြင်မျှလောက် ဆွမ်းခံရွာမှ မြတ်စွာဘုရား ကြွထွက်တော်မမူလာသေး၊ ထိုမျှလောက်သော ကာလပတ်လုံး မြတ်စွာဘုရား မိန့်မှာချထားခဲ့သော ထိုနေရာကပင် ငံ့လင့်ဆိုင်းမှီ ရပ်တည် စောင့်စား၍ နေပြီးသောအခါ မြတ်စွာဘုရား ကြွလာတော်မူသည်ရှိသော် ခရီးဦးကြိုဆိုလျက် ရှေးနည်းဖြင့်သာလျှင် သပိတ်သင်္ကန်းကို ကိုင်လှမ်းဆွဲငင် ယူ၍ မြတ်စွာဘုရား သီတင်းသုံးတော်မူရာဖြစ်သော ဌာန၌ သပိတ်သင်္ကန်းကို ချထားလျှင် ဝတ်ကြီးဝတ်ငယ် ဟူသမျှ ပြုဖွယ်ကိစ္စတို့ကို ပြီးစေ၍ သစ်ခက်ဖြင့် ယပ်လေခတ်လျက် နေပေ၏။ ညဉ့်အခါကာလသို့ ကျရောက်သည်ရှိသော် သားရဲ စသော ဘေးရန်တို့ကို တားမြစ် ပယ်ရှားခြင်းငှါ ကြီးစွာသော တုတ်လှန်ကန်ကို နှာမောင်းဖြင့် ချီသူလျက် မြတ်စွာဘုရားကို စောင့်ရှောက်အံ့ဟု နေအရုဏ်ရောက် မိုးသောက်မြောက်အောင် တောအုပ်၏ အကြား အကြား၌ လှည့်ပတ်သွားလာပေ၏။ ထိုအခါ ကာလမှစ၍သာလျှင် ၎င်းတောအုပ်သည် ပါလိလေယျက ဆင်မင်းသည် စောင့်ရှောက်အပ် သောကြောင့် ပါလိလေယျကရက္ခိတ တောအုပ်ဟု တွင်လေသတတ်။

ထို့ကြောင့် ၎င်းအဋ္ဌကထာ၌—

တတော ပဋ္ဌာယယောဂ ကိရ သော ဝနသဏ္ဍော ပါလိလေယျက ရက္ခိတ ဝနသဏ္ဍော နာမ ဇာတော—

ဟု မိန့်၏။

အနက်ကား။ ။တတော၊ ထိုပါလိလေယျက ဆင်မင်းသည် မြတ်စွာဘုရားသခင်အား ကြည်လင်မပြတ် ဝပ်ဆည်းကပ်၍ စောင့်ရှောက်အပ်သော အခါမှ။ ပဋ္ဌာယ ယောဂ၊ စ၍သာလျှင်။ သော ဝနသဏ္ဍော၊ ထိုတောအုပ်သည်။ ပါလိလေယျကရက္ခိတဝနသဏ္ဍောနာမ၊ ပါလိလေယျက ဆင်သည် စောင့်ရှောက်အပ်သော တောအုပ်မည်သည်။ ဇာတော ကိရ၊ ဖြစ်သတတ်။ ဤကားအနက်။

နေအရုဏ် မိုးသောက်သို့ ကျရောက်သောကာလ မျက်နှာသစ်တော်ရေကို အစပြု၍ ပြုသင့် ပြုထိုက်သော ဝတ်ကြီးဝတ်ငယ် ဟူသမျှတို့ကို တစမကျန် အမှန်အမြဲ ပြုစုပေ၏။

မျောက်သည်လည်း မြတ်စွာဘုရားအား ပူဇော်ခြင်း

ထိုမှ နောက်တရံသောအခါ ၎င်းတောအုပ်၌ ကျင်လည်ကျက်စား သွားလာလှည့်ပတ်သော တစ်ကောင်သော မျောက်သည် ပါလိလေယျက ဆင်သည် မြတ်စွာဘုရား သခင်အား ကြည်လင်မပြတ် ဆည်းကပ် ခယလျက် အဘိသမာစာရိကဝတ်ကို မယှင်းချွတ်ရအောင် ပြုစုလုပ်ကျွေးသည်ကို မြင်သောကြောင့် ငါသည်လည်း တစ်စုံတစ်ခုသော အမှုကိစ္စ ပြုဖွယ်ရှိကလျှင် ပြုအံ့ဟု ကြံဆင်ခြင်လျက်၊ တောခွင်၌ လှည့်လည်သည်ရှိသော် တစ်နေ့သောအခါ၌ ပျားကောင်မရှိသော ပျားတံတစ်ခုကို တွေ့မြင်၍ လျှင်မြန်စွာ ချိုးယူပြီးလျှင် အတံနှင့်တကွသော ပျားကို မြတ်စွာဘုရားသခင်၏ ထံသို့ ဆောင်ယူ၍ ငှက်ပျောရွက်ကို ဖြန့်ပြီးလျှင် ငှက်ပျောရွက်၌ ထည့်လျက် တင်ထားပြီး၍ မြတ်စွာဘုရားအား ပေးလှူပူဇော်လေ၏။ မြတ်စွာဘုရား သခင်သည်လည်း အလှူခံတော်မူ၏။ မျောက်သည်လည်း မြတ်စွာဘုရား ဘုဉ်းပေးသုံးဆောင်တော်မူခြင်းကို ပြုတော်မူ၏လော ဘုဉ်းပေးသုံးဆောင်တော် မမူဘဲပင် ရှိမည်လောဟု ကြည့်ရှု၍ နေသည်ရှိသော် မြတ်စွာဘုရားလည်း ဘုဉ်းပေး သုံးဆောင်တော်မမူ၊ ကိုင်မ၍ နေတော်မူသည်ကိုသာ မြင်သဖြင့် အကြောင်းမည်သို့ ချိန့်တစိ ရှိလေသောကြောင့် မြတ်စွာဘုရားသည် ဘုဉ်းပေး သုံးဆောင်တော် မမူလေသလေဟု တွေးတော ဆင်ခြင်လျက် ပျားတံ၏ အစွန်းကို ကြည့်ရှု စူးစမ်းဆင်ခြင်ပြန်သော် ပျားဥတို့ကို မြင်လေ၍ ထိုပျားဥတို့ကို ဖြည်းဖြည်းပယ်ရှားလျက် တစ်ဖန် ဘုရားသခင်အား ကပ်လှူပြန်၏။ မြတ်စွာဘုရားသခင်

လည်း ဘုဉ်းပေးသုံးဆောင်တော်မူ၏။ ထိုမျောက်သည်လည်း မြတ်စွာဘုရား သခင် ဘုဉ်းပေး သုံးဆောင်တော်မူသည်ကို မြင်လျှင် နှစ်သက်ကြည်လင် အလွန်ရွှင်ပြသော စိတ်ရှိလှသည်ဖြစ်၍ ထိုထိုသို့သော သစ်ခက်ကိုလက်ဖြင့် ကိုင်ဆွဲ အားနှဲ၍ ကခုန်ရပ်တည်လေ၏။ ထိုအခါ မျောက်၏ လက်ဖြင့် ကိုင်ဆွဲသော သစ်ခက်သည်လည်းကောင်း၊ ခြေဖြင့်နင်းသော သစ်ခက်သည် လည်းကောင်း ကျိုးပြတ်လေသဖြင့် အောက်သို့ ကျလေသည်ရှိသော် တစ်ခုသော သစ်ငုပ်ထက်၌ ကျလျက် ထုတ်ခြင်း လျှိုထွင်းသော ကိုယ်ရှိသည် ဖြစ်၍ မြတ်စွာဘုရားသခင်အား ကြည်လင်နှစ်သက်သော စိတ်ဖြင့် စုတိမနေ သေလွန်ပြောင်းကြွသည်ကို ပြု၍ တာဝတိံသာ နတ်ပြည်ဝယ် ယူဇနာ သုံးဆယ် အပြန့်ကျယ်သော ရွှေဗိမာန်ကြီး၌ နတ်သမီး တစ်ထောင် အရံရှိသော မက္ကဋ နတ်သားအမည်ဖြင့် ဖြစ်လေ၏။

မြတ်စွာဘုရားသခင်၏ ထိုတောအုပ်၌ ပါလိလေယျက ဆင်မင်းသည် လုပ်ကျွေးပြုစုအပ်သဖြင့် ဝါတွင်း သုံးလပတ်လုံး သီတင်းသုံး၍ နေတော်မူသော အဖြစ်သည် အလုံးစုံသော ဇမ္ဗူဒိပ်ကျွန်း၌ ကျော်စောထင်ရှားခြင်း ဖြစ်လေ၏။

ရဟန်းသံဃာတော်တို့ ညီညွတ်ကြခြင်း

ကောသမ္ဗီ ပြည်သူပြည်သား များစွာသော ဒါယကာ ဒါယိကာမ အပေါင်း သူတော်ကောင်းတို့သည်လည်း ကျောင်းတော်သို့ သွားကြ၍ မြတ်စွာဘုရားသခင်ကို မဖူးမြင်ရကုန်သည်ရှိသော် ရဟန်းတို့၏ အထံသို့ ကပ်၍ အရှင်မြတ်တို့ မြတ်စွာဘုရားသခင် ကိုယ်တော်မြတ်သည် အဘယ် အရပ်မှာရှိပါသနည်းဟုမေးလျှောက်၍ သံဃာတော် အရှင်တို့ကလည်း ဒါယကာ ဒါယိကာမအပေါင်း သူတော်ကောင်းတို့ မြတ်စွာဘုရားသခင်သည် ပါလိ လေယျက တောခွင်သို့ ကြွဝင်စံပယ်တော်မူလေသတည်းဟု ပြန်ကြား မိန့်ဆို တော်မူကြကုန်၏။ အရှင်ဘုရားတို့ မြတ်စွာဘုရားသခင်သည် ပါလိလေယျက တောခွင်သို့ ကြွဝင်စံပယ်တော်မူသည်မှာ အဘယ်သို့သောအကြောင်းကြောင့် ပါနည်းဟု ဒါယကာတို့က မေးလျှောက်ပြန်သောကာလ ဒါယကာတို့ ဤကော သမ္ဗီပြည်၌ နေထိုင်၍ရှိကြသော သံဃာတော်တို့သည် နှစ်ဦးနှစ်ဝါဒ ကွဲပြား၍ ရှိကြသဖြင့် ၎င်းသံဃာတို့ ညီညွတ်သင့်တင့်အောင် တားမြစ်ဆုံးမ ဩဝါဒပေး တော်မူပါသော်လည်း တပည့်သားသံဃာ ငါတို့သည် သင့်တင့်ညီမျှ မဖြစ်ကြ သောကြောင့် မြတ်စွာဘုရား ကြွသွားတော်မူလေသည်ဟူ၍ မိန့်ဆိုကြလျှင် အသို့ နည်း၊ အရှင်ဘုရားတို့သည် ဆရာဖြစ်တော်မူပေသော မြတ်စွာဘုရားသခင် ကိုယ် တော်မြတ်၏ အထံ၌ ရဟန်းပြုကြသည် မှန်ပါလျက် ထိုမြတ်စွာဘုရားသခင် ဆုံးမတားမြစ်သည်ကို အရှင်မြတ်တို့ မနာမယူ မသင့်မတင့် ဖြစ်ကြကုန်ပါသေး

သလောဟု ဒါယကာတို့ မေးလျှောက်သောကာလ ဟုတ်ပေ၏ဟု ဝန်ခံကြကုန်၏။

ထိုအခါ များစွာသော လူအပေါင်းတို့သည် ဤရဟန်းတို့သည်ကား ဆရာဖြစ်တော်မူသော မြတ်စွာဘုရား၏ အထံတော်၌ ရဟန်းပြုကြကုန် သည်ဖြစ်ပါလျက် ထိုမြတ်စွာဘုရားသည် တားမြစ်ဆုံးမ ဩဝါဒမြိုက်ဆေးကို တိုက်ကျွေးသဖြင့် သင့်တင့်ညီညွတ်သည်ကို ပြုပါလျက် မြတ်စွာဘုရားစကားကို လိုက်နာခြင်း မရှိ၊ မိမိတို့ဝါဒ အမျက်ဒေါသ ကွဲပြား၍သာ နေကြကုန်သည်။ ငါတို့ပြည်သူပြည်သား များစွာသော လူအပေါင်းတို့သည်လည်း ဤရဟန်းတို့သည် ပဒမ်းပတာ အဖြာဖြာကွဲပြား ဝိဝါဒဖြစ်ပွားခြင်းကြောင့် ဤရဟန်းတို့ကို အမှီပြု၍ မြတ်စွာဘုရားသခင်ကို ဖူးခြင်းငှာ မရကုန်။ ယခုကာလ ယနေ့မှစ၍ ဤရဟန်းတို့ကို ငါတို့လူများ အပေါင်းတို့သည် နေရာပေးခြင်း လက်အုပ်ချီမိုးရှိခိုးခြင်း စသည်ကို မပြုကြကုန်အံ့ဟု၊ အချင်းချင်း တိုင်ပင်ညီညွတ် ကတိကဝတ်ထားကြသဖြင့် ထိုအခါ ကာလမှစ၍ ရဟန်းတို့အား အရိုအသေအမှုကိုမျှ မပြုကြဘဲ ရှိလေကုန်၏။

ထိုရဟန်းတို့လည်း ဆွမ်းဘောဇဉ် အာဟာရတို့မှစ၍ မမျှလောက် မပြည့်စုံသဖြင့် အလုံးစုံ ခြောက်ခပ်သော သသောရှိကုန်ရကား နှစ်ရက် သုံးရက်မျှဖြင့်သာလျှင် ဖြောင့်မတ်တည်ကြည်သော သဘောရှိကုန်သည်ဖြစ်၍ အချင်းချင်း အပြစ်ကိုပြု၍ သည်းခံကြစေပြီးသော် ဒါယကာတို့၏အထံသို့သွား၍ အို-ဒါယကာအပေါင်းတို့ ငါတို့သည် ဝိဝါဒဖြစ်ပွား ကွဲပြားခြင်း အလုံးစုံသည် အကုန်ပြေငြိမ်းချမ်းသာသဖြင့် ညီညွတ်စွာ ဖြစ်ကြလေကုန်ပြီ။ အသင်ဒါယကာတို့သည်လည်း ရှေးနှင့်တူစွာ ရှေးအခါကကဲ့သို့ ဖြစ်ကြကုန်လော့ဟု ပြောဆိုကုန်၏။ ဒါယကာတို့ကလည်း အရှင်မြတ်တို့သည် မြတ်စွာဘုရားသခင်ကို သည်းခံစေအပ်သည်ဖြစ်၍ ကန်တော့ ဝန်ချအပ်ပြီလောဟု မေးလျှောက်သောကာလ မြတ်စွာဘုရားသခင်အား မကန်တော့ ဝန်မချရသေးဟု ရဟန်းတို့က မိန့်ဆိုကုန်၏။ ထိုသို့ဆိုပြီးကားအရှင်မြတ်တို့သည် ဆရာဖြစ်တော်မူပေသော မြတ်စွာဘုရားသခင် ကိုယ်တော်မြတ်ကို ကန်တော့ဝန်ချသောအားဖြင့် သည်းခံကြစေကုန်လော့။ အရှင်မြတ်တို့သည် မြတ်စွာဘုရားသခင်ကို ကန်တော့ဝန်ချသောအားဖြင့် သည်းခံစေအပ်သည်ရှိသော် ဘုရားတပည့်တော် ဒါယကာတို့သည်လည်း ရှေးအခါနှင့်တူစွာ ဖြစ်ပါကုန်အံ့ဟု လျှောက်ထားကုန်၏။

ထိုရဟန်းတို့သည် ဝါလအတွင်းအခါ ဖြစ်သဖြင့် မြတ်စွာဘုရားသခင် ကိုယ်တော်မြတ်၏ အထံသို့ သွားရောက်အံ့သောငှာ မစွမ်းနိုင်သည်ဖြစ်၍ ဆင်းရဲငြိုငြင် ပင်ပန်းသဖြင့်သာလျှင် ဝါတွင်းသုံးလကို လွန်စေကြရကုန်၏။ ဝါလ

ကျွတ်သောအခါ သာဝတ္ထိပြည်ကြီးမှ အနာထပိဏ် ဒါယကာ၊ ဝိသာခါ ဒါယိကာမ အစကုန်သော ရတနာသုံးပါးတို့၌ ယုံကြည်သက်ဝင်ခြင်းရှိကုန်သော သမ္မာဒိဋ္ဌိ အမျိုးကောင်းသား ယောကျ်ား မိန်းမတို့သည် အာနန္ဒာသခင် အရှင်မြတ်အား အရှင်ဘုရား အာနန္ဒာ ဆရာဖြစ်တော်မူသော မြတ်စွာဘုရားကို ငါတို့အား ပြတော်မူပါကုန်လော့ဟု သတင်းစကား လျှောက်ကြား စေလွှတ်ကုန်၏။

ထိုသို့သောအရပ်မျက်နှာ အတည်တည်တို့၌ လှည့်လည်၍ပြုံး သီတင်းသုံးတော်မူကြကုန်သော ငါးရာမျှလောက်သော သံဃာတော်မြတ်တို့လည်း ဝါကျွတ်လတ်သည်ရှိသော် အရှင်အာနန္ဒာ၏ အထံသို့ကပ်၍ ငါ့ရှင်အာနန္ဒာ ငါတို့သည် မြတ်စွာဘုရားသခင်၏ မျက်မှောက်တော်၌တရားတော်ကို မနာရသည်မှာ ကြာမြင့်စွာ ရှိလေပြီ။ ငါ့ရှင်အာနန္ဒာ ငါတို့သည် တောင်းပန်ပါ၏။ မြတ်စွာဘုရားသခင် ကိုယ်တော်မြတ်၏ မျက်မှောက်တော်၌ တရားတော် နာခြင်းငှါ အလိုရှိပါကုန်၏။ ငါတို့အား မြတ်စွာဘုရား၏ ရှေ့တော်မှောက်သို့ ရောက်အောင် ပို့သပါလော့ဟု တောင်းပန်ကြကုန်၏။

အရှင်အာနန္ဒာသည် မြတ်စွာဘုရားအား ပင့်လျှောက်ခြင်း

အာနန္ဒာမထေရ်သည် ထိုရဟန်းတို့ကို ခေါ်ဆောင်ပြီးလျှင် မြတ်စွာဘုရား သီတင်းသုံးတော်မူရာဖြစ်သော ပါလိလေယျက တောအုပ်သို့ သွား၍ ဝါတွင်း သုံးလတို့ပတ်လုံး အဖော်မလှော်က် တစ်ယောက်ထည်းတည်းသာ မျှစံ၍ပြုံး သီတင်းသုံးတော်မူသော မြတ်စွာဘုရားသခင် ကိုယ်တော်မြတ်၏ အထံသို့ ဤမျှလောက်ပါ များစွာသော ရဟန်းတို့နှင့်တကွ ဆည်းကပ်ခြင်းငှါ မသင့်တင့် မလျှောက်ပတ်ချေ တကားဟု စဉ်းစားကြံဆင်ခြင်တော်မူပြီးသော ကာလ ထိုငါးရာမျှသော ရဟန်းတို့ကို အပ၌ထားခဲ့ပြီးသော် တစ်ပါးတည်းသာလျှင် မြတ်စွာဘုရားသခင်၏ အထံသို့ ချဉ်းကပ်လေ၏။

ပါလိလေယျက ဆင်မင်းသည် အာနန္ဒာမထေရ်ကို မြင်လျှင် ဒုတ် လှံကန်ကို ယူ၍ ရိုက်ပုတ်ခြင်းငှါ ပြေး၍ လာခဲ့၏။ မြတ်စွာဘုရားသခင်သည် ထို ပါလိလေယျက ဆင်ကို ကြည့်တော်မူ၍ ပါလိလေယျက လွှတ်ရာတပါးသို့ ဖယ်သွားလေလော့။ အသင်သည် ဟန့်တားပယ်မြစ်ခြင်းကို မပြုလေလင့်။ ဤယခု ဆည်းကပ်လာသော အာနန္ဒာသည်ကား ငါ့ဘုရား၏ အလုပ်အကျွေး ပေတည်းဟု မိန့်တော်မူလေ၏။ ယင်းသို့သောအခါမှ ပါလိလေယျက ဆင်သည် ထိုနေရာ၌ပင် မိမိချိုင်ငယ် ယူဆောင်လာသော ဒုတ် လှံကန်ငယ်ကို ချစွန့်၍ သပိတ် သင်္ကန်း လှမ်းယူခြင်းကို ခွင့်ပန်၏။ အာနန္ဒာမထေရ်ကလည်း သပိတ် သင်္ကန်းကို မပေး။ ထိုအခါ ပါလိလေယျက ဆင်က ဤအရှင်သည် သင်အပ်

ပြီးသော ဆရာတို့၌ ပူအပ်သောဝတ် မချွတ်မယွင်း သိမြင်ခြင်းသဘောသည် အကယ်၍ရှိခဲ့သည်ဖြစ်တိုအံ့၊ ဆရာဖြစ်တော်မူသော မြတ်စွာဘုရား၏ သီတင်းသုံး နေထိုင်တော်မူရာ ဖြစ်သော ကျောက်ဖျာထက်၌ မိမိ၏ သပိတ် ပရိက္ခရာတို့ကို တင်ထားခြင်းကို မပြုပေလတ္တံ့ဟု ကြံ၍ ကြည့်ရှုကာသာနေ၏။ အာနန္ဒာ မထေရ်လည်း မိမိ၏ သပိတ် သင်္ကန်းကို မြေကြီးအပြင်၌ ချထားပေ၏။

ပါလိလေယျက ဆင်သည် ထိုကဲ့သို့သော အကြံဖြစ်ခြင်းမှာ လောက၌ ဝတ်ကြီး ဝတ်ငယ်တို့နှင့် ပြည့်စုံကုန်သော တပည့်တို့သည် ဆရာမြတ်တို့၏ စမွယ်သန့်ခင်း သီတင်းသုံးနေတော်မူသော နေရာ၌လည်းကောင်း၊ သပ္ပါယ်မျှ ရှောင်း ကျိန်းအောင်းသောနေရာ၌လည်းကောင်း၊ မိမိ၏ ပရိက္ခရာတို့ကို မထား မသိုမှီးကြကုန်။ ထိုကြောင့် ဤကဲ့သို့သော အကြံသည် ဖြစ်လေသတည်း။

ထိုကြောင့် ရှင်းအဋ္ဌကထာ၌ —

ဝတ္တသမ္ပန္နာ ဟိ ဂုရူနံ အာသနေဝါ သယနေဝါ အတ္တနော ပရိက္ခာရံ န ထပေန္တိ။

ဟု မိန့်တော်မူ၏။

အနက်ကား။ ။ဟိတာဒေဝသစ္စံ၊ ထိုစကားသည်ပင်လျှင် ထင်ရှား ကေန် မှန်လှပေ၏။ ဝတ္တသမ္ပန္နာ၊ ဝတ်ကြီး ဝတ်ငယ် ပြည့်ကြွယ်သော သူတို့သည်။ ဂုရူနံ၊ အလေးပြုအပ် ဆရာမြတ်တို့၏။ အာသနေဝါ၊ နေရာ၌လည်းကောင်း။ သယနေဝါ၊ အိပ်ရာ၌လည်းကောင်း။ အတ္တနော၊ မိမိ၏။ ပရိက္ခာရံ၊ သုံးဆောင်ရာ ပရိက္ခရာကို။ န ထပေန္တိ၊ ရိုသေသမှု ပြုသောအားဖြင့် မထား မသိုမှီးကြကုန်။ ။ဤကား အနက်။

အာနန္ဒာ မထေရ်သည် မြတ်စွာဘုရားသခင် ကိုယ်တော်မြတ်သို့ ချဉ်းကပ်၍ ရှိသေမြတ်နိုး ရှိခိုးပူဇော်ပြီးလျှင် တင့်အပ် လျောက်ပတ်သော အရပ်၌ နေထိုင်၏။

ရဟန်း သံဃာတော်ငါးရာ အရဟတ္တဖိုလ်တည်ခြင်း

မြတ်စွာဘုရားသခင် သည်လည်း ချစ်သား အာနန္ဒာ သင်ချစ်သား တစ်ယောက်တည်းပင် လာလည့်သလောဟု မေးတော်မူသော ကာလ ဘုန်းတော်ကြီး မြတ်တော်မူလှသော မြတ်စွာဘုရား ငါးရာမျှလောက်ကုန်သော ရဟန်းတို့နှင့် အတူတကွ လာခဲ့ကြပါသည်ဟု လျှောက်ကြားသဖြင့် ထိုရဟန်း တို့ကား အတီမှာနည်းဟု မေးတော်မူပြန်သည်ရှိသော် အရှင်ဘုရားတို့၏

အလိုတော်ကို မသိရသေးပါသောကြောင့် ပြင်ပ၌ ငုံ့လင့်ထားခဲ့ရပါကြောင်းကို လျှောက်ထား၍ ထိုသို့တပြီးကား ချစ်သား အာနန္ဒာ ထိုရဟန်းတို့ကို ခေါ်ချေလော့ဟု မိန့်တော်မူ၏။ ရှင်အာနန္ဒာသည် လျင်စွာသွား၍ ငါးရာမျှလောက်သော ရဟန်းတို့ကို မြတ်စွာဘုရား အမိန့်ဖြင့် ခေါ်ဆောင်သောကာလ၌ ရှေ့တော်မှောက်သို့ လာရောက်ကြကုန်၏။

မြတ်စွာဘုရား သခင်သည်လည်း ထိုရဟန်းတို့နှင့် အတူတကွ မေးမြန်းပြောဆိုမြဲစဉ်လာ ဓမ္မတာအာစိဏ္ဏ ပဋိသန္ထာရကို ပြုတော်မူသည်ကာလ ထိုငါးရာသော ရဟန်းတို့က ဣဿရိယ-စသော ဘုန်းတော် ခြောက်ပါးနှင့် ပြည့်စုံတော်မူပေသော လောက ထွတ်ထား သဗ္ဗညု မြတ်စွာဘုရား ရှင်တော်မြတ်ဘုရားသည် သုံးပါးသော လောကဓာတ်၌ မနှိုင်းရှည့်အပ် ပုဂ္ဂိုလ်မြတ်စစ် ဖြစ်တော်မူသော အားဖြင့်ဘုရားတည်းဟူသော သိမ်မွေ့ နူးညံ့ခြင်းဖြင့် စင်သန့်ချောမွေ့ သိမ်မွေ့ နူးညံ့လှပါသည် နွယ်လာသမ္ဘိန္န သမ္မတအမျိုး မင်းရိုးဇာတိ သန္တေတော်ရှိသောကြောင့် ပကတိ၌ပင် နွယ်တော်စဉ်က အလွန်လျှင်ချောမွေ့ သိမ်မွေ့နူးညံ့ စင်သန့်သော သဘောရှိတော် မူပါသည်။ ယင်းတို့ သုတပါးတို့ထက် အလွန်အကြူး အထူးသိမ်မွေ့ နူးညံ့တော်မူလှသော ရှင်တော်ဘုရားသည် မြိုင်ဖျားတောနက် ဤနေရာသို့ ထွက်ကြွတော်မူပြီးလျှင် အဖော်မလှောက် နောက်လိုက်နောက်ပါ သံဃာတော် တပည့်သားတို့သည် တစ်ပါးမျှမပါဘဲ အရှင်မြတ်တစ်ပါးတည်းသာ ဝါတွင်းသုံးလပတ်လုံး ရှင်ပြုံးမျှတ ယာပထဖြင့် သပ္ပါယသင့်လျော် စမွယ်တော် မူခြင်းတို့ဖြင့် သီတင်းသုံးတော်မူလျက် ခဲယဉ်းစွာသော အမှုကို ပြုတော်မူပေသည်။ ဝတ်ကြီးဝတ်ငယ် အသွယ်သွယ်တို့ကို ပြည့်ကြွယ်မလပ် မျက်နှာသစ်တော်ရေကို ကပ်မည်သူမျှ မရှိချေယောင်တကားဟု လျှောက်ကြား ပန်ဆင်ကြသည် ရှိသော် မြတ်စွာဘုရားသခင် ကိုယ်တော်မြတ်က ချစ်သားရဟန်းတို့ ပါလိလေယျကဆင်မည်သည် ပြုပြင်ဖွယ်ဟူသမျှ အလုံးစုံသော အမှုကိစ္စတို့ကို တစ်စမကျန် စီမံပြုပြင်ပေကုန်သည်ဟု မိန့်တော်မူပြီး၍ ချစ်သားရဟန်းများတို့ ဤသို့သဘောရှိသော အပေါင်းအဖော် သင့်လျော်လျောက်ပတ်သည်ကို မရအပ်သည်ရှိသော် တစ်ယောက်တည်းသာလျှင် မျှတရှင်ပြုံး သီတင်းသုံးနေခြင်းငှါ သင့်လျော်လျောက်ပတ် ကောင်းမြတ်ပေ၏ဟု မိန့်တော်မူပြီးလျှင်——

သစေ လဘေထ နိပကံ သဟာယံ၊
သဒ္ဓိံ စရံ သာဓုဝိဟာရိ ဓီရံ။
အဘိဘုယျ သဗ္ဗာနိ ပရိဿယာနိ၊
စရေယျ တေနတ္တမနော သတီမာ။

ဓမ္မပဒဝတ္ထု (ပ) ၉၈...ပ-မ-သ-စ

နေ စေ လဘေထ နိပကံ သဟာယံ၊
သဒ္ဓိံ စရံ သာဓုဝိဟာရိ ဓီရံ။
ရာဇာဝ ရဋ္ဌံ ဝိဇိတံ ပဟာယ၊
ဧကော စရေ မာတင်္ဂရညေဝ နာဂေါ။

ဧကဿ စရိတံ သေယျော၊
နတ္ထိ ဗာလေ သဟာယတာ။
ဧကော စရေ န စ ပါပါနိ ကယိရာ၊
အပ္ပေါဿုက္ကော မာတင်္ဂရညေဝ နာဂေါ—

ဟူသော နာဂဝဂ်လာ သုံး ဂါထာကို ဟောကြားတော် မူပေ၏။ ဒေသနာတော်၏ အဆုံး၌ ထိုငါးရာလောက်မျှသော ရဟန်းတို့သည် ရှင်လန်းနှစ်လို အရဟတ္တဖိုလ်၌ တည်ကုန်၏။

ထိုဂါထာတို့၏ အနက်ကား။ ။နိပကံ၊ ရင့်သော ပညာနှိ့ထသော။ သာဓုဝိဟာရိံ၊ ကောင်းသောနေခြင်းရှိထသော။ ဓီရံ၊ မြဲမြံခိုင်ခံ့ တည်တံ့သော သမာဓိရှိထသော။ သဒ္ဓိံစရံ၊ အတူကျင့်ဖော် ဖြစ်ထသော။ သဟာယံ၊ အဆွေ ခင်ပွန်း ကျွမ်းဝင်ဆက်ဆံ ပေါင်းဘော်ရန်ကို။ သစေ လဘေထ၊ အကယ်၍ ရနိုင်သည်ဖြစ်ခဲ့တုံငြားအံ့။ တေန၊ ထိုအဆွေခင်ပွန်းကောင်းနှင့်။ အတ္တမနော၊ ဝမ်းမြောက်သည်ဖြစ်၍။ သတိမာ၊ သတိရှိသည်ဖြစ်၍။ သဗ္ဗာနိ၊ ခပ်သိမ်းကုန်သော။ ပရိဿယာနိ၊ ထင်ရှားမရှိ တွယ်ငြိမှေးပြန့် ဘေးရန်တို့ကို။ အဘိဘုယျ၊ ဖိစီးနှိပ်စက်၍။ စရေယျ၊ ကျင့်ရာ၏။

နိပကံ၊ ထသော။ သာဓုဝိဟာရိံ၊ ထသော။ ဓီရံ၊ ထသော။ သဒ္ဓိံစရံ၊ ထသော။ သဟာယံ၊ ကို။ နော စေ လဘေထ၊ အကယ်၍သာ မရသည် ဖြစ်ခဲ့ကုန်အံ့။ ရဋ္ဌံဝိဇိတံ၊ ထံနန်စည်းစိမ် စိတ်မြိန်ဖွယ်ရန် တိုင်းနိုင်ငံကို။ ပဟာယ၊ မတွယ်မတာ ပယ်ခွာစွန့်လွှတ်၍။ စရန္တော၊ မဟာမြိုင်နက်တောထွက်သဖြင့် ဖြည့်ကျင့်လှည့်လည်သော။ ရာဇာဣဝ၊ မဟာဇနက တောမိယ စသောမင်းကဲ့သို့ လည်းကောင်း။ မာတင်္ဂရညေ၊ မာတင်္ဂတော၌။ စရန္တော၊ အဖော်မလှောက် တစ်ယောက်တည်းသာ လှည့်လည်ရှာသော။ နာဂေါဣဝ၊ ပါလိလေယျက ဆင်ကဲ့သို့လည်းကောင်း။ ဧကော၊ အဖော် မလှောက် တစ်ယောက်တည်းသာ။ စရေ၊ ကျင့်ရာ၏။

ဧကဿ၊ အဖော် မလှောက် တစ်ယောက် ထည်းတည်း။ စရိတံ၊ ကျင့်ခြင်းသည်။ သေယျော၊ မြတ်၏။ ဗာလေ၊ မိုက်သောသူ၌။ သဟာယတာ၊ အဆွေ ခင်ပွန်း ကျွမ်းဝင် ဆက်ဆံရာသော သဘောသည်။ နတ္ထိ၊ မရှိ။ မာတင်္ဂရညေ၊

မာတင်တော်၌။ နာဂေါ်လ္ဂဝါ ဆင်ကဲ့သို့။ အပွေါ်သုက္ကော၊ ကြောင့်ကြမဲ့။ကောဝ၊ တစ်ယောက်ထည်းတည်း။ စရေ၊ ကျင့်ရာ၏။ ပါပါနိ၊ ဒုစ္စရိတ ပါပညစ်ကျု **မကောင်းမှုတို့ကို**။ န စ ကယိရာ၊ မပြုကျင့်ရာ။ ။ဤကားအနက်။

ယင်းသို့ဓမ္မဒေသနာ ပြီးဆုံးသောအခါမှ အာနန္ဒာမထေရ်က ဦးချီညွတ်တွားလျက် အနာထပိဏ်သူဌေးစသည်တို့ စေလွှတ်သော သတင်းစကားကို လျှောက်ကြားပန်ဆင်သည်မှာ ဘုန်းတော်အလွန် ကဲမွန်ချုပ်သော အနန္တရ လောကထွတ်ထား မြတ်စွာဘုရား သာဝတ္ထိပြည်၌ နေထိုင်မျှော်ကြကုန်သော အနာထပိဏ် အမှူးရှိကုန်သော ငါးကုဋေမျှလောက်ကုန်သော၊ သဒ္ဓါပသန္န၊ အရိယာသာဝကတို့သည်၊ အရှင်ဘုရားတို့၏ ကြွလာတော်မူခြင်းကို အလွန်တမင်းတောင့်တခြင်းရှိကြပါသည်ဟု လျှောက်ကြား၏။ မြတ်စွာဘုရားသခင် ကိုယ်တော်မြတ်က ထိုသို့တပြီးကား ချစ်သားအာနန္ဒာ သပိတ်သင်္ကန်းကို ဆောင်ယူခဲ့လေဘဟု မိန့်တော်မူ၍ အာနန္ဒာမထေရ်ကို သပိတ်သင်္ကန်း ဆောင်ယူစေလျက် ထွက်ကြွတော်မူလေ၏။

ပါလိလေယျကဆင်မင်း တာဝတိံသာနတ်ပြည်၌ ဖြစ်ခြင်း

ပါလိလေယျကဆင်လည်း မြတ်စွာဘုရားသခင်သည် သင်္ဃာတော် အရှင်တို့နှင့်တကွ ကြွသွားသည်ကို မြင်က အလျင်ဖြတ်ဆီး လမ်းခရီးက ကြီးကျယ်သော မိမိ၏ကိုယ်ဖြင့် ဖီလာကန့်လန့် တားဟန့်တည်နေ၏။

ဤဆင်သည် အဘယ်သို့သော အကြောင်းကြောင့် ပြုပါလိမ့်မည်နည်းဟု ရဟန်းတို့က မေးလျှောက်ကြသော ကာလ မြတ်စွာဘုရားသခင် ကိုယ်တော်မြတ်က ချစ်သား ရဟန်းတို့ အသင်တို့အား သစ်သီးတည်းဟူသော ခဲဘွယ်တောဇဉ်ကို ပေးလှူခြင်းငှါ တောင့်တသောကြောင့် ဖီလာကန့်လန့် တားဟန့်ခြင်း ဖြစ်လေသည်။ ချစ်သားရဟန်းတို့ ဤဆင်သည်ကား ငါဘုရားအား မြင့်ရှည်စွာသော ကာလ နေ့ညဥ့်ပတ်လုံး အလွန်ကျေးဇူး များလှပေသည်၊ ယင်းသို့ဖြစ်၍ ထိုဆင်၏ သဒ္ဓါကြည်ညိုသောစိတ်ကို ပျက်စီးစေခြင်းငှါ မပြုကောင်းပေ။ ချစ်သားရဟန်းတို့ ဆုတ်နစ်၍ ပြန်လည်ကြကုန်လေဘဟု မိန့်တော်မူ၍ ရဟန်းသင်္ဃာတို့နှင့်တကွ မြတ်စွာဘုရားသည် ပြန်ကြွသီတင်းသုံးနေတော်မူ၏။

ပါလိလေယျကဆင်လည်း တောအုပ်သို့ဝင်၍ ပိန္နဲသီး၊ ငှက်ပျောသီးစသော ချိုမြိန်ကောင်းသော အရသာရှိသော အထူးထူးသစ်သီးကြီးငယ်တို့ကို ယူသယ်စုဆောင်းလျက် အစုအပုံကိုပြု၍ နက်ဖြန်မိုးသောက် ရောက်သောနေ့၌ ရဟန်းတို့အား ပေးလှူပူဇော်၏။ ငါးရာမျှလောက်သော ရဟန္တာသခင် အရှင်မြတ်တို့သည် အလုံးစုံတို့ကို ကုန်စေခြင်းငှါ မစွမ်းနိုင်ကြကုန်။ ဘုဉ်းပေးသုံးဆောင်

တော်မူပြီးသည်၏အဆုံး၌ မြတ်စွာဘုရားသခင်သည် သပိတ်သင်္ကန်းကို ယူတော်မူလျက် ငါးရာသော ရဟန်းတို့နှင့်တကွ တောတွင်းမှ ထွက်ကြွတော်မူ၏။

ပါလိလေယျကဆင်သည်လည်း ရဟန်းတို့၏ အကြားအကြားဖြင့် သွား၍ မြတ်စွာဘုရား ရှေ့တော်မှ ဖီလာကန့်လန့် တားဟန့်သော အခြင်းအရာဖြင့် ရပ်လာပြန်၏။ အရှင်ဘုရား အဘယ်သို့သော အမှုကို ပြုပြန်ပါသနည်းဟု ရဟန်းတို့က မေးလျှောက်သော ကာလ ချစ်သား ရဟန်းတို့ ဤဆင်သည် သင်ချစ်သားတို့ကိုသာ သွားရန်အကြောင်း ကောင်းစွာစေလွှတ်၍ ငါဘုရားကို ဆုတ်နစ်ပြန်ကြွ စေလိုသောကြောင့် ဤသို့သော အခြင်းအရာကို ပြုလေသည်ဟု မိန့်တော်မူ၏။ ထိုနောက်မှ ပါလိလေယျက ဆင်ကို မြတ်စွာဘုရားသခင်က အသင်ပါလိလေယျက ယခု ငါဘုရား ကြွသွားတော်မူခြင်းသည် မပြန် မဆုတ် မနစ်သော ကြွသွားခြင်းတည်း။ ပါလိလေယျက အသင်အား ဤဘဝ ဤခန္ဓာကိုယ်ဖြင့် ဈာန်ဝိပဿနာ မဂ်ဖိုလ်ကျေးဇူးကို အထူးခံစားထိုက်သော သဘောမရှိသို့ဖြစ်၍ အသင်သည် ငါဘုရားအား မဟန့်မတားမူ၍ဤ နေရာဌာန၌ နေရစ်ခဲ့လော့ဟု မြတ်စွာဘုရား မိန့်တော်မူသော ကာလ ပါလိလေယျကဆင်လည်း မြတ်စွာဘုရားသခင်၏ စကားကိုကြား၍ မိမိ၏ ခံတွင်းဝယ် နှာမောင်းကို သွင်းပြီးလျှင် စိုးရိမ်ပူဆွေး ငိုကြွေးလျက်သာမြတ်စွာဘုရား ကိုယ်တော်မြတ်၏ နောက်မှ တကောက်ကောက် လိုက်သွားလေ၏။

ထို့ကြောင့် အဋ္ဌကထာ၌—

တံ သုတွာ နာဂေါ မုခေ သောဏ္ဍံ ပက္ခိပိတွာ ရောဒန္တော
ပစ္ဆတော ပစ္ဆတော အဂမာသိ—

ဟု မိန့်တော်မူ၏။

အနက်ကား။ ။တံ၊ မြတ်စွာဘုရား မိန့်ထားတော်မူသော ထိုစကားကို။ သုတွာ၊ ကြားရသည်ရှိသော်။ နာဂေါ၊ ပါလိလေယျကဆင်သည်။ မုခေ၊ ညှိုးငယ်မရွှင်၊ မျက်နှာပြင်ထက်၌။ ဝါ၊ ခံတွင်း၌။ သောဏ္ဍံ၊ နှာမောင်းကို။ ပက္ခိပိတွာ၊ တင်ထား၍။ ဝါ၊ ထည့်သွင်း၍။ ရောဒန္တော၊ ဘုရားမြတ်စွာ ခွဲကာငါ့အား ကြွသွားလေပြီတကားဟု ဆို၍ြွေးပမာ ပြင်းစွာငိုကြွေးလျက်။ ပစ္ဆတော ပစ္ဆတော၊ နောက်တော်မှ နောက်တော်မှ။ အဂမာသိ၊ မကွာ စိုက်စိုက် လိုက်သွားရှာလေ၏။ ။ဤကား အနက်။

ထိုစကားမှန်၏။ ပါလိလေယျကဆင်သည် မြတ်စွာဘုရားသခင်ကို ဟန့်တား၍ ရသည်ဖြင့် ဤပါလိလေယျက တောအုပ်၌ အနုတ္တရ ဖြစ်တော်မူသော မြတ်စွာဘုရားသည် သီတင်းသုံးတော်မူသည်ရှိသော် မိမိ၏ အသက်ရှည်သမျှ ကာလ ပတ်လုံး ထိုသို့သောအမှုတ်ဖြင့် ပြုစုလုပ်ကျွေးပေရာ၏။

ထို့ကြောင့် ရင်းအဋ္ဌကထာ၌—

သော ဟိ သတ္ထာရံ နိဝတ္တေတုံ လဘန္တော တေနေဝ နိယာမေန ယာဝဇီဝံ ပဋ္ဌိဇဂ္ဂေယျ–

ဟု မိန့်တော်မူ၏။

အနက်ကား။ ။ဘိဘာဒေသသစ္စံ၊ ထိုစကားသည်ပင်လျှင် မှန်၏။ သော၊ **ထိုပါလိလေယျက** ဆင်သည်။ သတ္ထာရံ၊ ဆရာစင်စစ် ဖြစ်တော်မူငြား **မြတ်စွာဘုရားကို**။ နိဝတ္တေတုံ၊ ဆုတ်နစ်ပြန်လည် စေခြင်းငှါ။ ဝါ၊ ကို။ **လဘန္တော၊** ရသည်ရှိသော်။ တေနေဝနိယာမေန၊ ထိုအမှတ်ဖြင့်သာလျှင်။ **ယာဝဇီဝံ၊** အသက်ရှည်သမျှ ကာလပတ်လုံး။ ပဋ္ဌိဇဂ္ဂေယျ၊ လုပ်ကျွေးပြုစု **ပေရာ၏။** ။ဤကားအနက်။

မြတ်စွာဘုရားသခင်သည် အစဉ်အတိုင်း ကြွတော်မူ၍ ရွာအနီးအပါး ဖြစ်သော ဂါမူပစာရသို့ ကျရောက်သည့် ကာလ "အသင် ပါလိလေယျက ဤနေရာ ဌာနမှ စ၍ အသင်၏ နေရာ မြေမျက်နှာညီပြင် တောခွင်မိုင်နက် မဟုတ်ချေ အထွေထွေသော လူမျိုးတို့၏ ခိုကိုးနေမှီးရာ အရပ်ဖြစ်၍ အထပ်ထပ်သော ရန်သူတို့ဖြင့် ထွက်ပြူနှောက်ယှက်လတ္တံ့သော ခရီးနေရာဖြစ်ချေသည် သို့ဖြစ်သည်ကြောင့် ဤနေရာဒေသမှ ရှေ့သို့အစဉ်မလိုက်ဘဲ ဖယ်သွဲရှောင်ခွါ၍ ကောင်းစွာ နေရစ်ခဲ့လော့"ဟု မြတ်စွာဘုရားက မိန့်တော်မူသောကာလ ထိုပါလိလေယျက ဆင်သည် ပြင်းစွာ ပူဆွေး ငိုကြွေး၍သာ မြတ်စွာဘုရား ကြွသွားတော်မူရာ ဖြစ်သော လမ်းခရီးစဉ်ကို ကြည့်မျှော်လျက် မြတ်စွာဘုရား ကိုယ်တော်သည် မိမိ၏စက္ခုဖြင့် ကြည့်ရှုထင်ထင် မြင်ခြင်းငှါ စွမ်းနိုင်သော အရပ်ကိုလွန်၍ မမြင်ရသောအခါ ပြင်းစွာသော သောက တရား အားကြီးစွာ နှိပ်စက်သဖြင့် ထက်မြက်သော ဒုက္ခဝေဒနာကြောင့် ထိုခဏ၌ သာလျှင် နှလုံးရင်ဝမ်းကွဲသဖြင့် စုတိပြောင်းရွှေ့ သေလွန်သည်ရှိသော် မြတ်စွာဘုရား ကိုယ်တော်၌ ကြည်ညိုသော သဒ္ဓါ တရားကြောင့် တာဝတိံသာနတ်ပြည်ဝယ် ယူဇနာသုံးဆယ်ရှိသော ရွှေဗိမာန်ကြီး၌ နတ်သမီးတစ်ထောင် ခြံရံအပ်သော အလယ်တွင် တင့်တယ်လျောက်ပတ် ကောင်းမြတ်သော နတ်သားဖြစ်လေ၏။ ထိုနတ်သားအား ပါလိလေယျက နတ်သားဟူသော အမည်သာလျှင် ဖြစ်လေသတည်း။

ထို့ကြောင့် ရင်းအဋ္ဌကထာ၌—

သော သေဒ္ဒမာနော ဌတွာ သတ္ထရိ စက္ခုပထံ ဝိဇဟန္တေ ဟဒယေန ဖလိတေန ကာလင်္ကတွာ သတ္ထရိ ပသာဒေန တာဝတိံသ ဘဝနေ

တိံသ ယောဇနိကေ ကနက ဝိမာနေ အစ္ဆရာသဟဿမဇ္ဈေ နိဗ္ဗတ္တိ။
ပါလိလေယျက ဒေဝပုတ္တော ဇေ့ဝဿ နာမ အဟောသိ—

ဟု မိန့်တော်မူ၏။

အနက်ကား။ ။သော၊ ထိုပါလိလေယျက ဆင်သည်။ ရောဒမာနော၊ ပြင်းစွာငိုကြွေးလျက်။ ဌတ္ဂာ၊ တန့်ရပ်၍။ သတ္ထုရိ၊ ဆရာမြတ်ဖြစ်ပါး စောဘုရား သည်။ စက္ခုပထံ၊ မျက်ဝါးထင်ထင် မြင်ရုံသော အရပ်ကို။ ဝိဇဟန္တေ၊ စွန့်သည် ရှိသော်။ ဟဒယေန၊ နှလုံးသည်။ ဖလိတေန၊ ကွဲသဖြင့်။ ဝါ၊ ဟဒယေနဖလိတေန၊ ကွဲသောနှလုံးရှိသဖြင့်။ ကာလက်တွာ၊ သေလွန်ခြင်းကို ပြု၍။ သတ္ထုရိ၊ ဆရာမြတ်ဖျား စောဘုရား၌။ ပသာဒေန၊ မဘွန့်မတို ကြည်ညို သောစိတ်ဖြင့်။ ဝါ၊ ကြောင့်။ တာဝတိံသဘဝနေ၊ တာဝတိံသာ နတ်ပြည်၌။ တိံသယောဇနိကေ၊ အပြန့်အကျယ်ယူဇနာသုံးဆယ်ရှိသော။ ကနကဝိမာနေ၊ အရောင်ဖွံ့ ဖြိုး ပြိုးပြက် အလုံ့ ရွှေဗိမာန်၌၊ အစ္ဆရာသဟဿမဇ္ဈေ၊နတ်သမီး တစ်ထောင် ခြံရံအပ်သောအလယ်၌။ နိဗ္ဗတ္တိ၊ ‘အိပ်ပျော်သော ယောကျ်ား နိုးသောလားသို့ သွား၍ဖြစ်လေ၏။ အဿ၊ ဆင်ဘဝမှ ပြောင်းကြွလွန်ငြား ထိုနတ်သားအား။ ပါလိလေယျက ဒေဝပုတ္တောတေ့ဝနာမံ၊ ပါလိလေယျက နတ်သားဟူသောအမည်သည်သာလျှင်။ အဟောသိ၊၏။ ။ ဤကားအနက်။

ကောသမ္ဗီရဟန်းတို့ကို ကောသလမင်းကြီးက
တားမြစ်ခြင်း

မြတ်စွာဘုရားသခင်သည်လည်း ခရီးအစဉ်အတိုင်းအားဖြင့် သာဝတ္ထိပြည် ဇေတဝန်ကျောင်းတော်သို့ ကြွသွားတော်မူ၏။ ကောသမ္ဗီပြည်၌ အဓိကရဏ်း ဖြစ်ပွါးသော ရဟန်းတို့သည်လည်း မြတ်စွာဘုရား သာဝတ္ထိပြည်သို့ ကြွသွား ကြောင်းကို သတင်းစကား ကြားသိကြ၍ မြတ်စွာဘုရားသခင်ကို ကြည်လင် မာန်လျော့ ကန်တော့ဝန်ချ သည်းခံစေခြင်းငှါ ထိုသာဝတ္ထိပြည်သို့ လိုက်သွား ကြကုန်၏။ သာဝတ္ထိပြည်ကြီးကို အစိုးရတော်မူသော ပသေနဒီကောသလ မင်းကြီးသည်လည်း ကောသမ္ဗီပြည်၌ ခိုက်ရန်ငြင်းခုံခြင်းကို ပြင်းစွာဖြစ်ပွါး ကဲပြားသော ရဟန်းတို့ လာရောက် ကြကုန်သတတ်ဟု ကြားသိသောကြောင့် မြတ်စွာဘုရားကိုယ်တော်မြတ်၏ အထံသို့ချဉ်းကပ်၍ ဘုန်းတော်ကြီးမြတ်တော် မူလှသော မြတ်စွာဘုရား ငြင်းခုံကွဲပြား ဖြစ်ပွါးသော ထိုရဟန်းတို့အား တကာတော်၏ တိုင်းပြည်နိုင်ငံအတွင်းသို့ချဉ်းကပ်ဝင်ရောက်ခြင်းငှါ အခွင့်ကို မပေးပါအံ့ဟု လျှောက်ကြား၏။

မြတ်စွာဘုရားသခင်ကလည်း ဒကာတော်မင်းမြတ် ထိုရဟန်း တို့သည် စတုပါရိသုဒ္ဓိသီလ၊ လွန်ပြည့်ဝသော သီလဝန္တပုဂ္ဂိုလ်ချည်းသာ ဖြစ်ကြပေသည်

စင်စစ်အားဖြင့်ကား အချင်းချင်း ကွဲပြား ငြင်းခုံ ခိုက်ရန်ဖြစ်သောအားဖြင့် ငါဘုရားစကားတော်ကို မနာယူလေသည် ယခု ငါဘုရားကို သည်းခံစေလိုသော ဆန္ဒဖြင့် လာရောက်ကြလေသည်၊ ဒကာတော်မင်းကြီးသည် ဟန့်ဆီးပိတ်ပင်ခြင်းကို မပြုပေလင့် လာစေကုန်သတည်းဟု မိန့်တော်မူ၏။

အနာထပိဏ် သေဌေးသည်လည်း အရှင်ဘုရား ထိုရဟန်းတို့အား ဘုရားတပည့်တော်သည် ကျောင်းအတွင်းသို့ ဝင်ခြင်းငှါ ခွင့်မပေးအံ့ဟု လျှောက်ကြားသောကာလ မြတ်စွာဘုရားသည် ရှေးနည်းအတူ ပယ်တော်မူလျက် ဆိတ်ဆိတ်သာ နေတော်မူ၏၊ သာဝတ္ထိပြည်သို့ ခရီးအစဉ်အတိုင်း လာရောက်ကုန်သော ကောသမ္ဗီပြည်သား ကွဲပြားသောရဟန်းတို့အား မြတ်စွာဘုရားသခင်သည် သင့်တင့်လျောက်ပတ်သောအရပ်၌ ဆိတ်ငြိမ်သောနေရာကိုပြုစေ၍ ကျောင်း, အိပ်ရာနေရာကို ပေးစေတော်မူ၏။

တစ်ပါးသော ရဟန်းတို့သည် ငြင်းခုံကွဲပြားသော ရဟန်းတို့နှင့် အတူတကွ ထိုင်နေခြင်း ရပ်နေခြင်း ထိုရဟန်းတို့အား ရှိခိုးခြင်းတို့ကို မပြုကြရကုန်။ ရောက်လာတိုင်း ရောက်လာတိုင်းသော သူအပေါင်းတို့သည် မြတ်စွာဘုရားသခင် ကိုယ်တော်မြတ်၏ အထံသို့ ကပ်၍ ဘုန်းတော်ကြီးမြတ်တော်မူလှသော မြတ်စွာဘုရား၊ ကောသမ္ဗီပြည်၌ ငြင်းခုံ ခိုက်ရန်ဖြစ်ပွါး ကွဲပြားသောထိုရဟန်းတို့သည် အဘယ်မှာနည်းဟု မေးလျှောက်ကြသဖြင့် ဤရဟန်းတို့ပေတည်းဟု မြတ်စွာဘုရား ညွှန်ကြားပြသသည် ရှိသော် လာလာသမျှသော သူတို့သည် ကောသမ္ဗီပြည်၌ ကြီးကျယ်စွာ ငြင်းခုံခိုက်ရန်ဖြစ်ပွါး ကွဲပြားသော ရဟန်းတို့သည်ကား ဤရဟန်းတို့ပင် ဖြစ်သတတ် ဤရဟန်းတို့ပင် ဖြစ်သတတ်ဟု ထပ်ကာ ထပ်ကာ လက်ညှိုးညွှန်ပြ ပြောဆိုကြသောကာလ ထိုငြင်းခုံခိုက်ရန်ဖြစ်ပွါးသော ရဟန်းတို့သည် ရှက်နိုးလှသောကြောင့် ဦးခေါင်းကိုမျှ မဖော်ခံ့ကြဘဲ မြတ်စွာဘုရားသခင် ကိုယ်တော်မြတ်၏ ခြေတော်ရင်း၌ ဝပ်စင်းညွှတ်တွားလျက် မြတ်စွာဘုရားကို လျှောက်ကြား တောင်းပန် သည်းခံကြစေကုန်၏။

ရဟန်းများ သောတာပတ္တိဖိုလ်၌တည်ခြင်း

မြတ်စွာဘုရားသခင် ကိုယ်တော်မြတ်သည်လည်း ချစ်သား ရဟန်းများတို့ အသင်တို့သည် ဝန်လေးလှသော အမှုကိုပြုမိ၏၊ အသင်တို့သည် ငါကဲ့သို့ သဘောရှိသော ဘုရား၏ထံ၌ ရဟန်းပြုသည် ဖြစ်ပါလျက် ငါဘုရားသည် တရားမမှုပျောင်းပျအလီလီ သိညွှတ်သည်ကိုပြုပါလျက် ငါဘုရား၏ စကားတော်ကို လိုက်နာ၍ မပြုကျင့်ကြကုန် ရှေး၌ဖြစ်ကုန်သော ပညာရှိအပေါင်းသူတော်ကောင်းတို့သည် သတ်အပ်သည်၏ အဖြစ်သို့ ရောက်သောသူအားလည်း

မိခင်ဖခင်တို့၏စကားကို မှတ်သားနာယူလျက် ထိုမိခင်ဖခင်တို့ကို သတ်သော သူတို့၌လည်း မိခင်ဖခင်တို့စကားကိုမလွန်မူ၍ ပြုကျင့်ခြင်းကြောင့် နောက်၌ တစ်ဖန် နှစ်နိုင်ငံသော တိုင်းကြီးပြည်ကြီးတို့၌ သိမ်းကျုံးအုပ်ချုပ် မင်းလုပ် တော်မူရလေသေး၏တကားဟု ကောသမ္ဗီပြည်၌ ဟောကြားတော်မူအပ်သော ဒီဃီတိကောသလ ဇာတ်ကိုပင် ထပ်မံ၍ တစ်ဖန် ဟောကြားတော်မူပြန်၍ ချစ်သားရဟန်းများတို့ ထိုအခါကာလက ဒီဃာဝုမင်းသားသည် မိခင်ဖခင်တို့ကို သတ်ဖြတ်သော ရန်သူတို့၌လည်း ထိုမိခင်ဖခင်ကျေးဇူးရှင်တို့ သွန်သင်ပြသ ဩဝါဒကိုမလွန်မူ၍ နာယူသည်အရဲကြောင့် နောက်ကာလ ဗြဟ္မဒတ္တမင်းကြီး၏ သမီးတော်ကိုရ၍ နှစ်တိုင်းနှစ်ဌာန ကာသိကောသလပြည် တို့ကိုအုပ်ချုပ်၍ မင်းလုပ်တော်မူရလေသည် သင်ချစ်သားရဟန်းများတို့သည် ငါဘုရား၏စကားကို မှတ်သားနာယူခြင်းကိုမပြု ဂရုမစားပယ်ရှားဖြတ်တောက်လျက် ဝန်လေးသော အမှုကို ပြုလေသည်ဟု မိန့်တော်မူပြီးသော်—

ပရေ စ န ဝိဇာနန္တိ၊ မယမေတ္ထ ယမာမသေ။
ယေ စ တတ္ထ ဝိဇာနန္တိ၊ တတော သမ္မန္တိ မေဓဂါ—

ဟူသောဂါထာကို ဟောကြားတော်မူပေ၏။

အနက်ကား။ ဘိက္ခဝေ၊ သံသရာဝန်ကို အလွန်ကြောက်လို ငါ့ထံခို အို.... တပည့်သားရဟန်းများတို့ ဧတ္ထ-သံဃမဇ္ဈေ၊ စည်းဝေးရောက်လာ များစွာ သွယ်သွယ် ဤသံဃာတော်အလယ်၌၊ ပရေ၊ ပညာမဲ့ငြား တစ်ပါးသော သူတို့သည်။ မယံ၊ ငါတို့သည်။ ယမာမသေ ဣတိ၊ စုတေမနေ သေကြေပျက်စီးရချေ ကုန်အံ့ဟူ၍။ နဝိဇာနန္တိ၊ မသိကုန်သလျှင်ကတည်း။ တတ္ထ-သံဃမဇ္ဈေ၊ စည်းဝေး ရောက်လာ များစွာသွယ်သွယ် ထိုသံဃာလယ်၌။ ယေစ၊ အကြင်သို့ သဘော ပညာရှိသော သူတို့သည်ကား။ ယမာမသေ ဣတိ၊ ငါတို့တစ်တွေသေကြေပျက်စီး ရချေကုန်အံ့ဟူ၍။ ဝိဇာနန္တိ၊ ပညာမျက်စိဖြင့်သိမြင်ကြကုန်၏။ တတော၊ ထိုသို့ မြင်သိ ပညာရှိတို့ကြောင့်။ မေဓဂါ၊ ခိုက်ရန်ဖြစ်ပွား ကဲ့ပြားခြင်းတို့သည်။ သမ္မန္တိ၊ သီတလဓာတ် ရေဖြင့်ဖြတ်၍ ငြိမ်းသတ်မီးပုံ စဲပျောက်ပေကုန်၏။ ။ဤကား အနက်။

ထိုဒေသနာ ပါဠိဂါထာ၏ အဆုံး၌ရောက်လာကုန်သော အလုံးစုံသော ရဟန်းတို့သည် သောတာပတ္တိဖိုလ် စသည်တို့၌ တည်ကြကုန်၏။

ဓမ္မပဒယမကဝဂ်၌ ငါးခုမြောက်သော ကောသမ္ဗကရဟန်းတို့၏
ဝတ္ထုသည်ကား ဤတွင်ပြီး၏။

၆။ စူဠကာလ, မဟာကာလတို့၏ဝတ္ထု

သုဘာနုပဿီ- အစရှိသော ဤမဟာဗ္ဗဒေသနာ၊ ပါဠိဂါထာကို နတ်,လူတို့**ဆရာ** ဖြစ်တော်မူသော ဗုဒ္ဓတို့သယမ္ဘူ အောင်သူတကာတို့မကိုဋ် သုံးတိုက်အထွတ် ဝိသုဒ်နတ်**အစစ်** ဖြစ်တော်မူသော ရှင်ချစ်မြတ်ဖျား **စော**ဘုရားသည် သေတဗျမြို့ကို အမှီပြု၍ **စိမ်းနုခက်လတ်** ေးမြက်ဝေဆာ အပြာဖြာသော သဇင်ရင်ခတ် အထပ်ထပ် **သော** ရင်းတိုက်ပင်တို့ဖြင့် အစဉ်မပြတ် စပ်ကာစပ်ကာ စည်ကားစွာသော တောကြီး၌ ပျော်မွေ့မျှရှင်ဖြည့်တင်း သီတင်းသုံးတော်မူလျက် စူဠကာလ မဟာကာလ ရဟန်းညီနောင်နှစ်ပါး တို့ကို အကြောင်းပြုသော **အားဖြင့်** ဟောကြားတော်မူ၏။

အကြောင်း အတ္ထုပ္ပတ္တိ အစဉ်ကား ဤသို့တည်း

သေတဗျမြို့၌ နေလေ့ ရှိကြကုန်သော စူဠကာလ မဇ္ဈိမကာလ မဟာ**ကာလ** ဟူကုန်သော သုံး‌ေယာက် ကုန်သော ညီနောင် သူကြွယ်တို့သည် ရှိ ကုန်၏၊ ထိုသုံးယောက်ကုန်သော ညီနောင်သူကြွယ်တို့တွင် အစ်ကိုကြီး ဖြစ်**သော** မဟာကာလသူကြွယ်နှင့် ညီငယ်ဖြစ်သော စူဠကာလတို့**သည်** ထိုထိုသို့သော အရပ်မျက်နှာ မြို့ရွာ ဇနပုဒ်စသည်တို့၌ လှည့်ပတ် သွားလာ လျက် ငါးရာကုန်သော လှည်းတို့ဖြင့် အထူးထူးသော ဥစ္စာဘဏ္ဍာကို ဆောင်ကြကုန်၏။ အလတ်ဖြစ်သော မဇ္ဈိမကာလလည်း ထိုညီအစ်ကိုတို့သည် ဆောင်ယူခဲ့သော ပစ္စည်းဘဏ္ဍာကို ရောင်းချ၏။

စူဠကာလ မဟာကာလတို့ ရဟန်းပြုကြခြင်း

တရံသောအခါ စူဠကာလ မဟာကာလဟု ဆိုအပ်ကုန်သော ထိုညီနောင် သူကြွယ် နှစ်ယောက်တို့သည် ငါးရာကုန်သော လှည်းတို့ဖြင့် အထူးထူး**သော** ပစ္စည်းဘဏ္ဍာကို တင်ယူပြီးလျှင် သာဝတ္ထိပြည်သို့သွားကြ၍ သာဝတ္ထိပြည်နှင့် ဇေတဝန်ကျောင်းတော်၏အကြား လမ်းခရီးအပ၌ လှည်းတို့ကို ဖြည့်ချတ်လျက် တန့်ရပ်နားနေကြကုန်၏။ ထိုနှစ်ယောက်ကုန်သော နောင်ညီတို့တွင် မဟာ**ကာလ** သူကြွယ်**သည်** ညချမ်းသောအခါ ပန်းနံ့သာစသည် လက်စွဲကုန်လျက် သာဝတ္ထိ ပြည်သား အရိယာသာဝက အမျှားတို့သည် မြတ်စွာဘုရား တရားတော်**ကို** ကြားနာအံ့သောငှါ သွားကြကုန်သည်တို့ကိုမြင်၍ ဤလူများ **အပေါင်းတို့သည်** အတီအရပ်သို့ သွားကြကုန်အံ့နည်းဟု မေး၍ မြတ်စွာဘုရားကိုယ်တော်၏ ထံသို့ တရားနာအံ့သောငှါ သွားကြသောအဖြစ်ကို ပြန်ကြားပြောဆိုသဖြင့် ကြားသိ ရသောကာလ မဟာကာလ သူကြွယ်သည် ငါလည်း လိုက်သွားဦးအံ့ဟု ကြံ၍ ညီငယ် စူဠကာလသူကြွယ်ကို ခေါ်ပြီးလျှင် ညီငယ် ငါးရာသော လှည်းတို့၌မမေ့

မလျော့ ကြည့်ရှုစောင့်ရှောက်ရစ်လော့၊ ငါသည် မြတ်စွာဘုရား တရားတော်ကို ကြားနာအံ့သောငှာ သွားဦးအံ့ဟု မှာထားပြောဆို၍ လိုက်သွားပြီးသော် မြတ်စွာဘုရားသခင်ကို ကြည်လင်ညွတ်သျှိုး ရှိခိုးပြီးလျှင် ပရိသတ်အစွန်က ထိုင်နေ၏။

မြတ်စွာဘုရားသခင်သည်လည်း ထိုနေ့ပတ်၌ မဟာကာလသူကြွယ်၏ အဇ္ဈာသယဖြင့်သာလျှင် အစဉ်သော တရားစကားကို ဟောကြားတော်မူလျက် ဒုက္ခက္ခန္ဓသုတ် စသည်တို့၏ အစွမ်းဖြင့် တဏှာပါးမက များလှစွာသော ပရိယာယ်တို့ဖြင့် စိတ်သွယ် ဝေဖန်လျက် ကာမဂုဏ်တို့၏အပြစ်အာဒီနဝ ယုတ်မာ ညစ်ညမ်းလှသည်ကို ပြလျက် ကာမဂုဏ်မှ ထွက်မြောက်ခြင်း၏ အကျိုးအာနိသံသကို ဝေဖန်၍ ဟောကြားတော်မူ၏။ ထိုသို့ ဟောတော်မူအပ်သော မြတ်စွာဘုရား တရားတော်ကို ကြား၍ မဟာကာလသူကြွယ်လည်း ပစ္စည်းဥစ္စာ ရတနာရွှေငွေ ခြွေရွေသင်းပင်း ခပင်းဥဿုံ အလုံးစုံတို့ကို အကုန်ပယ်ပစ်၍ တမလွန်လောကသို့ ပြောင်းသွားရသော ငါ့ကို စည်းစိမ်ချမ်းသာ အဖြာဖြာသော ပစ္စည်းဥစ္စာတို့ သည်လည်းကောင်း ဆွေမျိုးဉာတိ ဘမိပေါက်ဖော် တော်စပ်သော သူတို့သည် လည်းကောင်း အစဉ်တစိုက် လိုက်လာမည် မဟုတ်၊ မိမိ၏ကံသာ အရင်းပါ သဖြင့် သံသရာဝဋ်၌ ကျင်လည်ပြေးသွားရလတ္တံ့သည်ကကား၊ ငါ့အား ဃရာဝါသ ကိစ္စဖွဲ့နှောင် အိမ်ရာထောင်သော သူ့ဘောင်၌ နေသဖြင့် အဘယ်အကျိုး ရှိချေအံ့နည်း။ မြတ်စွာဘုရားသခင်ကိုယ်တော်မြတ်၏ အထံ၌ ရဟန်းပြုတော့အံ့ ဟု ကြံ၍ တရားနာ ပရိသတ်အပေါင်း သူတော်ကောင်း အများသည် မြတ်စွာဘုရားသခင်ကို ကြည်လင်ညွတ်သျှိုး ရှိခိုးပြီး၍ ဖဲသွားကြသည်ရှိသော် မြတ်စွာဘုရားသခင် ကိုယ်တော်မြတ်၏အထံသို့ ကပ်၍ ရဟန်းအဖြစ်ကို တောင်းပန်၏။

မြတ်စွာဘုရားသခင်ကလည်း အသင် မဟာကာလသူကြွယ် အသင်အား ပန်ကြားဖွယ်ရာသောသူသည် တစ်စုံတစ်ယောက်မျှ မရှိပါလေသလောဟု မေးတော်မူသောကာလ ဘုန်းတော်ကြီးမြတ်တော်မူလှသော မြတ်စွာဘုရား တပည့်တော်အား ပန်ကြားခွင့်တောင်းဖွယ် ညီငယ်တစ်ယောက် ရှိပါသည်ဟု လျှောက်ကြား၍ ထိုသို့တပြီးကား အသင်ညီငယ်၏အထံ၌ ခွင့်ပန်ချေဦးလော့ဟု မိန့်တော်မူသည်ရှိသော် ကောင်းလှပါပြီဘုရားဟု လျှောက်ကြားဝန်ခံ၍ လျင်မြန်စွာ ပြန်သွားပြီးလျှင် ညီငယ်ဖြစ်သော စူဠကာလကိုခေါ်၍ ညီငယ် အသွယ်သွယ်သော ပစ္စည်း အသီးသီးအဖုံဖုံ အလုံးစုံဥစ္စာနှစ်ကို အကုန်သိမ်းယူ စောင့်ရှောက်လေလော့ဟု ဆောင်နှင်း၏။ ညီငယ်ဖြစ်သော စူဠကာလက နောင်တော်....နောင်တော်သည် အဘယ်အရပ်သို့ သွားမည်နည်းဟု မေးသဖြင့်

ငါသည် မြတ်စွာဘုရား၏ အထံ၌ ရဟန်းပြုတော့အံ့ဟုဆိုလျှင် ညီငယ်ဖြစ်သော စူဠကာလသည် အထူးထူးသော အခြင်းအရာတို့ဖြင့် များစွာတောင်းပန်ပါလေ ငြားသော်လည်း ပျက်ပြား ဆုတ်နစ်စေအံ့သောငါ မစွမ်းနိုင်သည်ဖြစ်သော ကြောင့် နောင်တော် ကောင်းလှပါပြီ။ ထိုသို့တပြီးကား အလိုဆန္ဒရှိတော် မူတိုင်း ပြုတော်မူပါတော့ဟု ခွင့်ပေး၏။ မဟာကာလသူကြွယ်လည်း မြတ်စွာ ဘုရားသခင် ကိုယ်တော်မြတ်၏ အထံ၌ ရဟန်းပြုလေ၏။ ထိုနောက် များမကြာမီ ညီငယ်ဖြစ်သော စူဠကာလသည်လည်း ငါသည် နောင်တော်ကိုယူ၍ လူထွက်အံ့ ဟု ကြံ၍ ရဟန်းပြုလေ၏။

သုသာန်စောင့်မ၏ လျှောက်ချက်

နောက်အဖို့ကာလ၌ မဟာကာလသူကြွယ်သည် ပဥ္စင်းအဖြစ်ကိုရ၍ မြတ်စွာ ဘုရားသခင် ကိုယ်တော်မြတ်၏ အထံသို့ ချဉ်းကပ်ပြီးလျှင် သာသနာတော်၌ ရဟန်းတို့ ရွက်ဆောင်ဖွယ်ရာသော ဓုရတို့သည် အဘယ်မျှ ရှိပါကုန်သနည်းဟု မေးလျှောက်လျှင် မြတ်စွာဘုရားသခင် ကိုယ်တော်မြတ်က ဂန္ထဓုရ ဝိပဿနာဓုရ နှစ်ပါးတို့ကို အကျယ်အားဖြင့် ဝေဖန်ပိုင်းခြား ဟောကြားညွှန်ပြတော်မူကုန်သည် ရှိသော် အရှင်ဘုရား တပည့်တော်သည်ကား ကြီးရင့်သော ကာလမှ ရဟန်း ပြုပါရသောကြောင့် ဂန္ထဓုရကို ရွက်ဆောင်အားထုတ် ပြုလုပ်ဖြည့်စွမ်းခြင်းငှါ မတတ်နိုင်ပါ ဝိပဿနာဓုရကိုသာ ဖြည့်ပါတော့အံ့ဟု လျှောက်ကြား၍ အရဟတ္တ ဖိုလ် တိုင်အောင်သော သုသာနိကဓုတင် အကျင့်ကို သင်ယူဆောင်ရွက် နာခံ မှတ်သား၍ ပဌမယာမ်ကို လွန်သည်ရှိသော် အလုံးစုံသောသူတို့ အိပ်ပျော်ကုန်စဉ် သုသာန်သို့သွား၍ ထိုင်နေ၏။ မိုးသောက်ယာမ်ကာလ အလုံးစုံသော သူတို့သည် အိပ်ရာမှမထမီ အဖို့၌သာလျှင် ကျောင်းသို့ ပြန်လာခဲ့လေ၏။

ထိုအခါ၌ သုသာန်ကို စောင့်ရှောက်သော ကာလီ အမည်ရှိသော သူကောင်ဘုတ်သော တစ်ယောက်သော မိန်းမသည် မထေရ်၏ ရပ်သောနေရာ ထိုင်သောနေရာ စင်္ကြံသွားသောနေရာကိုမြင်၍ ဤအရပ်ဒေသ၌ အဘယ်သူသည် သွားလာ လှည့်ပတ်လေသနည်း၊ ထိုသူကို ဖမ်းအံ့ဟု ကြံ၍ စောင့်စားငံ့ဆိုင်း၍ ဖမ်းလငြားသော်လည်း ဖမ်းခြင်းငှာ မစွမ်းနိုင်လေ၊ တစ်နေ့သ၌ သုသာန် နေအိမ်၌သာလျှင် ဆီမီးကို ညှိထွန်း၍ သားသမီးတို့ကို ယူပြီးသော် တင့်အပ် လျှောက်ပတ်သော အရပ်တစ်ခု၌ ပုန်းအောင်း၍နေ၏။ မဇ္ဈိမယာမ်၌ မထေရ် ကြွလာသည်ကိုမြင်၍ မထေရ်၏ အထံသို့ လာပြီးလျှင် ရှိသေမြတ်နိုး ရှိခိုးဦးချ လျက် အရှင်ဘုရားသည် ဤအရပ်ဌာန၌ သီတင်းသုံးနေပါသလောဟု လျှောက် ကြား၏။ ဒါယိကာမ ဩော်-ငါသည် နေပေသည်ဟု မိန့်တော်မူလျှင် အရှင်ဘုရား သုသာန်၌နေသော ပုဂ္ဂိုလ်တို့မည်သည်ကား ကျင့်ဝတ်တရားကို

သင်အပ်ပေ၏ဟု လျှောက်ကြားသောကာလ မထေရ်က ကျင့်ဝတ်တရားကား အသို့နည်း အသင်သည် ကျင့်ဝတ်တရားကို ပြောဆိုပြသပါလော့- အသင် ပြောဆိုသည်ရှိသော် အသင် ပြောဆိုသောအတိုင်းအားဖြင့် လိုက်နာ ကျင့်ဆောင်ပါအံ့ဟု မဆိုမူ၍ ဒါယိကာမ သုသာန်၌နေသော ပုဂ္ဂိုလ်တို့၏ ကျင့်ဝတ်တရားကား အသို့နည်း အဘယ်သို့ ပြုအပ်ပါသနည်းဟု မေးတော်မူ၏။

အရှင်ဘုရား သုသာန်၌နေသော ရဟန်းတို့မည်သည်ကား မိမိ၏ သုသာန်၌နေသော အဖြစ်ကို သုသာန်စောင့်တို့အားလည်းကောင်း၊ မိမိ သီတင်းသုံးနေရာဖြစ်သောကျောင်း၌ မထေရ်ကြီးအားလည်းကောင်း ရွာစားအားလည်းကောင်း ပြောကြား ခွင့်ပန်အပ်၏။ မထေရ်က အဘယ်ကြောင့် ထိုသူတို့အား ပြောကြားခွင့်ပန်ရသနည်းဟု မေးတော်မူသော် သူတပါးတို့၏ ပစ္စည်းဘဏ္ဍာကို ခိုးယူကုန်သောသူတို့သည် ပစ္စည်းဘဏ္ဍာ ဥစ္စာရှင်တို့သည် အစဉ်တစိုက် လိုက်အပ်သည်ရှိသော် သုသာန်၌ ဘဏ္ဍာကို စွန့်ပစ်၍ ပြေးကုန်၏။ ထိုအခါ ဥစ္စာရှင်ဖြစ်သောလူတို့သည် သုသာန်၌ နေကုန်သော အရှင်တို့အား ဘေးအန္တရာယ်ကို ပြုကုန်၏။ ထိုသုသာန်စောင့် မထေရ်ကြီး ရွာစားတို့အား ပန်ကြား ခွင့်တောင်းပြီးသည်ရှိသော်ကား ငါတို့သည် ဤအရှင်ကောင်း၏ ဤမျှလောက်သော ကာလပတ်လုံး ဤသုသာန်၌ နေသည်အဖြစ်ကို သိကြကုန်၏။ ဤအရှင်သည်ကား ခိုးသူမဟုတ်ပေဟု ဘေးအန္တရာယ်ဟိုကို တားမြစ်ကန့်ကွက်ကုန်၏။ ထို့ကြောင့် သုသာန်စောင့် မထေရ်ကြီး ရွာစားတို့အား ပန်ကြားပြောဆိုရသတည်းဟု လျှောက်ကြားလျှင် မထေရ်ကလည်း ဒါယိကာမ တပါးသော ပြုဖွယ်ကား အဘယ်နည်းဟု မေးတော်မူပြန်သဖြင့် အရှင်ဘုရား သုသာန်၌နေသော အရှင်မည်သည်ကား ငါး အမဲ ဟင်းမျိုး နှမ်း မုံ့ ကြပ်၊ ဆီတင်လဲ စသည်တို့ကို ရှောင်ကြဉ်အပ်ကုန်၏။ နေ့အခါ၌ မအိပ်အပ် ပျင်းရိသော သဘောရှိသည်လည်း မဖြစ်ရာ။ အားထုတ်အပ်သော ဝီရိယ ရှိသည်သာလျှင် ဖြစ်ရာ၏။ မြဲမြံ စိတ်ဖောက်ပြန်ခြင်း မရှိသည်ဖြစ်၍လည်းကောင်း၊ လှည့်ပတ်တတ်သော သဘောမရှိသည် ဖြစ်၍လည်းကောင်း ကောင်းသော အဇ္ဈာသယဖြင့် ဖြစ်ရာ၏။ ညချမ်းသောအခါ အလုံးစုံသော သူတို့၏ အိပ်ပျော်ကုန်သည်ရှိသော် ကျောင်းမှ သုသာန်သို့ လာရာ၏။ မိုးသောက်ယာမ်ကာလ၌ အလုံးစုံသောသူတို့ မထကုန်မီသာလျှင် ကျောင်းသို့ တဖန် ပြန်သွားအပ်၏။

အရှင်ဘုရား အရှင်မြတ်သည် ဤအရပ်ဒေသ၌ ဤသို့ညွှန်ပြသော နည်းလမ်းအတိုင်း သီတင်းသုံးကော်မူလျှက် ရဟန်းတို့တရားကို အားထုတ်ရသည်ရှိသော် ရဟန်းကို ကိစ္စအပြီးအဆုံးသို့ ရောက်စေခြင်းငှါ စွမ်းနိုင်ပါလတ္တံ့။ အရှင်ဘုရား သူသေကောင်ကို ထုတ်ဆောင်၍ အကယ်၍ စွန့်ပစ်ကုန်သည် ဖြစ်ခဲ့အံ့။ ထိုသို့

စွန့်ပစ်ကုန်သည်ရှိသော် တပည့်တော်မသည် ကမ္ဗလာ အထွတ်တပ်သော အိမ်ထက်သို့တင်၍ ပန်းနံ့သာ စသည်တို့ဖြင့် ပူဇော်ခြင်းကိုပြုပြီးလျှင် ဘုတ်ကြည်းခြင်းကို ပြုပါအံ့။ ယင်းသို့မျှ အကယ် မစွမ်းနိုင်ခဲ့သည် ဖြစ်အံ့၊ ထင်းပုံထက်သို့တင်၍ မီးဖြင့် လောင်စေလျက် ချိတ်တို့ဖြင့် ငင်ဆွဲလျက် အပသို့ စွန့်ပစ်၍ ပုဆိန်ဖြင့် နှက်ပြီးလျှင် အပိုင်းအပိုင်းဖြတ်၍ မီး၌ထည့်၍ တိုက်ပါအံ့ဟု လျှောက်ကြား၏။ ထိုအခါ မထေရ်က နှမ ကောင်းလှပေပြီ။ တစ်ခုသော ရုပ်ပါရုံကို မြင်သည်ရှိသော် ငါ့အား ပြောကြားပါလော့ဟု မှာထားပြောဆို၏။ ကာလီ မည်သော သုသာန်စောင့် မိန်းမလည်း ကောင်းလှပါပြီ ဘုရားဟု ဝန်ခံ၏။ မဟာကာလ မထေရ်သည် အလိုဆန္ဒ ရှိသည်အားလျော်စွာ သုသာန်၌ ရဟန်းတရားကို ကြိုးစားအားထုတ် ပြုလုပ်ပေ၏။

မဟာကာလမထေရ ရဟန္တာဖြစ်ခြင်း

ညီဖြစ်သော စူဠကာလ မထေရ်သည်ကား နံနက်မိုးသောက် ရောက်သည် ကာလ အိပ်ရာမှ စောစောထ၍ အိမ်ရာထောင်သော လူ့ဘောင်ကိုသာလျှင် ကြံစည်၏။ မိမိ၏ သားမယားကို အဖန်တလဲလဲ အမြဲမပြတ် အောက်မေ့၏။ ငါ၏ အစ်ကိုကြီးသည် အလွန် ဝန်လေးသော အမှုကို ပြုဘိသည်ဟု ကြံ၏။ ထိုအခါ တစ်ယောက်သော အမျိုးသမီးသည် ထိုခဏမျှ၌ ထကြွသော လေအနာကြောင့် ညချမ်းသောအခါ မညှိုးနွမ်း မပင်ပန်းသည်ဖြစ်၍ သေလွန်လေ၏။ ထိုသူငယ်မအလောင်း ရုပ်ကာယကို ဆွေမျိုးဉာတိတို့သည် ထင်း ဆီ စသည်တို့နှင့်တကွ ညချမ်းသော ကာလ၌ပင်လျှင် သုသာန်သို့ ဆောင်ယူ၍ သုသာန်စောင့်အား ဤသူသေကောင်ကို မီးတိုက်ပါလော့ဟု အခကို ပေး၍ ဆောင်နှင်းအပ်ပြီးလျှင် ပြန်လည် ဖဲသွားကုန်၏။

ကာလီမည်သော သုသာန်စောင့်မ သည်လည်း ထိုသူသေကောင်၏ ဝတ်ရုံ၍ထားသော အဝတ်ကိုပယ်လျက် ထိုခဏ၌ သေလွန်သည်ဖြစ်၍ ရွှေအဆင်းကဲ့သို့ အဆင်းရှိသော သူကောင်ကို ကြည့်ရှုပြီးလျှင် ဤ သူကောင်သည် အရှင်အား ပြခြင်းငှါ လျောက်ပတ်သော အာရုံပေတည်းဟု ကြံ၍ မထေရ်၏ ထံသို့သွား၍ ရှိခိုးပြီးလျှင် ဤသို့ သဘောရှိသော အာရုံသည်ရှိ၏။ အရှင်ဘုရားတို့သည် ကြည့်ရှုတော် မူပါကုန်လော့ဟု လျှောက်ကြား၏။ မထေရ်သည်လည်း ကောင်းပြီဟု ဝန်ခံပြီးလျှင် သူကောင်ရှိရာသို့ ကြွသွား၍ သူကောင်၌ ဝတ်ရုံ၍ ထားအပ်သော အဝတ်ကိုဆောင်စေ၍ ခြေဖဝါးအပြင်မှ စ၍ အထက်ဆံဖျားသို့ ကျအောင် ကြည့်ရှုပြီးလျှင် ဤရုပ်ပါရုံသည် အလွန်မွန်မြတ်၏။ ရွှေအဆင်းကဲ့သို့ အဆင်းရှိပေ၏။ နှမ ဤသူကောင်ကို မီး၌ ထည့်၍ မီးလျှံတို့ဖြင့် လောင်ကာမျှသော ကာလ၌ ငါ့အား ကြားပါလော့ဟု မှာထားပြောဆို၍ မိမိနေရာသို့သာလျှင် ပြန်သွားပြီးလျှင် ထိုင်နေ၏။

ထိုကာလိမည်သော သုသာန်စောင့်မသည်လည်း ‘မထေရ် အမိန့်တော်ရှိတိုင်း ပြု၍ မထေရ်အား ကြားလျှောက်၏။ မထေရ်လည်း ထိုသူကောင်ရှိရာသို့ ကြွသွား၍ ကြည့်ရှုတော်မူ၏။ မီးလျှံဖြင့် လောင်ကျွမ်း ဟပ်မိသော နေရာသည် အရေတို့၏ အလှာကွာခြင်းသို့ ရောက်၍ ပြောက်ကြားသော နွားမကဲ့သို့ ကိုယ်၏ အဆင်းသည် ဖြစ်၏။ ခြေတို့သည်လည်း ထွက်၍ တွဲလည်းဆွဲကုန်၏၊ လက်တို့သည်လည်း ကောက်ကွေးကုန်၏။ ပေါင်, နဖူးတို့သည်လည်း အရေမရှိသည် ဖြစ်လေ၏။ မထေရ်သည် ဤမျှပကာယ ခန္ဓာကိုယ်သည်ကား ယခုခဏ၌ပင် ကြည့်ရှုကြကုန်သော သူတို့အား အလွန်အကြူး အထူးသဖြင့် နှစ်သက်ခြင်းကို ပြုတတ်သည် ဖြစ်ပါလျက် ဤယခုခဏ၌သာလျှင် ကုန်ခြင်း ပျက်ခြင်းသို့ ရောက်၏ဟု နှလုံးသွင်းပြီးလျှင် ညဥ့်သန့်ရာ အရပ်သို့ ပြန်သွား ထိုင်နေလျက် ခယဝယ ကမ္မဋ္ဌာန်းကို ကောင်းစွာ စီးဖြန်းဆင်ခြင် ကြည့်ရှုပြီးလျှင်—

အနိစ္စာ ဝတ သင်္ခါရာ၊ ဥပ္ပါဒဝယဓမ္မိနော။
ဥပ္ပဇ္ဇိတွာ နိရုဇ္ဈန္တိ၊ တေသံ ဝူပသမော သုခေါ—

ဟူသော ဂါထာကို ရွတ်တော်မူ၏။

အနက်ကား။ ။ဝတ ဧကန္တေန၊ စင်စစ်ဧကန် အမှန် မလွဲသဖြင့်။ သင်္ခါရာ၊ ကံ, စိတ်, ဥတု, အာဟာရ, အကြောင်းတရား လေးပါးတို့သည် ပေါင်း၍ ပြုပြင် စီရင်အပ်ကုန်သော သင်္ခါရတရား တို့သည်။ အနိစ္စာ၊ ဖောက်ပြန်ချတ်လွဲအမြဲမရှိကုန်။ ဥပ္ပါဒဝယဓမ္မိနော၊ ဖြစ်လျှင် ပျက်တတ်သော သဘော တရားရှိကုန်၏။ ဥပ္ပဇ္ဇိတွာ၊ ဖြစ်ပြီး၍။ နိရုဇ္ဈန္တိ၊ ချုပ်တတ်ကုန်၏။ တေသံ၊ ထိုမမြဲမမြဲ ဖောက်ပြန်တတ်သော သင်္ခါရတရားတို့၏။ ဝူပသမော၊ ငြိမ်းရာဖြစ်သော နိဗ္ဗာန်သည်။ သုခေါ အလွန်တရာချမ်းသာပါပေ၏။ ။ဤကား အနက်။

ဤဂါထာကို ရွတ်ဆိုတော်မူလျက် ဝိပဿနာကို ပွါးစေ၍ ပဋိသမ္ဘိဒါလေးပါး တို့နှင့်တကွ အရဟတ္တဖိုလ်သို့ ရောက်လေ၏။

ထိုမဟာကာလ မထေရ်သည် အရဟတ္တဖိုလ်သို့ ရောက်ပြီးသော် လူသုံးပါး တို့၏ ဆရာတဆူ ဖြစ်တော်မူသော မြတ်စွာဘုရား သခင်သည် သံဃာတော် အပေါင်း ခြံရံလျက် ဒေသစာရီ လှည့်လည်ကြွမြန်း စက်ပန်းဖြန့်ချွေတော်မူသည် ရှိသော် သေတဗျမြို့သို့ ကြွသွားတော်မူသည်ဖြစ်၍ တစဥ်းပင် ရင်းတိုက်ပင် ရင်ခတ်ပင်တို့ဖြင့် အစဉ်စည်ကား ကြီးပွားသော တောအုပ်သို့ ကြွမြန်းသက်ဝင် စမ္မယ်တော်မူ၏။

စူဠကာလကို မယားဟောင်းတို့က ဖမ်းခြင်း

စူဠကာလမထေရ်၏ မယားတို့သည် မြတ်စွာဘုရား သခင်သည် သံဃာတော် အပေါင်း ခြံရံလျက် ကြွလာတော်မူ၍ ရင်းတိုက်တောသို့ အစဉ်အတိုင်း ရောက် လာပေသတတ်ဟု ကြားသိသောကြောင့် ငါတို့၏ အရှင်လင်ကို ယူကုန်အံ့ဟု စေလွှတ်၍ မြတ်စွာဘုရားသခင်ကို ပင့်ဘိတ်ကုန်၏။ မြတ်စွာဘုရားတို့ မည်သည် ကား မလေ့ကျင့်အပ်သော အရပ်ဒေသဌာနၜ နေရာခင်းခြင်းကို ကြားသဖြင့် တစ်ယောက်သော ရဟန်းသည် ရှေးဦးစွာ သွားခြင်းငှါ အပ်၏။ ထို စကားမှန်၏။ မြတ်စွာဘုရား၏ နေရာတော်ကို အလယ်၌ခင်းထား၍ ထိုမြတ်စွာ ဘုရား၏ လက်ယာမှ အရှင်သာရိပုတ္တရာ လက်ဝဲမှ အရှင်မောဂ္ဂလာန်၏ နေရာကို ခင်းထားပြီးလျှင် ထိုမှစ၍ နှစ်ဘက်သောနံပါးတို့ဖြင့် ရဟန်းသံဃာ၏ နေရာကို ခင်းထားအပ်၏။ ထို့ကြောင့်မဟာကာလမထေရ်သည် သင့်န်းရှိသော နေရာ၌ ရပ်လျက် ညီငယ်ဖြစ်သော စူဠကာလမထေရ်ကို သင်သည် ရှေးဦးစွာသွား ၍ နေရာခင်းခြင်းကို ကြားလေတော့ဟု စေလွှတ်လိုက်၏ ထိုစူဠကာလမထေရ် ကို မြင်သောကာလမှစ၍ အိမ်၌ နေသူလူများအပေါင်းသည် မထေရ်နှင့်တကွ ပြက်ရယ်အမှုကို ပြုကြ၍ နိမ့်သောနေရာတို့ကို သံဃာထေရ်၏အလို့ငှါ အစွန်း၌ ခင်းထားကုန်၏။ မြင့်သောနေရာတို့ကို သံဃာငယ် အလို့ငှါ အလယ်၌ ထားကုန် ၏။ စူဠကာလ မထေရ်လည်း ဤသို့ မပြုကြကုန်လင့် နိမ့်သောနေရာတို့ကို အထက်၌ မခင်းပါကုန်လင့် မြင့်သောနေရာတို့ကို ဖအောက်၌ မခင်းကုန် လင့် ဟု ပြောဆို၏ မိန်းမတို့သည် ထိုမထေရ်၏ စကားကို ကြားသော် လည်း မကြားကုန်ဘိသကဲ့သို့ သင်သည် အဘယ်ကို ပြုလျက် လှည့်လည်ဘိ သနည်း သင်အား အဘယ်ကြောင့် နေရာတို့ကို ခင်းခြင်းငှါ မအပ်သနည်း အသင်သည် အဘယ်သူကို ပန်ကြားခွင့်တောင်း၍ ရဟန်းပြုဘိသနည်း။ အဘယ်ကြောင့် ရဟန်းပြုသနည်း အဘယ့်ကြောင့် ဤအရပ်သို့ တဖန် ပြန် လာသနည်းဟု ပြောဆိုမြည်တမ်း၍ ဝတ်ရုံသော သင်္ကန်းကို လုယက်ပြီးလျှင် အဝတ်ဖြူတို့ကို ဝတ်စေလျက် ဦးခေါင်း၌ ပန်းကုံးကိုတင်၍ သွားချေ မြတ်စွာ ဘုရားကို ပင့်ဆောင်ခဲ့လော့ ငါတို့သည် နေရာကို ခင်းထားကုန်အံ့ဟု ပြောဆို ၍ စေလွှတ်လိုက်ကုန်၏။

ထိုစူဠကာလသည် ရဟန်းအဖြစ်၌ တည်၍ မကြာမြင့်မီ တစ်ဝါမျှ မရသေး ဘဲ လူထွက်ရသည်၏ အဖြစ်ကြောင့် ရှက်ရသည့် အဖြစ်ကို မသိ ထို့ကြောင့် သာလျှင် စူဠကာလလည်း ထိုအသွင်ဖြင့် ဂရုမထား၊ လေးစားမထောက် ရှုံကြောက်ခြင်း ကင်းလျက်သာလျှင် ဘုရားရှင် ကိုယ်တော်မြတ်၏ ထံသို့ သွား၍ ရှိသေမြတ်နိုးရှိခိုးပြီးသော် ဘုရား အမှူးရှိသော သံဃာတော် အပေါင်းကို ပင့်ဆောင်၍ သွား၏။

မဟာကာလ၏ မယားဟောင်း ရှစ်ယောက်

ရဟန်းသံဃာတော်အပေါင်း၏ ဆွမ်းစားပြီးသည်၏ အဆုံး၌ မဟာကာလ မထေရ်၏ မယားဟောင်းတို့ကလည်း ဤစူဠကာလမယားဟောင်း တို့သည် မိမိ၏ခင်ပွန်းလင်ဟောင်းကို ဖမ်းယူအပ်၏။ ငါတို့သည်လည်း ငါတို့၏ ခင်ပွန်း လင်ကို ဖမ်းယူကုန်အံ့ဟု ကြံ၍ နက်ဖြန်မိုးသောက် ရောက်သော နေ့၌ မြတ်စွာ ဘုရားသခင်ကို ပင့်ဖိတ်ကုန်၏၊ ထိုအခါ၌ နေရာခင်းခြင်းငှါ တပါးသောရဟန်း သည်သွား၏။ထိုမိန်းမတို့သည် ထိုခဏ၌ အခွင့်ကိုမရသည် ဖြစ်၍ ဘုရား အမှူး ရှိသောရဟန်း သံဃာတော် အပေါင်း ကို ထိုင်နေစေ၍ ဆွမ်းကို ပေးလှူ ကုန်၏။ စူဠကာလ သူ ကြွယ် အား မ ယားနှစ်ယောက်တို့သာ ရှိကုန်၏။ မဇ္ဈိမ ကာလအား မယားလေးယောက်တို့ ရှိကုန်၏။ မဟာကာလအား ရှစ်ယောက် ကုန်သော မယားတို့သည် ရှိကုန်၏။ ရဟန်းအပေါင်းသည် ဆွမ်းစားခြင်းငှါ ထိုင်နေကြကုန်သည် ဖြစ်၍ ဆွမ်းဘုဉ်းပေးကြကုန်၏။ မဟာကာလသူကြွယ်၏ ထိုရှစ်ယောက်သော မယားဟောင်းတို့သည် အပသို့ သွားလိုဘိသကဲ့သို့ နေရာမှ ထသွားကြကုန်၏။

မြတ်စွာဘုရားသခင်သည်လည်း ထိုင်နေသီဘင်းသုံးတော်မူသည်ဖြစ်၍ ဆွမ်း ဘုဉ်းပေးခြင်းကိစ္စကို ပြုတော်မူ၏။ ထိုမြတ်စွာဘုရား ဆွမ်းဘုဉ်းပေးပြီးသည်၏ အဆုံး၌ မဟာကာလ၏ ရှစ်ယောက်သော မယားဟောင်းတို့သည် အရှင်ဘုရား မဟာကာလသည် အကျွန်ုပ်တို့အား အနုမောဒနာကို ပြု၍ သွားပါလတ္တံ့။ အရှင် မြတ်တို့သည် ရှေးဦးစွာ ကြွတော်မူနှင့်ကြပါလော့ဟု လျှောက်ကြားကုန်၏၊ မြတ်စွာဘုရားလည်း ကောင်းပြီဟု မိန့်တော်မူ၍ ရှေ့မှကြွတော်မူ၏။ ရွာတံခါး သို့ ကျရောက်သောအခါ ရဟန်းတို့သည် မြတ်စွာဘုရားသည် အဘယ်သို့သော အမှုကို ပြုပါလိမ့်မည်နည်း။ သိတော်မူလျက်နှင့်ပင် ပြုတော်မူလေသလော သို့ မဟုတ် မသိတော်မူ၍ပင်တည်း ပြုတော်မူသလော ယမန်နေ့ကာလ၌ စူဠကာ လ၏ ရှေးဦးစွာ နေရာခင်းခြင်းငှါ သွားအပ်သည်၏ အဖြစ်ကြောင့် ပဗ္ဗဇ္ဇန္တရာယ် ဖြစ်ရလေပြီ။ ယနေ့သည်း နေရာခင်းခြင်းငှါ တပါးသော ရဟန်း၏ ရှေးဦးစွာ သွားအပ်သည်၏ အဖြစ်ကြောင့် အန္တရာယ်မဖြစ်လေသည်ကို ယခုတဖန် မဟာကာလမထေရ်ကို ချန်ထားခဲ့၍ ကြွလာတော်မူပြန်ဘိလေသည်။ မဟာ ကာလမထေရ်သည်ကား သီလရှိ၏။ အကျင့် အာစာရနှင့် ပြည့်စုံ၏။ ထိုမဟာ ကာလမထေရ်၏လည်း ပဗ္ဗဇ္ဇန္တရာယ်ကို မချုပ်ပြုကြကုန်လတ္တံ့-ဟု ကဲ့ရဲ့၍ ချ ပြောဆိုကြကုန်၏။

ရဟန်းအများ သောတာပတ္တိဖိုလ်၌ တည်ခြင်း

မြတ်စွာဘုရား သခင်သည် ထိုရဟန်းတို့၏ စကားကို ကြား၍ ဆုတ်နစ်လျက် တန့်တန့်မတ်မတ် ရပ်တော်မူပြီးသော် ချစ်သားရဟန်းတို့ အဘယ်သို့သော

စကားကို ပြောကြားကြသနည်းဟု မေးတော်မူ၏။ ရဟန်းတို့ကလည်း ထို အကြောင်းကို ပြန်ကြား၍ လျှောက်တင်ကြကုန်၏။ ချစ်သားရဟန်းတို့ အသင်တို့သည် စူဠကာလကဲ့သို့ ငါ၏သားတော် မဟာကာလကို အောက်မေ့မှတ်ထင်ကြကုန်သလောဟု မေးတော်မူသည်ရှိသော် ရဟန်းတို့ကလည်း ဘုန်းတော်ကြီးမြတ်တော် မူလှသော မြတ်စွာဘုရား ဟုတ်မှန်လှပါသည် ထိုစူဠကာလအား မယားဟောင်း နှစ်ယောက်မျှသာ ရှိပါကုန်သည်။ ဤမဟာကာလအား မယားဟောင်းရှစ်ယောက်တို့ ရှိပါကုန်သည်။ ထိုမယားဟောင်း ရှစ်ယောက်တို့သည် ဝန်းဝိုင်း၍ ဖမ်းယူအပ်သည်ရှိသော် အဘယ်သို့ပြုနိုင်ပါအံ့နည်း။ ထိုမယားဟောင်းတို့၏ လက်သို့ ဆက်ဆက် ပါရလတ္တံ့ဟု လျှောက်ကြား ကုန်သည်ကာလ မြတ်စွာဘုရားသခင် ကိုယ်တော်မြတ်က ချစ်သားရဟန်းတို့ ဤသို့မဆိုကြကုန်လင့် စူဠကာလသည် လျောင်းခြင်း ထိုင်ခြင်း ရပ်ခြင်း သွားခြင်း တည်းဟူသော လေးပါးသော ဣရိယာပထ တို့ဖြင့် စောစောထ၍ နှစ်မြို့စဖွယ် တင့်တယ်လျှောက်ပတ် ကောင်းမြတ်သော အာရုံကိုသာ များစွာရှု၍ နေ၏။ ချစ်သားရဟန်းတို့ ထိုစူဠကာလအား တောင်စောက်ချောက်ကြား ကမ်းပါးပြတ်၌တည်သော အားငယ်သော သစ်ပင်နှင့်တူ၏။ ငါ၏သားတော်ဖြစ်သော မဟာကာလသည်ကား မတင့် မတယ် စက်ဆုပ် ရွံရှာဖွယ်သော အသုဘအာရုံကိုသာ ရှုလျက်နေ၏။ ကျောက်အတိပြီးသော တောင်ကြီးနှင့်တူသည်ဖြစ်၍ အရပ်ရှစ်မျက်နှာမှ လာသော့ ငါးပါးသောအာရုံ ကာမဂုဏ်တည်း ဟူသော လေတို့ဖြင့် မတုန်မလှုပ်လေဟု မိန့်တော်မူပြီး၍—

> သုဘာနုပဿိံ ဝိဟရန္တံ၊ ဣန္ဒြိယေသု အသံဝုတံ။
> ဘောဇနမှိ စာမတ္တညုံ၊ ကုသီတံ ဟီနဝီရိယံ။
> တံ ဝေ ပသဟတိ မာရော၊ ဝါတော ရုက္ခံဝ ဒုဗ္ဗလံ။
> အသုဘာနုပဿိံ ဝိဟရန္တံ၊ ဣန္ဒြိယေသု သုသံဝုတံ။
> ဘောဇနမှိစ မတ္တညုံ၊ သဒ္ဓံ အာရဒ္ဓဝီရိယံ။
> တံ ဝေ နပ္ပသဟတိ မာရော၊ ဝါတော သေလံဝ ပဗ္ဗတံ—

ဟူသော ဂါထာတို့ကို ဟောကြားတော် မူ၏။ ။ထိုဂါထာတို့၏ အဆုံး၌ ရောက်လာကုန်သော ရဟန်းတို့သည် သောတာပတ္တိဖိုလ် စသည်တို့၌ တည်ကြကုန်၏။

အနက်ကား။ ။သုဘာနုပဿိံ၊ လက်ခြေအင်္ဂါ မျက်နှာရင်ဝမ်း နှုတ်ခမ်း **သွား**မေး ယဉ်ကျေးဖွယ်ရာ တင့်တယ်စွာဟု အခါခါ ရှုလေ့ရှိသည်ဖြစ်၍။ ဝိဟရန္တံ၊ နေထသော။ ဣန္ဒြိယေသု၊ စက္ခုသောတ-စသော ဣန္ဒြေတို့၌။ **အသံဝုတံ**၊ မချုပ်တည်း မစောင့်စည်းဘသော။ ဘောဇနမှိ စ၊ ရသာချိုချဉ် ဘောဇဉ် အာဟာရ၌လည်း။ အမတ္တညုံ၊ ရှာသော-ခံသော-သုံးဆောင်သောအခါ

ပမာဏကို မသိလေ့ရှိထသော။ ကုသီတံ၊ မိစ္ဆာဝိတက်၏ အလိုသို့ လိုက်သောကြောင့် ပျင်းရိကုသော။ ဟီနဝီရိယံ၊ ယုတ်သော လျော့သော ဝီရိယရှိထသော။ တံဘိက္ခုံ၊ ထိုရဟန်းကို။ မာရော၊ ကိလေသာမာရ် ကိုယ်တွင်းရန်သည်။ ပသဟတိ၊ သိက္ခာကျိုးပျက် လူ့ဘေးဝင်ထွက်လောက်အောင် နှိပ်စက်ဖိစီး၏။ ကိမိဝ၊ ဥပမာဆို အဘယ်လိုနည်းဟူမူကား။ ဝါတော၊ အားကြီးသော လေပြင်းမုန်တိုင်းသည်။ ဒုဗ္ဗလံရုက္ခံ၊ ဟောင်းဆွေး ချောက်ကြား ကမ်းပါးမြဲ့၌ အားနည်းသောသစ်ပင်ကို။ ပသဟတိဣဝ၊ အရွက်ကိုပယ် ခက်ငယ်ကိုချ ခက်မကိုရှိ ပင်လုံးလဲအောင် ညှဉ်းဆဲဘိသကဲ့သို့ပင် ပေတည်း။

အသုဘာနုပဿိံ၊ မတင့်မတယ် စက်ဆုပ်ရွံရှာဖွယ်သော အသုဘကို ရှုသည်ဖြစ်၍။ ဝိဟရန္တံ၊ နေထသော။ ဣန္ဒြိယေသု၊ စက္ခုသောတ-စသောဣန္ဒြေတို့၌။ သုသံဝုတံ၊ ကောင်းစွာချုပ်တည်း စောင့်စည်းထသော။ ဘောဇနမှိစ၊ ရသာချိုချဉ် ဘောဇဉ် အာဟာရ၌လည်း။ မတ္တညုံ၊ ရှာသော-ခံသော သုံးဆောင်သောအခါ ပမာဏကို သိထသော။ သဒ္ဓံ၊ ကံ ကံ၏အကျိုးကို ယုံကြည်ခြင်းလက္ခဏာရှိသော လောကီသဒ္ဓါ၊ ရတနာသုံးပါး၌ မတုန်မလှုပ် ကြည်ညိုခြင်းလက္ခဏာရှိသော-လောကုတ္တရာ သဒ္ဓါနှင့် ပြည့်စုံထသော။ အာရဒ္ဓဝီရိယံ၊ အားထုတ်အပ်သော ဝီရိယရှိထသော။ တံဘိက္ခုံ၊ ထိုရဟန်းကို။ မာရော၊ ကိလေသမာရ် ကိုယ်တွင်းရန်သည်။ နပ္ပသဟတိ၊ မဖိစီးမနှိပ်စက်နိုင်။ ကိမိဝ၊ ဥပမာဆို အဘယ်လိုနည်းဟူမူကား။ ဝါတော၊ လေပြေလေသင်း လေညှင်းညှင်းသည်။ သေလံ၊ ကျောက်အတိပြီးသော။ ပဗ္ဗတံ၊ တောင်ကြီးကို။ နပ္ပသဟတိ-ဣဝ၊ မလှဲမဖျက် မနှိပ်စက်နိုင်ဘိသကဲ့သို့ပင်တည်း။ ဤကားအနက်။

ထိုမဟာကာလထေရ်၏ မယားဟောင်းတို့က မထေရ်ကို ဝန်းဝိုင်းပြီးသော် သင်သည် အဘယ်သူကိုပန်ကြား၍ ရဟန်းပြုလေသနည်း၊ ယခုအခါ၌ သင်သည် လူဖြစ်လတ္တံ့လော မဖြစ်လတ္တံ့လော ဤသို့အစရှိသော စကားတို့ကိုဆို၍ သင်္ကန်းအဝတ်ကို ပယ်ချွတ်ခြင်းငှာ ဖမ်းဆီးကုန်၏။ မဟာကာလမထေရ်သည် ထိုမိန်းမတို့၏ အခြင်းအရာအာကာရကို မှတ်၍ ထိုင်နေသော နေရာမှ ထပြီးလျှင် ဣဒ္ဓိပါဒ်တန်ခိုးတော်ဖြင့် ပျံတက်ပြီး၍ အိမ်၏ အထွဋ်ချက်ကို နှစ်ဖြာခွဲပြီးသော် ကောင်းကင်ခရီးဖြင့် ကြွတော်မူလာခဲ့၍ မြတ်စွာဘုရား ဟောကြားတော်မူသော ဂါထာ၏ အဆုံး၌သာလျှင် ဆရာဖြစ်တော်မူသော မြတ်စွာဘုရား၏ သွန်းသစ်စသော ရွှေစင်အဆင်းကဲ့သို့သော အဆင်းရှိသော ကိုယ်တော်ကို ဖူးမျှော်ချီးမွမ်းထောမနာပြီးလျှင် ကောင်းကင်မှသက်လာ၍ မြတ်စွာဘုရား၏ ရွှေစက်ပဒုံခြေတော်တို့ကို ကြည်ယုံမြတ်နိုး ရှိခိုးဦးတိုက်လေသတည်း။

ဓမ္မပဒယမကဝဂ်၌ ခြောက်ခုမြောက်သော စူဠကာလ မဟာကာလ
ဝတ္ထုကား ဤတွင်ရွှေ ပြီး၏။

၇။ ဒေဝဒတ်အား သက်န်းလှူသောဝတ္ထု

အနိက္ကသာဝေါ-အစရှိသော ဤဓမ္မဒေသနာပါဠိဂါထာတို့ကို လူနတ်ဗြဟ္မာ သတ္တဝါတို့၏ ဆရာပယ်ဆူ ဖြစ်တော်မူပေသော သယမ္ဘူထွတ်ထား ဘုရားသခင် ကိုယ်တော်မြတ်သည် ငါးရပ်ကျေးဇူးကိုမှီ၍ မဇ္ဈေတိုက်အဝင် ပြည့်ခွင်သာဝတ္ထိ နရတိတောင်စွန် ဇေတဝန်ကျောင်းတော်၌ လေးဖော်သော ယာပထဖြင့် မျှတ သီတင်းသုံးတော်မူလျက် ငါးဖြာပဗ္ဗတ ခြံရံသော မဂဓခေါ်ဆို ရာဇဂြိုဟ်ပြည် မြတ်၌ ဒေဝဒတ်မထေရ်၏ သက်န်းရသည်ကို အကြောင်းပြုသော အားဖြင့် ဟောကြားတော်မူ၏။

အကြောင်းအတ္ထုပ္ပတ္တိ အစဉ်ကား ဤသို့တည်း

တပါးသော ကာလ၌ အဂ္ဂသာဝက ဘုရားလက်ရုံး ရွှေဘုန်းတော်သခင် အရှင်သာရိပုတ္တရာ အရှင်မဟာမောဂ္ဂလာန်တို့သည် ငါးရာစီ ငါးရာစီ ရှိကုန်သော မိမိ၏ အခြံအရံတပည့်သံဃာတို့ကိုယူ၍ ဆရာဖြစ်တော်မူသော မြတ်စွာဘုရားကို ရှိခိုးပပ်တွား လျှောက်ကြား ခွင့်ပန်ပြီးသော် သာဝတ္ထိပြည် ဇေတဝန်ကျောင်း တော်မှ ရာဇဂြိုဟ်ပြည်သို့ ကြွတော်မူကြကုန်၏။ ရာဇဂြိုဟ်ပြည်၌ နေလေ့ရှိကုန် သော နှစ်ယောက် သုံးယောက်ကုန်သော ဒါယကာတို့သည်လည်းကောင်း၊ များစွာသောဒါယကာတို့သည်လည်းကောင်း တစ်ပေါင်းတည်းဖြစ်၍ အာဂန္တုက အလှူကို ပေးလှူကြကုန်၏။

အရှင်သာရိပုတ္တရာ ဒါနတရား ဟောကြားတော်မူခြင်း

ထိုအခါ တစ်နေ့သောနေ့၌ ရှင်သာရိပုတ္တရာအရှင်မြတ်သည် အနုမောဒနာကို ပြုတော်မူသည်ရှိသော်—

> ဧကော သယံ ဒါနံ ဒေတိ၊ ပရံ န သမာဒပေတိ၊ သော နိဗ္ဗတ္တနိဗ္ဗတ္တဋ္ဌာနေ ဘောဂသမ္ပဒံ လဘတိ၊ နော ပရိဝါရသမ္ပဒံ။
>
> ဧကော သယံ န ဒေတိ၊ ပရံ သမာဒပေတိ၊ သော နိဗ္ဗတ္တ နိဗ္ဗတ္တဋ္ဌာနေ ပရိဝါရသမ္ပဒံ လဘတိ၊ နော ဘောဂသမ္ပဒံ။
>
> ဧကော သယမ္ပိ နဒေတိ၊ ပရမ္ပိ န သမာဒပေတိ၊ သော နိဗ္ဗတ္တနိဗ္ဗတ္တဋ္ဌာနေ ကဉ္စိကမတ္တမ္ပိ ကုစ္ဆိပူရံ န လဘတိ၊ အနာထော ဟောတိ နိပ္ပစ္စယော။
>
> ဧကော သယမ္ပိ ဒေတိ၊ ပရမ္ပိ သမာဒပေတိ၊ သော နိဗ္ဗတ္တ နိဗ္ဗတ္တဋ္ဌာနေ အတ္တဘာဝသတေပိ အတ္တဘာဝသဟဿေပိ အတ္တဘာဝ-သတသဟဿေပိ ဘောဂသမ္ပဒဉ္စေဝ ပရိဝါရသမ္ပဒဉ္စ လဘတိ—

ဟူ သော ဤသို့သော ဓမ္မဒေသနာကို ဟောကြားတော်မူ၏။

အနက်ကား။ ။ဥပါသကာ၊ ရတနာသုံးရပ် ဆည်းကပ်ရောက်လာ ဒါယကာတို့။ ဧကော၊ တစ်ယောက်သောသူသည်။ သယံ၊ မိမိသည်။ ဒါနံ၊ အလှူကို။ ဒေတိ၊ ပေးလှူ၏။ ပရံ၊ သူတစ်ပါးကို။ န သမာဒပေတိ၊ မဆောက်တည်မလှူဒါန်းစေ။ သော၊ ထိုသူသည်။ နိဗ္ဗတ္တနိဗ္ဗတ္တဌာနေ၊ ဖြစ်လေတိုင်း ဖြစ်လေတိုင်းသောဌာန ဘုံဘဝ၌။ ဘောဂသမ္ပဒံ၊ စည်းစိမ်ချမ်းသာ၏ ပြည့်စုံခြင်းကို။ လဘတိ၊ ရ၏။ ပရိဝါရသမ္ပဒံ၊ အခြံအရံ၏ ပြည့်စုံခြင်းကို။ နော လဘတိ၊ မရ။

ဧကော၊ တစ်ယောက်သောသူသည်။ သယံ၊ မိမိသည်။ န ဒေတိ၊ မပေးလှူ။ ပရံ၊ သူတစ်ပါးကို။ သမာဒပေတိ၊ ဆောက်တည်လှူဒါန်းစေ၏။ သော၊ ထိုသူသည်။ နိဗ္ဗတ္တနိဗ္ဗတ္တဌာနေ၊ ဖြစ်လေတိုင်း ဖြစ်လေတိုင်းသော ဘုံဘဝ၌။ ပရိဝါရသမ္ပဒံ၊ အခြံအရံ၏ ပြည့်စုံခြင်းကို။ လဘတိ၊ ရ၏။ ဘောဂသမ္ပဒံ၊ စည်းစိမ်ချမ်းသာ၏ ပြည့်စုံခြင်းကို။ နော လဘတိ၊ မရ။

ဧကော၊ တစ်ယောက်သော သူသည်။ သယမ္ပိ၊ မိမိသည်လည်း။ နဒေတိ၊ မပေးလှူ။ ပရမ္ပိ၊ သူတစ်ပါးကိုလည်း။ န သမာဒပေတိ၊ မဆောက်တည် မလှူဒါန်းစေ။ သော၊ ထိုသူသည်။ နိဗ္ဗတ္တနိဗ္ဗတ္တဌာနေ၊ ဖြစ်တိုင်း ဖြစ်တိုင်းသော ဌာန ဘုံဘဝ၌။ ကဉ္စိကမတ္တမ္ပိ၊ ပအုံးရည်ပင်မျှကိုလည်း။ ကုစ္ဆိပူရမ္ပိ၊ ဝမ်းပြည့်ရုံကိုသော်လည်း။ န လဘတိ၊ မရ။ အနာထော၊ ကိုးကွယ်ရာမဲ့သည်။ ဟောတိ၊ ၏။ နိပ္ပစ္စယော၊ အမှီသဟဲ အထောက်အပံ့မရှိသည်။ ဟောတိ၊ ၏။

ဧကော၊ တစ်ယောက်သော သူသည်။ သယမ္ပိ၊ မိမိသည်လည်း။ ဒေတိ၊ ပေးလှူ၏။ ပရမ္ပိ၊ သူတစ်ပါးကိုလည်း။ သမာဒပေတိ၊ ဆောက်တည်လှူဒါန်းစေ၏။ သော၊ ထိုသူသည်။ နိဗ္ဗတ္တနိဗ္ဗတ္တဌာနေ၊ ဖြစ်တိုင်း ဖြစ်တိုင်းသောဌာန ဘုံဘဝ၌။ အတ္တဘာဝသတေပိ၊ တစ်ရာသောကိုယ်၏အဖြစ်၌လည်းကောင်း။ အတ္တဘာဝသဟဿေပိ၊ တစ်ထောင်သော ကိုယ်၏အဖြစ်၌လည်းကောင်း။ အတ္တဘာဝသတသဟဿေပိ၊ တစ်သိန်းသော ကိုယ်၏အဖြစ်၌လည်းကောင်း။ ဘောဂသမ္ပဒဉ္စေ၊ စည်းစိမ်ချမ်းသာ၏ ပြည့်စုံခြင်းကိုလည်းကောင်း။ ပရိဝါရ-သမ္ပဒံစ၊ အခြံအရံ၏ ပြည့်စုံခြင်းကိုလည်းကောင်း။ လဘတိ၊ ရ၏။ ။ဤကား အနက်။

အဓိပ္ပါယ်ကား။ ။မြတ်စွာဘုရား တရားတော်မြတ်ကို ကြားနာအံ့သောငှါ ဆည်းကပ်ရောက်လာကုန်သော အိုဒါယကာအပေါင်းတို့ တစ်ယောက်သော သူသည် မိမိသည် အလှူဒါနကို ပေးလှူ၏၊ သူတစ်ပါးကို ပေးလှူစိမ့်သောငှါ မတိုက်တွန်း မနှိုးဆော်၊ ထိုသူသည် ဖြစ်တိုင်းဖြစ်တိုင်းသော ဌာနဘုံဘဝ၌

ပစ္စည်းဥစ္စာ ရတနာရွှေငွေ အထွေထွေသော စည်းစိမ်ချမ်းသာ၏ ပြည့်စုံခြင်းကိုမူကား ရ၏။ အခြွေအရံပရိသတ်နှင့် မပြည့်စုံ။ တစ်ယောက်သောသူသည် မိမိသည် မပေးလှူ သူတစ်ပါးကို ပေးလှူပူဇော်စိမ့်သောငှါ တိုက်တွန်းနှိုးဆော်၏။ ထိုသူသည် ဖြစ်တိုင်းဖြစ်တိုင်းသော ဌာနဘုံဘဝ၌ အခြွေအရံပရိသတ်ကို ရ၏။ ပစ္စည်းဥစ္စာ ရတနာရွှေငွေတို့၏ ပေါများကြွယ်ဝခြင်းတည်းဟူသော စည်းစိမ်ချမ်းသာ၏ ပြည့်စုံခြင်းကိုမူကား မရ။ တစ်ယောက်သောသူသည် မိမိသည်မူလည်း မပေးလှူ၊ သူတစ်ပါးကိုလည်း ပေးလှူစိမ့်သောငှါ မနှိုးဆော် မတိုက်တွန်း ထိုသူသည် ဖြစ်တိုင်း ဖြစ်တိုင်းသော ဌာနဘုံဘဝ၌ ပအုံးရည် ပအုံးဖပ်ကိုသော်လည်း ဝမ်းပြည့်ရုံမျှ မစားမသောက်ရသည်ဖြစ်၍ ကိုးကွယ်ရာမဲ့ခြင်း အထောက်အပံ့ မရှိခြင်းသည်ဖြစ်၏။ ။တစ်ယောက်သောသူသည် မိမိသည်လည်း လှူဒါန်းပေးကမ်း စွန့်ကြဲ၏။ သူတစ်ပါးကိုလည်း လှူဒါန်းပေးကမ်း စွန့်ကြဲစေ၏။ ထိုသူသည် ဖြစ်တိုင်းဖြစ်တိုင်းသော ဌာနဘုံဘဝ၌ တစ်ရာသော ကိုယ်၏အဖြစ်၌လည်းကောင်း၊ တစ်ထောင်သော ကိုယ်၏အဖြစ်၌လည်းကောင်း၊ တစ်သိန်းသော ကိုယ်၏အဖြစ်၌လည်းကောင်း ပစ္စည်းဘဏ္ဍာ ရတနာတို့၏ ချမ်းသာကြွယ်ဝခြင်းကိုလည်းကောင်း၊ အခြွေအရံ ပရိသတ်တို့၏ အထပ်ထပ် ပြည့်စုံခံစားခြင်းကိုလည်းကောင်း ရ၏ဟု ဟောတော်မူသည်ရှိသော် ပညာရှိတစ်ဦးသော ဒါယကာသည် ထိုတရားတော်ကို ကြားနာရလျှင် နှစ်သက်ဝမ်းသာခြင်း ဖြစ်လှ၍—

အစ္ဆရိယံ ဝတ ဘော၊ အဗ္ဘုတံ ဝတ ဘော၊ ဓမ္မဒေသနာ
သုခကာရဏံ သုကထိတံ—

ဟူသော ပါဠိတို့ဖြင့် ချီးမွမ်းထောမနာ၏။

အနက်ကား။ ။ဘော၊ တရားတော်နာ စည်းဝေးရောက်လာကုန်သော အိုတရားနာ ပရိသတ်အပေါင်းတို့။ ဓမ္မဒေသနာ၊ တရားစစ်သူကြီး ဖြစ်တော်မူသော ရှင်သာရိပုတ္တရာ အရှင်မြတ် ဟောကြားအပ်သော တရားတော်သည်။ အစ္ဆရိယံဝတ၊ ဩော်-အံ့ဖွယ်သရဲ ဖြစ်လေစွတကား။ ဘော၊ တို့။ ဓမ္မဒေသနာ၊ သည်။ အဗ္ဘုတံ ဝတ၊ ဩော် မဖြစ်ဘူးမြဲ ဖြစ်လေစွတကား။ သုခကာရဏံ၊ ချမ်းသာခြင်း၏အကြောင်းကို။ သုကထိတံ၊ ကောင်းစွာ ဟောကြားတော်မူအပ်၏။ ။ဤကားအနက်။

အဓိပ္ပါယ်ကား။ ။တရားတော်မြတ်ကို ကြားနာအံ့သောငှါ စည်းဝေးရောက်လာ အိုတရားနာ ပရိသတ်အပေါင်းတို့ တရားစစ်သူကြီးဖြစ်တော်မူသော ရှင်သာရိပုတ္တရာအရှင်မြတ် ဟောကြားတော်မူအပ်သော တရားတော်မြတ်သည် အံ့ဖွယ်သရဲ ဖြစ်လေစွတကား၊ မဖြစ်ဘူးမြဲ ဖြစ်လေစွတကား။ ရှင်သာရိပုတ္တရာ

အရှင်မြတ် ဟောအပ်သော ဓမ္မဒေသနာသည် ချမ်းသာခြင်း၏ အကြောင်းကို သာ ကောင်းစွာ ဟောကြားတော်မူအပ်၏ဟု ချီးမွမ်းထောမနာပြီး၍ ငါလည်း ကျွန်ုပ်ပါးသော အကျိုးဆက် အာနိသံသတို့ကို ခံစားပိုင်ပိုင် ပြီးစေနိုင်သော ကုသိုလ်ကောင်းမှုကံကို စီမံအားထုတ်ခြင်းငှာ အပ်၏ဟုကြံပြီးလျှင် အရှင်ဘုရား နက်ဖြန်ခါ၌ တပည့်တော်၏ဆွမ်းကို အလှူခံတော်မူပါကုန်ဟု မထေရ်ကို ပင့်ဖိတ်၏။ မထေရ်ကလည်း ဒါယကာ အဘယ်မျှလောက်သော သံဃာတို့ဖြင့် အလိုရှိသနည်းဟု မေးတော်မူလျှင် အရှင်ဘုရား အရှင်မြတ်တို့အား ခြံရံအပ်သော သံဃာ ပရိသတ်တို့သည် အတိမျှ ရှိပါကုန်သနည်းဟု မေးလျှောက်သောကာလ ဒါယကာ သံဃာအရေအတွက် တစ်ထောင်ရှိသည်ဟု မထေရ်မြတ်က မိန့်တော်မူလျှင် အရှင်ဘုရား အလုံးစုံသော သံဃာတို့နှင့်တကွသာလျှင် နက်ဖြန်ခါ တပည့်တော်၏ ဆွမ်းကို အလှူခံတော်ပါကုန်ဟု ပင့်ဖိတ်၏။ ရှင်သာရိပုတ္တရာမထေရ် သည်လည်း သည်းခံတော်မူ၏။

ရဟန်းတစ်ထောင်ကို ဆွမ်းလှူခြင်း

ဒါယကာသည် မြို့လမ်းခရီးသို့ လှည့်လည်လျက် အို-မိခင် ဖခင်တို့ အကျွန်ုပ်သည် နက်ဖြန်ခါ၌ တစ်ထောင်မျှသော သံဃာကို ပင့်ဖိတ်အပ်၏။ အသင်တို့သည် အဘယ်မျှလောက်ကုန်သော ရဟန်းဘို့အား ဆွမ်းကို ပေးလှူခြင်းငှာ စွမ်းနိုင်ကုန်သနည်းဟု နှိုးဆော်တိုက်တွန်း ဆောက်တည်စေ၏။ လူတို့သည် မိမိ၏စွမ်းနိုင်လောက်သော အမှတ်ဖြင့်သာလျှင် ငါတို့သည် တစ်ကျိပ်သော သံဃာတော်တို့အား ပေးလှူကုန်အံ့။ ငါတို့သည် နှစ်ကျိပ်သော သံဃာတို့အား ငါတို့သည် သုံးကျိပ်သော သံဃာတော်တို့အား ငါတို့သည် လေးကျိပ်သော သံဃာတော်တို့ အား ငါတို့သည် ငါးကျိပ်သော သံဃာတော်တို့အား ငါတို့သည် တစ်ရာသော သံဃာတော်တို့အား ပေးလှူကုန်အံ့ဟု အသီးသီး ပြောဆိုဝန်ခံကုန်၏။ နှိုးဆော် တိုက်တွန်းသော ဒါယကာကလည်း ထိုသို့တည်းပြီးကား တစ်ခုသောအရပ်၌ ပေါင်း ဆုံ စည်းဝေးခြင်းကိုပြု၍ တပြိုင်နက် တပေါင်းတည်းသာလျှင် လုပ်ကျွေးကြကုန် အံ့။ အလုံးစုံသော နှမ်း,ဆီ,ဆန်,ထောပတ်,ပျား,တင်လဲ,သကာ စသည်တို့ကို ဆောင်ခဲ့ကြကုန်လော့ဟု ပြောဆို၍ သင့်တင့်လျောက်ပတ် ကောင်းမြတ်သော တစ်ခုသောအရပ်၌ ကောင်းစွာဆောင်ယူ စုဆောင်းစေ၏။

ထိုအခါ တစ်ဦးသောသူကြွယ်သည် နှိုးဆော်တိုက်တွန်းသော ဒါယကာအား အဖိုးတစ်သိန်းထိုက်သောအနံ့ဟကြိုင်ကြိုင်လှိုင်သော နံ့သာဖန်ရည် ဆိုးအပ်သော ပုဆိုးကိုပေး၍ အသင်၏ ဒါနဝတ်သည် အကယ်၍ မပြည့်စုံခဲ့သည် ဖြစ်အံ့၊ ဤပုဆိုးကို စွန့်လွှတ်ထုခွဲ၍ အကြွင်းဝတ္ထုသည် မပြည့်စုံ၊ ထိုဝတ္ထုကို ဖြည့်လေ လော့ လုံလောက်ပြည့်စုံသည် အကယ်၍ ဖြစ်ခဲ့အံ့၊ အကြွင်းရဟန်းအား ပေးလှူ ခြင်းငှါ အလိုရှိ၏။ ထိုရဟန်းအား ပေးလှူလေလော့ဟု ဆို၍ ပေးလှူလိုက်၏။

ရှင်ဒေဝဒတ်အား သက်နီးလှူခြင်း

တိုက်တွန်းနှိုးဆော်သော ဒါယကာ၏ အလုံးစုံသော အလှူဝတ်သည်လည်း ညီညွတ်ပြည့်စုံသဖြင့် အနည်းငယ် တစ်စုံတစ်ရာမျှ ယုတ်လျော့ခြင်း မရှိသည် ဖြစ်လေ၏။ ထိုဒါယကာက ဤအဝတ်သက်နီးကို တစ်ယောက်သော သူကြွယ်သည် ဤသို့သော စကားတို့ကို ပြောဆို၍ ပေးလှူအပ်၏။ ၎င်းအဝတ်သက်နီးသည် ပိုလွန်သည် ဖြစ်ခဲ့၏။ ထိုသက်နီးကို အဘယ်အရှင်အား ပေးလှူကုန်အံ့နည်းဟု လူဘို့ကို မေး၏။ အချို့သော သူတို့က ရှင်သာရိပုတ္တရာ အရှင်မြတ်အား ပေးလှူကုန်အံ့ဟု ဆိုကုန်၏၊အချို့သော သူတို့ကလည်း ရှင်သာရိပုတ္တရာ မထေရ်သည် ကောက်မှည့်သော ကာလ၌သာ ကြွလာ၍ ကြွသွားတော်မူတတ်သော အလေ့ရှိ၏။ ရှင်ဒေဝဒတ်သည် ငါတို့၏ မင်္ဂလာအမှု၊ အမင်္ဂလာအမှုတို့၌ ကြည့်ရှုစောင်မသဖြင့် အဖော်သဟဲလည်း ဖြစ်ပေသည်။ ရေအိုးစရည်းကြီးသဖွယ်ကဲ့သို့ အမြဲမပြတ် ငါတို့၏ အရပ်ဒေသ၌သာ သီတင်းသုံးတည်နေတော်မူသည်။ ရှင်ဒေဝဒတ်အား ထိုအဝတ်သက်နီးကို ပေးလှူကုန်အံ့ဟု ဆိုကုန်၏။ များစွာသော သူတို့၏ စကားဖြင့်လည်း ရှင်ဒေဝဒတ်အား ပေးလှူအပ်၏။ ရှင်ဒေဝဒတ်အား ပေးလှူအပ်၏ဟု ဆိုကြသဖြင့် ရှင်ဒေဝဒတ်အား ပေးလှူလိုသော သူများသည် ဖြစ်ကုန်၏။ ထိုအခါ အဝတ်သက်နီးကို ရှင်ဒေဝဒတ်အား ပေးလှူကုန်၏၊ ရှင်ဒေဝဒတ်သည်လည်း ထိုအဝတ်ပုဆိုးကို ဆုတ်ဖြတ်စီရင်ပြီး၍ ဆိုးရည်တို့ဖြင့် ဆိုးပြီးလျှင် ဝတ်ရုံ သုံးဆောင်၍ လှည့်လည်၏။

ထိုသို့ ဝတ်ရုံသုံးဆောင် လှည့်လည်သည်ကို မြင်ကြသောကာလ လူတို့သည် ဤသက်နီးသည်ကား ဤရှင်ဒေဝဒတ်အား မသင့်တင့်မလျော်။ ရှင်သာရိပုတ္တရာအားသာ သင့်လျော် လျောက်ပတ်လေသည်။ အရှင်ဒေဝဒတ်သည် မိမိအား မလျောက်ပတ်သော အဝတ်သက်နီးကို ဝတ်ရုံ သုံးဆောင်၍ လှည့်လည်လေသည်ဟု ပြောဆိုကြကုန်၏။

ထိုအခါ အရပ်မျက်နှာ၌ နေလေ့ရှိသော ရဟန်းတစ်ပါးသည် ရာဇဂြိုဟ်ပြည်မှ သာဝတ္ထိပြည်သို့ သွားပြီးလျှင် မြတ်စွာဘုရားကို ပူဇော်မြတ်နိုး ရှိခိုး၍ ပြုအပ်ပြီးသော ပဋိသန္ထာရရှိသဖြင့် မြတ်စွာဘုရားသခင် ကိုယ်တော်မြတ်က နှစ်ပါးကုန်သော အဂ္ဂသာဝကတို့၏ ချမ်းသာစွာနေရသည်ကို မေးတော်မူသည် ရှိသော် ထိုအာဂန္တုက ရဟန်းသည် အစမှစ၍ အလုံးစုံသော ထိုအကြောင်းကို ကြားလျှောက်၏။ ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသခင် ကိုယ်တော်မြတ်က ချစ်သားရဟန်း ယခုအခါ၌သာလျှင် ထိုဒေဝဒတ်သည် မိမိအား မလျောက်ပတ် မသင့်လျော်သော အဝတ်ကို ဝတ်ရုံသုံးဆောင်သည် မဟုတ်သေး။ ရှေးအခါ၌လည်း ဝတ်ရုံ သုံးဆောင်သည်သာလျှင်တည်းဟု အတိတ်ကို ဆောင်တော်မူ၏။

ဆင်သတ်ယောကျ်ားဝတ္ထု

ချစ်သားရဟန်း ရှေးလွန်လေပြီးသော အခါ၌ ဗာရာဏသီပြည်ကြီးဝယ် ဗြဟ္မဒတ္တမင်းကြီးသည် မင်းအဖြစ်ကို ပြုသည်ရှိသော် ဗာရာဏသီပြည်၌ နေလေ့ရှိသော တစ်ဦးသော ဆင်သတ်ယောကျ်ားသည် ဆင်ကို သတ်၍ အစွယ်တို့ကိုလည်းကောင်း၊ ခြေသည်းတို့ကိုလည်းကောင်း၊ အအူတို့ကိုလည်းကောင်း၊ တခဲနက်သော အသားကိုလည်းကောင်း ဆောင်ပြီးလျှင် ရောင်းချ၍ အသက်မွေးခြင်းကို ပြု၏။ ထိုအခါ တစ်ခုသော တောအုပ်၌ အထောင်မက များလှစွာသော ဆင်တို့သည် ကျက်စားရာကိုယူ၍ ဖယ်သွား လှည့်လည်သည်ရှိသော် ပစ္စေကဗုဒ္ဓါအရှင်မြတ်တို့ကို မြင်၍ ထိုမြင်သောအခါမှစ၍ သွားလာတိုင်းသော ကာလ၌ ဒူးပုဆစ်တို့ဖြင့် တုပ်ဝပ်ရှိခိုး၍ ဖယ်သွားကုန်၏။ တစ်နေ့သ၌ ဆင်သတ်သမားသည် ထိုအမှုအရာကိုမြင်၍ ငါသည် ဤဆင်တို့ကို ငြိုငြင်ပင်ပန်းသဖြင့် သာလျှင် ပစ်ခတ်သတ်ပုတ်ရ၏။ ဤဆင်တို့သည်ကား သွားတိုင်းလာတိုင်းသော ကာလ၌ ပစ္စေကဗုဒ္ဓါတို့ကို တုပ်ပျပ်ရှိကျိုး ရှိခိုးပူဇော် ကုန်၏။ အသို့နည်း။ ဤပစ္စေကဗုဒ္ဓါတို့ကို ဆင်တို့သည် အဘယ်ကိုမြင်သောကြောင့် ရှိခိုးကြလေကုန်သနည်းဟု ကြံစည်ဆင်ခြင်သည်ရှိသော် ဧကန်မချွတ် ဖန်ရည်စွန်းသော အဝတ်ကြောင့်သာ ဦးညွှတ်တုပ်ပြောင်း ဆင်အပေါင်းတို့ ဝပ်လျှောင်း ရှိခိုးလေသည်ဟူ၍မှတ်ပြီးလျှင် ငါသည်လည်း ဤယခုအခါ၌ ဖန်ရည်စွန်းသော အဝတ်သင်္ကန်းတစ်ခုကို ရခြင်းငှါ အပ်၏ဟု ကြံပြီးလျှင် ရေအိုင်တစ်ခုသို့ သက်ဆင်း၍ ရေသုံးသပ်တော်မူသော ပစ္စေကဗုဒ္ဓါတစ်ဆူ၏ ကမ်း၌ပုံထားအပ်သော သင်္ကန်းတို့တွင် တစ်ထည်သော သင်္ကန်းကို ခိုးယူလေ၍ ထိုဆင်တို့၏ သွားလာရာဖြစ်သော လမ်းခရီး၌ လှံကိုလက်စွဲပြီးလျှင် ဦးခေါင်းနှင့်တကွ ရုံ၍ထိုင်နေ၏။

ဆင်တို့သည် ထိုဆင်သတ်သမားကိုမြင်လျှင် ပစ္စေကဗုဒ္ဓါအရှင် ဟူသောအမှတ်ဖြင့် ညွှတ်ပျပ်ဝပ်လျှိုး ရှိခိုး၍ ဖဲသွားကုန်၏။ ထိုဆင်သတ်သမားသည် အလုံးစုံသော ဆင်တို့၏ နောက်မှသွားသော ဆင်တစ်ကောင်ကို လှံဖြင့်ပုတ်ခတ်သတ်ခြင်းကို ပြု၍ အစွယ်စသည်တို့ကို ယူပြီးလျှင် ကြွင်းသော အသေကောင်ကို မြေ၌တူးမြှုပ်၍ သွားလေ၏။

ဘုရားလောင်းဆင်မင်း

နောက်အဖို့၌ ဘုရားလောင်းသည် ဆင်အမျိုး၌ ပဋိသန္ဓေကို ယူ၍ ဆင်တို့၏ အကြီးအမှူးသည်ဖြစ်၏။ ထိုအခါ၌လည်း ဆင်သတ်သမားသည် ရှေးနည်းအတူသာလျှင် ပြု၍နေ၏။ ဘုရားလောင်းဆင်မင်းသည်လည်း မိမိ၏ ပရိသတ် တဖြည်းဖြည်း ယုတ်လျော့ နည်းပါးသည်ကိုသိ၍ ဤဆင်အပေါင်းတို့သည် အဘယ်အရပ်သို့ သွားကြကုန်သည်ဖြစ်၍ ဤကဲ့သို့ နည်းပါးခြင်းဖြစ်

ရလေသနည်းဟူ၍ မေးသည်ကာလ အရှင် ငါတို့သည် မသိကြပါကုန်ဟု ဆိုကြသည်ရှိသော် တစ်စုံတစ်ယောက်သောဆင်သည် ငါ့ကိုမပန်ကြားဘဲ ဖွဲသွားခြင်း မရှိကြကုန် တစ်စုံတစ်ခုသော အန္တရာယ်ဘေးရန်သည် အမှန်ဖြစ်ရာသည်ဟူ၍ ကြံဆင်ခြင်ပြီးလျှင် တစ်ခုသောအရပ်၌ ဖန်ရည်စွန်းသော အဝတ်သင်္ကန်းကို ဝတ်ရုံ၍ ထိုင်နေသော သူ၏ထံမှ ဤဘေးရန်သည် ဖြစ်လတ္တံ့ဟု ယုံမှားခြင်း ရှိသည်ဖြစ်၍ ထိုသူကိုဖမ်းယူခြင်းငှါအပ်၏ဟု ကြံ၍ အလုံးစုံသော ဆင်တို့ကို ရှေ့မှသွားလျှင်စေလွှတ်၍ မိမိသည်နောက်မှ ငုံ့ဆိုင်းလျက်လာ၏။ ထိုဆင်သတ်သော သူသည်လည်း ကြွင်းသောဆင်တို့သည် ရှိခိုးပြီး၍ သွားကြကုန်သည်ရှိသော် နောက်မှလာသော ဘုရားလောင်းကိုမြင်၍ သင်္ကန်းကို ပယ်ခွါပြီးလျှင် လှံကိုလွှတ်လိုက်၏။ ဘုရားလောင်းသည်လည်း သတိကို ရှေးရှုဖြစ်စေလျက် လာသောကြောင့် လှံကိုလွှတ်လိုက်သောအခါ နောက်သို့တစ်ဖန် တုံ့ပြန်ဖဲ ကြဉ်လျက် လှံကို ချွတ်လွဲစေပြီးလျှင် ဤသူသည် ဆင်တို့ကို ဖျက်ဆီးတတ်သော သူတည်းဟု ဘမ်းယူခြင်းငှါ ပြေးသွားလေ၏။

ဆင်သတ်သမားလည်း တစ်ခုသော သစ်ပင်သို့ ရှေးရှုပြုလျက် ပုန်းအောင်းသောကာလ ဘုရားလောင်းသည် သစ်ပင်နှင့်တကွ ဝန်းရံ၍ ထိုဆင်သတ်သမားကို နှာမောင်းဖြင့် ယူငင်ပြီးလျှင် မြေကြီး၌ပုတ်ခတ်၍ သေစေအံ့ဟု ကြံ၍ သွားသည်ရှိသော် ဆင်သတ်သမားက ထုတ်၍ ပြသောသင်္ကန်းကို မြင်သောကြောင့် အကယ်၍ ဤသူယုတ်ကို ဖျက်ဆီးသည်ဖြစ်ခဲ့အံ့ အထောင်မက များလှစွာသော ဘုရားပစ္စေကဗုဒ္ဓါသာဝကတို့၌ အရှက်ကို ဖျက်ဆီးအပ်သည် ဖြစ်ပေလတ္တံ့ဟု အမျက်ဒေါသကို သိမ်းဆည်းသည်းခံတော်မူ၍ အသင်သည် ဤမျှလောက်သော ငါ၏အဆွေအမျိုးတို့ကို ဖျက်ဆီးအပ်သည် မဟုတ်တုံလောဟုမေးလျှင် အရှင် ဟုတ်ပေ၏ဟု ဝန်ခံသဖြင့် အသင်သည် အဘယ်ကြောင့် ဤကဲ့သို့ ဝန်လေးစွာသောအမှုကို ပြုလေဘိသနည်း မိမိအား မလျော်ကပ်မလျော် ရာဂကင်းတော်မူကုန်သော ဘုရားပစ္စေကဗုဒ္ဓါရဟန္တာ တို့အားသာ လျော်ကပ်သင့်လျော်သော ဖန်ရည်စွန်းသော အဝတ်သင်္ကန်းကို ဝတ်ရုံသုံးဆောင်လျက် ဤကဲ့သို့ သဘောရှိသော ဝန်လေးစွာသောအမှုကိုပြုလေဘိသနည်းဟု ပြေဆိုဆုံးမပြီး၍ ထိုထက်ပင် အလွန်အားဖြင့် နှိပ်ကွပ်ဆုံးမတော်မူလိုပြန်သောကြောင့်—

အနိက္ကသာဝေါ ကာသာဝံ။ ယော ဝတ္ထံ ပရိဒဟိဿတိ
အပေတော ဒမသစ္စေန၊ န သော ကာသာဝ မရဟတိ —

ဟူသော ဂါထာကို ရွတ်ဆို၏။

အနက်ကား။ ။အနိက္ကသာဝေါ၊ ကိလေသာတည်းဟူသော ဖန်ရည်မစွန်းပါဘဲလျက်။ ကာသာဝံ၊ ဖန်ရည်စွန်းသော။ ဝတ္ထံ၊ အဝတ်ကို။ ပရိဒဟိဿတိ၊ ဝတ်ရုံသုံးဆောင်ဘိ၏။ ယော၊ အကြင်သူသည်။ ဒမသစ္စေန၊ ဣန္ဒြိယသော ဣန္ဒြေကို ဆုံးမခြင်း, မှန်ကန်သောစကားကို ဆိုခြင်းမှ။ အပေတော၊ ကင်း၏။ သော၊ ထိုသူသည်။ ကာသာဝံ၊ သင်္ကန်းကို။ န အရဟတိ၊ မထိုက်။ ။
ဤကားအနက်။

အဓိပ္ပါယ်ကား။ ။ကိလေသာ တည်းဟူသော ဖန်ရည် မစွန်းပါဘဲလျက် ဖန်ရည်စွန်းသော အဝတ်သင်္ကန်းကို ဆင်မြန်းဝတ်ရုံဘိ၏။ ဟယ် သူယုတ် အကြင်သူသည် စက္ခု, သောတ, ဃာန, ဇိဝှါ, ကာယ, မန ဟုဆိုအပ်သော ခြောက်ပါးသော ဣန္ဒြေတို့၌ တည်နေ ထုတ်ချောက် စောင့်ရှောက် သိမ်းဆည်းခြင်းမှ လည်းကောင်း၊ မဟုတ်မမှန် ချွတ်ယွင်းသော စကားတို့ကို ပယ်ရှားဖြတ်တောက်လျက်၊ ဟုတ်မှန်လောက်သော စကားကိုသာ ပြောကြားခြင်းမှလည်းကောင်း၊ ကင်းရှင်းဝေးကွာ၏။ ထိုပုဂ္ဂိုလ်သည် ဘုရားပစ္စေက ဗုဒ္ဓါရဟန္တာတို့ သုံးဆောင်ရာအမှန် ဤဖန်ရည်စွန်းသော အဝတ်သင်္ကန်းကို ဆင်မြန်းဝတ်ရုံခြင်းငှါ မထိုက်လေဟု ပြောဆိုဆုံးမပေ၏။

ဇာတ်တော်ကို ပေါင်းခြင်း

မြတ်စွာဘုရားသခင်သည် အတိတ်၌ဖြစ်ဘူးသော ဤသို့ဓမ္မဒေသနာကို ဆောင်တော်မူ၍ ဇာတ်တော်ကို ပေါင်းတော်မူ၏။ "ချစ်သားရဟန်းတို့ ထိုအခါ ဆင်သတ်သမား ယောကျ်ားသည် ဒေဝဒတ် ဖြစ်ဘူးလေပြီ။ ထိုဆင်သတ်ယောကျ်ားအား အပြစ်အားလျော်စွာပြလျက် ပြောဆိုဆုံးမ နှိပ်ကွပ်တတ်သော ဆင်မင်းသည် ငါဘုရားသည်သာလျှင်တည်း" ဟု ဇာတ်ကို ပေါင်းတော်မူ၏။ ချစ်သား ရဟန်းတို့ ဤယခုအခါ၌သာလျှင် ဒေဝဒတ်သည် မိမိအား မလျောက်ပတ်သော အဝတ်သင်္ကန်းကို ဝတ်ရုံသုံးဆောင်သည် မဟုတ်သေး၊ ရှေး၌လည်း ဝတ်ရုံသုံးဆောင်ခြင်းကို ပြုဘူးသည်သာလျှင်တည်းဟု မိန့်တော်မူပြီး၍—

အနိက္က ။ပ။ မရဟတိ။

ယော စ ဝန္တကာသာဝ'ဿ၊ သီလေသု သုသမာဟိတော။

ဥပေတော ဒမသစ္စေန၊ သဝေ ကာသာဝ မရဟတိ—

ဟူသော နှစ်ဂါထာကို ဟောကြားတော်မူ၏။

ထိုဒေသနာဂါထာ၏ အဆုံး၌ အရပ်မျက်နှာ၌ နေလေ့ရှိသော ရဟန်းသည် သောတာပန် ဖြစ်လေ၏။ ထိုမှတပါး များစွာသော ပရိသတ်တို့သည်လည်း သောတာပတ္တိဖိုလ် စသည်တို့သို့ ရောက်လေကုန်၏။

နောက်ဂါထာ၏ အနက်ကား။ ။ ယော စ၊ အကြင်သူသည်ကား။ ဝန္တကာသာဝေါ၊ လေးပါးမဂ်ဖြင့်၊ တစက်မကျန်၊ ပြုအန်အပ်သော ကိလေသာ တည်းဟူသော ဖန်ရည်ရှိသည်။ အဿ-ဟောတိ၊ ဖြစ်၏။ သီလေသု၊ ပါတိမောက္ခ စသည်လေးခု စတုပါရိသုဒ္ဓိ သီလတို့၌။ သုသမာဟိတော၊ ကိုယ်သက်ခန္ဓာ မငဲ့ညှာဘဲ ကောင်းစွာ တည်တော်မူပါပေ၏။ ဒမသစ္စေန၊ ဣန္ဒြေကို ဆုံးမခြင်း တည်ကြည်မှန်ကန်သော စကားကို ဆိုခြင်းနှင့်။ ဥပေတော၊ ပြည့်စုံ၏။ သော၊ ထိုသူသည်။ ဝေ၊ စင်စစ်။ ကာသာဝံ၊ ဖန်ရည်စွန်းသော အဝတ် သင်္ကန်းကို။ အရဟတိ၊ ထိုက်၏။

ဓမ္မပဒယမကဝဂ်၌၊ ခုနစ်ခုမြောက်သော ဒေဝဒတ်အား

သင်္ကန်းပေးလှူသော ဝတ္ထုကား၊ ဤတွင်ရွေ့ပြီး၏။

၈။ အရှင်သာရိပုတ္တရာဝတ္ထု

အသာရေသာရမတိနော-အစရှိသော ဤဓမ္မဒေသနာ ဂါထာပါဌ်ကို နတ်ဝိသုဒ္ဓိ မှုန်ထွက်ထား မြတ်စွာဘုရားသခင်သည် ရာဇဂြိုဟ်ပြည် ဝေဠုဝန် ကျောင်းတော်၌ သီတင်းသုံးတော်မူလျက် အဂ္ဂသာဝကတို့သည် လျှောက်ကြား သိစေအပ်သော သိဉ္စည်းဆရာကြီး၏ မလိုက်လာခြင်းကို အကြောင်းပြုသော အားဖြင့် ဟောကြားတော်မူ၏။

အကြောင်း အတ္ထုပ္ပတ္တိ စကားစဉ်ကား ဤသို့တည်း

ငါတို့ မြတ်စွာဘုရားသခင်သည် ဤကမ္ဘာမှ ပြန်၍ရေသည်ရှိသော် ကမ္ဘာ တစ်သိန်း အလွန်ရှိကုန်သော လေးအသင်္ချေတို့၏ အထက်၌ အမရဝတီ အမည် ရှိသောမြို့၌ သုမေဓာအမည်ရှိသော ပုဏ္ဏားသူကြွယ် လုလင်ငယ်သည်ဖြစ်၍ အလုံးစုံသော အတတ်ပညာတို့၌ အပြီးအဆုံးသို့ ရောက်ပြီးသော် အမိအဖ နှစ်ပါးတို့၏ ကွယ်လွန်၍ သွားသဖြင့် ကုဋေအရာမက များလှစွာသော အရေ အတွက်ရှိသော ပစ္စည်းဥစ္စာတို့ကို စွန့်လွှတ်လှူဒါန်းပြီးလျှင် ရသေ့ရဟန်းပြု၍ ဟိမဝန္တာ၌ နေလျက် ဈာန်အဘိညာဉ် သမာပတ်တို့ကို ဖြစ်စေ၍ ကောင်းကင် ခရီးဖြင့် သွားသည်ရှိသော် ဒီပင်္ကရာမည်တော်မူသော မြတ်စွာဘုရား၏ မဟာသုဒဿန ကျောင်းတော်မှ အမရဝတီမြို့သို့ ကြွဝင်ခြင်း အကျိုးငှါ ခရီးကို သုတ်သင်ရှင်းလင်း ပြုပြင်၍ နေကြသည်တို့ကို တွေ့မြင်၍ မိမိသည်လည်း တစ်ခုသော အရပ်ကိုယူ၍ သုတ်သင် ပြုပြင်သဖြင့် သုတ်သင်ပြုပြင်၍ မပြီးမီကာလ ကြွတော်မူလာသော ဒီပင်္ကရာမြတ်စွာဘုရားအား မိမိ၏ကိုယ်ကို တံတားပြု၍ ညွှန်ပျောင်း၌ သစ်နက်ရေကို ခင်းပြီးလျှင် တပည့် သာဝကတို့နှင့်တကွ

မြတ်စွာဘုရားသည် ရှုသည့်သို့ မနင်းကြမူ၍ ငါ့ကို နင်းကြစေသတည်းဟု ရင်ဖြင့် မြေသို့ညွတ်လျက် လျောင်းအိပ်၏။ ဒီပင်္ကရာမြတ်စွာဘုရားသခင်သည်လည်း ထိုသုမေဓာ ရှင်ရသေ့ကို မြင်၍ "ဤရသေ့သည်ကား ဘုရားအညွန့်အနွယ် ဖြစ်သတတ်၊ နောင်အခါ ကမ္ဘာတစ်သိန်း အလွန်ရှိကုန်သော လေးအသင်္ချေတို့၏ အဆုံး၌ ဂေါတမ အမည်ရှိသော ဘုရားသည် ဖြစ်လတ္တံ့"ဟူ ဗျာဒိတ်စကား ကြားတော်မူ၏။

ဗုဒ္ဓဝင်အကျဉ်းချုပ်

ထိုဒီပင်္ကရာမည်ကော်မူသော မြတ်စွာဘုရားသခင်၏ နောက်အဖို့၌ ကောဏ္ဍည, မင်္ဂလ, သုမန, ရေဝတ, သောဘိတ, အနောမဒဿီ, ပဒုမ, နာရဒ, ပဒုမုတ္တရ, သုမေဓာ, သုဇာတာ, ပိယဒဿီ, အတ္ထဒဿီ, ဓမ္မဒဿီ, သိဒ္ဓတ္ထ, တိဿ, ဖုဿ, ဝိပဿီ, သိခီ, ဝေဿဘူ, ကကုသန္ဓ, ကောနာဂမဏ, ကဿပဟူကုန်သော မြတ်စွာဘုရားသခင်တို့သည် အစဉ်အတိုင်းအားဖြင့် ဘုရားအဖြစ်သို့ ရောက်တော်မူကြ၍ သုံးပါးသော လောကကို ပညာတော်ရောင်, ကိုယ်တော်ရောင် တို့ဖြင့် မှောင်ကို ပယ်သွန်းလျက် ထွန်းလင်းတောက်ပတော်မူစေကုန်၍ ပွင့်တော် မူကြကုန်သော ဤနှစ်ကျိပ်လေးဆူကုန်သော ဘုရားရှင်တို့၏ အထံ၌လည်း ခံအပ် ရအပ်သော ဗျာဒိတ်ကြားခြင်းရှိသည်ဖြစ်၍ ဒသပါရမီ, ဒသဥပပါရမီ, ဒသပရမတ္ထပါရမီ တည်းဟူကုန်သော သုံးဆယ်သော ပါရမီတော်တို့ကို ဖြည့်ဆည်းပူးတော်မူလျက် ဝေဿန္တရာမင်း၏ အဖြစ်၌ တည်ပြီး၍ မဟာပထဝီ မြေကြီးကို တုန်လှုပ်စေတတ်ကုန်သော အလှူကြီးကို ပေးလှူတော်မူ၍ သား, မယားကိုစွန့်လွှတ် ပေးလှူခြင်းတည်းဟူသော ပရိစ္စာဂကို ပြုတော်မူပြီးလျှင် အသက်၏ အဆုံးဝယ် တုသိတာနတ်ပြည်၌ ဖြစ်၍ ထိုတုသိတာနတ်ပြည်၌ အသက်ရှည်သမျှ ကာလပတ်လုံး တည်တော်မူ၍ တစ်သောင်းသော စကြဝဠာမှ နတ်ပြဟ္မာအပေါင်းတို့သည် ကောင်းစွာ စည်းဝေးလာလတ်၍—

> ကာလော ဒေဝ မဟာဝီရ၊ ဥပ္ပဇ္ဇ မာတုကုစ္ဆိယံ။
> သဒေဝကံ တာရယန္တော၊ ဗုဇ္ဈဿု အမတံ ပဒံ—

ဟူသော ဂါထာဖြင့် တောင်းပန်ကြကုန်၏။

အနက်ကား။ ။မဟာဝီရ၊ ကြီးသော လုံ့လရှိတော်မူပေသော။ ဒေဝ၊ အလောင်းနတ်သား။အယံကာလော၊ ဆုတ်ကပ်အောက်ခန်း၊ တစ်ရာတန်းဟု၊ ညစ်ညမ်းယုတ်မာ၊ ဤအခါသည်ကား၊ တော၊ သုံးပါးသတ္တဂါ၊ ဝေနေယျာကို။ ငဲ့ညှာသနား၊ သင် အလောင်းနတ်သားအား။ ကာလော၊ ဘုရားဖြစ်ရန်၊ အခါတန်ပါပြီ၊ မာတုကုစ္ဆိယံ၊ မယ်တော်ဝမ်းတိုက်၌။ ဥပ္ပဇ္ဇ၊ ပဋိသန္ဓေ၊

တည်နေတော်မူပါလေ၏။ သဒေဝကံ၊ နတ်နှင့် တကွသော။ လောကံ၊ လူများအပေါင်းကို။ တာရယန္တော၊ သံသရာရေပြင်မှ ဆယ်တင်တော်မူလျက်။ အမတံ ပဒံ၊ စုတိ ရန်ဘေး၊ ကင်းဝေးအမှန်၊ မြိုက်နိဗ္ဗာန်ကို။ ဗုဒ္ဓဿ၊ မဂ်ဖိုလ် ဉာဏ်ဖြင့်၊ ကေန်ထင်ထင်၊ သိမြင်တော်မူပါလေ၏။ ။ဤကားအနက်။

အဓိပ္ပါယ်ကား။ ။ကြီးသော လုံ့လဖြင့်၊ တိံသပါရမီ၊ ပြည့်စုံညီပေသော အလောင်းနတ်သား သိန်းတန်းမှုအော၁က် ရာတန်းရောက်အောင် ဘုရားဖြစ်လောက်သော အချိန်အခါ တစ်ရာတန်းသို့ရောက်လာသောကြောင့် ဘုရားဖြစ်အံ့သော အခါတန်ပါပြီ၊ အလောင်းနတ်သား လူ့ပြည်သို့ သွား၍ မယ်ဘွား မိခင်၏ သန့်စင်သော ရွှေကြာဝမ်းတိုက်၌ ကိန်းဝပ်သန္ဓေတည်နေတော်မူပါလေ၊ သံသရာပြင်ကျယ် ပင်လယ်သမုဒ်၌ ငုပ်တုံပေါ် တုံ တမူနှမ်းမွှားမွှား မျောပါးနစ်မွန်းကုန်သော သတ္တဝါတို့ကို နိဗ္ဗာန်တည်းဟူသော ကုန်းထက်သို့ ရွှေလက်တော်ဆွဲငင် ကယ်တင်တော်မူပါလေ၊ စုတိချုပ်ကြွေ သေလွန်ခြင်း၏ ငြိမ်းရာ နိဗ္ဗုတာအောင်ရပ်သို့ လေးထပ်သော မဂ်ဉာဏ်ဖြင့် အမှန်သိစွမ်းတော်မူပါလေ၏ဟု တောင်းပန်ကြသော ကာလ အလောင်းတော်နတ်သားသည် ဘုရားဖြစ်အံ့သော ကာလ၊ ဇမ္ဗူဒိပ်ကျွန်းဟု ဆိုအပ်သော ဒီပ၊ မဇ္ဈိမနယ်၏အပါအဝင်ဟု ဆိုအပ်သော ဒေသ၊ ပုဏ္ဏားမျိုး,မင်းမျိုးဟု ဆိုအပ်သော ကုလ၊ မယ်တော်၏ အသက် ခုနစ်ရက်ဟု ဆိုအပ်သော မာတရအားဖြင့် ငါးပါးသော ကြည့်ခြင်းကြီးတို့ကို ကြည့်ရှုတော်မူပြီးသော ကာလ ထိုတုသိတာနတ်ပြည်မှ စုတိတော်မူခဲ့၍ ကပိလပြည် သာကီဝင်မျိုး၌ ပဋိသန္ဓေတည်နေတော်မူ၍ ဆယ်လကို လွန်မြောက်သဖြင့် မယ်တော်၏ဝမ်းမှ ဖွားမြင်တော်မူ၏။

သက်တော် တစ်ဆယ့်ခြောက် ရောက်လေသောအခါ ထိုသာကီဝင်မင်းမျိုး၌ ကြီးကျယ်စွာသော စည်းစိမ်ချမ်းသာဖြင့် ကောင်းစွာစံပယ်လျက် အစဉ်အတိုင်းအားဖြင့် အရွယ်သို့ ရောက်လတ်သည်ရှိသော် သုံးပါးသော ဥတုတို့အား လျောက်ပတ်ကုန်သော သုံးပါးသော ပြာသာဒ် ဘုံဗိမာန်တို့၌ နတ်မင်း၏ အသရေကဲ့သို့သော မင်း၏အသရေကို ရှင်စံပျော်ပါး ခံစားတော်မူလျက် ဥယျာဉ်ကစားခြင်းငှါ ကြွသွားတော်မူသောအခါ၌ အစဉ်အတိုင်းအားဖြင့် သူအို, သူနာ, သူသေဟု ဆိုအပ်ကုန်သော သုံးယောက်ကုန်သော နတ်တမန်တို့ကိုမြင်၍ မရှင်မသာ ပြင်းစွာထိတ်လန့်တုန်လှုပ်ခြင်းရှိသဖြင့် ဆုတ်နစ်ပြန်လည်တော်မူ၍ လေးကြိမ်မြောက် ထွက်ကြွတော်မူသောအခါဝယ် ရဟန်း၏ အဖြစ်ကိုမြင်၍ ရဟန်းအဖြစ်သည်ကား ကောင်းလှပေ၏ဟု နှစ်သက်မြတ်နိုးခြင်းကို ဖြစ်စေလျက် ဥယျာဉ်သို့ ကြွသွားတော်မူ၍ ထိုဥယျာဉ်၌ နေ့အဖို့ကိုကုန်စေပြီးလျှင် မင်္ဂလာရှိသော ရေကန်၏ကမ်း၌ နေတော်မူခိုက် ဆေတ္တာသည်အသွင်ကို ယူ၍လာသော ဝိသကြုံနတ်သားသည် တန်းဆာဆင်အပ်သည်နှင့် စပ်သော

ရာဟုလာမင်းသား၏ ဖွားမြင်သောသတင်းစကားကို ကြားသိတော်မူပြီးလျှင် သား၌ ချစ်ခင်ခြင်း၏ပြင်းပြ အားကြီးသည်၏အဖြစ်ကို သိတော်မူ၍ သားတည်း ဟူသော မုတနာ၌ ပြင်းစွာချစ်ခင်နှစ်သက် စုံမက်မြတ်နိုးခြင်း အနှောင်အဖွဲ့ သည် အကြင်မျှလောက် ကာလပတ်လုံး မပွားများသေး ထိုမျှလောက်အား မပွားခင်ကာလကပင် ပယ်ထွင်ဖြတ်တောက်မှ တော်လျော် သင့်မြတ်ပေတော့ မည်ဟု ကြံစည် ဆင်ခြင်တော်မူပြီး၍ ညချမ်းသောအခါ မြို့သို့ဝင်တော်မူသည် ရှိသော်—

ကိသာဂေါတမီ ရွတ်ဆိုသောဂါထာ

နိဗ္ဗုတာ နူန သာ မာတာ၊ နိဗ္ဗုတော နူန သော ပိတာ။
နိဗ္ဗုတာ နူန သာ နာရီ၊ ယဿာယံ ဤဒိသော ပတိ—

ဟု ကိသာဂေါတမီ အမည်ရှိသော အရီးတော်၏ သမီးသည် ရွတ်ဆိုအပ်သော ဂါထာကို ကြားတော်မူ၍ "ငါ့ကို ဤကိသာဂေါတမီသည် နိဗ္ဗုတပုဒ်ကို ကြားအပ်၏" ဟု လည်၌ ဝတ်ဆင်တော်မူအပ်သော ပုလဲသွယ်ကို ချွတ်တော်မူ၍ ထိုကိသာဂေါတမီအား ပေးပို့စေပြီးသော် မိမိ၏နေရာ ဗိမာန်တိုက်ခန်းသို့ ဝင်တော်မူပြီးလျှင် ကျက်သရေရှိသော အိပ်ရာ၌နေတော်မူလျက် အိပ်ပျော် ခြင်းသို့ ရောက်ကုန်သော ကချေသည်မိန်းမတို့၏ ဖောက်ပြန်သော အခြင်းအရာ ကိုမြင်၍ ငြီးငွေ့သောနှလုံးရှိသဖြင့် ဆန္နအမတ်ကိုထစေ၍ ကဏ္ဍကမြင်းကို ဆောင့်စေပြီးမှ ကဏ္ဍကမြင်းတော်ကိုတက်စီး၍ ဆန္နအမတ်လျှင် အဖော်ရှိသဖြင့် တစ်သောင်းသော စကြဝဠာတိုက်တို့မှ လာရောက်ကုန်သော နတ်ဗြဟ္မာအပေါင်း တို့ဖြင့် ခြံရံလျက် မြတ်သောတောထွက်ခြင်းဖြင့် တောထွက်တော်မူ၍ အနော်မာဖြစ်၏ကမ်း၌ ရဟန်းပြုတော်မူပြီးလျှင် အစဉ်အတိုင်းအားဖြင့် ရာဇဂြိုဟ်ပြည်သို့ ကြွတော်မူ၍ ထိုရာဇဂြိုဟ်မြို့တွင်း၌ ဆွမ်းခံလှည့်ပတ် ပဏ္ဍဝ တောင်ဝန်းသို့ကပ်၍ ထိုင်နေသည့်အခါ ဗိမ္ဗိသာရအမည်ရှိသော မဂဓရာဇ်မင်း သည် ဖိတ်မန်လျှောက်ထားအပ်သော မင်းအဖြစ်ကို ပယ်ရှားတော်မူ၍ သဗ္ဗညု အစစ် ဘုရားအဖြစ်သို့ ရောက်တော်မူသည်ရှိသော် မိမိ၏နိုင်ငံသို့ တစ်ဖန် ကြွလာအံ့သောငှါ ယူအပ်သော ပဋိညာဉ်ရှိသည်ဖြစ်၍ အာဠာရ ဥဒက ရသေ့ တို့၏ထံသို့ ဆည်းကပ်ပြီး၍ ထိုရသေ့တို့ထံ၌ ရအပ်သော ဈာန်တရားအထူးကို ရှင်မြူးစုံမက် နှစ်သက်ကြည်ရွှင် တန်းဆာဆင်ခြင်းကို မဖြစ်စေမူ၍ ခြောက်နှစ် တို့ပတ်လုံး ကမ္မဋ္ဌာန်းတရားကို ကြိုးစားအားထုတ် ပြုလုပ်ပွားများ၍ ကဆုန် လပြည့်နေ့၌ နံနက်စောစောကပင်လျှင် သေနနိဂုံးရွာ သုဇာတာသည် လှူအပ်သော နို့ဃနာဆွမ်းကို ဘုဉ်းပေးသုံးဆောင်တော်မူပြီး၍ နေရဉ္စရာမြစ်၌ ရွှေခွက်ကို ချမျှောတော်မူပြီး၍ နေရဉ္စရာမြစ်၏ကမ်းထိပ် ချမ်းရိပ်ဝေဆာ

ကြီးစွာသောတောအုပ်ကြီး၌ အထူးထူးသော သမာပတ်တို့ဖြင့် နေ့အဖို့ကို လွန်စေ၍ ညချမ်းသောအခါ၌ သောတ္တိယ အမည်တွင်သော လုလင်သည် ကြည်ရွှင် လှူဒါန်းအပ်သော မြက်ဆုပ်အလှူကို ခံယူတော်မူပြီးလျှင် ကာလ အမည်ရှိသော နဂါးမင်းသည် ချီးမွမ်းအပ်သော ဂုဏ်တော်ရှိသဖြင့် ဗောဓိမဏ္ဍိုင်သို့ တက်ရောက်ချဉ်းကပ်၍ မြက်တို့ကိုဖြန့်ခင်းတော်မူပြီးလျှင် ငါသည် အကြင်မျှ လောက်သော ကာလပတ်လုံး အာသဝေါတရားတို့မှ စိတ်သည် မလွတ်မြောက်သေး ထိုမျှလောက်သော ကာလပတ်လုံး ဤထက်ဝယ်ဖွဲ့ခွေ နေခြင်းဟု ဆိုအပ်သော ပလ္လင်ကိုမဖျက်အံ့ဟု ပဋိညာဉ်ကို ပြုတော်မူ၍ အရှေ့မျက်နှာသို့ ရှေးရှုထိုင်နေတော်မူ၍ နေမဝင်မီ၌သာလျှင် မာရ်စစ်သည်အပေါင်းကို ဖြိုဖျက် နှိမ်နင်းတော်မူ၍ ပထမယာမ်၌ပုဗ္ဗေနိဝါသဉာဏ်သို့ မဇ္ဈိမယာမ်၌ စုတူပပါတ ဉာဏ်သို့ရောက်၍ ပစ္ဆိမယာမ်၏ အဆုံးဝယ် မဂ္ဂိစ္စသမုပ္ပါဒ်၌ ဉာဏ်ကိုသွင်းတော် မူ၍ ဒသဗလ စတုဝေသာရဇ္ဇအစရှိသော အလုံးစုံသော ဘုရားဂုဏ်တော် အပေါင်းတို့ဖြင့် တန်ဆာဆင်အပ်သော သဗ္ဗညုတဉာဏ်ကို ထိုးထွင်း၍သိတော် မူပြီးသော် ထိုဗောဓိပင်ရင်း၌ ခုနစ်ရက်သတ္တာဟကိုအစပြု၍ ခုနစ်ရက် ခုနစ်လီ ဟုဆိုအပ်သော သတ္တသတ္တာဟတို့ပတ်လုံး မျှသုံးစမွှယ် လွန်မြောက်စေတော်မူ၍ ရှစ်ခုမြောက်ကျသတ္တာဟဝယ်အဇပါလဟုဆိုအပ်သော ဆိတ်ကျောင်းညောင်ပင် ရင်း၌ ချဉ်းကပ်ရှင်ပြုံး သိတင်းသုံး စံနေတော်မူလျက် တရားတော်မြတ်၏ နက်နဲသိမ်မွေ့သည်ကို ဆင်ခြင်တော်မူသဖြင့် တရားဟောခြင်း၌ ကြောင့်ကြမဲ့ အဖြစ်သို့ ရောက်တော်မူသည်ကို တသောင်းသော မဟာဗြဟ္မာတို့ဖြင့်ကောင်း မွန်စွာခြံရံအပ်သောသဟမ္ပတိဗြဟ္မာမင်းသည် ဝပ်စင်းညွတ်ပျောင်း တောင်းပန် အပ်သော တရားဟောခြင်းရှိသည်ဖြစ်၍ ဗုဒ္ဓစက္ခုဖြင့် လောကကိုရှုတော် မူပြီးသော် ဗြဟ္မာမင်း၏ တောင်းပန် လျှောက်ကြားသော စကားကို နားစိုက် သည်းခံတော်မူပြီး၍ အဘယ်သူအား ငါဘုရားသည် တရားရှေးဦး အထူး ဟောပြ ဆုံးမရပါမည်နည်းဟု ကြည့်ရှုဆင်ခြင်သည် ရှိသော် အာဠာရရသေ့ ဥဒကရသေ့တို့၏ စုတေပြောင်းကြွ သေလွန်ကြသည် အဖြစ်ကို ဒိဋ္ဌထင်ထင် သိမြင်တော်မူပြီး၍ ပဉ္စဝဂ္ဂီရဟန်းတို့၏ အထူးဝိသေသ ကျေးဇူးကြီးလှသည်ကို အောက်မေ့နှလုံးသွင်းတော် မူပြီးလျှင် နေရာမှထ၍ ကာသိကတိုင်းပြည်သို့ကြွ တော်မူသည်ရှိသော်လမ်းခရီး အကြား၌ ဥပကတက္ကတွန်းနှင့်တကွ အာလာပ သလ္လာပနှုတ်ခွန်းဆက်သလျက်ကြွတော်မူခဲ့ရာ ဝါဆိုလပြည့်ကျော်မီတိထီထွန်းရေ့လပြည့် နေ့၌ ရသေ့ ရဟန်းတို့၏ကျရာ မိဂဒါဝုန်တော၌ ပဉ္စဝဂ္ဂီငါးယောက်တို့၏ နေရာသို့ ကောင်းစွာ ကြွရောက်တော်မူပြီးလျှင် ငါးယောက်သောပဉ္စဝဂ်တို့သည် မနှစ် သက်သော လက္ခဏာ မနှလျော်သော အခြင်းအရာတို့ဖြင့် ဦးစွာကြုံစည် ဆောက်တည်မရ ပြောဆိုကြသည်ကို သိစေတော်မူပြီးသော်အညာတကောဏ္ဍည အမှူးရှိကုန်သော တဆယ့်ရှစ်ကုဋေကုန်သော နတ်ဗြဟ္မာအပေါင်းတို့ကိုတရား

တည်းဟူသော အမြိုက်ကိုတိုက်ကျွေးတော်မူ၍ ဓမ္မစကြာ ဒေသနာတော်ကို ကောင်းစွာလည်တော် မူစေပြီးလျှင် လည်စေအပ်ပြီးသော ဓမ္မစကြာရှိသဖြင့် ငါးရက်မြောက်ကျ ပဉ္စပဉ္စမီ၌ အလုံးစုံသော ထိုရဟန်းတို့ကို တရားဦးအမြွတ် အရဟတ္တဖိုလ်၌ တည်စေတော် မူပြီး၍ ထိုနေ့၌ပင်လျှင် ယသအမှူးရှိသော အမျိုးသား၏အကြောင်းပြည့်စုံခြင်းကိုမြင်တော်မူ၍ ထိုညဉ့်အဖို့၌ ပူပင်နှလုံး ယူကျုံးမရ ငြီးငွေ့လှ၍ ဌာနနေအိမ်ကို ဘင်အိမ်သဖွယ် စွန့်ပစ်ပယ်၍ ငြိတွယ် ကင်းကွာ ရှေးရှုလာသောယသသတို့သားကို ဧဟိယသ-စသော စကားတို့ဖြင့် မြွက်ကြား မိန့်ခေါ်တော်မူ၍ ထိုညဉ့်အဖို့၌ပင်လျှင် သောတာပတ္တိဖိုလ်သို့ ရောက်စေတော်မူ၍ တဖန်မိုးသောက် တနေ့ရောက်သော် အရဟတ္တဖိုလ်သို့ ရောက်စေတော်မူ၏။ ထပါးသောအခါ၌လည်း ထိုယသသတို့ သား၏ အဘော် ဖြစ်ကုန်သော ငါးကျိပ် လေးယောက် ကုန်သော လူအပေါင်းတို့ကို ဧဟိဘိက္ခု ရဟန်း၏အဖြစ်ဖြင့် ရဟန်းပြုစေတော်မူ၍ အရဟတ္တဖိုလ်သို့ ရောက်စေတော်မူ၏။

ဤသို့သော အစဉ်အတိုင်းအားဖြင့် ခြောက်ကျိပ် တစ်ပါးကုန်သော ရဟန္တာတို့သည် လောက၌ဖြစ်တော်မူကုန်သည်ရှိသော် ဝါလကျွတ် သောအခါ ပဝါရဏာပြုတော်မူ၍ ချစ်သားရဟန်းများတို့ အသင်တို့သည် ဒေသစာရီ လှည့်လည် ဖြန့်မြန်းကုန်လော့ဟု ခြောက်ကျိပ်သော ရဟန်းတို့ကို ထိုထိုသို့သော အရပ်မျက်နှာတို့၌ စေလွှတ်တော်မူ၍ ကိုယ်တော်မြတ်သည် ဉရုဝေလ တော အုပ်သို့ ကြွတော်မူသည်ရှိသော် လမ်းခရီး၏ အကြား ဖြစ်သော ကပ္ပါသိက တောအုပ်၌ သုံးကျိပ်ကုန်သော ဘဒ္ဒဝဂ္ဂီမင်းသားတို့ကို တရားတည်းဟူသော ရေအေးဖြင့် တိုက်ကျွေးဆုံးမတော်မူပေ၏၊ ထိုသုံးကျိပ်သော မင်းသားတို့တွင် အလုံးစုံတို့အောက် အယုတ်ဆုံးဖြစ်သော မင်းသားသည် သောတာပန် အဖြစ်သို့ရောက်၏၊အလုံးစုံတို့ထက်အမြတ်ဆုံး ဖြစ်သောမင်းသားသည် အနာဂါမ် အဖြစ်သို့ရောက်၏၊ ထိုအလုံးစုံသောမင်းသားတို့ကို ဧဟိဘိက္ခုရဟန်း၏အဖြစ်ဖြင့် ရဟန်းပြုစေတော်မူလျက် တဖန်အရပ်မျက်နှာတို့၌ စေလွှတ်တော်မူပြန်၍ ကိုယ်တော်မြတ်သည် ဉရုဝေလတောအုပ်သို့ ကြွသွားတော်မူပြီးလျှင် သုံးထောင့် ငါးရာသောယမိုက်ပြာဋိဟာတို့ကိုပြ၍ ဉရုဝေလကဿပ အစရှိကုန်သောတစ် ထောင်သောရသေ့ အခြံအရံရှိကုန်သော ရသေ့ညီနောင် သုံးယောက်တို့ကို ဆုံးမ တော်မူပြီးလျှင် ဧဟိဘိက္ခုရဟန်း၏ အဖြစ်ဖြင့်သာလျှင် ရဟန်းဖြစ်စေ တော်မူပြီး၍ ဂယာသီသအရပ်၌ သီတင်းသုံးတော်မူပြီးလျှင် အာဒိတ္တပရိယာယ သုတ်ဒေသနာဖြင့် ထိုရဟန်းတို့ကို အရဟတ္တဖိုလ်၌ တည်စေတော်မူ၍ ထိုရဟန္တာ တစ်ထောင်ဖြင့် ခြံရံလျက် ဗိမ္ဗိသာရမင်းမြတ်အား ပေးအပ်သော ပဋိညာဉ်ကို ဖြေချွတ်လွှတ်စေအံ့ဟု ရာဇဂြိုဟ်မြို့၏ ဥပစာရ၌ ထန်းတောဥယျာဉ်သို့ ကြွသွား တော်မူလေသော် မြတ်စွာဘုရားသခင်သည် ကြွလာတော်မူသတတ်ဟု သတင်း

စကား ကြားသိသောကြောင့် တစ်သိန်းနှစ်သောင်းကုန်သော ပုဏ္ဏားသူကြွယ်တို့နှင့်တကွ ဆည်းကပ်လာရောက်သော ဗိမ္ဗိသာရမင်းကြီးအား ချိုမြိန်ကောင်းမြတ်သော တရားစကားကို ဟောကြားဆုံးမတော်မူလျက် တစ်သိန်းတစ်သောင်းကုန်သော ပုဏ္ဏား သူကြွယ်တို့နှင့်တကွ ဗိမ္ဗိသာရမင်းကြီးကို သောတာပတ္တိဖိုလ်၌ တည်စေတော်မူ၍ တစ်သောင်းမျှလောက်ကုန်သော ပုဏ္ဏားသူကြွယ်တို့ကို သရဏဂုံ၌ တည်စေတော်မူပြီးလျှင် တစ်နေ့ မိုးသောက်ရောက်သော နေ့၌ သိကြားနတ်မင်းသည် လုလင်ငယ်၏အသွင် ပြုပြင် ဖန်ဆင်းလျက် ချီးမွမ်းထောမနာအပ်သော ဂုဏ်ရှိသည်ဖြစ်၍ ရာဇဂြိုဟ်ပြည်ကြီးသို့ ခရီးအစဉ်အတိုင်း ဝင်ကြွတော်မူ၍ ဗိမ္ဗိသာရမင်းကြီး၏ နန်းတော်၌ ပြုအပ်ပြီးသော ဆွမ်းစားခြင်းကိစ္စရှိ သည်ဖြစ်၍ ဝေဠုဝန်အာရာမ်ကို အလှူခံတော်မူပြီးသော် ထိုဝေဠုဝန် ဥယျာဉ်အာရာမ်၌သာလျှင် သီတင်းသုံးစံခြင်းကို ပြုတော်မူ၏။ ထိုအခါ၌ မြတ်စွာဘုရားသခင်ကိုယ်တော်မြတ်၏အထံသို့ အရှင်သာရိပုတ္တရာ, အရှင်မောဂ္ဂလာန်တို့သည် ရောက်လာ ဆည်းကပ်ကြကုန်သတည်း။

အရှင်သာရိပုတ္တရာနှင့် အရှင်မောဂ္ဂလာန်

ထိုရှင်သာရိပုတ္တရာနှင့် ရှင်မောဂ္ဂလာန်တို့၏ အကြောင်း အတ္ထုပ္ပတ္တိ အစဉ်ကား ဤသို့တည်း။ မြတ်စွာဘုရား သခင်သည် ဘုရားအဖြစ်သို့ ရောက်တော်မမူမီ ကာလကပင်လျှင် ရာဇဂြိုဟ်ပြည်ကြီးမှ ခရီးမနီးမဝေးသော အရပ်၌ ဥပတိဿရွာ၊ ကောလိတရွာ ဟူကုန်သော နှစ်ခုကုန်သော ပုဏ္ဏားရွာတို့သည် ရှိကြကုန်၏။ ထိုရွာနှစ်ရွာတို့တွင် ဥပတိဿရွာ၌ ရူပသာရီ အမည်ရှိသော ပုဏ္ဏေးမ၏ ဝမ်းတိုက်၌ ကိန်းပိုက် သန္ဓေတည်နေသော နေ့၌ပင်လျှင် ကောလိတရွာ၌ မောဂ္ဂလိ အမည်ရှိသော ပုဏ္ဏေးမ၏ ဝမ်းတိုက်ဝယ် ကိန်းပိုက်သန္ဓေတည်နေလေ၏။ ထိုနှစ်ဦးသော အမျိုးတို့သည်ကား အမျိုးခုနစ်ဆက်တိုင်အောင် မပြတ်ကျွမ်းဝင် ချစ်ခင် ဆက်ဆံပေါင်းသင်း၍ နေသော အမြဲမပြတ် ဖွဲ့စည်းအပ်သော အဆွေခင်ပွန်းတို့ ဖြစ်ကြကုန်၏။ ထိုနှစ်ယောက်သော ပုဏ္ဏေးမတို့အားလည်း တစ်နေ့တည်း၌သာလျှင် ကိုယ်ဝန်၏ အစောင့်အရှောက်ကို ပေးကြကုန်၏။ ထိုနှစ်ယောက်ကုန်သော ပုဏ္ဏေးမတို့သည်လည်း ဆယ်လကို လွန်သဖြင့် သားတို့ကို ဖွားမြင်ကုန်၏။ အမည်မှည့်အံ့သောနေ့၌ သာရီအမည်ရှိသော ပုဏ္ဏေးမ၏သားအား ဥပတိဿရွာ၌ အကြီးအမှူး ဦးစီးဥက္ကဋ္ဌဖြစ်သော အမျိုး၏ သားဖြစ်သောကြောင့် ဥပတိဿ ဟူသောအမည်ကို ပြုကုန်၏။ မောဂ္ဂလိ ပုဏ္ဏေးမ၏ သားအား ကောလိတရွာ၌ အကြီးအမှူးဖြစ်သော အမျိုး၏ သားဖြစ်သောကြောင့် ကောလိတ ဟူသောအမည်ကို ပြုကုန်၏။

ထိုနှစ်ဦးကုန်သော အမျိုးသားတို့သည် အစဉ်အတိုင်း ကြီးပွားခြင်းကို စွဲ၍ အလုံးစုံသော လောကီအတတ်တို့၏ တစ်ဖက်ကမ်းခတ် တတ်မြောက်ခြင်းသို့

ရောက်ကြကုန်၏။ ဥပတိဿလုလင်အား ကစားပျော်ရွှင်ခြင်း အကျိုးငှါ မြစ်သို့ သက်ဆင်းသွားလာသော အခါ၌လည်းကောင်း၊ ဥယျာဉ်သို့ သွားလာသော အခါ၌လည်းကောင်း ငါးရာကုန်သော ရွှေထမ်းစင်တို့သည် ခြံရံကုန်၏။ကောလိတ လုလင်အားလည်း ငါးရာကုန်သော အာဇာနည် မြင်းကသော ရထားတို့သည် ခြံရံကုန်၏။ ထိုနှစ်ယောက်သော လုလင်တို့သည် တစ်ယောက် တစ်ယောက်လျှင် ငါးရာ ငါးရာစီသော လုလင်ပျို အခြံအရံရှိသဖြင့် သင့်တင့်ကောင်းမြတ် မပြတ် ပြည့်စုံသော ဂုဏ်ကျက်သရေ အထွေထွေသော စည်းစိမ် ရိပ်ငြိမ်ချမ်းသာကို ပျော်ပါး ခံစားလျက်သာ ကြီးပွါး၍ လာခဲ့ကြ၏။

တောင်ထိပ်ပွဲသဘင်

ရာဇဂြိုဟ်ပြည်၌သည်း နှစ်စဉ်မပြတ် ပြုအပ်သော တောင်ထိပ်သဘင်ပွဲ မည်သည် ရှိ၏။ ထိုနှစ်ယောက်သော လုလင်တို့အား တစ်ခုသော အရပ်၌ သာလျှင် ညောင်စောင်းကို ဖွဲ့၍ နှစ်ယောက်အတူတကွ တစ်ခုတည်းသော နေရာကပင် နေလျက် သဘင်ကို ကြည့်ရှုကုန်သည်ရှိသော် ရယ်ရွှင်အပ်သော နေရာ ဌာနသို့ ကျရောက်သော အခါ ရယ်ရွှင်ကြကုန်၏။ ထိတ်လန့် တုန်လှုပ်ဖွယ်သော နေရာဌာနသို့ ကျရောက်သောအခါ ထိတ်လန့် တုန်လှုပ် ခြင်းကို ဖြစ်စေကြကုန်၏။ ပေးကမ်းဖွယ်အစုကို ကြည့်ရှုပေးကမ်းခြင်းငှါ လျောက်ပတ်သင့်တင့်သော အရာ၌ ပေးကမ်းကုန်၏။ ဤသို့သောအမှတ်ဖြင့် မပြတ်ပျော်ရွှင်လျက် သဘင်ကို ရှုကုန်သော ထိုလုလင် နှစ်ယောက်တို့အား မိမိတို့၏ ကိုယ်တွင်း၌ ရှေးရင်းကာလ ပြုခဲ့ကြသော သမ္ဘာရ ပါရမီဉာဏ် လုံ့ဖန် နှိုးဆော် ဖြစ်ပေါ်ရင့်ကျက်သည်၏ အဖြစ်ကြောင့် ရှေးရှေးသော နေ့အခါတို့၌ ကဲ့သို့ နှစ်ခြိုက် ရွှင်ပျော်ဖွယ်သော နေရာသို့ ကျရောက်သော အခါ၌လည်း မရွှင်မလန်း ညှိုးနွမ်းခြင်း၊ ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်ဖွယ်သောနေရာသို့ ကျရောက်သော အခါ၌လည်း မတုန်မလှုပ် မထိတ်လန့်ခြင်း၊ ပေးကမ်းခြင်းငှါ သင့်လျော်သော နေရာသို့ ကျရောက်သော အခါ၌လည်း မပေးကမ်းခြင်းဖြင့် အရင်းမမှန် ဖောက်ပြန်သော စိတ်နှလုံးဖြင့် ညှိုးကျုံးပူပန်လျက် အကြံ ဤသို့ဖြစ်ကြသည်မှာ ဤသဘင်အရပ်၌ မပြတ်ကြည့်ရှု ယခု ငါတို့နေကြသည်မှာ ကြည့်ရှုဖွယ်ရာ တစ်စုံတစ်ခုသော အခြင်းအရာသည် အဘယ်မှာရှိသနည်း၊ လှုပ်လှုပ်ရွရွ မြင်သမျှ အကုန် ဤအလုံးစုံသော သတ္တဝါတို့သည် အနှစ်တစ်ရာသို့မရောက်ဘဲ ပျောက် ပျက်သော ခန္ဓာကိုယ်ရှိသဖြင့် မိမိ၏ အမည်ပညတ် စွန့်အပ်သည်၏ အဖြစ်သို့ အမှန်ထုတ်ချောက် ရောက်ကြပေကုန်လတ္တံ့။ ငါတို့သည်ကား မနာ မသေ တည်နေဆက်ရောက် ထွက်မြောက်ရာ ရပ်ဌာန် နိဗ္ဗာန်တရား မြတ်တစ်ပါးကို ကြိုးစားရှာကြံခြင်းငှါ ကောင်းစွာ သင့်လျော်လှပေတော့သည်ဟု ကြံစည် စဉ်းစား တရားတည်းဟူသော အာရုံကိုယူ၍ နေကြကုန်၏။

ထိုနောက်ကာလ ကောလိတလုလင်က ဥပတိဿလုလင်ကို အချင်း ဥပတိဿ အသင်သည် အခါတပါး အခြားဖြစ်သော နေ့တို့၌ကဲ့သို့ ချမ်းမြေ့ နှစ်သက်စွာ ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာမရှိ နှမ်းရိညှိုးခွေလျက် အသရေမရှိသော လက္ခဏာ မနှစ်မြို့သော သဘောအခြင်းအရာဖြင့် ကြည့်ရှုကာ ယခုနေခြင်းကို ပြုသည်မှာ တစ်စုံတစ်ခုသော အကြောင်းဖြစ်လျှာသည်။ အသင်အားအဘယ်သို့ မှတ်ထင်၍ ပူပင်ညှိုးငယ်သော အခြင်းအရာဖြင့် နေပါသနည်းဟု မေးမြန်းသော ကာလ ဥပတိဿလုလင်က အဆွေ ကောလိတ မြူးထူးပျော်ရွှင်ကပြသော သဘင် တို့အား နေ့များရက်ရှည် ကြည့်ရှု၍ နေခြင်း၌ အနှစ်သာရမရှိ အတိသာရ ရှာမရသဖြင့် လောကအားလုံး အများမသုံးပေသော ငှက်ပျောတုံး ပမာကဲ့သို့ အသုံးမကျ အကျိုးမဲ့ အချည်းနှီးသာ ဖြစ်လေသည်။ အတိသာရ ပြည့်ဝသော သစ်ပင်သည် လူရှင်ရဟန်း သုံးမခန်း သကဲ့သို့ ထွက်လမ်းရှာဖွေ အေးမြစွာ နေရသော မသေရာ ရပ်ထံကို ရှာကြံခြင်းငှါ အပ်၏ဟု မပြတ်ဆင်ခြင်လျက် သဘင်ကို ရှုသောကြောင့် မရွှင်မလန်း ညှိုးနွမ်းစွာ နေပေသည်ဟု ပြောကြား ပြီးမှ အို အဆွေ ကောလိတ အသင်သည်လည်း အခါတပါး အခြားသော နေ့တို့နှင့်မတူ အမှုကဲ့ပြားညှိုးငယ်သော စိတ်ထားနှင့် ကစားပျော်ရွှင် သဘင်ကို ရှုသည်မှာ အမှုကိစ္စ ဘယ်ခြင်းတကို စိတ်ကနှောင့်နှေး ကြံတွေးစိုးရိမ် ညှိုးပိန် မျက်နှာ မသက်သာ ရှိလေသနည်းဟု ပြန်၍ တဖန် မေးပြန်သောကာလ ကောလိတ လုလင်ကလည်း အဆွေ ဥပတိဿ ငါသည်လည်း အသင်ကဲ့သို့ပင် စိတ်တွင်ကြံမိ စိုးရိမ်ခြင်းရှိသောကြောင့် ပကတိသော နေ့တို့ကဲ့သို့ မရွှင်မလန်း ညှိုးနွမ်းခြင်း ဖြစ်ရလေသည်ဟု ပြောဆိုသည်ရှိသော် ဥပတိဿလုလင်လည်း မိမိနှင့်တကွ တူမျှသော အဇ္ဈာသယ ရှိသည်အဖြစ်ကိုသိ၍ ဥပတိဿလုလင်က တဖန်ပြန်၍ အဆွေကောလိတ နှစ်ဦးကုန်သော ငါတို့အား အထူးဝိသေသ ဤကဲ့သို့သော အကြံကို ဖြစ်ခဲ့ကြသည်မှာ သာမည သတ္တဝါတို့သည် မကြံစည် နိုင်သော အခြင်းအရာ လွန်စွာခဲယဉ်းသော အကြံကို ငါတို့ ကြံမိခဲ့လေသည်။ စုတိမကြွေ မသေရာကေန် ထွက်မြောက်ရာ မှန်ပေသော နိဗ္ဗာန်ကို ရှာမှီးသော ငါတို့သည် ဃရာဝါသ ကိစ္စများမြောင် လူတို့ဘောင်ကို ကုန်စင်အောင် စွန့်ခွါ၍ ရဟန်းပြုခြင်းငှါ အပ်ပေ၏။ ဘယ်အရပ်၌ာန ဘယ်ဆရာထံ၌ နည်းခံမှီငြမ်း ရဟန်းပြုကြကုန်အံ့နည်းဟု မေး၏။

သိဉ္စည်းဆရာကြီးထံ ပရိဗိုဇ်ရဟန်းပြုကြခြင်း

ထိုအခါ ရာဇဂြိုဟ်ပြည်ကြီး၌ သိဉ္စည်း ပရိဗိုဇ်ဆရာမည်သည် ပရိဗိုဇ် ပရိသတ်များစွာတို့နှင့်တကွ ခြံရံလျက် ထင်ရှားစွာနေ၏။ ထိုနှစ်ဦးသော အမျိုးသားတို့သည် သိဉ္စည်း ဆရာကြီး၏ထံ၌ လျင်မြန်စွာ 'ချဉ်းကပ်

ပြီးသောအခါ ရဟန်းပြုကုန်အံ့ဟု တိုင်ပင်၍ ငါးရာသော လုလင် ထမ်းစင် ရထားတို့ကို ဆောင်ယူစေပြီးလျှင် အိမ်သို့ ပြန်သွားကြ ကုန်လော့ဟု စေလွှတ်ပြီးလျှင် ထိုနှစ်ဦးကုန်သော လုလင်တို့သည် တစ်ခုသော ထမ်းစင် တစ်ခုသော ရထားဖြင့် သွားပြီးသောအခါ သိဉ္စည်းပရိဗိုဇ် ဆရာကြီး၏ ထံ၌ ရဟန်းပြုကြလေကုန်၏။ ထိုနှစ်ဦးသော အမျိုးသားတို့၏ ရဟန်းပြုသော ကာလမှ စ၍ သိဉ္စည်းပရိဗိုဇ် ဆရာကြီးသည် အထူးဝိသေသ ရှေးအခါ ကာလ ကထက် ဆတက်ထမ်းပိုး ပွါးတိုးပြန့်ပြော၍ များမြတ်သော လာဘ်ပူဇော် သက္ကာရရှိသည်၏ အဖြစ် ရောက်လေ၏။

ထိုနှစ်ဦးသော အမျိုးသားတို့သည် နှစ်ရက် သုံးရက်တို့မျှဖြင့်သာလျှင် သိဉ္စည်းပရိဗိုဇ် ဆရာကြီး၏ အလုံးစုံသော အယူဝါဒကို နှိမ်နင်းချိုးဖဲ့ သင်ယူ ပြီးလျှင် ဆရာမြတ် အရှင်ဆရာမြတ်တို့ သိအပ်သော အယူဝါဒသည် ဤမျှသာ ရှိလေသလော၊ သို့တည်းမဟုတ် ထိုထက်ပင် လွန်မြတ်သော အယူဝါဒ သမယ တပါး အခြားရသေးသလောဟု မေးမြန်းကြကုန်၏။ ထိုအခါ သိဉ္စည်း ဆရာကြီးက အိုတပည့်တို့ ငါသည် ကြံဆအပ်သော အယူဝါဒ သမယသည်ကား ဤမျှသာရှိလေသည်။ ငါ၏ အယူဝါဒ သမယအလုံးစုံကို အကုန်အစင် သင်တို့ သိကြရလေကုန်ပြီဟု ပြောဆိုသောကာလ—

တရားထူး တရားမှန်ကို ထပ်၍ ရှာကြံခြင်း

ဥပတိဿ, ကောလိတဟူကုန်သော နှစ်ဦးသောပရိဗိုဇ်ငယ်တို့သည် စဉ်းစား ဆင်ခြင်ကြသည်မှာ ဤဆရာ၏ အယူဝါဒ သမယသည် သည်မျှတန်ရုပ် အပြီး သတ်၍ ရှိခဲ့ပါလျှင် ဤဆရာ၏ အထံ၌ ကျင့်ကြံအားထုတ် ဆည်းပူးကုတ်၍ ပြုလုပ်အပ်သော မြတ်သော အကျင့်ဟု အောက်မေ့မှတ်ထင် မဆင်ခြင်သော ပညာဖြင့် များစွာ နေ့ရက်တို့ပတ်လုံး ကျင့်သုံးဆောက်တည်၍ နေခြင်းသည် အကျိုးဝိသေသ မခံစားရဘဲ အချည်းနှီးမျှသာ ဖြစ်ရချေသည်။ ငါတို့သည် မသေရာရပ်ထံ ထွက်မြောက်ရာ မှန်လှသော နိဗ္ဗာန်တည်းဟူသော တရားကို အားထုတ်ရှာဖွေမည် နှလုံးရည်၍ မသီလူ့ဘောင် စွန့်ရှောင် ခွါထွက်နှဲ့လေ သည်။ စုတိ ချုပ်ကြွေ သေလွန်ခြင်းမှ လွန်မြောက်၍ ထွက်မြောက်ရာဖြစ်သော တရားကို ဤဆရာ၏ထံပါး၌ ငပ်တွားဆည်းကပ်၍ နေသဖြင့် ဖြစ်စေနိုင်ခြင်းငှါ မတတ်ကောင်း။ ဤဇမ္ဗူဒိပ်ကျွန်း အပြင်သည်ကား အလွန်ပင် ကျယ်ဝန်း၏။ ရွာ, နိဂုံး, ဇနပုဒ်, မင်းနေပြည် အတည်တည် အရပ်ရပ်သို့ လှည့်ပတ်ရှာဖွေ ရသည်ရှိသော် မချွတ်ကေန် တွက်မြောက်ရာ မှန်ပေသော နိဗ္ဗာန်တည်း ဟူသော တရားထူး တရားမြတ်ကို ဟောကြား ပြသတတ်သော ဆရာ တစ်စုံ တစ်ယောက် တွေ့ဆုံ ကြုံကြိုက်ဖို့ရာ ရှိတန်ပါသေး၏ဟု နှစ်ဦးသား ကြံစည်

တိုင်ပင်၍ ထိုနေ့ကာလမှ စ၍ အကြင်အကြင်သို့သော အရပ်ဒေသ၌ ပညာရှိသော ရဟန်းပုဏ္ဏားတို့ ထင်ရှားတိတိ ရှိကုန်၏ဟု ပြောဆိုကြ၏။ ထိုထိုသို့သော ဌာန အရပ်ဒေသသို့ သွား၍ များစွာသော ပူဇော်သက္ကာရကို ပြု၍ အမေးပုစ္ဆာ ပြဿနာကို ကောင်းစွာ မေးမြန်း ဆွေးနွေးခြင်းကို ပြုကုန်၏။ ထိုသူတို့သည် မေးအပ်သော အမေးပုစ္ဆာ ပြဿနာကို တစ်စုံတစ်ယောက်သောပုဂ္ဂိုလ်တို့သည် ဖြေဆိုခြင်းငှါ မစွမ်းနိုင်ကြကုန်။ ထိုဆရာတို့က တစ်ဖန်တုံ့ပြန်၍ မေးအပ်သော အမေးပုစ္ဆာ ပြဿနာကို ဥပတိဿ, ကောလိတနှစ်ဦးတို့က အထူးသဖြင့် ဖြေဆိုနိုင်ကုန်၏။

ဤသို့ အစဉ်အတိုင်းအားဖြင့် အလုံးစုံသော ဇမ္ဗူဒိပ်ကျွန်းအားလုံးကို သိမ်းကျုံးလှည့်လည် ရှာဖွေလျက် နေရာတကျ ဟောပြ ဖြေဆိုနိုင်သော ပုဂ္ဂိုလ်ကို ရှာဖွေမရ မတွေ့ကြမှ မိမိတို့၏ နေရာဌာနသို့ ပြန်လာ၍ ဥပတိဿ ပရိဗိုဇ်က အဆွေကောလိတ ငါတို့နှစ်ဦးတွင် အကြင်သူသည် ပဌမ ရှေးဦး တရားထူး တရားမြတ် မသေရာအရပ်ဟု ဆိုအပ်သော အမတရသကို နှာခံ မှတ်သား ရပေ၏။ ထိုသူသည် မိမိသည်သာ လွတ်ကြောင်းရှာ၍ ဖယ်ကာ မသွားဦးဘဲ တရားထူး တရားမြတ်ကို ကျင့်မှတ် ဆောက်တည်လျက် တစ်ယောက်သည် တစ်ယောက်အား ပြန်ကြား ပြောဆိုရမည် ဟူသော ကတိကဝတ်ကို ထားကြကုန်၏။

အရှင်အဿဇိမထေရ်နှင့် တွေ့ခြင်း

ဤသို့သော ကတိကဝတ် မချွတ်စေရ ထားကြပြီး၍ လှည့်လည်၍ နေကြကုန်သည် ရှိသော် ဆိုအပ်ခဲ့ပြီးသော စကားအစဉ်ဖြင့် မြတ်စွာဘုရားသခင်သည်လည်း ရာဇဂြိုဟ်ပြည်သို့ ရောက်တော်မူ၍ ဝေဠုဝန်ဥယျာဉ်ကို အလှူခံတော်မူပြီးလျှင် ဝေဠုဝန် ကျောင်းတော်၌ သီတင်းသုံးစံနေတော်မူ၏။ ထိုအခါ ချစ်သားရဟန်းတို့ ရတနာသုံးပါးတို့၏ ဂုဏ်ကျေးဇူးကို ပြခြင်းငှါ များစွာသော သူတို့၏ အကျိုးစီးပွား များစိမ့်သောငှါ ထိုပြည် ထိုပြည်သို့ လှည့်လည်၍ သွားကြကုန်လော့ဟု တိုက်တွန်း၍ စေလွှတ်အပ်သော ခြောက်ကျိပ်တစ်ပါးသော ရဟန္တာတို့တွင် အကျုံးဝင်သော အရှင်ပဉ္စဝဂ္ဂီ ငါးဦးတို့တွင် ကြုံးဝင်နောက်သိ အဿဇိ မထေရ်သည် ဒေသစာရီ လှည့်လည် ဖြန့်မြန်းရာမှ ပြန်ကာဆုတ်နစ် ပြီးသောအခါ ရာဇဂြိုဟ်ပြည်သို့ ကြွတော်မူလာခဲ့၍ တစ်နေ့မိုးသောက် ရောက်သောနေ့ကာလ နံနက် စောစောကပင်လျှင် သပိတ်သင်္ကန်းကို ဆင်မြန်းယူဆောင်တော် မူပြီးသောအခါ ရာဇဂြိုဟ်မြို့တွင်းသို့ ဆွမ်းခံခြင်းငှါ ကြွဝင်တော်မူ၏။

ထိုအခါကာလ ဥပတိဿ ပရိဗိုဇ်သည်လည်း နံနက်စောစောကပင်လျှင် ဆွမ်းစားခြင်းကိစ္စကိုပြု၍ ပရိဗိုဇ်တို့၏ အရာမ်သို့ ဖြတ်သန်း သွားလာသည် ရှိသော် အဿဇိမထေရ်ကိုမြင်၍ ဤအရှင်ကဲ့သို့သော သဘောရှိသော ရဟန်းမြတ်ကို အရပ်ထက်ဝန်းကျင် လှည့်ပတ်၍နေသော ငါသည် တစ်ရံခါမျှ မမြင်စဖူးသည်သာလျှင် ဖြစ်လေသည်။ ဤလောကဓာတ် လူနေရပ်၌ အရဟတ္တမဂ်လှမ်းတက်ထုတ်ချောက် ရောက်တော်မူကြသော ရဟန္တာတို့တွင် ဤအရှင်မြတ်သည်လည်း အမှတ်မထင် တစ်ယောက်ပင်ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။ အကယ်၍ ဤရဟန်းမြတ်သို့ ဆည်းကပ် ဝင်တွားလျက် အရှင်မြတ်ကား အဘယ်သူကို စိတ်ထားရည်မှန်း၍ ရဟန်းပြုပါသနည်း။ အရှင်မြတ်၏ ဆည်းကပ်မှီဝဲအပ်သော ဆရာကား အဘယ်သူပါနည်း၊ သင်သည် အဘယ်သူ ဟောကြားသော တရားဓမ္မစက်ကို နှစ်သက်ပါသနည်းဟု မေးလျှောက်အံ့ ဟုကြံပြီးသော် တဖန်ဆင်ခြင်ပြန်သည်မှာ ယခုအခါသည်ကား ရွာအိမ်၏အတွင်းသို့ ချဉ်းကပ်ဝင်မြောက်ရောက်တော်မူပြန်၍ ဆွမ်းခံခြင်းငှါ လှည့်လည်သောအခါဖြစ်ပေသည်။ အမေးပုစ္ဆာ ပြဿနာကို မေးလျှောက်ခြင်းငှါ အခွင့်မလျော်သေးဟု ကြံတွေးစဉ်းစားလျက် သေချာတိတိ မသိသောခရီးလမ်းကို ဖြောင့်တန်း သိရှိလိုကုန်သော သူတို့သည် နောက်မှ နောက်မှ အစဉ်တစိုက် လိုက်ဘိသကဲ့သို့ ဤရဟန်းကို နောက်မှ နောက်မှ အစဉ်တစိုက် လိုက်သွားရမူကား ကောင်းပေအံ့ဟု ငံ့ဆိုင်းရပ်တန့်လျက် မထေရ်၏ အခြင်းအရာကို ငံ့ညာကြည့်ရှုလျက်သာလျှင် လိုက်သွား၏။

အဿဇိမထေရ်လည်း ဆွမ်းဘောဇဉ်အာဟာရ မျှတလောက်အောင် ရသဖြင့် တပါးသောအရပ်သို့ ကြွသွား၍ ထိုင်နေအံ့သော အခြင်းအရာကို ထိုဥပတိဿ ပရိဗိုဇ် မြင်သိကည့်လျှင် လျင်စွာသာလတ်၍ မိမိသုံးဆောင်သော ပရိဗိုဇ်အင်းပျဉ်ကို ပြုပြင်စီမံ ခင်းကျင်း၍ပေး၏။ မထေရ် ဆွမ်းဘုဉ်းပေးပြီးသည်၏ အဆုံး၌သည်း မိမိ၏ ကရားမှရေကို ထုတ်ဆောင်၍ မထေရ်အား ပေး၏။ ဤသို့ ဆရာ၏ဝတ်ကို မချွတ်မယွင်းရအောင် ပြုစုပြီး၍ ဆွမ်းစားခြင်းကိစ္စ ပြီးသဖြင့် မထေရ်နှင့်အတူတကွ သာယာမွန်မြတ်လှသောပဋိသန္ထာရကို ပြုပြီးသော် ငါ့ရှင် ငါ့ရှင်၏ ဣန္ဒြေသဏ္ဌာန် ကြွန်အင် လက္ခဏာတို့သည် ကြည်လင်စွာ ရှိပါပေကုန်သည်။ အရေအဆင်းတို့သည် ဝင်းဝင်းတောက်ပမျှ အလွန်စင်ကြယ်လှပါပေသည်။ အသင်သည် အဘယ်သူကို ရည်မှန်း၍ ရဟန်းပြုပါသနည်း။ အရှင်မြတ် ဆည်းကပ်မှီဝဲ သဟဲပြုသောဆရာကား အဘယ်သူပါနည်း။ အဘယ်သူသည် ဟောကြားအပ်သော တရားဓမ္မစက်ကို နှစ်သက်ပါသနည်းဟု မေးလျှောက်၏။ မထေရ်ကလည်း ဤပရိဗိုဇ်တို့မည်သည်ကာ ဘုရားသြဝါ သာသနာတော်သို့ မဝင် ဆန့်ကျင်ဘက်စင်စစ် ဖြစ်ကြကုန်၏။

ဤပရိဗိုဇ်အား ဘုရားသာသနာ ဒေသနာ၏ မဟာဂမ္ဘီရ နက်နဲသိမ်မွေ့လှ သည်ကို ပြအံ့ဟု ကြံတော်မူပြီးလျှင် မိမိ၏ သိတင်းငယ်အဖြစ်ကို ပြလိုသော ကြောင့်–

အဟံ ခေါ အာဝုသော နဝေါ အစိရပဗ္ဗဇိတော၊ အဓုနာဂတော
ဣမံ ဓမ္မဝိနယံ၊ န တာဝါဟံ သက္ခိဿာမိ ဝိတ္ထာရေန ဓမ္မံ ဒေသေတုံ–

ဟူသော ပါဠ်ကို မိန့်ဆိုတော်မူ၏။

အဓိပ္ပါယ်ကား။ ။ငါ့ရှင် ငါသည်ကား ဘုရားမြတ်စွာ သာသနာဝယ် သဒ္ဓါသမှု ရဟန်းပြုသည်ကား မကြာမြင့်သေး၊ မရှည်ဝေးဘဲ သိတင်းငယ် အဖြစ်ဖြင့်သာ ယခုအခါလာခဲ့ပေသည်၊ ဘုန်းစည်ထွတ်ထား၊ ဆရာဖြစ်တော်မူ သော မြတ်စွာဘုရားသည် ဟောကြားတော်မူအပ်သော သုတ် အဘိဓမ္မာ ဝိနည်းဟုဆိုအပ်သော ဘုရာ့ဓမ္မစက်ကို အနက်အဓိပ္ပါယ် အကျယ်ဝိတ္ထာရ ဟောပြအံ့သော ငှါ ငါမစွမ်းနိုင်လတ္တံ့ဟုမိန့်တော်မူ၏။ ဥပတိဿပရိဗိုဇ်ကလည်း အရှင်ဘုရား အကျွန်ုပ်သည်ကား ဥပတိဿမည်သောသူပါတည်း။ အရှင်ဘုရား သည် အနည်းငယ်ကိုလည်းကောင်း၊ အများကိုလည်းကောင်း ဟောကြား ပြသ စွမ်းနိုင်သမျှကိုသာ ဟောကြား ပြသတော်မူပါ။ တစ်ခုသော နည်း အမြွက်ကို အချက် တစ်ရာဖြင့်လည်းကောင်း၊ အချက်တစ်ထောင်ဖြင့်လည်း ကောင်း အချက် တစ်သိန်းဖြင့်လည်းကောင်း ထိုးထွင်း၍ သိမြင်ခြင်းငှါ စွမ်းနိုင်သော အရာ၌ အကျွန်ုပ်ဝန်သာ ဖြစ်ပါစေလော့ဟုကြံ၍–

အပ္ပံ ဝါ ဗဟုံ ဝါ ဘာသဿု၊ အတ္ထံယေဝ မေ ဗြူဟိ။
အတ္ထေနေဝ မေ အတ္ထော၊ ကိံ ကာဟသိ ဗျဉ္ဇနံ ဗဟုံ–

ဟူသော ပါဠ်ဖြင့် ပြောကြား၏။

အဓိပ္ပါယ်ကား။ ။အရှင်ဘုရား အရှင်မြတ်သည် အနည်းငယ်မျှကို သိသည် ဖြစ်စေ အကျယ်အပွား အများကိုလည်း သိသည်ဖြစ်စေ အရှင်သိအပ်သမျှ ကိုသာ ဟောပြတော်မူပါ။ အရှင်မြတ်သည် ဟောအပ်သော အခါ၌လည်း အနက် အဓိပ္ပါယ်ကို စိတ်သွယ် ဝေဖန်ပိုင်းခြားလျက် ဟောကြား ပြသတော်မူပါ။ အကျွန်ုပ်သည် အနက် အဓိပ္ပါယ်ကိုသာ တိုင်းထွာ ဆင်ခြင်၍ သိမြင်ခြင်းငှါ အလိုဆန္ဒ ရှိလှပါသည်၊ လောကဝေါဟာ မျြားစွာသော သဒ္ဒါတို့ဖြင့် အလိုမရှိပါဟု လျှောက်ကြားသော ကာလ။

ဥပတိဿပရိဗိုဇ် သောတာပန်တည်ခြင်း

အဿဇိမထေရ်မြတ်က—

ယေ ဓမ္မာ ဟေတုပ္ပဘဝါ၊ တေသံ ဟေတုံ တထာဂတော။
အာဟ တေသဉ္စ ယော နိရောဓော၊ ဧဝံ ဝါဒီ မဟာသမဏော—

ဟူသော ပါဠိဒေသနာဂါထာကို ဟောကြားတော်မူ၏။

အနက်ကား။ ။ယေ ဓမ္မာ၊ အကြင် ဒုက္ခသစ္စာ တရားတို့သည်။ ဟေတုပ္ပဘဝါ၊ တဏှာဟူသော သမုဒယသစ္စာလျှင် အမှန်ရှိကုန်၏။ တေသံ၊ ထိုဒုက္ခ, သမုဒယသစ္စာနှစ်ပါးတို့၏။ ဟေတုံ၊ ချုပ်ရာ ချုပ်ကြောင်းဖြစ်သော မဂ္ဂသစ္စာကိုလည်း။ တထာဂတော၊ ငါတို့ဆရာဖြစ်တော်မူသော မြတ်စွာဘုရားသည်။ အာဟ၊ ဟောတော်မူပေ၏။ တေသဉ္စ၊ ထိုအလုံးစုံသော တရားတို့၏လည်း။ နိရောဓော၊ ချုပ်ရာအမှန် နိဗ္ဗာန်တရားဟု ဆိုအပ်သော နိရောဓသစ္စာကိုလည်း။ အာဟ၊ ဟောတော်မူပေ၏။ မဟာသမဏော၊ ရဟန်းမြတ် ဖြစ်တော်မူပြီးသော မြတ်ဘုရားသည်။ ဧဝံ ဝါဒီ၊ ဤသို့ အယူရှိတော်မူ၏။ ဝါ၊ ဤသို့ ပိုင်းခြား ဟောကြားတော်မူလေ့ရှိ၏။ ဤကား အနက်။

အဓိပ္ပါယ်ကား။ ။အစမထင် ကျင်လည်လေရာ သံသရာဝယ် အသွယ်သွယ် ဖုံးလွှမ်းလျက် အမိဝမ်း၌ ပဋိသန္ဓေတည်နေခြင်းဟု ဆိုအပ်သော ဇာတိဒုက္ခ၊ အရိုးခေါခေါ အကြောပြိုင်းပြိုင်း ခါးကိုင်းနားထူ ဆံဖြူသွားကြေ သားရေကြုံလှည့် မျက်စိမှုန် တုန်တုန်ခိုက်ခိုက် သက်ကြီးရှိုက်ငင် ပင်ပန်းလှိုက်ဖို ယွင်းယိုခြင်း အိုမင်းခြင်းဟု ဆိုအပ်သော ဇရာဒုက္ခ ကိုးဆယ့်ရှစ်ဖြာ ရောဂါဝေဒနာတို့သည် ကိုယ်မှာကပ်ရောက် ဖောက်ပြန်ပျက်စီးသဖြင့် ညည်းတွားလျက် ခံရသော ဗျာဓိဒုက္ခ တွေဝေမိန်းမော မျှော်ကြီး မျှော်လျက် နှမြောခင်မင် လိုချင်ဆန္ဒ တောင့်တသော ဘဝ၌ မနေရမူ၍ သေလွန်ရခြင်း တည်းဟူသော မရဏဒုက္ခ အတိတ်ကာလ၌ ဖြစ်ခဲ့ပြီးသော အတီတဝဋ္ဋမူလက ဒုက္ခ အနာဂတ်၌ ဖြစ်လတ္တံ့သော အနာဂတဝဋ္ဋမူလက ဒုက္ခ ငရဲတိရစ္ဆာန် ပြိတ္တာအသူရကာယ် အပါယ်လေးပါးသို့ ပြေးသွားကျင်လည်ရခြင်း တည်းဟူသော အာပါယိကဒုက္ခ ပစ္စုပ္ပန်ဘဝပစ္စက္ခ၌ အာဟာရ ရှာမှီးရခြင်း တည်းဟူသော အာဟာရပရိယေသနဒုက္ခ ဒုက္ခ-ဒုက္ခ သင်္ခါရဒုက္ခ ဝိပရိဏာမဒုက္ခ ယင်းသို့စသဖြင့် ပြအပ်သော များစွာသော ဒုက္ခတို့သည် ထိုထိုသို့သောအာရုံ ဘုံဘဝတို့၌ ခုံမင်စွဲလမ်းတတ်သော တဏှာဟု ဆိုအပ်သော သမုဒယသစ္စာလျှင် အမှန်ရှိပေ၏။

ထိုဒုက္ခ-သမုဒယ နှစ်ဌာနတို့၏ မထကင်းပြတ် ချုပ်ရာချုပ်ကြောင်း ကောင်းမြတ်သော ခရီးလမ်းသဖွယ် ဖြစ်သော နိရောဓ၏ အကြောင်းဖြစ်သော

မဂ္ဂသစ္စာကိုလည်း ငါတို့ဆရာ မြတ်စွာဘုရားသည် ကောင်းစွာ ဟောကြားတော်မူပေ၏။ ထိုအလုံးစုံသော တရားတို့ မကြီးပွားရန် ပယ်လှန်ချိုးဖျက် ကင်းပျက်ဝေးကွာ ချုပ်ရာအမှန် နိဗ္ဗာန်တည်းဟူသော နိရောဓသစ္စာကိုလည်း ငါတို့ဆရာဘုရားသည် ဟောကြားတော်မူပေ၏။ ငါ့ရှင်ပရိဗိုဇ် ဤသို့ ပြအပ်ခဲ့ပြီးသော အစဉ်အတိုင်းသောအားဖြင့် သုံးပါးသော လောကဌ် အသင်္ခ အနော မပညာ မဟာသယမ္ဘူ ဖြစ်တော်မူပေသော ငါတို့ထွတ်ထား ဆရာဖြစ်တော်မူသော ဘုရားသည် ဟောကြားပြသ ဆုံးမတော်မူလျက် အယူဤသို့ ရှိလေသည်ဟု ပြောကြားတော်မူ၏။

ဉပတိဿပရိဗိုဇ်လည်း မထေရ် ဟောကြားသော တရားဂါထာဒေသနာကို ကြားနာရသော ကာလ ရွှေနှစ်ပါဒကို ကြားနာရလျှင် နယတစ်ထောင်တို့ဖြင့် တန်ဆာဆင်အပ်သော သောတာပတ္တိဖိုလ်၌ တည်လေ၏။ နောက်နှစ်ပါဒကို မူကား သောတာပတ္တိဖိုလ်သို့ ရောက်သော အခါ၌ ပြီးဆုံးစေ၏။

ထိုပရိဗိုဇ်သည် သောတာပန်ဖြစ်၍ အထက်ဖြစ်သော တရားအထူးသည် မဖြစ်သေးသော်လည်း မချွတ်ကေန် အမှန် ဖြစ်လတ္တံ့သော အကြောင်းကို မှတ်သား၍ မထေရ်ကို လျှောက်ထားသည်မှာ အရှင်ဘုရား တရားတော် မမွစက်ကို အထက်သို့တက်၍ ပွါးဆက် ဟောကြားတော် မမူပါလင့်ဦး ဤမျှလောက်သော တရားဖြင့်သာ ပိုင်းခြားတန့်ရပ် ဖြတ်တော်မူပါဦးဟု လျှောက်ကြား၍ အရှင်ဘုရား တပည့်တော်တို့၏ ဆရာဖြစ်တော်မူသော မြတ်စွာဘုရားသည် အဘယ်အရပ်၌ မျှတရှင်ပြုံး သီတင်းသုံးတော် မူပါသနည်းဟု မေးလျှောက်၏။ ငါ့ရှင် ပရိဗိုဇ် ယခုအခါ မြတ်စွာသုံးလူ့ သဗ္ဗညုရှင်တော် ဘုရားသည် ဝေဠုဝန်ကျောင်းတော်၌ သီတင်းသုံး စံနေတော်မူသည်ဟု မိန့်တော်မူသောကာလ အရှင်ဘုရား ထိုသို့တပြီးကား အရှင်ဘုရားတို့သည် ရှေဦးစွာ ကြွနှင့်တော်မူလော့၊ ဘုရားတပည့်တော်အား အဖော်တစ်ယောက် ရှိပါသေးသည်။ တပည့်တော်တို့တွင် အကြင်သူသည် အမွန်လက်ဦး တရားထူးကို ရ၏။ ထိုသူသည် အဖော်တစ်ယောက်အား ပြန်ကြား ပြောဆိုစတမ်းဟု အချင်းချင်း ကတိကဝတ် ထားကြပါသည်။ တပည့်တော်သည် ထိုသို့ ထားအပ်သော ကတိကဝတ် ဖြေချွတ်ရှင်းလင်းပြီးသော် အဖော် အဆွေခင်ပွန်းကို ခေါ်ယူ၍ အရှင်မြတ် ကြွလာတော်မူခဲ့သော လမ်းခရီး အစဉ်ဖြင့်သာလျှင် ဆရာဖြစ်တော်မူသော မြတ်စွာဘုရား၏ အထံသို့ လျှင်မြန်စွာ လာခဲ့ပါကုန်အံ့ဟု လျှောက်ကြားပြီးလျှင် ငါးပါးသော ထိခြင်းရှိသော ရှိခိုးခြင်းဖြင့် မထေရ်၏ ခြေရင်းတို့၌ ဝပ်စင်းညွတ်လျိုး ရှိခိုးပြီးသော အခါ လကျ်ာရစ်သုံးကြိမ် လည်သည်ကိုပြု၍ မထေရ်ကိုစွန့်လွှတ်ပယ်ခွါပြီးလျှင် ပရိဗိုဇ်တို့၏အရံသို့ ရှေးရှုသွား၏။

ကောလိတပရိဗိုဇ် သောတာပန်တည်ခြင်း—

ထိုအခါ ကောလိတ ပရိဗိုဇ်က အဝေးမှလာသော ဥပတိဿကို မြင်လျှင် ငါ၏ အဆွေခင်ပွန်းသည် နေ့တိုင်းနှင့်မတူ အမူကွဲပြား ယနေ့သည်ကားဆိုလျှင် ကြည်လင်သန့်ရှင်းသော အခြင်းအရာ၊ ပြုံးရွှင်သော မျက်နှာဖြင့် လာခဲ့လေသည်။ မချွတ်သင့်တင့် ယနေ့ဖြင့်လျှင် ကြီးမြင့် လုံ့လ ဥဿာဟဖြင့် ဒေသရပ်ရွာ လှည့်လည်ကာ ရှာဖွေခဲ့သော မငသေရာ တရားထူး တရားမှန်ကို ကေန်ရခဲ့ဟန် သဏ္ဌာန်လက္ခဏာ ရှိလေသည်ဟု ဆင်ခြင်၍ အဆွေဥပတိဿ မသေရာကေန် ထွက်မြောက်ရာ မှန်ပေသော နိဗ္ဗာန်တည်းဟူသော တရားထူးကို ရခဲ့ပါ၏လောဟု မေး၏၊ ဥပတိဿလည်း ငါ့ရှင် ကောလိတ ရခဲ့ပေ၏ဟု ဝန်ခံပြီးလျှင် ယခင်ပြမှာခဲ့သော ယေ ဓမ္မာ ဟေတုပဘဝါ- အစဖြာသော ဂါထာကိုပင် ဟောကြားပြန်၏။ ဂါထာ၏အဆုံး၌ ကောလိတသည် သောတာ-ပတ္တိဖိုလ်၌ တည်၍ အဆွေဥပတိဿ ငါတို့၏ ဆရာဖြစ်တော်မူသော ဘုရားမြတ်သည် ယခု အဘယ် အရပ်၌ သီတင်းသုံးတော် မူသနည်းဟု ပြောဆို၏။ အဆွေ ကောလိတ ငါတို့၏ ဆရာ မြတ်စွာသုံးလူ့ သဗ္ဗညုရှင်တော်ဘုရားသည် ဝေဠုဝန်ကျောင်းတော်၌ ကိန်းအောင်းမွေ့လျော် သီတင်းသုံး စံတော်မူသည်ဟု ငါတို့၏ ဆရာဖြစ်သော အဿဇိမထေရ်သည် မိန့်မှာတော် မူခဲ့ပေသည်ဟု ပြောကြားသော ကာလ အဆွေ ဥပတိဿ ငါသည် အသင့်အား တောင်းပန်ပါ၏။ လာလှည့်ကုန်၊ ဆရာဘစ်ဆူ ဖြစ်တော်မူသော သယမ္ဘူမြတ်ဖျားကို သွား၍ ဖူးမြော်ပါကုန်အံ့ဟု ပြောကြားလျှင် အရှင်သာရိပုတ္တရာ မထေရ်ကား အခြင်းခပ်သိမ်းပင် ဆရာရှင်တို့၏ ကျေးဇူး ဥပကာရကို အထူးပူဇော်တတ်သော သဘောရှိသဖြင့် အဆွေကောလိတ ငါတို့ ရအပ်သော တရားထူးကေန် မသေရာမှန်လှသော နိဗ္ဗာန်တည်းဟူသော အမတဓမ္မကို ကျေးဇူးဥပကာရ ရှိပေဖူးသော သိဉ္စည်းပရိဗိုဇ် ဆရာကြီးအားလည်း ဟောပြပြန်ကြားကုန်အံ့။ တရားထူး တရားမြတ်ကို တပ်အပ်ထင်ထင် သိမြင်လိုသောဆန္ဒ ရှိပါကလျှင် ဒိဋ္ဌထင်ထင် သိမြင်ပါလတ္တံ့။ အကယ်တည့်တည့် သိမြင်လိုသော ဆန္ဒပင် မရှိစေကာမူ ငါတို့အား သနားငဲ့ညှာ တွယ်တာယုံကြည်သဖြင့် ဘုဉ်းစဉ် ထွတ်ထား ဆရာဘုရား၏ ထံပါးရွှေမှောက်သို့ ရောက်အောင်စိုက်ကဲစိုက် လိုက်လာပါလတ္တံ့. ယင်းသို့ တည့်တည့် လိုက်လာခဲ့သည်ရှိသော် ဓိပတိထွတ်ထား မြတ်စွာဘုရား၏ တရားဓမ္မစက်ကို နားရွှက်ပန်ဆင်ရ၍ မဂ်ဖိုလ်တည်းဟူသော တရားမြတ်ကို တပ်အပ်ထင်ထင် သိမြင်ရရှိပါလတ္တံ့ဟု ရည်ခန့်စိတ်ထား ပြောကြား တိုင်ပင်ပြီးသောအခါ ထိုနှစ်ဦးသောသူတို့သည် သိဉ္စည်းဆရာကြီး၏ အထံသို့ လာခဲ့ကြ၏။

သိဥ္စည်းဆရာကြီး၏ ဝါဒ

သိဥ္စည်းဆရာကြီးလည်း အဝေးမှလာသော တပည့်တို့ကို မြင်၍ အမေခင်တို့ အသို့နည်း အသင်တို့သည် တရားထူး တရားမြတ်ကို လုံ့လပတ် ရှာဖွေသည်မှာ မသေရာရပ်ထံ နိဗ္ဗာန်တည်းဟူသော ခရီးလမ်းသို့ ဖြောင့်တန်းဖြူဖြူ ညွှန်ပြတတ်သော ဆရာ တစုံတစ်ယောက်မျှ ရခဲ့ပါသလောဟု မေးလျှင် ဩော် ဆရာ အကျွန်ုပ်တို့သည် ရခဲ့ပါ၏။ ကျေးဇူးရှင် ဖြစ်တော်မူသော အိုဆရာ ယခု လောက၌ လေးဝသောသတ္တာကို ဆရာမရှိ မိမိ၏အလိုလိုသာ ကောင်းစွာထင်ထင် သိမြင်သောအားဖြင့် ဘုရားပွင့်တော်မူလာချေပြီ။ ထိုသို့ပွင့်ခြင်းသို့ ရောက်တော်မူလာသော မြတ်စွာဘုရားသည် ဟောကြားတော်မူအပ်သောကြောင့် တရားတော်မြတ်သည်လည်း ထင်ရှားဖြစ်ပေါ်လာချေပြီ။ မြတ်စွာဘုရား ဟောကြားမိန့်မြွက် ဓမ္မစက်ကို နှစ်သက်အားရ သဘောကျ၍ ရဟန်းပြုကြသည် ဖြစ်သောကြောင့် တပည့်သား ဖြစ်သော သံဃာတော်သည်လည်း ဖြစ်ပေါ်လာချေပြီ၊ အသင် ဆရာကြီးတို့သည်ကား အချည်းနှီး တုစ္ဆ အနှစ်သာရမရှိသော အချက်၌ နှစ်သက်လှည့်လည်၍ နေကြကုန်၏။ အို-ဆရာကြီး လာလှည့်ကုန် လူနတ်ပြဟ္မာ သတ္တဝါတို့၏ ဆရာ တစ်ဆူ ဖြစ်တော်မူသော သယမ္ဘူထွတ်ထား မြတ်စွာဘုရား၏ အထံသို့ လျင်မြန်စွာ သွားကြကုန်အံ့ဟု ခေါ်ငင်သွေးဆောင်သောကာလ သိဥ္စည်းဆရာက ချစ်သားတို့ အသင်တို့သည်သာ သွားကြကုန်လော့ ငါသည်ကား သွားခြင်းငှါ မစွမ်းနိုင်ဟု ဆိုသဖြင့် ဆရာ အဘယ်သို့သော အကြောင်းကြောင့် မသွားနိုင်ပါသနည်း၊ မေးက ချစ်သားတို့ ငါသည် များစွာသော လူအပေါင်းတို့၏ ဆရာသည် ဖြစ်၍ မြို့ရွာအရပ်ရပ်တို့၌ လှည့်ပတ်၍ နေခဲ့ပြီ ယင်းသို့ မြို့ရွာအရပ်ရပ်တို့၌ လှည့်ပတ်၍နေသဖြင့် များစွာသော တပည့်တို့၏ မှီခိုရာ အိုးစရည်းကြီးပမာကဲ့သို့ ထင်ရှားစွာ စင်စစ်ဖြစ်လေပြီးသော ငါ့အား တစ်ခါတစ်ဖန် သူတပါး၏ထံ၌ ကျိုးနွံခယ တပည့်ဖြစ်ရ၍ ရေသွန်းလောင်းသော အိုးငယ်တမျှ ပမာဏကဲ့သို့ ဖြစ်ရခြင်းမည်အရာသည် အလွန်တရာ ခဲယဉ်းလှ၏။ ငါသည် အတွင်းနေတပည့်၏ အဖြစ်ဖြင့် နေခြင်းငှါ မစွမ်းနိုင်ပါဟု ပြန်ပြောသည်ကာလ ဥပတိဿ,ကောလိတတို့က ထပ်၍တဖန် မြတ်စွာဘုရား၏အထံသို့ အမြန်လိုက်ခဲ့ပါလော့။ ဆရာသည် ဤသို့သော အခြင်းအရာကို မပြုပါလင့်ဟု တောင်းပန်ပြန်သော်လည်း အမောင်တို့ ရှိစေတော့၊ အသင်တို့သာ သွားကြကုန်လော့၊ ငါသည် မစွမ်းနိုင်ဟု ငြင်းပယ်သဖြင့် ဥပတိဿ,ကောလိတတို့က ဆရာ လောက၌ လူတွင်ထင်ရှား ဘုရားပွင့်တော်မူသော ကာလမှစ၍ လူများအပေါင်းသည် ပန်းနံ့သာ စသည်တို့ကို လက်စွဲလျက် အမြဲဆည်းကပ် သွားလာပြီးသောအခါ မြတ်စွာဘုရားကိုသာလျှင် ကောင်းစွာပူဇော်လတ္တံ့။ အကျွန်ုပ်တို့သည်လည်း ထိုမြတ်စွာဘုရား၏ ထံပါးနေရပ်သို့ ချဉ်းကပ်သွားရောက်ပါကုန်လတ္တံ့။ ထိုအခါ အသင်ဆရာတို့သည် အသို့ပြုကုန်မည်နည်းဟု လျှောက်ကြား၏။

ထိုအခါ သိဥ္စည်းဆရာက အမောင်တို့ ယခုလောက၌ ပညာကင်းဝေး နုံ့နှေး ဆင်ခြင် မသိမမြင်တတ်သော သူကတည်း ပေါများသလော သို့တည်းမဟုတ် ရှေ့နောက်တွေးတော စောကြောဆင်ခြင် သိမြင်တတ်သော ပညာရှင်ကတည်း ပေါများသလောဟု မေး၏။ ဥပတိဿ-ကောလိတတို့က ဆရာ ပညာကင်းဝေး နုံ့နှေးဆင်ခြင် မသိမမြင်တတ်သောသူက ပေါများ၍ ရှေ့နောက်တွေးတော စောကြောဆင်ခြင် သိမြင်တတ်သော ပညာရှင်က တစ်ရံတစ်ဆစ် ဖြစ်နိုင်သော အားဖြင့် နည်းပါးပါသည်ဟု ပြောကြားလျှင် ထိုသို့တပြီးကား ငါ၏တပည့် ချစ်သားတို့... အကြင်လူသည် ရှေ့နောက်တွေးတော စောကြောဆင်ခြင် တတ်သော ဉာဏ်ပညာအမြင် ရှိကုန်၏။ ထိုလူတို့သည် ရဟန်းဂေါတမ၏ အထံသို့ သွားကြကုန်လတ္တံ့။ အကြင်လူတို့သည် ပညာမရှိ မသိမထင်နိုင်သော သဘော ရှိကုန်၏၊ ထိုလူတို့သည် ငါ၏ ထံမှောက်သို့ လာရောက် ကုန်လတ္တံ့ဟု ပြောဆို၍ အမောင်တို့ အမောင်တို့သည်သာ သွားကြကုန်။ ငါသည်ကား သွားခြင်းငှါ မစွမ်းနိုင်ဟု ပြော၏။ ဆရာ ထိုသို့တပြီးကား အသင်တို့သည် ထင်ရှားစင်စစ် ဖြစ်ပါကုန်လတ္တံ့ပြော၍ ဥပတိဿ-ကောလိတတို့သည် ဖယ်သွားကြကုန်သည် ရှိသော် သိဥ္စည်းဆရာ၏ ပရိသတ်တို့သည် ဖရိုဖရဲ ပြိုကွဲကုန်သဖြင့် ထိုခဏ၌ သာလျှင် အာရာမ်သည် အချည်းနှီးဖြစ်လေ၏။

ထိုအခါ သိဥ္စည်းဆရာသည် အချည်းနှီးသောအာရာမ်ကိုမြင်လျှင် ပူပင်လှိုက်လှဲ နှလုံးရင်ဝမ်းကွဲမျှ ပူလဲပြင်းထန် သွေးပျို့အန်လေသောကြောင့် ဥပတိဿ-ကောလိတတို့နှင့် အတူတကွ သွားကြကုန်သော ငါးရာကုန်သော ပရိဗိုဇ်တို့တွင် နှစ်ရာ့ငါးကျိပ်ကုန်သော ပရိဗိုဇ်တို့သည် သိဥ္စည်းဆရာ၏ထံသို့ တဖန် ပြန်၍ နေကြရကုန်၏။ ဥပတိဿ- ကောလိတတို့လည်း ကြွင်းကုန်သော မိမိတို့၏ အတွင်းနေ တပည့်ဖြစ်ကုန်သော နှစ်ရာ့ငါးကျိပ်ကုန်သော တပည့်တို့နှင့် အတူ တကွ မြတ်စွာဘုရားသခင်ကိုယ်တော်မြတ်၏ သီတင်းသုံးစံတော်မူရာဖြစ်သော ဝေဠုဝန်ကျောင်းတော်သို့ သွားကြကုန်၏။

အရှင်သာရိပုတ္တရာနှင့် အရှင်မောဂ္ဂလာန်တို့ ရဟန္တာဖြစ်ခြင်း

မြတ်စွာဘုရားသခင်သည် လေးအင်သော ပရိသတ်အလယ်၌ တရားအမြိုက် တိုက်ကျွေးဆုံးမ ဟောပြ၍ သီတင်းသုံးတော်မူဆဲအခါ အဝေးမှ ရှေးရှုလာ ကုန်သော ဥပတိဿ-ကောလိတတို့ကို မြင်တော်မူ၍ ရဟန်းတို့ကိုခေါ်တော်မူ ပြီးလျှင် ချစ်သားရဟန်းတို့ ဥပတိဿ-ကောလိတ ဟူကုန်သော ထိုနှစ်ယောက် ကုန်သော အဆွေခင်ပွန်း ချစ်ကျွမ်းဝင်သော သူတို့သည် ငါဘုရားထံသို့ ရှေးရှုလာကုန်၏။ ချစ်သားရဟန်းတို့ ထိုနှစ်ယောက်ကုန်သော သူတို့သည်

ငါဘုရား၏ မြတ်သော ကောင်းသော သာဝကအစုံသည် ဖြစ်လတ္တံ့ဟု မိန့်တော်မူ၏။ တပည့်ပရိသတ်တို့နှင့်တကွ ဥပတိဿ, ကောလိတတို့သည် မြတ်စွာဘုရားသခင်ကို ကြည်လင်ညွတ်လျှိုး ရှိခိုးပန်ဆင်လျက် သင့်တင့် လျောက်ပတ်သောနေရာ၌ ထိုင်နေကြကုန်၏။ သင့်တင့်လျောက်ပတ်သောအရပ် ၌ ဆည်းကပ်ထိုင်နေပြီးသောအခါ ဘုန်းတော် အလွန်တရာ ကြီးမြတ်တော် မူလှပေသော အစိန္တေယျ လောကထွတ်ထား ရှင်တော်ဘုရား ဘုရားတပည့် တော်တို့သည် အရှင်မြတ်အထံတော်၌ ရဟန်းပဉ္စင်းအဖြစ်ကို ရပါလိုကုန်၏ဟု တောင်းပန်လျှောက်ကြားကြကုန်လျှင် မြတ်စွာဘုရားသခင်သည်—

ဧထ ဘိက္ခဝေါ သွာက္ခာတော ဓမ္မော၊ စရထ ဗြဟ္မစရိယံ သမ္မာ ဒုက္ခဿ အန္တကိရိယာယ—

ဟူသောစကားကို မိန့်ကြားမြွက်ဆိုတော်မူ၏။

မြတ်စွာဘုရား မိန့်သောစကား၏ အခြားမဲ့၌သာလျှင် အလုံးစုံသော သူတို့သည် တန်ခိုးဖြင့် ပြီးသော သပိတ် သင်္ကန်းကို ဆောင်ကုန်လျက် အဝါခြောက်ဆယ် ရင့်ကြွယ်သော မထေရ်ကြီးတို့ကဲ့သို့ တရည်တည်း အထ မြောက်၍ ရဟန်းဖြစ်ကြကုန်၏။ မြတ်စွာဘုရားသည် ဥပတိဿ, ကောလိတ တို့၏ တပည့်ပရိသတ်တို့အား စရိုက်အကျင့်၏အစွမ်းဖြင့် တရားဒေသနာကို ကောင်းစွာဆင့်ပွား ဟောကြားတော်မူ၏။ နှစ်ယောက်ကုန်သော အဂ္ဂသာဝက တို့ကို ထား၍ ကြွင်းသော သူတို့သည် အရဟတ္တဖိုလ်သို့ ရောက်ကြကုန်၏။ ဥပတိဿ, ကောလိတတို့မှာမူကား ကြီးမားသော သာဝကပါရမီဉာဏ် ရှိသည်၏ အဖြစ်ကြောင့် အထက် မဂ် ဖိုလ်ကိစ္စသည် အပြီးဆုံးသို့ မကျလေ၊ ထိုနောက် ရှင်မဟာမောဂ္ဂလာန်သည် ရဟန်းပြုသောနေ့မှ စ၍ရေတွက် ခုနစ်ရက် မြောက်သော နေ့အဖို့ဖြစ်သော ကာလ၌ မဂဓရာဇ်တိုင်း ကလ္လဝါဠ ရွာငယ်ကို အမှီပြု၍ သီတင်းသုံးတော်မူသည် ရှိသော် ငိုက်မျဉ်းခြင်းဖြင့် နှိပ်စက် ထိနမိဒ္ဓသို့သက်သည်ကို မြတ်စွာဘုရား ကြွသွားတော်မူပြီးသောအခါ ပြင်းစွာထိတ်လန့် တုန်လှုပ်စေလျက် ထိနမိဒ္ဓကို ပယ်ဖျောက်၍ မြတ်စွာ ဘုရားသခင်သည် ပေးသနားအပ်သော ဓာတုကမ္မဋ္ဌာန်းကို နာလျက်သာလျှင် အထက်မဂ်သုံးပါးကိစ္စကို တဝတည်း ပြီးစေ၍ သာဝကပါရမီဉာဏ်၏ အထွတ်အထိပ်သို့ ရောက်တော်မူ၏။

ရှင်သာရိပုတ္တရာမထေရ်သည်လည်း ရဟန်းပြုသောနေ့မှစ၍ တစ်လ၏ထက်ဝက် တစ်ပက္ခမျှကို လွန်လျှင် သခင်ထွတ်ထား ဘုရားကိုယ်တော်မြတ်နှင့်တကွ ထိုရာဇဂြိုဟ်ပြည်ကိုသာလျှင် အမှီပြု၍ သူကရခဋ္ဌလိုဏ်၌ သီတင်းသုံးနေတော် မူလျက် မိမိ၏တူတော်ဖြစ်သော ဒီဃနခပရိဗိုဇ်အား ဝေဒနာပရိဂ္ဂဟာဏ

သုတ်ကို ဟောကြားတော်မူအပ်သည်ရှိသော်ါ သုတ္တန်ဒေသနာတော်မြတ်သို့ အစဉ်အောက်မေ့သဖြင့် ဉာဏ်ကို စေလွှတ် ပွားများစေ၍ သူတပါးတို့သည် ပြုပြင်စီမံ ခူးဆွထားအပ်သော ခဲဖွယ်ဘောဇဉ်ကို အလျဉ်းသင့် လွယ်လင့်တကူ ယူ၍ သုံးဆောင်သောသူကဲ့သို့ သာဝကပါရမီဉာဏ်၏ အထွတ်အထိပ် အပြီးအဆုံးသို့ ရောက်တော်မူလေ၏။

[ဤနေရာ၌ စောဒကပုဂ္ဂိုလ်တို့ တက်ဆိုရန်ရှိသည်မှာ အရှင်သာရိပုတ္တရာသည် အလွန်ဘရာ ပညာကြီးကျယ်ခြင်း ရှိတော်မူပေ၏။ ထိုသို့ပညာအရာ ကြီးကျယ်စွာ သော သဘောရှိပါလျက် အဘယ့်ကြောင့် ရှင်မဟာမောဂ္ဂလ္လာန်၏နောက် ကျရောက်ကြာမြင့်သဖြင့် သာဝကပါရမီဉာဏ် အပြီးအဆုံးသို့ ရောက်ပါလိမ့်မည် နည်းဟု စောဒနာတက်ရန်ရှိ၏။ ထိုစောဒကကို ပရိကမ္မသည် အားကြီးခြင်းရှိလှ သောကြောင့် ကြာမြင့်မှ သာဝကပါရမီဉာဏ်သို့ ရောက်နိုင်လေသည်ဟူ၍ ဖြေကြားရာ၏။ လောကီဥပမာမှာ ပစ္စည်းဥစ္စာ ရတနာရွှေငွေ ခြွေရံမရှိ အတိဒုက္ခိတ ဆင်းရဲလှသောသူတို့သည် တစ်စုံတစ်ခုသော အရပ်သို့ သွားလို ကုန်သည်ရှိသော် လျင်စွာသာလျင် ထွက်သွားနိုင်ကုန်ဘိသကဲ့သို့ ရေမြေ သေဌ်နင်း ပြည့်ရှင်မင်းတို့အားသွားခြင်းငှါ အလိုရှိသည်ရှိသော် လျင်မြန်စွာ မသွားနိုင်ဘဲ ဆင်မြင်းရထားများစွာသော စစ်သည်ဗိုလ်ထုတို့ကို စုရုံးပြုပြင် ခြင်း စသည်တို့ဖြင့် ကြီးမားသော ပရိကံ စီမံစုအပ်ခါ ကြာမြင့်မှ ထွက်သွားနိုင် ဘိသကဲ့သို့ မှတ်သားရာ၏။]

ထိုကြောင့် ဋ္ဌင်းဓမ္မပဒ အဋ္ဌကထာကြီး၌---

> ပရိကမ္မမဟန္တတာယ၊ ယထာ ဟိ ဒုဂ္ဂတမနုဿာ ယတ္ထ ကတ္ထစိ ဂန္တုကာမာ ခိပ္ပမေဝ နိက္ခမန္တိ၊ ရာဇူနံ ပန ဟတ္ထိဝါဟန ကပ္ပနာဒိံ မဟန္တံ ပရိကမ္မံ လဒ္ဓုံ ဝဋ္ဋတိ၊ ဧဝံသမ္ပဒမိဒံ ဝေဒိတဗ္ဗံ—

ဟု မိန့်တော်မူ၏။

အနက်ကား။ ။သော၊ ထိုရှင်သာရိပုတ္တရာ မဟာထေရ်မြတ်သည်။ ပရိကမ္မမဟန္တတာယ၊ အစီအရင် ပရိကံများသည်၏ အဖြစ်ကြောင့်။ စိရေန၊ ကြာမြင့်သဖြင့်သာလျင်။ ဝါ၊ ကြာမြင့်မှသာလျင်။ သာဝက ပါရမီဉာဏ်၊သာဝ က ပါရမီဉာဏ်သို့။ ပါပုဏိ၊ ရောက်၏။ ဟိ၊ ထိုစကားကို ဥပမာဖြင့်ပြဦးအံ့။ ဒုဂ္ဂတမနုဿာ အထီးကျန်၍ဆင်းရဲငြိုငြင်ပင်ပန်းသော သူတို့သည်။ ယတ္ထကတ္ထစိ၊ အကြင် တစ်စုံတစ်ခုသော အရပ်ဒေသသို့။ ဂန္တုကာမာ၊ သွားလိုကုန်သည် ရှိသော်။ ခိပ္ပမေဝ၊ ဆောဆောလျင်လျင် ရှောင်တခင်။ နိက္ခမန္တိ၊ ထွက်ကုန်၏။

ရာဇူနံပန၊ ပြည်ကြီးသေဌ်နင်း မင်းတို့အားကား။ ဟတ္ထိဝါဟနကပ္ပနာဒိ၊ ဆင်ယာဉ်ဂ ခြင်း အစရှိသော။ မဟန္တံ၊ ကြီးစွာသော။ ပရိကမ္မံ၊ ပရိကံကို။ လဒ္ဓုံ၊ ရခြင်းငှါ။ ဝဋ္ဋတိယထာ၊ အပ်သကဲ့သို့။ ဧဝံ တထာ၊ ထိုအတူ။ ဣဒံ သမ္ပဒံ၊ ဤကဲ့သို့သော ဥပမာ၏ ပြည့်စုံခြင်းကို။ ဝါ၊ ပြည့်စုံသည်၏ အဖြစ်ကို။ ဝေဒိတဗ္ဗံ၊ သိအပ် မှတ်အပ်၏။ ဤကားအနက်။ ဤကားအမှာ။ ဝါ၊ စကားချပ်။]

အရှင်သာရိပုတ္တရာ မဟာထေရ်မြတ်သည် သာဝကပါရမီဉာဏ် ထက်သန် ထုတ်ချောက် အပြီးအဆုံးသို့ ရောက်သော ထိုနေ့၌ပင်လျှင် မြတ်စွာဘုရား သခင်သည် ဝေဠုဝန်ကျောင်းတော်၌ သီတင်းသုံးနေတော်မူလျက် တပည့် သာဝက အပေါင်းတို့ကို ကောင်းစွာ စည်းဝေးစေ၍ နှစ်ပါးသော အရှင် သာရိပုတ္တရာ, အရှင်မောဂ္ဂလာန်တို့အား အဂ္ဂသာဝက အရာကို ပေးသနား တော်မူ၍ ဩဝါဒပါတိမောက်ကို ပြတော်မူ၏။

ရဟန်းတို့က ကဲ့ရဲ့ကြခြင်း

ထိုအခါ များစွာသော ရဟန်းတို့သည် ကဲ့ရဲ့ရှုတ်ချ အပြစ်တင်ကြကုန်၏။ "မြတ်စွာဘုရားသခင်သည် နောက်မှ ရောက်လာသော ရှင်သာရိပုတ္တရာ ရှင်မောဂ္ဂလာန်တို့အား အဂ္ဂသာဝကအရာကို ပေးသနားတော်မူဘိသည်ကား မျက်နှာကို ကြည့်ရှုငဲ့ရေး ဆွမ်းဘုဉ်းပေးသည်နှင့် တူလှ၏။ အကယ်၍တည်း ပေးလိုပါမူ ရှေးဦးစွာ ရဟန်းပြုကြကုန်သော ပဉ္စဝဂ္ဂီရဟန်းတို့အား အဂ္ဂ-သာဝက ရာထူးကို ချီးကျူးမြှောက်စား ပေးသနားခြင်းငှါ သင့်ပါသည် မဟုတ်တုံလော။ ထိုပဉ္စဝဂ္ဂီရဟန်းတို့ကို ထောက်ထားစာနာ ငဲ့ညှာကြည့်ရှုခြင်း မရှိစေကာမူ ယသမထေရ် အမှူးရှိကုန်သော ငါးကျိပ် ငါးပါးကုန်သော သူဌေးသားမထေရ် ရဟန်းတို့အား ပေးခြင်းငှါ သင့်ပါသည် မဟုတ်တုံလော၊ ထိုငါးကျိပ်ငါးပါးကုန်သော ရဟန်းတော် မထေရ်မြတ်တို့ကို ထောက်ထား စာနာ ငဲ့ညှာကြည့်ရှုခြင်း မရှိစေကာမူ သုံးကျိပ်ကုန်သော ဘဒ္ဒဝဂ္ဂီအရှင်မြတ် တို့အား အဂ္ဂသာဝက ဌာနန္တရအထူးကို မြှောက်ကျူး ပေးသနားသင့်သည် မဟုတ်ပါလော။ ထိုသုံးကျိပ်သောမထေရ် ဘဒ္ဒဝဂ္ဂီတို့ မျက်နှာကို မငဲ့ညှာလျှင် ရှိပါစေဦး။ ဥရုဝေလကဿပ အစရှိကုန်သော နောင်ညီ သုံးယောက်တို့အား ချီးမြှောက် ပေးသနားခြင်းငှါ အပ်ပါသည်။ ထိုမျှလောက်ကုန်သော ရဟန်း တော် မထေရ်ကြီးတို့ကို စွန့်ပယ်၍ အသွယ်သွယ်သော ရဟန်းတို့ နောက်မှ လာရောက်၍ ရဟန်းပြုကုန်သော အရှင်သာရိပုတ္တရာ, အရှင်မောဂ္ဂလာန် တို့အား အဂ္ဂသာဝက ရာထူးကို ချီးကျူး ပေးသနားခြင်းသည် မျက်နှာကို ကြည့်ရှုငဲ့ညှာသဖြင့် အဂ္ဂသာဝက ရာထူးကို ချီးကျူးပေးသနားလေသည် တကား" ဟု များစွာ ပြောဆိုကုန်၏။

ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသခင် ကိုယ်တော်မြတ်က ချစ်သားရဟန်းတို့ အဘယ်ကို ပြောဆိုကြကုန်သနည်းဟု မေးတော်မူ၍ ဤအမည်ရှိသော စကားကို ပြောကြားကြပါကုန်သည်ဟု အလုံးစုံသော အကြောင်းတို့ကို ရုံးပေါင်း၍ လျှောက်ထားသည်ရှိသော် ချစ်သားရဟန်းတို့ ငါဘုရားသည် မျက်နှာလိုက်စား ထောက်ထားကြည့်ရှုသဖြင့် အဂ္ဂသာဝက ဌာနန္တရကို ပေးသနားတော်မူသည် မဟုတ်ချေ။ ထိုပုဂ္ဂိုလ်တို့အား မိမိ၏ရည်ညွှန်း တောင့်တအပ်သော ပတ္ထနာ၏ အတိုင်းသာလျှင် ငါဘုရား ပေးသနားတော်မူလေသည်။ ချစ်သားရဟန်းတို့ အညာတကောဏ္ဍညသည် တစ်ခုသော ကောက်ကို စိုက်ပျိုးပြုစုသောကာလ ကိုးကြိမ်တိုင်အောင်သော အဦးအလှုကို ကြည်ဖြူရွှင်လန်း လှူဒါန်းသဖြင့် အဂ္ဂသာဝက အရာကို ဖြစ်ပါလိုကြောင်း ဆုတောင်းပန်ယူ၍ လှူဒါန်းသည် မဟုတ်။ အမြတ်အဦး အထူးဖြစ်သော အရဟတ္တဖိုလ်တရားကို များစွာအုပ်ခြုံ အလုံးစုံသော သူတို့၏ ရှေးဦးပဋ္ဌမသိခြင်း အလို့ငှါသာ ဆုတောင်းပန်ဆင်၍ ကြည်ရွှင်မြတ်လေး ပေးလှူပူဇော်ခဲ့လေသည်ဟု မိန့်တော်မူသော ကာလ ဘုန်းတော် ကြီးမြတ်တော်မူလှသော မြတ်စွာဘုရား အဘယ်နံရော အခါက ဆုတောင်းပတ္တနာလျက် ကောင်းစွာ ပေးလှူပူဇော်ခဲ့ဖူးပါသနည်းဟု ရဟန်းတို့က လျှောက်ကြားကုန်သဖြင့် ချစ်သားရဟန်းတို့ အသင်တို့သည် နာခြင်းငှါ အလိုဆန္ဒ ရှိကြကုန်သလောဟု မေးတော်မူသော် ကြားနာလိုပါသည်ဘုရားဟု လျှောက်ကြကုန်လျှင် ထိုသို့တပြီးကား ချင်သားရဟန်းတို့ ကောင်းစွာနာကြကုန်လော့ဟု မိန့်တော်မူ၍ အတိတ်ကိုဆောင်တော်မူ၏။

အရှင်ကောဏ္ဍည၏ အတိတ်ဝတ္ထု

ချစ်သားရဟန်းတို့ ဤဘဒ္ဒကမ္ဘာ ပြန်ကာရေတွက်သည်ရှိသော် ကိုးဆဲ့တစ်ကမ္ဘာထက်၌ ဝိပဿီမည်သော မြတ်စွာဘုရားသည် သုံးပါးသော လောကဓာတ်၌ နှံ့စပ်ထင်ရှား ဘုရားဖြစ်တော်မူသတည်း။ ထိုအခါ မဟာကာဠ, စူဠကာဠဟူကုန်သော နှစ်ယောက် ကုန်သော သူကြွယ်ညီနောင်တို့သည် ကြီးကျယ်စွာသော သလေးစပါးခင်း လယ်ကို စိုက်ပျိုးကြကုန်၏။

စူဠကာလသည် ကိုးကြိမ်တိုင် ပေးလှူခြင်း

ထိုအခါ တနေ့သ၌ စူဠကာဠသည် သလေးစပါးခင်း လယ်တောသို့သွား၍ သလေးစပါးဖုံးတစ်ခုကို ခွဲနွာ၍ စား၏။ အလွန်ချိုမြိန် ကောင်းမြတ်သော အရသာသည် ဖြစ်လေသဖြင့် ထိုစူဠကာလသည် ဘုရားအမှူးရှိသော သံဃာတော်အား သလေးစပါးဖုံးကို ပေးလှူခြင်းငှါ အလိုရှိသည်ဖြစ်၍ လယ်တောမှ ပြန်လာပြီးသောအခါ အစ်ကိုကြီး၏ အထံသို့ ချဉ်းကပ်၍ နောင်တော် သလေး

စပါးဖုံးကို ခွဲနွာပြီးသောအခါ မြတ်စွာဘုရား ကိုယ်တော်မြတ်တို့အား လျှောက်ပတ်သည်ကို ပြု၍ စိမ်ချက်ပြုတ် စေပြီးလျှင် အလှူဒါနကို ပေးလှူပူဇော်ကြ ကုန်အံ့ဟု ဆို၏။ နောင်တော်ကြီး ဖြစ်သော မဟာကာဠ-က ညီငယ် အသင်သည် အဘယ်ကဲ့သို့သော စကားကို ပြောကြားဘိသနည်း။ သလေးစပါးဖုံးကို ခွဲနွာပြီးသောအခါ ပေးလှူခြင်းမည်သည် ရှေးအခါကလည်း တစ်စုံတစ်ရာမျှ မဖြစ်စဖူး၊ နောင်၌လည်း မဖြစ်ပေလတ္တံ့။ သို့ဖြစ်၍ ငါ၏ညီငယ်သည် သွယ်သွယ် စည်ကားကြီးပွါးပေါက်ရောက်၍ နေသောကောက်ပင်ကို မပျက်စီးပါစေလင့်ဟု ဟန့်တားပြောဆိုသော်လည်းညီငယ်ဖြစ်သော စူဠကာဠ က ပေးလှူပူဇော်ခြင်း ငါ့ အဖန်တလဲလဲ တောင်းပန်သည်သာလျှင် ဖြစ်သောကြောင့် အစ်ကိုကြီး ဖြစ်သော မဟာကာဠ က ညီငယ် ထိုသို့တပြီးကား၊ သလေးစပါးခင်းကို အဖို့ နှစ်ခု ခွဲဝေ၍ ပြုပြီးသောအခါ ငါ၏အဖို့တွက်တာကို အနည်းငယ်မျှ မယူမသုံးသပ်ဘဲ အသင်၏ အဖို့၌ အကြင်သို့သော အမှုကိုစွဖြင့် အသင်ပြုလိုသော ဆန္ဒရှိ၏။ ထိုအလိုရှိသောဆန္ဒကို အလိုရှိသမျှ ပြုလေတော့ဟု ခွင့်ပေး ပြောဆိုသဖြင့် ညီငယ်ဖြစ်သော စူဠကာဠသည် ကောင်းလှပါပြီဟု နှစ်သက်ဝမ်းသာ သလေးစပါးလယ်ကို ခွဲဝေစိတ်ဖြာ၍ များစွာသောလူတို့ကို လက်အမှုဖြင့် ကြည့်ရှုစောင်မကြပါမည့်အကြောင်းကို တောင်းပန် ခေါ်ငင်၍ သလေးစပါးဖုံးကို ခွဲနွာပြီးသောအခါ ရေမရောသော နွားနို့ဖြင့် ချက်စေ၍ ထောပတ် ပျားရည်, တင်လဲ, သကာ စသည်တို့နှင့် ရောနှောဖက်ယှဉ်စေ၍ ဘုရားအမှူး ရှိသော သံဃာအား အလှူဒါနကို ပေးလှူပူဇော်၍ ဆွမ်းစားခြင်းကိစ္စ ပြီးဆုံးသောကာလ၌ ပတ္ထနာ ပြုလိုသောကြောင့်–

ဣဒံ ဘန္တေ မမ အဂ္ဂဒါနံ အဂ္ဂမ္မေဿ သဗ္ဗပဌမံ ပဋိဝေဓာယ သံဝတ္တတု–

ဟူသော ပါဌ်ကို ဆို၏။

အနက်ကား။ ။ဘန္တေ၊ ရှေ့ဘုန်းတော်သခင် ရှင်ပင်ဘုရား။ မမ၊ အကျွန်ုပ်၏။ ဣဒံ အဂ္ဂဒါနံ၊ ဤကောက်ဖုံးဦး အလှူသည်။ အဂ္ဂမ္မေဿ၊ မြတ်သော တရားအား။ ဝါ၊ ကို။ သဗ္ဗပဌမံ၊ အလုံးစုံသောသူတို့၏ ရှေးဦးစွာ။ ပဋိဝေဓာယ၊ ထိုးထွင်း၍ သိခြင်းငှါ။ သံဝတ္တတု၊ ဖြစ်ပါစေသတည်း။ ဤကားအနက်။

အဓိပ္ပါယ်ကား။ ။ရှေ့ဘုန်းတော်သခင် ရှင်ပင်ဘုရား ဘုရားတပည့်တော်၏ ဤကောက်ဖုံးဦး အလှူသည် တရားထူးတရားမြတ်ကို အလုံးစုံသောသူတို့၏ လက်မှန်ရှေးဦး အထူးသိမြင်ခြင်း ဖြစ်ပါစေသတည်းဟု ဆုတောင်းပန်ဆင်၏။ မြတ်စွာဘုရားသခင်သည်လည်း အသင်ဆုတောင်းပတ္ထနာတိုင်း ကောင်းစွာ ဖြစ်စေသတည်းဟု အနုမောဒနာကို ပြုတော်မူ၏။ စူဠကာဠသည် လယ်တောသို့

တဖန်သွား၍ ကြည့်ရှုပြန်သည်ရှိသော် အလုံးစုံသောလယ်သည် ချက်ဖြင့်ဖွဲ့ကုန်ဘိသကဲ့သို့ သလေးနှံတို့ဖြင့် ဖုံးလွှမ်းသည်ကို မြင်၍ ငါးပါးအပြားရှိသော ပီတိနှံ့ပြည့်ကိုယ်လုံး နှလုံးအေးချမ်းခြင်းကိုရ၍ "ငါ့အား အရတော်လေစွတကား ကောင်းစွာရအပ်လေစွတကား" ဟု စဉ်းစားဆင်ခြင်၍မုန့်ဆန်းဖြစ်လေကုန်သောကာလ၌လည်း ရှာဥ္ဖနေသူ လူအပေါင်းတို့နှင့်တကွ မုန့်ဆန်းဦး အလှူမည်သည်ကို ပေးလှူ၏။ ကောက်ရိတ်သောအခါ၌လည်း ရိတ်ဦးအလှူကို ပေးလှူ၏။ ကောက်ကိုထုံးဖွဲ့ ဆုပ်ငင်သောကာလ၌ ကောက်ဆုပ်ဦးအလှူကို ပေးလှူ၏။ ကောက်သိုင်းကို စည်းသောကာလတို့၌ ကောက်လှိုင်းဦးအလှူကို ပေးလှူ၏။ ကောက်သိုင်းကို နင်းနယ်သောကာလ၌ နယ်ဦးအလှူကို ပေးလှူ၏။ စပါးတို့ကို စုပုံသောကာလ၌ ပုံဦးအလှူကို ပေးလှူ၏။ စပါးတို့ကို ရေတွက်၍ ခြင်သောကာလ၌ ခြင်ဦးအလှူကို ပေးလှူ၏။ စပါးတို့ကို ကျီကြသို့ သွင်းသောကာလ၌ ကျီသွင်းဦးအလှူကို ပေးလှူ၏။ ဤသို့လျှင် တစ်ခုသောကောက်၌ ကိုးကြိမ်တိုင်အောင် အဦးအလှူကို ပေးလှူ၏၊ ယင်းသို့ ကိုးကြိမ်တိုင်အောင် ပေးလှူလေငြားသော်လည်း စူဠကာဠအား အလုံးစုံသော အကြမ်ကို၌ ယူတိုင်းယူတိုင်းသော နေရာဌာနသည် အနည်းငယ်မျှ မယုတ်လျော့မူ၍ ပြည့်လေ၏။

ကောက်သည် သူတပါးတို့ထက် သာလွန်ပိုမို၍ ပြည့်စုံကြီးပွါးခြင်း ဖြစ်လေ၏။ ထိုစကားမှန်၏။ တရားတော်မည်သည်ကား မိမိကိုစောင့်ရှောက်သော သူကို အမှန်အမြဲ မလွဲမသောက် စောင့်ရှောက်ပေ၏။ ထို့ကြောင့် မြတ်စွာဘုရားသခင်ကိုယ်တော်မြတ်က—

ဓမ္မော ဟဝေ ရက္ခတိ ဓမ္မစာရိံ၊
ဓမ္မော သုစိဏ္ဏော သုခမာဝဟာတိ။
ဧသာနိသံသော ဓမ္မေ သုစိဏ္ဏေ၊
န ဒုဂ္ဂတိံ ဂစ္ဆတိ ဓမ္မစာရီ —

ဟူသော ဒေသနာတော်ကို ဟောကြားတော်မူ၏။

အနက်ကား။ ။ဘိက္ခဝေ၊ သံသရာဘေး လာမည့်ရေးကို မြော်တွေးကြောက်တတ် ငါ့သားမြတ်တို့။ ဓမ္မော၊ သူတော်အများ နှလုံးကို ပွါးစေတတ်သော တရားတော်မြတ်သည်။ ဓမ္မစာရိံ၊ တရားသဖြင့် လွန်သင့်တင့်၍ ကျင့်လေ့ရှိသောသူကို။ ဟဝေ-ဧကန္တေန၊ စင်စစ်ကေန် အမှန်မလွဲသဖြင့်။ ရက္ခတိ၊ စောင့်ရှောက်ပေ၏။ သုစိဏ္ဏော၊ ကောင်းစွာနှစ်သက် လေ့ကျက်အပ်သော။ ဓမ္မော၊ သူတော်အများ နှလုံးကို ပွါးစေတတ်သော တရားတော်မြတ်သည်။ သုခံ၊ လူ နတ် နိဗ္ဗာန် သုံးတန်သော ချမ်းသာကို။ အာဝဟတိ၊ ရွက်ဆောင်တတ်၏။ ဓမ္မစာရီ ၊ တရားသဖြင့် လွန်သင့်တင့်၍ ကျင့်လေ့ရှိသောသူသည်။

ဒုဂ္ဂတိ ၊ အပါယ်နှစ်မြုပ် ဒုဂ္ဂတိဘဝသို့။ န ဂစ္ဆတိ၊ မလားမကပ်ရ။ သေ-ဧသော၊ ဤသို့ အပါယ်သို့မလား သုံးပါးသောချမ်းသာကို ကောင်းမွန်စွာ ခံစားရခြင်းသည်။ သုစိဏ္ဏေ သုစိဏ္ဏဿ၊ ကောင်းစွာမပျက် လေ့ကျက်အပ်သော။ ဓမ္မေ-ဓမ္မဿ၊ သူတော်အများ နှလုံးကိုပွါးစေတတ်သော တရားတော်မြတ်၏။ အာနိသံသော၊ ကြီးမားဖွံ့ဖြိုး အကျိုးဆက် အာနိသံသပေတည်း။ ။

ဤကား အနက်။

ချစ်သားရဟန်းတို့ ငါ၏သားတော်ဖြစ်သော ဤကောဏ္ဍညသည် ဝိပဿီမြတ်စွာဘုရား၏ လက်ထက်ကာလ၌ မြတ်လှသော အရဟတ္တဖိုလ်တရားကို လက်မှန်အစ ပဌမရှေးဦး အထူး သိမြင်ပါလိုကြောင်းကိုသာ ဆုတောင်း ပန်ဆင်လျက် ကိုးအင်သော အဦးအလှူတို့ကို ပေးလှူပူဇော်လေသည်၊ ချစ်သားရဟန်းတို့ ငါ၏သားတော်ဖြစ်သော ကောဏ္ဍညသည် ဤကမ္ဘာမှပြန်၍ ရေတွက်သည်ရှိသော် ကမ္ဘာတစ်သိန်းထက် ဟံသာဝတီပြည်၌ သီတင်းသုံးတော်မူသော ပဒုမုတ္တရမြတ်စွာဘုရားသခင်ကိုယ်တော်မြတ်၏ လက်ထက်၌လည်း ခုနစ်ရက်တို့ကာလပတ်လုံး ကြီးစွာသောအလှူဒါနကိုပေးလှူ၍ မြတ်စွာဘုရားသခင်၏ ခြေတော်ရင်း၌ ဝပ်စင်းပြီးသောအခါ မြတ်သော အရဟတ္တဖိုလ်တရားကို သူတစ်ပါးတို့ရှေးဦး အထူးသိမြင်ခြင်းကိုသာ ပန်ဆင်ဆုတောင်းလေသည်။ ချစ်သားရဟန်းတို့ ဤငါ၏သားတော်ဖြစ်သော ကောဏ္ဍည တောင့်တပတ္ထနာသည့်အတိုင်းကိုသာ ငါဘုရား ပေးသနားတော်မူလေသည်။

အရှင်ယသနှင့် ငါးကျိပ်ငါးယောက်တို့ အတိတ်ဝတ္ထု

ချစ်သားရဟန်းတို့ မျက်နှာကိုကြည့်ရှုလိုက်စား အဂတိတရားဖြင့် ငါဘုရား ပေးသနားတော်မူသည် မဟုတ်ဟု မိန့်တော်မူသောကာလ ရဟန်းတို့က တစ်ဖန် ဘုန်းတော်အလွန် ကဲမွန်ချုပ်သော အနုတ္တရလောကထွတ်ထား မြတ်စွာဘုရား ယသအမှူးရှိကုန်သော ငါးကျိပ် ငါးယောက်ကုန်သော အမျိုးသားတို့သည် အဘယ်သို့သော ကောင်းမှုအထူးကို ဆည်းပူးဖြည့်ကျင့် ခဲ့ကြပါကုန်သနည်းဟု မေးလျှောက်ပြန်သော ကာလ မြတ်စွာဘုရားသခင် ကိုယ်တော်မြတ်က ချစ်သားရဟန်းတို့ ယသသတို့သားအမှူးရှိကုန်သော ငါးကျိပ်ငါးယောက်ကုန်သော ထိုအမျိုးသားတို့သည်လည်း တစ်ဆူသော မြတ်စွာဘုရား၏ အထံ၌ အရဟတ္တဖိုလ်ကို တောင့်တဆုပန်ကုန်လျက် များစွာသောကောင်းမှုကုသိုလ်ကံကို စီမံပြုစုခဲ့ကြ၍ နောက်အဖို့ဝယ် ဘုရားပွင့်တော်မမူမီ ထိုငါးကျိပ်ငါးယောက်ကုန်သော အမျိုးသားတို့သည် အပေါင်းအဖော်တို့သည် ဖြစ်ကြကုန်၍ တညီတညွတ်တည်း အစုအဖွဲ့ကိုဖွဲ့သဖြင့် ကောင်းမှုကုသိုလ်ကံတို့ကို စီမံပြုစုကုန်လျက် ကိုးကွယ်ရာမဲ့သော

အားဖြင့် စုတိမနေ သေလွန်ပြောင်းကြွသော သူတို့၏ ရုပ်အလောင်းတို့ကို ကောင်းစွာ သုတ်သင် ပြုပြင်သင်္ဂြိုဟ်လျက် ထိုထိုသို့သောအရပ်သို့ လှည့်ပတ်သွားလာလေ့ ရှိကုန်၏။

ထိုငါးကျိပ်ငါးယောက်သောသူတို့သည် တစ်နေ့သောအခါ ကိုယ်ဝန်ရှိသော တစ်ယောက်သော မိန်းမငယ် စုတိသေလွန်သည်ကိုမြင်၍ မီးဖြင့်ဖုတ်ကြည်း သင်္ဂြိုဟ်ခြင်းကို ပြုကြကုန်အံ့ဟု သုသာန်သို့ ဆောင်ခဲ့ကုန်၏၊ ထိုသူအများတို့တွင် ငါးယောက်သော သူတို့ကို အသီးခွဲခြားပြီးလျှင် အသင်တို့သည် မီးဖြင့်ဖုတ်ကြည်း သင်္ဂြိုဟ်ကြကုန်လော့ဟု သုသာန်၌ထားခဲ့၍ ကြွင်းသောသူတို့သည် ရွာတွင်းသို့ ဝင်ကြကုန်၏။ သုသာန်၌ ကြွင်းကျန်ရစ်ခဲ့သော ငါးယောက်သောသူတို့တွင် ယသသူဌေးသားအလောင်းဖြစ်သော တစ်ယောက်သော သူငယ်သည် ထိုသူသေကောင်ကို ကြည့်ရှုလျက် တံစို့တို့ဖြင့်ထိုး၍ ပြန်လှန်ပြီးလျှင် မီးတိုက်သောအခါ လွန်စွာမတင့်တယ် စက်ဆုပ်ရွံရှာဖွယ်ရှိသော အသုဘသညာကို ကောင်းစွာ ရရှိသဖြင့် ကြွင်းသော လေးယောက်ကုန်သော အဖော်တို့အား "အိုအချင်းတို့ ကြည့်ရှုကြပါကုန်လော့၊ ဤခန္ဓာကိုယ်အကောင်သည် ထိုထိုသို့သော အရပ်တို့၌ စုတ်ပြတ် ပျက်စီးအပ်သော အရေရှိသည်ဖြစ်၍ နွားပြောက် နွားကျားကဲ့သို့ မစင်မကြယ်သော အနံ့အဆင်းရှိသည်ဖြစ်၍ အလွန်တရာ ရွံရှာစက်ဆုပ်ဖို့ရာ ကောင်းလေသည်"ဟု ညွှန်ပြ၏။ ကြွင်းကုန်သော လေးယောက်ကုန်သော သူတို့သည်လည်း ထိုသူသေကောင်၌ မတင့်မတယ် စက်ဆုပ်ရွံရှာဖွယ်သော အခြင်းအရာဖြင့် အသုဘသညာကို ရကုန်၏။ ထိုငါးယောက်သော သူတို့သည် ရွာသို့ ပြန်လာခဲ့ကြ၍ ကြွင်းကုန်သော အဆွေခင်ပွန်း အဖော်တို့အား ပြန်ကြားပြောဆိုကုန်၏။ ယသ၏ အလောင်းဖြစ်သော သူငယ်သည်ကား အိမ်သို့ပြန်သွား၍ မိမိ၏ မိခင် ဖခင်တို့အားလည်းကောင်း၊ မယားအားလည်းကောင်း ပြန်ကြားပြောဆိုပေ၏။ ထိုအလုံးစုံသောသူတို့သည် အသုဘဘာဝနာကို ကောင်းစွာ ပွားများကုန်၏။ ချစ်သားရဟန်းတို့ ဤသည်လျှင် ယသအမှူးရှိသော ငါးကျိပ်ငါးယောက်ကုန်သော အမျိုးသားတို့၏ ရှေး၌ပြုအပ်သော ကောင်းမှုကုသိုလ်ကံပေတည်း။

ချစ်သားရဟန်းတို့ တိုကဲ့သို့ ဆည်းပူးခဲ့သော ကုသိုလ်အထူး ကမ္မကြောင့် ယသသတို့သားအား နှစ်သက်မြတ်နိုးဖွယ် ကင့်တယ်သော အခြင်းအရာဖြင့် ကောင်းစွာခယ ပြုစုပေသော မာတုဂါမအပေါင်း၌ မတင့်မတယ် ရွံရှာဖွယ်သော အခြင်းအရာ သုသာန်ကဲ့သို့သော အမှတ်သညာသည် ဖြစ်ပေါ်လာပေ၏။ ဤသို့သော အကြောင်း၏ပြည့်စုံခြင်းဖြင့် အလုံးစုံသော သူတို့အားလည်း တရားအထူးကို ရှင်မြူး ဝမ်းသာရရှာသည် ဖြစ်လေသတည်းဟု

မိန့်တော်မူပြီးမှ ချစ်သားရဟန်းတို့ ထိုသူဘို့သည်လည်း မိမိတို့သည် တောင့်တသော အတိုင်းသာလျှင် ရကြကုန်၏၊ ငါဘုရားသည် မျက်နှာလိုက်စား အဂတိတရားဖြင့် ပေးသနားတော်မူသည် မဟုတ်ဟု မိန့်တော်မူ၏။

ဘဒ္ဒဝဂ္ဂီမင်းသား သုံးကျိပ်တို့ အတိတ်ဝတ္ထု

ဘုန်းတော်ကြီးတော် မူလှပေသော မြတ်စွာဘုရား ဘဒ္ဒဝဂ္ဂီမင်းသား သုံးကျိပ်တို့သည်ကား အဘယ်သို့သော ကောင်းမှုကုသိုလ်ကို ပြုစုအားထုတ်ခဲ့ဖူးပါကုန် သနည်းဟု ရဟန်းတို့က တဖန်မေးလျှောက်သောကာလ ချစ်သား ရဟန်းတို့ ထိုဘဒ္ဒဝဂ္ဂီမင်းသားတို့ သုံးကျိပ်တို့သည်လည်း အလုံးစုံသော ဘုရားရှင်တို့၏အထံ၌ အရဟတ္တဖိုလ်ကို တောင့်တ၍ များစွာသော ကောင်းမှုတို့ကို ပြုပြီးသောအခါ နောင်အဖို့ဖြစ်သော မြတ်စွာဘုရား ပွင့်တော်မမူမီကာလ၌ သုံးကျိပ်သော သေသောက်ကြူးတို့ဖြစ်၍ တုဏ္ဍိလဇာတ်၌ ဝက်မင်း၏ ဩဝါဒကို နာခံမှတ်သား ရသောကြောင့် အနှစ်ခြောက်သောင်းတို့ကာလပတ်လုံး ငါးပါးသော သီလကို စောင့်ရှောက်ခဲ့ကြကုန်၏။ ချစ်သားရဟန်းတို့ ဤဘဒ္ဒဝဂ္ဂီမင်းသား သုံးကျိပ်တို့သည်လည်း မိမိတို့သည် တောင့်တခဲ့သော ဆုတောင်းပတ္ထနာအတိုင်းသာ ရကုန်၏၊ ငါဘုရားသည် မျက်နှာလိုက်စား အဂတိတရားဖြင့် အဂ္ဂသာဝကရာထူးကို ချီးကျူးပေးသနားတော်မူသည်မဟုတ်ဟု မိန့်တော်မူ၏။

ဥရုဝေလကဿပ ညီနောင်တို့ အတိတ်ဝတ္ထု

ထိုနောက် ရဟန်းတို့က ဘုန်းတော်အလွန် ကြီးမြတ်တော် မူလှသော လောကထွတ်ထား မြတ်စွာဘုရား ဥရုဝေလကဿပ အစရှိကုန်သော ညီနောင် မထေရ်တို့သည် အဘယ်ကဲ့သို့သော ကုသိုလ်ကောင်းမှုကို ပြုစုအားထုတ်ခဲ့ပါကုန် သနည်းဟု လျှောက်ကြားကြပြန်သည်ရှိသော် မြတ်စွာဘုရား ကိုယ်တော်မြတ်က ချစ်သားရဟန်းတို့ ထိုဥရုဝေလ ကဿပ စသော ညီနောင်တို့သည်လည်း ရှေးယခင်ကာလက အရဟတ္တဖိုလ်ကိုသာ ရည်ညွှန်းတောင့်တလျက် ကောင်းမှု အထူးတို့ကို ဆည်းပူးပြုစုကြခဲ့ကုန်၏။ ချစ်သားရဟန်းတို့ ဤဘဒ္ဒကပ်ကမ္ဘာမှ ပြန်၍ ရေတွက်သည်ရှိသော် ကိုးဆယ့်နှစ်ကမ္ဘာထက်၌ တိဿဘုရားဟူ၍လည်း ကောင်း၊ ဖုဿဘုရားဟူ၍လည်းကောင်း နှစ်ဆူသော ဘုရားရှင်တို့သည် လူတွင် ထင်ရှား ဘုရားဖြစ်တော်မူကြ၏။ ထိုနှစ်ဆူသော ဘုရားသခင်တို့တွင် ဖုဿ ဘုရား၏ခမည်းတော်သည်ကား မဟိန္ဒမင်းမည်သည် ဖြစ်ပေ၏။ ထိုဖုဿဘုရား သခင်သည် ဘုရားအဖြစ်သို့ ရောက်တော်မူသည်ရှိသော် မင်းကြီး၏ သားတော် အငယ်သည် ပဌမအဂ္ဂသာဝက၊ ပုရောဟိတ်၏ သားသည် ဒုတိယအဂ္ဂသာဝက ဖြစ်ပေ၏။

မဟာနာမ်မင်းကြီးသည် မြတ်စွာဘုရားသခင်၏အထံသို့သွား၍ ငါ၏သားတော်ကြီးသည် လူတွင်ထင်ရှား ဘုရားဖြစ်တော်မူလေသည်၊ ငါ၏သားငယ်သည် ပထမအဂ္ဂသာဝကဖြစ်လေသည်၊ ပုရောဟိတ်၏သားသည် ဒုတိယအဂ္ဂသာဝက ဖြစ်လေသည်ဟူ၍ ထိုသားကြီး, သားငယ်, ပုရောဟိတ်၏သားတို့ကို တစိမ့်စိမ့် ကြည့်ရှုဖူးမျှော်ပြီးလျှင် ဘုရားလည်း ငါ၏ ဘုရားပင်ဖြစ်လေသည်၊ တရားတော် သည်လည်း ငါ့သားတော်ဘုရားက ဟောကြားတော်မူအပ်သည်ဖြစ်၍ ငါ၏ တရားတော်ပင် ဖြစ်လေသည်၊ သံဃာတော်သည်လည်း ငါ၏ သံဃာတော်ပင် ဖြစ်လေသည်ဟုဆို၍ "နမော တဿ ဘဂဝတော အရဟတော သမ္မာသမ္ဗုဒ္ဓဿ" ဟု သုံးကြိမ်တိုင်အောင် ဥဒါန်းကျူးရင့်ပြီး၍ မြတ်စွာဘုရား ခြေတော်ရင်း၌ ဝပ်စင်းပြီးသောအခါ ဘုန်းတော်ကြီးမြတ်လှပေသော သားတော်ဘုရား ယခု ခမည်းတော်၏ အသက် ပရိစ္ဆေဒသည် အနှက်ကိုးသောင်းမျှကာလ တက်စစ် ရှည်အံ့သည်ဖြစ်၍ အစွန်ဖျားနား သွားလာထိုင်နေလျက် ငိုက်မျဉ်းအိပ်ပျော် လေဘိသော ကာလကဲ့သို့ ဖြစ်ချေသည်၊ သို့ဖြစ်၍ သားတော်ဘုရားသည် သူတပါးတို့၏ အိမ်တံခါးသို့ ကြွသွားဖြုန့်ချီတော်မမူဘဲ ခမည်းတော်၏ အသက်ရှည်သမျှ ကာလပတ်လုံး ခမည်းတော်၏ ပစ္စည်းလေးပါးတို့ကိုသာ သားတော်ဘုရားသည် နှစ်သက်ခံယူတော်မူ၍ သီတင်းသုံးတော်မူပါကုန်ဘုရားဟု လျှောက်ကြားဝန်ခံ ပဋိညာဉ်ကိုယူ၍ မြတ်စွာဘုရားသခင် ကိုယ်တော်မြတ်အား အမြဲနိစ္စဘတ် မပြတ်လုပ်ကျွေး ပြုစု၏။

မင်းသားသုံးယောက်တို့၏ စေတနာ

မဟာနာမ်မင်းကြီးအား ထိုမှတပါးသော သားတော် သုံးယောက်တို့သည် ရှိကုန်၏။ ထိုသုံးယောက်ကုန်သော သားတော်တို့တွင် သားတော်အကြီး အား ငါးရာကုန်သော စစ်သည် အခြံအရံတို့လည်း ရှိကုန်၏။ အလတ် ဖြစ်သော သားတော်အား သုံးရာကုန်သော စစ်သည် အခြံအရံတို့သည် ရှိကုန်၏။ အငယ်ဖြစ်သော သားတော်အား နှစ်ရာကုန်သော စစ်သည်အခြံအရံ တို့သည် ရှိကုန်၏။ ထိုသုံးယောက်ကုန်သော မင်းသားတို့သည် ငါတို့သည်လည်း နောင်တော်ဘုရားကို ဆွမ်းကျွေးကုန်အံ့ဟု ခမည်းတော်၏အထံဝယ် ခွင့်ပန် လျှောက်တောင်းပန်ကုန်သော်လည်း အခွင့်ကိုမရ၍ နောက်၌ထပ်မံ အတန်တန် ခွင့်ပန်လျှောက်ထားပါသော်လည်း အခွင့်ကို မရရှိခဲ့ကြသည်ဖြစ်၍ တရံသော အခါ မင်းကြီး၏ပိုင်နက် ရွာစွန်ကျေးလက်သည် ပုန်ကန်ထကြွခဲ့သောကြောင့် ခမည်းတော်မင်းကြီးက ထိုကျေးလက်ရွာဖျားသို့ သားတော်တို့သည် ထွက်သွားပြီးသောအခါ ကောင်းစွာငြိမ်သက်သည်ကို ပြုလေလော့ဟု စေလွှတ် တော်မူသဖြင့် မင်းသားတို့သည် ထွက်သွားပြီးလျှင် ဖျက်ဆီးနှောက်ယှက်သော ပစ္စန္တရစ်ရွာကို ငြိမ်သက်အေးချမ်းခြင်းကို ဖြစ်စေလျက် ခမည်းတော်၏အထံသို့

တဖန်ပြန်လာခဲ့ကြကုန်၏။ ထိုအခါ ခမည်းတော်မင်းကြီးသည် သားတော်တို့၏ လည်ကိုဖက်၍ ဦးခေါင်း၌ နမ်းရှုပ်သည်ကို ပြုပြီးသောအခါ သားတော်တို့ ငါ၏သားတော်တို့အား ခမည်းတော်ဘုရားသည် ဆုကိုပေးသနားတော်မူ၏ဟု မိန့်တော်မူ၏။

မင်းသားတို့လည်း ကောင်းလှပါပြီ ခမည်းတော်ဘုရားဟု လျှောက်ကြား ပြီးလျှင် ပေးသနားသောဆုကို ယူအပ်သည်ကိုပြု၍ နှစ်ရက်သုံးရက် လွန်မြောက် သောအခါ တဖန် ခမည်းတော်မင်းကြီးက ငါ၏သားတော်များသည် ငါပေး သနားတော်မူသောဆုကို ယူကြကုန်လော့ဟု မိန့်တော်မူသောကာလ သား တော်တို့ကလည်း ခမည်းတော် မင်းတရား သားတော်တို့အား တစုံတခု တပါးသောဆုဖြင့် တောင့်တခြင်မင် လိုချင်နှစ်သက်ခြင်း မရှိပါ၊ ဤနေ့ကာလ ဤအခါမှစ၍ သားတော်တို့သည် နောင်တော်ဘုရားကို ဆွမ်းခဲဖွယ်ဘောဇဉ် ချိုချဉ်အရသာတို့ဖြင့် ကောင်းစွာ လုပ်ကျွေးလိုကုန်၏။ သားတော်တို့အား ဤသို့သောဆုကိုသာ အလိုဆန္ဒ တောင့်တခြင်မင်ခြင်း ရှိပါကုန်သည်။ ဤသို့ သော ဆုကိုသာလျှင် ပေးတော်မူပါလော့ဟု လျှောက်ကြားကုန်သည်ရှိသော် သားတော်မောင်တို့ ဤကဲ့သို့ သားတော်ဘုရားကို ဆွမ်းခဲဖွယ်ဘောဇဉ်တို့ဖြင့် ပြုစုလုပ်ကျွေးလိုသောဆုကို တောင်းဆိုကြသည်မှာ ဤသို့သောဆုကို ဖခင် ဘုရားသည် ပေးသနားတော်မမူနိုင်ပေဟု မိန့်ဆိုတော်မူလျှင် ခမည်းတော် ဘုရားသည် အပြဲနိဗ္ဗာန်တက် မပြတ်ပြုစု လုပ်ကျွေးသည်ကို ခွင့်မပေးနိုင်သည် ရှိသော် ခုနစ်နှစ် အပိုင်းအခြားတို့ကို ပေးသနားတော်မူပါလော့ဟု တောင်းဆို သဖြင့် ငါ၏သားတော်တို့ ဤမျှလောက်သော အပိုင်းအခြားကိုလည်း ပေးသနားခြင်းငှါ မစွမ်းနိုင်ပါဟူ၍ မိန့်တော်မူသောကြောင့် ခြောက်နှစ်, ငါးနှစ်, လေးနှစ်, သုံးနှစ်, နှစ်နှစ်, တနှစ်, ခုနစ်လ, ခြောက်လ, ငါးလ, လေးလ တို့ကို ပေးသနားတော်မူပါလော့ဟု တောင်းပန်သောကာလ၌လည်း လေးလမျှ ကိုပင် ခွင့်မပေးနိုင်ဟု မိန့်တော်မူသောကြောင့် ထိုသို့တပြီးကား ခမည်းတော် ဘုရား၊အကျွန်ုပ်တို့ သားတော်သုံးယောက်အား တစ်ယောက် တစ်ယောက်လျှင် တလအရေအတွက်မျှ အဖို့ကျကိုပြု၍ သုံးလတို့ကို ခွင့်ပေးသနားတော်မူပါ ကုန်လော့ဟု တောင်းပန်၏။

ထိုအခါကာလမှ မင်းကြီးက ကောင်းလှပေပြီ၊ သားတော်တို့ ခွင့်တောင်း ပန်ထွာသည့်အတိုင်း သုံးလမျှတို့ပတ်လုံး သားတော်ဘုရားကို လုပ်ကျွေး လှူဒါန်းပြုစုကြကုန်လော့ဟု ခွင့်ပေးတော်မူ၏။ မင်းသားတို့လည်း ခမည်း တော် မင်းကြီး၏အထံမှ အခွင့်ပန်၍ ရပြီးသောအခါ ခမည်းတော်ကို ရှိခိုး၍ နေရာမှထလာခဲ့ကြပြီးလျှင် မိမိတို့နေအိမ်တော်သို့ ပြန်သွားကြကုန်၏၊ ထို သုံးယောက်ကုန်သော မင်းသားတို့အားလည်း ကျေကြဘဏ္ဍာ ဥစ္စာပစ္စည်းတို့ကို

သိမ်းဆည်းစောင့်ရှောက်သော ဘဏ္ဍာစိုးတစ်ယောက်၊ အမှုကြီးငယ်အစုစုတို့ကို ကြည့်ရှုစီရင်သော စာရင်းကိုင်အမတ် တစ်ယောက်အားဖြင့် နှစ်ယောက်သော အမတ်တို့သည်လည်း ရှိကြသည်ဖြစ်၍တစ်ယောက်သောအမတ်အား တစ်သိန်း နှစ်သောင်းကုန်သော ယောကျ်ားတို့ အခြံအရံရှိကုန်၏။ ထိုမင်းသားတို့လည်း အမတ်တို့ကို ခေါ်စေပြီးလျှင် ငါတို့သည် ဤသုံးလပတ်လုံး ဆယ်ပါးသော သီလတို့ကို ယူ၍ နှစ်ခုသော ဖန်ရည်စွန်းသော အဝတ်သင်္ကန်းတို့ကို ဝတ်ရုံ၍ မြတ်စွာဘုရားနှင့်အတူတကွ နေကြတော့အံ့။ အသင်တို့သည် ဤမျှလောက်သော အလှူဒါနဝတ်ကိုယူ၍ နေ့တိုင်းနေ့တိုင်း ကိုးသောင်းကုန်သော ရဟန်းတို့အားလည်းကောင်း၊ တစ်ထောင်မျှလောက်ကုန်သော စစ်သည်တို့အား လည်းကောင်း အလုံးစုံသော ခဲဖွယ်ဘောဇဉ် ချိုချဉ်ရသာကို ကောင်းစွာ ပြုစုစီရင်ဖြစ်ကြစေကုန်လော့။ ငါတို့သည် ဤနေ့မှစ၍ တစ်စုံတစ်ခုမျှကို မပြော မဆိုတော့အံ့ဟုဆိုကုန်၍ ထိုသုံးယောက်သော မင်းသားတို့သည် အလုပ်အကျွေး ယောကျ်ားတစ်ထောင်ကိုယူ၍ ဆယ်ပါးသော သီလတော်မြတ်တို့ကို ကျင့်သုံး ဆောက်တည်ပြီးသောအခါ ဖန်ရည်စွန်းသော အဝတ်ကို ဝတ်ရုံသုံးဆောင်လျက် ကျောင်းတော်၌သာလျှင် နေကြကုန်၏။

ရှစ်သောင်းလေးထောင်သောသူတို့ ပြိတ္တာဘုံ၌ ဖြစ်ကြခြင်း

ဘဏ္ဍာစိုး အမတ်သည်လည်းကောင်း၊ အမှုဆောင်သော စာရင်းကိုင်အမတ် သည်လည်းကောင်း နှစ်ဦးနှစ်ယောက်သော သူတို့သည် တစ်ပေါင်းတည်းဖြစ်၍ မင်းသားညီနောင် သုံးယောက်တို့၏ ကျီကြဘဏ္ဍာတို့မှ အလှည့်အလှည့်ဖြင့် အလှူဒါန ဝတ်ကိုယူ၍ အလှူဒါနကို ပေးလှူကြကုန်၏။ အမှုကို ရွက်ဆောင် လုပ်ကိုင်ကုန်သော သူတို့၏ သားငယ်တို့သည် ယာဂုထမင်း စသည်တို့ အလို့ငှါ ငိုကြွေး၍ တောင်းကြကုန်၏။ အမှုကို ရွက်ဆောင်လုပ်ကိုင်သော သူတို့၏ သားငယ်တို့သည် ငိုကြွေး၍ တောင်းကုန်သည် ရှိသော် သည်းမခံနိုင်သော ကြောင့် ရဟန်း သံဃာတော်တို့ မကြွလာမီပင်လျှင် သားငယ်တို့အား ယာဂု ထမင်း စသည်တို့ကိုယူ၍ ပေးကုန်၏။ ရဟန်း သံဃာတော်တို့ ဆွမ်းစားပြီး သည်၏ အဆုံး၌သည်း တစ်စုံတစ်ခုမျှ ပိုလွန်ဖူးသည် မရှိ။ သို့ဖြစ်၍ နောက်အဖို့၌ ချက်ပြုတ် လုပ်ကိုင်သောသူတို့သည် သူငယ်တို့အားလည်း ပေး၍ မိမိတို့လည်း စားသောက်ကြကုန်၏။ နှစ်သက်ဖွယ်ရာဖြစ်သော ဘောဇဉ်အာဟာရကို မြင်၍ သည်းခံခြင်းငှါ မစွမ်းနိုင်ကြကုန်သဖြင့် ရဟန်းသံဃာ၏အဦးကို စားသောက် ကြကုန်သော သူတို့သည်ကား ရှစ်သောင်း လေးထောင်မျှလောက် ရှိကုန်၏။ ထိုရှစ်သောင်းလေးထောင်မျှလောက်ကုန်သော သူတို့သည် သံဃာတော်အား ပေးစွန့်လှူဒါန်းအပ်သော အလှူဝတ်ကို သုံးဆောင် စားသောက်ခြင်းကြောင့်

ကိုယ်ခန္ဓာ ပျက်စီးပြောင်းကြွ စုတိစိတ် ကျခဲ့သည်ရှိသော် ပြိတ္တာဘုံ၌ ဖြစ်ကြလေကုန်၏။

ထို့ကြောင့် ဝင်းအဋ္ဌကထာကြီး၌—

တေ သံဃသ ဒိန္နံ ဒါနဝတ္တံ ခါဒိတွာ ကာယဿ ဘေဒါ ပရံ မရဏာ ပေတ္တိဝိသယေ နိဗ္ဗတ္တိံသု –

ဟု မိန့်တော်မူ၏။

အနက်ကား။ ။တေ၊ ထိုအမှုကြီးငယ်ကို ရွက်ဆောင်ကုန်သော ရှစ်သောင်းလေးထောင် မျှလောက်ကုန်သော သူတို့သည်။ သံဃဿ၊သံဃာတော်အား။ ဒိန္နံ၊ ပေးလှူအပ်သော။ ဒါနဝတ္တံ၊ အလှူဝတ်ကို။ ခါဒိတွာ၊ခဲ၍။ ဝါ၊ ခဲသောကြောင့်။ ကာယဿ ဘေဒါ၊ ကိုယ်ခန္ဓာ၏ ပျက်စီးခြင်းကြောင့်။ မရဏာ၊ သေသည်မှ။ ပရံ၊ နောက်၌။ ပေတ္တိဝိသယေ၊ ပြိတ္တာဘုံ၌။ နိဗ္ဗတ္တိံသု၊ ဖြစ်လေကုန်၏။ ဤကား အနက်။

ထိုမင်းသားညီနောင်သုံးယောက်တို့သည် တစ်ထောင်သော ယောကျ်ားနှင့်တကွ ထိုဘဝမှ စုတိမနေ သေလွန်ပြောင်းကြွ၍ နတ်ပြည်၌ ဖြစ်လေကုန်၏။ နတ်ပြည်မှတစ်ဖန် စုတ်ပြန်သည်ရှိသော် လူ့ပြည်သို့ လာရောက် ကျင်လည်ရ၏။ ဤသို့ လူ့ပြည် နတ်ပြည် ကျင်လည်လျက်သာ ကိုးဆယ့်နှစ်ကမ္ဘာတို့ကို ကုန်လွန်စေ၍ ဤဘဒ္ဒကမ္ဘာသို့ ရောက်လာကြကုန်၏။

ချစ်သား ရဟန်းတို့ သုံးယောက်ကုန်သော ထိုညီနောင်တို့သည်လည်း အရဟတ္တဖိုလ်ကိုသာ ရလိုသောဆန္ဒဖြင့် တောင့်တကုန်လျက် ထိုအခါ ကာလ ကောင်းမှုကို ပြုကြကုန်သည်။ ထိုညီနောင်တို့သည် မိမိတို့ တောင့်တပတ္ထနာခဲ့သည် အတိုင်းသာလျှင် အရဟတ္တဖိုလ်ကို ရကြကုန်သည်။ ငါဘုရားသည် မျက်နှာလိုက်စား အဂတိတရားဖြင့် အဂ္ဂသာဝက အရာထူးကို ချီးကျူးပေးသနားတော်မူသည် မဟုတ်ဟု မိန့်တော်မူ၏။

ပြိတ္တာတို့ အကြောင်း

ထိုမင်းသားညီနောင် သုံးယောက်တို့၏ အမှုကြီးငယ်တို့ကို စီရင်ကြည့်ရှုတတ်သော စာရင်းကိုင်အမတ်သည် ယခုအခါ ဗိမ္ဗိသာရမင်းကြီး ဖြစ်လာ၏။ ဘဏ္ဍာစိုးသည် ဝိသာခါဒါယကာဖြစ်လာ၏။ ထိုမင်းသားတို့၏အမှုကိစ္စကို ရွက်ဆောင်ပြုလုပ်ကုန်သောသူတို့သည်ကား ထိုဖုဿဘုရား ပွင့်တော်မူသော ကပ်ကမ္ဘာကာလ၌ ပြိတ္တာဘုံတို့၌ဖြစ်၍ သုဂတိဘဝ ဒုဂ္ဂတိဘဝ၏အစွမ်းဖြင့် ကျင်လည်

ခံစားလျက် ဤဘဒ္ဒကမ္ဘာ၌ လေးဆူသော ဘုရားရှင်တို့၏အကြား ကာလတို့ ပတ်လုံး ပြိတ္တာဘုံ၌သာ ဖြစ်လေကုန်၏။ ထိုပြိတ္တာတို့သည် ဤဘဒ္ဒကပ်ကမ္ဘာ၌ အလုံးစုံသောဘုရားဝတို့၏ ရှေးဦးပွင့်တော်မူသော အနှစ် ၄-သောင်းအသက်တော် ရှည်သော ကကုသန်မြတ်စွာဘုရားသို့ ချဉ်းကပ်၍ ဘုန်းတော်ကြီးတော် မူလှသော မြတ်စွာဘုရား ပြင်းပြစွာသော ငတ်မွတ်ခြင်းဖြင့် နှိပ်စက်ကုန်သော အကျွန်ုပ်တို့အား စားကောင်းသောက်ဖွယ် အာဟာရ ရအံ့သော အခါကာလကို ကြားတော်မူပါဘုရားဟု မေးလျှောက်ကုန်၏။ မြတ်စွာဘုရား ကိုယ်တော်မြတ်က အသင်တို့သည် ငါဘုရားလက်ထက်၌ နှစ်သက် တောင့်တအပ်သော အာဟာရကို မရဘဲရှိကုန်လတ္တံ့၊ ငါဘုရား၏ နောက်ကာလ မဟာပထဝီမြေကြီးသည်အထက်သို့ တစ်ယူဇနာမျှလောက် မြင့်မောက်၍ ဟက်သည်ရှိသော် ကောဏာဂုံ မည်သော ဘုရားသည် လူတွင်ထင်ရှား ဘုရားဖြစ်လတ္တံ့၊ ထိုဘုရားသခင်၏ ထံရပ်သို့ ချဉ်းကပ် ဝပ်တွား လျှောက်ကြား မေးမြန်းကြလေကုန်လော့ဟု မိန့်တော်မူ၏။

ထိုပြိတ္တာတို့သည် ဘုရားတစ်ဆူနှင့် ဘုရားတစ်ဆူ၏ အကြား ထိုမျှလောက် သော ကာလအပိုင်းအခြားကို ကုန်စေ၍ ကောဏာဂုံ မြတ်စွာဘုရားသခင် ထင်ရှား ဖြစ်တော်မူသည်ရှိသော် တစ်ဖန် မေးလျှောက်ကြပြန်၏။ ကောဏာဂုံ မြတ်စွာဘုရားသခင်သည်လည်း ငါဘုရား၏ လက်ထက် အခါသမယ၌ အသင်တို့ တောင့်တအပ်သော အာဟာရကို မရကုန်လတ္တံ့၊ ငါဘုရားသခင်မှ နောက် ကာလအခါ မဟာပထဝီ မြေကြီးသည် အထက်သို့ တစ်ယူဇနာမျှလောက် မြင့်မောက် တက်ကြွသော ကာလ၌ ကဿပ မည်တော်မူသောဘုရား ထင်ရှား ပွင့်တော်မူလတ္တံ့၊ ထိုကဿပဘုရားသို့ ကပ်၍ အသင်သို့ အလိုရှိအပ် တောင့်တအပ်သည်ကို မေးလျှောက်ကြကုန်လော့ဟု မိန့်တော်မူ၏။

ပြိတ္တာတို့သည် တစ်ဆူသော ဘုရားရှင်နှင့် တစ်ဆူသော ဘုရားရှင်၏အကြား ထိုမျှလောက်သော ကာလအပိုင်းအခြားကို ကုန်စေ၍ ကဿပ မြတ်စွာ ဘုရားသည် လူ့ဘွင် ထင်ရှား ဘုရားဖြစ်တော်မူသည် ရှိသော် ရှေးနည်းအတူ မေးလျှောက်ကြကုန်၏။ ကဿပ မြတ်စွာဘုရားကလည်း ငါဘုရား၏ လက်ထက်၌ အသင်တို့ နှစ်သက် တောင့်တအပ်သော အာဟာရကို မရပေကုန်လတ္တံ့။ ငါဘုရားသခင် ကိုယ်တော်မြတ်၏နောက် မဟာပထဝီမြေကြီးသည် အထက်သို့ တစ်ယူဇနာမျှလောက် မြင့်မောက် တက်ကြွသောအခါ ဂေါတမ အမည်ရှိသော ဘုရားသည် ထင်ရှား ဖြစ်တော်မူလတ္တံ့၊ ထိုအခါ အသင်တို့၏ ဆွေမျိုးသည် ဗိမ္ဗိသာရ အမည်ရှိသော မင်းကြီးသည် ဖြစ်လတ္တံ့။ ထိုဗိမ္ဗိသာရမင်းကြီးသည် မြတ်စွာဘုရားသခင်အား အလှူဒါနကို ပေးလှူ၍ ကုသိုလ်အဖို့ကို အသင်တို့အား အမျှပေးလတ္တံ့။ ထိုအခါ အသင်တို့အား ရပေကုန်လတ္တံ့ဟု မိန့်ဆိုတော်မူခဲ့၏။

ပြိတ္တာတို့ဘဝမှ ကျွတ်လွတ်ခြင်း

ထိုပြိတ္တာတို့အား တစ်ဆူသော ဘုရားရှင်နှင့် တစ်ဆူသော ဘုရားအကြားကို နက်ဖြန်ကဲ့သို့ အောက်မေ့ မှတ်ထင်လျက် မြေခြင့်ဆိုင်းတွ စောင့်စား၍ နေကြသဖြင့် ငါတို့ ဂေါတမဘုရား ထင်ရှား ဖြစ်တော်မူလာ၍ ရာဇဂြိုဟ်ပြည်သို့ ကြွရောက်တော်မူသောအခါ ဗိမ္ဗိသာရမင်းကြီးသည် ရှေးဦးစွာသော နေ့၌ အလှူဒါနကို ပေးအပ်သည်ရှိသော် ကုသိုလ်အဖို့ကို မရကြလေသောကြောင့် ညဉ့်အဖို့ကာလ၌ ကြောက်မက် ထိတ်လန့်ဖွယ်သော အသံကိုပြုလျက် မင်းကြီးအား မိမိတို့၏ ကိုယ်ကို ထင်ရှားပြကုန်၏။

ဗိမ္ဗိသာရမင်းကြီးသည် နက်ဖြန်မိုးသောက် ရောက်သော နေ့၌ ဝေဠုဝန်ကျောင်းတော်သို့ သွား၍ မြတ်စွာဘုရားသခင်အား ထိုအကြောင်းကို ကြားလျှောက်၏။ မြတ်စွာဘုရား ကိုယ်တော်မြတ်က မြတ်သော မင်းကြီး.... ပြိတ္တာတို့သည်ကား ဤကမ္ဘာမှ လွန်လေပြီးသော ကိုးဆယ့်နှစ်ကမ္ဘာထက် ဖုဿဘုရားသခင် ပွင့်တော်မူသော ကာလ၌ အသင်မင်းကြီး၏ ဆွေမျိုးဉာတိတို့ ပေတည်း၊ ထိုသူတို့သည် ရဟန်းသံဃာအား ပေးလှူအပ်သော အလှူဝတ်ကို သုံးဆောင်စားသောက်ကြသောကြောင့် ပြိတ္တာတို့၏ ဘုံ၌ဖြစ်၍ အဖန်တလဲလဲ ကျင်လည်ကြသဖြင့် ကကုသန် အစရှိကုန်သော မြတ်စွာဘုရားတို့ကို ကပ်၍ မေးလျှောက်အပ်ကုန်သည် ရှိသော် ဤသို့ ဤသို့သော အကြောင်း အလုံးစုံတို့ကို အကုန် ပြန်ကြားတော်မူခဲ့ကြကုန်သည်ဖြစ်၍ ထိုမျှလောက်သော ကာလပတ်လုံး အသင်မင်းကြီး၏ အလှူဒါနကို တောင့်တလျက်သာ နေကုန်၏။ ယမန်နေ့ ကာလက အသင်မင်းကြီးသည် ပေးလှူသည်ရှိသော် အလှူ၏ အဖို့ကို ပေးဝေခြင်းကို မပြုလေသဖြင့် မရရှိသောကြောင့် ဤကဲ့သို့ ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်ဖွယ်ကို ပြုကြကုန်သည်ဟု မိန့်တော်မူ၏။

ထိုအခါ ဗိမ္ဗိသာရ မင်းကြီးက ဘုန်းတော် အလွန် ကြီးမြတ်တော်မူလှသော မြတ်စွာဘုရား... အသို့နည်း၊ ယခုတဖန် ပေးလှူပြန်သည်ရှိသော် ရပါကုန်ဦးမည်လော ဟု လျှောက်ကြားပြန်သော ကာလ ဒကာတော်မင်းကြီး ဩော်-ရပါကုန်လတ္တံ့ဟု မိန့်တော်မူသောအခါ ဗိမ္ဗိသာရမင်းကြီးသည် ဘုရားအမှူးရှိသော ရဟန်းသံဃာတော်အပေါင်းကို ပင့်ပိတ်၍ တနေ့မိုးသောက် ရောက်သောနေ့၌ ကြီးစွာသော အလှူကြီးကို ပေးလှူ၍ ဘုန်းတော်ကြီးတော်မူလှသော မြတ်စွာဘုရား ဤသို့ ပြုစုလှူဒါန်းအပ်သော ကောင်းမှုကြောင့် အကျွန်ုပ်၏ ဆွေမျိုးဉာတိ ဖြစ်ခဲ့ဘူးကုန်သော ထိုပြိတ္တာတို့အား နတ်၌ဖြစ်သော ထမင်းအဖျော်သည် ပြည့်စုံပါစေသတည်းဟု ကုသိုလ်အဖို့ကို အမျှပေးဝေ၏။ ထိုသို့ကုသိုလ်အဖို့ကို ပေးဝေသောအခါ ထိုပြိတ္တာတို့

အား သာဓုအနုမောဒနာကို ပြုသည်ဖြစ်၍ ထိုခဏ၌ပင်လျှင် နတ်၌ဖြစ်သော ထမင်းအဖျော်တို့သည် အထင်အရှား ဖြစ်ကုန်၏။

နက်ဖြန်မိုးသောက် ရောက်သောနေ့၌ ပြိတ္တာတို့သည် အဝတ်မရှိအချည်းနှီး သည်ဖြစ်၍ ကိုယ်ကို ပြကြကုန်၏။ ဗိမ္ဗိသာရမင်းကြီးလည်း မြတ်စွာဘုရားသခင် ၏ အထံသို့ကပ်၍ ဘုန်းတော်ကြီးမြတ်တော်မူလှသော မြတ်စွာဘုရား ယနေ့ အဝတ်မရှိသော အချည်းနှီး၏ အဖြစ်ဖြင့် ပြပြန်ပါကုန်သည်ဟူ၍ လျှောက်ကြား ပြန်သောကာလ ထိုသို့တပြီးကား ဒကာတော်မင်းကြီး အဝတ်တို့ကို လှူလေ ကုန်လော့ဟု မြတ်စွာဘုရား မိန့်တော်မူသောအခါ ဗိမ္ဗိသာရမင်းကြီးသည် တစ်ဖန်မိုးသောက် ရောက်သောနေ့၌ ဘုရားအမှူးရှိသော ရဟန်းသံဃာတော် အပေါင်းအား သင်္ကန်းအလှူကို ကြည်ဖြူရွှင်လန်း လှူဒါန်းပြီး၍ ဤကောင်းမှု ကြောင့် ဆွေမျိုးဉာတိတော်စပ်ခဲ့ဖူးကုန်သော ထိုပြိတ္တာတို့အား နတ်၌ဖြစ်သော အဝတ်တို့သည် ဖြစ်ပါစေကုန်သတည်းဟူ၍ ကုသိုလ်အဖို့ကို ပေးဝေသော ခဏ၌ သာလျှင် သာဓုအနုမောဒနာ ပြုသည်ဖြစ်၍ ထိုပြိတ္တာတို့အား နတ်၌ဖြစ်သော အဝတ်တို့သည် ဖြစ်ကုန်၏။

ထိုအခါ ပြိတ္တာတို့သည် ပြိတ္တာ၏အဖြစ်ကို စွန့်လွှတ်လျက် နတ်၏အဖြစ်ဖြင့် တည်ကြကုန်၏။ မြတ်စွာဘုရားသခင်သည် အနုမောဒနာကို ပြုသည်ရှိသော် တိရော ကုဋ္ဋေသု တိဋ္ဌန္တိ-အစရှိသဖြင့် ခုဒ္ဒကပါဌပါဠိတော်၌ တိရောကုဋ္ဋသုတ်ကို အနုမောဒနာပြုတော်မူ၏။ အနုမောဒနာ ဒေသနာတော်၏ အဆုံး၌ ရှစ်သောင်း လေးထောင်ကုန်သော သတ္တဝါတို့အား အကျွတ်တရားကို ရသည်ဖြစ်လေ၏။

အရှင်သာရိပုတ္တရာ အရှင်မဟာမောဂ္ဂလာန်ဘို့ အတိတ်ဝတ္ထု

ထိုနောက်တစ်ဖန် များစွာကုန်သော ရဟန်းတို့က ဘုန်းတော်ကြီးမြတ်တော် မူလှသောမြတ်စွာဘုရား အဂ္ဂသာဝက ဖြစ်တော်မူကြကုန်သော အရှင်သာရိ- ပုတ္တရာ အရှင်မောဂ္ဂလာန်တို့သည် အဘယ်သို့သော ကုသိုလ်ကံကို စီမံပြုစု ခဲ့ကြ ပါကုန်သနည်းဟု လျှောက်ကြားပြန်သောကာလ ချစ်သားရဟန်းတို့ ငါ၏သား တော်အစုံဖြစ်သော သာရိပုတ္တရာ မောဂ္ဂလာန်တို့သည်ကား အဂ္ဂသာဝက ဖြစ်ပါ စိမ့်သောငှါ ဆုတောင်းပတ္ထနာ ပြုကြကုန်၏။ ချစ်သားရဟန်းတို့ ဤကမ္ဘာမှ ပြန် ၍ရေတွက်သည်ရှိသော် ကမ္ဘာတစ်သိန်းအလွန်ရှိသော တစ်သင်္ချေ၏ အထက်၌ သာရိပုတ္တရာသည် ပြာဟ္မဏ မဟာသာလဟု ဆိုအပ်သော ပုဏ္ဏားသူကြွယ်၏ အမျိုး၌ဖြစ်၍ အမည်အားဖြင့် သရဒလုလင်ဟု အမည်ရှိ၏။ မောဂ္ဂလာန်သည် ပစ္စည်းဥစ္စာရတနာတို့ဖြင့် ကြွယ်ဝသော သူကြွယ်၏အမျိုး၌ဖြစ်၍ အမည်အား ဖြင့် သိရိဝစ္စနသူကြွယ်ဟု အမည်ရှိ၏။ ထိုနှစ်ဦးသော သူတို့သည် အတူတကွ မြေမှုန့်ကစားဖက်ဖြစ်၍ အပေါင်းအဖော်တို့သည် ဖြစ်ကြကုန်၏။

ထိုနှစ်ယောက်တို့တွင် သရဒလုလင်သည် ဘခင်သေလွန် သဖြင့် အမျိုးတို့၏ ဥစ္စာဖြစ်သောများစွာသောပစ္စည်းဥစ္စာကို သိမ်းဆည်း၍တစ်နေ့သ၌ဆိတ်ငြိမ်ရာသို့ကမ်လျက် ကြံဆင်ခြင်သည်မှာ ငါသည် ဤပစ္စက္ခပစ္စုပ္ပန်လောက၏ အကျိုးစီးပွါးများကိုသာ မြင်ခြင်း ကြားခြင်း တွေးတော ရှုံရှာခြင်းတို့ဖြင့် ကြားသိတွေ့မြင်ရလေသည်။ တမလွန်လောက နောင်ဘဝ၏ အကျိုးစီးပွါးကိုကား ထင်ရှားတစိ မသိမထင် မမြင်နိုင်အောင်ရှိချေသည်။အမိဝမ်း၌ ပဋိသန္ဓေတည်နေပြီးသောအခါ ဖွါးမြင်သာသော များစွာသော သတ္တဝါတို့အား စုတိမနေ သေလွန်ပြောင်းကြွခြင်းဟု ဆိုအပ်သော မရဏသည် မုချဧကန် အမှန်မလွဲ အမြဲစင်စစ်ဖြစ်လေသည်၊ ငါသည် ရဟန်းအဖြစ်ကိုပြု၍ ထွက်မြောက်ရာစင်စစ် အမှန်ဖြစ်သဖြင့် အနှစ်သာရ ဓမ္မနက်ဌာန်ကို ရှာကြံခြင်းငှါ အပ်ပေ၏ဟု မြတ်လှသော နှလုံးထားဖြင့် စဉ်းစားဆင်ခြင်တော်မူ၍ ထိုသရဒ လုလင်သည် အဖော်ဖြစ်သော သီရိဝစ္စုနသူကြွယ်၏ အထံအရပ်သို့ ချဉ်းကပ်ပြီးလျှင် အဆွေသီရိဝစ္စုန ငါသည် ရဟန်း ပြုပြီးသောအခါ ထွက်မြောက်ရာ ထွက်မြောက်ကြောင်းကောင်းမြတ်သော တရားကို ရှာကြံဆည်းပူး တော့အံ့၊ အသင်သည် ငါနှင့်အတူ တကွ ရဟန်းပြုခြင်းငှါ စွမ်းနိုင်လတ္တံ့လော၊ မစွမ်းနိုင်လတ္တံ့လောဟု မေး၏။ သီရိဝစ္စုနသူကြွယ်က အဆွေသရဒ ငါသည်ရဟန်းပြုခြင်းငှါ မစွမ်းနိုင်၊ အသင်သည်သာလျှင် ရဟန်းပြုလေလော့ဟု ပြောဆို၏။

ထိုအခါ သရဒလုလင်သည် ကြံဆင်သည်မှာ တမလွန်လောက နောင်ဘဝသို့ ပြေးသွား ကျင်လည်ရသော သူသည် အဆွေခင်ပွန်း ကျွမ်းဝင်ပေါင်းဖော်သော အဖော်ကိုလည်းကောင်း၊ ဆွေမျိုး အဆွေခင်ပွန်းကို လည်းကောင်း ယူ၍သွားသောမည်သည်မရှိ၊မိမိ သည် ပြုအပ်သော ကုသိုလ်ကံအကုသိုလ်ကံသည်သာ မိမိ၏နောက်သို့ အစဉ်တစိုက် လိုက်သည်ဖြစ်၍ မိမိအားချီးမြှင့်ထောက်ပင့်ခြင်း နှိပ်စက်ဖိစီးခြင်း ဖြစ်လေသည်ဟုကြံ၍ တဖန်နောင်ခါ ရတနာတို့ဖြင့် ပြည့်သော ကျီကြဘဏ္ဍာတိုက်တို့ကို ဖွင့်လှစ်စေပြီးသောအခါ အသီးကျန်သောသူ ခရီးသွားညှော်သည်ချီးမွမ်း၍ တောင်းသောသူအပေါင်း ဖုန်းတောင်းယာစကာတို့အား ကြီးကျယ်စွာသောအလှူကို ပေးလှူစွန့်ကြဲခဲ့၍ ဟိမဝန္တာတောရပ်တောင်ခြေသို့ ကပ်ဝင်ပြီးလျှင် ရသေ့ ရဟန်းအဖြစ်ကို ပြု၏။

ထိုသရဒ လုလင်၏နောက်သို့လိုက်၍ တစ်ယောက် နှစ်ယောက် သုံးယောက် စသည်ဖြင့် အစဉ်အတိုင်းပွားစီး၍ ရသေ့ရဟန်းပြုကြသဖြင့် ခုနစ်သောင်းလေးထောင်မျှလောက်ကုန်သော ရသေ့ဘို့သည် ဖြစ်ကြကုန်၏။ သရဒရသေ့သည် ငါးပါးကုန်သော အဘိညာဉ်တို့ကိုလည်းကောင်း၊ ရှစ်ပါးကုန်သော သမာပတ်တို့ကိုလည်းကောင်း ဖြစ်စေ၍ ကြွင်းစေသောရသေ့တို့အား ကသိုဏ်း

ပရိက်ကို ကြားပေ၏၊ အလုံးစုံကုန်သော ထိုရသေ့တို့သည်လည်း ငါးပါးသော အဘိညာဉ် ရှစ်ပါးသောသမာပတ်တို့ကို ဖြစ်ကြစေကုန်၏။

အနောမဒဿီ မြတ်စွာဘုရား သရဒရသေ့ထံ ကြွတော်မူခြင်း

ထိုအခါကာလ၌ အနောမဒဿီ မည်တော်မူသော မြတ်စွာဘုရားသည် လူတွင်ထင်ရှား ဘုရားဖြစ်တော်မူ၏၊ထိုအနောမဒဿီမြတ်စွာဘုရား၏ မြို့တော်သည်ကား စန္ဒဝတီအမည်ရှိ၏၊ ခမည်းတော်သည်ကား ယသဝါ အမည်ရှိသော မင်းကြီးတည်း၊ မယ်တော်သည် ယသောဓရာမည်သော မိဖုရားတည်း၊ သစ္စာလေးပါး တရားထင်ထင် သိမြင်သဖြင့် ပွင့်တော်မူရာဖြစ်သော သစ်ပင်သည် ဖေါက်ကြံ့ပင်တည်း၊ အနောမဒဿီမြတ်စွာဘုရားအား နိသဘမည်သော မထေရ်လည်းကောင်း၊ အနောမမည်သော မထေရ်လည်းကောင်း နှစ်ပါးသော မထေရ်တို့သည် အဂ္ဂသာဝက ဖြစ်ကြကုန်၏။ အမြဲ စောင့်ရှောက် ကြည့်ရှုပြုစုသော အလုပ်အကျွေးသည် ဝရုဏ မည်၏၊ သုန္ဒရာလည်းကောင်း၊ သုမနာလည်းကောင်း နှစ်ပါးကုန်သောအဂ္ဂသာဝိကာမတို့သည်ဖြစ်ကြကုန်၏၊အသက်တော်သည် အနှစ်တသိန်းတည်တော်မူ၏၊ကိုယ်တော်၏ အရပ်တော်အမြင့်သည် ငါးဆယ့်ရှစ်တောင် ပမာဏရှိ၏၊ ကိုယ်တော်မြတ်၏ ကိုယ်ရောင်တော်သည် တဆယ့်နှစ်ယူဇနာ ပမာဏရှိသော အရပ်သို့ပြန့်နှံ့၏၊ တပည့်ရဟန်း တစ်သိန်းခြံရံ အပ်သည်ဖြစ်၏။ ထိုအနောမဒဿီ မြတ်စွာဘုရားသခင် ကိုယ်တော်မြတ်သည် တစ်နေ့မိုးသောက် ရောက် လေသည့်အခါ မဟာကရုဏာ သမာပတ်မှထတော်မူ၍ လောကကို ကြည့်ရှု ဆင်ခြင်တော်မူသည်ရှိသော် သရဒရသေ့ကို မြင်တော်မူ၍ "ယနေ့အခါ ငါဘုရား၏ သရဒရသေ့အထံသို့ ကြွသွားတော်မူခြင်းတည်းဟူသော အကြောင်းကြောင့် ကြီးစွာသော တရားပွဲသဘင်သည် ဖြစ်လတ္တံ့၊ ထိုသရဒရသေ့သည်လည်း အဂ္ဂသာဝကဌာနန္တရကို ဘောင့်တခြင်းဖြစ်လတ္တံ့၊သရဒရသေ့၏ အဘော်အဆွေခင်ပွန်းဖြစ်သော သီရိဝဍ္ဍနသူကြွယ်သည်လည်း ဒုတိယအဂ္ဂသာဝက ဌာနန္တရကို တောင့်တခြင်း ဖြစ်လတ္တံ့၊ ဒေသနာတော်၏အဆုံး၌လည်း ထိုသရဒရသေ့၏ အခြံအရံအတွင်းနေ တပည့်ဖြစ်ကုန်သော ခုနစ်သောင်းလေးထောင်မျှလောက်ကုန်သော ရသေ့တို့သည် အရဟတ္တဖိုလ်သို့ ရောက်ကုန်လတ္တံ့"ဟု မြင်တော်မူ၍ ငါဘုရားသည် ထိုအရပ်သို့ ကြွသွားခြင်းငှါ အပ်၏ဟု ကြံဆင်ခြင်တော်မူပြီးသော် ကိုယ်တော်မြတ်၏ သပိတ်သင်္ကန်းကိုယူ၍ တစ်စုံတယောက်သောသူကိုမျှ နောက်လိုက်အဖော် ခေါ်တော်မမူဘဲ ဟိမဝန္တာ မဟာဂနိုင်ဖလ်လိုဏ်၏အတွင်း ပျော်ခင်းရှင်ရွှေ နေလေ့ရှိသော ခြင်္သေ့မင်းကဲ့သို့ ကိုယ်တော်မြတ်တစ်ပါးတည်းသာ ကြွသွားတော်မူခြင်းရှိသည်ဖြစ်၍ သဒရရသေ့၏ အတွင်းနေ တပည့်တို့သည် သစ်သီးကြီးငယ် အသွယ်သွယ်တို့ကို ချိသယ်ဆောင်ယူခြင်းငှါ

တောထဲသို့ သွားကြ ကုန်သည်ရှိသော် ငါ၏ဘုရားအဖြစ်ကို သိစေသတည်းဟု မိန့်တော်မူ၍ သရဒရသေ့မြင်စဉ်ပင်လျှင် ကောင်းကင်မှ သက်၍ မြေကြီး၌ တည်တော်မူ၏။

သရဒရသေ့သည် မြတ်စွာဘုရားသခင်၏ ဗုဒ္ဓိပါဒ် တန်ခိုးတော် အာနုဘော်ကိုလည်းကောင်း၊ ကိုယ်တော်၏ အဆင်းသဏ္ဌာန်တော်ကိုလည်းကောင်း မြင်၍ လက္ခဏာအရာ ကောင်းစွာထင်ထင် သိမြင်စေတတ်သော ဗေဒင် မန္တာန်ကို ပြန်လှန်အောက်မေ့၍ "ဤသို့သော လက္ခဏာတို့နှင့် ပြည့်စုံသောသူမည်သည်ကား အိမ်ရာဖွဲ့ထောင်သော လူ့ ဘောင်၏ အလယ်၌ နေသည်ရှိသော် လေးကျွန်းလုံးကို အုပ်ဖုံး၍ အစိုးရသော စကြဝတေးမင်း ဖြစ်ရာ၏။ အိမ်ရာဖွဲ့နှောင်သော လူ့ ဘောင်ကို စွန့်ခွါလျက် ရဟန်းပြုရသည်ရှိသော် အလုံးစုံသော ဝဋ္ဋတရားတို့ကို ပယ်ရှား ဖြတ်ငြိမ်းလျက် ခပ်သိမ်းသော တရားတို့ကို ပိုင်းခြား ထင်ထင် သိမြင်သောအားဖြင့် သဗ္ဗညုဘုရား ဖြစ်ပေရာ၏။ ဤယောကျ်ားသည်ကား ယုံမှားကင်းသောအားဖြင့် ဘုရားစင်စစ် ဖြစ်ပေသည်"ဟု သိ၍ ခရီးဦး ကြိုဆိုခြင်းကို ပြုပြီးသော် ငါးပါးသော ထိခြင်းရှိသော ရှိခိုးခြင်းဖြင့် ရှိသေမြတ်နိုး ရှိခိုးပြီး၍ နေရာကို ခင်း၍ပေး၏။ မြတ်စွာဘုရားသည်လည်း ခင်းထားအပ်သောနေရာ၌ ထိုင်နေသီတင်းသုံးတော်မူ၏။သရဒရသေ့သည်လည်း မိမိအား လျောက်ပတ်သော နေရာကိုယူ၍ တင့်အင့်လျောက်ပတ်သော နေရာ၌ နေ၏။

ထိုသို့နေစဉ် အခါ၌ ခုနစ်သောင်း လေးထောင်မျှလောက်ကုန်သော ရသေ့တို့သည် ချိုမြိန်မွန်မြတ်သော အရသာသြဇာရှိကုန်သော သစ်သီးကြီးငယ်တို့ကို တောထဲမှ ဆောင်ယူခဲ့ကြ၍ ဆရာ၏ အထံသို့ ရောက်လာကုန်သည်ရှိသော် မြတ်စွာဘုရားသခင်တို့၏လည်းကောင်း၊ မိမိတို့ ဆရာ၏လည်းကောင်း ထိုင်နေကြသော နေရာကို ကြည့်ရှု၍ အရှင်ဆရာ ငါတို့သည် ဤလောက၌ ဆရာတို့ထက် မြင့်မြတ်သောသူသည် တစ်စုံတစ်ယောက်မျှ မရှိဟု အောက်မေ့ မှတ်ထင် ဆင်ခြင် နှလုံးသွင်းမိပါသည်။ ဤယောကျ်ားသည်ကား အသင်ဆရာတို့ထက် မြင့်မြတ်လေယောင်တကားဟု ပြောဆိုကုန်၏။ ထိုအခါ သရဒရသေ့က အမောင်တို့ အမောင်တို့သည် အဘယ်သို့သော စကားကို ပြောဆိုကုန်ဘိ သနည်း။ အလွန်သေးငယ်လှသော မုန်ညင်းစေ့ဖြင့် ယူဇနာ ခြောက်သန်း ရှစ်သိန်း အစောက် မြင့်မောက်သော ထုထယ်ရှိသော မြင်းမိုရ်တောင်မင်းကို အဘယ့်ကြောင့် အတူတကွ နှိုင်းရှည့်ခြင်းငှါ အလိုရှိကြကုန်ဘိသနည်း။ ချစ်သားတို့ သဗ္ဗညုဘုရားနှင့် ငါ့ဆရာအား နှိုင်းရှည့်စာနာ ဥပမာကို အသင်တို့သည် မပြုကြပါကုန်လင့်ဟု တားမြစ်၏။

ထိုအခါ များစွာသော တပည့်ရသေ့တို့သည် "ဤပုဂ္ဂိုလ်သည် ထိုထိုသို့သော သူထက် အကယ်၍ မမြတ်သည်ဖြစ်ခဲ့အံ့၊ ငါတို့၏ဆရာသည် ဤသို့သော ဥပမာကို တင်ပြမည် မဟုတ်ချေ။ အထွေထွေသတ္တဝါ များစွာကုန်သော ပုဂ္ဂိုလ်တို့တွင် ဤယောကျာ်းသည် ယောကျာ်းမြတ်စစ် အမှန်ဖြစ်သောကြောင့် ငါတို့ဆရာသည် ကြီးကျယ်စွာသော ဂုဏ်ပုဒ်ကို ပြထုတ်ညွှန်ကြားလေဘိသည်။ ဤယောကျာ်းသည် ယောကျာ်းမြတ်စစ် ဖြစ်တော်မူပါပေသည်"ဟု အလုံးစုံသော ရသေ့တို့သည် မြတ်စွာဘုရား ခြေတော်ရင်း၌ ဝပ်စင်းညွတ်နူး ဦးဖြင့် ရှိခိုးကြကုန်၏။

ထိုအခါ ဆရာဖြစ်သော သရဒရသေ့က အမောင်တို့ ငါတို့အား မြတ်စွာဘုရားသခင် ကိုယ်တော်မြတ်တို့အား သင့်တင့် လျောက်ပတ်သော လှူဖွယ်ဝတ္ထုသည် တစ်စုံတစ်ခုမျှ မရှိချေ။ မြတ်စွာဘုရားသခင်သည်လည်း ဆွမ်းခံချိန်ကာလ၌ ဤအရပ်ဌာနသို့ ကြွလာတော်မူချေသည်။ ငါတို့သည် အစွမ်းသတ္တိရှိသည်အလျောက် လှူဖွယ်ဝတ္ထုအစုစု ရှိသမျှကို လှူဒါန်းကြကုန်အံ့။ အသင်တို့သည် ရှာဖွေခဲ့သော သစ်သီးကြီးငယ်တို့မှ အကြင် အကြင်သို့သော သစ်သီးသည် ကောင်းမြတ် ချိုမြိန်သော အရသာရှိ၏။ ထိုထိုသို့သော သစ်သီးကို ဆောင်ယူခဲ့ကုန်လောဟု စေခိုင်း၍ သစ်သီးကြီးငယ်တို့ကို ဆောင်ယူစေပြီးလျှင် မိမိကိုယ်တိုင် လက်ဘို့ကို ဆေးကြော သုတ်သင်၍ ဘုရားသခင်၏ သပိတ်၌ ထည့်လှူပေ၏။ မြတ်စွာဘုရားသခင်သည် သစ်သီးကြီးငယ်ကို အလှူခံကာမျှ၌ နတ်တို့သည် နတ်သြဇာကို ထည့်ကြကုန်၏။

ထို့ကြောင့် ၎င်းအဋ္ဌကထာ၌—

> သတ္ထာရာ ဖလာဖလံ ပဋိဂ္ဂဟိတမတ္တေ ဒေဝတာ ဒိဗ္ဗောဇံ ပက္ခိပိံသု—

ဟု မိန့်တော်မူ၏။

အနက်ကား။ ။သတ္ထာရာ၊ မြတ်စွာဘုရားသခင်သည်၊ ဖလာဖလံ၊ သစ်သီးကြီးငယ်ကို။ ပဋိဂ္ဂဟိတမတ္တေ၊ အကာပ်ခံကာမျှ၌၊ ဒေဝတာ၊ နတ်တို့သည်။ ဒိဗ္ဗောဇံ၊ နတ်၌ဖြစ်သော သြဇာကို၊ ဝါ၊ နတ်တို့၏ သြဇာကို။ ပက္ခိပိံသု၊ ထည့်ကြကုန်၏။ ။ဤကားအနက်။

ရဟန္တာတစ်သိန်း ကြွလာခြင်း

သရဒရသေ့သည် သောက်တော်ရေ သုံးဆောင်တော်ရေကိုလည်း မိမိကိုယ်တိုင်သာလျှင် စင်ကြယ်သန့်ရှင်း ကောင်းမွန်စွာစစ်၍ ပေး၏။ ထိုနောက် မြတ်စွာဘုရားသခင်သည် ဆွမ်းစားခြင်းကိစ္စ ပြီးသည်ဖြစ်၍ ထိုင်နေသီတင်းသုံးတော်မူသည်ရှိသော်သရဒရသေ့သည် အလုံးစုံသောအတွင်းနေတပည့်ရသေ့တို့ကို

ခေါ်စေ၍ မြတ်စွာဘုရားသခင်၏ အထံ၌ အသက်ထက်ဆုံး နှလုံးသွင်းအပ် အောက်မေ့အပ်သောစကားကို ပြောကြားလျက် ရှိသေစွာထိုင်နေ၏။ မြတ်စွာ ဘုရားသခင်သည်လည်း "ရဟန်းသံဃာအပေါင်းနှင့်တကွ နှစ်ပါးကုန်သော အဂ္ဂသာဝကတို့သည် လာရောက်စေကုန်သတည်း"ဟု ကြံတော်မူ၏။ နှစ်ပါး ကုန်သော အဂ္ဂသာဝကတို့သည်လည်း မြတ်စွာဘုရား၏ စိတ်အကြံတော်ကိုသိ၍ တစ်သိန်းကုန်သော ရဟန္တာတို့ဖြင့် ခြံရံကုန်လျက် လာပြီးသောအခါ မြတ်စွာ ဘုရားကို ကြည်သင်မြတ်နိုး ရှိခိုးညွတ်ပျပ်လျက် တင့်အပ် လျောက်ပတ်သော အရပ်၌ နေကြကုန်၏။ ထိုနောက်မှ သရဒရသေ့သည် တပည့်တို့ကိုခေါ်ပြီးလျှင် အမောင်တို့ မြတ်စွာဘုရားသခင်ကိုယ်တော်မြတ်၏ ထိုင်နေသီတင်းသုံးတော်မူရာ ဖြစ်သော နေရာသည်လည်း နိမ့်ခဲ့လေဘိသည်။ တစ်သိန်းကုန်သော ရဟန်းပုဂ္ဂိုလ် ၏လည်း ထိုင်နေသီတင်းသုံးရာမရှိ။ သို့ဖြစ်၍ ယခုလျှင်မြန် အသင်တို့သည် လူသုံးပါးတို့ အထွတ်အမြတ် ဖြစ်တော်မူသော မြတ်စွာဘုရားကို ပူဇော် သက္ကာရ အထူးဝိသေသကို ပြုခြင်းငှါ အပ်လှတော့သည်။ အမောင်တို့သည် တော၏အတွင်း တောင်ခြေရင်းမှ အဆင်းအနံ့တို့နှင့် ပြည့်စုံကုန်သော ပန်း အပေါင်းတို့ကို ဆောင်ခဲ့ကြကုန်လော့ဟု ဆို၏။

သရဒရသေ့သည် ထိုသောအခါကား ကြာမြင့်ဘိသကဲ့သို့ ရှိသေး၏။ တန်ခိုးနှင့်ပြည့်စုံသောသူ၏ တန်ခိုးအရာသည် မကြံအပ် မစည်နိုင်သောသဘော ရှိသောကြောင့် တခဏခြင်းဖြင့်သာလျှင် ထိုရသေ့တို့သည် အဆင်းအနံ့တို့နှင့် ပြည့်စုံကုန်သော ပန်းတို့ကို ဆောင်ယူခဲ့ကုန်သည်ဖြစ်၍ မြတ်စွာဘုရားသခင် ကိုယ်တော်မြတ်တို့အား တစ်ယူဇနာမျှလောက်သော ပန်းနေရာကို ခင်းလျှုကုန် ၏။ နှစ်ဦးကုန်သော အဂ္ဂသာဝကတို့အား သုံးဂါဝုတ်ပမာဏရှိသော ပန်းနေရာ ကို ခင်းလျှုကုန်၏။ ကြွင်းကုန်သောရဟန်းတို့အား ယူဇနာဝက်မှစ၍ အစဉ် အတိုင်း ပန်းနေရာကို ခင်းလျှုသဖြင့် သံဃာနဝကဖြစ်သော သီတင်းငယ် ရဟန်း၏ ပန်းနေရာအခင်းသည် တစ်ဥသဘမျှ ပမာဏရှိသည် ဖြစ်လေ၏။

[ဤနေရာ၌ တစ်ခုသော ကျောင်းသခ်မ်းဝယ် ဤမျှလောက်မြင့်မောက် ကြီးကျယ်သော ပန်းနေရာတို့ကို ခင်းနိုင်ပါကုန်သလောဟု ဤကဲ့သို့ မတွေး တော မကြံစည်အပ်။ အဘယ့်ကြောင့်နည်းဟူမူကား အဘိညာဏ် သမာပတ်တို့ ကို ရပြီးပုဂ္ဂိုလ်ချည်းသာဖြစ်ကြ၍ တန်ခိုးအရာဖြစ်သောကြောင့်ပေတည်း။]

ထိုကြောင့် ဂုဏ်အဋ္ဌကထာ၌—

ကထံ ကေသွိံ အဿမပဒေ တာဝ မဟန္တာနိ အာသနာနိ
ပညတ္တာနီတိ န စိန္တေတဗ္ဗံ၊ ဣဒ္ဓိဝိသယော ဟေသ—

ဟု မိန့်တော်မူ၏။

ဓမ္မပဒဝတ္ထု (ပ) ၁၃—ပ·မ·သ·စ

အနက်ကား။ ။ကေသိံ အဿမပဒေ၊ တစ်ခုသောကျောင်းသခ်မ်းအရပ်၌။ တာဝ၊ ထိုမျှလောက်။ မဟန္တာနိအာသနာနိ၊ ကြီးကျယ်ကုန်သော နေရာတို့ကို။ ကထံပညတ္တာနိ၊ အဘယ်သို့ခင်းထားအပ်ကုန်သနည်း။ ဣတိ၊ ဤသို့။ န စိန္တေတဗ္ဗံ၊ မကြံစည်အပ်။ ဟိ-ကသ္မာ၊ အဘယ့်ကြောင့်နည်းဟူမူကား။ သေ-ဒသော၊ ဤအရာသည်၊ ဣဒ္ဓိဝိသယော၊ တန်ခိုးအရာတည်း။ တသ္မာ၊ ထိုကြောင့်။ န စိန္တေတဗ္ဗံ၊ အထူးမကြံစည်အပ်။ ။ဤကားအနက်။

အနောမဒဿီ မြတ်စွာဘုရားသည် ပန်းနေရာထက်၌ ၇-ရက် သီတင်းသုံးတော်မူခြင်း

ဤသို့ အလွန်ကောင်းမြတ်ထူးဆန်းသော ပန်းနေရာတို့ကိုခင်းပြီးသောအခါ သရဒရသေ့သည် မြတ်စွာဘုရားသခင်ကိုယ်တော်မြတ်၏ ရှေ့တော်မှ လက်အုပ်ချီမိုး ရှိခိုးရပ်တန့်ပြီးသော် ဘုန်းတော်အလွန် ကြီးမြတ်တော်မူလှသော မြတ်စွာဘုရား ...ဘုရားတပည့်တော်အား မြင့်ရှည်စွာ မနေ့ည၌ပတ်လုံး အကျိုးစီးပွား များစေခြင်းငှါ ချမ်းသာသုံးရပ်သို့ ရောက်ခြင်းငှါ သနားငဲ့ညှာတော်မူပါသဖြင့် မြတ်စွာဘုရားသခင်သည် ဤပန်းနေရာထက်သို့ တက်ကြွ၍ သီတင်းသုံးတော်မူပါဘုရားဟု လျှောက်ကြားတောင်းပန်၏။

ထိုကြောင့် ပါဠိတော်တို့၌—

နာနာပုပ္ဖဉ္စ ဂန္ဓဉ္စ၊ သမ္ပာဒေတွာန ဧကတော။
ပုပ္ဖါသနံ ပညာပေတွာ၊ ဣဒံ ဝစန မဗြဝိ။

ဣဒံ မေ အာသနံ ဝီရ၊ ပညတ္တံ တဝ နုစ္ဆဝိံ၊
မမ စိတ္တံ ပသာဒေန္တော၊ နိသီဒ ပုပ္ဖမာသနေ—

ဟူသော ဂါထာတို့ကို ဟောတော်မူခဲ့ကုန်၏။

အနက်ကား။ ။ဘိက္ခဝေ၊သံသရာဝဲန် တဏှာညွန်ကို အလွန်ကြောက်တတ်ငါ့သားမြတ်တို့။ သရဒေါ၊ သရဒဟူ နာမတွင်လေ့ ရှင်ရသေ့သည်။ နာနာပုပ္ဖဉ္စ၊ ပွင့်ချပ်ဝတ်မှုန် ထုံထုံပျံ့မြူး အထူးထူးသောပန်းကို လည်းကောင်း။ ဂန္ဓဉ္စ၊ ရနံ့မွှေးကြိုင် တလှိုင်လှိုင်သင်းပျံ့သော နံ့သာကိုလည်းကောင်း။ ဧကတော၊ တပြိုင်နက် တချက်တည်း။ သမ္ပာဒေတွာန၊ ပြည့်စုံစေ၍။ ပုပ္ဖါသနံ၊ အံ့ဖွယ်ဘနန်း ထူးဆန်းလှစွာ ပန်းနေရာကို။ ပညာပေတွာ၊ ကောင်းမွန်သန့်ရှင်းခင်းစေ၍။ ဝါ၊ ခင်း၍။ ဣဒံ ဝစနံ၊ ဤသို့သော စကားကို။ အဗြဝိ၊ ဦးယှက်ထိပ်ပြင် လက်အုပ်တင်လျက် ညွတ်စင်းဝပ်တွား လျှောက်ကြားလေ၏။

ဝိရ၊ကြီးသောလုံ့လရှိတော်မူသော မြတ်စွာဘုရား။တဝ၊ ရှင်ပင်ဘုရားအား။ အနုစ္ဆဝိ ၊ လျှောက်ပတ်သော။ ဣဒံ အာသနံ၊ ပွင့်ချပ်ဝတ်မှုန် ထုံထုံသင်းစွာ ဤပန်းနေရာကို။ မေ- မယာ၊ သရဒဟု နာမတွင်လေ့ တပည့်တော် ရသေ့သည်။ ပညတ္တံ၊ ကောင်းစွာခင်းထားအပ်ပါပြီ။ မမ၊ တပည့်တော်၏။ ရိတ္တံ၊ စိတ်ကို။ ပသာဒေန္တော၊ ညစ်ညူးမထင် ကြည်ရှင်စေလျက်။ ပုပ္ဖမာသနေ၊ ယူဇနာလောက် မြင့်မောက်ဝေဆာ ပန်းနေရာထက်၌။ နိသီဒ၊ မျက်ကြိန်းရှင်ပိုင် ထိုင်နေတော်မူပါလော့။ ဤကားအနက်။

ယင်းသို့ သရဒရသေ့သည် လျှောက်ထားသောကာလ အနောမဒဿီ မြတ်စွာဘုရားသခင်သည် ထိုသရဒရသေ့၏ စိတ်ကို ကြည်ညိုစေ၍ နတ်နှင့်တကွသော လူတို့ကို ရှင်ကြည် နှစ်သက်ခြင်းကို ဖြစ်စေလျက် ခုနစ်ရက်တို့ ပတ်လုံး ပန်းနေရာထက်၌ မျှတရှင်ပြုံး သီတင်းသုံးနေတော်မူ၏။

ထိုကြောင့် ပါဠိတော်၌—

> သတ္တရတ္တိန္ဒိဝံ ဗုဒ္ဓေါ၊ နိသီဒိ ပုပ္ဖမာသနေ။
> မမ စိတ္တံ ပသာဒေတွာ၊ ဟာသယိတွာ သဒေဝကေ—

ဟူသော ဂါထာကို မိန့်တော်မူ၏။

အနက်ကား။ ။ဗုဒ္ဓေါ၊ သစ္စာလေးပါး မြတ်တရားကို ပိုင်းခြားထင်ထင် သိမြင်သောအား မြတ်ဘုရားသည်။ မမ၊ ငါသရဒရသေ့၏။ စိတ္တံ၊ စိတ်ကို။ ပသာဒေတွာ၊ ကြည်ညိုခြင်းကိုဖြစ်စေ၍။ သဒေဝကေ၊ နတ်ပြဟ္မာ လူ သုံးဘုံသူတို့ကို။ ဟာသယိတွာ၊ ရှင်လန်းနှစ်သက်ခြင်းကို ဖြစ်စေလျက်။ သတ္တရတ္တိန္ဒိဝံ၊ ခုနစ်နေ့ ခုနစ်ညဉ့်ပတ်လုံး။ ပုပ္ဖမာသနေ၊ ယူဇနာလောက် မြင့်မောက်ဝေဆာ ပန်းနေရာ၌။ နိသီဒိ၊ မျှရှင်တင့်တယ် စမ္ပယ်သီတင်းသုံးတော်မူ၏။ ဤကား အနက်။

သရဒရသေ့သည် ပန်းထီးဖြင့် ဆောင်းမိုးပူဇော်ခြင်း

ဤသို့ မြတ်စွာဘုရား သခင်သည် ပန်းနေရာထက်၌ ထက်ဝယ်ဖွဲ့ခွေ သီတင်းသုံး စံနေတော်မူသည်ရှိသော် နှစ်ပါးကုန်သော အဂ္ဂသာဝက အရှင်တို့သည်လည်းကောင်း၊ ကြွင်းကုန်သော ရဟန်းတို့သည်လည်းကောင်း၊ မိမိ၏ အဖို့ ၌ ခင်းထားသောနေရာ၌ ထိုင်နေ သီတင်းသုံးတော်မူကြကုန်၏။ သရဒရသေ့သည် ကြီးစွာသော ပန်းထီးကိုကိုင်၍ မြတ်စွာဘုရားသခင်၏ အထက်၌ ဗိတာန်ကြက်ဘိသကဲ့သို့ ဆောင်းလျက်ရပ်နေ၏။

မြတ်စွာဘုရား သခင်သည် "ရသေ့တို့၏ ပူဇော် သက္ကာရသည် ကြီးကျယ်သော အကျိုးအာနိသံသ ရှိသည်ဖြစ်ပါစေသတည်း"ဟု ကြုံ ဆင်ခြင်တော်မူ၍ နိရောဓသမာပတ်ကို ဝင်စားတော်မူ၏။ မြတ်စွာဘုရား သမာပတ်ဝင်စားသော အဖြစ်ကိုသိ၍ နှစ်ပါးသော အဂ္ဂသာဝကတို့သည် လည်းကောင်း၊ ကြွင်းသော ရဟန်းတို့သည်လည်းကောင်း၊ နိရောဓသမာပတ်ကို ဝင်စားကုန်၏။ မြတ်စွာဘုရားသည် ခုနစ်ရက်ပတ်လုံး နိရောဓသမာပတ်ကို ဝင်စား၍ နေတော်မူသည်ရှိသော် သရဒရသေ့၏ အတွင်းနေ တပည့်ဖြစ်သော ရသေ့တို့သည် ဆွမ်းရှာခံချိန် အခါကာလသို့ ကျရောက်သည်ရှိသော် တော၌ဖြစ်သော သစ်သီးကြီးငယ်ကို ရှာကြံ သုံးဆောင်၍ ကြွင်းသော ကာလ၌ ဘုရားရှင်တို့အား လက်အုပ်ချီမိုး ရှိခိုးလျက် တည်ကြကုန်၏။ သရဒရသေ့သည်ကား ဆွမ်းရှာခံချိန်အခါ ကာလမျှကိုသော်လည်း မသွားမူ၍ ပန်းထီးကို ဆောင်းမိုးလျက်သာလျှင် ခုနစ်ရက်ပတ်လုံး ပီတိတည်းဟူသော ချမ်းသာဖြင့် လွန်စေ၏။

ခုနစ်သောင်း လေးထောင်သောရသေ့တို့ ရဟန္တာဖြစ်ခြင်း

မြတ်စွာဘုရား သခင်သည်လည်း ခုနစ်ရက်မြောက်ကျ နိရောဓသမာပတ်မှ ထတော်မူသည်ရှိသော် လက်ျာနံပါး၌ ထိုင်နေ သီတင်းသုံးတော်မူသော အဂ္ဂသာဝက နိသဘမထေရ်ကို ခေါ်တော်မူပြီး၍ "ချစ်သား နိသဘ ပူဇော်သက္ကာရကို ပြုကြကုန်သော ရသေ့တို့အား ပန်းနေရာကို ခင်း၍ လှူဒါန်းပူဇော်ရခြင်း၏ အနုမောဒနာတရားကို ဟောကြားခြင်း ပြုလေလော့"ဟု မိန့်ဆိုတိုက်တွန်းတော်မူသောကာလ၊ နိသဘမထေရ်သည်လည်း လေးကျွန်းသေ၌နှင်း စကြာမင်း၏ အထံမှ ရအပ်သော စည်းစိမ်ချမ်းသာ ဌာနန္တရအထူးရှိသော စစ်သူကြီးကဲ့သို့ နှစ်သက်သော စိတ်ရှိသည်ဖြစ်၍ သာဝကပါရမီဉာဏ်၌ တည်လျက် ပန်းအခင်းနေရာ၏ အနုမောဒနာကို အားထုတ်တော်မူ၏ ထိုနိသဘမထေရ်၏တရားဟောပြီးသောအဆုံး၌ ဒုတိယအဂ္ဂသာဝက အနောမကေရ်ကို ခေါ်တော်မူ၍ "ချစ်သား အနောမ သင်သည်လည်း ရသေ့တို့အား တရားကို ဟောလေလော့"ဟု မိန့်ဆိုတော်မူ၏။ အနောမမထေရ်သည်လည်း ပိဋကတ်သုံးပုံတည်းဟူသော မြတ်စွာဘုရား စကားတော်ကို သုံးသပ်မူ၍ တရားတော်ကို ဟောကြားတော်မူ၏။ နှစ်ပါးကုန်သော အဂ္ဂသာဝကတို့၏ တရားဟောခြင်း၌ တစ်ယောက်သောပုဂ္ဂိုလ်မျှလည်း အကျွတ်တရားကိုမရ။

ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသခင်သည် အတိုင်းအရှည် မရှိသော ဘုရားတို့၏ အရာ၌တည်လျက် တရားဟောခြင်းကို အားထုတ်တော်မူ၏။ ဒေသနာတော်၏ အဆုံး၌ သရဒရသေ့ကို ထား၍ အလုံးစုံကုန်သော ခုနစ်သောင်း လေးထောင်မျှလောက်ကုန်သော ရသေ့တို့သည် အရဟတ္တဖိုလ်သို့ ရောက်ကြကုန်၏။ မြတ်စွာ

ဘုရားသခင်သည် ထေ ဘိက္ခုဝေါ် အစရှိသော စကားတို့ဖြင့် လက်တော်ကို ဆန့်တန်းလျက် ဖေဟိဘိက္ခု ခေါ် တော်မူသည် ရှိသော် ထိုရသေ့တို့အား ထိုခဏ၌ သာလျှင် ဆံမုတ်ဆိတ်တို့သည် ကွယ်ပျောက်လျက် ရှစ်ပါးသော ပရိက္ခရာတို့သည် ကိုယ်၌ စွပ်ကုန်သည်ဖြစ်၍ အဝါခြောက်ဆယ် ရင့်ကြွယ်သော မထေရ် မြတ်ကဲ့သို့ တရည်းတည်း အထမြောက်၍ ခီဏာသဝအစစ် ရဟန္တာဖြစ်ကြ လေကုန်၏။

သရဒရသေ့၏ ဆုတောင်း ပတ္တနာ

သရဒရသေ့သည် အဘယ်ကြောင့် အရဟတ္တဖိုလ်သို့ မရောက်လေသနည်း ဟူမူကား ပျံ့လွင့်သော စိတ်ရှိသောကြောင့် မရလေသည်။ ထိုသရဒရသေ့သည် မြတ်စွာဘုရားသခင်တို့၏ နှစ်ခုမြောက်သော နေရာ၌နေလျက် သာဝကပါရမီ ဉာဏ်၌ တည်ပြီးသော် တရားတော်ကို ဟောကြားသော အဂ္ဂသာဝက နိသဘ မထေရ်၏ ဟောအပ်သောတရားတော်ကို နာယူအံ့ဟု အားထုတ်သောကာလမှ စ၍ "ငါသည်လည်း နောင်ပွင့်လတ္တံ့သော မြတ်စွာဘုရားသခင် ကိုယ်တော် မြတ်၏ သာသနာတော်၌ ဤအရှင်သည် သာဝကပါရမီဉာဏ်ဖြင့် ရအပ်သော ဓုရကို ရရှိပါမူကား ကောင်းလေစွ တကား" ဟု စိတ်ကို ဖြစ်စေ၏။ ထိုသရဒရသေ့ သည် ထိုကဲ့သို့သော စိတ်၏အကြံ အဆင်ခြင်ဖြင့် မြတ်သော အရဟတ္တဖိုလ်ကို ထိုးထွင်း၍ သိမြင်ခြင်းငှါ မစွမ်းနိုင်လေသတည်း။

ထိုအခါ သရဒရသေ့သည် မြတ်စွာဘုရားသခင် ကိုယ်တော်မြတ်ကို ရှိသေ မြတ်နိုး ရှိခိုးပြီး၍ မြတ်စွာဘုရား၏ ရှေ့တော်၌ တည်နေပြီးသောကာလ ဘုန်းတော်ကြီးမြတ်တော်မူလှသော မြတ်စွာဘုရား အရှင်ဘုရားတို့၏ အခြားမဲ့ ဖြစ်သောနေရာ၌ ထိုင်နေသီတင်းသုံးသော ရဟန်းသည် အရှင်ဘုရားတို့၏ သာသနာ၌ အဘယ်အမည်ရှိသည် ဖြစ်ပါသနည်းဟု မေးလျှောက်၏။ သရဒ ရသေ့ ဤသူသည်ကား ငါဘုရားသည် တရားဓမ္မစက်ကို မိန့်မြွက်ဟောဖော် လည်စေတော်မူသည်ရှိသော် သာဝကပါရမီဉာဏ်၏ အထွတ်အထိပ်သို့ ရောက် သော တစ်ဆယ့်ခြောက်ပါးကုန်သော ပညာအခြင်း ထိုထွင်း၍ သိသည်ဖြစ်၍ တည်သော ငါဘုရားသာသနာတော်၌ အဂ္ဂသာဝက နိသဘမထေရ် မည်ပေ သတည်းဟု မိန့်တော်မူ၏။

ထိုအခါမှ သရဒရသေ့က ဘုန်းတော်ကြီးမြတ်တော် မူလှပေသော မြတ်စွာ ဘုရား အကျွန်ုပ်သည် ခုနစ်ရက်ပတ်လုံး ပန်းထီးကို ဆောင်းမိုးသဖြင့် တန်ခိုး တော်သခင် ဘုရားရှင်ကို ကြည်လင်ကော်ရော် ပူဇော်ပါသည်။ ထိုသို့ ရှိသေ ညွတ်နူး အထူးသဖြင့် ပူဇော်အပ်သော ကောင်းမှု၏ အကျိုးဖြင့် အကျွန်ုပ်သည် တပါးသော နတ်တို့ကို အစိုးရသော သိကြားမင်း၏ အဖြစ်ကို လည်းကောင်း

ဖြဟ္မာမင်း၏ အဖြစ်ကိုလည်းကောင်း အလိုဆန္ဒ မတောင့်တပါ။ နောင်လာလတ္တံ့သော အနာဂတ်ကာလ၌ အကျွန်ုပ်သည် ဤနိဒါနဖြစ်သော မထေရ်ကဲ့သို့ တစ်ဆူသော ဘုရားရှင်၏ အဂ္ဂသာဝက ဖြစ်ရပါလို၏ဟု ဆုတောင်းပတ္ထနာခြင်းကို ပြု၏။

မြတ်စွာဘုရားသခင်သည် ဤယောကျ်ား၏ ဆုတောင်းပတ္ထနာသည် ပြည့်စုံလတ္တံ့လေလောဟု အနာဂတံသ ဉာဏ်တော်ကို စေလွှတ်၍ ကြည့်ရှုတော်မူသည်ရှိသော် ကမ္ဘာတစ်သိန်း အလွန်ရှိသော တစ်သင်္ချေကိုလွန်၍ ပြည့်စုံလတ္တံ့သည် အဖြစ်ကို မြင်တော်မူ၏။ ယင်းသို့ မြင်တော်မူသောကာလ သရဒရသေ့ကို မြတ်စွာဘုရားသခင် ကိုယ်တော်မြတ်က "အချင်းသရဒ အသင် ပြုအပ်သော ဆုတောင်းပတ္ထနာသည် အချည်းနှီးမဖြစ်လတ္တံ့။ နောင်အခါကာလ ကမ္ဘာတစ်သိန်း အလွန်ရှိသော တစ်သင်္ချေကို လွန်မြောက်၍ ဂေါတမ မည်သော ဘုရားသည် လူတွင်ထင်ရှား ဘုရားဖြစ်တော်မူလတ္တံ့။ ထိုဂေါတမဘုရား၏ မယ်တော်သည်ကား မဟာမာယာ မိဖုရားမည်သည် ဖြစ်လတ္တံ့၊ ခမည်းတော်ကား သုဒ္ဓေါဒနမင်းကြီးမည်သည် ဖြစ်လတ္တံ့၊ သားတော်ကား ရာဟုလာ အမည်ရှိလတ္တံ့၊ အလုပ်အကျွေးကား အာနန္ဒာအမည် ရှိလတ္တံ့၊ ဒုတိယ အဂ္ဂသာဝကကား မောဂ္ဂလာန် အမည်ရှိလတ္တံ့၊ သင်သရဒ ရသေ့သည်ကား ထိုဂေါတမဘုရား၏ တရားစစ်သူကြီးဖြစ်သော သာရိပုတ္တရာအမည်ရှိသော ပဌမအဂ္ဂသာဝက ဖြစ်ပေလတ္တံ့"ဟု ဗျာဒိတ်စကား ညွန်ကြားတော်မူ၏။ ဤသို့ ဗျာဒိတ်စကား ညွန်ကြားမြွက်ဖော် တရားဟောတော်မူပြီး၍ ရဟန်းသံဃာတော်အပေါင်း ခြံရံလျက် ကောင်းကင်သို့ ပျံတက်ကြွသွားတော်မူလေ၏။

သိရိဝဍ္ဎနသူကြွယ်၏ ဆုတောင်းပတ္ထနာ

သရဒရသေ့သည်လည်း မိမိ၏ အန္တေဝါသိက ဖြစ်ကုန်သော မထေရ်တို့၏ အထံသို့သွား၍ မိမိနှင့် ချစ်ကျွမ်းဝင်သော အဆွေခင်ပွန်းဖြစ်သော သိရိဝဍ္ဎနသူကြွယ်အား သတင်းစကားကို လျှောက်ကြားလိုက်၏။ အရှင်ဘုရားတို့ အရှင်မြတ်တို့သည် အကျွန်ုပ်၏ အဆွေခင်ပွန်းဖြစ်သော သိရိဝဍ္ဎနသူကြွယ်အား အသင်၏ အဆွေခင်ပွန်းဖြစ်သော သရဒရသေ့သည် အနောမဒဿီ မြတ်စွာဘုရားသခင်၏ ခြေတော်ရင်းဝယ် နောင်အနာဂတ်ကာလ၌ ပွင့်တော်မူလတ္တံ့သော ဂေါတမမြတ်စွာဘုရားသခင်၏ သာသနာတော်၌ အဂ္ဂသာဝကအရာကို တောင့်တပန်ဆင်အပ်၏၊ အသင်သည်လည်း ဒုတိယ အဂ္ဂသာဝက အရာကို တောင့်တပတ္ထနာလေလော့ဟု မိန့်တော်မူလိုက်ကြပါဟု လျှောက်ကြားပြီးမှ မထေရ်တို့ ရှေးဦးကပင်လျှင် တစ်ခုသော နံပါးဖြင့် လျင်စွာသွား၍ သိရိဝဍ္ဎနသူကြွယ်၏ နေအိမ်တံခါး၌ ရပ်လေ၏။

သီရိဝစ္ဆန သူကြွယ်လည်း ငါ၏ အဆွေခင်ပွန်း ချစ်ကျွမ်းဝင်လှသော အရှင်သည် ကာလရှည်စွာ မကြွလာခြင်းကြောင့် မမြင်ရသည်ကား ကြာမြင့်လေပြီ။ ယခုတဖန် ကြွတော်မူလာပြန်ပေသည်ဟု နေရာတို့ကို ကောင်းမွန်စွာ ခင်းစေ၍ မိမိသည် နိမ့်သောနေရာ၌နေလျက် အရှင်ဘုရား အရှင်မြတ်အား ပရိသတ်အများ အတွင်းနေတပည့်သားတို့သည် မထင်မြင်ချေတကားဟု လျှောက်ထား မေးမြန်း၏။ ထိုအခါ သရဒရသေ့က အဆွေ သီရိဝစ္ဆန တပည့်ပရိသတ်တို့ကို မထင်မြင်ချေသည်တကား ဟုတ်ပေ၏။ ငါတို့နေရာဖြစ်သော ကျောင်းသင်္ခမ်းသို့ အနောမဒဿီ မြတ်စွာဘုရားသည် ကြွလာတော်မူ၏။ ယင်းသို့ ကြွလာတော်မူသော ကာလ ငါတို့သည် ထိုမြတ်စွာဘုရားအား မိမိ၏ အစွမ်းသတ္တိရှိသည်အလျောက် ပူဇော်သက္ကာရကို ပြုကြကုန်သည်ရှိသော် မြတ်စွာဘုရားသခင်သည် အလုံးစုံသောသူတို့အား တရားဟောကြားတော်မူ၏။ တရားတော်၏ အဆုံး၌ ငါ့ကိုချန်ထား၍ ကြွင်းကုန်သော တပည့်အပေါင်းတို့သည် အရဟတ္တဖိုလ်သို့ ရောက်၍ ရဟန်း ပြုကြကုန်၏။ ငါသည် မြတ်စွာဘုရားသခင် ကိုယ်တော်မြတ်၏ တပည့်သာဝကဖြစ်သော နိသဘမထေရ်ကိုမြင်၍ နောင်လာလတ္တံ့သော အနာဂတ်ကာလ၌ ပွင့်တော်မူလတ္တံ့သော ဂေါတမမည်တော်မူသော မြတ်စွာဘုရားသခင်၏ သာသနာတော်၌ အဂ္ဂသာဝက ဌာနန္တရကို တောင့်တ ဆုပန်လိုက်ပေသည်။ အဆွေဖြစ်သော အသင်သည်လည်း ထိုဂေါတမမြတ်စွာ ဘုရားသခင်၏ သာသနာတော်၌ ဒုတိယအဂ္ဂသာဝက ဌာနန္တရကို တောင့်တဆုပန် ပါလေလော့ဟု ပြောဆို၏။

အရှင်ဘုရား အကျွန်ုပ်အား မြတ်စွာဘုရားတို့နှင့်အတူတကွ အကျွမ်းဝင်ခြင်း မရှိပါဟု သီရိဝစ္ဆနသူကြွယ်က လျှောက်လျှင် အဆွေဒါယကာ သူကြွယ် မြတ်စွာဘုရားသခင် ကိုယ်တော်မြတ်တို့နှင့်တကွ စကားပြောဆိုသောအရာမှာ ငါ၏ တာဝန်ဖြစ်စေ၊ အသင်သည် ကြီးကျယ်စွာသော ပူဇော်သက္ကာရကိုသာ ပြုစုစီရင်လေလော့ဟု ပြောဆို၏။ သီရိဝစ္ဆန သူကြွယ်လည်း ထိုသရဒရသေ့၏ စကားကို မှတ်သားကြားနာ၍ မိမိ၏ နေအိမ်တံခါး၌ ရှစ်မင်းပယ်မျှ လောက်သော အရပ်ဒေသကို ညီညွတ်သာယာလှသော မြေပြင်ကို ပြုစေ၍ သဲကို ကြဲဖြန့်ပြီးသော် ပေါက်ပေါက်လျှင် ငါးခုမြောက်သော ပန်းတို့ကို ကြဲဖြန့်စေ၍ ကြာညိုပန်းတို့ဖြင့် ပြည့်လျှမ်းအထပ်ထပ် မဏ္ဍပ်ကိုမိုးပြီးလျှင် မြတ်စွာဘုရားတို့၏နေရာကို ခင်းစေ၍ ကြွင်းသော ရဟန်းတို့ နေရာတို့ကိုလည်း အသီးသီးပြုပြင်၍ ကြီးကျယ်စွာသော ပူဇော်သက္ကာရကို ပြုပြင်စီရင်ပြီးသော် မြတ်စွာဘုရားသခင်ကိုယ်တော်မြတ်တို့အား ပင့်ဖိတ်ခြင်းငှါ သရဒရသေ့အား အမှတ်သင်္ကေတကိုပေး၏။ သရဒရသေ့လည်း ဘုရားအမှူးရှိသော ရဟန်း သံဃာကိုယူပြီးသော် ထိုသီရိဝစ္ဆနသူကြွယ်၏ နေအိမ်သို့ ကြွတော်မူ၏။

သီရိဝစုနသူကြွယ်လည်း ခရီးဦး ကြိုဆိုခြင်းကိုပြု၍ မြတ်စွာဘုရားသခင်၏ လက်မှ သပိတ်တော်ကို ယူပြီးလျှင် မဏ္ဍပ်သို့သွင်း၍ခင်းထားအပ်သောနေရာသို့ ပင့်တင်လျှောက်ထား ခင်းထားသောနေရာတို့၌ သီတင်းသုံးတော် မူသော ဘုရားအမှူးရှိသော ရဟန်း သံဃာတော်အပေါင်းအား အလှူရေစက်ကို သွန်း ဆက်ပေးလှူ၍ မွန်မြတ်သောခဲဖွယ် ဘောဇဉ်ဖြင့် ကောင်းမွန်စွာ လုပ်ကျွေး ပြီးသော် ဆွမ်းစားပြီးသည်အဆုံးသို့ ကျသောအခါ ဘုရားအမှူးရှိသော သံဃာတော်အပေါင်းကို ကောင်းမွန်တင့်အပ် မြတ်သောသူတို့အားထိုက်လျော် လျောက်ပတ်ကုန်သော အဝတ်တို့ဖြင့် ဖုံးလွှမ်းလှူဒါန်း၍ အရှင်ဘုရား အကျွန်ုပ်သည် ကြီးကျယ်စွာ အားထုတ်၍ ပြုလုပ်အပ်သော ဤနေရာမဏ္ဍပ်၌ တစ်ထပ်တည်းမျှသော ဆွမ်းကိုသာ လှူဒါန်းလုပ်ကျွေးရသဖြင့် အနည်းငယ် မျှသာ ဖြစ်ရခြင်းသည် မသင့်မလျော်ပါ၊ ဤသို့သောအမှတ်ဖြင့်သာ မြတ်စွာ ဘုရားသခင်သည် သံဃာတော်အပေါင်းနှင့်တကွ ခုနစ်ရက်ပတ်လုံး ကြွ၍ တပည့်တော်အား အစဉ်သနားသဖြင့် ချီးမြှင့်တော်မူပါကုန်ဟုလျှောက်ကြား သော ကာလ မြတ်စွာဘုရားသခင်သည် ဆိတ်ဆိတ်သည်းခံတော်မူ၏။

သီရိဝစုနသူကြွယ်သည် ထိုအမှတ်ဖြင့်သာလျှင် အစဉ်မပြတ်ခုနစ်ရက်ပတ်လုံး အလှူကြီးကို ဖြစ်စေပြီး၍ မြတ်စွာဘုရားသခင်ကို ကြည်လင်မြတ်နိုး ရှိခိုး ဝပ်တုပ် လက်အုပ်မြှောက်ချီ ရပ်တည်လျက် လျှောက်ကြားသည်မှာဘုန်းတော် အလွန်ကြီးမြတ်တော်မူလှသော မြတ်စွာဘုရား ဘုရားတပည့်တော်၏ အဆွေ ဖြစ်သော သရဒရသေ့သည် အကြင်မြတ်စွာဘုရားသခင်၏ အဂ္ဂသာဝက ဖြစ်ရပါလို၏ဟု ဆုတောင်းပတ္ထနာ၏။ ဘုရားတပည့်တော်သည်လည်း ထို အဆွေ သရဒရသေ့ ဆုတောင်းပန်ဆင်သော ဘုရားသခင်၏ အထံ၌ ဒုတိယ အဂ္ဂသာဝက ဖြစ်ရပါလိုကြောင်း ဆုတောင်းပတ္ထနာပါသည်ဟုလျှောက်၏။

မြတ်စွာဘုရားသခင်သည် အနာဂတ်ကို ကြည့်ရှုတော်မူ၍ ထိုသီရိဝစုန သူကြွယ်၏ ဆုတောင်း ပတ္ထနာသည် ပြည့်စုံလတ္တံ့သည်ကို မြင်တော်မူ၍ သင်သည် ဤကမ္ဘာမှ ကမ္ဘာတစ်သိန်း အလွန်ရှိသော တစ်သင်္ချေကိုလွန်၍ ဂေါတမခည်သော ဘုရား၏ ဒုတိယ အဂ္ဂသာဝကဖြစ်လတ္တံ့ဟု ဗျာဒိတ်စကား ကြားတော်မူ၏။ ဘုရားရှင်တို့၏ ဗျာဒိတ်စကားကို ကြားရသောကာလ သီရိ ဝစုန သူကြွယ်သည် အလွန်နှစ်သက် ရွှင်လန်း ဝမ်းသာသော စိတ်သည်ဖြစ်၏။ မြတ်စွာဘုရားသခင်သည်လည်း ဆွမ်းအနုမောဒနာကို ပြု၍ အခြံအရံနှင့်တကွ ကျောင်းတော်သို့သာလျှင် ကြွတော်မူ၏။

ချစ်သားရဟန်းများတို့ ငါ၏သားတော်ဖြစ်ကုန်သော သာရိပုတ္တရာ, မောဂ္ဂလာန်တို့သည် ထိုအခါကာလက တောင့်တဆုပန်ခဲ့သော ဤသို့သော

ပတ္တနာသည်ရှိ၏။ ပတ္တနာရှိသည်အားလျော်စွာ ထိုသာရိပုတ္တရာ, မောဂ္ဂလာန်တို့သည် အဂ္ဂသာဝက ဌာနန္တရကို ရကြလေကုန်သည်။ ငါဘုရားသည် မျက်နှာလိုက်စား အဂတိတရားဖြင့် ပေးသနားတော်မူသည်မဟုတ်ဟု မိန့်တော်မူသည်ရှိသော်—

သိဉ္စည်းဆရာကြီး အကြောင်းကို လျှောက်ထားခြင်း

အရှင် သာရိပုတ္တရာ အရှင် မဟာမောဂ္ဂလာန် ဟူကုန်သော နှစ်ပါးကုန်သော အဂ္ဂသာဝကတို့သည် မြတ်စွာဘုရား သခင်ကို ကြည်လင်ညွတ်လျှိုး ရှိခိုးလက်အုပ်ချီလျက် ဘုန်းတော်ကြီးမြတ်တော် မူလှသော မြတ်စွာဘုရား....တပည့်တော်တို့သည် အိမ်ရာထောင်သော လူ့ဘောင်၌ နေကုန်လျက် တောင်ထိပ် သဘင်ပွဲကို ရှုခြင်းငှါ သွားကြပါကုန်သည် အစရှိသည်တို့ဖြင့် အကြင်မျှလောက် အသဇိ မထေရ်၏ အထံသို့ ရောက်၍သောတာပတ္တိဖိုလ်ကို ထိုးထွင်း၍ သိသည်တိုင်အောင် ပစ္စုပ္ပန်၌ဖြစ်သော အကြောင်းကို ရှုံးပေါင်းလျှောက်ကြား၍ ဘုန်းတော် ကြီးမြတ်တော်မူလှသော မြတ်စွာဘုရား....ဘုရားတပည့်တော်တို့သည် ဆရာဖြစ်သော သိဉ္စည်း၏ အထံသို့ သွား၍ အရှင်ဘုရားတို့၏ ခြေတော်ရင်းသို့ ဆောင်ခြင်းငှါ ထိုသိဉ္စည်းဆရာ၏ အယူဝါဒ အနှစ်သာရ မရှိသည်၏ အဖြစ်ကို ပြောကြားလျက် အရှင်မြတ်၏ ခြေတော်ရင်း၌ ဆည်းကပ်ခြင်း၏ အကျိုးအာနိသံသကို ပြပြီးလျှင် ခေါ်ဆောင်ကြပါသည်။ ထိုအခါ သိဉ္စည်းဆရာက အမောင်တို့ ယခုအခါ သူတပါးတို့၏ အထံ၌ အဆုံးအမ ဩဝါဒကို ခံလျက် အတွင်းနေတပည့်၏ အဖြစ်ဖြင့် နေရခြင်းမည်သည်ကား အိုးစရည်းကြီး၌ သွန်းလောင်းအပ်သော အိုးငယ်နှင့် တူ၏။ အိုတပည့်တို့ ငါသည် များစွာကုန်သော တပည့်ဒကာ အပေါင်းတို့ဆရာ အိုးစရည်းကြီးနှင့် တူစွာ ဖြစ်ဖူးပါလျက် ယခုတဖန် အိုးငယ်၏ ပမာကဲ့သို့ သူတပါး၏ အထံ၌ အတွင်းနေတပည့်အဖြစ်ဖြင့် နေရမည်အရာကို မစွမ်းနိုင်ပါဟု ပြောကြားပါသည်။ ယင်းသို့ ပြောကြားသည်ကာလ တပည့်တော်တို့က ဆရာ ယခုအခါ၌ များစွာသော လူအပေါင်းတို့သည် ပန်းနံ့သာ စသည်လက်စွဲလျက် မြတ်စွာဘုရားသခင်၏ အထံသို့သာ သွား၍ ပူဇော်လတ္တံ့။ အသင်တို့သည် အဘယ်သို့ ဖြစ်နိုင်ပါကုန်လတ္တံ့နည်းဟု မေးသောအခါ သိဉ္စည်းဆရာက အမောင်တို့ ယခုလောက၌ ပညာရှိသော သူကတည်း များသလော၊ သို့မဟုတ် နုန့်နှေးတွေဝေ ဖျင်းသိမ်သော သူကတည်း များသလောဟု ပြန်၍တဖန် မေးပြန်ပါသည်၊ ယင်းသို့ မေးသောကာလ တပည့်တော်တို့က ဆရာ နုန့်နှေးတွေဝေ သိမ်ဖျင်းသောသူက ပေါများပါသည်ဟု ပြောလျှင် တပည့်တို့ ထိုသို့ တပြီးကား ပညာရှိသောသူတို့သည် ရဟန်းဂေါတမ၏ အထံသို့ သွားကြကုန်လတ္တံ့၊ နုန့်နှေးတွေဝေသော ပညာမရှိသောသူတို့သည် ငါ၏အထံသို့ လာကြ

ကုန်လတ္တံ့၊ အသင်တို့သည်သာ သွားကြကုန်လောဟု တပည့်တော်တို့ကိုသာ စေလွှတ် ခွင့်ပေးလိုက်ပါသည်။ ထိုသိဥ္စည်းဆရာသည် အရှင်မြတ်၏ အထံသို့ ချဉ်းကပ်လာရောက်ခြင်းငှါ အလိုဆန္ဒ စိုးစဉ်းမျှ မရှိပါဘုရားဟု လျှောက်ထား ကြကုန်၏။

မျှားစွာသောရဟန်းတို့ သောတာပန် စသည်တည်ခြင်း

ယင်းသို့ လျှောက်ထားကြသော ထိုစကားကို ကြားတော်မူလျှင် မြတ်စွာ ဘုရားသခင် ကိုယ်တော်မြတ်က ချစ်သားရဟန်းတို့ သိဥ္စည်းပရိဗိုဇ်သည် မိမိ မိစ္ဆာဒိဋ္ဌိအယူ၏ အနှစ်သာရ အနည်းငယ်မျှ မရှိသည်ကို အနှစ်သာရရှိသည်ဟူ၍ ယူ၏ ၊အနှစ်သာရရှိသော သူတော်ကောင်းတရားကိုလည်း အနှစ်သာရမရှိဟု ယူ၏။ အသင်တို့သည်ကား ဖြည့်ဆည်းပူးအပ်သော ပါရမီ စုံညီပြည့်ဘိ ပညာရှိ ဖြစ်ကြကုန်သောကြောင့် အနှစ်သာရရှိသော သူတော်ကောင်းတို့ တရားကို အနှစ်သာရအားဖြင့် သိ၍ အနှစ်သာရမရှိသော မသူတော်မိစ္ဆာတို့ တရားကို အနှစ်သာရမရှိသော ဖြစ်အင်ကို ဒိဋ္ဌထင်ထင် သိမြင်ခြင်းရှိသည်ဖြစ်၍ အနှစ်သာရမရှိသော မသူတော်မိစ္ဆာ ယုတ်မာသော တရားကို ပယ်ရှားစွန့်လွှတ် လျက် အနှစ်သာရ ပြည့်ဝ ကောင်းမြတ်သော သူတော်ကောင်းတရားကိုသာ ယူကြလေကုန်သတည်း ဟူ၍ မိန့်တော်မူပြီး၍ —

အသာရေ သာရမတိနော၊ သာရေ စာသာရဒဿိနော။
တေ သာရံ နာဓိဂစ္ဆန္တိ၊ မိစ္ဆာသင်္ကပ္ပဂေါစရာ။

သာရဉ္စ သာရတော ဉတွာ၊ အသာရဉ္စ အသာရတော။
တေ သာရံ အဓိဂစ္ဆန္တိ၊ သမ္မာသင်္ကပ္ပဂေါစရာ—

ဟူသော နှစ်ဂါထာတို့ကို ဟောကြားတော်မူ၏။

ထိုဒေသနာပါဠ် ဂါထာ၏ အဆုံး၌ မျှားစွာသော သူတို့သည် သောတာပတ္တိဖိုလ် စသည်တို့သို့ ရောက်ကုန်၏။

ဂါထာတို့အနက်ကား။ ။ယေ၊ အကြင်ပုဂ္ဂိုလ်တို့သည်။ အသာရေ၊ အနှစ် မပါ အကာဖြစ်ငြား တိတ္ထိတို့တရား၌။ သာရမတိနော၊ အနှစ်သာရ ပြည့်ဝ သည်ဟု အယူရှိကုန်၏။ သာရေ စ၊ အနှစ်သာရ ပြည့်ဝစုံပေါင်း သူတော်ကောင်း တရား၌လည်း။ အသာရဒဿိနော၊ အနှစ်မပါ အကာအတိ အမြင်ရှိကုန်၏။ မိစ္ဆာသင်္ကပ္ပဂေါစရာ၊ အကြံယုတ်မာ မိစ္ဆာဝိတက်၏ ကျက်စားရာ ဖြစ်ကုန်သော။ တေ၊ ထိုပုဂ္ဂိုလ်တို့သည်။ သာရံ၊ သီလသမာဓိ စရှိတုံလစ် ဂုဏ်အနှစ်ကို။ နာဓိဂစ္ဆန္တိ၊ မရနိုင်လေကုန်။

သာရဥ္စ၊ အနှစ်သာရ ပြည့်ဝစုံပေါင်း သူတော်ကောင်းတရားကိုလည်း။ သာရတော၊ အနှစ်သာရ ပြည့်ဝသောအားဖြင့်။ ဝါ၊ အနှစ်သာရ ပြည့်ဝ၏ဟူ၍။ အသာရဉ္စ၊ အနှစ်မဲ့သာ အကာအတိအားဖြင့် တတ္ထိတို့၏ တရားကိုလည်း။ အသာရတော၊ အနှစ်မဲ့သာ အကာအတိအားဖြင့်။ ဝါ၊ အနှစ်မဲ့သာ အကာအတိဟူ၍။ ဉတွာ၊ကေန်ဆတ်ဆဲတ် တပ်အပ်ထင်ထင် သိမြင်၍။ ဝါ၊သ်မြင်သည်ရှိသော်။ ဝါ၊ သိမြင်သောကြောင့်။ သမ္မာသင်္ကပ္ပဂေါစရာ၊ အကြံကောင်းစွာ သမ္မာဝိတက်၏ ကျက်စားရာ ဖြစ်ကုန်သော။ တေ၊ ထိုပုဂ္ဂိုလ်တို့သည်။ သာရံ၊ သီလသမာဓိ စရှိတုံလစ် ဂုဏ်အနှစ်ကို။ အဓိဂစ္ဆန္တိ၊ ရကြလေကုန်၏။ ဤကား အနက်။

ဓမ္မပဒ ယမကဝဂ်၌ ရှစ်ခုမြောက်သော သာရိပုတ္တရာမထေရ် မောဂ္ဂလာန်မထေရ်တို့၏ ဝတ္ထုကား ဤတွင်ရှေ့ပြီး၏။

၉။ အရှင်နန္ဒမထေရ်ဝတ္ထု

ယထာ အဂါရံ-အစရှိသော ဤဓမ္မဒေသနာ ပ်ဋ္ဌဂါထာတို့ကို လူနတ်ပြဟ္မာ သတ္တဝါတို့၏ ဆရာတစ်ဆူ ဖြစ်တော်မူသော သယမ္ဘူထွတ်ထား မြတ်စွာဘုရားသခင်သည် သာဝတ္ထိပြည်မှန် ဇေတဝန် ရွှေကျောင်း၌ ကိန်းအောင်းမွေ့လျော် သီတင်းသုံး စံနေတော်မူသောကာလ ညီတော်ဖြစ်သော အရှင်နန္ဒမထေရ်ကို အကြောင်းပြုသော်အားဖြင့် ဟောကြားတော်မူ၏။

အကြောင်းအတ္ထုပ္ပတ္တိ စကားစဉ်ကား ဤသို့တည်း

မြတ်စွာဘုရားသခင် ကိုယ်တော်မြတ်သည် လည်စေအပ်သော ဓမ္မစကြာ တရား ရှိတော်မူသဖြင့် ရာဇဂြိုဟ်ပြည်သို့ ကြွရောက်၍ ဝေဠုဝန်ကျောင်းတော်၌ သီတင်းသုံး စံနေတော်မူသည်ရှိသော် ငါ၏သားတော်ကို ငါ့အား ဆောင်ယူ၍ ပြကြပါကုန်လော့ဟု ခမည်းတော် သုဒ္ဓေါဒနမင်းကြီးသည် စေလွှတ်အပ် ကုန်သော တစ်ထောင်သော ပရိသတ်ဗိုလ်ပါ အခြံအရံရှိကုန်သော တစ်ကျိပ် ကုန်သော တမန်တို့တွင် အလုံးစုံသော တမန်တို့၏ နောက်ဆုံးသွား၍ အရဟတ္တ ဖိုလ်သို့ ရောက်သော ကာဠုဒါယီမထေရ်သည် သွားအံ့သော အခါကာလကို သိ၍ ခရီးလမ်း၏ ဂုဏ်ကျေးဇူးကို ချီးမွမ်းထောမနာ၍ လျှောက်ထားသဖြင့် နှစ်သောင်းကုန်သော ရဟန္တာတို့ဖြင့် ခြံရံလျက် ကပိလဝတ်ပြည်သို့ ပင့်ဆောင်ခဲ့၍ ဆွေတော်မျိုးတော်တို့၏ အစည်းအဝေး၌ ပေါက္ခရဝတီမိုးရွာသော အတ္ထုပ္ပတ္တိကို အကြောင်းပြုပြီးလျှင် ဝေဿန္တရာမင်းကြီး၏ ဇာတ်ကို ဟောတော်

မှု၍ နက်ဖြန်မိုးသောက် ရောက်သော်နေ့၌ ဆွမ်းခံခြင်းအလို့ငှါ ဝင်တော်မူသည် ရှိသော် ခမည်းတော် မင်းတရားသည် လျှောက်ထားသည် အရကြောင့် "ဥတ္တိဋ္ဌေ နပ္ပမဇ္ဇေယျ"အစရှိသော ဂါထာဖြင့် ခမည်းတော် မင်းမြတ်ကို သောတာပတ္တိဖိုလ်၌ တည်စေ၍ ဓမ္မဥ္စရေ-အစရှိသော ဂါထာဖြင့် မိထွေးတော် ဖြစ်သော မဟာပဇာပတိဂေါတမီကို သောတာပတ္တိဖိုလ်၌ တည်စေ၏။ ခမည်းတော် မင်းကြီးအားလည်း သကဒါဂါမိဖိုလ်၌ တည်စေတော်မူပြီးသော် ဆွမ်းစားခြင်းကိစ္စ ပြီးဆုံးသောကာလ၌ ရာဟုလမာတာ ယသောဓရာ မိဖုရား၏ အဆောင်သို့ ကြွဝင်တော်မူ၍ ရာဟုလမာတာ ယသောဓရာ မိဖုရား၏ ဂုဏ်ကျေးဇူးစကားကို အမှီပြုလျက် စန္ဒကိန္နရီဇာတ်ကို ဟောတော်မူပြီးသည် နောက် နှစ်ရက်မြောက်အကျဝယ် ညီတော်နန္ဒမင်း၏ အဘိသိက်သွန်းသော မင်္ဂလာ၊ အိမ်တက်မင်္ဂလာ ထိမ်းမြားခြင်းမင်္ဂလာတို့သည် ဖြစ်ကုန်သည်ရှိသော် ဆွမ်းခံခြင်းအလို့ငှါ ကြွဝင်တော်မူ၍ မင်္ဂလာတရားကို ဟောကြားတော်မူပြီးလျှင် ညီတော် နန္ဒမင်းသား၏ လက်၌ သပိတ်တော်ကို ပေးအပ်လျက် နေရာမှထ၍ ကြွသွားတော် မူသည်ရှိသော် နန္ဒမင်းသား၏ လက်မှ သပိတ်တော်ကို မယူဘဲ သာလျှင် ကြွသွားတော်မူ၏။

နန္ဒမင်းသားသည်လည်း မြတ်စွာဘုရားသခင်၌ ရိုသေသောအားဖြင့် အရှင်ဘုရားတို့သည် သပိတ်တော်ကို ယူကြကုန်လော့ဟု ဆိုခြင်းငှါ မဝံ့လေ သောကြောင့် ဤသို့ကြံဆင်ခြင်၏၊ နောင်တော် ဘုရားသည် ထိုစောင်းတန်းဦး၌ သပိတ်တော်ကို ယူလတ္တံ့ဟု အောက်မေ့မှတ်ထင်၏။ မြတ်စွာဘုရားသခင်သည် ထို စောင်းတန်း လှေကားဦး၌လည်း သပိတ်တော်ကို ယူတော်မမူ၊ နန္ဒ မင်းသားသည် ဤစောင်းတန်း လှေကားဦး၌ မယူစေကာမူ ဤမှတပါးဖြစ်သော စောင်းတန်းလှေခါးရင်း၌ ယူလတ္တံ့ဟု အောက်မေ့ မှတ်ထင်၏။ ထိုစောင်းတန်း ရင်း၌လည်း မြတ်စွာဘုရားသခင်သည် ယူတော်မမူ၊ ဤစောင်းတန်း၌ မယူစေ ကာမူ ဤမှ တပါးသော မင်းရင်ပြင်သို့ ကျလျှင် ယူတော်မူလတ္တံ့ဟု အောက်မေ့ မှတ်ထင်၏။ မြတ်စွာဘုရားသခင်သည် ထိုမင်းရင်ပြင်၌လည်း ယူတော်မမူ။ နန္ဒမင်းသားလည်း ပြန်လည်ခြင်းငှာ အလိုရှိသဲည်ဖြစ်၍ မနှစ်သက်ဘဲသာလျှင် ဘုရားသခင်အား ရိုသေသော ဂါရဝတရားဖြင့် အရှင်ဘုရားတို့သည် သပိတ်တော်ကို ယူတော်မူပါလော့ဟု လျှောက်ထားခြင်းငှာ မဝံ့သည်ဖြစ်၍ ဤအရပ်သို့ကျလျှင် ယူတော်မူလတ္တံ့၊ ဤအရပ်သို့ကျလျှင် ယူတော်မူလတ္တံ့ဟု မျှော်လင့်ကြံစည်၍သာ လိုက်သွားရရှာ၏။

ဇနပဒကလျာဏီ၏ မှာစကား

ထိုသို့ အစဉ်တစိုက် လိုက်သွားရသော ခဏ၌ ဇနပဒကလျာဏီ မင်းသမီး၏ အလုပ်အကျွေးတို့သည် ဇနပဒကလျာဏီအား အို အရှင်မ မြတ်စွာဘုရားသခင်

ကိုယ်တော်မြတ်သည် မောင်တော် နန္ဒမင်းသားကို ခေါ်ဆောင်၍ ကြွသွားတော်မူလေပြီ။ အရှင်မတို့သည် ထိုနန္ဒမင်းသားနှင့်ကင်း၍ အဘယ်ကဲ့သို့သော အမှုကို ပြုကြကုန်လတ္တံ့နည်းဟု ပြောကြားကုန်၏။ ဇနပဒကလျာဏီမင်းသမီးသည် ထိုသူတို့ ပြောကြားသော စကားကိုကြားတည့်လျှင် ဦးခေါင်းဆေးမြောက် ရေပေါက်များစွာ ကျထွက်ယိုစီး ပြေပြီးဖြစ်လျက် ထက်ဝက်မျှ ဖြီးအပ်သော ဆံပင်တို့ဖြင့် လျင်မြန်စွာ သွားပြီးလျှင် သနားဖွယ်ရှသော အသံကို ဖြစ်စေလျက်—

"တုဝဋံ ခေါ အယျပုတ္တ အာဂစ္ဆေယျာသိ"—

ဟူသော စကားတို့ဖြင့် ကြေးကြော် မှာထားလိုက်၏။

အနက်ကား။ ။အယျပုတ္တ၊ လက်ထပ်မင်္ဂလာ ပြုဆဲပါ၌ ခွဲကာပစ်သွားရပေသော အိုအရှင်ကောင်းသား မောင်တော်ဘုရား။ တုဝဋံ ခေါ၊ ဆောဆော လျင်လျင် ရှောင်တခင်။ အာဂစ္ဆေယျာသိ၊ နှမတော်စံမြန်း အိမ်တော်နန်းသို့ ကြွလှမ်းပြန်လည်တော်မူခဲ့ပါလေ့။ ။ဤကားအနက်။

ယင်းသို့ ဇနပဒကလျာဏီ မင်းသမီးသည် ကြေးကြော်မှာထားလိုက်သော စကားသည် နန္ဒမင်းသား၏ နှလုံးထဲ၌ ဖီလာဆွယ်ကျ မယ်နှဖြင့် စွဲဘိသကဲ့သို့ အမြဲစူးဝင်၍တည်၏။ မြတ်စွာဘုရားသခင်သည်လည်း ညီတော်နန္ဒမင်းသား၏ လက်မှ သပိတ်တော်ကို မယူမူ၍သာလျှင် အစဉ်အတိုင်းကြွသွား၍ ထိုနန္ဒမင်းသားကို ကျောင်းတော်သို့ ဆောင်တော်မူပြီးလျှင် ညီတော်နန္ဒ အသင်သည် ရဟန်းပြုလတ္တံ့လောဟု မေးတော်မူ၏။ နန္ဒမင်းသားလည်း နောင်တော်ဘုရား၌ ရိုသေသောအားဖြင့် တပည့်တော်သည် ရဟန်းမပြုပါအံ့ဟု မလျှောက်ထားဘဲ ကောင်းလှပါပြီ နောင်တော်ဘုရား ရဟန်းပြုပါအံ့ဟု လျှောက်ထား၏။ မြတ်စွာဘုရားသခင်သည် ချစ်သားရဟန်းတို့ ထိုသို့တပြီးကား ငါ၏ညီတော်နန္ဒကို ရဟန်းပြုကြကုန်လော့ဟု စေခိုင်းတော်မူသဖြင့် နန္ဒမင်းသားကို ရဟန်းပြုတော်မူ၏။

သားတော်ရာဟုလာက မြတ်စွာဘုရားထံ အမွေတောင်းခြင်း

မြတ်စွာဘုရားသခင်သည် ကပိလပြည်သို့ ကြွတော်မူ၍ သုံးရက်မြောက်သော နေ့၌ ညီတော်နန္ဒမင်းသားကို ရဟန်းပြုတော်မူ၏။ ခုနစ်ရက်မြောက်သောနေ့၌ ရာဟုလမာတာ ယသော်ဓရာမိဖုရားသည် သားတော်ရာဟုလာ မင်းသားကို အထူးထူးအပြားပြားသော တန်ဆာတို့ဖြင့် ဆင်ယင်လျက် ချစ်သား လာလှည့် အသင်သည် ရှုကြည့်ပါလေ့၊ နှစ်သောင်းမျှလောက်ကုန်သော ရဟန်းတို့ဖြင့် ခြံရံအပ်သော ရွှေအဆင်းကဲ့သို့ အဆင်းရှိသော ဗြဟ္မာမင်းသဏ္ဍာန် အလျှံဖြိုးပြောင် အရောင်အသရေရှိသော ဤရဟန်းသည်ကား အသင်၏ဖခင် ကျေးဇူး

ရှင် ခမည်းတော်ပေတည်း၊ အသင်၏ ခမည်းတော်အား ကြီးကျယ်စွာသော ရွှေအိုးကြီးတို့သည် ရှိကုန်၏၊ ထိုရွှေအိုးကြီးတို့သည် ချစ်သား ခမည်းတော်၏ လူ့ဘောင်၌မပျော်ဘဲ တောထွက်တော်မူသောနေ့မှစ၍ ငါတို့သည် မတွေ့မထင် မမြင်ကြရကုန် ချစ်သားသွားတည့်ချေ ဖခမည်းတော် အကျွန်ုပ်သားတော်သည် အဘိသိက်သွန်းခြင်းသို့ ရောက်၍ စကြဝတေးမင်းဖြစ်အံ့၊ အကျွန်ုပ်သားတော်အား ဥစ္စာဖြင့် အလိုရှိပါ၏။ ပစ္စည်းဥစ္စာကို သားတော်အား ပေးသနားတော်မူပါလော၊ ဖခမည်းတော်စိုးပိုင်သော ပစ္စည်းဥစ္စာမည်သည်ကား သားသမီးတို့သည်သာ အစိုးတရ သာမိက ဖြစ်ပါသည်ဟူ၍ ပြောဆိုလျှောက်ထားပြီးလျှင် အမွေကို တောင်းချေလော့ဟု ပြောဆိုမှာထား မြတ်စွာဘုရားသခင်ကိုယ်တော်မြတ်၏ အထံသို့ စေလွှတ်၏။

ရာဟုလာမင်းသားသည်လည်း မြတ်စွာဘုရားသခင် ကိုယ်တော်၏ အထံသို့ သွားဝင်ပြီးလျှင် ဖခင်တည်းဟူသော ချစ်ခြင်းကိုရ၍ နှစ်သက်ဝမ်းသာ ရွှင်လန်းစွာသော စိတ်ရှိလျက် "သုခါ တေ သမဏ ဆာယာ=သမဏ၊ ခမည်းတော်ရဟန်း။ တေ၊ ကျေးဇူးတော်ရှင် မွေးဖခင်ဖြစ်သော ရှင်ရဟန်းမြတ်၏။ ဆာယာ၊ မေတ္တာဂုဏ်ဟိတ် ဩဘာရိပ်သည်။ သုခါ၊ နှစ်သက်ဖွယ်ရာ ချမ်းသာလေစွတကား။"

ခမည်းတော် ဖြစ်တော်မူပေသော ရဟန်းမြတ် ကျေးဇူးတော်ရှင် မွေးဖခင် ဖြစ်တော်မူသော ရှင်ရဟန်းမြတ်၏ မပြတ်သော ဩဇိသမေတ္တာတည်းဟူသော အရိပ်သည် သားတော် ဖြစ်သော အကျွန်ုပ် ရာဟုလာမှာ အလွန်တရာ ချမ်းသာစွာ ရှိပါပေစွတကားဟု ဆို၍ ထိုမှတပါး များစွာလည်းဖြစ်ကုန်သော မိမိနှင့် လျောက်ပတ်သော စကားတို့ကို ပြောဆိုလျက် ရပ်တည်၏။ မြတ်စွာဘုရားသခင်သည်လည်း ဆွမ်းစားခြင်းကိစ္စ ပြီးလတ်သော် အနုမောဒနာကို ပြုတော်မူပြီးလျှင် နေရာမှ ထ၍ ဖဲကြွတော်မူ၏။ ရာဟုလာမင်းသားသည်လည်း "ဒါယဇ္ဇံ မေ သမဏ ဒေဟိ၊ ဒါယဇ္ဇံ မေ သမဏ ဒေဟိ= သမဏ၊ ခမည်းတော်ရဟန်းမြတ်။ မေ-မမ၊ သားတော်ဖြစ်သော အကျွန်ုပ်ရာဟုလာအား။ ဒါယဇ္ဇံ၊ ပစ္စည်းအထွေထွေဟု ဆိုအပ်သော အမွေကို။ ဒေဟိ၊ ပေးသနားတော်မူပါလော့"။

ခမည်းတော်ရဟန်းမြတ် သားတော်ဖြစ်သော အကျွန်ုပ်ရာဟုလာအား ခမည်းတော်၏ ပစ္စည်းဥစ္စာဖြစ်သော အမွေကို ပေးသနားတော်မူပါလော့၊ အမွေကို ပေးသနားတော်မူပါလော့ဟု နှုတ်က အဖန်တလဲလဲ မြွက်ဆိုလျက် မြတ်စွာဘုရားသခင်ကိုယ်တော်မြတ်၏ နောက်သို့ အစဉ်မပြတ် တကောက်ကောက် လိုက်၏။

သားတော် ရာဟုလာအား အမွေပေးတော်မူခြင်း

မြတ်စွာဘုရားသည် ရာဟုလာမင်းသားကို ပြန်လည်၍ နေရစ်စိမ့်သောငှါ မတားမြစ်၊ အလုပ်အကျွေး လူအပေါင်းသည်လည်း ဘုရားနှင့်အတူတကွ လိုက်သွားသည်ကို တားမြစ်ခြင်းငှါ မစွမ်းနိုင်၊ ရာဟုလာမင်းသားသည် ဘုရားနှင့်တကွ ကျောင်းအာရာမ်သို့ ကျအောင် လိုက်သွားလေ၏။ ထို့နောက်မှ မြတ်စွာဘုရားသခင်ကိုယ်တော်မြတ်က ကြံဆင်ခြင်တော်မူသည်မှာ "ဤရာဟုလာ သားတော်သည် ဘခင်၏ ဥစ္စာဖြစ်သော အမွေဥစ္စာကို အလိုရှိ၏။ ထိုပစ္စည်း ဥစ္စာသည် ဝဋ်ဆင်းရဲ၌ တဝဲလည်လည် အတည်မကျ ကျင်လည်စေရသဖြင့် အနှစ်သာရမှ ကင်းလေသည်။ ယခုအခါ ငါသည် မဟာဗောဓိပင်ရင်း၌ နှိုးရင်းရှာဖွေမှ ရအပ်သော ခုနစ်ပါးအပြားရှိသော အရိယာသူတော်မြတ်တို့၏ တော်တအပ်သော ဥစ္စာကို ပေးသနားအံ့၊ လောကုတ္တရာအမွေကို ခံယူသည်၏ အစွမ်းအားဖြင့် အမွေကို ခံယူစေအံ့"ဟု ကြံဆင်ခြင်တော်မူ၍ အရှင်သာရိပုတ္တရာကို ခေါ်တော်မူပြီးလျှင် ချစ်သား သာရိပုတ္တရာ ထိုသို့တပြီးကား ငါ့သားတော် ရာဟုလာကို ရဟန်းပြုလေလော့ဟု မိန့်တော်မူ၏။ အရှင်သာရိပုတ္တရာမထေရ်လည်း သားတော်ရာဟုလာမင်းသားကို ရဟန်းပြုတော်မူ၏။

ခမည်းတော် သုဒ္ဓေါဒနမင်းကြီးက လျှောက်ထားတောင်းပန်ခြင်း

ရာဟုလာမင်းသားကို ရဟန်းပြုသည်ရှိသော် သုဒ္ဓေါဒနမင်းကြီးအား လွန်ကဲသော ဒုက္ခဝေဒနာဖြစ်သဖြင့် ထိုဒုက္ခဝေဒနာကို သည်းခံအံ့သောငှါ မတတ်နိုင်သောကြောင့် ကိုယ်တိုင် မြတ်စွာဘုရား၏ ထံမှောက်သို့ လာရောက် လျှောက်ထား၍ သားတော် ဘုရားအား ခမည်းတော်မင်းတရားသည် လျှောက်ထား တောင်းပန်ပါ၏။ အရှင်မြတ်တို့သည် အမိအဘတို့သည် အခွင့်အညွတ် ခွင့်မလွှတ်သော သားသမီးကို ရှင်ရဟန်း မပြုကြပါကုန်လင့် ဟူသောဆုကို တောင်းဆို၏။ မြတ်စွာဘုရားသခင်သည်လည်း ထိုခမည်းတော်မင်းကြီးသည် တောင်းဆိုအပ်သော ဆုကို ပေးသနားတော်မူ၍ တစ်နေ့မိုးသောက်၊ ရောက်သောနေ့အခါ မင်းအိမ်နန်းတော်၌ ပြုအပ်ပြီးသော နံနက်ဆွမ်းစားခြင်းကိစ္စ ရှိတော်မူသော မြတ်စွာဘုရားကို တင့်အပ်လျှောက်ပတ်သော အရပ်၌ ထိုင်နေသော ခမည်းတော်မင်းကြီးသည် ဘုန်းတော်ကြီးလှသော သားတော်ဘုရား အသင်တို့သည် ပြုနိုင်ခဲသော အမှုကိုပြုကျင့်အားထုတ်စဉ် ကာလက တစ်ယောက်သော နတ်သားသည် ခမည်းတော်၏ အထံသို့ ကပ်၍ ကပိလဝတ်ပြည်ကြီးရှင် ဘုရင်မင်းမြတ် အသင်၏ သားတော်ဖြစ်သော သိဒ္ဓတ္ထကုမာရမင်းသားသည် စုတိမနေ သေလွန်၍ သွားလေပြီဟူ၍ ပြောကြားလာပါသည်၊ ထိုအခါ ခမည်းတော်သည် ထိုနတ်၏ စကားကို မယုံကြည်သောကြောင့် ငါ၏ သား

ကော်သည် ဘုရားအဖြစ်သို့ မရောက်မူ၍ သေခြင်းမရှိပေဟု ပယ်မြစ်တားဟန့်၍ ဆိုလိုက်ပါသည်ဟု လျှောက်ထားသည်ရှိသော် မြတ်စွာဘုရားကိုယ်တော်မြတ်က ဒကာတော် ခမည်းတော်မင်းတရား ယခု ပြောကြားလာသော နတ်၏စကားကို မယုံကြည်မူ၍ ပယ်ရှားလိုက်သည်ကား မျက်မြင်ဒိဋ္ဌ မတွေ့မကြုံရမူ၍ သုတအကြားမျှကို ပယ်ရှား မယုံကြည်ရသည့် အဖြစ်ကြောင့် အံ့သြချီးမွမ်းဖွယ် မရှိသေး၊ ရှေးအခါ ကာလက အရိုးတို့ကိုပြလျက် ဒိသာပါမောက္ခ ဆရာကြီးက အသင့်သား သေပါပြီဟု ပြောဆိုငြားသော်လည်း မယုံကြည်သောအားဖြင့် ပယ်ရှားလိုက်သည်ကား ထိုထက်ပင် သာလွန်ပိုမို အံ့သြချီးမွမ်းဖွယ် ရှိပါပေသည်ဟူ၍ မိန့်တော်မူပြီးမှ ဤသို့သောအတ္ထုပ္ပတ္တိအရ၌ မဟာဓမ္မပါလဇာတ်ကို ဟောကြားတော်မူ၏။

မဟာဓမ္မပါလ ဇာတ်ဝတ္ထု

ရှေးလွန်လေပြီးသောအခါ ဗာရာဏသီပြည်မြတ်၌ ဗြဟ္မဒတ္တမင်းကြီးသည် ဖြန့်ထီးယှက်အုပ်မင်းလုပ်တော်မူသည်ရှိသော် ကာသိကတိုင်း၌ ဓမ္မပါလမည်သော ရွာသည်ရှိ၏။ ထိုရွာသည် တရားစောင့်တတ် မြတ်သော လူမျိုး၏ နေရာဖြစ်သောကြောင့် ဤသို့သော အမည်ကို ရရှိပေသတတ်။ ထိုဓမ္မပါလအမည်ရသော ရွာ၌ ဆယ်ဖြာကုသလ ကမ္မပထတရားတို့ကို ပျက်ပြားမဖောက် စောင့်ရှောက်တတ်သော အရကြောင့် ဓမ္မပါလအမည်ဖြင့် ထိုဤထင်ရှားလွန်ကျော်ကြားသော ပုဏ္ဏားကြီးသည် နေ၏။ ထိုပုဏ္ဏားအမျိုး၌ အယုတ်အားဖြင့် ကျွန်အမှုလုပ်တို့သည်လည်း အလှူဒါနကို စွန့်ကြဲပေးကမ်း လှူဒါန်းကုန်၏။ စောင့်ရှောက်သင့်သမျှ အကျင့်သီလကိုလည်း ကျင့်သုံး ဆောက်တည်ကြကုန်၏။ ဥပုသ် စောင့်သုံးခြင်း အမှုကို ပြုကြကုန်၏။

ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရား အလောင်းတော်သည် ဓမ္မပါလ အမည်ရသော ထိုအမျိုး၌ဖြစ်၍ ဓမ္မပါလသတို့သား ဟူသော အမည်ကိုသာလျှင် မှည့်ခေါ်ကြကုန်၏။ ထို့နောက် အရွယ်သို့ကျမြောက် ကြီးပြင်းခြင်းသို့ ရောက်သော ထိုဓမ္မပါလသတို့သားကို ဖခင်ပုဏ္ဏားကြီးက အသပြာတစ်ထောင်ကို ပေးပြီးလျှင် အတတ်သင်ယူခြင်း အကျိုးငှါ တက္ကသိုလ်ပြည်သို့ စေလွှတ်၏။ ဓမ္မပါလ မည်ရ ထင်ရှား သတို့သားသည် ဘဘွားအလို ခိုင်းစေဆိုအပ်သော ထိုတက္ကသိုလ်ပြည်သို့ သွား၍ ရှစ်ပါးဒိသာ ရပ်မျက်နှာ၏ အမှူးဖြစ်သော ဒိသာပါမောက္ခ ဆရာကြီးထံ၌ တတ်ရာဟူသမျှ အဝဝကို တစမကျန် သင်အံဆောင်ယူသော အားဖြင့် ငါးရာကုန်သော တပည့်လုလင်တို့၏ အကြီးအမှူး ဦးစီးနာယက အတွင်းနေတပည့်သည် ဖြစ်လေ၏။ ထိုအခါ ဒိသာပါမောက္ခဆရာ၏ ချစ်ခင်လှစွာသော သားအကြီးသည် စုတိပြောင်းကြွေ သေလွန်သည်ဖြစ်၍ ဒိသာ-

ပါမောက္ခဆရာသည် များစွာသော တပည့်တို့ ခြံရံလျက် ဆွေမျိုးအပေါင်းနှင့် တကွ- ငိုကြွေးမြည်တမ်းပြီးလျှင် သုသာန်သင်္ချိုင်း၌ သား၏ အလောင်းကို ကောင်းစွာ သင်္ဂြိုဟ်ခြင်း အမှုကို ပြုစေ၏။ ထိုသား၏ သေလွန်ရာ သင်္ဂြိုဟ်ရာ တို့၌ ဒိသာပါမောက္ခ ဆရာကြီးသည်လည်းကောင်း၊ ဆွေမျိုးအပေါင်းတို့သည် လည်းကောင်း၊ အတွင်းနေ တပည့်တို့သည်လည်းကောင်း ငိုကြွေးမြည်တမ်း ကြကုန်၏။ ဓမ္မပါလသတို့သား တစ်ယောက်သည်သာလျှင် မငိုကြွေး မမြည် တမ်းဘဲ တည်နေ၏။

ဓမ္မပါလသတို့သား

ထိုငါးရာကုန်သော တပည့်လုလင်တို့သည် သုသာန်သင်္ချိုင်းမှ ပြန်လာ၍ ဒိသာပါမောက္ခဆရာကြီး၏ အနီးထံရပ်၌ ချဉ်းကပ် ထိုင်နေပြီးသော် ဤသို့ သဘောရှိသည် မည်သော အကျင့်အာစာရနှင့် ပြည့်စုံသော တင့်တယ်ပျိုနုသော လုလင်သည် သို့စဉ်တမျှ ပျိုနုသော ကာလ၌သာလျှင် အမိအဖနှစ်ပါးတို့နှင့် ထင်ရှားကွေကွင်း သေလွန်ခြင်းသို့ ရောက်ရသည်သာ ကြောက်ရွံ့ထိတ်လန့်အံ့ရာ ဖြစ်ငြား သနားဖွယ် ကောင်းလေစွဟု ဆိုကုန်၏။ ဓမ္မပါလလုလင်က အဆွေတို့ သင်တို့သည် ပျိုမျစ်နုနယ်သည် ဟူ၍သာ ဆိုကြကုန်၏။ ထိုသို့ ပျိုမျစ်နုနယ် ခဲ့လျှင် အဘယ့်ကြောင့် ငယ်သောအခါ၌သာလျှင် သေလွန်ရသနည်း။ ပျိုမျစ် နုနယ် ငယ်သောအခါ၌ သေလွန်ခြင်းငှါ မသင့်လျော်သည် မဟုတ်တုံလောဟု ပြော၏။

ထိုအခါ ဓမ္မပါလသတို့သားကို များစွာကုန်သော လုလင်တို့က အဆွေ အသို့ပေနည်း။ သင်သည် ဤသတ္တဝါတို့၏ သေလွန်တတ်သည်၏ အဖြစ်ကို မသိသလောဟု မေးသဖြင့် ဓမ္မပါလသတို့သားက သေလွန်သော အဖြစ်ကို မူကား ငါသိ၏။ ယင်းသို့ပင် သေလွန်သော်လည်း ပျိုမျစ်နုနယ် ငယ်သော အခါ၌ မသေလွန်ကြကုန် အိုမင်းကြီးရင့်သော အရွယ်၌သာလျှင် သေလွန်ကြ ကုန်သည်ဟု ပြော၏။ လုလင်တို့က အလုံးစုံသော သင်္ခါရတရားတို့သည် ဖြစ်ပြီးလျှင် အမြဲအရှည် မတည်ချည်းနှီး ပျက်စီးတတ်သည်ဖြစ်၍ အနိစ္စ မည်ကုန်သည် မဟုတ်တုံလောဟု မေးကြပြန်သဖြင့် အနိစ္စကား မှန်ပေ၏။ ထိုသို့ပင် မှန်သော်လည်း သဏ္ဌာန်သေးငယ် နုနယ်သော အရွယ်၌ သတ္တဝါတို့ မသေကုန် အိုမင်းကြီးရင့်သော အရွယ်၌ သေကုန်၏။ အနိစ္စအဖြစ်သို့ ရောက်ကုန်၏ဟု ပြော၏။ အဆွေဓမ္မပါလ အသင်တို့၏နေအိမ်၌ တစ်စုံ တစ် ယောက်သော သူတို့သည် မသေဖူးကုန် သလောဟု မေးကြပြန်သောအခါ ငါတို့၏ အမျိုး၌ ပျိုမျစ်နုနယ် ငယ်သောအခါ၌ သတ္တဝါတို့ မသေကုန် အိုမင်း ကြီးရင့်သော အရွယ်၌သာလျှင် သေကုန်၏ ဟု ပြော၏။ အဆွေဓမ္မပါလ

အသို့ပေနည်း၊ ပျို့မျစ်နုနယ် ငယ်ရွယ်စဉ်ကာလ မသေကြမူ၍ ကြီးရင့်သော အရွယ်သို့ကျမှ သေလွန်ရခြင်းသည် အသင်တို့၏ မိဘဘိုးဘေး အမျိုး အစဉ် အဆက်ပေလောဟု- မေးကုန်သည်ရှိသော် ပြောဆို- ဟုတ်မှန်ပေ၏။ ငါတို့၏ အမျိုးအစဉ်အဆက် ပေတည်းဟု ပြန်ကြားပြောဆိုသဖြင့် လုလင်တို့သည် ဓမ္မပါလသတို့သား ပြောကြားချေတင် ထိုအစဉ်စကားကို ဒိသာပါမောက္ခ ဆရာကြီးအား ပြန်ကြားကြလေကုန်၏။

ဒိသာပါမောက္ခ ဆရာကြီး၏ စူးစမ်းချက်

ထိုအခါ ဒိသာပါမောက္ခ ဆရာကြီးသည် ဓမ္မပါလ သတို့သားကိုခေါ်စေ၍ ချစ်သား ဓမ္မပါလ အသင်တို့၏ အမျိုး၌ ပျို့မျစ်နုနယ် ငယ်ရွယ်သော အခါဝယ် သတ္တဝါတို့ မသေကုန်ဟု အသင်ပြောကြားသော ဟူသည် ဟုတ်မှန် ပေသလောဟု မေးသဖြင့် အရှင်ဆရာမြတ် ဟုတ်မှန်ပါသည်ဟု ပြောကြားသော အခါ ဒိသာပါမောက္ခ ဆရာသည် ဓမ္မပါလ သတို့သား၏ စကားကိုကြားလျှင် "ဤလုလင်သည် အလွန်လျှင် အံ့ဖွယ်သရဲ မဖြစ်ဖူးမြဲသော စကားဆို၏။ ဤသူငယ်ဓမ္မပါလ၏ ဖခင်ရင်း အထံသို့ လျင်မြန်စွာ သွားရောက်ထောက်လှမ်း မေးမြန်း၍ ထိုစကားကေန် အကယ်၍ မှန်ဘိမူ ငါသည်တမူလည်း အသက် ရှည်ကြောင်း ကောင်းမြတ်သော တရားကိုသာလျှင် ကျိုးစားဖြည့်ကျင့်အံ့"ဟု ကြံပြီးမှ ထိုဒိသာပါမောက္ခ ဆရာသည် ဘေ လွန်သွားသည့် သားတည်းဟူသော အကြောင်းကြောင့် ပူကောင်းဖွယ်ရာကိစ္စ အလုံးစုံ ကို အကုန်ပြီးဆုံးအောင် ပြုပြီးသော် ခုနစ်ရက် ရှစ်ရက်ကိုလွန်သဖြင့် ဓမ္မပါလသတို့သားကို ခေါ်စေ၍ အမောင် ဓမ္မပါလ ငါဆရာသည် ကောင်းစွာ စူးစမ်းချေဦးအံ့၊ ငါပြန်လာသည် တိုင်အောင် ဤမျှားစွာသော တပည့်လုလင်တို့ကို သွန်သင်ပြသ ပို့ချ သင်ကြား လေလေဟု မှာထား ပြောဆိုပြီးမှ တစ်ကောင်သော သိုး၏ အရိုးတို့ကို ကောက်ယူ၍ ဆေးကြောသုတ်သင် သန့်စင် စေပြီးလျှင် ပုပြင်သွင်းသိပ် အိတ်၌ထည့်၍ တစ်ယောက်သော အလုပ်အကျွေးကို ခေါ်ယူပြီးလျှင် တက္ကသိုလ် ပြည်မှ ထွက်ခဲ့၍ အစဉ်အတိုင်းအားဖြင့် ထိုဓမ္မပါလရွာသို့ ရောက်သည်ရှိသော် မဟာဓမ္မပါလ ပုဏ္ဏားကြီး၏ နေရာအိမ်ကား အဘယ်မှာနည်းဟု မေးမြန်း လျှောက်သွားသဖြင့် အိမ်တံခါးဝသို့ ကျရောက်သောအခါ တန့်ရပ်နေ၏။

မဟာဓမ္မပါလပုဏ္ဏားကြီး၏ ကျွန်အမှုလုပ်သော သူတို့တွင် အကြင် အကြင် သို့သော သူသည် ရှေးဦးပထမ တွေ့မြင်ရ၍ ထိုရှေးဦးအစ တွေ့မြင်ရသော သူသည် ဒိသာပါမောက္ခဆရာ၏ လက်မှ ထီး ဖိနပ်ကို လှမ်းယူ၏။ အလုပ်အကျွေး ငယ်၏ လက်မှလည်းအိတ်ကို လှမ်းယူ၏။ အသင်၏ သားဖြစ်သော ဓမ္မပါလ သတို့သား၏ ဆရာကြီးသည် အိမ်တံခါး၌ တန့်ရပ်တည်နေသည်ဟု သတို့သား၏

ဘခင်အား ပြောကြား လိုက်ကုန်လော့ဟု ဆိုသည်ရှိသော် ကောင်းပါပြီဟု ဝန်ခံ၍ လျင်မြန်စွာ သွားရောက်ပြောကြားကုန်၏။

မဟာဓမ္မပါလ ပုဏ္ဏားကြီးသည် လျင်စွာသော အဟုန်ဖြင့် တံခါး၏အနီးသို့ သွားရောက်၍ ဤအရပ်မှ ချဉ်းကပ် ကြွသာပါလော့ဟု အိမ်၏ အတွင်းသို့ ဘိတ်မန်သွင်းခေါ်ပြီးလျှင် ပလ္လင်နေရာ၌ ထိုင်နေစေ၏။ အလုံးစုံသော ခြေဆေးခြင်းစသော ကိစ္စအမှုကို ပြုစုပေ၏။ ဒိသာပါမောက္ခ ဆရာသည် ခဲဖွယ်ဘောဇဉ် ပြုပြင်ကျွေးမွေးသည်ကို စားသောက်ပြီးမှ သုခကထာချမ်းသာ သော စကား ပြောကြားနေထိုင်သောအခါ ပုဏ္ဏားကြီး အသင်၏သားဖြစ်သော ဓမ္မပါလ သတို့သားသည် ပညာရှိပေ၏။ သုံးပုံကုန်သော ဗေဒင်တို့ကို လည်းကောင်း၊ တဆယ့်ရှစ်ပါးကုန်သော အတတ်တို့ကိုလည်းကောင်း၊ တစ်ဖက် ကမ်းရောက် တတ်မြောက် လိမ်မာပေ၏။ စင်စစ်မှာမူကား တစ်ခုသော အကြောင်း မကောင်းအချက် မချမ်းသာခြင်း အတွက်ကြောင့် အသက်ကုန် ခြင်းသို့ ရောက်ရလေပြီ။ အလုံးစုံသော သင်္ခါရတရားတို့သည် မမြဲမမြံ ဖေါက်ပြန် ပျက်စီးတတ်သော သဘောရှိချေ၏။ မစိုးရိမ် မကြောင့်ကြပါကုန် လင့်ဟု ပြော၏။

မဟာဓမ္မပါလ ပုဏ္ဏားကြီးသည် လက်ဝါးလက်ခုပ် ရိုက်ပုတ်ခတ်တီး သည်းစွာသော ရယ်ရွှင်ခြင်းကို ရယ်ရွှင်၏။ ပုဏ္ဏားကြီး အဘယ်ကြောင့် ရယ်ရွှင်ဘိသနည်းဟု ဆိုသည်ရှိသော် အကျွန်ုပ်၏သားသည် မသေ တစ်စုံ တစ်ယောက်သော သူသည် သေသည်ဖြစ်ပါလိမ့်မည်ဟု ပြော၏ ပုဏ္ဏားကြီး အသင့်သား၏သာလျှင် သေလွန်ခြင်းသို့ ရောက်လေသည် အသင့်သား၏ အရိုးတို့ကို ငါတို့ဖွင့်ပြ တွေ့မြင်ရကုန်သည်ရှိသော် ယုံကြည်ကုန်လတ္တံ့လောဟု ဆို၍ အရိုးတို့ကိုထုတ်ပြီးလျှင် ဤသည်ကား အသင့်သား၏ အရိုးတို့ပေတည်းဟု ပြော၏၊ မဟာဓမ္မပါလပုဏ္ဏားကြီးက အရှင်ဆရာကြီး ဤအရိုးတို့သည် သိုး၏ လည်းကောင်း ခွေး၏လည်းကောင်း အရိုးတို့ ဖြစ်ကုန်ပါလိမ့်မည် အကျွန်ုပ်၏ သားသည်ကား သေလွန်မည်မဟုတ်၊ ထိုစကားမှန်၏ အရှင်ဆရာကြီး အကျွန်ုပ် တို့၏ အမျိုး၌ အမျိုးခုနစ်ဆက်တိုင်တိုင် ပျိုမျစ်နုနယ် ငယ်ရွယ်သောအခါ၌ သေလွန်ဘူးသော မည်သည်မရှိ အရှင်ဆရာကြီးသည် လိမ်လည်လှည့်ဖြား ချွတ်ယွင်းသောစကားကို ပြောကြားမြွက်ဆို၏ဟု တဖန်ပြောဆိုပြန်၏။

ထိုအခိုက်ခဏ အနီးအပါးရှိကုန်သော ကျွန်အမှုလုပ်စသော အလုံးစုံသော သူတို့သည်လည်း လက်ဝါး လက်ခုပ် ရိုက်ပုတ် ခတ်တီး၍ သည်းစွာ ရယ်ရွှင်ကြ ကုန်၏၊ ဒိသာပါမောက္ခဆရာသည် ထိုသို့သော အခြင်းအရာကို မြင်လျှင် ကြည်ရွှင်လျှမ်းမောက် ဝမ်းမြောက်ခြင်းသို့ ရောက်သည်ဖြစ်၍ ပုဏ္ဏားကြီး

အသင်တို့၏ အမျိုးအဆက်၌ နှစ်သက်စဖွယ် ပျိုမျစ်နုနယ်သော လူသူငယ်တို့၏ မသေလွန်ရခြင်းသည်ကား အကြောင်းမရှိ ပကတိသက်သက်အားဖြင့်ဖြစ်ခြင်းငှါ မစွမ်းနိုင်လေရာ အဘယ်အကြောင်းကြောင့် ပျိုမျစ်နုနယ် လူသူငယ်တို့သည် မသေလွန်ရလေသနည်းဟု မေးမြန်းလိုသောကြောင့်—

ကိံ တေ ဝတံ ကိံ ပန ဗြဟ္မစရိယံ၊
ကိဿ သုစိဏ္ဏဿ အယံ ဝိပါကော။
အက္ခာဟိ မေ ဗြာဟ္မဏ ဧတမတ္ထံ၊
ကသ္မာ နု တုမှံ ဒဟရာ န မိယျရေ—

ဟူသော ဂါထာကို ရွတ်ဆို၏။

အနက်ကား။ ။ဗြာဟ္မဏ၊ ဓမ္မပါလသတို့သား၏ ဖခင်ဖြစ်သော အဆွေ ပုဏ္ဏားကြီး။ တေ-တယာ၊ အဆွေဖြစ်သော သင်သည်။ ဝတံ၊ မပြတ်မလတ် ထပ်ထပ်ဆောက်တည် အသက်ရှည်ကြောင်း အကျင့်သည်။ ကိံ၊ အဘယ် ပေနည်း။ ကိံပန ဗြဟ္မစရိယံ၊ ဘယ်သို့သတ်မှတ် မြတ်သောအကျင့်ကို။ စရိတံ၊ အားထုတ်မပြတ် ကျင့်အပ်ပါသနည်း။ အယံ ဝိပါကော၊ ဤအသက်မြင့်ရှည် တည်သောအကျိုးသည်။ ကိဿ သုစိဏ္ဏဿ၊ ကောင်းစွာမပြတ် လေ့ကျက် အပ်သော အဘယ်သို့သော , အလေ့အကျင့်၏။ ဝိပါကော၊ အကျိုးဆက် အာနိသံသ ပေနည်း။ ဗြာဟ္မဏ၊ ဓမ္မပါလသတို့သား၏ ဖခင်ဖြစ်သော အဆွေ ပုဏ္ဏားကြီး။ ဧတမတ္ထံ၊ ဤသို့ အသက်ရှည်ခြင်း၏အကြောင်း ကောင်းသော အကျင့်ကို။ မေ မမ၊ ခရီးဝေးကွာ ရောက်လာမေးငြားသော ငါ့အား။ အက္ခာဟိ၊ ဟုတ်တိုင်းမချွန် အမှန်ဖြေကြားပါလော့။ ကသ္မာ နု၊ ဘယ်သို့ကြောင်းလျှင် ဖြစ်သည်အင်ကြောင့်။ တုမှံ၊ သင်တို့၏။ ကုလေ၊ မိဘနှစ်သွယ် ပွါးကျယ် ဆင့်တိုး နွယ်အမျိုး၌။ ဒဟရာ၊ သေးငွေနုနယ် လူသူငယ်တို့သည်။ နမိယျရေ၊ စုတိပြောင်းကွေ့ မသေဘဲ ရှိပါလိမ့်မည်နည်း။ ။ဤကားအနက်။

အဓိပ္ပါယ်ကား။ ။ငါ၏ တပည့်ရင်းစစ်ဖြစ်သော ဓမ္မပါလသတို့သား၏ ဘခင်ဖြစ်သော အိုအဆွေပုဏ္ဏားကြီး အဆွေဖြစ်သော အသင်သည် ဆောက် တည် အားထုတ် ဆည်းပူးကုတ်၍ , ပြုလုပ်ကျင့်ကြံအပ်သော အသက်ရှည်ခြင်း၏ အကြောင်း ကောင်းမြတ်သော အကျင့်သည်ကား အဘယ်သို့ပေနည်း အဘယ် ကဲ့သို့သော အကျင့်စာရိတ္တ ဗြဟ္မစရိယကို ပြုကျင့်အားထုတ်ပါသနည်း။ ဤ အသက်ရှည်ကြာမှ ခန္ဓာပျက်ကြွေ သေလွန်ရသော အကျိုးသည်ကား အဘယ် မပြတ် အထပ်ထပ် အဖန်ဖန် ကျင့်ကြံ အားထုတ်အပ်သော ကောင်းသော အကျင့်၏ အကျိုးဆက် အာနိသံသပေနည်း။ ဓမ္မပါလသတို့သား၏ ဖခင်

ဖြစ်သော ပုဏ္ဏားကြီး ဤသို့ အသက်ရှည်ခြင်း၏အကြောင်း ကောင်းသော အကျင့်ကို ခရီးယူ၍နော ဝေးကွာဒေသ ဂန္ဓာလတိုင်း တက္ကသိုလ်ပြည်မှ ရောက်လာ၍ မေးအပ်သော ငါ့အား ဟုတ်တိုင်းမချန် ပြန်လှန်ဖြေကြား လိုက်ပါလော့ အဘယ်သို့သော အကြောင်းဝိသေသ ထင်ရှားလှ၍ သင်တို့၏ မိဘနွယ်ရိုး ဆွေမျိုးစဉ်ဆက်၌ အသက်အရွယ် ငယ်သောသူတို့သည် စုတိ ပြောင်းကြွေ မသေလွန်ပါကုန်သနည်းဟု မေး၏။

တရားစောင့်က ငယ်ရွယ်စဉ်မသေနိုင်

ထိုသို့ မေးအပ်သော စကားကို ကြား၍ မဟာဓမ္မပါလ ပုဏ္ဏားကြီးသည် အကြင်သို့သော ဂုဏ်ကျေးဇူး၏ အာနုဘော်အစွမ်းဖြင့် ရှင်လန်းတိုးပွါး မိမိတို့ ထိုအမျိုး၌ ဖွံ့ဖြိုးနုနယ် လူသူငယ်တို့သည် ချုပ်ကွယ် သေလွန်ခြင်း မရှိကြကုန်။ ထိုအကျိုးဂုဏ်အင် အာနိသင်ရှိသော ကောင်းမြတ်သော သဘာဝဓမ္မကို ညွှန်ပြ ချီးမွမ်းလိုသောကြောင့်—

> ဓမ္မဉ္စရာမ န မုသာ ဘဏာမ၊
> ပါပါနိ ကမ္မာနိ ပရိဝဇ္ဇယာမ။
> အနရိယံ ပရိဝဇ္ဇေမ သဗ္ဗံ၊
> တသ္မာဟိ အမှံ ဒဟရာ န မိယျရေ—

ဟူသော ရှေးဦးစွာသော ဂါထာကို ရွတ်၏။

အနက်ကား။ ။အာစရိယ၊ သားငယ်ဖြစ်သော ဓမ္မပါလ၏ဆရာ။ မယံ၊ ငါတို့သည်။ ဓမ္မံ၊ ကုသိုလ်အပြား ကမ္မပထတရား ဆယ်ပါးကို။ စရာမ၊ မသွေမထောင့် ဖြောင့်ဖြောင့်ကြီး ကျင့်ကြပါကုန်၏။ န မုသာ ဘဏာမ၊ မဟုတ်မလျား ချွတ်ယွင်းသော စကားကို မပြောကြား မဆိုကြကုန်။ ပါပါနိ ကမ္မာနိ၊ ယုတ်မာညစ်ကျု မကောင်းမှုတို့ကို။ ပရိဝဇ္ဇယာမ၊ ဖယ်လွှဲကြဉ်ရှောင်ကြကုန်၏။ သဗ္ဗံ၊ ကြွင်းမဲ့ဥဿုံ အလုံးစုံသော။ အနရိယံ၊ သူတော်မဟုတ် သူယုတ်တို့၏ အကျင့်ကို။ ပရိဝဇ္ဇေမ၊ ဖယ်လွှဲကြဉ်ရှောင်ပါကုန်၏။ တသ္မာဟိ တသ္မာ ဧဝ၊ ထိုသို့ ဖယ်လွှဲ ကြဉ်ရှောင်ကြသောကြောင့် သာလျှင်။ အမှံ၊ ငါတို့၏။ ကုလေ၊ မိဘနှစ်သွယ် ဆက်လှယ်ပွါးတိုး နွယ်အမျိုး၌။ ဒဟရာ၊ ပျိုမျစ်နုနယ် လူသူငယ်တို့သည်။ န မိယျရေ၊ စုတိပြောင်းကြွေ မသေလွန်ကြကုန်။ ။ဤကားအနက်။

အဓိပ္ပါယ်ကား။ ။သားငယ်ဖြစ်သော ဓမ္မပါလ၏ဆရာ....ငါတို့သည် ကုသိုလ် အပြား ကမ္မပထတရား ဆယ်ပါးကို မသွေမထောင့် ဖြောင့်ဖြောင့်ကြီး ကျင့်ကြ ပါကုန်၏။ မဟုတ်မလျား ချွတ်ယွင်းသော စကားကို မပြောကြား မမြွက်ဆိုကုန်။

ယုတ်မာညစ်ကျု မကောင်းမှုတို့ကို ဖယ်လွဲ ကြဉ်ရှောင်ကုန်၏။ ကြွင်းမဲ့ဥဿုံ အလုံးစုံသော သူတော်မဟုတ် သူယုတ်တို့၏ အကျင့်ကို ဖယ်လွဲ ကြဉ်ရှောင်ကုန်၏။ ထိုသို့ ဖယ်လွဲကြဉ်ရှောင်ကြသောကြောင့်သာလျှင် ငါတို့၏ မိဘနှစ်သွယ် ဆက်လှယ်ဖွါးတိုး နွယ်အမျိုး၌ ပျိုမျစ်နုနယ် လူသူငယ်တို့သည် စုတိပြောင်းကြွေ မသေလွန်ကြကုန်ဟု ပြန်ကြား ပြောဆိုပြီးမှ အကြောင်းတဖန် တိုးတက်၍ ပြလိုပြန်သောကြောင့်—

> သုဏောမ ဓမ္မံ အသတံ သတဉ္စ၊
> န တာပိ ဓမ္မံ အသတံ ရောစယာမ၊
> ဟိတ္ဝာ အသန္တေ န ဇဟာမ သန္တေ၊
> တသ္မာဟိ အမှံ ဒဟရာ န မိယျရေ—

ဟူသော ဂါထာကို ရွတ်၏။

အနက်ကား။ ။အာစရိယ၊ သားငယ် ဓမ္မပါလ၏ ဆရာ။ မယံ၊ ငါတို့သည်။ အသတဉ္စဓမ္မံ၊ သူတော်မဟုတ် ယုတ်မာဖောက်ပြန် ကျင့်ကြံမလျော် မသူတော်တို့၏ တရားကိုလည်းကောင်း။ သတဉ္စဓမ္မံ၊ အကျင့်သင့်လျော် သူတော်ကောင်းတို့၏ တရားကိုလည်းကောင်း။ သုဏောမ၊ မှတ်သားမိအောင် သဘော ဆောင်၍ နားထောင်ပါကုန်၏။ တာပိ၊ သူတော် သူယုတ် နှစ်ခုချုပ်၍ မဟုတ် ဟုတ်ရာ နာပါကုန်သော်လည်း။ အသတံဓမ္မံ၊ သူတော်မဟုတ် သူယုတ်တို့၏ တရားကို။ န ရောစယာမ၊ သဘောမှတ်ပိုက် ဂရုစိုက်၍ မနှစ်ခြိုက်ကုန်။ အသန္တေ၊ သူတော်မဟုတ် သူယုတ်တို့ကို။ ဟိတ္ဝာ၊ ပယ်ခွါကြောက်ရွံ့ ဝေးစွာစွန့်၍။ သန္တေ၊ အကျင့်သင့်လျော် သူတော် သူမြတ်တို့ကို။ န ဇဟာမ၊ တစ်ရံတစ်ဆစ်မျှ မစွန့်ပစ်ကြကုန်။ တသ္မာဟိ တသ္မာဝ၊ ထိုသို့ သူတော်မဟုတ် ယုတ်မာသောသူတို့၏ တရားကို စွန့်ပစ်ပယ်ထား သူတော်ကောင်းတို့၏ တရားကို မှတ်သား ဆည်းကပ်သောကြောင့် သာလျှင်။ အမှံ၊ ငါတို့၏။ ကုလေ၊ ဘမိနှစ်သွယ် ဆက်လှယ်ပွါးတိုး နွယ်အမျိုး၌။ ဒဟရာ၊ ပျိုမျစ်နုနယ် လူသူငယ်တို့သည်။ န မိယျရေ၊ စုတိပြောင်းကြွေ မသေလွန်ကုန်။ ။ဤကားအနက်။

အဓိပ္ပါယ်ကား။ ။သားငယ် ဓမ္မပါလ၏ ဆရာ—ငါတို့သည် သူတော်မဟုတ် ယုတ်မာဖောက်ပြန် ကျင့်ကြံမလျော် မသူတော်တို့၏ တရားကိုလည်းကောင်း၊ အကျင့်သင့်လျော် သူတော်ကောင်းတို့၏ တရားကိုလည်းကောင်း မှတ်သား မိအောင် သဘောဆောင်၍ နားထောင်ပါကုန်၏။ သူတော် သူယုတ် နှစ်ခုချုပ်၍ မဟုတ် ဟုတ်ရာ နာကုန်ပါသော်လည်း သူတော်မဟုတ် သူယုတ်တို့၏ တရားကို သဘောမှတ်ပိုက် ဂရုစိုက်၍ မနှစ်ခြိုက်ကုန်။ သူတော်မဟုတ် သူယုတ်

တို့ကို ပယ်ခွါ ကြောက်ရွံ့ ဝေးစွာ စွန့်၍ အကျင့်သင့်လျော် သူတော် သူမြတ် တို့ကို တစ်ရံတစ်ဆစ်မျှ မစွန့်ပစ်ကြကုန်။ ထိုသို့ သူတော်မဟုတ် ယုတ်မာသော သူတို့၏တရားကို စွန့်ပစ် ပယ်ထား သူတော်ကောင်းတို့၏ တရားကို မှတ်သား ဆည်းကပ်သောကြောင့်သာလျှင် ငါတို့၏ ဘမိနှစ်သွယ် ဆက်လှယ်ပွားတိုး နွယ်အမျိုး၌ ပျိုမျစ်နုနယ် လူသူငယ်တို့သည် စုတိပြောင်းကြွေ မသေလွန်ကုန် သတည်းဟု ပြန်ကြားပြောဆို၏။ ဤသို့ မိဝဲအပ်သော ဥပနိသျှဖြင့် ခယအထူး ဆည်းပူးအပ်ကောင်း အသက်ရှည်ခြင်း၏ အကြောင်းကို ပြုပြီးမှ ထိုထက်တဖန် ပြုရန် ပြုကောင်း အသက်ရှည်ခြင်း၏ အကြောင်းကို ပြမြန်လိုသောကြောင့်–

သမဏေ မယံ ဗြာဟ္မဏေ အဒ္ဒိကေစ၊
ဝဏိဗ္ဗကေ ယာစနကေ ဒလိဒ္ဒေ။
အန္နေန ပါနေန အဘိတပ္ပယာမ၊
တသ္မာ ဟိ အမှံ့ ဒဟရာ န မိယျရေ–

ဟူသော ဂါထာကို ရွတ်ဆိုပြန်၏။

အနက်ကား။ ။အာစရိယ၊ သားငယ် ဓမ္မပါလ၏ ဆရာ။ သမဏေ စ၊ ကိလေသာရန် ပူပန်ခပ်သိမ်း ငြိမ်းကုန်ပြီးသော ပစ္စေကဗုဒ္ဓါ ရဟန္တာတို့ကို လည်းကောင်း။ ဗြာဟ္မဏေ စ၊ မကောင်းမှုမှ ကင်းစင်ပသော ပစ္စေကဗုဒ္ဓ ရဟန္တာတို့ကိုလည်းကောင်း။ အဒ္ဒိကေ စ၊ ဝေးရပ်ဝေးရွာ သွားလာသောအား ခရီးသွားတို့ကိုလည်းကောင်း။ ဝဏိဗ္ဗကေ စ၊ သာယာချောင်း သီချင်းသံဖြင့် တောင်းခံလာသော သူတို့ကိုလည်းကောင်း။ ယာစနကေ စ– သာမညသာ တောင်းခံလာသောသူတို့ကိုလည်းကောင်း။ ဒလိဒ္ဒေ စ၊ ဆင်းရဲငြိုငြင် ပင်ပန်း သော သူတို့ကိုလည်းကောင်း။ အန္နေန၊ ထမင်းဖြင့်။ ပါနေန၊ အဖျော်ဖြင့်။ အဘိတပ္ပယာမ၊ သဒ္ဓါဖြောင့်မှန်း လှူဒါန်း လုပ်ကျွေးပါကုန်၏။ တသ္မာဟိ- တသ္မာဝေ၊ ထိုသို့ လာလာသမျှ ဒက္ခိဏေယျ ထိုထိုအလှူခံပုဂ္ဂိုလ်တို့ကို ကြည်ညို သဒ္ဓါ ကောင်းစွာ လုပ်ကျွေး ပေးကမ်း လှူဒါန်းခြင်းကြောင့်သာလျှင်။ အမှံ့၊ ငါတို့၏။ ကုလေ၊ မိဘနှစ်သွယ် ဆက်လှယ်ပွါးတိုး နွယ်အမျိုး၌။ ဒဟရာ၊ ပျိုမျစ်နုနယ် လူသူငယ်တို့သည်။ န မိယျရေ၊ စုတိခပြောင်းကြွေ မသေလွန်ကုန်။ ဤကားအနက်။

အဓိပ္ပါယ်ကား။ ။သားငယ်ဓမ္မပါလ၏ဆရာ ကိလေသာရန် ပူပန်ခပ်သိမ်း ငြိမ်းကုန်ပြီးသော ပစ္စေကဗုဒ္ဓါ ရဟန္တာတို့ကိုလည်းကောင်း၊ မကောင်းမှုမှ ကင်းစင်ပသော ပစ္စေကဗုဒ္ဓါ ရဟန္တာတို့ကိုလည်းကောင်း၊ ဝေးရပ် ဝေးရွာ သွားလာသော ခရီးသွားတို့ကိုလည်းကောင်း၊ သာယာချောင်း သီချင်းသံဖြင့်

တောင်းခံလာသောသူ သာမညသာ တောင်းခံလာသော သူတို့ကိုလည်းကောင်း ဆင်းရဲပြိုကြင် ပင်ပန်းသော သူတို့ကိုလည်းကောင်း ထမင်းအဖျော်ဖြင့် သဒ္ဓါ ဖြောင့်မှန်း လှူဒါန်း လုပ်ကျွေးပါကုန်၏။ ထိုသို့လာလာသမျှ ဒက္ခိဏေယျထိုထို အလှူခံပုဂ္ဂိုလ်တို့ကို ကြည်ညိုသဒ္ဓါ ကောင်းစွာလုပ်ကျွေး ပေးကမ်းလှူဒါန်းခြင်း ကြောင့်သာလျှင် ငါတို့၏ မိဘနှစ်သွယ် ဆက်လှယ်ပွားတိုး နွယ်အမျိုး၌ ပျိုမျစ် နုနယ် လူသူငယ်တို့သည် စုတိပြောင်းကြွေ မသေလွန်ကုန်ဟု ပြန်ကြားပြောဆို ပြီးမှ ဒါနပုံသောအရာဝယ် စေတနာသုံးတန် ကြွင်းကျန် ပျက်ကွက်ခြင်းမရှိ အတိသဒ္ဓါဖြင့် ကောင်းစွာပြည့်စုံ ညီညွတ်သည်ကို ပြလိုပြန်သောကြောင့်–

ပုဗ္ဗေဝ ဒါနာ သုမနာ ဘဝါမ၊
ဒဒံပိ စ အတ္တမနာ ဘဝါမ။
ဒတွာပိ စ နာနုတပ္ပါမ ပစ္ဆာ၊
တသ္မာ ဟိ အမှံ ဒဟရာ န မိယျရေ–

ဟူသော ဂါထာကို ရွတ်ဆိုပြန်၏။

အနက်ကား။ ။အာစရိယ၊ သားငယ် ဓမ္မပါလ၏ ဆရာ။ ဒါနာ၊ ပေးလှူ ပူဇော်သည်မှ။ ပုဗ္ဗေဝ၊ မလှူမီကာလ ရှေးမဆွကလျှင်။ သုမနာ၊ နှစ်လို ဝမ်းသာကုန်သည်။ ဘဝါမ၊ အမှန်စင်စစ် ဖြစ်ပါကုန်၏။ ဒဒံပိ စ၊ အလှူခံ လက်ထဲ ထည့်မည့်ဆဲဆဲလည်း။ အတ္တမနာ၊ နှစ်လိုဝမ်းသာ ကြည်ရွှင်စွာ ဖြစ်ကုန်သည်။ ဘဝါမ၊ ဖြစ်ပါကုန်၏။ ဒတွာပိ စ၊ ပေးလှူပြီး၍လည်း။ ပစ္ဆာ၊ နောက်အခါ၌။ နာနုတပ္ပါမ၊ နောင်တတစ်ဖန် ပူပန်ခြင်း မရှိကုန်။ တသ္မာဟိ- တသ္မာဧဝ၊ မလှူမီ, လှူဆဲ, လှူပြီးသော နောက်တို့၌ မဖောက်စေတနာ သဒ္ဓါတရား ဖွံ့ထွား ညီညွတ်ခြင်းကြောင့်သာလျှင်။ အမှံ၊ ငါတို့၏။ ကုလေ၊ ဘမိနှစ်သွယ် ဆက်လှယ်ပွားတိုး နွယ်အမျိုး၌။ ဒဟရာ၊ ပျိုမျစ်နုနယ် ငယ်ရွယ် သော သူတို့သည်။ နမိယျရေ၊ စုတိပြောင်းကြွေ သေလွန်ခြင်းမရှိကုန်။ ဤကား အနက်။

အဓိပ္ပါယ်ကား။ ။သားငယ်ဖြစ်သော ဓမ္မပါလ၏ဆရာ ငါတို့သည် ယခင် ပြအပ်ခဲ့ပြီးသော အလှူခံထိုထို ပုဂ္ဂိုလ်များကို သနားပေးကမ်း လှူဒါန်းကြကုန် သော်လည်း မလှူမီကာလ ရှေးအဖို့ ပုဗ္ဗစေတနာကလည်း နှစ်လိုဝမ်းသာကုန်၏။ အလှူခံ၏လက်ထဲသို့ ထည့်ဆဲခဏ အလယ်ဖြစ်သော မုဉ္စစေတနာ၌လည်း သဒ္ဓါတရား တက်ပွားကြည်ညို နှစ်လိုဝမ်းသာ ကုန်၏။ လှူဒါန်း ပေးကမ်း ပြီးသည်မှ နောက်အဖို့ကာလဟု ဆိုအပ်သော အပရစေတနာ၌လည်း သဒ္ဓါတရား အမြဲထား၍ တိုးပွားခါခါ ဝမ်းသာကြည်ညို နှစ်လိုကုန်၏။ ထိုသို့မလှူမီ ရှေးအဖို့

ဖြစ်သော ပုဗ္ဗစေတနာ၊ လှူဆဲဖြစ်သော မုဉ္စစေတနာ လှူပြီးသည်မှ နောက်ကာလဖြစ်သော အပရစေတနာအားဖြင့် စေတနာသုံးချက်တို့ကို ပျက်ကွက်ချွတ်ယွင်းစေခြင်းမရှိ အတိပသန္န၊ ပေးလှူသည် အရကြောင့်သာလျှင် ဘမိန္ဒစ်ပါးတို့မှ ပွားယှက်ကြီးကျယ် အမျိုးအနွယ်၌ ပျိုမျစ်နုနယ် ငယ်ရွယ်သော သူတို့သည် စုတိပြတ်ကြွေ သေလွန်ခြင်း မရှိကုန်သတည်းဟု ဒါနတည်းဟူသော အကြောင်း ကောင်းစွာအားထုတ် ဆည်းပူးကုတ်၍ ပြုလုပ်သည့်အတွက်ကြောင့် အသက်တာရှည် တည်နေရသည်ကို ပြပြီး၍ ထိုမှတပါးလည်းဖြစ်သော အသက်တာရှည် တည်နေရခြင်း၏ အကြောင်းကို ကောင်းစွာပြလိုပြန်သောကြောင့်—

ပါဏာတိပါတာ ဝိရမာမ၊
သဗ္ဗေ လောကေ အဒိန္နံ ပရိဝဇ္ဇယာမ။
အမဇ္ဇပါနေ၁ န စ မုသာ ဘဏာမ၊
တသ္မာ ဟိ အမှံ ဒဟရာ န မိယျရေ—

ဟူသောဂါထာကို ရွတ်ဆိုပြန်၏။

အနက်ကား။ ။အာစရိယ၊ သားငယ်ဖြစ်သော ဓမ္မပါလ၏ဆရာ။ မယံ၊ ငါတို့သည်။ ပါဏာတိပါတာ၊ သူ၏အသက်ကို သတ်ဖြတ်ပယ်ချခြင်းမှ။ ဝိရမာမ၊ ကြည်ရှောင်ကုန်၏။ သဗ္ဗေ၊ ခပ်သိမ်းကုန်သော ငါတို့သည်။ ဝါ၊ သဗ္ဗေ ခပ်သိမ်းသော။ လောကေ၊ လူ့ ခွင်၌။ အဒိန္နံ၊ အရှင်မပေးသော သူတပါးဥစ္စာကို။ ပရိဝဇ္ဇယာမ၊ ကြည်ရှောင်ကြကုန်၏။ အမဇ္ဇပါနေ၁၊ သေအရက်ကိုလည်း မသောက်မစားကုန်။ န စ မုသာဘဏာမ၊ ရယ်မြူးလို၍မျှ မဟုတ်မမှန်သောစကားကို မဆိုကုန်။ တသ္မာဟိ တသ္မာဧဝ၊ ထိုသို့ကြည်ရှောင် မြဲအောင်ဆောက်တည် ကျင့်သုံးသည် အရကြောင့်သာလျှင်။ အမှံ၊ ငါတို့၏။ ကုလေ၊ ဘမိန္ဒစ်မျိုး ပွားတိုးဆက်သွယ် အနွယ်၌။ ဒဟရာ၊ ပျိုမျစ်နုနယ် လူသူငယ်တို့သည်။ နမိယျရေ၊ စုတိပြတ်ကြွေ မသေလွန်ကုန်။ ဤကားအနက်။

အဓိပ္ပါယ်ကား။ ။သားငယ်ဖြစ်သော ဓမ္မပါလ၏ဆရာ ငါတို့တစု၊ ယခုဤအမျိုးတို့သည် ဇီဝိတိန္ဒြေ တည်နေမျှားစွာ သတ္တဝါဟု ဆိုအပ်သော သူတပါး၏အသက်ကို ပယ်ဖျက်သတ်ချခြင်း ကြည်ရှောင်ကြကုန်၏။ အလုံးစုံသော ငါတို့သည် လောက၌ အရှင်သည် ကိုယ်နှုတ်ဖြင့် မပေးအပ်သော သူတပါး၏ဥစ္စာကို တဏှာလောဘ ဖေါ်သထွက်ပွား ပျက်စီးစေသောအားဖြင့် ပြစ်မှားခိုးယူခြင်းမှ ကြဉ်ရှောင်ကြ၏။ အကျိုးစီးပွား ပျက်ပြားအစ မူလကြောင်းထူး ယစ်မူးမေ့လျော့စေတတ်သော အရက်တို့ကို သောက်စားခြင်းမှလည်း ကြဉ်ရှောင်ကြကုန်၏။ မဟုတ်မမှန် လိမ်လည်လှည့်ဖြား ချွတ်ယွင်းသော

စကားကို ရယ်မှူးလို၍မျှလည်း ပြောဆိုခြင်းမှ ကြဉ်ရှောင်ကြကုန်၏။ ထိုသို့ ပါဏာတိပါတ, အဒိန္နာဒါန, မုသာဝါဒ, သုရာမေရယတို့မှ အပဝေးစွာ ပယ်ရှောင်ခွာသောကြောင့်သာလျှင် ငါတို့၏အမျိုးအနွယ်၌ လူသူငယ်တို့သည် သေကွယ်ပြောင်းလွန်ခြင်း မရှိဟု လေးပါးသော သီလ သိက္ခာပုဒ် စောင့်ချုပ် လုံခြုံသည်ကို ပြပြီးလျှင် သူတပါးတို့၏ မယားချစ်လင်တို့၌ ဖြစ်တင်လွန်ကျူး တတ်သော ကာမေသုမိစ္ဆာစာရမှလည်း ကြဉ်ရှောင်သည်၏ အဖြစ်ကို ပြပြန်လို သောကြောင့်—

မယဉ္စ ဘရိယံ နာတိက္ကမန္တိ၊
အမှေစ ဘရိယာ နာတိက္ကမာမ။
အညတြ တာဟိ ဗြဟ္မစရိယံ စရာမ၊
တသ္မာ ဟိ အမှံ ဒဟရာ န မိယျရေ—

ဟူသောဂါထာကို ရွတ်ဆိုပြန်၏။

အနက်ကား။ ။အာစရိယ၊ သားငယ်ဖြစ်သော ဓမ္မပါလ၏ဆရာ။ မယဉ္စ၊ ငါတို့သည်လည်း၊ ဘရိယံ၊ မယားကို။ နာတိက္ကမန္တိ၊ လွန်ကျူး၍ တစ်ပါးသောမိန်းမ၌ သွားလာခြင်းမရှိကုန်။ ဘရိယာ စ၊ မယားတို့သည်လည်း။ အမှေ၊ ငါတို့ကို။ နာတိက္ကမာမ၊ လွန်၍ တစ်ပါးသော ယောကျ်ားတို့နှင့် ပျော်မွေ့ခြင်း မရှိကုန်။ တာဟိ၊ ထိုသူလင် သူမယားတို့မှ။ အညတြ၊ ကြဉ် ရှောင်၍။ ဗြဟ္မစရိယံ၊ ဗြဟ္မစရိယကို။ စရာမ၊ ကျင့်ကြကုန်၏။ တသ္မာဟိ-တသ္မာဧဝ၊ ထိုသို့ ကာမေသုမိစ္ဆာစာရကံမှ ကြဉ်ရှောင်ခြင်းကြောင့်သာလျှင်။ အမှံ၊ ငါတို့၏။ ကုလေ၊ ဘမိနှစ်သွယ် ဆက်လယ်ပွါးတိုး နွယ်အမျိုး၌။ ဒဟရာ၊ ပျိုမျစ်နုနယ် ငယ်ရွယ်သောသူတို့သည်။ နမိယျရေ၊ မသေလွန်ကုန်။ ။ဤကား အနက်။

အဓိပ္ပာယ်ကား။ ။သားငယ်ဖြစ်သော ဓမ္မပါလ၏ဆရာ၊ ငါတို့သည် တဏှာစရိုက် နောက်သို့လိုက်၍ မိမိအိမ်ရှင် မယားမှတပါး အခြားဖြစ်သော မိန်းမတို့၌ ကာမတဏှာ လိုက်ကာမြူးထူးလျက် လွန်ကျူးသွားလာခြင်း မရှိကြကုန်။ ငါတို့၏အိမ်ရှင်ဖြစ်သော ခင်ပွန်းမယားတို့သည်လည်း မိမိတို့၏ ယောကျ်ားမှတစ်ပါး အခြားဖြစ်သော ယောကျ်ားတို့နှင့် သွားလာပျော်မြူး လွန်ကျူးခြင်းမရှိကြ၊ သူတစ်ပါး၏ ခင်ပွန်းလင်မယားတို့မှ ကြဉ်ရှောင်ကြ၍ ဗြဟ္မစရိယအကျင့်ကို ပြုကျင့်အားထုတ်လေ့ ရှိကြကုန်၏။ ထိုသို့ ဗြဟ္မစရိယ အမှုကို ပြုကျင့်စောင့်ရှောက်ခြင်းကြောင့်သာလျှင် ငါတို့၏အမျိုး၌ ပျိုမျစ် နုနယ် ငယ်ရွယ်သောသူတို့သည် စုတိပြတ်ကြွေ သေလွန်ခြင်း မရှိလေကုန်

သတည်းဟု ငါးပါးသောသီလ၌ ကာမေသု မိစ္ဆာစာရကို အသီးထုတ်နှုတ်၍ ပြပြီးမှ ယင်းသို့ ကာမေသု မိစ္ဆာစာရမှ ဝေးစွာကြဉ်ရှောင် ရှက်ဆောင် စင်ကြယ်သော ခင်ပွန်းမဘို့အား သားသမီးတို့သည် ဖွားမြင်ရရှိခဲ့သည်ရှိသော် ပညာသတိ ရေးရှိသောအား သားသမီးကောင်းတို့သာ ဖွားမြင်ရရှိကြကုန် သည်ဟု ပြပြန်လိုသောကြောင့်—

ဧတာသု ယေ ဇာယရေ သုတ္တမာသု၊
မေဓာဝိနော ဟောန္တိ ပဟုတ္တပညာ၊
ဗဟုဿုတာ ထေရဂုဏာ စ ဟောန္တိ၊
တသ္မာ ဟိ အမ္ဟံ ဒဟရာ န မိယျရေ—

ဟူသော ဂါထာကို ရွတ်ဆိုပြန်၏။

အနက်ကား။ ။အာစရိယ၊ သားငယ် ဖြစ်သော ဓမ္မပါလ၏ဆရာ။ သုတ္တမာသု၊ မြတ်သောအကျင့်ရှိကုန်သော။ ဧတာသု၊ ထိုမိန်းမတို့၌။ ယေပုတ္တာ၊ အကြင်သားသမီးတို့သည်။ ဇာယရေ၊ ဖြစ်ကြကုန်၏။ တေပုတ္တာ၊ ထိုကျင့်မြတ် ပြုလှ မိန်းမတို့အား ဖွားမြင်သော သားသမီးတို့သည်။ မေဓာဝိနော၊ ဝရဇိန် စက်ကဲ့သို့ ထက်မြက်လျင်မြန်သော ပညာရှိကုန်၏။ ပဟုတ္တပညာ၊ အခါခပ် သိမ်း၌ စွမ်းနိုင်သောပညာရှိကုန်သည်။ ဟောန္တိ၊ ဖြစ်ကုန်၏။ ဗဟုဿုတာ စ၊ များသော အကြားအမြင်ရှိကုန်သည်လည်း။ ထေရဂုဏာစ၊ မြဲမြံခိုင်ကြံ့တည်တံ့ သော သီလ စသော ဂုဏ်ရှိကုန်သည်လည်း။ ဟောန္တိ၊ ဖြစ်ကုန်၏။ တသ္မာဟိ- တသ္မာဝေ၊ ထိုသို့ မြဲမြံခိုင်ကြံ့ တည်တံ့သော သီလပညာ ရှိကုန်သောကြောင့် သာလျင်။ အမှံ၊ ငါတို့၏။ ကုလေ၊ မိဘနှစ်သွယ် ဆက်လှယ်ပွါးတိုး နွယ် အမျိုး၌။ ဒဟရာ၊ ပျိုမျစ်နုနယ် လူသူငယ်တို့သည်။ နမိယျရေ၊ စုတိပြောင်းကြွေ သေလွန်ခြင်းမရှိကုန်။ ။ဤကားအနက်။

အဓိပ္ပါယ်ကား။ ။သားငယ်ဖြစ်သော ဓမ္မပါလ၏ ဆရာ ယခင် ပြအပ် ခဲ့ပြီးသော ငါးပါးသော သိက္ခာတို့မှ မြဲစွာကြဉ်ရှောင် စောင့်ရှောက်သဖြင့် ကောင်းသော အကျင့်အာစာရ သီလရှိကုန်သော ထိုမိန်းမတို့အား ထိုသားသမီး တို့သည် ဖွားမြင်လာရကုန်သည်ရှိသော်။ ဝရဇိန်စက်ကဲ့သို့ ထက်မြက် လျင်မြန် သော ဉာဏ်ပညာ အမှုခပ်သိမ်းဟူသမျှ၌ တခုမျှမကျန် ကြံဖန်ဖုံးလွှမ်းစွမ်းနိုင် သော ပညာတို့သည် ရှိကုန်၏။ အမှတ်အသား ပွါးများလေ့ကျက် ဆောင်ရွက် ထင်ရှား များသောအကြားအမြင်လည်း ရှိကုန်၏။ တခဲနက်သော ကျောက် သားဖြင့် စိုက်ထားသော ကျောက်တိုင်သည် ရှစ်စိုင်သောမျက်နှာတို့မှ တိုက်ချ လာသော လေအဟုန်တို့ဖြင့် တုန်လှုပ်ခြင်းမရှိ ပကတိခိုင်ကြံ့ တည်တံ့တ်

သကဲ့သို့ မြဲမြံခိုင်ခံ့ တည့်တံ့သောသီလ စသော ဂုဏ်လည်းရှိကုန်၏။ ထိုသို့ ထက်မြက် လျင်မြန်သော ပညာရှိခြင်း၊ အရာခပ်သိမ်း၌ စွမ်းနိုင်သော ပညာရှိခြင်း၊ များသော အကြားအမြင်ရှိခြင်း၊ မြဲမြံခိုင်ခံ့သော သီလ စသော ဂုဏ်ရှိခြင်း စသော အကြောင်းကြောင့်သာလျှင် ငါတို့နေရာ ဓမ္မပါလအမည်ရသောရွာငယ်နှစ်ဖြာဘမိ၊ပွါးဘိနွယ်ရိုး၊ငါတို့အမျိုး၌၊သတို့သားငယ်အရွယ်နုပျို သောသူဟူသမျှတို့သည် မသေလွန်ကြလေသတည်းဟု သားသမီးတို့သည် ပညာ သမာဓိထင်ရှားရှိသဖြင့် ပစ္စက္ခဘဝအကြောင်း ကောင်းမြတ်သော အကျင့်အားထုတ်သည်ကိုပြပြီး၍ တမလွန်လောက နောင်ဘဝအကြောင်းကိုလည်း ကောင်းစွာအားထုတ် ဆည်းပူးကုတ်၍ ပြုလုပ်ကြလေသတည်းဟု ပြလိုပြန် သောကြောင့်–

မာတာ ပိတာ စ ဘဂိနီ ဘာတရော စ၊
ပုတ္တာ စ ဒါရာ စ မယဉ္စ သဗ္ဗေ။
ဓမ္မံ စရာမ ပရလောကဟေတု၊
တသ္မာ ဟိ **အမှံ** ဒဟရာ န မိယျရေ–

ဟူသောဂါထာကို ရွတ်ဆိုပြန်၏။

အနက်ကား။ ။**အာစရိယ၊** **သားငယ်ဖြစ်သော** ဓမ္မပါလ၏ဆရာ။ အမှာကံ၊ ငါတို့၏။ ကုလေ၊ အမျိုး၌။ မာတာ စ၊ မိခင်သည်လည်းကောင်း။ ပိတာ စ ၊ ဖခင်သည်လည်းကောင်း။ ဘဂိနီ စ၊ နှမသည်လည်းကောင်း။ ဘာတရော စ၊ ညီနောင်တို့သည်လည်းကောင်း။ ပုတ္တာ စ၊ သားသမီးတို့သည်လည်းကောင်း၊ မယဉ္စ၊ ငါတို့သည်လည်းကောင်း။ သဗ္ဗေ၊ ခပ်သိမ်းကုန်သော သူတို့သည်။ ပရလောကဟေတု၊ တမလွန်လောက နောင်ဘဝ၌။ အပါယဂတိ၊ မြေးငြိုပြစ်မှား လားအံ့သည်မှ ကြောက်ခြင်းအကြောင်းတို့ကြောင့်။ ဓမ္မံ၊ ကုသိုလ်ဆယ်ပါး တရားရသာ မြိုက်သြဇာကိုသာလျှင်။ စရာမ၊ လုံ့လဥဿာဟ ဝီရိယဖြင့် ကျင့်ကြကုန်၏။ တသ္မာဟိ-တသ္မာဝေ၊ ထိုသို့ ကုသိုလ်ဆယ်ပါး တရားရသာ မြိုက်သြဇာကို ကောင်းစွာသောက်မျိုသဖြင့် ကျင့်သုံးဆောက်တည်ခြင်းကြောင့် သာလျှင်။ အမှံ၊ ငါတို့၏။ ကုလေ၊ မိဘနှင့်သွယ် ဆက်လှယ်ပွားတိုး နွယ်အမျိုး၌။ ဒဟရာ၊ ပျိုမျစ်နုနယ် လူသူငယ်တို့သည်။ န မိယျရေ၊ စုတိ ပြောင်းရွှေ့ သေလွန်ခြင်း မရှိကြလေကုန်။ ဤကားအနက်။

အဓိပ္ပာယ်ကား။ ။သားငယ်ဖြစ်သော ဓမ္မပါလ၏ဆရာ....ငါတို့၏အမျိုး၌ ကျေးဇူးဥပကာရ ကြီးလှပေသော မိခင်ဖခင်တို့သည်လည်းကောင်း၊ နှမ သားချင်း နောင်ရင်းညီငယ်တို့သည်လည်းကောင်း၊ သားသမီးမယားအိမ်ရှင်

တို့သည်လည်းကောင်း၊ ငါတို့သည်လည်းကောင်း တမလွန်လောက နောင်ဘဝ၌ ဒုက္ခပြင်းထန် ပူပန်ဆင်းရဲ ငရဲ, တိရစ္ဆာန်, ပြိတ္တာ, အသူရကာယ် အပါယ်လေးဘုံ တို့၌ တွေ့ဆုံကျရောက်မည်ကို အလွန်ကြောက်ရွံ့လှသည်ဖြစ်၍ ဒုစရိုက်ဆယ်ပါး မသူတော်တို့၏တရားကို ပယ်ရှားဖြတ်တောက် စွန့်ပစ်လျက် အနှစ်ရသာ ဩဇာနက်ပြည့် ထင်ရှားရှိသော ကုသိုလ်ကမ္မပထ တရားကိုသာလျှင် ကြိုးစား အားထုတ် ဆည်းပူးကုတ်၍ ပြုလုပ်ကျင့်ကြံလေ့ ရှိကြကုန်၏။ ထိုသို့အကုသိုလ် တရားတို့ကို ပယ်ရှားဖြတ်တောက် ပြီးသောအခါ ကုသိုလ်တရားကို ကြိုးစား အားထုတ် ကျင့်ကြံခြင်းကြောင့်သာလျှင် ငါတို့၏အမျိုးအနွယ်၌ ငယ်ရွယ်သော သူတို့သည် စုတိပြောင်းကြွေ သေလွန်ခြင်းမရှိလေသတည်းဟု အမိအဖ စသည် မကင်း ဆွေမျိုးရင်းတို့ အားထုတ်ခြင်းကိစ္စကို ဖော်ပြပြောဆိုပြီးမှ ထိုထက် အလွန် ပြည့်နှံဖော်ထုတ် အယုတ်အား ဖြင့် ကျွန်အမှုလုပ် စသည်ဘို့ပင် သော်လည်း တမလွန်လောက နောင်ဘဝအကြောင်း ကောင်းမှုကို အားထုတ် ကြသည်ဟု ပြပြန်လိုသောကြောင့်—

ဒါသာ စ ဒါသျော အနုဇီဝိနော စ၊
ပရိစာရကာ ကမ္မကရာ စ သဗ္ဗေ။
ဓမ္မံ စရန္တိ ပရလောကဟေတု၊
တသ္မာ ဟိ အမှံ ဒဟရာ န မိယျရေ—

ဟူသော ဂါထာကို ရွတ်ဆိုပြန်၏။

အနက်ကား၊ ။အာစရိယ၊ သားဖြစ်သော ဓမ္မပါလ၏ဆရာ။ အမှံ၊ ငါတို့၏။ ကုလေ၊ ဆက်သွယ်ပွါးတိုး နွယ်အမျိုး၌။ ဒါသာ စ၊ ကျွန်ယောကျ်ား တို့သည်လည်းကောင်း။ ဒါသျော စ၊ ကျွန်မိန်းမတို့သည်လည်းကောင်း။ အနုဇီဝိနော စ၊ မှီ၍ အသက်မွေးလေ့ရှိသော သူတို့သည်လည်းကောင်း။ ပရိစာရကာ စ၊ အလုပ်အကျွေးတို့သည်လည်းကောင်း။ ကမ္မကရာ စ၊ အမှုလုပ် တို့သည်လည်းကောင်း။ သဗ္ဗေ၊ ကြွင်းမဲ့ဥဿုံ အလုံးစုံသော သူတို့သည်။ ပရလောကဟေတု၊ တမလွန်ကြွ နောက်ဘဝ၌ ဆင်းရဲရမည်မှ ကြောက်ခြင်း အကြောင်းကြောင့်။ ဓမ္မံ၊ ကုသိုလ်ဆယ်ပါး မြတ်တရားကို။ စရန္တိ၊ မနေမနား အားထုတ်၍ ကျင့်ကြကုန်၏။ တသ္မာဟိ-တသ္မာဝေ၊ ထိုကုသိုလ်ဆယ်ပါး မြတ်တရားကို အားထုတ်၍ ကျင့်သောကြောင့်သာလျှင်။ အမှံ၊ ငါတို့၏။ ကုလေ၊ မိဘနှစ်သွယ် ဆက်လှယ်ပွါးတိုး နွယ်အမျိုး၌။ ဒဟရာ၊ ပျိုမြစ်နုနယ် လူသူငယ်တို့သည်။ န မိယျရေ၊ စုတိပြောင်းကြွေ မသေရလေကုန်။ ဤကား အနက်။

အဓိပ္ပါယ်ကား။ ။သားငယ်ဖြစ်သော ဓမ္မပါလ၏ဆရာ ငါတို့၏ မိဖနှစ်သွယ် ဆက်လှယ်ပွါးတိုး နွယ်အမျိုး၌ ကျွန်ယောကျ်ားတို့သည်လည်းကောင်း၊ ကျွန်မိန်းမတို့သည်လည်းကောင်း မှီ၍ အသက်မွေးလေ့ရှိသော သူတို့သည်လည်းကောင်း၊အလုပ်အကျွေးတို့သည်လည်းကောင်း၊အမှုလုပ်တို့သည်လည်းကောင်း၊ ပြဆိုခဲ့ပြီးသော အလုံးစုံ သောသူတို့သည် တမလွန်ပြောင်းကြွ နောက်နောင်သောဘဝတို့၌ ဆင်းရဲရမည်မှ ကြောက်သောကြောင့် မဖောက်မပြန် ဆယ်တန်သော ကောင်းမှုကုသိုလ်တရားကို အားထုတ်ကျင့်သုံးကြပေကုန်၏။

တရားကျင့်သူကို တရားကပြန်၍စောင့်ခြင်း

ထိုသို့ ဆယ်ပါးသော ကုသိုလ်တရားကို အားထုတ် ကျင့်သုံးခြင်းကြောင့် သာလျှင် ငါတို့၏အမျိုး၌ နှမ်းညှိုးစဘွယ် ငယ်ရွယ်ပျိုနုစဉ်ကာလက သေလွန်ခြင်း မရှိကြလေကုန်ဟု ပြန်ကြားပြောဆိုပြီးမှ—

ဓမ္မော ဟဝေ ရက္ခတိ ဓမ္မစာရိံ၊
ဓမ္မော သုစိဏ္ဏော သုခမာဝဟာတိ။
ဧသာနိသံသော ဓမ္မေ သုစိဏ္ဏေ၊
န ဒုဂ္ဂတိံ ဂစ္ဆတိ ဓမ္မစာရီ။ ။

ဓမ္မော ဟဝေ ရက္ခတိ ဓမ္မစာရိံ၊
ဆတ္တံ မဟန္တံ ဝိယ ဝဿကာလေ။
ဓမ္မေန ဂုတ္တော မမ ဓမ္မပါလော၊
အညဿ အဋ္ဌီနိ သုခီ ကုမာရော—

ဟူကုန်သော အဆုံးဖြစ်သော နှစ်ဂါထာတို့ဖြင့် တရားကို ကျင့်လေ့ရှိကုန်သောသူတို့၏ ဂုဏ်ကျေးဇူးအထူးကို ပြောကြားပေ၏။

အနက်ကား။ ။အာစရိယ၊ သားငယ်ဖြစ်သော ဓမ္မပါလ၏ဆရာ။ဓမ္မစာရိံ၊ ကုသိုလ်ဆယ်ပါးတရားကို ကျင့်လေ့ရှိသောသူကို။ ဓမ္မော၊ ကုသိုလ်ဆယ်ပါး မြတ်တရားသည်။ ဟဝေ-ဧကန္တေန၊ စင်စစ်သဖြင့်။ ရက္ခတိ၊ စောင့်ရှောက်နိစ္စမတော်မူတတ်၏။ သုစိဏ္ဏော၊ မပြတ်ခါခါ ကောင်းစွာ လေ့ကျက်အပ်သော။ ဓမ္မော၊ ကုသိုလ်ဆယ်ပါး မြတ်တရားသည်။ သုခံ၊ ကိုယ်စိတ်နှစ်ဖြာ မြတ်ချမ်းသာကို။ အာဝဟာတိ၊ ရွက်ဆောင်တတ်၏။ ဓမ္မစာရီ၊ ကုသိုလ်ဆယ်ပါး မြတ်တရားကို ကြိုးစားကျင့်ကြံလေ့ရှိသောသူသည်။ ဒုဂ္ဂတိံ၊ မကောင်းသူတို့၏လားရာဖြစ်သော အပါယ်လေးဝ ဒုဂ္ဂတိဘဝသို့။ န ဂစ္ဆတိ၊ မလားမကပ်ရ။ ဧသ-ဧသော၊ ဤသို့အပါယ်လေးရပ်သို့ မလားမကပ် နတ်ရပ် သုဂတိ၌

သာ ကျင်လည် ခံစားရခြင်းအကျိုးသည်။ သုစိဏ္ဏော-သုစိဏ္ဏသ၊ ကောင်းစွာ လေ့ကျက်အပ်သော။ ဓမ္မေ-ဓမ္မသ၊ ကုသိုလ်ဆယ်ပါး တရားတော်၏။ အာနိ-သံသော၊ ကျိုးဆက်ဂုဏ်အင် အာနိသင်ပေတည်း။

အာစရိယ၊ သားငယ်ဖြစ်သော ဓမ္မပါလ၏ဆရာ။ ဝဿကာလေ၊ ရှစ်မျက်နှာ လုံး ပိတ်ဖုံးသည်းစွာ မိုးကြီးရွာသောအခါ၌။ မာရေန္တံ၊ ကိုင်ဆောင်အပ် သော။-မဟန္တံ၊ ကြီးစွာသော။ ဆတ္တံ၊ ထီးသည်။ တေမနတော၊ မိုးရေစိုစွတ် ခြင်းမှ။ ရက္ခတိ ဝိယ၊ စောင့်ရှောက်လေသကဲ့သို့။ ဧဝံ၊ ပမာနှိုင်းယှူ ဤအတူ သာလျှင်။ ဓမ္မစာရိံ၊ တရားကို ကျင့်လေ့ရှိသော သူကို။ ဓမ္မော၊ ကုသိုလ် ဆယ်ပါး မြတ်တရားသည်။ ဟဝေ-ဧကန္တေန၊ စင်စစ်ကေန် အမှန်မလွဲသဖြင့်။ ရက္ခတိ၊ စောင့်ရှောက်ပေ၏။ အာစရိယ၊ ဒိသာပါမောက္ခဆရာ။ ဓမ္မေန၊ ကုသိုလ်ဆယ်ပါး မြတ်တရားသည်။ ဂုတ္တော၊ စောင့်ရှောက် လုံခြုံစေအပ်သော။ မမ၊ ၏။ ကုမာရော၊ သတို့သားဖြစ်သော။ ဓမ္မပါလသည်။ သုခီ၊ ချမ်းသာစွာရှိ ပေ၏။ တယာ၊ သင်ဆရာသည်။ အာနီတာနိ၊ ဆောင်အပ်ကုန်သော။ အဋ္ဌီနိ၊ အရိုးတို့သည်။ အညဿ၊ သိုးခွေးသား, သတ္တဝါအများတို့တွင် တစ်ပါးတစ်ဦး သောသူ၏။ အဋ္ဌီနိ၊ အရိုးတို့သည်။ ဘဝိဿန္တိ၊ ဖြစ်ပါကုန်လတ္တံ့သည်သာ တည်း။ ဤကား အနက်။

အဓိပ္ပါယ်ကား။ ။သားငယ်ဖြစ်သော ဓမ္မပါလ၏ဆရာ ကုသိုလ်ဆယ်ပါး တရားကို ကျင့်လေ့ရှိသောသူကို ကုသိုလ်ဆယ်ပါး မြတ်တရားသည် စင်စစ်သဖြင့် စောင့်ရှောက်နိစ္စ မတော်မူတတ်၏။ မပြတ်ခါခါ ကောင်းစွာလေ့ကျက်အပ်သော ကုသိုလ်ဆယ်ပါး မြတ်တရားသည် ကိုယ်စိတ်နှစ်ဖြာ မြတ်ချမ်းသာကို ရွက်ဆောင် တတ်၏။ ကုသိုလ်ဆယ်ပါး မြတ်တရားကို ကြိုးစားကျင့်ကြံလေ့ရှိသောသူသည် မကောင်းသောသူတို့၏လားရာဖြစ်သော အပါယ်လေးဝဋ္ဋဂတိဘဝသို့မလားမကပ် ရာ။ ဤသို့ အပါယ်လေးရပ်သို့ မလားမကပ် နတ်ရပ်သုဂတိ၌သာ ကျင်လည် ခံစားရခြင်း အကျိုးသည် ကောင်းစွာ လေ့ကျက်အပ်သော ကုသိုလ်ဆယ်ပါး တရားတော်၏ ကျိုးဆက်ဂုဏ်အင် အာနိသင်ပေတည်း။

သားငယ်ဖြစ်သော ဓမ္မပါလ၏ဆရာ ရှစ်မျက်နှာလုံး ပိတ်ဖုံးသည်းစွာ မိုးကြီးရွာသော အခါ၌ ကိုင်ဆောင်အပ်သော ကြီးစွာသော ထီးသည် မိုးရေ စိုစွတ်ခြင်းမှ စောင့်ရှောက်လေသကဲ့သို့ ပမာနှိုင်းယှူ ဤအတူသာလျှင် တရားကိုကျင့်လေ့ရှိသောသူကို ကုသိုလ်ဆယ်ပါး မြတ်တရားသည် စင်စစ်ကေန် အမှန်မလွဲသဖြင့် စောင့်ရှောက်ပေ၏။ ဒိသာပါမောက္ခဆရာ ကုသိုလ်ဆယ်ပါး မြတ်တရားသည် စောင့်ရှောက်လုံခြုံစေအပ်သော သတို့သားဖြစ်သော ဓမ္မပါလ သည် ချမ်းသာစွာရှိပေ၏။ သင်ဆရာသည် ဆောင်ယူခဲ့သော အရိုးတို့သည်

သို့ ရွှေးစသား သတ္တဝါများတို့တွင် ၀ါးပါးတဦးသောသူ၏ အရိုးတို့သည် ဖြစ်ပါကုန်လတ္တံ့သည်သာ တည်းဟု ပြန်ကြားပြောဆိုသောအခါ ဒိသာပါမောက္ခ ဆရာသည် ထိုအခြင်းအရာအကုန် အလုံးစုံသောစကားကို ကြားသိသည်ရှိသော် ငါ၏လာခြင်းသည် အလျဉ်းပြီးစီး အကျိုးကြီးလှပေ၏။ အချည်းနှီး အကျိုးမဲ့ မဟုတ်ချေတကားဟု ပွါးများတက်သစ် ဖြစ်သော ဝမ်းမြောက်ခြင်းရှိသည် ဖြစ်၍ ဓမ္မပါလသတို့သား၏ ဖခင်ပုဏ္ဏားကြီးကို သည်းခံစေပြီးလျှင် ငါသည် ဤအရပ်သို့ လာရောက်သဖြင့် အသင်တို့အား စုံစမ်းခြင်းအကျိုးငှါ ဤသိုး၏ အရိုးတို့ကို သယ်ပိုးရွက်ဆောင် ယူလာခဲ့ကုန်၏။ အသင်၏ သားဖြစ်သော ဓမ္မပါလ သတို့သားသည် နာဖျားမကျန်း ဘေးဘျမ်းမရှိ မငြိမတွယ် စင်ကြယ် သန့်ရှင်း ရောဂါကင်းပါပေ၏။ အသင်တို့စောင့်ရှောက်အပ်သော တရားကို ငါ့အားလည်း ပေးပါကုန်လော့ဟု ပြောဆိုတောင်းပန် ကျင့်ရန်ဖြစ်သော တရား အသီးသီးကို ကမ္ပည်းစာ၌ ရေးတင်လျက် နှစ်ရက်သုံးရက်မျှ နေပြီးသောအခါ တက္ကသိုလ်ပြည်သို့ ပြန်သွား၍ ဓမ္မပါလသတို့သားအား အလုံးစုံသော အတတ်တို့ကို သင်ယူစေပြီးမှ ကြီးကျယ်များမြတ်သော အခြံအရံနှင့်တကွ ပြန်သွားရန် စေလွှတ်လိုက်၏။

ဇာတ်တော်ကို ပေါင်းခြင်း

ဤသို့လျှင် ဘုရားရှင်ကိုယ်တော်မြတ်က ခမည်းသော်မင်းကြီး ထိုအခါကာလ ပါရမီနုစဉ်ကပင် အရိုးတို့ကို ပြလျက် အသင်၏သား သေလွန်ကြောင်းနှင့် ဖြားယောင်းလှည့်ပတ် အထပ်ထပ် ပြောဆိုသည်ကို သော်လည်း ယုံကြည်ခြင်း မရှိဘဲလျက် ယခုအခါ ပါရမီရင့်သန် အချိန်တန်သော ဘဝ၌ ဒိဋ္ဌမျက်မြင် မဟုတ်လျှင်ဘဲ သုတစကားပြောသည် ကြားနာရကာမတ္တမျှဖြင့် အဘယ်မှာ လျှင် ယုံကြည်ခြင်း ရှိနိုင်ပါအံ့နည်းဟု မိန့်ဟောတော်မူပြီးမှ ဇာတ်တော်ကို ပေါင်းတော်မူ၏။

ခမည်းတော် ဒါယကာမင်းကြီး ထိုအခါကာလက ဓမ္မပါလသတို့သား၏ ဆရာဖြစ်သော ဒိသာပါမောက္ခ ဆရာသည် ယခုအခါ ငါဘုရား၏ သားတော် လက်ျာရံ ဌာနန္တရ အဂ္ဂသာဝက နာမထင်ရှား သာရိပုတ္တရာ ဖြစ်လာ၏။ ထိုအခါ ဓမ္မပါလရွာသား သတို့သား၏ ဖခင်ဖြစ်သော မဟာဓမ္မပါလ ပုဏ္ဏားကြီးသည် ယခုအခါ ခမည်းတော်ဒါယကာမင်းကြီး ဖြစ်လာ၏။ ထိုအခါ များစွာသော ပရိသတ် လူများအပေါင်းတို့သည် ယခုအခါ ငါဘုရား၏ ပရိသတ် ဖြစ်လာကုန်၏။ ထိုအခါကာလက ဓမ္မပါလသတို့သားသည် ယခုအခါ ငါဘုရားဖြစ်လာသတည်းဟု ဇာတ်တော်ကို ပေါင်းတော်မူ၍ မဟာဓမ္မပါလဇာတ်ကို ဟောတော်မူသည် ရှိသော် ဒေသနာတော်၏ အဆုံး၌ခမည်းတော် သုဒ္ဓေါဒနမင်းကြီးသည် အနာဂါမိ ဖိုလ်၌ တည်လေ၏။

ဤသို့သော အစဉ်အားဖြင့် ဘုရားသခင် ကိုယ်တော်မြတ်သည် ခမည်းတော် မင်းတရားကိုသုံးပါးသောမင်္ဂလာဖိုလ်တို့၌ တည်စေတော်မူပြီး၍ သံဃာရဟန်းတော် အပေါင်း ခြံရံလျက် တဖန်ရာဇဂြိုဟ်ပြည်သို့ ပြန်ကြွတော်မူ၍ ထိုရာဇဂြိုဟ်ပြည်မှ အနာထပိဏ် သူဌေးကြီးသည် သာဝတ္ထိပြည်သို့ ကြွလာအံ့သောငှါ ယူအပ်ပြီးသော ပဋိညာဉ် ရှိသည်ဖြစ်၍ ဇေတဝန်ကျောင်းတော်သည် ပြုစုစီရင်၍ ပြီးသည်ရှိသော် မြတ်စွာဘုရားသခင်သည် သာဝတ္ထိပြည် ဇေတဝန်ကျောင်းတော်သို့ ကြွတော်မူ၍ သီတင်းသုံး စံနေတော်မူ၏။

ညီတော် အရှင်နန္ဒသည် ဇနပဒကလျာဏီကို စွဲလမ်းနေခြင်း

ဤသို့ မြတ်စွာဘုရားသခင်သည် သာဝတ္ထိပြည်မှန် ဇေတဝန်ကျောင်းတော်၌ သီတင်းသုံး စံနေတော်မူသည်ရှိသော် မြတ်စွာဘုရား၏ ညီတော်ဖြစ်သော အရှင်နန္ဒသည် ဆန့်ကျင်ငြီးငွေ့ခြင်း ရှိသည်ဖြစ်၍ ရဟန်းအပေါင်းတို့အား ငါ့ရှင်တို့ ငါသည် ယခုနောင်တော်ဖြစ်တော်မူသော မြတ်စွာဘုရား၏အထံ၌ ရဟန်းပြု၍ နေရသည်မှာ သဒ္ဓါတရား ဖြစ်ပွားသင့်မြော်မမှ့လျှော်သောကြောင့် ရဟန်းပြုနေသည်မဟုတ်။ သမ္မာဒိဋ္ဌိသခင် ဘုရားရှင်နောင်တော်ကို ထောက်မြော်ဂရု အလေးပြုသောအားဖြင့် လျောက်ထားခြင်းငှါ မဝံ့သည်ဖြစ်သောကြောင့် ကြောက်ရွံ့တွေးမြော် မမှ့လျှော်ဘဲ သူတော်ကျင့်ထုံး လက်သုံးမပြတ် မြတ်သောအကျင့်ကို ကျင့်ကြံအားထုတ်၍ နေရပေသည်။ ယခုအခါ ငါသည် နောင်တော်ဘုရား၏ သာသနာ၌ မြတ်သောအကျင့်ကို ကျင့်ကြံအားထုတ် ပြုလုပ်၍ နေခြင်းငှါ မစွမ်းနိုင်ချေ။ သိက္ခာကို စွန့်ပစ်ပယ်ချ လူအဖြစ်ဖြင့်သာနေတော့အံ့ဟု ပြောကြား၏။

ထိုသို့ ညီတော်နန္ဒမထေရ် ပြောဆိုသောအကြောင်းကို မြတ်စွာဘုရား ကြားသိတော်မူ၍ ညီတော်နန္ဒမထေရ်ကို ခေါ်စေတော်မူပြီးလျှင် ငါ့ညီနန္ဒ အသင်သည် များစွာကုန်သော ရဟန်းတို့အား ငါ့ရှင်တို့ ငါသည် မမွေ့လျော် မပျော်ပိုက်ဘဲ နောင်တော်ဘုရား၌ ရိုသေသော ဂရုဂါရဝ တရားဖြင့် ဘုရားသာသနာ၌ မြတ်သောအကျင့်ကို ကျင့်၍နေရချေသည်။ ယခုအခါ ငါသည် မြတ်သောအကျင့်ဟု ဆိုအပ်သော သာသနာတော်၌ တည်အံ့သောငှါ မစွမ်းနိုင်ချေ။ ရဟန်းသိက္ခာ ပယ်ခွါစွန့်ဖျက် လူထွက်၍ပင် နေတော့အံ့ဟု ပြောကြားသောဟူသည် ဟုတ်မှန်ပေသလောဟု မေးတော်မူလျှင် ဤသို့ကေန် ဟုတ်မှန်ပါကြောင်းနှင့် ညီတော်နန္ဒမထေရ်က ဝန်ခံ လျှောက်ထားသော ကာလ ငါ့ညီနန္ဒ အသင်သည် အဘယ့်ကြောင့် မမွေ့လျော် မပျော်ပိုက်ဘဲ ဗြဟ္မစရိယ-ဟု ဆိုအပ်သော ဘုရားသာသနာ၌ သည်းခံသဖြင့် ကျင့်၍ နေဘိသနည်း။ အဘယ့်ကြောင့် ဘုရားသာသနာဟု ဆိုအပ်သော မြတ်သောအကျင့်၌ တည်တံ့၍

နေအံ့သောငှါမစွမ်းနိုင်လေသနည်း။အဘယ့်ကြောင့်အိမ်ရာမထောင်သောရဟန်း၏ဘောင်ကို စွန့်ရှောင် ပယ်ခွါလျက် လူထွက်၍နေခြင်းငှါ အလိုရှိပါသနည်းဟု မေးတော်မူသောကာလ ဘုန်းတော်ကြီးမြတ်တော်မူလှပေသော နောင်တော်ဘုရား သာကီဝင် မင်းသမီးဖြစ်သော နှမတော် "ဇနပဒကလျာဏီ"သည် ဖြေရှင်းသန့်စင် ကိုင်ငင်ဖြန့်လျက် ထက်ဝက်မျှ ဖြီးအပ်သော ဆံပင်တို့ဖြင့် အိမ်တော်မှ ထွက်လာသော ညီတော်ကို ကြည့်ရှုပြီးသောအခါ တုဝဋ္ဋံ ခေါ် အယျပုတ္တ အာဂစ္ဆေယျာသိ ဟူသောစကားတို့ဖြင့် အရှင်ကောင်းသား မောင်တော်ဘုရား ဆောဆောလျင်လျင် ရှောင်တခင်အမြန် ရွှေနန်းရံသို့ ပြန်လည်တော်မူခဲ့ပါလော့ဟု မှာလားလိုက်ပါသည်။ ယင်းသို့နှမတော် မှာသိုက်သော စကားကိုညီတော်သည် အဖန်တလဲလဲ အမြဲမစဲ ကြံအောက်မေ့သောကြောင့် သာသနာတော်၌ မပျော်မမွေ့ဘဲ လူထွက်လိုသောဆန္ဒရှိပါသည်ဟု နန္ဒမထေရ်က လျှောက်ထား၏။

ညီတော်အရှင်နန္ဒကို တာဝတိံသာနတ်ပြည်သို့ ခေါ်ခြင်း

ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသခင်သည် အရှင်နန္ဒကို လက်မောင်း၌ ကိုင်ထင်ဆွဲယူလျက် တန်ခိုးတော်အစွမ်းဖြင့် အာကာသ် တာဝတိံသာနတ်ရွာသို့ ခေါ်ဆောင်တော်မူ၍ လမ်းခရီးအကြား တစ်ခုသော မီးလောင်သော လယ်ပြင်ဝယ် မီးလောင်သော သစ်ငုတ်ထက်၌ ထိုင်နေသော ပြတ်သော နား, နှာခေါင်း, အမြီးရှိသော မျောက်အိုမတစ်ကောင်ကို ပြတော်မူပြီးသော် တာဝတိံသာနတ်ပြည်၌ သိကြားနတ်မင်းအား ခစားလုပ်ကျွေးခြင်းငှါ လာကုန်သော ခိုခြေအဆင်းရှိကုန်သော အဆင်းသဏ္ဌာန် ကြန်အင်လက္ခဏာ ညီစွာသန့်သစ် အပြစ်လွတ်ကင်းသော ငါးရာကုန်သော နတ်သမီးတို့ကို ပြတော်မူ၏။

[ခိုခြေ၏အဆင်းကဲ့သို့သော အဆင်းရှိသည်ဟူသည်ကား နီမြန်းသော အဆင်းရှိသောကြောင့် ခိုခြေ၏အဆင်းနှင့် တူကုန်သည်ဟု ဆိုလိုသည်။ ထို့ကြောင့် ၎င်းအဋ္ဌကထာ၌ ကုက္ကုဋပါဒါနီတိ ရတ္တဝဏ္ဏတာယ ပါရာဝတပါဒသဒိသာနိ ဟု မိန့်တော်မူ၏။ အနက်ကား။ ။ကုက္ကုဋပါဒါနီတိ၊ ကုက္ကုဋပါဒါနိ ဟူသည်ကား။ ရတ္တဝဏ္ဏတာယ၊ လယ်ခေါင်ရမ်းပန်း,ကသစ်ပန်းကဲ့သို့ နီမြန်းသောအဆင်းရှိသည်၏ အဖြစ်ကြောင့်။ ပါရာဝတပါဒသဒိသာနိ၊ ခိုခြေ၏ အဆင်းနှင့်တူသော အဆင်းရှိကုန်၏။ ဤကား အနက်။ အရေအချုပ်ကား ခိုခြေ၏ အဆင်းနှင့် တူသော ခြေဖဝါး အဆင်းရှိသည်ဟု ဆိုကြကုန်၏။]

ဤသို့သိကြားမင်းထံ ခစားရန်လာကြသော ငါးရာသော နတ်သမီးတို့ကိုညွှန်ပြတော်မူပြီးသော် မြတ်စွာဘုရား ကိုယ်တော်မြတ်က ညီတော်နန္ဒ အသို့နည်း၊

ငါ့ညီတော်နန္ဒသည် ပိယမေတ္တာ သိနေဟာဖြင့် အခါခါ အောက်မေ့အပ်သော သာကီဝင်မင်းသမီးဖြစ်သော နှမသက်လျှာ ဇနပဒကလျာဏီနှင့် ဤသည့်ဌာန ဤဒေသ၌ တွေ့ကြမြင်ကြ ခိုမြေသဏ္ဌာန် ပမာဏကဲ့သို့ အဆင်းအရောင်အဝါ ရှိကုန်သော ငါးရာကုန်သော နတ်သမီးတို့တွင် အဘယ်သူက သာလွန်ပိုမို၍ အဆင်းသဏ္ဌာန် ကြန်အင် လက္ခဏာသည် လှပပါသနည်း အဘယ်သူက သာလွန်ပိုမို၍ကြည်ညိုဖွယ် ရှုချင်ဖွယ် ရှိပါသနည်းဟု မေးတော်မူသော ကာလ ဘုန်းတော်ကြီးမြတ်တော်မူသော နောင်တော်ဘုရား သာကီဝင်မင်းသမီး ဖြစ်သော နှမတော်"ဇနပဒကလျာဏီ"သည် ဘုန်းစဉ်မြတ်စွာ ကြွလာတော်မူရာ ဖြစ်သော ခရီးလမ်းမှာ နှုန်ပြုတော်မူခဲ့သော ကျိုးမဲ့ပုပ်ပြဟ်သော နှာခေါင်း နားအမြီးရှိသော အရိုးခေါ်ခေါ် အကြောပြိုင်းပြိုင်းထသော မျောက်ဖိုမနှင့် တူပါတော့သည် ဘုန်းတော်ကြီးမြတ်တော်မူလှသော နောင်တော်ဘုရား ဤ ငါးရာသောနတ်သမီးတို့နှင့်တောက်ပသည်ရှိသော်သာကီဝင်မင်းသမီးဖြစ်သော နှမတော်"ဇနပဒကလျာဏီ"သည် ပြေပွတ်မြင်းသို့ မရောက်ပါ တစိတ်တကိုကို ပျမ်းသော်လည်း မမီနိုင်ပါ စင်စစ်မှာကား ဤငါးရာသော နတ်သမီးတို့သည်သာ အဆင်းအရောင်အဝါ အလွန်တရာ လှပပါသည် ကြည်ညိုမှုဖျင့် သင့်တင့်ကြည်နူးဖွယ် ရှိလှပါသည်ဘုရားဟု လျှောက်ကြားသောကာလ မြတ်စွာဘုရား ကိုယ်တော်မြတ်ကညီချစ်နန္ဒအသင်သည် ငါဘုရား ဆုံးမတော်မူရာ သာသနာဟု ဆိုအပ်သော မြတ်သောအကျင့်၌ မွေ့လျော်တိလော့ ငါဘုရားသည် အသင့်အား ခိုခြေကဲ့သို့အဆင်းရှိကုန်သော ထိုငါးရာကုန်သောနတ်သမီးတို့နှင့် အသီးအခြား မွေ့လျော်ပျော်ပါးခြင်းကို ရစေအံ့ဟု မိန့်တော်မူသော စကားကို ကြား၍ ညီတော်နန္ဒမထေရ်က ဘုန်းတော်ခြောက်ပါးတို့နှင့် ပြည့်စုံတော်မူသော နောင်တော်ဘုရား ခိုခြေ၏အဆင်းကဲ့သို့ ဝင်းဝင်းတောက်ပသော ကိုယ်ရောင်ဖြင့် ကြည့်ရှု၍မငြီးနိုင်သော ငါးရာကုန်သောနတ်သမီးတို့နှင့် အသီးမွေ့လျော် ပျော်စံ သုံးဆောင်ခံစားခြင်းကို ရသည်ဖြစ်ခဲ့ပါတုံအံ့။ ဘုန်းတော် ကြီးမြတ်တော် မူလှပေသောနောင်တော်ဘုရား ညီတော်သည် သာသနာတော်ဟု ဆိုအပ်သော မြတ်သောအကျင့်၌ ချီးမြင့်မွေ့လျော် ပျော်ပိုက်ပါတော့အံ့ဟု လျှောက်ကြား၏ ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသခင်သည် ညီတော်နန္ဒမထေရ်ကို ခေါ်ဆောင်တော်မူခဲ့၍ တာဝတိံသာနတ်ပြည်၌ကွယ်ခဲ့သဖြင့် ဇေတဝန်ကျောင်းတော်၌ရှင်ပျော်စံနေသောအခါ ထင်ရှားဖြစ်တော်မူ၏။

ရဟန်းတို့က ပြက်ရယ်ပြုကြခြင်း

ရဟန်းတို့သည်လည်း မြတ်စွာဘုရား မိထွေးတော်၏ သားဖြစ်သော နန္ဒမထေရ်ကား နတ်သမီးတို့ကို ရလိုသော အကြောင်းကြောင့် ကောင်းမြတ်သော အကျင့်ကို ကျင့်သတတ်၊ မြတ်စွာဘုရားသခင် ကိုယ်တော်မြတ်ကလည်း ထိုနန္ဒ

မထေရ်အား ခိုခြေကဲ့သို့ အဆင်းရှိကုန်သော ငါးရာကုန်သော နတ်သမီးတို့ကို အသီးအခြား ပျော်ပါးရလွယ်စိမ့်သောငှါ ပြုပြင်စီမံ၍ ပေးတော်မူလတ္တံ့ဟု ကြားသိကြကုန်၏ ထိုအခါရှင်နန္ဒမထေရ်၏ အဆွေခင်ပွန်း ကျွမ်းဝင်ဆက်ဆံကုန်သော အဖော်ရဟန်းတို့သည် အရှင်နန္ဒကိုအခစား ရောင်းဝယ်ဖောက်ကားသော ခေါ်ဝေါ်ပြောခြင်းတို့ဖြင့် ဖြောဆိုလျက် အရှင်နန္ဒသည် နတ်သမီးတည်းဟူသော အဖိုးအခကို ရအောင်မြတ်သောအကျင့်ဖြင့် ရင်းနှီးခြင်းကိုပြုသတတ်၊ နတ်သမီးတို့ကို ရဖို့အားခဲ စဉ်းလဲထောင်ယူလိုသောကြောင့် သာသနာတော်ဟု ဆိုအပ်သောမြတ်သော အကျင့်ကိုကျင့်ပေသတတ်ထိုသူ၏နောင်တော်ဖြစ်သော မြတ်စွာဘုရားကလည်း ညီတော်ဖြစ်သော အရှင်နန္ဒကို ခိုခြေကဲ့သို့ အဆင်းရှိကုန်သော ငါးရာကုန်သောနတ်သမီးတို့နှင့် အသီးအခြားပျော်ပါးနှစ်သိမ့် ရပါစိမ့်သောငှါ ပြုစုစီမံ၍ပေးလတ္တံ့ဟု ပြက်ရယ်ပြုကြကုန်၏။

ညီတော်အရှင်နန္ဒရဟန္တာဖြစ်ခြင်း

ထိုအခါ အရှင်နန္ဒသည် အဖော်ဖြစ်သော ရဟန်းတို့က အခစား ရောင်းဝယ်ဖောက်ကား စဉ်းလဲစဉ်းစားစကားဝေါဟာရတို့ဖြင့် မကြာခဏ ပြက်ရယ်ပြုကြသည်ကို ငြီးငွေ့စိတ်ညှိုး ရှက်နိုးစက်ဆုပ်ခြင်း ရှိလှသည်ဖြစ်၍ တယောက်ထီးတည်းသာလျှင် ဆိတ်ငြိမ်ရာ အရပ်သို့ ကပ်လျက် မမေ့မလျော့ ပြင်းစွာသော လုံ့လဝီရိယဖြင့် သမထ, ဝိပဿနာ ဘာဝနာကမ္မဋ္ဌာန်းတို့၌ စီးဖြန်းပွါးများ တမ်ညွတ်သော စိတ်ရှိသည်ဖြစ်၍နေသည်ရှိသော် မကြာမြင့်မီပင်လျှင် အကြွင် အရဟတ္တဖိုလ်၏အကျိုးငှါ အမျိုးကောင်းသားတို့သည် အိမ်ရာထောင်သော လူ့ဘောင်မှ ထွက်ရှောင် ခွါမြန်းလျက် ရဟန်းပြုတော်မူကုန်၏။ အလွန်အကျူး အထူးကောင်းမြတ်သော အကျင့်ကို အဆင့်ဆင့်ပွါးများ ကြိုးစားအားထုတ် ပြုလုပ်သည်အလိုကြောင့် ထိုအရဟတ္တဖိုလ်သို့ မျက်မှောက်ပြုလေ၏။ထိုသို့ အရှင်နန္ဒသည် အရဟတ္တဖိုလ်သို့မျက်မှောက်ပြုရသောအခါ တစ်ဦးသောနတ်သားသည် အလုံးစုံသော ဇေတဝန် ကျောင်းတော်ကို ကိုယ်ရောင်ဖြင့် ထွန်းလင်းတောက်ပ စေလျက် မြတ်စွာဘုရားသခင် ကိုယ်တော်မြတ်သို့ ချဉ်းကပ်ရှိခိုးပြီးသောအခါ ဘုန်းတော်ကြီးမြတ်တော် မူသော မြတ်စွာဘုရား မိထွေးတော်၏သား အရှင်မြတ် ၏ ညီတော်ဖြစ်သောအရှင်နန္ဒသည် အာသဝေါတရား လေးပါးအယုတ်ပယ်ဖြုတ် ကုန်ခန်း ရှင်လန်းနစ်နော အာသဝေါမရှိ ဝိမုတ္တိတည်းဟူသော အရဟတ္တဖိုလ် ကိုလည်းကောင်း အရဟတ္တဖိုလ်ပညာကို လည်းကောင်း မျက်မှောက်ကိုယ်၏ အဖြစ်၌ ကိုယ်ကိုင် ထုတ်ချောက် မျက်မှောက်သိမြင် ကြည့်ရှုမပြတ် ကပ်၍ သီတင်းသုံးတော် မူသတည်းဟု လျှောက်ကြားလာ၏။မြတ်စွာဘုရားသခင်သည် လည်း အရှင်နန္ဒ၏ အရဟတ္တဖိုလ်သို့ မျက်မှောက်ပြုသောအဖြစ်ကို မြတ်စွာ ဘုရား၏ ရွှေဉာဏ်တော်ဖြင့် ထင်ရှားစွာ သိမြင်တော်မူနှင့်၏။

ထိုအရှင်နန္ဒသည်လည်း ထိုညဥ့်ကို လွန်မြောက်သဖြင့် နံနက်မိုးသောက် ကျရောက်သောအခါ မြတ်စွာဘုရားသခင် ကိုယ်တော်မြတ် အထံသို့ ချဉ်းကပ်၍ ဘုန်းတော် ကြီးတော်မူလှသော နောင်တော်ဘုရား ဘုရားညီတော်သည် ခိုခြေ အဆင်းရှိကုန်သော ငါးရာကုန်သော နတ်သမီးတို့နှင့် အသီးပျော်ပါး စံစား လိုချင်သောဆန္ဒကြောင့် ရလိမ့်မည်အထင်မှတ်နှင့် မြတ်သောအကျင့်ကိုကျင့် ပါသည် နောင်တော်ဘုရားသည် အသင့်ကြိုးစားအားထုတ်၍ ကျင့်ကြံလျှင် ရစေအံ့ဟု ဝန်ခံတော်မူသည်မှာ အရှင်နောင်တော်ဘုရားသည် ယခုအခါ ဝန်ခံ ခြင်းမှ လွတ်ပါပြီဘုရားဟု လျှောက်ကြားသောကာလ မြတ်စွာဘုရားသခင် ကိုယ်တော်မြတ်က မိမိသည် သိမြင်တော်မူနှင့်သည့်အကြောင်း နတ်သားသည် လာ၍ လျှောက်ထားကြောင်းတို့ကို မိန့်တော်မူပြီးမှ ယင်းသို့ဖြစ်တပြီးကား ငါ့ညီနန္ဒ ငါဘုရားသည် ထိုဝန်ခံခြင်းမှ လွတ်ပေပြီဟု မိန့်တော်မူပြီးလျှင် အကြောင်းထင်ထင် သိမြင်တော်မူပြီးသော မြတ်စွာဘုရားသခင်သည် ထိုအခါ ကာလ၌—

ယဿ တိဏ္ဏော ကာမပင်္ကော၊ မဒ္ဒိတော ကာမကဏ္ဍကော။
မောဟက္ခယမနုပ္ပတ္တော၊ သုခဒုက္ခေသု န ဝေဓတိ—

ဟူသော ဥဒါန်းကို ကျူးရင့်တော်မူ၏။

အနက်ကား။ ။ယဿ၊ အမှတ်မထင် အကြင်သူအား။ ကာမပင်္ကော၊ ညစ်ကျုအာရုံ ကာမဂုဏ်တည်းဟူသော ညွန်ပြောင်းကို။ တိဏ္ဏော၊ မဂ်ဉာဏ် ဖိုလ်ဉာဏ် အားစွမ်းအင်ကြောင့် လျင်မြန်ကူးမြောက်ရလေပြီ။ ကာမကဏ္ဍကော၊ အလွန်တကဲ နက်နဲမိုက်စူး ကာမဂုဏ်တည်းဟူသော ဆူးငြောင့်ကို။ မဒ္ဒိတော၊ မဂ်ဉာဏ်ဖိုလ်ဉာဏ် ပယ်တွန်းလှန်၍ အမြန်ချိုးဖဲ့အပ်လေပြီ။ မောဟက္ခယံ၊ လေးပါးသစ္စာ မထင်သာအောင် ပြင်ကာထွေးယှက်တတ်သော အဝိဇ္ဇာတည်း ဟူသော မောဟကုန်ခြင်းသို့။ အနုပ္ပတ္တော၊ မဂ်အဆင့်ဆင့် တက်မြင့်အလျဉ် အစဉ်ရောက်ရလေပြီ။ တဿ၊ ကာမဂုဏ်ညွန်ဆူး လွန်ကျူးချိုးချ မောဟ ကုန်သော ထိုသူအား။သုခဒုက္ခေသု၊ ချမ်းသာဆင်းရဲ၌။ ါဝါ၊ကြောင့်။ န ဝေဓတိ၊ မတုန်လှုပ်။ ဤကား အနက်။

များစွာသော ရဟန်းတို့ သောတာပန် စသည်တည်ခြင်း

ထိုမှနောက်ကျ တစ်နေ့သောအခါကာလ၌ ရဟန်းတို့သည် အရှင်နန္ဒကို ငါ့ရှင်နန္ဒ အသင်သည် ရှေးအခါကာလက သာသနာဟုဆိုအပ်သော မြတ်သော အကျင့်၌ ဆန့်ကျင်သည်ဟူ၍ ဆိုချေသည်။ ဤယခုအခါကား အသို့နည်း၊ အသင်အား လူထွက်လိုသောဆန္ဒ လူ့ဘောင်ဘဝအလို့ငှါ အာလယရှိပါသေး

သလောဟု မေးမြန်းပြောဆိုကြသည်ကာလ အရှင်နန္ဒက ငါ့ရှင်တို့ ငါ့အား လူထွက်လိုသောအာသာဆန္ဒ လူ့ဘောင်ဘာဝ အလို့ငှါ အာလယမရှိပါပြီဟု ပြောဆိုသောစကားကို ကြားသိကြသောကာလ ရဟန်းများတို့က "အရှင်နန္ဒသည် မဟုတ်မမှန် လိမ်လည်လှည့်ဖြားလျက် ထင်ရှားမရှိသောတရားကို ထင်ရှားရှိသည်ဟု ပြောဆိုကိသည်၊ ကရဟတ္တဖိုလ်စကားကို ဖြေကြားပြောဆိုဘိသည် ရှေးလွန်လေပြီးသော နေ့တို့၌ သာသနာတော်တည်းဟူသော မြတ်သော အကျင့်ဝယ် ဆန့်ကျင်ခြင်းရှိသည်ဟု ပြောဆိုဖူးပါလျက် ယနေ့မှတစ်ဖန် ငါ့အား လူ့ဘောင်ဘာဝအလို့ငှါ အာသာဆန္ဒ အာလယမရှိပါဟု ပြောဆိုပြန်ဘိသည်"ဟု အတည်တည်အဝဝ၌ ပြော ဆိုကြပြီးသော် မြတ်စွာဘုရားသခင် ကိုယ်တော်မြတ်၏ အထံသို့ ချဉ်းကပ် သွားရောက်ပြီးလျှင် ထိုသို့သော အကြောင်းတို့ကို လျှောက်ကြား ကြကုန်၏။ မြတ်စွာဘုရားသခင် ကိုယ်တော်ကလည်း ချစ်သားရဟန်းများတို့ လွန်လေပြီးသောနေ့တို့၌ နန္ဒ၏ခန္ဓာကိုယ်အတ္တဘောသည် ကြဲတဲဟောင်းလောင်း မကောင်းသဖြင့် မိုးအုပ်အပ်သော ဇရပ်တန်ဆောင်း အိမ်ကျောင်း မဏ္ဍပ်နှင့် တူပေ၏။ ဤယခုအခါ၌ကား ကောင်းစွာ မိုးထားအပ်သော ဇရပ်တန်ဆောင်း အိမ်ကျောင်း မဏ္ဍပ်နှင့် တူပေသည် ဖြစ်၏။ ထိုစကား သင့်၏။ ချစ်သားရဟန်းတို့ ဤနန္ဒသည် နတ်သမီးတို့ကို တွေ့မြင်သော ကာလမှစ၍ ရဟန်းကိစ္စ တစ်စမကျန် ပြီးဆုံးရန် အကြောင်းကို ကောင်းမွန်စွာသော လုံ့လဥဿာဟ ဝီရိယအထူးတို့ဖြင့် လွန်ကျူးစွာ အားထုတ်ခြင်း အရကြောင့် ထိုရဟန်းကိစ္စသည် တစ်စမကျန် အမှန်ပြီးဆုံးခြင်းသို့ ရောက်လေသတည်းဟု ဟောတော်မူပြီး၍—

> ယထာ အဂါရံ ဒုစ္ဆန္နံ၊ ဝုဋ္ဌိ သမတိ ဝိဇ္ဈတိ။
> ဧဝံ အဘာဝိတံ စိတ္တံ၊ ရာဂေါ သမတိ ဝိဇ္ဈတိ။
>
> ယထာ အဂါရံ သုစ္ဆန္နံ၊ ဝုဋ္ဌိ န သမတိ ဝိဇ္ဈတိ။
> ဧဝံ သုဘာဝိတံ စိတ္တံ၊ ရာဂေါ န သမတိ ဝိဇ္ဈတိ—

ဟူသော နှစ်ဂါထာကို ဟောကြားတော်မူ၏။

ဒေသနာတော်၏ အဆုံး၌ များစွာသော သူတို့သည် သောတာပတ္တိဖိုလ် စသည်တို့သို့ ရောက်ကြကုန်၏။

အနက်ကား။ ။ဒုစ္ဆန္နံ၊ ကြဲတဲဟောင်းလောင်း မကောင်းသဖြင့် မိုးအပ်သော။ အဂါရံ၊ ဇရပ်တန်ဆောင်း အိမ်ကျောင်းမဏ္ဍပ်ကို။ ဝုဋ္ဌိ၊ မိုးရေမိုးပေါက်သည်။ သမတိ ဝိဇ္ဈတိ ယသာ၊ အကွင်းသို့ကောင်းစွာ လျှိုးဆင်း၍ ကျဘိသကဲ့သို့။ ဧဝံ တတာ၊ ဤမှာနှိုင်းဟူ ထိုအတူ။ အဘာဝိတံ၊ သမထဝိပဿနာ

ဘာဝနာတို့ဖြင့် မပွားများအပ်သော။ ဝါ၊ မထုံအပ်သော။ စိတ္တံ၊ စိတ်ကို။ ရာဂေါ၊ ရာဂတည်းဟူသော ကိလေသာသည်။ သမတိ ဝိဇ္ဈတိ၊ ထိုးကျင့် နှိပ်စက် ဖျက်ဆီးလေ၏။

သုဘာဝိတံ၊ ကောင်းစွာ မိုးထားအပ်သော။ အဂါရံ၊ ဇေပ်တန်ဆောင်း အိမ် ကျောင်း မဏ္ဍပ်ကို။ ဝုဋ္ဌိ၊ မိုးရေမိုးပေါက်သည်။ န သမတိ ဝိဇ္ဈတိ ယထာ၊ အတွင်းသို့ ယိုဆင်း၍ ဖောက်ထိုးသကဲ့သို့၊ ဧဝံ တထာ၊ ဟမာန်ိုင်းယူ ထိုအတူ။ သုဘာဝိတံ၊ သမထဝိပဿနာတို့ဖြင့် ကောင်းစွာ ပွားများအပ်သော။ ဝါ၊ ကောင်းစွာ ထုံအပ်သော။ စိတ္တံ၊ စိတ်ကို။ ရာဂေါ၊ ရာဂတည်းဟူသော ကိလေသာသည်။ န သမတိ ဝိဇ္ဈတိ၊ မထိုးကျင့် မနှိပ်စက် မဖျက်ဆီးနိုင်။ ဤကားအနက်။

ထိုအခါ များစွာကုန်သော ရဟန်းတို့သည် တရားသဘင် အစည်းအဝေး ခွင်သို့ ကြွဝင် လာရောက်တော်မူကြသော ကာလ "ငါ့ရှင်တို့ ငါတို့၏ဆရာ သမ္မာသမ္ဗုဒ္ဓ အတုလထွတ်ထား ဘုရားကိုယ်တော်မြတ်တို့မည်သည့် အလွန် အကြူး အထူးတင့်တယ် အံ့ဖွယ်ရှိလှပါပေသည်တကား။ ဇနပဒကလျာဏီကို အမှီပြု၍ ပြဟ္မစရိယတည်းဟူသော သာသနာတော်မှ မလျော်ပြောင်းကွက် လူထွက်လိုသော အရှင်နန္ဒကို မြတ်စွာဘုရားသခင် ကိုယ်တော်မြတ်သည် နတ်သမီးဖြင့် ဖျောင်းဖျသည်ကိုပြု၍ ဆုံးမလေသတည်း" ဟူသော စကားကို ဖြစ်စေကြကုန်၏။ မြတ်စွာဘုရားသခင်သည်လည်း ကြွတော်မူလာ၍ ချစ်သား ရဟန်းများတို့ အသင်တို့သည် ငါဘုရားကြွတော်မူလာသော ယခုအခါမှာ အဘယ်သို့သော တရားစကားတို့ကို ပြောကြားစည်းဝေး ထိုင်နေကြကုန် သနည်းဟု မေးတော်မူလေက ဤအမည်ရှိသော အကြောင်းစကားတို့ဖြင့် ပြောကြား စည်းဝေးကြပါသည်ဟု ရဟန်းတို့က လျှောက်ကြားသည်ရှိသော် ချစ်သားရဟန်းတို့ ယခုအခါ၌သာလျှင် ဤနန္ဒကို မာတုဂါမဖြင့် ဖြားယောင်း ဖျောင်းဖျ ဆုံးမရသည် မဟုတ်သေး။ ရှေးအခါကာလ လွန်လေပြီးသော ဘဝ၌လည်း မာတုဂါမနှင့် ဖြားယောင်း ဖျောင်းဖျလျက် ဆုံးမတော်မူဖူးသည် သာလျှင်တည်းဟု မိန့်တော်မူပြီး၍ အတိတ်ကို ဆောင်တော်မူ၏။

ညီတော်နန္ဒ အတိတ်ဝတ္ထု

ချစ်သား ရဟန်းများတို့ ရှေးလွန်လေပြီးသောအခါ ဗာရာဏသီပြည်၌ ဗြဟ္မဒတ္တမင်းကြီးသည် မင်းအဖြစ်ကိုပြုတော်မူသည်ရှိသော် ဗာရာဏသီပြည်၌ နေ လေ့ရှိသော ကပ္ပဋမည်သော ကုန်သည် တစ်ဦးသည်ရှိ၏။ ထိုကပ္ပဋကုန်သည်အား တစ်ကုမ္ဘမျှသော ဝန်ကို နှက်ဆောင်နိုင်သော မြည်းတစ်ကောင်သည် ရှိ၏။

ထိုမြည်းသည် တစ်နေ့ချီး၏ အစွမ်းဖြင့် ခုနစ်ယူဇနာတို့ကို သွားခြင်းငှါ စွမ်းနိုင်၏။ ထိုကပ္ပဋကုန်သည်သည် တရံသောအခါ မြည်းကို ဝန်တင်၍ မြည်းဝန်တင် ကုန်သည်တို့နှင့် အတူတကွ တက္ကသိုလ်တိုင်းပြည်သို့ သွားပြီးလျှင် တက္ကသိုလ်ပြည်သို့ ကျရောက်သောကာလ ကုန်ကိုရောင်းချဖြေရှင်း၍ မပြီးသေး သမျှ ကာလပတ်လုံး အစားစာရေ ရှာဖွေစားသောက်ရန် အလို့ငှါ မြည်းကို လွှတ်၍ ထား၏။

ထိုအခါ ကပ္ပဋကုန်သည်၏ မြည်းသည် ကျောက်ကုန်းထက်၌ တင်ထားအပ် သော ဝန်သည်မရှိ ကုန်ခန်းပေါ့လမ်းသော ကျောက်ကုန်းရှိလျက် လှည့်လည် သည်ရှိသော် တစ်ကောင်သော မြည်းမကို မြင်၍ အလျင်ကပ်ရောက်သော ကာလ ထိုမြည်းမသည် မြည်းဖိုနှင့်တကွ ပဋိသန္ဓာရ ကထာကို ပြုလျက် မြည်းမက အသင်တို့သည် အဘယ်အရပ်က လာခဲ့သနည်းဟု မေး၏။ ကပ္ပဋ ကုန်သည်၏မြည်းက ဗာရာဏသီပြည်က လာခဲ့ကြောင်းကို ပြောကြားသဖြင့် အဘယ်အမှုကိစ္စ ကြောင်းခြင်းကဖြင့် လာခဲ့ကြပါသနည်းဟု မေးပြန်လျှင် ကုန်သွယ်ခြင်း အမှုဖြင့် ယခုလာခဲ့ပေသည်ဟု ပြောသောအခါ အဘယ်မျှ လောက်သော ဝန်ကို ရွက်ဆောင်ရပါသနည်းဟု မေးပြန်သဖြင့် တစ်ကုမ္ဘာ မျှသောဝန်ကို ရွက်ဆောင်ရပေသည်ဟု ပြောကြားက အသင်သည် ဤမျှ လောက်သောဝန်ကို ရွက်ဆောင်ထမ်းပိုးလျက် အဘယ်မျှသော ခရီးယူဇနာ ဝေးကွာသော ဒေသသို့ သွားရပါသနည်းဟု မေးလျှင် ခုနစ် ယူဇနာ မျှလောက်သော ခရီးသို့ သွားရသည်ဟု ပြောကြားသည်ကာလ ထိုမျှလောက် ခရီးသွားရသော အသင့်အား ရောက်ရာရောက်ရာ အရပ်ဌာန၌ တစ်စုံတစ်ခုသော ခြေကို ဆုပ်နယ်ခြင်း, ကျောက်ကုန်းကို ဆုပ်နယ်ခြင်းအမှု ပြုစုခြင်းသည် ရှိပါသလောဟု မေးလျှင် မရှိပါဟု ပြောကြားသောကြောင့် အသင် ဤသို့ ပြောကြားသော အစဉ်အတိုင်း အသင်အား ဖြစ်ရသည်ရှိသော် အသင်အား ကြီးစွာသော ဒုက္ခကို ခံစား၍ နေရချေသည်တကားဟု မြည်းမက ဆို၏။

> တိရစ္ဆာန်တို့အား ခြေဆုပ်လက်နယ် ပြုသောသူ အစရှိသည်တို့ မည်သည် တစုံတစ်ယောက်မျှ မရှိသတတ် ယင်းသို့ပင် မရှိလေငြားသော် လည်း ကာမဂုဏ် တည်းဟူသော အာရုံဖြင့် ခုံမင်နှောင်ဖွဲ့ စေ့ဆော် ချုပ်ချယ်ခြင်း အလို့ငှါ ဤသို့ သဘောရှိသော စကားကို ပြောကြား မြွက်ဆိုလေသတည်း။

ထို့ကြောင့် ဋ္ဌကထာ၌——

> ကိဉ္စာပိ ဟိ တိရစ္ဆာနဂတာနံ ပါဒပရိကမ္မာဒိကာရကော နာမ နတ္ထိ၊ ကာမသံယောဇန ဃဋ္ဋနတ္ထာယ ပန ဧဝရူပံ ကထေသိ-ဟု မိန့်၏။

အနက်ကား။ ။ဟိ၊ ထိုစကားကို ထင်ရှား ပြလိုက်ဦးအံ့။ တိရစ္ဆာနဂတာနံ၊ တိရစ္ဆာန်တို့အား။ ပါဒပရိကမ္မာဒိကာရကော နာမ၊ ခြေကို ဆုပ်နယ်ခြင်း အစရှိသည်ကို ပြုတတ်သော သူမည်သည်။ ကိဥ္စာပိ နတ္ထိ၊ အကယ်ကား မရှိ၏ရှင့်။ ပန၊ ယင်းသို့ပင် မရှိသော်လည်း။ ကာမသံယောဇနေ ဃဋ္ဋနတ္ထာယ၊ ကာမဂုဏ်တည်းဟူသော သံယောဇဉ် ဖွဲ့ယှဉ်စေ့ဆော်ခြင်း အကျိုးငှါ။ ဝေရူပံ၊ ဤသို့သဘော ရှိသော စကားကို။ ကထေသိ၊ ပြောဆိုလေ၏။ ဤကားအနက်။

မြည်းစကားကြောင့် ခုခံပြောဆိုခြင်း

ထိုမြည်းဖိုသည်လည်း မြည်းမ၏ စကားကို ကြားသိသောကာလ မြည်းမ၏ စကားဖြင့် ကပ္ပဋ္ဌကုန်သည်ထံ နေရန်အကြောင်း မကောင်း စိတ်တွင် ဆန့်ကျင်ခြင်း ဖြစ်လေ၏။ ကပ္ပဋ္ဌ ကုန်သည်လည်း ဘဏ္ဍာကြီးငယ် အသွယ်သွယ်တို့ကို ကောင်းစွာရှင်းလင်း ဖြေလွှတ် ရောင်းချပြီးသည်ကာလ မိမိ မြည်းသတ္တဝါတို့၏ အထံသို့ သွားပြီးလျှင် ချစ်သား လာလှည့်၊ ငါတို့သည် သွားကြကုန်အံ့ဟု ခေါ်၏။ ထိုအခါ မြည်းက အရှင်တို့သည်သာ သွားကြကုန်လော့။ ငါသည်ကား မလိုက်တော့အံ့ဟု ပြောသဖြင့် ကပ္ပဋ္ဌကုန်သည်သည် အတန်တန် တောင်းပန် ပြောကြားသော်လည်း မသွားလိုသောကြောင့် "ဤမြည်းကို ငါသည် ရိုက်ပုတ်ညှဉ်းပန်း ရေရွတ်၍ ဆောင်အံ့" ဟု ကြံပြီးလျှင်—

ပတောဒံ တေ ကရိဿာမိ ၊ သောဠသင်္ဂုလိကဏ္ဋကံ။
သံဆိန္ဒိဿာမိ တေ ကာယံ၊ ဧဝံ ဇာနာဟိ ဂြဒ္ဒဘ–

ဟူသော ဂါထာကို ရွတ်၏။

အနက်ကား။ ။ဂဒြဘ၊ အိုမြည်း။ တေ၊ ငါ့စကားကို ပယ်ရှား ဖျက်ဆီး အသင်မြည်းအား။ သောဠသင်္ဂုလိကဏ္ဋကံ၊ တစ်ဆယ့်ခြောက်သစ် လက်သစ်တည့်တည့်ဆူးရှိသော။ ပတောဒံ၊ တံဖျာကြိမ်လုံးလက်သုံးနှင်တံကို။ကရိဿာမိ၊ မလိုက်လိုက်အောင် ခေါ်ဆောင် ရိုက်ပုတ်ခြင်းကို ပြုလတ္တံ့။ ဂဒြဘ၊ အိုမြည်း။ တေ၊ ငါ့စကားကို ပယ်ရှားဖျက်ဆီး အသင်မြည်း၏။ ကာယံ၊ အသေးအမွေး ယဉ်ကျေးနှစ်မြို့သော ကိုယ်ကို။ သံဆိန္ဒိဿာမိ၊ အရေအသား ကွဲပြား ခုတ်ဖြတ် ပြတ်စေအံ့။ ဂဒြဘ၊ အိုမြည်း။ ဧဝံ၊ မလိုက်နေက ထွေထွေရိုက်ပုတ် စုတ်ပြတ်ကွဲပြ ဤသို့ခံရမည်ကို။ ဇာနာဟိ၊ အသင်ဉာဏ်ဖြင့် အဖန်ဖန် တွေးကြည့် သိပါလေလော့။ ဤကား အနက်။

အဓိပ္ပါယ်ကား။ ။ငါခိုင်းစေရာ မကြာထုတ်ချောက် ချက်ချင်းရောက် အောင် ရှက်ဆောင်လှည့်လည်၍သာ လာခဲ့ပါသော အသင်မြည်း ယခုမှ တစ်ဖန် ငါ့စကားကို ပယ်လှန်လျက် ပြန်ပြောလိုက်သည်မှာ မလိုက်လိုလျှင် **အသင်မြည်းသည်** နေရမည်ပင် မှတ်သလော။ တစ်ဆယ့်ခြောက်မြှာ ထက်စွာ ဝင်စူး ဆူးရှိသော တံဖျာကြိမ်လုံး လက်သုံး နှင်တံဖြင့် အဖန်ဖန်ပုတ်ခတ်လျက် အသင်၏ကိုယ်ကို ထိုထိုအရပ် စုတ်ပြတ်ရေသား ကြီးမားဒုက္ခ ကျင်နာအောင် ရိုက်ရလတ္တံ့ မိုက်လှသော အသင်မြည်းသည် ခရီးသွားလို ငါ့ကို ခုခံ ပယ်လှန်သည် အရကြောင့် ဒုက္ခတွေ့မည်ကို ကြံစည်၍ သိလော့ဟု ပြောဆိုသော စကားကို မြည်းက ကြားလျှင် အို-အရှင် ကောင်းပြီ၊ ငါသည်လည်း အရှင်အား ပြုအပ်သော အခြင်းအရာကို သိစေအံ့ဟု ဆို၍—

ပတောဒံ မေ ကရိဿသိ၊ သောဠသင်္ဂုလိကဏ္ဋကံ။
ပုရတော ပတိဋ္ဌဟိတွာ၊ ဥဒ္ဒရိတွာန ပစ္ဆတော။
ဒန္တံ တေ ပါတယိဿာမိ၊ ဇဝံ ဇာနာဟိ ကပ္ပဋ—

ဟူသောဂါထာကို ရွက်၏။

အနက်ကား။ ။ကပ္ပဋ၊ ကုန်ကူးသန်း၍ ဉာဏ်စွမ်းရှိလှ ကပ္ပဋ။ တေ၊ သင်သည်။ မေ-မယှံ၊ ခရီးသွားရာ မပါမလိုက် ပြောဆိုသော ငါ့အား။ သောဠသင်္ဂုလိကဏ္ဋကံ၊ တစ်ဆယ့်ခြောက်မြှာ နက်စွာဝင်စူး ဆူးရှိသော။ ပတောဒံ၊ တံဖျာကြိမ်လုံး လက်သုံးနှင်တံကို။ စေ ကရိဿသိ၊ ငါ့ကားသခင် စိတ်မာန်ဝင်၍ အသင်ပုတ်ခတ်ခြင်းကို အကယ်၍ ပြုသည်ဖြစ်ခဲ့အံ့။ ဇဝံ သတ်၊ ဤသို့ပြုသည်ရှိသော်။ အဟံ၊ ငါသည်။ ပုရတော၊ ရှေ့တည့်တည့်မှ။ ပတိဋ္ဌဟိတွာ၊ ခြေစုံမတ်မတ် တန့်တန့်ရပ်၍။ ပစ္ဆတော၊ နောက်ခြေမှ။ ဥဒ္ဒရိတွာန၊ မြှောက်ပင့်ကြောက်ကန် တည်လတ်၍။ တေ၊ ကြိမ်လုံးတံဖျာ ပြင်းစွာပုတ်ခတ်သော အသင်၏။ ဒန္တံ၊ စည်ကားပမာ သွားများစွာကို။ ပါတယိဿာမိ၊ ပုတ်ခတ် ထွေထွေ ကျွတ်ကြွေမလှ ကျစေအံ့။ ကပ္ပဋ၊ ကုန်ကူးသန်း၍ ဉာဏ်စွမ်းရှိလှ ကပ္ပဋ။ ဇဝံ၊ ခြေလက်ကိုဆန့် တန့်တန့်ရပ်၍ ဤသို့ပုတ်ခတ်အံ့သည်ကို။ ဇာနာဟိ၊ သေချာတည့်တည့် ဉာဏ်ဖြင့်ကြည့်၍ သိပါလေလော့။ ဤကား အနက်။

အဓိပ္ပါယ်ကား။ ။ကုန်စည်အရာ များစွာကူးသန်း ဉာဏ်စွမ်းရှိလှ ကပ္ပဋ အသင်သည် ငါ့အား စကားမတည့် ပယ်လှန်သည်ဟု အရှည်လက်သစ်တစ်ဆယ့် ခြောက်သစ် ဆူးရှိသော ကြိမ်လုံးတံဖျာ နှင်တံဖြင့် ပြင်းထန်စွာ ရိုက်ပုတ် ညှဉ်းဆဲအံ့ဟု မောင်းမဲကြိမ်းပသည်မှာ အသင်သည် ဤကဲ့သို့ ရိုက်ပုတ်ခြင်း အမှုကို ပြုသည်ဖြစ်ခဲ့အံ့။ ရှေ့ခြေနှစ်ဖက်ကို တန့်လျက်မတ်မတ်ရပ်၍ တည်ငြား

နောက်ခြေဖျားကို မြောက်ထားပင့်ကန်စတ်မိသောဒဏ်ကြောင့် ပြင်းထန်ဒုက္ခ အသင်၏ သွားတို့ကို ကြေကျစေအံ့။ အသင် ဂဟပ္ပ ဤကဲ့သို့အမှုပြုအံ့သော အချက်ကို ကွက်ကွက်ထင်ထင် အသင်၏ ဉာဏ်ဖြင့် ဖန်ဖန်မျှော်ကြည့် သိပါလေ တော့ဟု ပြန်ပြောသော စကားကို ကြားလျှင်—

ကပ္ပဋ္ဌကုန်သည်က မြွားယောင်းခေါ်ဆောင်ခြင်း

ကပ္ပဋ္ဌကုန်သည်က "ဤမြည်းသည် ငရုးအခါတို့ကနင့်တော့ အမှုကဲ့ပြား ပြန်ကြားခုခံသည်မှာ အဘယ်သို့သော အကြောင်းကြောင့် ဤသို့ ခုခံပြောဆို လေသနည်းဟု ကြံ၍ ထိုမှဤမှ ကြည့်ရှုသည် ရှိသော် ထိုမြည်းမကို မြင်၍ "ဤမြည်းမသည် ငါ၏မြည်းကို နည်းတစ်ခုခု ညွှန်ပြပြုပြီးလျှင် ယခု သင်ထား အပ်သည်ဖြစ်လေတ္တံ့၊ အသင်မြည်းအား ဤသို့သဘောရှိသော မြည်းမကို မရ ရအောင် ရှာဖွေလျက် ငါဆောင်နှင်းအံ့ဟု ပြောပြီးလျှင် မာတုဂါမဖြင့် ဖြားယောင်း၍ ဤမြည်းကို ခေါ်ဆောင်မှသာ သင့်လျော် လျောက်ပတ်ချေ တော့မည်"ဟူ၍ ကြံပြီးသော်—

စတုပ္ပဒိံ သံခ်မုခိံ၊ နာရိံ သဗ္ဗင်္ဂသောဘိဏိံ။
ဘရိယံ တေ အာနေဿာမိ၊ ဧဝံ ဇာနာဟိ ဂဒြဘ—

ဟူသော ဂါထာကို ရွတ်၏။

အနက်ကား။ ။ဂဒြဘ၊ ခိုင်းစေစကား နားထောင်ပြေးသည့် ချစ်သား ဂဒြဘ။ စတုပ္ပဒိံ၊ အခြေလေးခုလည်း ရှိထသော။ သံခ်မုခိံ၊ ခရုသင်းကဲ့သို့ အဆင်းလှစွာ မျက်နှာလည်း ရှိထသော။ သဗ္ဗင်္ဂသောဘိဏိံ၊ ခပ်သိမ်းကုန်သော အင်္ဂါကြီးငယ်တို့ဖြင့် တင့်တယ်လျောက်ပတ် ကောင်းမြတ်ထသော။ နာရိံ၊ မြည်းမလည်း ဖြစ်ထသော။ ဘရိယံ၊ ခင်ပွန်းဖြစ်သော မယားကို။ တေ၊ သင်ချစ်သားအား။ အာနေဿာမိ၊ ရှာဖွေယူဆောင်၍ ပေးပါအံ့။ ဂဒြဘ၊ ခိုင်းစေစကား နားထောင်ပြေးသည့် ချစ်သား ဂဒြဘ။ ဧဝံ၊ ဤသို့မုချ ခင်ပွန်းမ ရအံ့သည်ကို။ ဇာနာဟိ၊ သင်ဉာဏ်တည့်တည့် စဉ်းစားကြည့်၍ သိပါလေလော့။ ဤကားအနက်။

အဓိပ္ပါယ်ကား။ ။သခင်စကား နားထောင်သော အားဖြင့် အရပ် လေးမျက်နှာသို့ အခါခါ လှည့်ပတ်သွားလာလေ့ရှိသော အိုမြည်း အခြေ လေးခုလည်း ရှိပေထသော ခရုသင်းကဲ့သို့ အဆင်းလှစွာ မျက်နှာလည်း ရှိပေထသော ခပ်သိမ်းကုန်သော အင်္ဂါကြီးငယ် အသွယ်သွယ်တို့ဖြင့် တင့်တယ် လျောက်ပတ် ကောင်းမြတ်သော မြည်းမဖြစ်သော မယားကို အသင့်အား

ရှာဖွေယူဆောင်လျက် မရ ရအောင် ငါကြံ၍ ပေးပါအံ့။ ချစ်သား ဒိုမြည်း အသင် အလိုဆန္ဒရှိလှသော မြည်းမကို မုချတည့်တည့် ရတော့မည်အဖြစ်ကို အသင်သည် သိပါလော့ဟု ကပ္ပဋ ကုန်သည် ပြောဆိုသောစကားကို မြည်းက ကြားလျှင် အလွန်နှစ်သက်ဝမ်းသာသော စိတ်ရှိသည် ဖြစ်၍—

စတုပ္ပဒိံ သင်္ခမုခိံ၊ နာရိံ သဗ္ဗင်္ဂသောဘိဏိံ။
ဘရိယံ ဓေမ အာနေဿာသိ၊ ကပ္ပဋ ဘိယျော ဂမိဿာမိ။
ယောဇနာနိ စတုဒ္ဒသ—

ဟူသော ဂါထာကို ရွတ်ဆိုပြန်၏။

အနက်ကား။ ။ကပ္ပဋ၊ ကုန်သည်သခင် အရှင်ကပ္ပဋ။ စတုပ္ပဒိံ၊ အခြေလေးချောင်းလည်း ရှိထသော။ သင်္ခမုခိံ၊ ခရုသင်းကဲ့သို့ အဆင်းလှစွာ မျက်နှာလည်းရှိထသော။ သဗ္ဗင်္ဂသောဘိဏိံ၊ ခပ်သိမ်းကုန်သော အင်္ဂါကြီးငယ် အသွယ်သွယ်တို့ဖြင့် တင့်တယ်လျောက်ပတ် ကောင်းမြတ်သော။ နာရိံ၊ မြည်းမလည်းဖြစ်ထသော။ ဘရိယံ၊ ခင်ပွန်းမ မယားကို။ မေ-မယှံ၊ ငါ့အား။ အာနေဿသိ၊ အကယ်၍ပင် သင်အရှင်သည် ဖွေငင်ယူဆောင်၍ ပေးသည် ဖြစ်ပါအံ့။ ကပ္ပဋ၊ ကုန်သည်သခင် အရှင်ကပ္ပဋ၊ ဘိယျော၊ ရှေးထက်သည်ပိုး တိုး၍အလွန်။ယောဇနာနိ စတုဒ္ဒသ၊ သင်္ချာတွက်ဖွဲ့ တစ်ဆယ့်လေးယူဇနာတို့ကို။ ဂမိဿာမိ၊ မနေမနား အကျွန်ုပ် သွားပါတော့အံ့။ ဤကား အနက်။

အဓိပ္ပါယ်ကား။ ။ကုန်သည်သခင် အရှင်ကပ္ပဋ အခြေလေးခု ရှိပေထသော ခရုသင်းတမျှ ပမာဏကဲ့သို့ လှပသော မျက်နှာလည်း ရှိပေထသော ခပ်သိမ်းကုန်သော အင်္ဂါကြီးငယ် အသွယ်သွယ်တို့ဖြင့် တင့်တယ်လျောက်ပတ် ကောင်းမြတ်ထသော မြည်းမဖြစ်သော ခင်ပွန်းမယားကို အကျွန်ုပ်အား ယူဆောင်ဖွေရှာ၍ အကယ်၍ ပေးသည်ဖြစ်ပါအံ့။ ကုန်သည်သခင် အရှင်ကပ္ပဋ မြည်းမဖြစ်သော ခင်ပွန်းကို ထိုသို့ ဖွေရှာ၍ ပေးသည် ရှိသော် ရှေးက ခုနစ်ယူဇနာမျှ တစ်နေ့အဖို့ကို သွားရပါသည်။ ယခုမှာကား ရှေးအခါထက် ဆတက်သည်ပိုး တိုးပြီးသောအခါ တစ်ဆယ့်လေးယူဇနာတို့ကို ကောင်းစွာ ရောက်ပေါက်အောင် သွားပါအံ့ဟု ပြော၏။ ထိုအခါ ကပ္ပဋကုန်သည်က ချစ်သား ထိုသို့တပြီးကား လာလှည့်ခဲ့လော့၊ သွားကြပါကုန်အံ့ဟု ခေါ်ဆောင် ပြီးလျှင် မိမိနေရာဖြစ်သော ဗာရာဏသီပြည်သို့ ပြန်လာခဲ့လေ၏။

ဗာရာဏသီ ပြည်သို့ ရောက်၍ နှစ်ရက်သုံးရက်ကို လွန်မြောက်သဖြင့် ထိုမြည်းက ကပ္ပဋကုန်သည်ကို ဒိုအရှင် အရှင်တို့သည် အကျွန်ုပ်အား သင်၏ ခင်ပွန်းမ မယားကို ဖွေရှာယူဆောင်ပေးအံ့ဟု ဝန်ခံပြောဆိုဖူးသည်

မဟုတ်ပါကုန်လောဟု ပြောသောကာလ။ ကပ္ပဋ္ဌကုန်သည်က ထြော်ဟုတ်ပေ၏။ ငါသည် ပြောဆိုမိပေ၏။ အိုမြည်း ငါသည် ပြောဆိုမိသော စကားကို မဖျက်ဆီးပါအံ့။ သင်၏ မယားဖြစ်သော မြည်းမကို ရှာဖွေယူဆောင်၍ ငါပေးပါအံ့။ ကျွေးမွေး ပေးကမ်းအပ်သော အာဟာရအခကိုမူကား သင်တစ်ယောက်၏ အဖို့အတွက် အစုမျှကိုသာ ငါပေးနိုင်အံ့။ အသင်၏ ထိုအစာအာဟာရ တစ်ယောက်ခဖြင့် သင်အားလည်းကောင်း သင်၏ အဖော်ဖြစ်သော မယားအားလည်းကောင်း လောက်မည်၊ မလောက်မည်ကို အသင်၏ဉာဏ်ဖြင့် ကောင်းစွာတည့်တည့် စဉ်းစား၍ သိလေလော့။ နှစ်ယောက်ကုန်သော အသင်လင်မယားတို့၏ ပေါင်းဖော်ခြင်းကို အစွဲပြု၍ များစွာကုန်သော သားသမီးတို့ကို ဖွားမြင်ကုန်လတ္တံ့၊ ထိုသို့ ဖွားမြင်ကြသော ကာလ များစွာကုန်သော သူတို့နှင့် အတူတကွ အသင်အား တစ်ယောက်စာ မျှသာ ဖြစ်သော ဤအစာအာဟာရ လောက်မည်၊ မလောက်မည်ကို အသင် သာလျှင် ဉာဏ်ဖြင့်ကြည့်၍ သိပါလေတော့ဟု အလုံးစုံသော အကြောင်းခြင်းရာ တို့ကို သေချာစွာ ပြောကြားသောကာလ မြည်းသည် ထိုကုန်သည်သည် ပြောကြား စဉ်းစားစဉ်ပင်လျှင် မြည်းမ၌ ငဲ့ကွက် တွယ်တာ အာသာ ပပျောက်ခြင်း ဖြစ်လေ၏။

ဇာတ်တော်ကို ပေါင်းခြင်း

မြတ်စွာဘုရားသခင်သည် ဤသို့သော ဓမ္မဒေသနာကို ဆောင်တော်မူ၍ ချစ်သားရဟန်းတို့ ထိုအခါ ဖြားယောင်း ပြောဆိုသော မြည်းမသည် ယခုအခါ ဇနပဒကလျာဏီ ဖြစ်လာ၏။ မြည်းဖိုသည် ယခုအခါ နန္ဒမထေရ် ဖြစ်လာ၏။ ထိုအခါ ကပ္ပဋ္ဌကုန်သည်သည် ယခုအခါ ငါဘုရားဖြစ်လာ၏။ ချစ်သားရဟန်းတို့ ယခုအခါ၌သာ ငါသည် ဤနန္ဒမထေရ်ကို မာတုဂါမဖြင့် ဖြားယောင်း ဖျောင်းဖျလျက် ဆုံးမတော်မူရသည် မဟုတ်သေး။ ရှေးအခါ ကာလ သမယ ၌လည်း မာတုဂါမဖြင့် ဖြားယောင်းဖျောင်းဖျ ဆုံးမတော်မူရသည်သာလျှင် တည်းဟု ဇာတ်တော်ကို ပြီးဆုံးစေတော်မူ၏။

ဓမ္မပဒယမကဝဂ်၌ ကိုးခုမြောက်သော နန္ဒမထေရ်

ဝတ္ထုကား ဤတွင်ရွေ့ ပြီး၏။

၁၀။ စုန္ဒဝက်ထိုးသမားဝတ္ထု

ဣဓ သောစတိ-အစရှိသော ဤဓမ္မဒေသနာပါဌ်ဂါထာကို နတ် လူ ပြဟ္မာတို့၏ မကိုဋ် သုံးတိုက်လုံး ဘဝဂ္ဂ သဗ္ဗညုဖြစ်တော်မူသော ဓမ္မရာဇ်မင်းဖျား ဘုရား

ကိုယ်တော်မြတ်သည် ငါးရပ်တောင်ညို ရံပတ်ခိုသော ရာဇဂြိုဟ်ပြည်မွန် ဝေဠုဝန်မင်းကျောင်း၌ ကိန်းအောင်းမျှတတော် မူစဉ်ကာလ စုန္ဒအမည်ရှိသော ဝက်ထိုးသမားယောကျ်ားကို အကြောင်းပြုသောအားဖြင့် ဟောကြားတော်မူ၏။

အကြောင်း အတ္ထုပ္ပတ္တိ အစဉ်ကား ဤသို့တည်း

ထိုစုန္ဒမည်သော ဝက်ထိုးသမားယောကျ်ားသည် အနှစ်ငါးဆယ်ပတ်လုံး ဝက်တို့ကို သတ်၍ မိမိသည်လည်း စားသောက်လျက် အိမ်ဈေး စသည်သို့ ချရောင်းပြီးလျှင် အသက်မွေးခြင်းကို ပြု၏။ ဝက်တို့သည် ကုန်၍ ဆာလောင်ပွတ်သိပ်ပြုန်သော ကာလ လှည်းတို့ဖြင့် ကောက်စပါးကို ယူ၍ ဇနပုဒ်ကြီးငယ် အသွယ်သွယ် အရပ်ရပ်သို့ လှည့်ပတ်သွားလာ၍ တစ်ကွမ်းစား နှစ်ကွမ်းစား မျှဖြင့် ပမာဏအလိုက် ထိုဝက်သည်အားလျော်စွာ ပေး၍ ရွာ၌ ဝက်ငယ်တို့ကို ဝယ်ယူ စုဆောင်းလျက် ဝက်ဖြင့် လှည်းကို ပြည့်စေပြီးသော အခါ ပြန်လာ ယူဆောင်ခဲ့၍ မိမိနေအိမ်၏ နောက်၌သာလျှင် ခြံကဲ့သို့ တစ်ခုသော အရပ်ကို လက်ဝန်းကျင် ဝန်းရံပြီးသော် ထိုဝန်းရံအပ်သောနေရာ၏ အတွင်းအဖို့၌သာလျှင် ပျက်ဘို့အား နေစေ၍ ဝက်တို့၏ အစာကို ယည့်သွင်း တင်သွား စိုက်ပျိုး၍ သွားလာ လှည့်ပတ်ရာ များစွာလုံးစုံ အထူးထူးသော ချုံတို့ကိုလည်းကောင်း၊ ဝက်တို့ပျော်မြူး လူးလိမ့်ရစ်ထွေး ကိုယ်အညစ်အကြေးတို့ဖြင့် သုံးဆောင်ရာ ကောင်းစွာညွန်အိုင်တို့ကိုလည်းကောင်း ပြုစုဘည်ထား စားစေသောအားဖြင့် ထိုဝက်တို့သည် ကြီးပွါးခြင်းသို့ ရောက်ကုန်သည် ရှိသော် အကြင်အကြင်သို့သော ဝက်ကို သတ်ဖြတ်ခြင်းငှါ အလိုရှိ၏။ ထိုသတ်ဖြတ်ခြင်းငှါ အလိုရှိသော ဝက်ကို ဝက်သတ်သော နေရာအရပ်၌ ညှပ်စသော ဝတ္ထုဖြင့် ဖိညှပ်ချည်တုပ် မတုန်လှုပ်အောင် နှောင်ဖွဲ့ပြီးလျှင် ကိုယ်အသား၏ ကြီးပွါး ဖူးရောင်၍ ပြောင်ပြောင်တက်ဆူ ထူထဲစိမ့်သောငှါ လေးမြောင့်ရှိသော ဆောက်ပုတ်ဖြင့် ပုတ်ခတ်ရိုက်နှက် အချက်စေ့အောင် ထုပြီး၍ ထူထဲတိုးပွါးသော အသား ရှိလေပြီဟု သိပြီးသော အခါ ခံတွင်းကို ဖွင့်၍ သွားအကြား အကြား၌ ဒုတ်တံငယ်ကို သွယ်သွယ်လျှိမြှောက် ပင့်ထောက်ပြီးသော် သံခွက်ဖြင့် ကျိုက်ကျိုက်ပွက်ဆူသော ရေပူရေနွေးကို ခပ်ယူဆောင်ခြင်းဖြင့် ဟင်းလင်းပွင့်သောခံတွင်း၌ သွန်းလောင်း၏။ ထိုသို့ သွန်းလောင်းအပ်သော ကျိုက်ကျိုက်ဆူသော ရေပူရေနွေးသည် ဝမ်းတွင်းသို့ ဝင်၍ ကျင်ကြီးကို ယူပြီးသောအခါ အောက်အဖို့ ဝစ္စမဂ်အားဖြင့် ထွက်၏။ အကြင်မျှလောက် ဝမ်း၏ အတွင်း၌ အနည်းငယ်မျှသော ကျင်ကြီးသည် ရှိသေး၏။ ထိုမျှလောက်သော ကာလပတ်လုံး ဝမ်းတွင်းမှ သက်ဆင်းလာသော ရေပူသည် နောက်ကျု၍သာလျှင် ထွက်လာ၏။ ဝမ်း၏ အတွင်း၌ ကျင်ကြီးကျင်ငယ် အသွယ်သွယ်သော အညစ် အကြေးတို့ကုန်သဖြင့် အလုံးစုံ စင်ကြယ်သည် ရှိသော် ဝမ်း၌

သွန်းလောင်းသော ရေသည် မနှောက်ကျုတဲ ကြည်လင် သန့်ရှင်း စင်ကြယ်စွာ ထွက်၏။ ထိုမှ နောက်၌ ကြွင်းသော ရေတို့ကို ကျောက်ကုန်း၌ သွန်းလောင်း၍ မည်းနက်သော အပေါ် ရေကို ခွါပြီးလျှင် ယိုနောက်မှ မြက်မီး ရှူးဖြင့် အမွေးတို့ကို မီးတိုက် လောင်ကျွမ်းစေ၍ ထက်စွာသော သန်လျက်ဖြင့် အုပ်ထက် ဦးခေါင်းကို ဖြတ်ပိုင်း ယူသိမ်းလျက် အလိမ်းလိမ်းကျထွက် ယိုစီးသော သွေးသံရှိသော အသားကို အိုးခွက်၌ထည့်သွင်း၍ အသားအသွေးနှင့်တကွ ဆုပ်နယ် ချက်ပြုတ်ပြီး၍ သားမယားတို့၏ အလယ်၌ တင့်တယ်စွာ ထိုင်နေ စားသောက်၍ ကြွင်းသော အသားတို့ကို ရောင်းစားခြင်းကို ပြု၏။

အသက်ရှင်စဉ် ငရဲမီးလောင်ခြင်း

ဤသို့သော အကြောင်းဖြင့်သာလျှင် အသက်မွေးခြင်းကို ပြုသော ထိုစုန္ဒဝက်ထိုးသမားအား သချာတွက်စစ် နှစ်ပေါင်း ငါးဆယ့်ငါး နှစ်တို့ကို လွန်လေကုန်၏။ ယင်းကဲ့သို့ ငါးဆယ့်ငါး ပွဲများလွန်စွာ ရှည်မြင့်ကြာသော်လည်း ယိုစုန္ဒဝက်ထိုးသမားသည် မိမိအိမ်မှ အဦးဖြစ်ရေး မနီးမဝေးသော ကျောင်း၌ ကိန်းအောင်းမျှပျော် သီတင်းသုံးတော်မူသော မြတ်စွာဘုရား သခင်အား တစ်နေ့သ၌လည်း တစ်ဆုပ်သော ပန်းကိုသော်လည်းကောင်း၊ တစ်ယောက်ချိုမျှသော ဆွမ်းကိုသော်လည်းကောင်း ထိုမှတစ်ပါးလည်းဖြစ်သော တစ်စုံတစ်ခုသော ဝတ္ထု ပြုစုလှူဒါန်း ပေးကမ်းဖူးသည်ဟူ၍ မရှိလေ။ နောက်အခါ စုန္ဒဝက်ထိုးသမား၏ကိုယ်၌ ကြီးကျယ်စွာသော ရောဂါသည် ထိုးကျင့်နှိပ်စက် စွဲကပ်ပေါ် လာ၏။ အသက်ထင်ရှား ရှိစဉ်ပင်လျှင် အဝီစိငရဲမီးသည် ထခဲ့လေ၏။

အဝီစိငရဲမီး မည်သည်ကား ယူဇနာတစ်ရာ ဝေးကွာသော အရပ်မှ တည်လျက် ကြည့်ရှုသောသူအားလည်း မျက်စိကွဲထွက် ပျက်စီးလောက်အောင် ပူလောင်နှိပ်စက်ခြင်းဖြစ်၏။

ထို့ကြောင့် မြတ်စွာဘုရား ပါဠိတော်၌—

တဿ အယောမယာဘူမိ၊ ဇလိတာ တေဇသာယုတာ။
သမန္တာ ယောဇနသတံ၊ ဖရိတွာ တိဋ္ဌတိ သဗ္ဗဒါ–

ဟု ဟောတော်မူပေ၏။

အနက်ကား။ ။တဿ၊ ထိုအဝီစိငရဲကြီး၏။ ဇလိတာ၊ အလျှံပြောင်ပြောင် တောက်သော။ တေဇသာယုတာ။ အခိုးအလျှံနှင့် ယှဉ်သော။ အယောမယာ-ဘူမိ၊ သံဖြင့် ပြီးသော မြေသည်။ သမန္တာ၊ အနှံ့ထက်ဝန်းကျင်မှ။ ယောဇန-

သတံ၊ ယူဇနာ တစ်ရာကို။ သဗ္ဗဒါ၊ အချင်းခပ်သိမ်း။ ဖရိတွာ၊ နှံ၍။ တိဋ္ဌတိ၊ တည်၏။ ဤကား အနက်။

[ရှင်နာဂသေန မထေရ်မြတ်သည်လည်း ထိုအဝီစိငရဲမီး၏ ယခုလောက၌ ထင်ရှားရှိကြသော ပြကတေ့သော မီးထက် ဆတက်ထူးချွန်ကဲလွန်သော အရာမှာ ဥပမာဤသို့ ပြတော်မူ၏။ သာဂလပြည်ကြီးကို အစိုးရတော်မူသော ဒကာတော်မိလိန္ဒမင်းကြီး....တောင်ထွတ်မျှလောက်ပမာဏရှိသော ကျောက်စိုင် ကျောက်ခဲ ကျောက်ဖျာကြီးသည်လည်း ငရဲမီး၌ ထည့်ချအပ်သည်ရှိသော် တစ်ခဏချင်းဖြင့်သာလျှင် ကြေမွပျက်စီး ကုန်ခန်းခြင်းသို့ ရောက်ရာ၏။ ဤငရဲ၌ ကျရောက် ကျင်လည်ရသော သတ္တဝါတို့သည်ကား မိမိသည် ပြုအပ်သော အကုသိုလ်ကံ၏ အစွမ်းသတ္တိဖြင့် အမိ၏ ဝမ်းခေါင်း၌ ကိန်းအောင်းရသော သူငယ်ကဲ့သို့ ပျောက်ကွယ် ကြေမွခြင်း မရှိ၊ ပကတိအတိုင်းပင် ကျင်လည်ခံစားရလေကုန်သည်ဟူ၍ ဥပမာ ပြတော်မူ၏။]

စုန္ဒသူကရ အမည်ရှိသော ထိုဝက်ထိုးသမားအား ပြုအပ်ခဲ့ပြီးသော ဥပမာသာဓကဖြင့် ပူးပြင်းလှသော ထိုငရဲမီးသည် ထလတ်သည်ရှိသော် မိမိသည် ပြုအပ်သော အကုသိုလ် မကောင်းကံနှင့် တူစွာသော အခြင်းအရာသည် ဖြစ်၏။ ထိုစုန္ဒသူကရ ဝက်ထိုးသမားအား အိမ်၏ အလယ်၌သာလျှင် ဝက်၏ အသံကို မြည်တွန်အော်ဟစ်ပြီးလျှင် ပုဆစ်ဒူးတို့ဖြင့် ချထောက်လှည့်လည်လျက် အိမ်၏ အရှေ့နံရံ, အနောက်နံရံကို ခေါက်ပြန်လူးလာ သွားလာလှည့်ပတ်၍ နေရ၏။

ထိုအခါ ဆွေမျိုးဉာတိ ဖြစ်ကုန်သော များစွာသော လူအပေါင်းတို့သည် စုန္ဒသူကရကို မြဲမြံစွာ တုတ်နှောင်ဖွဲ့ချည် ဖမ်းယူ၍ ခံတွင်းကို ပိတ်ကုန်သော်လည်း ကမ္မဝိပါကအရာဌာနကို မည်သူ တစ်စုံတစ်ယောက်မျှ တားမြစ်ခြင်းငှါ မစွမ်းနိုင်။ ထိုစုန္ဒသူကရသည် မြည်တွန်အော်ဟစ်ပြီးလျှင် ထိုမှဤမှ လှည့်လည်မြဲတိုင်းသာ လှည့်လည် ပြေးသွား၍ နေရသဖြင့် ပတ်လည်ဝန်းကျင်ဖြစ်ကုန်သော ခုနစ်အိမ်သော အရပ်ဌာနတို့၌ နေထိုင်ကြသော လူတို့သည် အိပ်ပျော်ခြင်းကို မရကြလေကုန်။ သေအံ့သော ဘေးဖြင့် ကြံတွေးထိတ်လန့် တုန်လှုပ်သည်ဖြစ်၍ အိမ်မှ အပသို့ ထွက်သွားသည်ကို တားမြစ်ခြင်းငှါ အလုံးစုံသော များစွာသော အိမ်နေ လူအပေါင်းသည် အကြင်သို့သော အခြင်းအရာဖြင့် အိမ်၏အတွင်း၌ တည်သည်ရှိသော် အပသို့ ထွက်သွားလှည့်လည်ခြင်းငှါ မစွမ်းနိုင်၊ ထိုသို့သော အခြင်းအရာဖြင့် အလုံးစုံသော အိမ်တံခါးတို့ကို ဖွဲ့ထားနှောင်ချည်ပိတ်ဆို့ကုန်လျက် အိမ်အပမှ ခြံရံစောင့်ရှောက်လျက်သာ နေ၏။

စုန္ဒမည်သော ဝက်ထိုးသမားလည်း အိမ်၏အတွင်း၌သာလျှင် ငရဲမီးအပူ ပြင်းဆူပူသောင်သဖြင့် ဟစ်အော်မြည်တမ်း ပရမ်းပတာ ပြေးကာလှည့်လည် ထို၍အထပ်ထပ် မရပ်မဘည်နိုင်အောင် ခုနစ်ရက်ပတ်လုံး ခံစားကျင်လည် နေရ၏။ ဤသို့ဆက်ထောက် ခုနစ်ရက်မြောက် ကျရောက်သောနေ့၌ ဇုတိမနေ သေလွန် ပြောင်းကြွခြင်းကို ပြု၍ အဝီစိငရဲ၌ ဖြစ်လေ၏။

[ထိုအဝီစိငရဲအရကို ဒေဝဒူတသုတ္တန်အလာဖြင့် ကောင်းစွာမှတ်သား ဖွင့်ဆိုရာ၏။ ထိုကြောင့် ၎င်းအဋ္ဌကထာ၌ပင် "အဝီစိနိရယော ဒေဝဒူတသုတ္တေန ဝဏ္ဏေတဗ္ဗော" ဟု မိန့်တော်မူ၏။ အနက်ကား– အဝီစိနိရယော၊ အဝီစိငရဲကို။ ,ဒေဝဒူတသုတ္တေန၊ ဒေဝဒူတသုတ်ဖြင့်။ ဝဏ္ဏေတဗ္ဗော၊ ဖွင့်ဆိုအပ်၏။ ဤကားအနက်။]

သောတာပန်တည်ခြင်း

ရဟန်းတို့သည် ထိုစုန္ဒဝက်ထိုးသမား၏ အိမ်တံခါးအနီးအပါးဖြင့် သွားလာကြကုန်သည်ရှိသော် ဝက်ကဲ့သို့ဟစ်အော်သော ထိုအသံကိုကြား၍ ဝက်၏အသံ တည်းဟူသော အမှတ်သညာတရှိလျက်သာ ထိုရဟန်းတို့သည် ကျောင်းသို့ ရောက်သွားသောကာလ မြတ်စွာဘုရားသခင်ကိုယ်တော်မြတ်၏အထံ၌ ချဉ်းကပ် နေထိုင်ကုန်လျက် ဤသို့ လျှောက်ကြားကြကုန်၏။

ဘုန်းတော်ကြီးမြတ်တော်မူလှသော မြတ်စွာဘုရား၊ စုန္ဒမည်သော ဝက်ထိုး သမား၏အိမ်၌ တံခါးတို့ကိုပိတ်ထားလျက် ဝက်တို့ကိုသတ်အပ်ကုန်သည်ကား ယနေ့ ခုနစ်ရက်မြောက်ရှိလေပြီ၊ ထိုစုန္ဒဝက်ထိုးသမား၏အိမ်၌ တစုံတခုသော မင်္ဂလာအမှုကို ပြုအံ့သည်ဟူ၍ ထင်ပါသည်။ အရှင်ဘုရား ဤမျှလောက်သော ဝက်တို့ကိုသတ်ဖြတ်သော ထိုသတ္တဝါအား တစ်ကြိမ်တစ်ခါမျှ ချစ်ခင်တွယ်တာ ညှာတာသနားတတ်သော စိတ်သည် မရှိ၊ အတိကက္ခဠ ဖရုသဖြင့် ရုန့်ရင်းလှ ပါသည်။ ဤကဲ့သို့ ရုန့်ရင်းကြမ်းတမ်းလှသော သတ္တဝါကို တပည့်တော်တို့ တစ်ရံတစ်ခါမျှ မတွေ့မမြင်ဘူးပါဟု လျှောက်ကြားကြသောကာလ မြတ်စွာ ဘုရားသခင် ကိုယ်တော်မြတ်က ချစ်သားရဟန်းတို့ ထိုစုန္ဒဝက်ထိုးသမားသည် ဤခုနစ်ရက်တို့၌ ဝက်တို့ကို သတ်သည်မဟုတ်၊ ထိုစုန္ဒဝက်ထိုးသမားအား ပြုအပ်သောကံနှင့် အလားတူစွာ အကျိုးသည်ထင်ရှားဖြစ်၍ အသက်ရှင်စဉ် ပင်လျှင် အဝီစိငရဲမီးပူသည် ထခဲ့၏။ ထိုငရဲမီးပူဖြင့် ခုနစ်ရက်တို့ပတ်လုံး ဝက်၏အသံကဲ့သို့ မြည်တွန်ဟစ်အော်လျက် မိမိ၏နေအိမ်၌ အကြိမ်ကြိမ် လှည့်ပတ်ပြေးသွား၍ နေပြီးလျှင် ယနေ့ စုတိပြောင်းကြွ သေလွန်ခြင်းကို ပြု၍ အဝီစိငရဲ၌ ဖြစ်လေသည်ဟု မိန့်တော်မူသည်ရှိသော် ဘုန်းတော်ကြီးမြတ်

တော်မူလှသော မြတ်စွာဘုရား။ ယခုပစ္စက္ခ ဤပစ္စုန် လောက၌ပင်လျှင် ပူပန်ဆင်းရဲ ကြေကွဲစိုးရိမ် အကြိမ်ကြိမ်ခံရပြီးမှ၊ တဖန်ထိုနောက် တစ်ဘဝသို့ ရောက်သောအခါ ပြင်းစွာပူလောင်သောဌာန အဝီစိငရဲ၌ပင် ဖြစ်ရပါသေး သလောဟု လျှောက်ကြားကြသောအခါ မြတ်စွာဘုရားသခင်ကိုယ်တော်မြတ် က ချစ်သားရဟန်းတို့ ဩော်-ဟုတ်မှန်လှပေ၏။ သတိမေ့လျော့သောသူတို့ မည်သည်ကား လူဖြစ်စေ, ရဟန်းဖြစ်စေ၊ ပစ္စုပ္ပန် တမလွန် နှစ်တန်သော ဘဝတို့၌ စိုးရိမ်ပူပန်ရသည် သာလျှင်တည်းဟု မိန့်တော်မူပြီး၍-

ဣဓ သောစတိ ပေစ္စ သောစတိ၊
ပါပကာရီ ဥဘယတ္ထ သောစတိ။
သော သောစတိ သော ဝိဟညတိ၊
ဒိသွာ ကမ္မကိလိဋ္ဌမတ္တနော—

ဟူသော ဂါထာပါဌ်ကို ဟောကြားတော်မူ၏။

ထိုဒေသနာပါဌ်ဂါထာ၏အဆုံး၌ များစွာသောသူတို့သည် သောတာပန် စသည် ဖြစ်ကြလေကုန်၏။

ဂါထာ၏အနက်ကား။ ။ပါပကာရီ၊ ပါပညစ်ကျု မကောင်းမှုကို ပြုလေ့ရှိသော သူသည်။ ဣဓ၊ ပစ္စုပ္ပန်ဘဝ ဤလောက၌။ သောစတိ၊ စိုးရိမ်ပင်ပန်းရ၏။ ပေစ္စ၊ တမလွန်လောက နောင်ဘဝ၌။ သောစတိ၊ စိုးရိမ်ပင်ပန်းရ၏။ ဥဘယတ္ထ၊ နှစ်ပါးနှစ်တန် ပစ္စုပ္ပန် တမလွန်ဘဝတို့၌။ သောစတိ၊ စိုးရိမ်ပင်ပန်း ရ၏။ အတ္တနော၊ မိမိ၏။ ကတံ၊ ပြုအပ်သော။ ကိလိဋ္ဌံ၊ အကုသိုလ်မူလ သုံးဝဖုံးလွှမ်း ညစ်နွမ်းသော။ ကမ္မံ၊ ဒုစ္စရိတ ပါပညစ်ကျု မကောင်းမှုကို။ ဒိသွာ၊ ကောန်ထင်ထင် သိမြင်သည်ရှိသော်။ သော၊ ဒုစ္စရိတ ပါပညစ်ကျု မကောင်းမှုကို ပြုသောထိုသူသည်။ သောစတိ၊ စိုးရိမ်ရ၏။ သော၊ သည်။ ဝိဟညတိ၊ ပင်ပန်းရ၏။ ဤကားအနက်။

ဓမ္မပဒယမကဝဂ်၌ ဆယ်ခုမြောက်သော စုန္ဒဝက်ထိုးသမား၏

ဝတ္ထုကား ဤတွင်ရွှေပြီး၏။

၁၁။ မဟာဓမ္မိကဥပါသကာဝတ္ထု

ဣဓ မောဒတိ-အစရှိသော ဤဓမ္မဒေသနာ ပါဌ်ဂါထာစဉ်ကို ချစ်ရှင်လူ့ဘ မုနိန္ဒထွတ်ထား ဘုရားသခင် ကိုယ်တော်မြတ်သည်။ သာဝတ္ထိပြည်မှန် ဇေတဝန် ကျောင်းတော်၌ လေးဘော်သော ယာပထဖြင့် မျှတတော်မူသောကာလ ဓမ္မိကဥပါသကာကို အကြောင်းပြုသောအားဖြင့် ဟောကြားဆုံးမတော်မူ၏။

အကြောင်းအတ္ထုပ္ပတ္တိ စကားစဉ်ကား ဤသို့တည်း

သာဝတ္ထိပြည်ကြီး၌ ငါးရာမျှလောက်ကုန်သော တရားကျင့်သုံး နှလုံးပြည့်ဝ ဓမ္မိကအမည်ရှိကုန်သော ဥပါသကာတို့သည် ရှိသည်ဖြစ်ကြကုန်သတတ်။ ထိုငါးရာမျှလောက်ကုန်သော ဥပါသကာတို့တွင် တစ်ယောက် တစ်ယောက်အား ငါးရာမျှလောက်ကုန်သော ဥပါသကာတို့သည် ခြံရံကုန်၏။ အကြင်ဥပါသကာသည် အကြင်ရွှေလောက် ပွားမြောက်များစွာ ဥပါသကာတို့တွင် အကြီးအမှူး ဖြစ်၏။ ထိုဥပါသကာကြီးသည် မဟာဓမ္မိကဥပါသကာမည်၏။ ထိုဥပါသကာတို့၏ အကြီးအမှူးဖြစ်သော မဟာဓမ္မိကဥပါသကာအား ခုနစ်ယောက်သော သား, ခုနစ်ယောက်သော သမီးတို့သည် ရှိကုန်၏။ ထိုသားသမီးတို့တွင် တစ်ယောက် တစ်ယောက်သောသူအား တစ်ခု တစ်ခုစီသော သလာကယာဂု, သလာကဘတ်, ပက္ခိကဘတ်, နိမန္တနဘတ်, ဥပေါသထိကဘတ်, အာဂန္တုကဘတ်, သံဃဘတ်, ဝါဆိုသင်္ကန်းကို ပေးလှူခြင်းတို့ဖြင့် ထိုအလုံးစုံကုန်သော သားသမီးတို့သည် အမိအဖ ပြုကျင့်ကြသော အမှုအရာ ကောင်းစွာအတုပြုကျင့်လိုက်စားသဖြင့် အနုဇာတသားသမီးချည်းသာ ဖြစ်ကုန်၍ မိမိ၏ မယားနှင့်တကွ တစ်ကျိပ်ခြောက်ယောက်ကုန်သော သူတို့သည် တဲဆယ့်ခြောက်ပါးကုန်သော သလာကယာဂုဘတ် စသည်တို့ကို ဖြစ်စေ၍ ဆောက်တည် လှူဒါန်းကုန်၏။

နတ်ရထားခြောက်ဆူဖြင့် လာရောက်ခေါ်ယူခြင်း

ဤသို့ ပြုအပ်ခဲ့ပြီးသော အစဉ်အတိုင်းအားဖြင့် ထိုမဟာဓမ္မိက ဥပါသကာသည် သားမယားတို့နှင့်တကွ သီလသီတင်းမကင်းသဖြင့် အကျင့်ကောင်းမြတ် ဒါနအရပ်ရပ်ကို အထပ်ထပ်လှူဒါန်း ပြုစုလျက်နေရာ နောက်တရံခါ၌ ထိုမဟာဓမ္မိကဥပါသကာအား ရောဂါစွဲကပ် မရပ်မညှိုး ပွားတိုးတက်ကြွ အာယုသင်္ခါရ ကြေမွပျက်စီး ကုန်ခန်းမည်လောက် မိုမောက်ပြင်းထန်သော ဒုက္ခကိုခံစားရသော အခါ ထိုမဟာဓမ္မိကဥပါသကာသည် တရားတော်ကို နာလိုသောကြောင့် ရှစ်ပါးမျှလောက်ကုန်သော ရဟန်းတို့ကိုလည်းကောင်း၊ တစ်ကျိပ်ခြောက်ပါး မျှလောက်ကုန်သော ရဟန်းတော်တို့ကိုလည်းကောင်း စေလွှတ်သနားတော်မူပါကုန်ဟု မြတ်စွာဘုရားသခင်၏ထံသို့ တမန်စေလွှတ် ပင့်လျှောက်၏။ မြတ်စွာဘုရားသခင်သည်လည်း ရဟန်းတို့ကို စေလွှတ်တော်မူသဖြင့် ထိုရဟန်းတို့သည် ကြွသွားတော်မူကြ၍- မကျန်းမမာ ရောဂါစွဲကပ်သော မဟာဓမ္မိကဥပါသကာ၏ လျောင်းရာဖြစ်သော ညောင်စောင်းကို ထက်ဝန်းကျင် လှည့်ပတ်ခြံရံလျက် စီမံခင်းကျင်းအပ်သော နေရာတို့၌ ထိုင်နေ သီတင်းသုံးကြကုန်သည်ရှိသော် ဓမ္မိကဥပါသကာက အရှင်ဘုရားတို့ အရှင်မြတ်တို့အား ဘုရားတပည့်

တော်၏ ကြည့်ရှုထင်ထင် ဖူးမြင်ရခြင်းသည် ရခဲပါလတ္တံ့။ တပည့်တော်သည် ယခုအခါ အားနည်းခြင်းဖြစ်လာပါပြီ၊ သို့ဖြစ်၍ အရှင်မြတ်တို့သည် တပည့်တော်အား တစ်ခုသော သုတ္တန်ဒေသနာတော်ကို ရွတ်ဖတ် သရဇ္ဈာယ်ကြကုန်သည်ဖြစ်၍ ချီးမြှင့်တော်မူပါကုန်လော့ဟု လျှောက်ကြား တောင်းပန်သည်ရှိသော်။ ဥပါသကာ အဘယ်သုတ္တန်ကို နာခံမှတ်သားလိုသနည်းဟု ရဟန်းတော်တို့က ပြန်၍တဖန် မေးပြန်သောကာလ အရှင်ဘုရားတို့ အလုံးစုံကုန်သော ဘုရားသခင်ကိုယ်တော်မြတ်တို့ မစွန့်အပ်သော သတိပဋ္ဌာန သုတ္တန်ဒေသနာတော်ကို နာခံလိုပါသည်ဟု လျှောက်ကြားသည်ရှိသော်–

"ဧကာယနော အယံ ဘိက္ခဝေ မဂ္ဂေါ သတ္တာနံ ဝိသုဒ္ဓိယာ" အစရှိသော သတိပဋ္ဌာနသုတ္တန် ဒေသနာတော်မြတ်ကို ရွတ်ဖတ် သရဇ္ဈာယ်ကုန်၏။

ထိုအခါကာလ၌ ခြောက်ထပ်ကုန်သော နတ်ပြည်တို့မှ အလုံးစုံသော တန်းဆာတို့ဖြင့် တန်းဆာဆင်အပ်ကုန်သော သိန္ဓဝနတ်မြင်းတစ်ထောင်ကသော အပြန့်အကျယ် တရာ့ငါးဆယ်ယူဇနာရှိကုန်သော နတ်ရထားခြောက်ဆူတို့သည် လျှင်စွာဆိုက်ရောက် လာကြကုန်၏။ ထိုရထားခြောက်ဆူတို့၌ပါလာ တည်ရှိကုန်သော နတ်သားတို့သည် ငါတို့၏ နတ်ပြည်သို့ ဆောင်ကုန်အံ့၊ ငါတို့၏ နတ်ပြည်သို့ ဆောင်ကုန်အံ့ဟု ပြောဆိုပြီးလျှင် "အိုအချင်း ဥပါသကာ၊ မြေအိုးမြေခွက်ကို ခွဲဖျက်စွန့်ပစ်ပြီးလျှင် ရွှေအိုး ရွှေခွက်ကို ပိုက်ဖက်ပွေ့ယူဘိသကဲ့သို့၊ ငါတို့၏နေရာဖြစ်သော နတ်ပြည်၌ မွေ့လျော် ပျော်ပါးခြင်းငှါ ဤရထား၌ ဖြစ်ပါလော့။ ငါတို့၏နေရာဖြစ်သော နတ်ပြည်၌ မွေ့လျော်ပျော်ပါးခြင်းငှါ ဤရထား၌ ဖြစ်ပါလော့"ဟု မိမိတို့၏စံနေရာဖြစ်သော နတ်ပြည်ကို အတည်တည်သောစကားတို့ဖြင့် များစွာချီးမွမ်းထောမနာကုန်သည်ဖြစ်၍ ခေါ်ဆိုကြကုန်၏။ ဓမ္မိကဥပါသကာသည် ထိုနတ်သားတို့ ပြောကြားခေါ်ဆိုကြသောစကားသည် တရားတော်၏ အန္တရာယ်ဖြစ်သည်ဟု အလိုဆန္ဒမရှိလှသောကြောင့် အသင်တို့သည် ငံ့လင့်ကြပါဦး၊ ငံ့လင့်ကြပါဦးဟု ဟန့်တားမြစ်ပယ်၏။ ရဟန်းတော်အရှင်မြတ်တို့ကလည်း ငါတို့ကို ဟန့်တား မြစ်ပယ်လေသည်ဟူ၍ အထင်တော်ရှိကြသောကြောင့် သတိပဋ္ဌာန သုတ်တော်ကို မရွတ်ဖတ် မသရဇ္ဈာယ်မူ၍ ဆိတ်ဆိတ်သာလျှင် နေကြလေသည်။

မဟာဓမ္မိက ဥပါသကာအကြောင်းကို သားသမီးတို့အား ပြောပြခြင်း

ထိုအခါ ဓမ္မိက ဥပါသကာ၏ သားသမီးတို့သည် "ငါတို့ ကျေးဇူးရှင်ဖခင်သည်ကား ကာလရှည်စွာ ရှေးအခါ၌ မြတ်စွာဘုရား၏ တရားဒေသနာကို နာခံယူစွဲရသည်ရှိသော် မရောင့်ရဲနိုင်သော သဘောရှိပါသည်၊ ဤယခုအခါမှာ

မူကား ဘုရားသားကျော် ရဟန်းတော် အရှင် အပေါင်းတို့ကို ကောင်းစွာ ပင့်ဖိတ်ပြီးသည့်ကာလ၊ မိမိကပင် ရွတ်ဖတ်သရဇ္ဈာယ် စေသည် ဖြစ်ပါလျက် ယခုတစ်ဖန် မိမိသည်ပင် တားမြစ်ပြန်ဘိသည် စုတိပြောင်းကြွေ သေလွန်ခြင်း၏သဘောကို မကြောက်သော သတ္တဝါမည်သည် မရှိချေတကား”ဟု များစွာ ငိုကြွေးမြည်တမ်းကြကုန်၏။

ရဟန်းတော်အရှင်မြတ်တို့သည်လည်း ယခုအခါ ငါတို့၏အခွင့်နေရာ မဟုတ်ချေပြီဟု နေရာမှထ၍ ကြွသွားရှောင်ဖယ်ကြကုန်၏။ ဓမ္မိကဥပါသကာသည် အတန်ငယ်သောကာလကို လွန်စေ၍ သတိတရား ထင်ရှားတစ်ဖန် ရပြန်သော ကာလ သား သမီးတို့ကိုခေါ်၍ ချစ်သားချစ်သမီးတို့ အသင်တို့သည် အဘယ့်ကြောင့် စိုးရိမ်ပူဆွေး ငိုကြွေးမြည်တမ်းခြင်းကို ပြုကုန်ဘိသနည်းဟု မေးလျှင် ဖခင် အသင်တို့သည် ရဟန်းတော်သခင် အရှင်မြတ်တို့ကို ပင့်ခေါ်တောင်းပန်၍ သုတ္တန်ဓမ္မကို ကြားနာသည် ဖြစ်ပါလျက် မိမိသည်ပင် တစ်ဖန် တားမြစ်ပြန်သည် ထိုကြောင့် အကျွန်ုပ် သားသမီးဘစ်စုတို့သည် သေအံ့သော သဘောကို မကြောက်သော သတ္တဝါမည်သည် မရှိချေတကားဟု များစွာငိုကြွေးမြည်တမ်းကြပါသည်ဟု သားသမီးတို့က ပြောလျှင် ချစ်သား ချစ်သမီးတို့ ရဟန်းတော် သခင် အရှင်မြတ်တို့သည် ယခု အတိမှာနည်းဟု မေးသောကာလ။ ဖခင် ရဟန်းတော်သခင် အရှင်ကောင်းတို့သည် ယခုအခါ ငါတို့အခွင့်အရာ မဟုတ်ချေဟု နေရာမှထ၍ ဖယ်ကြွတော်မူကြလေကုန်ပြီဟု ပြောဆို၏။

ချစ်သား ချစ်သမီးတို့၊ ငါသည် ရဟန်းတော်အရှင်မြတ်တို့နှင့် အတူတကွ စကားပြောဆိုရသည် မဟုတ်ချေတကားဟု ဆိုသည်ရှိသော် ဖခင် အရှင်ကောင်းတို့နှင့် စကားပြောဆိုသည် မဟုတ်လျှင် ဖခင် အဘယ်သူနှင့် စကား ပြောဆိုပါသနည်းဟု မေးမြန်းလျှင် ဖခင်က ချစ်သား ချစ်သမီးတို့ ခြောက်ထပ်ကုန်သော နတ်ပြည်တို့မှ လာကုန်သော နတ်သားတို့သည် နတ်ရထား ခြောက်ဆူတို့ကို တန်ဆာဆင်ကုန်လျက် ယူလာပြီးလျှင် ကောင်းကင်၌တည် ကုန်၍ ငါတို့၏နတ်ပြည်၌ မွေ့လျော် ပျော်ပါးပါလော့၊ ငါတို့၏ နတ်ပြည်၌ မွေ့လျော်ပျော်ပါးပါလော့ဟု ကျယ်စွာသောအသံဖြင့် အဖန်ဖန် တောင်းပန် ပြောဆိုခြင်းကို ပြုကုန်၏။ ထိုသို့ပြောဆိုတောင်းပန်ကုန်သော နတ်တို့နှင့်သာ ဖခင်သည် စကားပြောဆိုခြင်းကိုပြုပါသည်ဟူ၍ပြောလျှင် ဖခင် ထိုရထားတို့သည် အတိမှာရှိကုန်သနည်း အကျွန်ုပ်တို့သည်မမြင်ရပါကုန်တကားဟုပြောကြားသော ကာလ ချစ်သား ချစ်သမီးတို့ အသင်တို့အား ကောင်းစွာ သီကုံးကျစ်ဖွဲ့အပ်သော ပန်းကုံးသည် ရှိကုန်သလောဟုမေးလျှင် ရှိပါ၏သခင်ဟု ဝန်ခံပြောဆိုသဖြင့် ချစ်သား ချစ်သမီးတို့ ခြောက်ထပ်ကုန်သော နတ်ပြည်တို့တွင် အဘယ်နတ်ပြည်သည်

သာလွန်ပိုမို၍ မွေ့လျော်ပျော်ပါးဖွယ်ကောင်းလေသနည်းဟု မေးပြန်သောအခါ ဖခင် အလုံးစုံကုန်သော ဘုရားအလောင်းတော်တို့၏ မယ်တော် ခမည်းတော်တို့ စံရာ တုသိတာနတ်ပြည်သည် နတ်ပြည်တကာတို့ထက် သာလွန်ပိုမို၍ နှလုံးမွေ့လျော် ပျော်ဖွယ်ရာကောင်းပါသည်ဟု ပြောသဖြင့် ထိုသို့တပြီးကား ချစ်သား ချစ်သမီးတို့ တုသိတာနတ်ပြည်မှလာသော ရထား၌ ကပ်ငြိတည်နေစေသတည်းဟု မိဋ္ဌာန်သောက်တည်၍ ပန်းကုံးကို ပစ်လွှင့်ကြကုန်လော့ဟု ပြောဆိုသော ကာလ ပြောဆိုသောအတိုင်း ပန်းကုံးကို မြှောက်ပစ်ကြကုန်၏။ ထိုပန်းကုံးသည် တုသိတာနတ်ပြည်မှလာသော ရထားဦး၌ ကပ်ငြိ၍ ကောင်းကင်၌ တွဲလဲဆွဲ၍ တည်၏။ များစွာသောလူအပေါင်းတို့သည် ကောင်းကင်၌ တွဲလဲဆွဲလျက်တည်သော ပန်းကုံး ပန်းဆိုင်းကိုသာ မြင်ရကုန်၏။ ရထားကိုမူကား မမြင်ကြရလေ။

ဓမ္မိကဉပါသကာက ချစ်သား ချစ်သမီးတို့ ဤတွဲလဲဆွဲ၍ တည်နေသော ပန်းကုံးပန်းဆိုင်းကို မြင်ကြကုန်၏လောဟု မေးလျှင် ဖခင် မြင်ပါကုန်၏ဟု ပြောဆိုသည်ရှိသော် ချစ်သား ချစ်သမီးတို့ ဤပန်းကုံးပန်းဆိုင်းသည်ကား တုသိတာနတ်ပြည်မှလာသော နတ်ရထား၌ တွဲလဲဆွဲသော ပန်းကုံးပန်းဆိုင်းတည်း။ ချစ်သား ချစ်သမီးတို့ ငါသည် တုသိတာနတ်ပြည်သို့ လိုက်သွား၍ ပျော်ပါးစံနေတော့အံ့။ စိုးရိမ်ပူဆွေး ငိုကြွေးခြင်း သောက,ပရိဒေဝ တရားတို့ကို မဖြစ်ပွါး မအောက်မေ့ကြကုန်လင့်။ အသင်တို့သည် ငါ၏ထံ၌ ဆက်ဆံကျွမ်းဝင် ယခုဘဝကဲ့သို့ပင် ဖြစ်ခြင်းငှါ အလိုဆန္ဒ ရှိကြပါမူကား ငါဖခင်သည် ပြုပြင်လုပ်ဒါန်းဆောင်စွမ်း စောင့်ရှောက်အပ်သော အမှတ်ဖြင့် မပြတ်နိစ္စ ဝါယာမအထူးဆည်းပူးအားထုတ်သဖြင့် ဒါန, သီလစသော ကုသိုလ်ကောင်းမှုကံတို့ကို စီမံပြုလုပ်ကြကုန်လော့ဟု အဆုံးအမဩဝါဒကို ပြောပြပေးဆိုပြီးသော် စုတိကင်းကြွေ သေလွန်ခြင်းကို ပြု၍ တုသိတာနတ်ပြည်မှလာသော နတ်ရထား၌တည်၏။

ထိုခဏ၌သာလျှင် ထိုဓမ္မိကဉပါသကာအား လှည်းခြောက်ဆယ်တိုက်မျှ လောက်ဝန်ရှိသော တန်ဆာတို့ဖြင့် တန်ဆာဆင်အပ်သော သုံးဂါဝုတ်မျှပမာဏ ရှိသော အတ္တဘောရှိသဖြင့် နတ်သမီးတစ်ထောင်ခြံရံလျက် ယူဇနာ နှစ်ရာငါးဆယ်ရှိသော ရတနာ ခုနစ်ပါးတို့ဖြင့် ပြီးသော ဗိမာန်ကြီးသည် ထင်ရှားဖြစ်ပေါ်လာ၍ ချမ်းသာသော စည်းစိမ်သုခကို ခံစံပျော်ပါးရလေ၏။

ထိုကြောင့် ဋ္ဌကထာ၌—

တာဝဒေဝဿ တိဂါဝုတပ္ပမာဏော သဋ္ဌိသကဋဘာရာလင်္ကာရပဋိမဏ္ဍိတော အတ္တဘာဝေါ နိဗ္ဗတ္တိ၊ အစ္ဆရာသဟဿံ ပရိဝါရေသိ၊ ပဉ္စဝီသ-သတိယောဇနိကံ ကနကဝိမာနံ ပါတုရဟောသိ—

ဟု မိန့်တော်မူ၏။

အနက်ကား။ ။တာဝဒေဝ၊ ထိုစုတိမနေ့ သေလွန်သောခဏ၌သာလျှင်။ အသ၊ ထိုဓမ္မိကဥပါသကာအား။ တိဂါဝုတပ္ပမာဏော၊ သုံးဂါဝုတ်ပမာဏ ရှိသော။ သဗ္ဗသတ္တရတနာမယော၊ ခုနစ်ပါးသောရတနာ၏ အပြီးဖြစ်သော။ ရွဲ သော၊ ကစ္ဆ သဟဿေဟိ၊ တစ်ထောင်သော တန်ဆာတို့ဖြင့် တန်ဆာဆင်အပ်သော။ အတ္တဘာဝေါ၊ အတ္တဘောရှိသည်။ (ဟုတ္တာ၊ ဖြစ်၍။) နိဗ္ဗတ္တိ၊ ဖြစ်လေ၏။ ဇ.စ္စရ.သဟဿံ၊ ကြည့်ရှုမငြီး နတ်သမီးတစ်ထောင်သည်။ ပရိဝါရေသိ၊ ခြံရံ၏။ ပဉ္စဝီသတိ-ယောဇနိကံ၊ ယူဇနာနှစ်ရာ့ငါးဆယ်ရှိသော။ ကနကဝိမာနံ၊ ရတနာအမျိုးမျိုး တို့ဖြင့် ခြယ်လှယ်အပ်သော ဗိမာန်သည်။ ပါတုရဟောသိ၊ ထင်ရှားဖြစ်လေ၏။ ဤကားအနက်။ ။

တုသိတာနတ်ပြည်၌ဖြစ်ကြောင်း ဟောကြားတော်မူခြင်း

ဓမ္မိကဥပါသကာ၏ ကျောင်းရာဖြစ်သော ညောင်စောင်းအနီး နေရာမှ ဖယ်ကြတော်မူကြကုန်သော ထိုရဟန်းတို့သည်လည်း ကျောင်းသို့ အစဉ် အတိုင်း ရောက်သည်ရှိသော် မြတ်စွာဘုရား ကိုယ်တော်မြတ်က ချစ်သား ရဟန်းတို့ အသင်တို့သည် ဥပါသကာအား တရားဟောခဲ့ပါ၏လောဟု မေးတော်မူသဖြင့် ဘုန်းတော်ကြီးတော်မူသော မြတ်စွာဘုရား ဟပည့်တော် တို့သည် တရားဒေသနာကို ကောင်းစွာဟောကြား သရဇ္ဈာယ်ပါသည်၊ ဘုန်းတော်ကြီးသောမြတ်စွာဘုရား တရားဒေသနာကိုကောင်းစွာဟောကြား၍ တရားမပြီးဆုံးမီအကြား၌ ငံ့လင့်ပါကုန်ဦးလော့ဟု တားမြစ်ပိတ်ပင်ပါသည်၊ ထိုအခါ ဥပါသကာ၏ သား,သမီးတို့သည် ပြင်းစွာငိုကြွေးကြပါကုန်သည်ဘုရား၊ တပည့်တော်တို့သည်လည်း ယခုအခါ ငါတို့၏နေရာ အခွင့်မဟုတ်ဟု နေရာမှ ထ၍ ဖယ်ရှောင် ထွက်ခွာလာခဲ့ကြပါကုန်သည်ဟု ရဟန်းတို့က လျှောက်ကြား သော ကာလ မြတ်စွာဘုရား ကိုယ်တော်မြတ်က ချစ်သား ရဟန်းတို့ ထိုဥပါ သကာသည် အသင်တို့နှင့် အတူတကွ စကားပြောဆိုသော အားဖြင့် တားမြစ် သည်မဟုတ်ချေ ခြောက်ထပ်ကုန်သော နတ်ပြည်တို့မှ နတ်သားတို့သည် နတ် ရထား ခြောက်ဆူတို့ကို တန်ဆာဆင်လျက် ဥပါသကာကို မိမိတို့၏ နတ်ပြည်သို့ လိုက်ပါမည့်အကြောင်း တောင်းပန် ပြောဆို ခေါ်ငင်ကြလေသည် ထိုသို့ခေါ်ငင် ပြောဆိုကြသော စကားကို တရားတော် အန္တရာယ် ငြိတွယ် ကပ်ရောက် မလျှောက်ပတ်ဟု အထင်ရှိသဖြင့် အလိုဆန္ဒမရှိသောကြောင့် ထိုနတ်သားတို့နှင့် အတူတကွ စကားဆိုခြင်း မျှသာ ဖြစ်လေသည်ဟု မိန့်တော်မူသောကာလ ရဟန်းတို့က ဘုန်းတော်ကြီးမြတ်တော်မူလှသော မြတ်စွာဘုရား မဟာဓမ္မိက ဥပါသကာသည် ထိုနတ်သားတို့နှင့် စကားပြောဆိုပါသလောဟု ပြန်၍တဖန် လျှောက်ကြားပြန်သောကြောင့် ဟုတ်မှန်ပေသည် ချစ်သား ရဟန်းတို့ဟု မိန့်တော်မူသောအခါ။

ရဟန်းများသော တာပန်စသည်ဖြစ်ခြင်း

ရဟန်းတို့က ဘုန်းတော်ကြီးတော်မူသော မြတ်စွာဘုရား ယခုအခါ ထိုဒါယကာသည် အတိအရပ်မှာ ဖြစ်ပါလေသနည်းဟု မေးလျှောက်ပြန်သဖြင့် ချစ်သားရဟန်းတို့ တုသိတာနတ်ပြည်၌ ဖြစ်လေသည်ဟု မိန့်တော်မူလျှင် ရဟန်းတို့ကဘုန်းတော်ကြီးမြတ်တော် မူလှပေသော မြတ်စွာဘုရား ယခုပင်စွက္ခု ပစ္စုပ္ပန် ဘဝ၌ ဓမ္မိကဥပါသကာသည် ဆွေမျိုး ဉာတိတို့၏အလယ်၌ တင့်တယ်သင့်လျောက် ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ကျင်လည်ခံစား ပျော်ပါးရပြီး၍ ဤယခုပင်လျှင် သေခွင်ပြောင်းကြွ ဘဝတဖန် တစ်မလွန်လောကဌလည်း ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ပျော်ပါးဖွယ်ရာအကြောင်း ကောင်းသောနေရာဌာန ဘုံဘဝ၌သာလျှင် ဖြစ်ရပေသည်ဟု ချီးမွမ်းထောမနာ၍ လျှောက်ထားကြပြန်သောအခါ မြတ်စွာ သုံးလူ့ သဗ္ဗညုရှင်တော်ဘုရားက ချစ်သားရဟန်းတို့ စင်စစ်စကေန် ဟုတ်မှန်လှပေ၏ မမေ့မလျော့သော သူသည် လူသည်မူလည်းဖြစ်စေ ရဟန်းသည်မူလည်းဖြစ်စေ အလုံးစုံကုန်သော နေရာဌာန ဘုံဘဝတို့၌ ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ကြည်လင်ကာလျှင် ကောင်းစွာပျော်ပါး ရလေသတည်းဟု မိန့်တော်မူပြီး၍—

> ဣဓ မောဒတိ ပေစ္စ မောဒတိ၊
> ကတပုညော ဥဘယတ္ထ မောဒတိ။
> သော မောဒတိ သော ပမောဒတိ၊
> ဒိသွာ ကမ္မဝိသုဒ္ဓိမတ္တနော—

ဟူသောဂါထာကို ဟောကြားတော်မူ၏။

အနက်ကား။ ။ကတပုညော၊ ဆည်းပူးအားထုတ် ပြုလုပ်အပ်သော ကောင်းမှုရှိသော သူသည်။ ဣဓ၊ ဤယခုပစ္စက္ခ ပစ္စုပ္ပန်ဘဝ၌။ မောဒတိ၊ ဝမ်းမြောက်ရ၏။ ပေစ္စ၊ တမလွန်လောက နောင်ဘဝ၌။ မောဒတိ၊ ဝမ်းမြောက်ရ၏။ ဥဘယတ္ထ၊ နှစ်ပါးနှစ်တန် ပစ္စုပ္ပန် တမလွန်ဘဝတို့၌။ မောဒတိ၊ ဝမ်းမြောက်ရ၏။ အတ္တနော၊ မိမိ၏။ ဝိသုဒ္ဓိ၊ အကုသိုလ်မရောယှက် သက်သက်စင်ကြယ်သော။ ကမ္မံ၊ ကုသိုလ်ကံကို။ ဝါ၊ ကုသိုလ်ကံ၏ပြည့်စုံခြင်းကို။ ဒိသွာ၊ မြင်၍။ သော၊ ထိုသူသည်။ မောဒတိ၊ ဝမ်းမြောက်ရပေ၏။ သော၊ ထိုသူသည်။ ပမောဒတိ၊ အထူးထူးအပြားပြား ဝမ်းမြောက်ရပေ၏။ ။ဤကားအနက်

ဤဒေသနာပါဌ်ဂါထာ၏အဆုံး၌ များစွာသောသူတို့သည် သောတာပန်စသည်ဖြစ်ကုန်၏။

ဓမ္မပဒယမကဝဂ်၌ တစ်ဆယ့်တစ်ခုမြောက်သော မဟာဓမ္မိကဥပါသကာ၏ ဝတ္ထုစကားအစဉ်ကား ဤတွင်ရွေ ပြီး၏။

၁၂။ ရှင်ဒေဝဒတ်ဝတ္ထု

ဣဓစာပ္ပတိ အစရှိသော ဤဓမ္မဒေသနာ ပါဠိဂါထာကို ပြဟ္မာ, နတ်, လူ သုံးဘုံသူတို့ မကိုင်မှ သုံးတိုက်လုံး ဘဝန္တဂူ ဖြစ်တော်မူသော သဃမ္ဗူမြတ်ဖျား ဘုရားသခင်သည် ပြည်ခွင်ဘုမိ သာဝတ္ထိပြည်ကြီးမှ ခရီးတောင်တာ ငါးရာကွာ ဒေသ ဌာနရိပ်မွန် ဇေတဝန် ရွှေကျောင်း၌ ကိန်းအောင်း သီတင်းသုံးတော်မူလျက် ဘဒ္ဒကဥ္စနာ ယသောဓရာ ဒေဝီ မယောသီ၏ ပိုက်ချီယုယ မောင်လှ တစ်ပါး အထင်အရှား ဖြစ်ပေသော အရှင်ဒေဝဒတ်ကို အကြောင်းပြုသော အားဖြင့် ဟောကြားတော်မူ၏။

> [ဤရှင်ဒေဝဒတ်၏ စကားအစဉ်မှာ ရဟန်းပြုသော ကာလမှ စ၍ မြေမျိုသည်တိုင်အောင် ဝတ္ထုစကားတို့ကို အကျယ် ဝိတ္ထာရအားဖြင့် ထိုထိုသို့သော ကျမ်းဂန်တို့မှ လာသည်ကို ထုတ်ဆောင်၍ မှတ်သား ရာ၏။ ဤဝတ္ထုမှာမူကား အဋ္ဌကထာလာတိုင်း အကျဉ်းသခေ်ပ အစဉ်မျှကိုသာ ရေးသားပြဆိုပေတော့အံ့။]

မင်းသားခြောက်ယောက်

နတ်လူပြဟ္မာ သတ္တဝါတို့၏ ဆရာတစ်ဆူ ဖြစ်တော်မူသော သဃမ္ဗူ ထွတ်ထား မြတ်စွာဘုရားသည် အနုပိယအမည်ရှိသော မလ္လာမင်းတို့၏ နိဂုံးသည် ရှိ၏။ ထိုနိဂုံးကို အမှီပြု၍ အနုပိယမည်သော သရက်ဥယျာဉ်တော်၌ သီတင်းသုံး စံတော်မူသည် ရှိသော် မြတ်စွာဘုရား ကိုယ်တော်မြတ် အလောင်းတော်၏ လက္ခဏာကြီးငယ်တို့ကို ဖတ်သောနေ့၌သာလျှင် ရှစ်သောင်းမျှလောက်ကုန်သော ဆွေတော် မျိုးတော်တို့သည် မင်းသည်မူလည်း ဖြစ်စေ၊ ဘုရားသည်မူလည်း ဖြစ်စေ မင်းညီမင်းသားတည်းဟူသော ခတ္တိယပရိသတ်ဖြင့် မပြတ်ခြံရံလှည့်ပတ် ရစေအံ့ဟု ရှစ်သောင်းမျှလောက်ကုန်သော မင်းသားတို့သည် ဝန်ခံကြကုန်၏။ ထိုမင်းသားတို့သည် များသောအားဖြင့် ရဟန်းပြုကြကုန်သည်ရှိသော် ဘဒ္ဒိယ မင်းသား, အနုရုဒ္ဓါမင်းသား, အာနန္ဒာမင်းသား, ဘဂုမင်းသား, ကိမိလ မင်းသား, ဒေဝဒတ္တမင်းသား အားဖြင့် ဤခြောက်ယောက်ကုန်သော မင်းသား တို့သည် မြတ်စွာဘုရား ကိုယ်တော်မြတ်၏ နောက်သို့ အစဉ်တစိုက် လိုက်၍ ရဟန်းမပြုသည်ကို မြင်ကြကုန်သည် ရှိသော် "ငါတို့၏ သားတို့ကို ရဟန်းပြု စေကြရကုန်၏။ ဤ ခြောက်ယောက်သော သာကီဝင်မင်းသားတို့သည်ကား ဘုရားနှင့် ဆွေမျိုးမတော်ယောင်တကား၊ ဆွေတော်မျိုးတော် မဟုတ်ဟန် တကား၊ ဤ မင်းသားတို့သည် အဘယ်ကြောင့် မြတ်စွာဘုရား၏ နောက်သို့ အစဉ်တစိုက် လိုက်၍ ရဟန်း မပြုကြပါလိမ့်မည်နည်း" ဟု တီးတိုးစကား ပြောကြားဖြစ်စေကြကုန်၏။

ထိုအခါ မဟာနာမ် အမည်ရှိသော သာကီဝင်မင်းသားသည် အနုရုဒ္ဓါမင်းသား၏ အထံသို့ ချဉ်းကပ်၍ ညီတော် ငါတို့၏ အမျိုးအနွယ်၌ ရဟန်းပြုသော သူသည် မရှိလေသေး၊ အသင်ညီတော်တည်း ရဟန်းပြုမည်လော၊ သို့တည်းမဟုတ် ငါ နောင်တော်သည်ပင်လျှင် ရဟန်းပြုရမည်လောဟု မေး၏။ ထိုအနုရုဒ္ဓါမင်းသား သည်ကား သိမ်မွေ့နူးညံ့သော သဘောရှိ၏။ ပြည့်စုံကြွယ်ဝသော စည်းစိမ်ချမ်းသာရှိ၏။ မရှိဟူသော စကားကိုမျှလည်း မကြားသိစဘူးပေ၊ ထိုစကားကို အနည်းငယ် ခဲ့ဦးအံ့။

မရှိမုန့်အကြောင်း

တစ်နေ့သ၌ ထိုခြောက်ယောက်ကုန်သော မင်းသားတို့သည် မုန့်လောင်းတမ်း ကစားကြကုန်သည် ရှိသော် အနုရုဒ္ဓါမင်းသားသည် မုန့်ရှုံးသည်ဖြစ်၍ မုန့်ယူခြင်းအလို့ငှါ မိမိ၏ မယ်တော်အထံသို့ တမန်စေလွှတ်၏။ ထိုအခါ မင်းသား၏ မယ်တော်သည်လည်း မုန့်တို့ကို စီရင်ပြုလုပ်၍ ပို့လိုက်ပေ၏။ ထိုမင်းသားတို့သည် မုန့်ကို စားသောက်ပြီးသော် တဖန် ကစားကြပြန်၏။ အဖန်ဖန် အထပ်ထပ် မပြတ်ကစားကြရာ ထိုအနုရုဒ္ဓါ မင်းသားအားသာလျှင် ဆုံးရှုံးသဖြင့် စေလွှတ်အပ်သည် ရှိသော် မင်းသား၏ မယ်တော်သည် စေလွှတ်တိုင်း စေလွှတ်တိုင်း သုံးကြိမ်တိုင်အောင် မုန့်တို့ကို စေလွှတ်ပေးပို့စေ၍ လေးကြိမ်မြောက် ကျသောကာလ၌ မုန့် မရှိပြီဟု စေလွှတ်လိုက်၏။ အနုရုဒ္ဓါမင်းသားသည်လည်း မရှိဟူသော စကားကို တစ်ရံတစ်ခါမျှ မကြားဖူးသည်၏ အဖြစ်ကြောင့် ဤမရှိဟူသော အရာသည် မုန့်အထူးတစ်မျိုးပင် ဖြစ်ပေလိမ့်မည်ဟု အောက်မေ့မှတ်ထင်လျက် ငါ့အား ထို မရှိ မုန့်ကိုပင် ဆောင်ယူခဲ့ကုန်လော့ဟု စေလွှတ်လိုက်ပြန်၏။

မင်းချင်းယောကျ်ား တမန်သားတို့လည်း မယ်တော်၏ အထံသို့ သွားကြ၍ အရှင်မ အရှင်မ၏ သားတော်က မရှိမုန့်ကိုပင် စေလွှတ်ပို့သလိုက်ပါမှာပါသည်ဟု လျှောက်တောင်းသည်ရှိသော် မယ်တော်ကလည်း "ငါ၏သားတော်သည် မရှိဟူသော စကားကို မကြားဖူးသည် ဖြစ်ပေလိမ့်မည် ဤသို့သော ဥပါယ်တမည် အကြောင်း တစ်စုံတစ်ရာဖြင့် သားတော်ကို သိစေအံ့"ဟု ကြံပြီးလျှင် အချည်းနှီးမုန့်မပါသော ရွှေခွက်တစ်ခုကို တစ်ပါးသော ရွှေခွက်တစ်ခုဖြင့် မှောက်အုပ်စေခိုင်း ပို့လွှတ်လိုက်၏၊ မြို့စောင့်နတ်တို့သည် ကြံဆင်ကြကုန်သည်မှာ အနုရုဒ္ဓါမည်သော သာကီဝင်မင်းသားသည် အန္နဘာရ ဖြစ်စဉ်ကာလ သူဒုဂ္ဂ၏ဘဝက ဆင်းရဲလှသည့်အခါ မိမိစားရန်အလို့ငှါ ဆောင်ယူခဲ့သော ထမင်းကို ဥပရိဋ္ဌပစ္စေကဗုဒ္ဓါအားပေးလှူ၍ မရှိဟူသော စကားကို ငါအားမကြားရသည်ဖြစ်စေသတည်း ဘောဇဉ်တို့၏ ဖြစ်ရာဒေသ

ဌာနကို မသိရသည့် ဖြစ်ပါစေသတည်းဟု ဆုတောင်းပတ္ထနာကို ပြုခဲ့ဖူး၏၊ အကယ်၍ အချည်းနှီး မှုံ့မရှိသော ရွှေခွက်ကို မြင်ခဲ့တုံအံ့ နတ်တို့၏ သဘင် အစည်းအဝေးခွင်သို့ မဝင်ရပေလတ္တံ့၊ ငါတို့၏ ဦးခေါင်းသည်လည်း ခုနစ်စိတ် ခုနစ်မြွာ ကွဲပျက်၍ ကျပေလတ္တံ့”ဟု ကြံ၍ ထိုရွှေခွက်ထည်းသို့ နတ်ဥုဖြစ် သော မုန့်တို့ဖြင့် ပြည့်သည်ကိုပြုကြကုန်၏ ထိုရွှေခွက်ကို ကစားဝိုင်းအဝန်း၌ တင်ထား၍ ဖွင့်လှစ်အပ်သည်ရှိသော် ဖွင့်လှစ်ကာမျှဖြင့်သာလျှင်မုန့်၏အနံ့သည် အလုံးစုံသောမြို့ကို ဖုံးလွှမ်းဘိသကဲ့သို့တည်၏။ မုန့်ပိုင်းကိုခံတွင်း၌ ထည့်ကာမျှ ဖြင့်သာလျှင် အရသာကို ဆောင်ကုန်သော ခုနစ်ထောင် ကုန်သော အကြော တို့သို့ ပြန့်နှံ့ ထိခိုက်၏။

မယ်တော်ကို အပြစ်တင်ခြင်း

ထိုအခါ အနုရုဒ္ဓါမင်းသားသည် စဉ်းစားဆင်ခြင်သည်မှာ “ငါ၏ မိခင် မယ်တော်သည် ငါ၏အပေါ်၌ ငံ့မျှော်ချစ်ခင်ခြင်းမရှိ ဤမျှလောက်သော ကာလပတ်လုံး မရှိဟူသောမုန့်ကို မပြုလုပ် ကြော်ချက်၍ မပေးစဘူး ယခုအခါမှ သာ ပေးပေတော့သည်၊ ဤယနေ့ကာလ ဤမုန့်စ၍ တစ်ပါးသောမုန့်ကို မစား တော့အံ့ဟုကြံ၍ အိမ်သို့ ပြန်သွားပြီးလျှင် ထိုအနုရုဒ္ဓါမင်းသားသည် မယ်တော် ကို မေးသည်မှာ မယ်တော်-မယ်တော်တို့အား သားတော်ဖြစ်သော အကျွန်ုပ်ကို ချစ်ခင်ခြင်းရှိပါ၏လော ချစ်ခင်ခြင်း မရှိလေသလောဟု မေးသောကာလ မယ်တော်ကလည်း ချစ်သား အဘယ်သို့သော စကားကို ပြောကြားလိုက်ပါ ဘိသနည်း။ တစ်ဖက်တစ်ခုသော မျက်စိသာ ရှိသောသူသည်မိမိ၏တစ်ဖက်သော စက္ခုကို ဂရုလေးစား နှလုံးထားသောအားဖြင့် များစွာစောင့်ရှောက်ဘိ သကဲ့ သို့ မယ်တော် ငါသည်လည်း သားတော်အသင့်ကို ကိုယ်တွင်ဖြစ်ငြား နှလုံး သွေး နှလုံးသားကဲ့သို့ပင် အလွန်လျှင် ချစ်ခင်ခြင်း ရှိပါသည်ဟု ပြောသော ကာလ မင်းသားက မယ်တော် ထိုသို့ချစ်ခင်ခြင်းရှိပါလျက် ဤမျှလောက်သော ကာလပတ်လုံး မယ်တော်သည် အကျွန်ုပ်အား မရှိဟူသောမုန့်ကို ချက်ပြုတ်လုပ် ကိုင်၍ အဘယ့်ကြောင့် မပေးပါသနည်းဟု မေး၏။ ထိုအခါ မယ်တော်သည် အလုပ်အကျွေး ငယ်တို့ကို ခေါ်၍ အသင်တို့သည် ရွှေခွက်ကို ယူသွားသော ကာလ ရွှေခွက်၌ တစ်စုံတစ်ခုသောဝတ္ထုကို မြင်ကြသလောဟု မေး၏ အလုပ် အကျွေးတို့ကလည်း အရှင်မ ရွှေခွက်သည် မုန့်တို့ဖြင့် ပြည့်ပါသည် ဤမုန့်နှင့် တူသောမုန့်ကို အကျွန်ုပ်သို့ သည် ရှေးအခါကာလက တစ်ရံတစ်ခါမျှမမြင်ဖူးပါဟု လျှောက် ားပြောဆိုကြသောကာလ မယ်တော်က ဆင်ခြင်သည်မှာ ငါ၏သား သည် ဘုန်းကျက်သရေကြီးသော သားဖြစ်ပေသည်။ နောက်နောက် သော ဘဝ အခါကာလက ပြုအပ်ခဲ့ပြီးသော ဆုတောင်းပတ္ထနာခြင်း ရှိသည်ဖြစ်၍ နတ်တို့

သည် ရွှေခွက်ကို မှုံဖြင့်ပြည့်စေပြီးသည့်ကာလ စေလွှတ် ပို့ဆက်အပ်သည် ဖြစ်ကုန်လတ္တံ့ဟု ကြံဆင်ခြင်တော်မူ၏။

ထိုအခါ အနုရုဒ္ဓါမင်းသားက မယ်တော် ဤနေ့မှစ၍ သားတော်သည် တစ်ပါးသော မုံ့မည်သည်ကို မစားတော့အံ့ မရှိမုံ့ကိုသာ စားတော့အံ့၊အကျွန်ုပ်အား မရှိမုံ့ကိုသာ ချက်ပြုတ်လုပ်ကိုင်၍ ပေးသနားတော်မူပါလော့ဟု ပြော၏ မယ်တော်သည်လည်း ထိုအခါကာလမှစ၍ မုံ့စားခြင်းငှါ အလိုရှိသည်ဟု ဆိုသည် ရှိသော်အချည်းနှီးသော ရွှေခွက်ကို တစ်ပါးသော ရွှေခွက်ဖြင့် ဖုံးအုပ်၍ ပို့လိုက်၏။ အနုရုဒ္ဓါမင်းသားသည် အကြင်မျှလောက်သော ကာလပတ်လုံး အိမ်ရာထောင်သော လူ့ဘောင်၌နေ၏ ထိုမျှလောက် ကာလပတ်လုံး နတ်တို့သည် နတ်၌ဖြစ်သော မုံ့တို့ကို ထည့်သွင်း ပို့ဆက်လိုက်ရကုန်၏။

အနုရုဒ္ဓါမင်းသား ရဟန်းပြုခြင်း

ထိုအနုရုဒ္ဓါမင်းသားသည် ဤမျှလောက် မရှိဟူသော စကားကိုမျှမကြားသိဖူးသောကြောင့် ရဟန်းအဖြစ်မည်သည်ကို အဘယ်သို့ သိနိုင်ပါလတ္တံ့နည်း။ သို့ဖြစ်၍ အနုရုဒ္ဓါမင်းသားသည် နောင်တော်မဟာနာမမင်းသားကို နောင်တော် ရဟန်းအဖြစ်မည်သည်ကား အဘယ်သို့နည်းဟု မေး၏။ နောင်တော် မဟာနာမမင်းသားက ညီတော် ရဟန်းအဖြစ်မည်သည်ကား ဆံမုတ်ဆိတ်တို့ကို ပယ်ချသုတ်သင်၍ ဖန်ရည်စွန်းသော အဝတ်သင်္ကန်းကို ဝတ်ရုံ သုံးဆောင်သဖြင့် ကင်းသစ်သားတို့ဖြင့် ပြုပြင်စီရင်အပ်သော ညောင်စောင်း အင်းပျဉ်အခင်း၌ လည်းကောင်း ကြိမ်ဖြင့်ခက်သော ညောင်စောင်းအင်းပျဉ်၌ လည်းကောင်း အိပ်နေသုံးဆောင်လျက် ဆွမ်းအာဟာရ မျှတခြင်း အလို့ငှါ ရှာကြံလှည့်လည်သဖြင့် နေရ၏။ ဤသည့်လျှင် ရဟန်း၏ ပြုဖွယ်ကိစ္စပေတည်းဟု ဆိုသည်ရှိသော် နောင်တော် အကျွန်ုပ်သည်ကား ပျိုမျစ်နုနယ် ငယ်ရွယ်ပြကတေ့ သိမ်မွေ့နူးညံ့လှပါသည်။ ရဟန်းပြုခြင်းငှါ မစွမ်းနိုင်ပါဟု ဆိုလျှင် ထိုသို့တပြီးကား ညီချစ် အသင်သည် လူတို့ပြုပြင်ဖွယ်ရာ အမှုကိစ္စ ဟူသမျှကိုသင်ယူမှတ်နာလျက် ဃရာဝါသ အိမ်ရာဖွဲ့နှောင် လူတို့ဘောင်၌ နေပါလော့။ နောင်တော်သည် ရဟန်းပြုပါအံ့။ ငါတို့၏ အမျိုးအနွယ်မှ တစ်စုံတစ်ယောက်သောသူမျှ ရဟန်းမပြုဘဲ နေခြင်းငှါ မတတ်ကောင်းဟု ပြောဆို၏။

ထိုအခါ နောင်တော်မဟာနာမမင်းသားကို ညီတော်အနုရုဒ္ဓါမင်းသားက နောင်တော် လူ့ဘောင်လောက၌ ပြုဆောင်ဖွယ် အမှုကိစ္စဟူသည်ကား အဘယ်ပါနည်းဟု မေးပြန်၏။ ထမင်းဖြစ်ရာဌာနကိုမျှလည်း မသိသော အမျိုးကောင်းသားသည် လူ့ဘောင်လောက၌ လုပ်ဆောင်ဖွယ်ရာသော အမှုကိစ္စကို အဘယ်သို့

သိနိုင်ပါအံ့နည်း။ ထိုစကားကို ချဲ့ဦးအံ့-တရံသော နေ့အခါ၌ ကိမိလ, ဘဒ္ဒိယ, အနုရုဒ္ဓါ-ဟူသော သုံးယောက်ကုန်သော မင်းသားတို့အား ငြင်းခုံကြသော စကားသည် ထင်ရှားဖြစ်၏။ ထမင်းဟူသည် အဘယ်အရပ်၌ ဖြစ်လာသနည်းဟု စကားဖြစ်ကြကုန်၏။ ထိုအခါ ကိမိလမင်းသားက ကျီ၌ဖြစ်၏ဟု ဆို၏။ ထိုအခါ ဘဒ္ဒိယမင်းသားက ကိမိလမင်းသားကို သည်သည် ထမင်းဖြစ်ရာ အရပ်ကိုမျှ မသိလေ။ ထမင်းမည်သည်ကား အိုးခွက်၌ဖြစ်သည်ဟု ဆို၏။ အနုရုဒ္ဓါမင်းသား ကလည်း နှစ်ယောက်သော အသင်တို့သည် ဘယ်တွင်ဒေသ ဘယ်ဌာနအတွင်းမှ ထမင်းဖြစ်သည်ကို မသိမကျွမ်းကြလေ။ ထမင်းမည်သည်ကား အဝ တံတောင် မျှလောက် ရှိသော သန့်စင်လှသော ရွှေခွက်ကြီးထဲ၌ ဖြက်ပေါ်လာသည်ဟူ၍ ပြောဆို၏။

ထိုသုံးယောက်ကုန်သော မင်းသားတို့တွင် တစ်နေ့သ၌ ကိမိလမင်းသားသည် ကျီမှကောက်ကို ထုတ်ဆောင် ယူငင်သည်တို့ကို မြင်ဖူး၏။ ထိုကြောင့် ထမင်း တို့သည် ကျီ၌သာလျှင်ဖြစ်ကုန်သည်ဟု မှတ်ထင်၏။ ဘဒ္ဒိယမင်းသားသည် တစ်နေ့သ၌ အိုးခွက်မှ ထမင်းကို ချက်ပြုတ်ခူးဆွ ပွားစေသည်ကို မြင်လိုက်ဖူး သောကြောင့် ထမင်းသည် အိုးခွက်၌သာလျှင် ဖြစ်သည်ဟု အမှတ်ရှိ၏။ အနုရုဒ္ဓါမင်းသားမူကား ကောက်ကို ကျီကြဘဏ္ဍာမှ ထုတ်ဆောင်သည်ကို လည်းကောင်း၊ ကောက်ကို ထောင်းထုသည်ကိုလည်းကောင်း ထမင်းချက်ပြုတ် သည်ကိုလည်းကောင်း၊ ထမင်းခူးဆွသည်ကိုလည်းကောင်း တရံတခါမျှ မတွေ့ မထင် မမြင်ဘူးဘဲ ထမင်းကို ခူးဆွစီရင်ပြီးသောကာလ ရွှေသို့ရောက်၍ ချယား သည်မျှကိုသာလျှင် မြင်ဖူး တွေ့ဖူး၏။ ထိုကြောင့် အနုရုဒ္ဓါမင်းသားသည် စားခြင်းငှါ အလိုရှိသောအခါဝယ် ထမင်းသည် ခွက်ထဲ၌ ဖြစ်ပေါ်လာသည်ဟု အမှတ်ရှိ၏။ ထိုကြောင့် မင်းသားသုံးယောက်တို့ ထမင်းဖြစ်ရာအရပ်ကို တတ်အပ် ထင်ထင် မသိမြင်ဘဲ ငြင်းခုံခြင်း ဖြစ်ကြလေ၏။

ဤမျှလောက်သော ချမ်းသာသုခနှင့် ပြည့်စုံသော မင်းသားအား အဘယ်မှာ လူတို့ ပြုဆောင်ဖွယ်ရာသော အမှုကို သိနိုင်ပါအံ့နည်း ထိုကြောင့် လူ့ဘောင်၌ ပြုဖွယ်ကိစ္စကို နောင်တော်မဟာနာမ မင်းသားအား မေးလေ သတည်း။

မဟာနာမ မင်းသားကလည်း ချစ်ညီ ရှေးဦးစွာ လယ်ကို ထွန်စေအပ်၏။ ဤသို့ အစရှိသော နှစ်တိုင်းနှစ်တိုင်း၌ ပြုဖွယ်ကိစ္စ ဟူသမျှကို ပြန်ကြားပြောဆို သည်ဖြစ်၍ ကြားသိသောကာလ နောင်တော် အဘယ်အခါကာလ၌ အမှုကိစ္စ တို့၏ ပြီးဆုံးခြင်းသည် ထင်ပါအံ့နည်း။ အဘယ်အခါ၌ ငါတို့သည် ကြောင့်ကြမဲ့ စည်းစိမ်ချမ်းသာတို့ကို သုံးဆောင်ခံစား၍ နေရပါမည်နည်းဟု မေးပြန်သော

ကာလ ညီချစ် အသက်ရှည်သမျှ ဘယ်အခါကာလမှ အမှုကိစ္စတို့၏ ပြီးဆုံးခြင်းသည် မရှိပေဟု ပြောကြားသဖြင့် နောင်တော် ထိုသို့ တပြီးကား နောင်တော်သည်သာလျှင် ဃရာဝါသ ကိစ္စဖွဲ့နှောင် အိမ်ရာထောင်သော လူ့ဘောင်၌ နေတော်မူပါ။ ညီတော်သည် ထိုအိမ်ရာဖွဲ့နှောင်သော လူ့ဘောင်ဖြင့် အလိုမရှိပါပြီဟု ပြောပြီးလျှင် အနုရုဒ္ဓါမင်းသားသည် မယ်တော်၏ ထံသို့သွား၍ မယ်တော်သားတော် အကျွန်ုပ်ကို ရဟန်းပြုခြင်းငှါ ခွင့်ပေးသနားပါလောဟု ခွင့်ပန်ပြောဆို၏။ မယ်တော်လည်းအထူးထူး အပြားပြားများစွာသော အကြောင်းတို့ဖြင့် သုံးကြိမ်တိုင်အောင် မြစ်ပယ်ဟန့်တားပြီး၍။ ချစ်သားအသင်သည် ဤမျှလောက်ရဟန်းပြုလိုသောဆန္ဒ ရှိခဲ့ပါမူ သင်၏သူငယ်ချင်း အဆွေခင်ပွန်းအဖော်ဖြစ်သော ဘဒ္ဒိယမင်းသားသည် ရှိသည်မဟုတ်လော။ ချစ်သား ထိုဘဒ္ဒိယမင်းသားသည် အကယ်၍ ရဟန်းပြုသည် ဖြစ်ခဲ့ပါအံ့ ထိုဘဒ္ဒိယမင်းသားနှင့် အတူအကွ ရဟန်းပြုလေလော့ဟု ဆိုသည်ရှိသော် အနုရုဒ္ဓါ မင်းသားသည် ဘဒ္ဒိယမင်းသား၏ အထံသို့ ချဉ်းကပ်၍ အဆွေငါ၏မယ်တော်သည် ရဟန်းပြုပါရမည့်အကြောင်းနှင့် တောင်းပန်ပါသည်ကို အခွင့်မပေးဘဲ အသင်နှင့်စပ်လျက် အဆွေသည် အကယ်၍ ရဟန်းပြုသည် ဖြစ်အံ့၊ ရဟန်းပြုလေလော့ဟု ခွင့်လွှတ်လိုက်သည်ဟု ပြောဆို၍ အထူးထူး အပြားပြား များစွာသော အခြင်းအရာတို့ဖြင့် သိစေပြီးသော် ခုနစ်ရက် မြောက်သောနေ့၌ မိမိနှင့်အတူတကွ ရဟန်းပြုအံ့သောငှါ ပဋိညာဉ်ယူပေ၏။ ထိုနောင်မှ ဘဒ္ဒိယမင်းသား, အနုရုဒ္ဓါမင်းသား, အာနန္ဒာမင်းသား, ဘဂုမင်းသား, ကိမိလမင်းသား ဒေဝဒတ်မင်းသားဟူကုန်သော ဤခြောက်ယောက် ကုန်သောမင်းသားတို့နှင့်တကွ ဥပါလိသေတ္တာသည်လျှင် ခုနစ်ယောက် မြောက်သောသူတို့သည် နတ်၌ဖြစ်သော စည်းစိမ်ချမ်းသာကို ပျော်ပါးစံစားသော နတ်သားကဲ့သို့ ခုနစ်ရက်ပတ်လုံး စည်းစိမ်ချမ်းသာ ကြီးကျယ်စွာကို ခံစားစံစားပြီး၍နတ်၏ဉယျာဉ်သို့ ပျော်ပါးစံပယ်အံ့သောငှါ ထွက်ကြသော နတ်သားတို့ကဲ့သို့ အင်္ဂါလေးပါးရှိသော စစ်သည်ဗိုလ်ပါဖြင့် ခြံရံလျက် ထွက်သွားပြီးသောအခါ တစ်ပါးသော နိုင်ငံ့ဌာနသို့ ကျရောက်ကြသည် ရှိသော် မင်း၏ အာဏာဖြင့် စစ်သည်တို့ကို ပြန်စေ၍ သူတပါးနိုင်ငံသို့ သက်ခဲ့ကြကုန်၏။

ဥပါလိသေတ္တာသည်

သူတပါး နိုင်ငံအတွင်းသို့ချဉ်းကပ်ဝင်ရောက်မိသောအခါ၌ ခြောက်ယောက်ကုန်သော မင်းသားတို့သည် မိမိတို့ ဆင်ဝတ်ခဲ့သော တန်ဆာတို့ကို ဖြေချွတ်၍ အထုပ်အဖွဲ့ကို ပြုပြီးလျှင် အချင်းဥပါလိ အသင်အား ဤမျှသော ပစ္စည်းဥစ္စာ ဘဏ္ဍာတို့ဖြင့် အသက်မွေးခြင်းငှါ လုံသောက်လေပြီ။ သို့ဖြစ်၍ အသင်သည် ဤပစ္စည်းဘဏ္ဍာ ဥစ္စာတို့ကိုယူ၍ ပြန်သွားဆုတ်နစ်ပြီးလျှင် နေရစ်လော့

ဟု ပေးကြကုန်၏။ ဥပါလိဆေတ္တာသည်လည်း မင်းသားတို့၏ ခြေရင်း၌ ဝပ်စင်း လူးလှိမ့်လျက် ငိုကြွေး၍ တောင်းပန်ပါသော်လည်း အခွင့်ကိုမရသဖြင့် အာဏာကို လွန်ဆန်အံ့သောငှါ မဝံ့သည် ဖြစ်သောကြောင့် နေရာမှထပြီးသော် ဆုတ်နစ်ပြန်လည်ခဲ့ရလေ၏။

ထိုမင်းသားတို့နှင့် ဥပါလိဆေတ္တာသည် သွေဖည်ခွဲခွါသော ကာလ၌ အလုံးစုံသော တောအုပ်ႀကည် သစ်ပင်တို့ ညွတ်ငိုက်သဖြင့် ငိုကြွေးဘိသကဲ့သို့ လည်းကောင်း၊ အိုးထိန်းစက်ပမာ မဟာပထဝီမြေကြီးသည် တုန်လှုပ်သော အခြင်းအရာကို ရောက်ဘိသကဲ့သို့လည်းကောင်း ဖြစ်၏။ ဥပါလိသည် အနည်းငယ် ဆုတ်နစ်ပြန်လည်၍ ဤသို့ အကြံဖြစ်သည်မှာ "ဤသာကီဝင်မင်းသားတို့သည် ကြမ်းတမ်းသော အမျက်ဒေါသ မာန်မာနရှိကုန်၏။ ဤဥပါလိသည်၊ မင်းသားငယ်တို့ကို သတ်ဖြတ်ပြီးသည်ကာလ ဘဏ္ဍာတို့ကို ယူလေသတည်းဟု ငါ့ကို သတ်ဖြတ်ကြကုန်ရာ၏။ ဤသာကီဝင်မင်းသားများစွာတို့သည် ဤသို့သဘောရှိသော စည်းစိမ်ကိုပယ်၍ ဆင်ယင်ဝတ်စား များစွာအဖိုးထိုက်သော ဤတန်ဆာတို့ကို ထွေးအန် အပ်ပြီးသောတံတွေးပေါက်ပမာ ရွံရှာစွန့်ပစ်ပြီးလျှင် ရဟန်းပြုကြတုံသေး၏။ တစ်စုံတစ်ခုသော စည်းစိမ်ချမ်းသာ တပ်မက်ရေးမရှိသော ငါသည် အဘယ်သို့လျှင်ရဟန်းမပြုနိုင်ဘဲ ရှိပါအံ့နည်း"ဟု ကြံဆင်ခြင်ပြီးသော ကာလ တန်ဆာတို့ဖြင့် ထည့်သွင်းထုပ်ပိုးအင်သော ဘဏ္ဍာထုပ်ကို ဖြေချွတ်ပြီးလျှင် ထိုတန်ဆာတို့ကို သစ်ပင်၌ တွဲလွဲဆွဲ၍ အလိုရှိသော သူတို့သည် ယူကြစေကုန်သတည်းဟု ကြွေးကြော်ပြောဆိုပြီးသော် ထိုမင်းသားတို့၏ထံသို့ တဖန်ပြန်သွားလေလျှင်။ ထိုမင်းသားတို့က ဥပါလိ အသင် အဘယ့်ကြောင့် ဆုတ်နစ်ပြန်လာပြန်သနည်းဟု မေးသည်ရှိသော် မိမိသည် အကြံဖြစ်သော အခြင်းအရာများစွာရှိုးပေါင်း ဤသို့သော အကြောင်းကို ကြားလျှောက်၏။

ထိုအခါ မင်းသားတို့သည် ဥပါလိဆေတ္တာသည်ကို ယူဆောင်ခေါ်ငင်ခဲ့ပြီးသည်ကာလ။ မြတ်စွာဘုရားသခင် ကိုယ်တော်မြတ်၏ အထံသို့သွားကြ၍ မြတ်စွာဘုရားသခင်ကို ရှိခိုးပူဇော်ပြီးသော် ဘုန်းတော်ကြီးတော် မူလှသော မြတ်စွာဘုရား အကျွန်ုပ်တို့ သာကီဝင်မင်းမျိုးတို့ မည်သည်ကား မာန်မာနကို မှီစွဲလျက် အမြဲတက်ကြွလေ့ ရှိကုန်၏။ ဤဥပါလိသည် တပည့်တော်တို့၏ ကာလမြင့်တည် ရှည်စွာသော နေ့ညဉ့်တို့ပတ်လုံးပြုစုလုပ်ကျွေး၍ နေသော ခြေရင်းအလုပ်အကျွေးပါတည်း။ ဤဥပါလိကိုရှေးဦးစွာ ရဟန်းပြုတော်မူပါကုန်။ အကျွန်ုပ်တို့သည် ထိုဥပါလိအား လက်အုပ်ချီမိုး ရှိခိုးခြင်း စသည်တို့ကိုပြုကြရပါကုန်လတ္တံ့။ ဤသို့ ဥပါလိကိုရှိခိုးခြင်း စသည်ကို ပြုကြရကုန်သည်ရှိသော် အကျွန်ုပ်တို့အား တက်ကြွသောမာန်မာနသည် ပျောက်ပပျက်စီးခြင်း ဖြစ်ပါ

လတ္တံ့ဟု လျှောက်ထား၍။ ထိုဥပါလိကို ရှေးဦးစွာ ရဟန်းပြုစေပြီးသော် နောက်မှ မိမိတို့သည် ရဟန်းပြုကြကုန်၏။

ထိုသို့ ရဟန်းပြုအပ်သော အရှင်တို့တွင် အရှင်ဘဒ္ဒိယသည် ထိုဝါ၏ အတွင်း ဖြင့်သာလျှင် ပုဗ္ဗေနိဝါသ, ဒိဗ္ဗစက္ခု, အာသဝက္ခယ တည်းဟူသော ဝိဇ္ဇာသုံးပါး မြတ်တရားတို့ ပိုင်းခြားတိတိ သိမြင်ရရှိတော်မူသော တေဝိဇ္ဇာရဟန္တာ ဖြစ်လေ၏။ အရှင်အနုရုဒ္ဓါသည် ဒိဗ္ဗစက္ခု အဘိညာဉ်ကိုရပြီး၍ နောက်မှ မဟာပုရိသဝိတက္ကသုတ္တန် ဒေသနာတော်မြတ်ကို ကြားနာရသည် ရှိသော် အရဟတ္တဖိုလ်သို့ ရောက်လေ၏။ အရှင်အာနန္ဒာသည် သောတာပတ္တိဖိုလ်၌ တည်လေ၏။ ဘဂုမထေရ်လည်းကောင်း, ကိမိလမထေရ်လည်းကောင်း ဤနှစ်ပါးသော မထေရ်တို့သည် နောက်၌ဖြစ်သော အဖို့၌ ဝိပဿနာကို အဆင့်ဆင့်ပွားစေ၍ အရဟတ္တဖိုလ်သို့ ရောက်ကြကုန်၏။

အရှင်ဒေဝဒတ်သည်ကား ပုထုဇဉ် အဖြစ်ဖြင့်သာလျှင် လောကီစျာန် အဘိညာဉ် တန်ခိုးနှင့် ပြည့်စုံသော အဖြစ်သို့ရောက်၍ နောက်အဖို့ဖြစ်သော ကာလ၌ နတ်, လူ, ဗြဟ္မာ သတ္တဝါတို့၏ ဆရာတဆူ ဖြစ်တော်မူပေသော မြတ်စွာဘုရားသခင်သည် ကောသမ္ဗီပြည်၌ မျှတရွှင်ပြုံး သီတင်းသုံးစံနေတော် မူသည်ရှိသော် တပည့်သားဖြစ်သော သံဃာတော်နှင့် တကွသော မြတ်စွာ ဘုရားသခင်အား ကြီးကျယ်ပြန့်ပြော များမြတ်သော လာဘသက္ကာရသည် ဖြစ်လေ၏။ ပုဆိုး, အဝတ်, ဆေး, အဖျော်ယမကာ စသည် လက်စွဲကုန်သော ဥပါသကာ, ဥပါသိကာ ဖြစ်ကုန်သော လူအပေါင်းတို့သည် ကျောင်းသို့ ဝင်ရောက်လာပြီးသော်ဆရာဖြစ်တော်မူသော မြတ်စွာဘုရားသည် အဘယ်မှာနည်း၊ အရှင်သာရိပုတ္တရာ မထေရ်သည် အဘယ်အရပ်၌ သီတင်းသုံးနေတော်မူသနည်း၊ အရှင်မောဂ္ဂလာန်မထေရ်သည် အဘယ်အရပ်၌ သီတင်းသုံးနေတော်မူသနည်း။ အရှင်မဟာကဿပမထေရ်သည် အဘယ်အရပ်၌ သီတင်းသုံးနေတော်မူသနည်း။ အရှင်ဘဒ္ဒိယမထေရ်သည် အဘယ်အရပ်၌ သီတင်းသုံးတော်မူသနည်း။ အရှင် အနုရုဒ္ဓါမထေရ်သည် အဘယ်အရပ်၌ သီတင်းသုံးတော်မူသနည်း။ အရှင်ဘဂု မထေရ်သည် အဘယ်အရပ်၌ သီတင်းသုံးတော်မူသနည်း။ အရှင်အာနန္ဒာ မထေရ်သည် အဘယ်အရပ်၌ သီတင်းသုံးတော်မူသနည်း။ အရှင်ကိမိလမထေရ်သည် အဘယ်အရပ်၌ သီတင်းသုံးတော်မူသနည်း။ ဤသို့ စသည်ဖြင့် မေးမြန်းပြောဆို ကြကုန်ပြီးလျှင် ရှစ်ကျိပ်ကုန်သော မဟာသာဝကတို့၏ ထိုင်နေ သီတင်းသုံးတော် မူရာ အရပ်ကို ကြည့်ရှုဖူးမြော်လျက် လှည့်လည်ကြကုန်၏။ အရှင်ဒေဝဒတ် မထေရ်သည်ကား အဘယ်အရပ်၌ သီတင်းသုံးသနည်း အဘယ်အရပ်၌ နေသနည်း ဟူ၍ မေးမြန်းမည့်သူ တစ်စုံတစ်ယောက်မျှ မရှိလေ။

ရှင်ဒေဝဒတ်၏ မကောင်းသောအကြံ

ထိုအခါ အရှင်ဒေဝဒတ်သည် ဤသို့သော အကြံဖြစ်၏။ "ငါသည်လည်း ထိုအရှင်ဘဒ္ဒိယစသော သူတို့နှင့် အတူတကွသာလျှင် ရဟန်းပြုပါသည် ထိုဘဒ္ဒိယစသော သူတို့သည်လည်း မင်းမျိုးမှဖြစ်သော ရဟန်းဖြစ်ကြပါကုန်သည် ငါသည်လည်း မင်းမျိုးမှ ပြုအပ်သော ရဟန်းပင် ဖြစ်ပါသည်၊ သို့ဖြစ်ပါလျက် လာဘ်ပူဇော်သက္ကာ များစွာလက်ထဲ၌ စွဲကိုင်ကြကုန်သော လူအပေါင်းတို့သည် ထိုရဟန်းတို့ကိုသာလျှင် ရှာမှီးလှည့်လည်ကြကုန်၏၊ ငါ၏အမည်ကို မေးမြန်း ပြောဆို ခေါ်ပေါ်ခြင်းမျှ မရှိလေ။ အဘယ်သူနှင့်တကွ ပေါင်းစည်း တင်ချက်တည်းဖြစ်၍ အဘယ်သူကို ရှင်လန်းနှစ်မြို့ ကြည်ညိုစေပြီးလျှင် ငါ့အား လာဘ်ပူဇော်သက္ကာ များစွာအထွေထွေကို ဖြစ်စေရပါအံ့နည်း"ဟု အကြံဖြစ်ပြီးမှ ထိုနောက်တစ်ဖန် အကြံဤသို့ ဖြစ်ပြန်သည်မှာ ရာဇဂြိုဟ်ပြည်ကြီးကို အစိုးရတော်မူသော ဤဗိမ္ဗိသာရမင်းကြီးသည် မြတ်စွာဘုရားသခင်ကို ရှေးဦးအစ ပထမဖူးမြင်သဖြင့်သာလျှင် တစ်သိန်းတစ်သောင်း ကုန်သော ပုဏ္ဏားသူကြွယ်တို့နှင့်တကွ သောတာပတ္တိဖိုလ်၌ တည်လေပြီ။ ထိုဗိမ္ဗိသာရမင်းနှင့် ပေါင်းသင်းတကွ တပေါင်းတည်းဖြစ်ခြင်းငှါ မတတ်ကောင်း၊ သာဝတ္ထိ ပြည်ကြီးကို အစိုးရတော်မူသော ကောသလမင်းကြီးနှင့်လည်း အတူတကွ တပေါင်းတည်းဖြစ်ခြင်းငှါ မစွမ်းနိုင်။

ရာဇဂြိုဟ်ပြည်ကြီးရှင် ဘုရင်ဗိမ္ဗိသာရမင်းမြတ်၏ တောင်ညာစံဒေဝီ ဝေဒေဟီ မိဖုရားသားဖြစ်သော ဤအဇာတသတ် မင်းသားငယ်သည်ကား တစ်စုံတစ်ခုသော ဂုဏ်ကျေးဇူးဥပကာရ ဒေါသအပြစ်ကို စင်စစ်ထင်ထင် သိမြင်ခြင်းမရှိ၊ ထိုအဇာတသတ်မင်းသားငယ်နှင့် အတူတကွ တပေါင်းတည်း ဆက်ဆံ ပေါင်းသင်းခြင်းကို ဖြစ်စေအံ့"ဟု ကြံပြီးလျှင် ထိုရှင်ဒေဝဒတ်သည် ကောသမ္ဗီပြည်မှ ရာဇဂြိုဟ်ပြည်သို့ ခရီးအစဉ်အတိုင်းအားဖြင့် သွား၍သတို့သား ငယ်၏ အသွင်ကို ပြုပြင်ဖန်ဆင်းပြီးသော် လေးကောင်ကုန်သော အဆိပ်လျှင် သော မြွေတို့ကို လေးပါးသော လက်ခြေတို့၌ကိုင်ငင်သည်ပြု၍တစ်ကောင်သော မြွေကို လည်ပင်း၌ ရစ်ပတ်ဆွဲငင် ပန်ဆင်၍ တစ်ကောင်သောမြွေကို ဦးခေါင်း ထက်၌ ခေါင်းခုကိုပြု၍ တစ်ကောင်သောမြွေကို ပခုံး၌တင်ထားသည်ကိုပြု၍ ဤသို့သော မြွေတည်းဟူသော ခါးကြိုးတန်ဆာ ဆင်ယင်ကာဖြင့် အာကာသ ကောင်းကင်မှ သက်ဆင်းလာ၍ အဇာတသတ်မင်းသား၏ ရင်ခွင်ထက်၌ ထိုင်နေလျှင် အဇာတသတ်မင်းသားသည် အလွန်တမင်း ကြောက်ရွံ့ခြင်းရှိသဖြင့် သင်သည် အဘယ်သူနည်းဟု မေးမြန်းသည်ရှိသော် မင်းသား ငါသည်ကား အရှင်ဒေဝဒတ်ပင်တည်းဟု ပြောဆိုပြီးသည်ကာလ ထိုအဇာတသတ်မင်းသား၏ အလွန်တမင်း ရွံ့ကြောက် တုန်လှုပ်ခြင်းဘေး ကင်းဝေး ပယ်ဖျောက်ခြင်းငှါ

ထိုအတ္တဘောကိုစွန့်၍ ပဏ္ဍုဟိသော မိမိ၏အတ္တဘောအသွင်ကို စီရင်ပြုလုပ် ဒုကုဋ္ဌသပိတ်သကန်းကို ဘည်ပိုးလွယ်ဆောင်ပြီးလျှင် မင်းသား၏ ရှေ့မျက်နှာဖြစ်သောအရပ်မှ တန့်တန့်မတ်မတ်ရပ်ပြီးသော် ထိုအဇာတသတ်မင်းသားကို မြတ်နိုးကြည်ညို ရှိသေနှစ်သက်ခြင်းကို ဖြစ်စေ၍ များမြတ် ပြန့်ပြောကြွယ်ဝသော လာဘ်ပူဇော် သက္ကာရကို ဖြစ်စေ၏။

ဒေဝဒတ်သည် မြတ်စွာဘုရားအား ရန်ငြိုးဖွဲ့ခြင်း

ထိုအရှင်ဒေဝဒတ်သည် ကြွယ်ဝပြန့်ပြော များသော လာဘ်ပူဇော်သက္ကာဖြင့် ပြင်းစွာ နှိပ်စက်သော စိတ်၏တက်ကြွခြင်းရှိသည်ဖြစ်၍ ''ငါသည် ရဟန်းအပေါင်းတည်းဟူသော ပရိသတ်ကို ရွက်ဆောင်အံ့''ဟု ယုတ်မာသော အလိုနိုင်ငံ စိတ်အကြံကို ဖြစ်စေပြီးလျှင် မဟုတ်မမှန် ဖောက်ပြန်သော စိတ်အကြံဖြစ်သည်နှင့် တကွနက် လောကီစျာန်အဘိညာဏ်တန်ခိုးမှ နှမ်းညှိုးဆုတ်ယုတ်ပျက်စီး၍ မြတ်စွာဘုရားကိုယ်တော်မြတ်၏အထံသို့ တစ်ဖန်ချဉ်းကပ်ပြီးသော် ဝေဠုဝန်ကျောင်းတော်၌ မင်းနှင့်တကွသောပရိသတ်အား တရားမြတ်ရေအေး တိုက်ကျွေးဆုံးမ မျှတရွှင်ပြုံး သီတင်းသုံးတော်မူသော မြတ်စွာဘုရားသခင်ကို ကြည်လင်ညှတ်လျှိုး ရှိခိုးပြီးလျှင် နေရာမှထ၍ လက်အုပ်ကို မြှောက်ချီလျက် ဤလ္လသဘရိယစသော ဘုန်းတော်ခြောက်ဖြာတို့နှင့် ပြည့်စုံတော်မူသော မြတ်စွာဘုရား၊ ယခုအခါ မြတ်စွာဘုရားရှင် ကိုယ်တော်မြတ်သည် အိုမင်းကြီးရင့်သော အရွယ်သို့ ရောက်ခဲ့ပါပြီ၊ ကြောင့်ကြမဲ့ လျစ်လျူပြုတော်မူ၍ သယမ္ဘူရှင်ပင်ဘုရားသခင် ကိုယ်တော်မြတ်သည် မျက်မှောက်၌ဖြစ်သော တရားချမ်းသာကိုသာ ကောင်းစွာခံစားလျက် သီတင်းသုံးစံနေတော်မူပါလော့၊ တပည့်တော်သည် ရဟန်းသံဃာအပေါင်း တည်းဟူသော ပရိသတ်ကို ဆောင်ပါအံ့ အရှင်ဘုရား၊တပည့်တော်အား ရဟန်းသံဃာအပေါင်းကို ဆောင်နှင်းတော်မူပါလော့ဟု လျှောက်ထားလျှင် မြတ်စွာဘုရားသခင်သည် ထွေးစွန့်ပစ်အပ်သော တံတွေးကို မျိုမိသည့်အလား စက်ဆုပ်ဖွယ်ရာသော အခြင်းအရာကို မိန့်ဆိုခြင်းဖြင့် မောင်းမဲ ခြိမ်းချောက်တော်မူ၍ ပယ်တော်မူအပ်သည်ရှိသော် အရှင်ဒေဝဒတ်သည် နှလုံးမသာသော ပြင်းစွာအမျက်ထွက်သော စိတ်ရှိသည်ဖြစ်၍ ရှေးဦးစွာ မြတ်စွာဘုရားသခင်ကိုယ်တော်မြတ်၌ ရန်ငြိုးကို ဖွဲ့ထား၍ ဖွဲ့သွားလေ၏။

မြတ်စွာဘုရားကိုသတ်ရန်ကြံစည်ခြင်း

ထိုမှနောက်၌ အရှင်ဒေဝဒတ်အား မြတ်စွာဘုရားသခင်သည် ရာဇဂြိုဟ်ပြည်၌ ပကာသနိယကံကို ပြုစေတော်မူ၏။ ထိုအရှင်ဒေဝဒတ်သည်လည်း ''ယခုအခါ၌ ငါ့ကို ရဟန်းဂေါတမသည် ပယ်စွန့်လေပြီ ယခုအခါ ငါသည်

ထိုရဟန်းဂေါတမ၏ အကျိုးစီးပွါးပျက်ပြားခြင်းကို ပြုတော့အံ့”ဟု ကြံပြီးလျှင် အဇာတသတ် မင်းသားသို့ကပ်၍ အသင်မင်းသား ရှေးအခါကာလ၌ဖြစ်ကုန်သော လူအပေါင်းတို့သည် ကာလမြင့်တည် ရှည်သော အသက်ရှိကြကုန်၏ ယခုအခါ များစွာသော လူတို့သည်ကား နည်းပါးဆုတ်ပျက် တိုသောအသက် ရှိကုန်၏။ သင်မင်းသားသည် အကြောင်းစေ့စ်ခုဂရုပြုထိုက်သောအားဖြင့် ထင်ရှားရှိပေ၏။ သင်မင်းသားသည် ပျိုမျစ် နုနယ်ငယ်ရွယ်သော အခါကာလ မင်းသား၏အဖြစ်ကပင် စုတိမနေ သေလွန်ရအံ့လည်းမသိနိုင်။ ထို့ကြောင့် သင်မင်းသားသည် ခမည်းတော် မင်းကြီးကိုဖျက်ဆီးသတ်ဖြတ်၍ မင်းပြုလေလော့။ငါသည်လည်း မြတ်စွာဘုရားကိုပယ်ရှားသတ်ပစ်၍ ဘုရားဖြစ်ပါအံ့ဟု ပြောဆို၍ အစီအရင်ကို ညွှန်ပြသဖြင့် အဇာတသတ်မင်းသားသည် ရှင်ဒေဝဒတ် ညွှန်ပြသော နည်းလမ်းဖြင့် ခမည်းတော်ကို ဖမ်း၍ ပယ်ချ သတ်ဖြတ်ပြီးသောအခါ မင်းအဖြစ်၌ တည်သည်ရှိသော် အရှင်ဒေဝဒတ်သည် မြတ်စွာဘုရားသခင် ကိုယ်တော်မြတ်ကို သတ်ဖြတ်ခြင်းငှါ လေးသမားယောကျ်ားတို့ကို စေလွှတ်လျှင် ထိုယောကျ်ားတို့သည် သောတာပတ္တိဖိုလ်သို့ ရောက်၍ ဆုတ်နစ်ပြန်လည်ကြကုန်သည်ရှိသော် မိမိကိုယ်တိုင် ဂိဇ္ဈကုဋ်တောင်ထိပ်သို့တက်၍ ငါသည်သာလျှင် ရဟန်းဂေါတမကို ဇီဝိတ်ဒြေအသက်မှ ပယ်ဖျက်သတ်ချအံ့ဟုကြံ၍ ကျောက်လုံးကို လှိမ့်ချပစ်လွှတ်ပြီးလျှင် သွေးစိမ်းရှင်ရှင် တည်စေခြင်းတည်းဟူသော လောဟိတုပ္ပါဒကံကိုပြု၍ ဤသို့သော အကြောင်းဖြင့်လည်း သတ်ခြင်းငှါ မစွမ်းနိုင်သေးသည်ရှိသော် ဝစ်ဖန်နာဠာဂီရိဆင်ကို လွှတ်စေပြန်၏။

ထိုသို့စေလွှတ်အပ်သော နာဠာဂီရိဆင်သည် ရှေးရှုလာသောအခါ ညီတော်အာနန္ဒာမထေရ်သည် မိမိ၏အသက်ကို မငဲ့ကွက် မညှာတာ မြတ်စွာဘုရားကိုယ်တော်မြတ်၏ အစားအားဖြင့် စွန့်လွှတ်၍ ရှေ့တော်၌ရပ်တည်လာသည်ကို မြတ်စွာဘုရားသည် တန်ခိုးတော်ဖြင့် ပယ်ရှား၍ ရှေးရှုပြေးလာသောနာဠာဂီရိဆင်ကို ဆုံးမတော်မူပြီးလျှင် မြို့တွင်းမှထွက်ကြွတော်မူပြီးသည်ကာလ ကျောင်းတော်သို့ ကြွရောက်တော်မူသည်ရှိသော် အထောင်မက များစွာလှသော ဥပါသကာတို့သည် ရှေးရှုဆောင်လာ ကြီးကျယ်စွာသော ဒါနကိုခံယူသုံးဆောင်တော်မူပြီး၍ ထိုနေ့၌စည်းဝေးရောက်လာကုန်သော တစ်ဆယ့်ရှစ်ကုဋေ အရေအတွက်ရှိကုန်သော ရာဇဂြိုဟ် ပြည်သူ ပြည်သားတို့အား အစဉ်အတိုင်းသော တရားစကားဖြင့် ဟောကြားဆုံးမ၍ ရှစ်သောင်း လေးထောင်ကုန်သော သတ္တဝါတို့အား အကျွတ်တရားကို ရခြင်းဖြစ်ကြရလေသည်ရှိသော်—

ရဟန်းသံဃာတော် အပေါင်းတို့က ဘုန်းတော် ကြီးမြတ်တော်မူလှပေသော မြတ်စွာဘုရား အရှင်မြတ်အား ညီတော်ဖြစ်သော ရှင်အာနန္ဒာ၏ ကျေးဇူး

ဥပကာရသည်ကား အလွန် ကြီးကျယ်လှပါသည်။ ထိုသို့သဘောရှိသည့် မည်သော ရန့်ရင်းကြမ်းတမ်းခက်ထန်လှစွာသောနာဠာဂီရိဆင်သည် ရှေးရှုလာသည့်ရှိသော် မိမိ၏ ဇီဝိတိန္ဒြေအသက်ကိုစွန့်၍ မြတ်စွာဘုရား၏ ရှေ့တော်မှ တန့်တန့်မတ်မတ် ရပ်တည်နေဝံ့ပါပေသည်ဟူ၍ အရှင်အာနန္ဒာမထေရ်၏ ဂုဏ်ကျေးဇူးစကားကို လျှောက်ထားပြောဆိုသည်ကို မြတ်စွာဘုရား ကြားသိတော်မူသောကာလ၊ ချစ်သားရဟန်းတို့ ငါ၏ ညီတော် အာနန္ဒာသည် ယခုအခါ၌သာလျှင် ငါဘုရား၏ အတွက်ကြောင့် မိမိအသက်ကို စွန့်လွှတ်သည်မဟုတ်သေး၊ ရှေးအခါကာလ၌လည်း ငါဘုရားသခင်ကိုယ်တော်မြတ်၏ အကျိုးစီးပွါးအလို့ငှါ မိမိ၏အသက်ကို စွန့်လွှတ်ဖူးသည်သာလျှင်တည်းဟု မိန့်တော်မူပြီး၍ ရဟန်း အပေါင်းတို့သည် လျှောက်ထား တောင်းပန်အပ်သောကြောင့် စူဠဟံသ၊ မဟာဟံသ၊ ကက္ကဋကဇာတ်တို့ကို ဟောကြားတော်မူ၏။

စူဠဟံသ မဟာဟံသဝတ္ထု

ချစ်သားရဟန်းတို့ ရှေးလွန်လေပြီးသောအခါ ကာသိကရာဇ်တိုင်း ဗာရာဏသီပြည်ကြီးကို ထီးဖြူယှက်မိုး အစိုးရတော်မူသော သံယမ အမည်ရှိသော မင်းကြီး၏ ထောင်ညာစံဒေဝီ မဟေသီလက်ယာ ခေမာမည်သော မိဖုရားသည် တရံသော အခါကာလ မိုးသောက်ခါနီးအခါ ရွှေဟင်္သာသည် ဝင်လာသော အားဖြင့် တရားဟောသည့် အချက်ကို ကွက်ကွက်ထင်ထင် အိပ်မက်မြင်သော ကြောင့် ထိုရွှေဟင်္သာမင်းတရား၌ တောင့်တခင်မင် လိုချင်ခြင်းကို ဖြစ်စေ၍ မအီမသာ မကျန်းမာသောအရောင်ဖြင့် အဆောင်တိုက်ခန်း၌ ညှိုးနွမ်းနုန်းခွေ အိပ်နေသည်ကို မင်းကြီးသိတော်မူ၍ ကိုယ်တိုင်ကြွလာတော်မူပြီးလျှင် မိဖုရားကြီးကျောက်ကုန်းကို သုံးသပ်တော်မူ၍ မအီမသာ ရောဂါဖြစ်ပွါးကြောင်းကိုမေးလျှင် လိုချင်တောင့်တအပ်သော အကြောင်းကို ပြန်ပြောင်းလျှောက်ကြားလိုက်သည်ကာလ ကျက်သရေတိုက်ခန်းမှ ထွက်ကြွခဲ့၍ အမတ်အပေါင်းတို့ကို စည်းဝေးစေပြီးသော် မိဖုရားသည် မအီမသာဖြစ်ကြောင်း ချင်ခြင်း ဖြစ်ကြောင်းကို ပြန်ကြား ပြောဆို၍ ရွှေအဆင်းနှင့် တူသော အဆင်းရှိသော ဟင်္သာသည် ရှိပေသလောဟု မေးတော်မူသည်ရှိသော် အရှင်မင်းကြီး ... အကျွန်ုပ်တို့သည် ရွှေအဆင်းနှင့် တူသော အဆင်းရှိသော ဟင်္သာကို ကြားသိထင်ထင် မမြင်စဖူးပါဟု လျှောက်လျှင် အဘယ်သူသည် သိပါမည်နည်းဟု မေးတော်မူပြန်သောကာလ အရှင်မင်းမြတ်....ပုဏ္ဏားတို့သည် သိကုန်ရာ၏ဟု လျှောက်ထားသဖြင့် ပုဏ္ဏားအပေါင်းတို့ကို စည်းဝေးစေ၍ မေးတော်မူသည်ရှိသော်အရှင်မင်းမြတ်.... လူ, ငါး, ပုစွန်, လိပ်, သမင်, ဥဒေါင်း, ဟင်္သာ ဤသတ္တဝါ ခုနစ်မျိုးတို့သည် ရွှေအဆင်းနှင့် တူသော အဆင်းရှိကုန်၏။

ခေမာရေကန်ကြီး

ထိုခုနစ်မျိုးတို့တွင် ဓတရဋ္ဌ ရွှေဟင်္သာမျိုးသည် ဉာဏ်ပညာနှင့် ပြည့်စုံ၏ဟု ဗေဒင်ကျမ်းတို့၌ လာသော အကြောင်းကို ရှုံးပေါင်း လျှောက်တင်လျှင် ကြည့်ရှင် ဝမ်းမြောက်သော စိတ်ရှိသည်ဖြစ်၍ ထိုဟင်္သာတို့သည် အတိအရပ်၌ နေကုန်သနည်းဟု မေးတော်မူပြန်သည်ကာလ နေရာကို မသိကြောင်းဖြင့် လျှောက်ထားပြန်လျှင် အဘယ်သူတို့သည် သိကုန်လိမ့်မည်နည်းဟု မေးတော်မူ၍ မုဆိုးတို့ သိပါကုန်လတ္တံ့ဟု လျှောက်သဖြင့် မုဆိုးအပေါင်းတို့ကို ခေါ်၍ မေးတော်မူသည်ရှိသော် အရှင်မင်းမြတ်....ဟိမဝန္တာတောဝယ် စိတ္တကူဋ်တောင် ရွှေလိုဏ်၏ အတွင်း၌ နေကုန်၏ဟု အဆက်ဆက်သော အမျိုးအနွယ်မှ ဆောင်အပ်သော စကားဖြင့် ကြားဖူးပါသည်ဟု လျှောက်ထားလျှင် ဖမ်းဆီးအံ့သော အကြောင်းကို သိ၏လောဟု မေးတော်မူ၍ မသိပါကြောင်းကို လျှောက်ထားသဖြင့် ပုဏ္ဏားပညာရှိတို့ကို ခေါ်တော်မူ၍ စိတ္တကူဋ်တောင်၌ ရှိကြောင်းကို မိန့်ဆိုတော်မူပြီးမှ ဖမ်း၍ ရအံ့သော အကြောင်းကို မေးတော်မူသည်ရှိသော် သွား၍ ဖမ်းယူသောထက် မြို့၏ အနီးအပါးကို ဥပါယ်တံမျဉ်ဖြင့် လှည့်ပတ် ဖြားယောင်း သွေးဆောင် ဖမ်းယူရသည်ရှိသော် ကောင်းမြတ် သင့်လျော်ပါလိမ့်မည်ဟု လျှောက်ထားသည်ကာလ အဘယ်သို့သော ဥပါယ်တံမျဉ် ပရိယာယ် မာယာဖြင့် ဖမ်းယူရအံ့နည်းဟု မေးတော်မူပြန်သည် ရှိသော် အရှင်မင်းမြတ် . မြို့မှ သုံးဂါဝုတ်မျှသော မြောက်အရပ်၌ သုံးဂါဝုတ် အတိုင်းအရှည်ရှိသော သတ္တဝါတို့ကို ဘေးမဲ့ပေးရာ ခေမာ အမည်ရှိသော အိုင်ကန်ကို တူးစေ၍ အထူးထူးသော ကြာမျိုးတို့ဖြင့် ဖွံ့ဖြိုးပြည့်စုံစေလျက် တစ်စုံတစ်ယောက်သော သူကိုမျှ အနီးအရပ်သို့ မချဉ်းကပ်စေဘဲ လိမ်မာသော ငှက်ခတ်သမားတို့ကိုသာ ဆောင်နှင်း အပ်နှံ၍ လေးတန်သော အရပ်အထောင့်တို့၌ ကြော်ငြာ ဘေးမဲ့ကို ကြွေးကြော်စေအပ်သည် ရှိသော် အထူးထူးသော ငှက်အပေါင်းတို့သည် တစ်ပေါင်းတည်း ကျကာဖြင့် အရပ်ရှစ်မျက်နှာမှ စုဝေးလာပါကုန်လတ္တံ့။ ထိုဟင်္သာတို့သည်လည်း ဘေးမရှိသော အဖြစ်ကို အဆင့်ဆင့် ကြားသိသဖြင့် လာရောက်ကြပါကုန်လတ္တံ့။ ထိုအခါ သားမြီးကျော့ကွင်းဖြင့် ထောင်ယူကုန်သည်ရှိသော် ကောန်မုချ ရပါကုန်လတ္တံ့ဟု လျှောက်ထားသဖြင့် ထိုစကားအတိုင်း စီရင်သည်ရှိသော် အထူးထူး အပြားပြားသော ငှက်တို့၏ စုဝေးရာ ဖြစ်လေ၏။

ရွှေဟင်္သာမင်း

ထိုအိုင်ကြီး၏ ဘေးမရှိသည်အဖြစ်ကို ကြားသိလျှင် ရှေးဦးစွာ ဝင်္ဂဟင်္သာမျိုးတို့သည် လာကုန်၏။ ထိုနောင် ပဏ္ဍုဟင်္သာမျိုး၊ ထိုနောင် မနော-

သိလာ ဟင်္သာမျိုး၊ ထိုနောင် ပါက ဟင်္သာမျိုးတို့သည် လာကြကုန်၏။ ထိုအိုင်ကြီး၏ အကြောင်းကို မတွေ့ရ ဟင်္သာမျိုးတို့သည် ပါကဟင်္သာမျိုးတို့မှ အဆင့်စကား ကြားသိရလျှင် ထိုအိုင်ကြီးသို့ သွားလိုသောဆန္ဒ အားကြီးလှသည်ကို စစ်သူကြီးအား ပြောကြားသဖြင့် စစ်သူကြီးသည် ဟင်္သာမင်းကို အကြောင်းခြင်းရာ အဝဝကို တစ်စမကျန် ပြန်လှန်၍ လျှောက်သည်ရှိသော် ဟင်္သာမင်းက–အသင်တို့ လူမည်သည်ကား များစွာ ပရိယာယ် မာယာကာရ ဝေဝုစ်ဝက်န် ခက်ထန်သော အတိုင်ပင် ရှိကုန်၏။ ဥပါယ်တံမျဉ်၌ အသီးသီး အဖြာဖြာ များစွာ လိမ်မာကုန်၏။ ဤအိုင်ကြီးသည် အတိရှေးအခါ မရှိပါဘဲလျက် ယခုမှတစ်ဖန် ရုတ်ချည်း ပေါ်လာပြန်သည်မှာ ငါတို့ကို ဖမ်းခြင်းငှါ စီရင်သည် ဖြစ်ပေလိမ့်မည်၊ အတည်လိုက်လျော သဘော မဟုတ်ချေ။ လူ့ပြည်သို့ သွားခြင်းကို သင်တို့သည် မနှစ်သက်ကြပါကုန်လင့်ဟု မြစ်တားလျက် များမကြာမီပင်လျှင် ဟင်္သာအပေါင်းတို့က တိုက်တွန်းပြန်သဖြင့် သုံးကြိမ်စေ့အောင် လျှောက်တင်မှ ငါ၏ အတွက်ကြောင့် ဤအဆွေအမျိုးတို့သည် နွမ်းညိုးမကောင်း မကျဉ်းမြောင်းကောင်းပေဟု အလိုလိုက်၍ ကိုးသောင်းခြောက်ထောင် ကုန်သော ဟင်္သာအပေါင်းတို့ ခြံရံလျက် ပျံတက်၍ သွားပြီးသောအခါ ထိုအိုင်ကြီး၌ ခုနစ်ရက် မြောက်အောင် ပျော်ပါးကစား၍ ခုနစ်ရက်မြောက်သောနေ့တွင် ခေမာမုဆိုးသည် ထောင်ထားအပ်သော ကြော့ကွင်း၌ ခြေကို သံတိုင်ဘိသကဲ့သို့ သက်ဆင်းမိ၍ သံပြား သံစောင်းဖြင့် ရစ်ပတ်ဘိသကဲ့သို့ မြဲစွာခိုင်ခံ့သောကြောင့် ကြော့ကွင်းကို ပြတ်စေအံ့ဟု ရုန်းသည်ရှိသော် ရှေးဦးစွာ ငွေအဆင်းနှင့်တူသော အရေပြတ်၏။

နှစ်ကြိမ်မြောက် ရုန်းသည်ရှိသော် ကမ္ဗလာအဆင်းနှင့် တူသော အသားပြတ်၏။ သုံးကြိမ်မြောက် ရုန်းသည်ရှိသော် ညိုသောအဆင်းရှိသော အကြောတို့သည် ပြတ်၏။ သုံးကြိမ်တိုင်အောင် လုံ့လကိုပြု၍ ရုန်းပါသော်လည်း လွတ်ခွင့်မရ။ လေးကြိမ်မြောက်ကျအောင် ရုန်းရသည်ရှိသော် ခြေပြတ်၍ လွတ်ဖို့ရာသော အကြောင်းရှိလျက် မင်းတို့မည်သည် အင်္ဂါချို့နဲ့သဖြင့် မလျှောက်ပတ်ဟု လေးကြိမ်မြောက်အောင် မရုန်းမူ၍ ပြင်းထန်စွာသော ဝေဒနာရှိပါသော်ငြားသော်လည်း ယခုအခါ ငါသည် ဟစ်အော်ကြွေးကြော်သည်ရှိသော် ငါ၏အဆွေအမျိုး ဖြစ်ကုန်သော ဟင်္သာအပေါင်းတို့သည် ပြင်းစွာ ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်ခြင်း ရှိကြကုန်သည်ဖြစ်၍ မှုတ်တရာ် ပျံသွားကြကုန်လတ္တံ့။ ထိုသို့ ပျံသွားကုန်သည်ရှိသော် အစာမဝ အာဟာရ မတောင့်ခြင်းကြောင့် လမ်းခရီးဌာန သမုဒ္ဒရာသို့ကျ၍သေကျေ ပျက်စီးရကုန်လတ္တံ့ဟု အောက်မေ့ကြံဆင်ခြင်ပြီးလျှင် သည်းထန်စွာသော ဆင်းရဲဝေဒနာကို သတိပညာဖြင့် သိမ်းဆည်းဆင်ခြင် သည်းခံပြီးမှ အစာဝသဖြင့် ရေ၌ပျော်မွေ့၍ နေကြသော

ကာလမှ ပြင်းစွာသောအသံဖြင့် ဟစ်အော်ကြွေးကြော်သည်ရှိသော် များစွာသော ဟင်္သာအပေါင်းတို့သည် ကြောက်လန့်တကြားဖြစ်၍ ရုတ်ချင်းထပြီးလျှင် သုံးစုသုံးထွေ ကွဲပြားလျက် စိတ္တကူဋ်ဒတောင်သို့ ရှေးရှုလျင်စွာ ထွက်ပြေးပျံသွားကြကုန်၏

သုမုခစစ်သူကြီး

စစ်သူကြီးသည် ဤဘေးအန္တရာယ်သည်ကား ငါတို့သခင် အရှင်မင်းကြီးမှ ဖြစ်သော ဘေးရန် အန္တရာယ်လေလော့ဟု ကြံ၍ ရှေးဦးစွာ ပျံသွားသော ဟင်္သာအစုကိုမှီအောင် ပျံလိုက်ပြီးမှ ကြည့်ရှုစူးစမ်းသည်ရှိသော် အရှင်သခင်မင်းကြီးကို မမြင်သောကြောင့် ဆုတ်နစ်ပြန်ခဲ့ပြီးမှ အလယ်ဖြစ်သော ဟင်္သာအစုသို့ဝင်၍ ကြည့်ရှုပြန်သော် မတွေ့မမြင်ပြန်သောကြောင့် ဆုတ်နစ်၍ ကျန်ရစ်ခဲ့ပြီးမှ ဒ-ဆုံးဖြစ်သော ဟင်္သာအစုသို့ဝင်၍ ကြည့်ရှုပြန်သော် မတွေ့မမြင်ပြန်သောကြောင့် ဤဘေးရန်သည် အမှန်မချွတ် ငါတို့ အရှင်သခင် မင်းမြတ်အား မှောက်အပ်သော အန္တရာယ် ဖြစ်လေသည်ဟု သိ၍ ရေအိုင်ကြီးသို့ တစ်ဖန် ပြန်ပြီးလျှင် ကြည့်ရှုသည်ရှိသော် ကျော့ကွင်း၏ နိုင်ငံသို့ လိုက်ပါသည် ဖြစ်၍ ပြတ်သော အရေအသား အကြော ကျထွက်သောသွေးတို့ဖြင့် အလိမ်းလိမ်းကပ်လျက် ရေစပ် ညွန်တွင်း၌ ဝပ်စင်းလျောင်းကာ ခံနေရရှာသော ဟင်္သာမင်းကို မြင်လျှင် အရှင်မင်းမြတ် တစ်စုံတစ်ခုကိုမျှ မကြောက်ရွံ့ပါလင့်။ ငါ၏အသက်ကို ငဲ့ကွက်တွယ်တာ မညှာဘဲ စွန့်လွှတ်ပယ်ခွါလျက် အရှင်မင်းမြတ်ကို ဤဘေးအန္တရာယ်မှ လွတ်ပါစေအံ့ဟု နှစ်သိမ့်ဖြားယောင်း ဖျောင်းဖျပြောဆိုလျက် ကောင်းကင်မှသက်၍ ဟင်္သာမင်း၏ ထံပါး၌ ခစားလာရောက်နေပေ၏။

ထိုအခါ ဟင်္သာမင်းက ကိုးသောင်း ခြောက်ထောင် မျှလောက်ကုန်သော ဟင်္သာအပေါင်းတို့သည် သေအံ့သော ဘေးမှ ကြောက်ရွံ့သောကြောင့် ငါ့ကို စွန့်ပစ်ထားခဲ့၍ ပျံသွားကြလေပြီ၊ ဤစစ်သူကြီးသည် ပြန်၍သွားပြီးသည် ဖြစ်ပါလျက်နှင့် ယခုတဖန် ပြန်လာ၍ ငါ၏အနီး၌ နေလာပြန်ဘိသည်မှာ နေ့ငင်အခါ ရန်သူဖြစ်သော မုဆိုးသည် ရှေးရှုလာသောအခါ ကြောက်ရွံ့စွာသော စိတ်ဖြင့် ငါ့ကိုစွန့်ပစ်၍ ပျံသွားဦးမည်လော မသွားလင့်ဦး လော ဟု စူးစမ်းသောအားဖြင့် ပျံသွားရန် အကြောင်းကို တိုက်တွန်းတော်မူလိုသောကြောင့်—

> ဧတေ ဟံသာ ပက္ကမန္တိ၊ ဝက္ကင်္ဂါ ဘယမေရိတာ။
> ဟရိတ္တစ ဟေမဝဏ္ဏ၊ ကာမံ သုမုခ ပက္ကမ။
>
> ဩဟာယ မံ ဉာတိဂဏာ၊ ဧကံ မံ ပါသဝံ ဂတံ။
> အနပေက္ခမာနာ ဂစ္ဆန္တိ၊ ကောဝ အဝဟိယျသိ။

ပတေ၀ ပတတ် သေဋ္ဌ၊ နတ္ထိ ဗန္ဓ သဟာယတာ။
မာ အနီဃာယ ဟာပေသိ၊ ကာမံ သုမုခ ပက္ကမ–

ဟူသော သုံးဂါထာတို့ကို ရွတ်၏။

အနက်ကား။ ။ဟရိတ္တစ၊ မဟာလှေခါးပွင့်ကဲ့သို့ သင့်တင့်သရေ ရှေ့သော အရေရှိထသော။ သုမုခ၊ တင့်တယ် ကောင်းမြတ်သော နှုတ်သီးရှိသော စစ်သူကြီး သုမုခ၊ ဝက္ကင်္ဂါ၊ ကောက်သော လည်ပင်းရှိကုန်သော။ ဧတေ ဟံသာ၊ ဟင်္သာအပေါင်း ကိုးသောင်း ခြောက်ထောင်မျှလောက်ကုန်သော ထိုအဆွေ အမျိုးတို့သည်။ ဘယမေရိတာ၊ သေအံ့သောဘေး ယက်ထွေးကာရေ ကြောက်ခြင်းဖြင့် နှိပ်စက်အပ်ကုန်သည်ဖြစ်၍။ ပက္ကမန္တိ၊ မိမိတို့နေစံ ဂူလိုဏ်ရုံသို့ ဝဲပျံကြလေကုန်ပြီ။ ဟေမဝဏ္ဏ၊ အရောင်ဘွေထွေ ရွှေသော အဆင်းရှိပေသော။ သုမုခ၊ ငှက်၏ဘာဝဖြင့် လှပသော မျက်နှာရှိသော စစ်သူကြီး သုမုခ။ ကာမံ၊ စိတ်၌မည့် အလိုအလျောက်။ ဝါ၊ အလိုရှိတိုင်း။ ပက္ကမ၊ မိမိနေစံ ဂူလိုဏ်ရုံသို့ ပြန်ပါလေလော့။

ဟရိတ္တစ၊ အရောင်ထွေသွေ ရွှေသော အဆင်းရှိသော၊ သုမုခ၊ ပရိသတ် အလယ် ရှုဖွယ်ချင့် သင့်တင့် လှပသော မျက်နှာရှိသော စစ်သူကြီး သုမုခ။ ဧကော၊ အဖော်မလှော်က် တစ်ယောက်ထီးတည်း။ ပါသေဝံ၊ ကျော့ကွင်းညွှတ်သံ၊ သူ့ နိုင်ငံသို့။ ဂတံ၊ မသမာသူ ဖန်သည်အခိုက် လိုက်ရပေသော။ မံ၊ သင့်တို့ အဘက် ကွပ်လျက်စိုးခြင်း ငါသည်မင်းကို။ ဉာတိဂဏာ၊ ခြောက်ထောင်ကျော် ဆောင်း ကိုးသောင်းကုန်သော ဟင်္သာဟုဆိုအပ်ကုန်သော ဆွေမျိုးအပေါင်း တို့သည်။ ဩဟာယ၊ မငဲ့မညှာ စွန့်လွှတ်ခဲ့၍။ အနပေက္ခမာနာ၊ မစုံမဟက် ငဲ့ကွက်ခြင်းကင်းကုန်သည်ဖြစ်၍။ ဂစ္ဆန္တိ၊ လိုဏ်သို့ရောက်ထား ကြောက်သော အားဖြင့် ပြန်သွားကြလေကုန်ပြီ။ ဟေမဝဏ္ဏ၊ အရောင်ထွေထွေ ရွှေသော အဆင်းရှိသော။ သုမုခ၊ ရှေးကံအကြောင်း ကောင်းသောတင့်တယ်ခြင်းရှိသော စစ်သူကြီးသုမုခ။ ဧကော၊ အဖော်မလှော် သင်တစ်ယောက်တီးတည်းသာ လျှင်။ ကိံ ကသ္မာကာရဏာ၊ အဘယ်သို့သော အကြောင်းကြောင့်။ အဝဟီယျသိ၊ အများပံ့ပျာ မလိုက်ရှာဘဲ ကျန်ရစ်ခဲ့ပါသနည်း။

ပတတံ၊ များစွာသောင်းသောင်း ပျံ့ဘက်ကုန်သောဟင်္သာအပေါင်းတို့ထက်၊ သေဋ္ဌ၊ ရှေးကံကြမ္မာ ဖန်လာပေးအပ် မြတ်ပေသော။ သုမုခ၊ အစွမ်းသတ္တိ ရှိသည်အလျောက် မကြောက်ချင့်ရှယ် တင့်တယ်သော မျက်နှာရှိသော စစ်သူ ကြီး သုမုခ။ ပတေ၀၊ အသင့်၏အသက် ကုန်မပျက်အောင် လွတ်ထွက်အောင် သာလျှင် ပျံပါလေလော့။ ဗန္ဓေ၊ ရန်သူ၏ညွှတ်ကွင်း ဝပ်စင်းခံနေရ

သော အရာ၌။ သဟာယတာ၊ အတူတကွ ကူမထောက်လျှော် အဖော်၏အဖြစ်သည်။ နတ္ထိ၊ တစိုးတစိ မရှိခဲ့ပါချေတကား။ ပတတံ၊ ထက်။ သေဋ္ဌ၊ သော။ သုမုခ၊ သုမုခ။ အနီဃာယ၊ မိမိကိုယ်ထဲ ဆင်းရဲမရှိခြင်းငှါ။ ကတ္တဗ္ဗံ၊ ပြုသင့်ပြုထိုက် ပြုအပ်သော။ ဝီရိယံ၊ အကြံလုံ့လ ဝီရိယကို။ မာဟာပေသိ၊ မဆုတ်ပါစေလင့်။ ကာမံ၊ အလိုရှိတိုင်း။ ဝါ၊ အလိုအလျောက်။ ပက္ကမ၊ အရပ်တပါး ဖယ်သွားရှောင်ကြဉ်ပါလေလော့။ ။ဤကားအနက်။

အဓိပ္ပါယ်ကား။ ။မဟာလှေခါး ပုင့်အဆင်းကဲ့သို့ ဝင်းဝင်းသရေ ရွှေသော အပေါ်ရေ ရှိသော ကြည့်ရှုစချင့် တင့်တယ်သော နှုတ်သီးမျက်နှာရှိသော စစ်သူကြီးသုမုခ၊ ကံပေးသည်အ လျောက် ကောက်သော လည်ပင်းရှိကုန်သော ကိုးသောင်းခြောက်ထောင်မျှလောက်ကုန်သော ထိုဆွေမျိုးအပေါင်း ဟင်္သာတို့သည် ငါဟစ်အော်သောအသံကြောင့် အမှန်ကြုံကြိုက် ဘေးကြီး ဆိုက်ချေပြီဟူ၍ မသိငါ့အောက် ကြောက်ခြင်းဘေးဖြင့် နှိပ်စက်ကုန်သည်ဖြစ်၍ ဦးတည်ရာရပ်ထံသို့ လျင်မြန်စွာ ပျံတက်၍ ပြေးထွက်ကြလေကုန်ပြီ။ အရောင်ထွေထွေ ရွှေသော အဆင်းရှိသော စစ်သူကြီးသုမုခ၊ အသင်သည်လည်း အလိုအလျောက် ကြောက်သောဘေးဖြင့် ကင်းဝေးသောနေရာသို့ ဖယ်ခွါပျံသွားပါလေလော့။

ရွှေသောအဆင်းရှိသော စစ်သူကြီးသုမုခ အဖော်မလှောက် တစ်ယောက်ထီးတည်း ရန်သူတို့သည် ထောင်ထားဖမ်းယူအပ်သော ကျော့ကွင်း၌ နင်းမိသည်ဖြစ်၍ ကျော့ကွင်း၏နိုင်ငံကို မငြင်းဆန်နိုင်ဘဲ လိုက်၍နေရသော ငါ့ကို ဆွေမျိုးဖြစ်သော ဟင်္သာအပေါင်းတို့သည် ပြန်စောင်းမကြည့် တည့်တည့်မရှုံ စွန့်ခဲ့၍ ငဲ့ကွက်တွယ်တာ ညှာတာသနားခြင်း ကင်းပြတ်ကုန်သည်ဖြစ်၍ ကိုယ်လွတ်ဘာသာ စံနေရာသို့ ပြန်ကာသွားခဲ့ကြလေကုန်ပြီ။ အရောင်ထွေထွေ ရွှေသောအဆင်းရှိသော စစ်သူကြီးသုမုခ အသင်သည် တစ်ယောက်ထီးတည်း ရန်သူနည်းအောင် ဘေးဆီးရန်ကာ မအပ်ရာ၌ ဗျာပါကြောင့်ကြ၊ အဘယ်ကြောင့် နေရစ်ခဲ့ရသနည်း။

ဟင်္သာအပေါင်း ကိုးသောင်း ခြောက်ထောင် မျှားကုန်အောင်တို့ဂ က်ဂုဏ်ပြောင်သတတ် မြတ်လှသော စစ်သူကြီး သုမုခ အသင်အလိုအလျောက်သာ ပြန်သွားပါလေလော့။ ရန်သူလက်မိ နှောင်ဖွဲ့ဘိသည် အရာ၌ငယ် ငဲ့ညှာထောက်တွေး ဖေးမစရာ ကောင်းစွာသော အဆွေခင်ပွန်းမည်သည် မရှိရာ။ ဟင်္သာအပေါင်း ကိုးသော:င်း ခြောက်ထောင်တို့ထက် မြတ်သော စစ်သူကြီးသုမုခ မိမိကိုယ်သည် ထိုထိုရန်သူ ပေါ်ပြူနှောင့်ယှက် ထွက်၍မသိ ဆင်းရဲမရှိခြင်းငှါ ပြုအပ်သော လုံ့လဝီရိယကို အနည်းငယ်မျှ မယုတ်ပါစေလင့်။ အခွင့်သင့်သည် အားလျော်စွာ တော်ရာအရပ်တစ်ပါး ဖယ်သွားပျံတက်ပါလေလော့ဟု ပြောဆိုသောကာလ။

စစ်သူကြီး သုမုခ-ကလည်း ဤဟံသာမင်းသည် ချစ်ကြည်နှလုံး ယူကျုံးသည့်ပမာ ငါ၏ကောင်းသော အဆွေခင်ပွန်း၏ အဖြစ်ကို မသိ ချစ်ဖွယ် အရောင် ဟန်ဆောင်လှည့်ပတ်သော အဆွေခင်ပွန်းကဲ့သို့ ထင်မှတ်ခြင်းဖြင့် နှလုံးသွင်း ရှိသောကြောင့်သာ ယခုငါ့အား ဤကဲ့သို့သော စကားတို့ကို ပြောကြား လေဘိသည်။ ယခုအခါ ငါသည် ချစ်ခင်နှစ်သက် ဆက်ဆံ ပေါင်းသင်းအပ်သော အဆွေခင်ပွန်းကောင်း၏ အဖြစ်ကို သိစေအံ့ဟု ကြံပြီးလျှင်—

နာဟံ ဒုက္ခပရေကောတိ၊ ဓတရဋ္ဌ တုဝံ ဇဟေ။
ဇီဝိတံ မရဏံ ဝါ မေ၊ တယာ သဒ္ဓိံ ဘဝိဿတိ။

နာဟံ ဒုက္ခပရေတောတိ၊ ဓတရဋ္ဌ တုဝံ ဇဟေ။
န မံ နရိယသံယုတ္တော၊ ကမ္မေ ယောဇေတုမရဟတိ။

သကုမာရော သခါ အသ္မိ၊ သစိတ္တေ စသ္မိ တေ ဌိတော။
ဉာတော သေနာပတိတိနာဟံ၊ ဟံသာနံ ပဝရုတ္တမ။

ကထံ ဟံ ဝိဏတ္ထိဿံ၊ ဉာတိမဇ္ဈေ ဣတော ဂတော။
ဇဟိတွာ ပတတံ သေဋ္ဌ၊ ကိံ တေ ဝက္ခာမိတော ဂတော။
ဣဓ ပါဏံ စဇိဿာမိ၊ အနရိယံ ကတ္တုမုဿဟေ—

ဟူသော ပါဋ္ဌ်ဂါထာတို့ကို ရွတ်၏။

အနက်ကား။ ။ဓတရဋ္ဌ၊ ဓတရဋ္ဌမည်တော်မူသော။ မဟာရာဇ၊ မြတ်သော မင်းကြီး။ အဟံ၊ အကျွန်ုပ်သည်။ ဒုက္ခပရေတောတိ၊ သေအံ့ဆဲဆဲ ဆင်းရဲဖြင့် နှိပ်စက်အပ်၏ဟူ၍။ တုဝံ၊ ကျေးဇူးသခင် အရှင်မင်းကြီးကို။ န ဇဟေ၊ သေအံ့ ကြောက်၍ မစွန့်ပေရာ။ မေ၊ အကျွန်ုပ်၏။ ဇီဝိတံ ဝါ၊ ဇီဝိတိန္ဒြေ ရှည်နေခြင်း သည်လည်းကောင်း။ မရဏံ ဝါ၊ စုတိပြောင်းကြွ သေလွန်ခြင်းသည်လည်း ကောင်း။ တယာ၊ ကျေးဇူးတော်သခင် အရှင်မင်းကြီးနှင့်။ သဒ္ဓိံ၊ အတူတကွ။ ဘဝိဿတိ၊ ဖြစ်ပါလတ္တံ့။

ဓတရဋ္ဌ၊ သော။ မဟာရာဇ၊ ကြီး။ ဒုက္ခပရေတောတိ၊ ကိုယ်စိတ်နှစ်ဖြာ ဆင်းရဲရာဖြင့် ပြင်းစွာ နှိပ်စက်အပ်၏ ဟူ၍။ တုဝံ၊ ကို။ န ဇဟေ၊ ပေရာ။ မံ၊ အကျွန်ုပ်ကို။ တွံ၊ သင်မင်းကြီးသည်။ အနရိယသံယုတ္တော၊ သူတော်မဟုတ် ယုတ်သောအကျင့်နှင့် ယှဉ်သော။ ကမ္မေ၊ အမှု၌။ ယောဇေတုံ၊ တိုက်တွန်း တည်တည် ယှဉ်စေခြင်းငှါ။ န အရဟသိ၊ မထိုက်။

ပဝရုတ္တမ၊ ဟင်္သာအပေါင်း ကိုးသောင်း ခြောက်ထောင်တို့ထက် ဘုန်းရောင် မပြတ် မြတ်တော်မူလှပေသော။ မဟာရာဇ၊ မြတ်သောမင်းကြီး။ အဟံ၊ ငါသည်။ တေ၊ ကျေးဇူးတော်သခင် ရှင်မင်းကြီး၏။ သကုမာရော၊ တင်ပြိုင်နက် ပဋိသန္ဓေနေဖော် တကွနက်ဖွားဖော် တစ်ပေါင်းတည်း ကြီးဖော်ဖြစ်သော လက်ျာမျက်စိနှင့် တူသော။ သခါ၊ အဆွေခင်ပွန်းကောင်းသည်။ အသိ၊ ဖြစ်ခဲ့ပါ၏။ အဟံ၊ ငါသည်။ ဟော၊ သင်မင်းကြီး၏။ သစိတ္တော၊ တကွညီလျော် စိတ်တော်၌။ ဌိတော စ၊ သည်လည်း။ အသိ၊ ဖြစ်ခဲ့၏။

ဟံသာနံ၊ ဟင်္သာအပေါင်း ကိုးသောင်း ခြောက်ထောင်တို့ထက်။ ပဝရုတ္တမ၊ အလွန်အကြူး အထူးမြင့်မြတ်တော်မူလှပေသော၊ မဟာရာဇ၊ မြတ်သော မင်းကြီး။ အဟံ၊ ငါသည်။ သေနာပတိတိ၊ စစ်သည်တို့ဘောင် ရှေ့ဆောင်ဦးစီး စစ်သူကြီး ဟူ၍။ ဉာတော၊ ထင်ရှားပေ၏။ တံ၊ ကျေးဇူးတော်သခင် အရှင် မင်းကြီးကို။ ဇဟိတွာ၊ အသက်သောသော တွေး၍ခြောက်ရှိ စွန့်ခဲ့၍။ ဣတော၊ ဤရေအိုင်အရပ်မှ။ ဂတော၊ ပျံ၍တစ်ဖန် သွားခဲ့ပြန်သော်။ အဟံ၊ သည်။ ဉာတိမဇ္ဈေ၊ အဆွေအမျိုးတို့၏ အလယ်၌။ ဂ ထံဝိကတ္ထဿံ၊ ဘယ်သို့စကား အကြောင်းများကို ပြောကြားရပါအံ့နည်း။ ဣတော၊ မှ။ ဂတော၊ ပျံ၍ တစ်ဖန်သွားပြန်သော။ အဟံ၊ သည်။ တေ၊ ၏။ ပဝတ္တိ၊ ဖြစ်ခြင်းအကြောင်း ကောင်း မကောင်းကို။ ကိံ၊ အဘယ်သို့။ ဝက္ခာမိ၊ မြွက်ကြားပြန်လို ဆိုရ ပါအံ့နည်း။

ပတတံ-ပတန္တာနံ၊ ပျံလေ့ရှိကုန်သော ဟင်္သာအပေါင်းထက်။ သေဋ္ဌ၊ ချီးမွမ်း အပ်၍ မြတ်တော်မူသော။ မဟာရာဇ၊ မင်းကြီး။ အဟံ၊ သည်။ ဣဓ၊ ဤရေအိုင် အရပ်၌။ ပါဏံ၊ သတ္တဝါတိုင်းပင် ခင်မင်စုံမက် မိမိ၏အသက်ကို။ စဇိဿာမိ၊ မကြောက်မရွံ့ စွန့်တော့အံ့။ အနရိယံ၊ သူတော်မဟုတ် ယုတ်မာသော သူတို့၏ အမှုကို။ ကတ္တုံ၊ ပြုခြင်းငှါ။ န ဥဿဟေ၊ မဝံ့ပါချေပြီ။ ။ဤကားအနက်

အဓိပ္ပါယ်ကား။ ။ဓတရဋ္ဌ အမည်တော်ရပေသော မြတ်သောမင်းကြီး အကျွန်ုပ်စစ်သူကြီးသည် ငြိုးငြူရှိဘွယ် အသွယ်သွယ်သော ဒုက္ခတို့ဖြင့် မုချ အပြီး ဘိစီးနှိပ်စက်အပ်၏ဟူ၍ အရှင်မင်းမြတ်ကို မစွန့်ပါ အကျွန်ုပ်သုမုခ၏ ဇီဝိတိန္ဒြေ အသက်သည် မပျက်အရှည် တည်နေခြင်းသည်လည်းကောင်း စုတိ ပြောင်းကြွေ သေလွန်ခြင်းသည်လည်းကောင်း ကျေးဇူးတော်သခင် အရှင် မင်းကြီးနှင့် အနည်းငယ်မျှ မကွေမကွာဘဲ အတူတကွသာ ဖြစ်ပါအံ့။

ဓတရဋ္ဌမည်တော်မူသော မင်းမြတ် ကာယိကဒုက္ခ, စေတသိကဒုက္ခတို့ဖြင့် မုချ မှန်စေ့ တွေ့ထိဆင်းရဲ အမြဲခံစားရလတ္တံ့ပင် ဖြစ်လင့်ကစား အရှင်မင်းမြတ်အား

သေအံ့သောဘေးမှ တွေးတောကြောက်ရွံ့သည် ဖြစ်၍ မစွန့်တော့ပါအံ့ အရှင်မင်းကြီးသည် အကျွန်ုပ်ကို မဟုတ်မတရား ပျက်ပြားဖောက်ပြန် မမှန်အကျင့် မသင့်မလျော် မသူတော်တို့ကျင့်ထုံး နှလုံးသွင်းအရာ၌ ပါရောက်ယှဉ်စေသဖြင့် တိုက်တွန်းတော်မူခြင်းငှါမထိုက်။

ဟံသာအပေါင်း ကိုးသောင်း ခြောက်ထောင်တို့ထက် အလွန်အကြူးအထူးသာဖြင့် မြတ်တော်မူသော မင်းမြတ် အကျွန်ုပ်သည် အရှင်မင်းကြီး၏ တပြိုင်နက်ပဋိသန္ဓေနေခြင်း အတူတကွပေါက်ဖွါးခြင်း အပေါင်းအဖေါ်အဖြစ်ဖြင့် အတူတကွ ကြီးမြောက်ခြင်းတည်းဟူသော အရာဌာနတို့ဖြင့် အလွန်အားထားအပ်စွာသော လကျ်ာမျက်စိနှင့်တူသော အဆွေခင်ပွန်း ချစ်ကျွမ်းအဝင်ဆုံးသောသူ ဖြစ်ပါသည် အရှင်မင်းကြီး၏ စိတ်နှလုံး၌ ယုကျုံးချစ်ကြည် တည်သောသူလည်း ဖြစ်ပါသည်။

ဟံသာအပေါင်း ကိုးသောင်း ခြောက်ထောင်တို့ထက် ဘုန်းရောင်တင့်အပ်မြတ်တော်မူပေသော မင်းကြီး အကျွန်ုပ် သုမုခသည် များစွာသောင်းသောင်း ဟံသာအပေါင်းတို့၏ ဦးစီးရှေ့ဆောင်ဖြစ်သော စစ်သူကြီးဟု အံ့ချီးအပ်သော ဂုဏ်ဩဘာတို့ဖြင့် များစွာသောသူတို့ကို သိမြင်ထင်ရှားပါသည် ထိုသို့ သိမြင်ထင်ရှားပါလျက် အရှင်မင်းကြီးကို တစ်ယောက်ထီးတည်း အချည်းနှီး စွန့်ပစ်ခဲ့၍ ဤရေအိုင်အရပ်မှ ပျံသွားသည်ရှိသော် ဆွေမျိုးတို့၏အလယ်သို့ ကျရောက်သောကာလ အဘယ်သို့ ပြောကြားပါအံ့နည်း ဤရေအိုင်အရပ်မှ မကပ်ကြောက်ရွံ့ စွန့်၍သွားသော အကျွန်ုပ်သည် ဆွေမျိုးအပေါင်း ဖြစ်ကုန်သော ဟံသာတို့က မေးသောကာလ အရှင်မင်းကြီး၏ အကြောင်းကို အဘယ်ကဲ့သို့ ပြန်ကြားရပါအံ့နည်း။

အသောင်နှစ်ဘက်ကို ယှက်သာတန်တန် ပျံတက်ကုန်သော ဟံသာအပေါင်းတို့ထက် မြတ်တော်မူသော ကျေးဇူးတော်သခင် အရှင်မင်းကြီး စစ်သူကြီးဖြစ်သော အကျွန်ုပ်သုမုခသည် အရှင်မင်းကြီးအား ဖမ်းဆီးအပ်သော ညွှတ်ကွင်းမိရာ ဤအိုင်သာ၌သာယျင် နှစ်သက်ရာ ခင်မင်စွာသော အသက်ကို မင်းကြီးအဘွက်ကြောင့် စွန့်လွှတ်ခြင်းကို ပြုပါတော့အံ့ သူတော်မဟုတ် ယုတ်မာဖောက်ပြန် မမှန်အကျင့် အခွင့်မလျော် မပေါင်းဖော်ထိုက်သော မသူတော်ခင်ပွန်းယုတ်တို့၏ ပြုလုပ်သောအမှုကို ပြုကျင့်ခြင်းငှါမဝံ့ပါဟု သုမုခစစ်သူကြီးက လျှောက်ထားပြီးမှ နေကြစဉ်အခါ မုဆိုး ညည်လာ၍ ဖမ်းယူ၏။

ခေမာမုဆိုးက ဆောင်ခြင်း

ချစ်သားရဟန်းတို့ ထိုအခါ သုမုခဟံသာသည် အပါးမခွါဘဲ သနားဖွယ်ရာသော အကြောင်းတို့ကို ပြောဆိုသည်ကာလ မုဆိုးက သနားကြင်နာခြင်း

ရှိလှ၍ အသင်တို့ အသင်တို့သည် ဆွေမျိုးညာတိ အပေါင်းအား ကောင်းစွာ ရှင်လန်း နှစ်သက်ခြင်းကို ဖြစ်စေလျက် ပျံ့သွား ပါလေလော့ဟု လွှတ်လိုက်၏။ စစ်သူကြီးသုမုခဟံသာလည်း ဖမ်းဆီးသော အခြင်းအရာတို့ကို မေး၍ မုဆိုး ပြန်ပြောသဖြင့် သဘောအလုံးစုံကို သိရပြီးသော် ဟံသာမင်း၏ ဘုန်းပညာ အာနုဘော် တောက်ပစေလိုသောကြောင့်လည်းကောင်း မိမိ၏ခင်ပွန်းကောင်း သဘောကို ပြလိုသောကြောင့်လည်းကောင်း မုဆိုးအား လုံ့လဝီရိယဖြင့် ဖမ်းဆီးအပ်သော အရာသည် အချည်းနှီးမဖြစ်ဘဲ စည်းစိမ်ချမ်းသာကို ရစေလို သောကြောင့်လည်းကောင်း၊ ပြည့်ရှင် မင်းကြီးအား ငါးပါးသောသီလ၌ တည် စေလိုသောကြောင့်လည်းကောင်း မိဖုရား၏ နှလုံးအလိုကို ပြည့်စေလိုသော ကြောင့်လည်းကောင်း ဤသို့သော အကြောင်းတို့ကို ရှေးပေါင်း၍ မြင်တော် မူသောကြောင့် မိမိတို့အား ဗာရာဏသီ ပြည့်ရှင်မင်းကြီး အထံသို့ ဆောင်အံ့ သောငှါ တိုက်တွန်း၏။

မုဆိုးကလည်း အသင်တို့ မင်းတို့မည်သည်ကား ပရိယာယ် မာယာ ကာရ များလှသည်ဖြစ်၍ ဒေါသအမျက် ခက်ထန်လှပါသည်။ သတ်လိုသော အခြင်း အရာဖြင့် လှည့်ပတ် ဖြားယောင်းသည်ကိုလည်း မသိနိုင်ပါ၊ သို့ဖြစ်၍ အသင် တို့သည် မင်းကြီး၏ အထံသို့ရောက်ခြင်းကို အလိုရှိတော် မမူလင့်ဟု အဖန် တလဲလဲ ပယ်ရှားသော်လည်း အထပ်ထပ် တိုက်တွန်းသည်ဖြစ်၍ မင်းကြီး၏ အထံသို့ ဆောင်ခဲ့ပေ၏။ မင်းကြီးအထံသို့ ကျရောက်သောအခါ ရွှေဟံသာ မင်းသည် ပြည့်ရှင်မင်းကြီးအား ငါးပါးသီလ၌ တည်စေပြီး၍ ခေမာမိဖုရားကြီး အားလည်း တရားဟောပြတော်မူပေ၏။ မင်းမိဖုရားနှစ်ပါးသော သူတို့လည်း ကြည်ဖြူနှစ်သက်ခြင်း ရှိလှသည်ဖြစ်၍ များစွာသော ပူဇော်ခြင်းတို့ဖြင့် ပူဇော်၍ စံတော်မူရာဖြစ်သော စိတ္တကုဋ်တောင်သို့ ပြန်ပို့တော်မူစေပြီးလျှင် မုဆိုး အားလည်း များစွာသော စည်းစိမ်ချမ်းသာကို ပေးသနားတော်မူလေ၏။

ဇာတ်တော် ပေါင်းခြင်း

ဤသို့သော အတိတ်ဇာတ်ကို ဆောင်တော်မူ၍ ချစ်သား ရဟန်းများတို့ ညီတော်အာနန္ဒာသည် ယခုအခါ၌သာလျှင် ငါဘုရား၏ အတွက်ကြောင့် မိမိ၏ အသက်ကို စွန့်လွှတ်သည်မဟုတ်သေး၊ ရှေးအခါ ကာလ၌လည်း ငါဘုရားသခင် ကိုယ်တော်မြတ်၏ အကျိုးစီးပွားကို ကိုးစားထောက်မြော် ရေတွက်သော အားဖြင့် မိမိ၏အသက်ကို စွန့်လွှတ်ဖူးသည်သာလျှင်တည်းဟု ဇာတ်ကို ပေါင်းတော်မူ၏။ ချစ်သားရဟန်းတို့ ထိုအခါက ဟံသာမင်းကို ဖမ်းယူသော ငှက်မုဆိုးသည် ယခုအခါ ငါဘုရားဖွားဖက် တောထွက်တော်မူရာ ပါလာသော ဆန္နအမတ် ဖြစ်လာ၏။ ထိုအခါ ခေမာမိဖုရားကြီးသည် ယခုအခါ ငါဘုရား၏

သမီးတော် ခေမာဘိက္ခုနီမ ဖြစ်လာ၏။ ထိုအခါ ဗာရာဏသီပြည်ကြီးကို အစိုးရတော်မူသော သံယမမင်းသည်၊ ယခုအခါ လကျ်ာတော်ရံ ဥပ္ပလဝဏ္ဏာ ရာထူးရသော သာရိပုတ္တရာမထေရ် ဖြစ်လာ၏။ ထိုအခါက သုမုခအမည်ရှိသော စစ်သူကြီး ဟသ်ာသည် ယခုအခါ ညီတော်အာနန္ဒာ ဖြစ်လာ၏။ ထိုအခါ များစွာသော ပရိသတ်တို့သည် ယခုအခါ ငါဘုရား၏ ပရိသတ်ဖြစ်လာကြ၏။ ထိုအခါ ဓတရဋ္ဌရွှေဟသ်ာမင်းသည် ယခုအခါ ငါဘုရား ဖြစ်လာ၏ဟု ဇာတ်ကို ပေါင်းတော်မူ၏။

[ဤအရာ၌ အလွန်ကျယ်အံ့စိုး၍ အသီတိနိပါတ် မဟာဟံသဇာတ်ကို အတ္ထုပ္ပတ်စေ့ရုံ စကားအဆက် အမြွက်မျှကိုသာ ထည့်လိုက်သည်။ အကျယ်ကိုလိုက ၎င်းအဋ္ဌကထာမှာ ကြည့်ရှုကြပါကုန်။ ၎င်းကျန်သော ဇာတ်တို့မှလည်း ထိုအတူပင် ကြည့်ရှုတော်မူကြပါကုန်။]

အရှင်ဒေဝဒတ်အကြံ

ထိုအခါ အရှင်ဒေဝဒတ်၏ ပြုအပ်သော အမှုသည်ကား မထင်ရှားသေး။ ဗိမ္ဗိသာရမင်းကြီးကို မိမိ၏ ပယောဂဖြင့် ပယ်ချ သတ်ပုတ်ခြင်းသည်လည်း ထင်ရှားမဖြစ်သေး၊ လေးသမားတို့ကို စေလွှတ်သော အမှုသည်လည်း မထင်ရှားသေး၊ ဂိဇ္ဈကုဋ်တောင်ထိပ်မှ ကျောက်လုံးဖြင့် လှိမ့်ချသတ်ပုတ်သည်လည်း မထင်ရှားသေး အကြင်အခါ၌ နာဠာဂိရိဆင်ကို စေလွှတ်၏။ ထိုအခါ ကာလ၌ လူအပေါင်းသည် "အချင်းတို့ ဤအရှင်ဒေဝဒတ်သည် သည်မျှသာ မဟုတ်သေး ပြည်ကြီးသခင် ဘုရင်မင်းမြတ်ကို သတ်စေအပ်သည်လည်း ရှင်ဒေဝဒတ်၏ အမှုပင် ဖြစ်လေသည်။ လေးသမားတို့ကို စေလွှတ်၍ သတ်ဖေပ်သည်လည်း အရှင်ဒေဝဒတ်ပင် ဖြစ်လေသည်။ ကျောက်လုံးကို ချသည်လည်း အရှင်ဒေဝဒတ်ပင် ဖြစ်လေသည်။ ယခုအခါ၌ကား ထိုရှင်ဒေဝဒတ်သည် နာဠာဂိရိ ဆင်ကို လွှတ်လေသည်။ ဤမျှလောက်သော အခြင်းအရာဖြင့် ယုတ်မာညစ်ညမ်းလှသော သူယုတ်ကို ပေါင်းဖော်ကြည်ဖြူပြီးလျှင် မင်းကြီးသည် အဘယ်ကြောင့် လှည့်လည်၍ နေပါလိမ့်မည်နည်း" ဟူသော အုတ်အုတ်ကျက်ကျက်သော စကားကို ဖြစ်စေ၏။ အဇာတသတ်မင်းကြီးသည်လည်း လူများအပေါင်း မကောင်းသတင်း ပြောဆိုခြင်း စကားကို ကြားသိသည်ဖြစ်၍ အမြဲမပြတ် ဆောက်တည်တိုင်းဖြစ်သော ငါးရာကုန်သော ထမင်းချက် အိုးဝတ်တို့ကို ဖြေချွတ် ပယ်ဖြတ်၍ တစ်ဖန် ရှင်ဒေဝဒတ်၏အထံသို့ ဆည်းကပ်အံ့သောငှါ မသွားဘဲ နေလေ၏။

မြို့သူမြို့သား အမျိုးတို့၏ အိမ်သို့သွား၍ ချဉ်းကပ် ဆွမ်းရပ်ခံသောထိုအရှင် ဒေဝဒတ်အား တစ်ယောက်ချို တစ်ဇွန်းမျှလောက်သော ဆွမ်းကိုသော်လည်း

မပေးမလှူကြကုန်။ ထိုအရှင်ဒေဝဒတ်သည် ကင်းပြတ်တိမ်မြုပ်ဆုတ်ယုတ်သော လာဘသက္ကာရ ရှိသည်ဖြစ်၍ ပလ္လား မြွက်ထောင်အံ့ဖွယ်ဖြစ်အောင် ပြုခြင်းဖြင့် အသက် မွေးမြူလိုသောကြောင့် မြတ်စွာဘုရားသခင်ကိုယ်တော်မြတ်၏အထံသို့ ကပ်၍ ငါးပါးကုန်သော ဝတ္ထုကိုတောင်းလျှင် မြတ်စွာဘုရားသခင် ကိုယ်တော်မြတ်က ငါ့ရှင်ဒေဝဒတ် ဤအမှုသည်ကား မအပ်မလျော် အခွင့်မပေးတော်ချေ၊ အကြင်သူသည် အလိုဆန္ဒရှိလျှင်၏။ထိုသူသည် တောကျောင်းနေသောအာရညိက ပုဂ္ဂိုလ်သည် ဖြစ်စေလော့ အစရှိသည်ဖြင့် ပယ်တော်မူသော ကာလ ရှင်ဒေဝဒတ်က အိုငါ့ရှင်တို့ အဘယ်သူ၏ စကားသည် သင့်လျော် လျောက်ပတ် ကောင်းမြတ် တင့်တယ်လေသနည်း။ မြတ်စွာဘုရား သခင်၏ စကားကလည်း ကောင်းမြတ် သင့်လျော်လေသလော သို့တည်းမဟုတ် ငါ၏ စကားကပင် ကောင်းမြတ်သင့်လျော်လေသလော၊ ငါသည် မြင့်မြတ်သော အကျင့်စာရိတ္တ ဥက္ကဋ္ဌအစွမ်းဖြင့် အရှင်ဘုရား တပည့်သည် တောင်းပန်ပါ၏။

(က) တပည့်တော်ဖြစ်သော ရဟန်းတို့သည် အသက်ရှည်သမျှ ကာလ ပတ်လုံး တောကျောင်းနေသော အာရညိက အဖြစ်ဖြင့်သာ ဖြစ်ပါစေကုန်သတည်း၊

(ခ) အိမ်စဉ်မပြတ် လှည့်ပတ်တောင်းခံရှာဖွေ မျှတရသော ပိဏ္ဍပါတိက အဖြစ်ဖြင့်သာ ဖြစ်ပါစေကုန်သတည်း၊

(ဂ) ဒါယကာ- ဒါယိကာမတို့ လှူဒါန်းအပ်သော ဂဟပတိ စီဝရကို မသုံးဆောင်ကြဘဲ မြေမှုန့်အလိမ်းလိမ်း ကပ်ငြိသော ပံ့သုကူလ သင်္ကန်းကိုသာ ဆင်မြန်းသုံးဆောင် ကြစေသတည်း။

(ဃ) ကျောင်းသို့ မချဉ်းမကပ် တောရပ်အတွင်း သစ်ပင်ရင်းသို့သာ ချဉ်းကပ်၍ ရုက္ခမူလိက နေကြပါစေသတည်း။

(င) ငါး အမဲတို့ကို မစားသောက်ကြပါစေကုန်သတည်း-

ဟု တောင်းပန်လျှောက်ကြားပါလျက် ငါ၏စကားကို ပယ်ရှား စွန့်ပစ်တော်မူလေဘိသည်။ အကြင်သူသည် သံသရာဝဋ္ဋဒုက္ခမှ ထွက်မြောက်ခြင်းငှါ အလိုရှိ၏။ ထိုသူသည် ငါနှင့်အတူတကွ လိုက်လာကြကုန်လော့ဟု ခေါ်ငင်ကြွေးကြော်၍ ဖွဲ့သွားလေ၏။

ရှင်ဒေဝဒတ်သံဃာသင်းခွဲခြင်း

ထိုရှင်ဒေဝဒတ်၏စကားကိုကြား၍ ရဟန်းပြုသစ်စ နဝက ဖြစ်ကုန်သော အချို့ကုန်သော ရဟန်းတို့သည် နု့နှေးသော ပညာရှိသည်ဖြစ်၍ "အရှင်

ဒေဝဒတ်သည် ကောင်းသောအခြင်းအရာကိုသာ ပြောကြားပေ၏။ ငါတို့သည် အရှင်ဒေဝဒတ်၏စကားကို များစွာနှစ်သက်၏၊အရှင်ဒေဝဒတ်နှင့်အတူတကွသာ လှည့်လည် သွားလာကုန်အံ့”ဟု အရှင်ဒေဝဒတ်နှင့်အတူတကွလိုက်ပါကြကုန်၏။ ထိုအရှင် ဒေဝဒတ်သည် မိမိ၏နောက်သို့ လိုက်ပါကုန်သော ငါးရာသောရဟန်းတို့နှင့်တကွ ငါးပါးကုန်သော ဝတ္ထုတို့ဖြင့် ခေါင်းပါးအကျင့် အသင့်လိုက်စားလူအများတို့ကို ထင်ရှားသိစေလျက် ဥပါသကာ-ဥပါသကီ အလီလီသော အမျိုးတို့၌ ရနိုးသမျှ ဆွမ်းစွသော ဘောဇဉ်ကို ဖွေငင်တောင်းယူ စားသောက်လျက် သံဃာကွဲပြားစေခြင်းငှါ လုံ လကို ပြုလေ၏။

မြတ်စွာဘုရားသခင် ကိုယ်တော်မြတ်က ထိုဒေဝဒတ်သည် သံဃာကွဲပြားစိမ့်သောငှါ အစုစုဖြစ်၍ သံဃာ မညီညွတ်စိမ့်သောငှါ ပြုသော ဟူသည် မှန်ပေသလောဟု မေးတော်မူ၍ မှန်ပါသည် ဘုရားဟု လျှောက်ကြားသဖြင့် ချစ်သား ဒေဝဒတ် သံဃာကို ခွဲခြင်းမည်သည်ကား အလွန်ဝန်လေးလှသော ဂရုကံကြီး ဖြစ်ပေသည်။ အသင်သည် ဤသို့ မပြုပေလင့် အစရှိသော စကားတို့ဖြင့် ဆုံးမ တားမြစ်ပါသော်လည်း မြတ်စွာဘုရားစကားတော်ကို မနာယူမူ၍ ဖဲသွားသည်ရှိသော် ရာဇဂြိုဟ် ပြည်တွင်း၌ ဆွမ်းခံခြင်းငှါ လှည့်လည်သော အရှင်အာနန္ဒာကို မြင်၍ ငါ့ရှင် အာနန္ဒာ ယနေ့ကို အစပြု၍ ငါသည် မြတ်စွာဘုရားသခင် ကိုယ်တော်မြတ်မှ အသီးအခြား ကြဉ်ရှောင် ဖယ်ထား၍ ရဟန်းသံဃာအပေါင်းမှ အသီးအခြား ကြဉ်ရှောင် ဖယ်ထား၍ ဥပုသ်ပြုတော့အံ့။ သံဃကံကို ရွက်ဆောင်တော့အံ့ဟု ပြောကြား မှာထားလိုက်ပေ၏။ အရှင်အာနန္ဒာ မထေရ်သည်လည်း ထိုအကြောင်းကို မြတ်စွာဘုရားသခင်အား ကြားလျှောက်၏။ ယင်းသို့ ကြားလျှောက်သော ထိုစကားကို မြတ်စွာဘုရား ကြားသိတော်မူသည် ရှိသော် ဖြစ်သောဓမ္မသံဝေဂ ရှိတော်မူသည် ဖြစ်၍ ဒေဝဒတ်သည် နတ်နှင့်တကွသော လူများအပေါင်း၏ အကျိုးစီးပွါးမဲ့ကို မှီသော မိမိ၏ အဝီစိငရဲ၌ လွန်ကဲသော ဒုက္ခဖြင့် ခံစားရလတ္တံ့သော ကံကြီးကို ပြုလေသည်တကားဟု ကြံဆင်ခြင်တော်မူ၍—

> သုကရာနိ အသာဓူနိ၊ အတ္တနော အဟိတာနိ စ။
> ယံ ဝေ ဟိတဉ္စ သာဓုဉ္စ၊ တံ ဝေ ပရမဒုက္ကရံ—

ဟူသော ဂါထာကို ဟောမိန့်တော်မူ၏။

အနက်ကား။ ။ဘိက္ခဝေ၊ သံသရာဘေး လာမည့်ရေးကို မြော်တွေး ကြောက်တတ် ငါ့သားမြတ်တို့။ အတ္တနော၊ မိမိ၏။ အဟိတာနိ စ၊ အကျိုး

စီးပွါးမရှိသည်တို့ကိုလည်းကောင်း။ အသာဓုနိ စ၊ ရွှံဖွယ်စက်ဆုပ် ယုတ်မာသော အမှုတို့ကိုလည်းကောင်း။ သုကရာနိ၊ စိတ်အလိုလိုက် နှစ်ခြိုက် စဖွယ် ပြုလွယ်ကုန်၏။ ဝေ၊ စင်စစ်။ ယံ ကမ္မံ၊ အကြင်အမှုသည်။ ဟိတဥ္စ၊ အကျိုးစီးပွါးများလည်း များ၏။ သာဓုဥ္စ၊ ချီးမွမ်း ဖွယ်ကြောင်း ကောင်းလည်း ကောင်း၏။ တံ ကမ္မံ၊ ထိုအမှုကို။ ဝေ၊ စင်စစ်။ ပရမဒုက္ကရံ၊ အလွန်အကဲ ပြုနိုင်ခဲပေ၏။ ဤကားအနက်။

ဤသို့ ဂါထာကို ကောင်းစွာ မိန့်ဆိုဟောကြားတော် မူပြီး၍ တဖန်လည်း—

သုကရံ သာဓုနာ သာဓု၊ သာဓု ပါပေန ဒုက္ကရံ။
ပါပံ ပါပေန သုကရံ ပါပ၊ မရိယေဟိ ဒုက္ကရံ—

ဟူသော ဤဥဒါန်းကို ကျူးရင့်တော်မူပြန်၏။

အနက်ကား။ ။သာဓုနာ၊ စိတ်နှလုံး၌ ကျင့်သုံး သင့်လျော် သူတော်ကောင်းသည်။ သာဓု၊ ချီးမွမ်း ဖွယ်ရှောင်း ကောင်းသော အမှုကို။ သုကရံ၊ စရိုက်အသင့် အဆင့်ဆင့်ဖြင့် ပြုကျင့်လွယ်၏။ ပါပေန၊ အကျင့် နုပ်စွာ ယုတ်မာသော သူသည်။ သာဓု၊ သူတော်နှလုံး ကျင့်သုံးရည်ပြု ကောင်းသော အမှုကို။ ဒုက္ကရံ၊ ပြုနိုင်ခဲ၏။ ပါပေန၊ အကျင့်နုပ်စွာ ယုတ်မာသော သူသည်။ ပါပံ၊ ပါပညစ်ကျု မကောင်းမှုကို။ သုကရံ၊ အမြိုက်သုဓာ ပမာထင်ရှု ပြုလွယ်ပေ၏။ အရိယေန၊ ဖြူစင်နှလုံး ကျင့်သုံး ပေရှောင်း သူတော်ကောင်းသည်။ ပါပံ၊ ယုတ်မာ ညစ်ကျု မကောင်းမှုကို။ ဒုက္ကရံ၊ အဆိပ်ပမာ ကြောက်ရွံ့ကာဖြင့် လွန်စွာ ပြုကျင့်နိုင်ခဲ၏။ ဤကားအနက်။

အရှင်သာရိပုတ္တရာ, အရှင်မဟာမောဂ္ဂလာန်

ထိုအခါ ရှင်ဒေဝဒတ်သည် ဥပုသ်နေ့၌ မိမိ၏ ပရိသတ်နှင့်တကွ တင့်အပ်လျောက်ပတ်သော တစ်ခုသောအရပ်၌ ချဉ်းကပ်ထိုင်နေပြီးလျှင် အကြင်သူအား ဤငါးပါးကုန်သော ဝတ္ထုတို့ကို နှစ်သက်ကုန်၏။ ထိုသူသည် စာရေးတံတို့ကို ယူစေသတည်းဟု ကြွေးကြော်သည် ကာလ ငါးရာမျှလောက်ကုန်သော သီတင်းငယ် ဖြစ်ကုန်သော ဂုဏ်ကျေးဇူး အထူးကို မသိကုန်သော ဝဇ္ဇီတိုင်းသား ရဟန်းတို့သည် စာရေးတံကို ယူအပ်ကုန်သည် ဖြစ်၍ သံဃာကို ခွဲပြီးလျှင် ထိုရဟန်းတို့ကို ယူ၍ ဂယာသီသသို့ သွားလေ၏။ ထိုရှင်ဒေဝဒတ်၏ ဂယာသီသအရပ်သို့ ဖဲသွားသည်ကို မြတ်စွာဘုရား ကြားသိတော်မူ၍ ထိုရဟန်းတို့ကို ဆောင်ယူ စိမ့်သောငှါ မြတ်စွာဘုရားသည် နှစ်ပါးကုန်သော အဂ္ဂသာဝကတို့ကို စေလွှတ်တော်မူ၏။

အရှင်သာရိပုတ္တရာ, အရှင်မဟာမောဂ္ဂလာန် ဟူကုန်သော နှစ်ပါးကုန်သော အဂ္ဂသာဝကတို့သည်လည်း ထိုဂေါသိင်္ဂ သာလဝန်သို့ ကြွသွားတော်မူ၍ ဒေသနာတည်းဟူသော ပါဠိဝိဟာရီယဖြင့် ဆုံးမတော်မူခြင်း, တန်းခိုးတည်းဟူသော ပါဠိဝိဟာရီယဖြင့် ဆုံးမတော်မူခြင်း တည်းဟူသော နှစ်ပါးကုန်သော ဆုံးမခြင်းတို့ဖြင့် အစဉ်အတိုင်း ဆုံးမတော်မူကုန်လျက် ထိုရဟန်းတို့ကို တရားအမြိုက် တိုက်ကျွေး သောက်စေကုန်သည်ဖြစ်၍ ရဟန်းတို့ကို ခေါ်ဆောင်တော်မူကြပြီးလျှင် ကောင်းကင်ခရီးဖြင့် ကြွလာတော်မူကြကုန်၏။

ကောကာလိက သည်လည်း ငါ့ရှင်ဒေဝဒတ် ထလော့၊ အသင်၏ ပရိသတ်ဖြစ်သော ထိုရဟန်းသံဃာတော် အပေါင်းကို သာရိပုတ္တရာ မောဂ္ဂလ္လာန်တို့သည် ခေါ်ဆောင်ယူငင်၍ သွားကြလေကုန်ပြီ။ အသင့်ကို ငါသည် ရှေးဦးစွာကာလက ပြောကြားဖူးသည် မဟုတ်တုံလော။ ငါ့ရှင်....သာရိပုတ္တရာမောဂ္ဂလာန်တို့နှင့် အကျွမ်းဝင်ခြင်းကို မပြုပါလင့်။ သာရိပုတ္တရာ မောဂ္ဂလာန်တို့သည် ယုတ်မာသော အလိုဆိုးရှိ၍ နှိပ်စက်ကုန်၏၊ သူတပါးတို့၏ ခြွေရံပရိသတ်ကို မိမိ၏အလိုသို့ လိုက်စေသောအားဖြင့် သွေးဆောင်တတ်သည်ဟု ပြောကြားဖူးသည် မဟုတ်လောဟု ပြောကြားပြီးလျှင် ဖဝါးနှောင့်ဖြင့် ရင်လယ်ကို ကျင်နာဖွယ်ပုတ်ခတ်ဆောင့်နှက်၏။ ထိုအရပ်၌ပင်လျှင် အရှင်ဒေဝဒတ်အား ပူလောင်သော သွေးအလျှံသည် ပျို့အန်ခြင်းဖြစ်လေ၏။

ကာဠုဒါယီသမင်

ရဟန်းသံဃာအပေါင်းခြံရံလျက် ကောင်းကင်ဖြင့် ကြွတော်မူလာသော အရှင်သာရိပုတ္တရာကို မြင်ကြကုန်၍ ရဟန်းတို့က ဘုန်းတော်ကြီးမြတ်တော်မူလှပေသော မြတ်စွာဘုရား အရှင်သာရိပုတ္တရာမထေရ်မြတ်သည် ကြွသွားတော်မူသောအခါ မိမိကိုယ်ဘော်လျှင် နှစ်ယောက်မြောက်သည်ဖြစ်၍ ကြွသွားတော်မူ၏။ ဤယခုအခါ၌ များစွာသော အခြံအရံရှိသည်ဖြစ်၍ ကြွတော်မူလာခြင်းသည်ကား အလွန်အကြူး အထူးတင့်တယ်လှပါသည်ဟူ၍ လျှောက်ကြားသည်ကာလ မြတ်စွာဘုရား ကိုယ်တော်မြတ်က ချစ်သားရဟန်းတို့ ဤယခုအခါ၌သာလျှင် သာရိပုတ္တရာသည် တင့်တယ်သည်မဟုတ်သေး၊ ရှေးအခါကာလ တိရစ္ဆာန်အမျိုး၌ ဖြစ်စဉ်ကပင် ငါ၏သားတော်ဖြစ်သော သာရိပုတ္တရာသည် ငါဘုရား၏အထံသို့ လာသည်ရှိသော် တင့်တယ်ဖူးသည်သာလျှင်တည်းဟူ၍ မိန့်တော်မူပြီး၍—

ကေနိပါတ် လက္ခဏဇာတ်

ဟောတိ သီလဝတံ အတ္ထော၊ ပဋိသန္ထာရဝုတ္တိနံ။
လက္ခဏံ ပဿ အာယန္တံ၊ ဉာတိသံဃပုရက္ခတံ။
အထ ပဿသိ မံ ကာဠံ၊ သုဝိဟီနံဝ ဉာတိဘိ-

ဟူသော ကေနိပါတ် လက္ခဏဇာတ် ပါဠိဂါထာကို ဟောတော်မူ၏။

အနက်ကား။ ။သီလဝတံ-သီလဝန္တာနံ၊ သီလသီတင်း စောင့်သုံးခြင်း ရှိကုန်ထသော။ပဋိသန္ထာရဝုတ္တိနံ၊ဓမ္မာမိသနှစ်ရပ်ဖြင့် စေ့စပ်သောဖြစ်ခြင်းရှိသော သူတို့အား။ အတ္ထော၊ အကျိုးစီးပွါး မျှားခြင်းသည်။ ဟောတိ၊ ဖြစ်၏။ ဉာတိသံဃပုရက္ခတံ၊ ဆွေမျိုးအပေါင်း ခြံရံလျက်။ အာယန္တံ၊ ရှေးရှုလာသော။ လက္ခဏံ၊ လက္ခဏကို။ ပဿ၊ စေ့စေ့ငုငု ကြည့်ရှုပါလေ့။ အထ၊ ထိုမှတပါး မဟုတ်ငြားဘဲ။ ဉာတိဘိ၊ ဆွေမျိုးအပေါင်းတို့မှ။ သုဝိဟီနံဝ၊ အလွန်ကင်းပြတ် ဆုတ်ယုတ်ပျက်စီး၍သာလျှင်။ ကေကံ၊ တစ်ယောက်ထီးတည်း။ အာယန္တံ၊ ရှေးရှုလာသော။ ဣမံ ကာဠံ၊ ဤကာဠမည်တွင်သော သမင်ကို။ ပဿသိ၊ စေ့စေ့ငုငု ကြည့်ရှုပါလေ့။ ဤကားအနက်။

အတုယူတတ်သော ဒေဝဒတ်အကြောင်း

ထိုနောက်တဖန် ရဟန်းတော်တို့က ဘုန်းတော်ကြီးလှပေသော မြတ်စွာ ဘုရား....ဒေဝဒတ်သည် နှစ်ပါးကုန်သော အဂ္ဂသာဝကတို့ကို နှစ်ဘက်ကုန်သော နံပါးတို့၌ ထိုင်နေစေ၍ ဘုရားတည်းဟူသော တင့်တယ်စံ့ယခြင်းဖြင့် တရားကို ဟောအံ့ဟု အရှင်ဘုရားတို့၏ အပြုအမူကို အတုအပလိုက်၍ ပြုလုပ်ပါသည်ဟု လျှောက်ကြားသည်ရှိသော် မြတ်စွာဘုရားသခင်က ချစ်သားရဟန်းတို့....ယခု အခါ၌သာလျှင် ဒေဝဒတ်သည် ငါဘုရား၏ အပြုအမူကို အတုအပလိုက်၍ ပြုလုပ်သည်မဟုတ်သေး။ ရှေးအခါကသည်း ပြုလုပ်ဖူးလေပြီ။ ယင်းသို့ပင် အတုအပလိုက်၍ အားစိုက် ပြုလုပ်သော်လည်း မစွမ်းနိုင်သည်သာတည်းဟု မိန့်တော်မူပြီး၍—

အပိ ဝီရက ပဿေသိ၊ သကုဏံ မဉ္ဇုဘာဏကံ။
မယူရဂီဝသင်္ကာသံ၊ ပတိံ မယှံ သဝိဋ္ဌကံ။

ဥဒကထလစရဿ ပက္ခိနော၊ နိစ္စံ အာမကမစ္ဆဘောဇိနော။
တဿာနုကရံ သဝိဋ္ဌကော၊ သေဝါလေ ပလိဂုဏ္ဍိတော မတော-

ဟူကုန်သော ဒုကနိပါတ် ဝီရကဇာတ်လာ နှစ်ဂါထာတို့ကို ဟောကြား တော်မူ၏။

အနက်ကား။ ။ဝိရကာ- အရှင်ဝိရက။ မဥ္စုဘာဏကံ။ နားစိုက်စေလို ချိုမြိန်ကောင်းမြတ်သော အသံလည်း ရှိထသော။ မယူရဂီဝသင်္ကာသံ၊ ဥဒေါင်း လည်သို့ ညို့ညို့ကြွကြွ လှပကြော့ရှင်းသော အဆင်းလည်း ရှိထသော။ မယှံ၊ ကျွန်တော်မ၏။ ပတိံ၊ ငယ်ကကျွမ်းဝင် အရှင် ချစ်လင်ဖြစ်သော။ သဝိဋ္ဌကံ၊ သဝိဋ္ဌက အမည်ရှိသော။ သကုဏံ၊ ငှက်ကို။ တွံ၊ အရှင်သည်။ အပိ ပဿသိ၊ စင်စစ်ကေန် အမှန် ထင်ထင် မြင်လိုက်ပါသလော။

ကာကိ၊ ကျီးမ။ ဥဒကထလစရဿ၊ ရေကုန်းနှစ်ပြင် ကျင်လည်ကျက်စား ခြင်းငှါ စွမ်းနိုင်သော။ နိစ္စံ၊ အမြဲမပြတ်။ အာမကမစ္ဆဘောဇိနော၊ စိမ်းစို သောငါးကို စားလေ့ရှိထသော။ တဿ-တာဒိသဿ၊ ထိုသို့သဘောရှိသော။ ပက္ခိနော၊ ငှက်၏။ အနုကရံ-အနုကရောန္တော၊ ကြံဆောင်ရည်ရွ အတုပြုသော ကြောင့်။ ဝါ၊ အတုပြုသော။ သဝိဋ္ဌကော၊ ဆင့်လင်မည်ရ သဝိဋ္ဌကသည်။ သေဝါလေ၊ ရေအိုင်ပေါက်လာ မှော်များစွာ၌။ ပလိဂုဏ္ဌိတော လက်, ခြေ, အတောင် မလွတ်အောင်လျှင် ကုန်အောင်ငြိကပ်၍။ မတော၊ ဓုတိချုပ်ကြွေ သေခဲ့လေပြီ။ ဤကား အနက်။

ဤသို့ဇာတ်လာ ပါဠိဂါထာတို့ကို ကောင်းစွာ ဟောကြားတော် မူပြီးသော် နောက်အဖို့ကာလ ဖြစ်ကုန်သော နေ့တို့၌လည်း ထိုသို့သဘောရှိသည်သာလျှင် ဖြစ်သော စကားကို အနုကြောင်းပြုတော်မူ၍—

အစာရိဝတာယံ ဝိတုဒံ ဝနာနိ၊
ကဋ္ဌင်္ဂရုက္ခေသု အသာရကေသု။
အထာ'သဒါ ခဒိရံ ဇာတသာရံ၊
ယတ္ထာ'ဗ္ဘိဒါ ဂရုဠော ဥတ္တမင်္ဂံ –

အစရှိသော ဂါထာတို့ဖြင့် တန်ဆာ ဆင်အပ်သော ဒုကနိပါတ်ကလန္ဒုကဇာတ်။

အနက်ကား။ ။ဘော ကလန္ဒုက၊ အို-ကလန္ဒုက။ ဂရုဠော၊ ငှက်တွင် အမြတ် အမည်တပ်သော။ အယံ-ဤဒိသော၊ ဤသို့ သဘောရှိသော။ တွံ၊ သင်သည်။ ဝနာနိ၊ အနှစ်မဲ့မှန် လက်ပံ, ကသစ်တောတို့ကို။ ဝိတုဒံ ဝိတုဒန္တော၊ နှုတ်သီးဖြင့် ထွင်းထိုး ဖောက်လျက်။ အသာရကေသု၊ အနှစ်မဲ့မှန် လက်ပံ, ကသစ် အစရှိကုန်သော။ ကဋ္ဌင်္ဂရုက္ခေသု၊ အသုံးမသွင်း တောထင်းသစ်ပင်တို့၌။ ဝတ၊စင်စစ်။ အစာရိ၊ကျင်လည် ကျက်စားလှလေပြီ။ အထ၊ ထိုနောင်မှ။ ဇာတ-သာရံ၊ ဇာတ်အားစင်စက် အနှစ်ရှိထသော။ ခဒိရံ၊ ရှားတောသို့။ အာသဒါ၊ ရောက်လာပြီး၍။ ယတ္ထ၊ အကြင်သစ်ပင်၌။ တွံ၊ သင်သည်။ ဥတ္တမင်္ဂံ၊ ကိုယ်

အင်္ဂါတွင် မြတ်ရာထားရှောင်း ဦးခေါင်း-ဦးထိပ်ကို။ အဗ္ဘိဒါ၊ တိုက်ခွဲလေပြီ။ သော ရှက္ခော၊ ထိုသစ်ပင်သည်။ ခဒိရော နာမ၊ ရှားပင်မည်၏။

လသီ စ တေ နိပ္ဖလိတာ၊ မတ္ထကော စ ပဒါလိတော။
သဗ္ဗာ တေ ဖာသုကာ ဘဂ္ဂါ၊ အဇ္ဇ ခေါ ကွံ ဝိရောစသိ—

ဟူသော ဂါထာဖြင့် ဟန်ဆာဆင်အပ်သော ကေနိပါတ် ဝိရောစနဇာတ် အစ ရှိသည်တို့ကို ဟောကြားတော်မူ၏။

ဇမ္ဗုက၊ လုံ့လနည်းမွေး ဟယ်-မြေခွေး။ တေ-တဝ၊ အသင်မြေခွေး၏။ လသီ စ၊ ဦးနှောက်သည်လည်း။ နိပ္ဖလိတာ၊ ယိုစီးကျထွက်၏။ မတ္ထကော စ၊ ဦးထိပ်-ဦးခေါင်းသည်လည်း။ ပဒါလိတော၊ ကွဲခွဲလေ၏။ တေ-တဝ၊ အသင် မြေခွေး၏။ သဗ္ဗာ၊ ကြွင်းမဲ့ဥဿုံ အလုံးစုံ ကုန်သော။ ဖါသုကာ၊ နံရိုးတို့သည်။ ဘဂ္ဂါ၊ ချိုးနဲ့ကျိုးပျက် ကုန်လေပြီ။ အဇ္ဇ ခေါ၊ ယခုပင်လျှင်။ တွံ၊ အသင် မြေခွေးသည်။ ဝိရောစသိ၊ ကြည့်ရှုစချင့် သင့်တင့် အထူး ပျော်မြူးစံပယ်ဦး လော့။ ဤကား အနက်။

ကျေးဇူးမသိသော ဒေဝဒတ်အလောင်း

တစ်ဖန် ရဟန်းတို့က အရှင်ဒေဝဒတ်သည် သူပြုဖူးသော ကျေးဇူးကို အထူးသ တ်မှတ် မသိတတ်ပလေ-ဟူသော စကားကို အကြောင်းပြု၍—

အကရမှသ တေ ကိစ္စံ၊ ယံ ဗလံ အဟုဝမှသေ။
မိဂရာဇ နမောတျတ္ထု၊ အပိ ကိဉ္စိ လဘာမသေ။

မမ လောဟိတဘက္ခဿ၊ နိစ္စံ လုဒ္ဒါနိ ကုဗ္ဗတော။
ဒန္တန္တရဂတော သန္တော၊ တံ ဗဟုံ ယမ္ပိ ဇီဝသိ—

အစရှိကုန်သော ဂါထာတို့ဖြင့် တန်ဆာ ဆင်အပ်ကုန်သော စတုက္ကနိပါတ် သကုဏဇာတ်တို့ကို ဟောကြားတော်မူ၏။

အနက်ကား။ ။ဘောသီဟ၊ အိုး-ခြသေ့်။ အမှာကံ၊ ငါတို့အား။ ယံ ဗလံ၊ အကြင်ခွန်အားသည်။ အဟုဝမှသေ၊ ဖြစ်ပြီ။ တေန ဗလေန၊ ထိုခွန်အားဖြင့်။ တေ-တင၊ အသင်ခြသေ့်၏။ ကိစ္စံ၊ ဆောင်ရွက်ဖွယ်မှု တစ်ခုသောကိစ္စကို။ မယံ၊ ငါတို့သည်။ အကရမှသေ၊ ပြုရကုန်ပြီ။ မိဂရာဇ၊ သားများသေဋ္ဌနင်း ခြသေ့်မင်း။ တေ၊ အသင်ခြသေ့်မင်းအား။ နမော၊ ရိုသေညွတ်လျှိုး ရှိခိုးခြင်းသည်။ အတ္ထု၊ ဖြစ်စေသတည်း။ ကိဉ္စိ၊ အနည်းငယ်သောအမဲကို။ အပိလဘာမသေ၊ ရနိုင်ကုန်

ပြောအံ့လည်း မသိ။ နိစ္စံ၊ ၊ မြဲ။ လုဒ္ဒါနိ၊ ကြမ်းကြုတ်အမှန် ခက်ထန်သော အမှုတို့ကို။ ကုဗ္ဗတော၊ ပြုတတ်ထသော။ လောဟိတပါဏိဿ၊ အသွေးတည်းဟူသော အစာရှိသော။ မမ၊ ငါ၏။ ဒန္တနန္ဒရဂဇတော၊ အစွယ်သွားကြားသို့ ရောက်သည်။ ဝန္တော၊ ထင်ရှားဖြစ်လျက်။ တွံ၊ အသင်သည်။ ယမို ဇီဝသိ၊ အကြင်ကြောင့် အသက်ရှည်ရှည် တည်နေရ၏။ တံ၊ ထိုသို့ အသက်ရှည်ရှည် တည်နေရခြင်းသည်။ ဗဟုံ၊ ကျေးဇူးပြန့်ပွား များလှလေပြီ။ ဤကား အနက်။

တစ်ဖန် ထိုအရှင်ဒေဝဒတ်၏ သတ်ခြင်းငှာ လုံ့လပြုသည်ကို အကြောင်းပြု၍—

ဉာတမေတံ ကုရင်္ဂဿ၊ ယံ တွံ သေပဏ္ဏိ သိယျသိ။
အညံ သေပဏ္ဏိ ဂစ္ဆာမိ၊ န မေ တေ ရုစ္စတေ ဖလံ—

ဟူသောဂါထာဖြင့် တန်ဆာဆင်အပ်သော ဧကနိပါတ်ကုရင်္ဂဇာတ် အစရှိသည်တို့ကို ဟောကြားတော်မူ၏။

အနက်ကား။ ။သေပဏ္ဏိ၊ ယမနေပင်။ တွံ၊ သင်သည်။ ဖလံ၊ အသီးကို။ ယံ သိယျသိ၊ အကြင်ကြောင့် ငါ၏ရှေ့သို့ ဖရိုဖရဲ ကြဲဖြန့်ဘိ၏။ တေံ၊ ထိုအကြောင်းသည်။ ကုရုင်္ဂဿ၊ ဆတ်အား။ ဉာတံ၊ သိသာထင်ရှားပြီ။ တေ၊ သင်ယမနေပင်၏။ ဖလံ၊ အသီးကို။ မေ-မယာ၊ ငါသည်။ န ရုစ္စတေ၊မနှစ်သက်အပ်။ သေပဏ္ဏိ၊ ယာမနေပင်။ အညံ၊ တပါးသော။ ရုက္ခံ၊ သစ်ပင်သို့။ အဟံ၊ ငါသည်။ ဂစ္ဆာမိ၊ သွားတော့အံ့။ ဤကား အနက်။

ဤသို့ အစရှိကုန်သော ဇာတ်တို့ကို ဟောကြားတော်မူပြီး၍ တစ်ဖန်မိုးသောက်ရောက်သောနေ့၌ ရဟန်းတို့က ဘုန်းတော်ကြီးတော်မူသော မြတ်စွာဘုရား အရှင်ဒေဝဒတ်သည် မပြုအပ်သောအရာ မြတ်စွာဘုရားသခင်အား လုံ့လပြုခြင်းကြောင့် လာဘ်ပူဇော် သက္ကာရမှလည်းကောင်း၊ ရဟန်း၏အဖြစ်မှလည်းကောင်း နှစ်ပါးစုံသောအကျိုးတို့မှ နှမ်းညှိုးပျက်စီး အနီးဖြစ်လေဘိသည်ဟူသော စကားတို့သည် ဖြစ်ကုန်သည်ရှိသော် ဘုရားကိုယ်တော်မြတ်က ချစ်သားရဟန်းတို့ ယခုအခါ၌သာ ဒေဝဒတ်သည် မပြစ်မှားအပ်သော ငါဘုရား၌ ပြစ်မှားခြင်းလုံ့လကို ပြုသောကြောင့် အကျိုးနှစ်ပါးတို့သည် ဆုတ်ယုတ်ပျက်ပြားရသည်မဟုတ်သေး။ ရှေးအခါကာလ၌လည်း ဆုတ်ယုတ် ပျက်ပြားဖူးသည်သာလျှင်တည်းဟု မိန့်တော်မူပြီး၍——

အက္ခိ ဘိန္နာ ပဋော နဋ္ဌော၊ သခီ ဂေဟေ စ ဘဏ္ဍနံ။
ဥဘတော ပဒုဋ္ဌာ ကမ္မန္တာ၊ ဥဒကမှိ ထလမှိ စ—

ဟူသော ဧကနိပါတ် ဥဘတောဘဋ္ဌဇာတ် ဂါထာပါဠိကို ဟောတော်မူ၏။

အနက်ကား။ ။ဘော ပုဂ္ဂိသ၊ အချင်းယောကျ်ား။ တေ၊ သင်၏။ ဇက္ခု၊ အနှစ်မြို့ဆိုး နှစ်လုံးသော မျက်စိတို့သည်။ ဘိန္နာ၊ ကွဲပေါက်ခဲ့ကုန်၏။ ပဋ္ဌော၊ အဝတ်ပုဆိုးသည်။ နဋ္ဌော၊ ပျောက်ခဲ့၏။ ဂေဟေ စ၊ အိမ်၌လည်း။ ဘရိယာယ၊ မယားသည်။ သခီ-သခိယာ၊ အိမ်နီးချင်းအဆွေမနှင့်။ သဟ၊ တကွ။ ဘဏ္ဍနံ၊ ခိုက်ရန်ဖြစ်၏။ ဥဒကမှိ စ၊ ရေ၌လည်းကောင်း။ ထလမှိ စ၊ ကြည်း၌လည်းကောင်း။ ဥဘတော၊ နှစ်ပါးစုံသောအရပ်တို့၌။ ကမ္မန္တာ၊ အမှုတို့သည်။ ပဒုဋ္ဌာ၊အချည်းနှီး ပျက်စီးကုန်၏။ ဤဂါထာ၏ အနက်။

[ဤနေရာ၌ နိပါတ်ဇာတ်တော်လာ သာဓကတို့ကို များစွာ ဟောပြတော်မူသောကြောင့် အတိတ်ဇာတ်နိပါတ်တို့ကို ဆောင်ခြင်းငှါ အလွန်သင့်လျော်ပေ၏။ သို့သော်လည်း ဆောင်အပ်သော ဇာတ်နိပါတ်သည် အလွန်များပြားသဖြင့် လိုရင်းစကား အပြီးမသတ် ရေးပ်တန့်နိုင်မည်ကို စိုးရိမ်ကြောင့်ကြသောကြောင့် ဇာတ်နိပါတ်တို့ကို ဆောင်၍ အကျယ်မပြဘဲ အဋ္ဌကထာလာသည်အတိုင်းသော စကားအစဉ်မျှကိုသာ ရေးပြလိုက်ပါသည်။ အကျယ်မှာ ဂျာကုမ်း၌ လာသော သာဓကတို့ကို ကြည့်ရှုထောက်ဆ၍ နိပါတ်ပါဠိတော်အဋ္ဌကထာတို့၌ ကြည့်ရှု၍ယူတော်မူကြပါစေသတည်း။ ။ဤကား အမှာ]။

ယင်းသို့ ပြအပ်ခဲ့ပြီးသော စကားအစဉ် အတိုင်းအားဖြင့် မြတ်စွာဘုရား သခင်သည် ရာဇဂြိုဟ်ပြည်၌ သီတင်းသုံးနေတော်မူလျက် အရှင်ဒေဝဒတ်ကို အကြောင်းပြုသောအားဖြင့် များစွာကုန်သော ဇာတ်တို့ကို ဟောကြားတော်မူပြီး၍ ရာဇဂြိုဟ်ပြည်မှသည် သာဝတ္ထိပြည်သို့ ကြွတော်မူ၍ ဇေတဝန်ကျောင်းတော်၌ သီတင်းသုံး စံနေတော်မူ၏။

မြတ်စွာဘုရားအား ဖူးလိုသောဒေဝဒတ်

ရှင်ဒေဝဒတ်သည်လည်း ကိုးလတိုင်တိုင် မကျန်းမမာ ရောဂါစွဲကပ်သည် ဖြစ်၍ နောက်ဖြစ်သော စုတိမနေ မီ လွန်ခါနီး ကာလအခါ၌ မြတ်စွာဘုရား သခင်ကို ဖူးမြင်လိုသည်ဖြစ်၍ မိမိ၏ တပည့်ကိုခေါ်ပြီးလျှင် အချင်းတပည့်တို့ မကျန်းမမာ စွဲကပ်သော ငါသည် မြတ်စွာဘုရားသခင်ကို ဖူးမြင်ခြင်းငှါ အလိုရှိပါသည်။ ဆရာဖြစ်တော်မူသော မြတ်စွာဘုရား၏ အထံသို့ဆောင်၍ ငါ့အား ဘုရားကို ပြကြပါကုန်လော့ဟု ပြောဆို၏။ တပည့်တို့ကလည်း အို ဆရာ အသင်သည် စွမ်းနိုင်သည်ကာလ၌ မြတ်စွာဘုရား၏ ရန်သူဖြစ်၍ လှည့်လည် ပြီးလျှင် ယခု မကျန်းမမာ ရောဂါစွဲကပ်သော အခါမှ ဘုရားသခင်ကို ဖူးမြင်လို သည်မှာ ငါတို့သည် ထိုမြတ်စွာဘုရား၏ အထံသို့ ပြန်ဆောင်ပို့သခြင်းငှါ

မဝံ့ပါဟု ပြောသည်ရှိသော် အိုအချင်းတပည့်တို့၊ ငါ့ကို မဖျက်ဆီးကြပါကုန်လင့်။ ငါသည်သာလျှင် မြတ်စွာဘုရားသခင် ကိုယ်တော်မြတ်၌ ရန်ငြိုးဖွဲ့အပ်သည် ဖြစ်၍ ပြစ်မှားမိပါသည်။ မြတ်စွာဘုရား ကိုယ်တော်မြတ်အားကား ငါ၏ အပေါ်၌ ဆံဖျားမျှသော်လည်း ရန်ငြိုးဖွဲ့ခြင်းမရှိပေ။ ထိုကြောင့် ငါ့အား မြတ်စွာဘုရားအထံသို့ ပို့ဆောင်ကြပါကုန်လော့ဟု ဆို၏။

ထိုစကားမှန်၏။ မြတ်စွာဘုရားသခင်သည် မိမိကို သတ်အံ့ဟု လုံ့လပြုသော ဒေဝဒတ်၌လည်းကောင်း၊ လူတို့ကိုသတ်၍ လက်တို့ကို ဖြတ်သော သူသတ် ခိုးသူကြီး အင်္ဂုလိမာလ၌ လည်းကောင်း၊ မိမိအား ထိုးသတ်အံ့ဟု ရှေးရှုပြေး လာသော ဓနပါလအမည်ရှိသော နာဠာဂီရိဆင်၌ လည်းကောင်း၊ ဘဒ္ဒကဥ္စနာ ယသောဓရာဒေဝီ မဟေသီမှ ဖွားမြင်တော်မူသော ရင်သွေးသက်လျာ ရာဟုလာ သားတော်၌ လည်းကောင်း ဤအလုံးစုံသော ရန်သူသားငယ်တို့၌ စိတ်ဝယ် မပြား တူသောအားဖြင့် ကြီးမားသော မေတ္တာစိတ်နှစ်လုံးကို ကျင့်သုံး ဆောက်တည်တော်မူနိုင်ပေ၏။ ထိုကြောင့် ဥပါလိထေရအပဒါန် ပါဠိတော်၌—

ဝဓကေ ဒေဝဒတ္တမှိ၊ စောရေ အင်္ဂုလိမာလကေ၊
ဓနပါလေ ရာဟုလေ စ၊ သဗ္ဗတ္ထ သမမာနသော—

ဟု မိန့်တော်မူပေ၏။

အနက်ကား။ ။ဗုဒ္ဓေါ၊ သစ္စာလေးအင် သိမြင်တပ်တပ် ဘုရားမြတ်သည်။ ဝဓကေ၊ နာဠာဂီရိ မည်ရှိခေါ်တွင် မင်းစီးဆင်ကို စီရင်လွှတ်ငြား လေးသမားကို စေထားခိုင်းနှိုင် ကျောက်စိုင်ချလပ် ထင်ရှားသတ်သော။ ဒေဝဒတ္တမှိ၊ ဗိမ္ဗာ နတ်နွယ် ယသော်မယ်၏ မောင်ငယ်အထွေး ဘထွေးတော်ဒါလီ သာကီယဇာတ် ယောက်ဖတော် ဒေဝဒတ်၌လည်းကောင်း။ အင်္ဂုလိမာလကေ၊ လက်ချောင်း ပန်းကို ဆောင်မြန်းသည့် အရကြောင့် အင်္ဂုလိမာလ အမည်ရှိသော။ စောရေ စ၊ ဒေါသအမျက် ရက်စက်သတ်လို ခိုးသူကြီး၌လည်းကောင်း။ ဓနပါလေ စ၊ ရှေးယခါ နာဠာဂီရိ အမည်ရှိလျက် မှုန်ထွက်တင် ဆွမ်းခံဝင်ရာတွင် အလျင်ပြေးလိုက် ဦးခိုက်သောခါ လူများစွာတို့ ပူဇာသက္ကာရ ပစ္စည်းရကြောင့် ဓနပါလ မည်ရထင်ထင် မင်းစီး ဆင်၌လည်းကောင်း၊ ရာဟုလေ စ၊ စန္ဒာလနတ် ရာဟုဖမ်းသို့ ထွက်မြတ်ရောက်လို ငါ့စိတ်ညိုအောင် ပြုလိုသည့်တာ ဆိုခြင်း ရကြောင့် ရာဟုလာမည်ပေး ရင်သွေးအမော် မြတ်သားတော်၌လည်းကောင်း။ သဗ္ဗတ္ထ၊ ရင်သွေးသက်နှံ့ ရန်သူ အလုံးစုံတို့၌။ သမမာနသော၊ ရည်တူမပြား ညီတူထားလျက် ဖြစ်ပွါးမေတ္တာ ကောင်းစွာကြည်ဖြူသောအားဖြင့် တူမျှသော နှလုံးတော်ရှိတော်မူပေ၏။ ဤကား အနက်။

အရှင်ဒေဝဒတ်သည် အို အချင်း တပည့်တို့ ငါ့အား မြတ်စွာဘုရား၏ အထံတော်သို့ ဆောင်ပို့၍ ထိုမြတ်စွာဘုရားကို ပြကြပါကုန်လော့ ဟူ၍သာ အဖန်တလဲလဲ အမြဲမပြတ် တောင်းပန်၏။ ထိုအခါ မျှားစွာကုန်သော တပည့်တို့သည် ထိုအရှင်ဒေဝဒတ်ကို ညောင်စောင်းဖြင့် ထမ်းဆောင် ယူငင်၍ ထွက်ခဲ့ကြကုန်၏။ ရဟန်းတို့သည်လည်း ဒေဝဒတ်၏ လာသောအဖြစ်ကို ကြား၍ မြတ်စွာဘုရားသခင် ကိုယ်တော်မြတ်အား ဘုန်းတော်ကြီးတော်မူသော မြတ်စွာဘုရား၊ အရှင်ဒေဝဒတ်သည် အရှင်ဘုရားအား ဖူးမြော်ခြင်းငှါ လာပါသတတ် ဟူ၍ လျှောက်ကြားကုန်၏။ မြတ်စွာဘုရား ကိုယ်တော်မြတ်ကလည်း ချစ်သား ရဟန်းတို့ ဒေဝဒတ်သည် ဤအတ္တဘော ခန္ဓာကိုယ်ဖြင့် ငါဘုရားကို ကြည့်ရှု ဖူးမြော်ခြင်းငှါ မရပေလတ္တံ့ဟု မိန့်တော်မူ၏။

[ထိုစကားကို ထင်ရှားစွာ ပြလိုက်ဦးအံ့၊ ထိုအရှင်ဒေဝဒတ်သည် ငါးပါးကုန်သော ဝတ္ထုတို့ကို တောင်းပန်သောကာလမှစ၍ တစ်ဖန် မြတ်စွာဘုရားကို ဖူးမြော်ခွင့်မရပေ။ ယင်းသို့ ဖူးမြော်ခွင့်မရခြင်းသည် ဓမ္မတာသဘော ဖြစ်ပေသတတ်။ ထို့ကြောင့် ၎င်းအဋ္ဌကထာ၌—

သောကိရ ပဉ္စန္နံ ဝတ္ထူနံ အာယာစိတကာလတော ပဋ္ဌာယ ပုန ဗုဒ္ဓံ ဒဋ္ဌုံ န လဘတိ အယံ ဓမ္မတာ-ဟု မိန့်တော်မူ၏။

အနက်ကား။ သော၊ ထိုအရှင်ဒေဝဒတ်သည်။ ပဉ္စန္နံဝတ္ထူနံ၊ ငါးပါးကုန်သော ဝတ္ထုတို့ကို။ ဝါ၊ တို့အား။ အာယာစိတကာလတော၊ တောင်းပန်လျှောက်ထားသော ကာလမှ။ ပဋ္ဌာယ၊ စ၍။ ပုန၊ တစ်ဖန်။ ဗုဒ္ဓံ၊ မြတ်စွာဘုရားသခင်ကို။ ဒဋ္ဌုံ၊ ဖူးမြင်ခြင်းငှါ ။န လဘတိ၊ မရ။ အယံ၊ ဤသို့ မရခြင်းသည်။ ဓမ္မတာ ကိရ၊ သဘောတံထွာ ဓမ္မတာ ဖြစ်သတတ်။ ဤကားအနက်။]

ရှင်ဒေဝဒတ် သရဏဂုံဆောက်တည်ခြင်း

ရဟန်းတို့ကလည်း ဘုန်းတော်ကြီးတော်မူသော မြတ်စွာဘုရား ဤအမည် ဤအမည်ရှိသော အရပ်သို့ လာရောက်ပါကုန်ပြီဟု လျှောက်ထားကြသည်ကာလ ဘုရားကိုယ်တော်မြတ်က ချစ်သားရဟန်းတို့ အကြင်သို့သောအမှုဖြင့် ပြုအပ်သည်ရှိသော် ငါဘုရားကိုယ်တော်မြတ်ကို ဖူးမြော်ရ၍ အလိုရှိသမျှပြည့်စုံပေ၏။ ထိုအမှုဖြင့်ပြုသော်လည်း ဒေဝဒတ်သည် ငါဘုရားကိုယ်တော်မြတ်ကို မဖူးမြော်ရလတ္တံ့-ဟု မိန့်တော်မူလျှင် ဘုန်းတော်ကြီးတော်မူသော မြတ်စွာဘုရား ဤအရပ်မှ တစ်ယူဇနာမျှလောက်သော အရပ်သို့ လာရောက်ပါပြီ။ယူဇနာဝက်မျှ လောက်သော အရပ်သို့ လာရောက်ပါပြီ။ ဇေတဝန်ကျောင်းတော် ရေကန်ကြီး၏ အနီးသို့ လာရောက်ပါပြီဟူ၍ အဆင့်ဆင့် လျှောက်ကုန်၏။ မြတ်စွာဘုရား ကိုယ်တော်မြတ်ကလည်း ချစ်သားရဟန်းတို့ စံတော်မူရာဖြစ်သော ဇေတဝန်

ကျောင်းတော်၏အတွင်းသို့ အကယ်၍ လာရောက်စေကာမူ ငါ့ဘုရားကို ဖူးမြင်ခြင်းငှါ မရလတ္တံ့-ဟု မိန့်တော်မူ၏။ ဒေဝဒတ်ကို ထမ်းဆောင်ယူငင်၍ လာကုန်သော သူတို့သည် ဇေတဝန်ကျောင်းတော်၏ အနီးဖြစ်သော ရေကန်၏ ကမ်းရိုး၌ ညောင်စောင်းကိုချ၍ ရေချိုးခြင်းငှါ ရေကန်သို့ သက်ကြကုန်၏။ အရှင်ဒေဝဒတ်သည်လည်း ညောင်စောင်းမှ ထ၍ နှစ်ဖက်ကုန်သောခြေတို့ကို မြေကြီး၌ချထား၍ ထိုင်နေ၏။ နှစ်ဖက်ကုန်သောခြေတို့သည် မြေထဲသို့ဝင်ကုန်သဖြင့် ထိုရှင်ဒေဝဒတ်သည် အစဉ်အတိုင်းအားဖြင့် ထိုနောက်ဖမျက်၊ ထိုနောက် သလုံးမြင်းခေါင်း၊ ထိုနောက် ခါး၊ ထိုနောက် သားမြတ်တိုင်အောင် ဝင်၍ မေးရိုး၏ မြေကြီးငယ် ဝင်ဆဲဆဲသောကာလ၌-

ဣမေဟိ အဋ္ဌိဟိ တမဂ္ဂပုဂ္ဂလံ၊
ဒေဝါတိဒေဝံ နရဒမ္မသာရထိံ ။
သမန္တစက္ခုံ သတပုညလက္ခဏံ၊
ပါဏေဟိ ဗုဒ္ဓံ သရဏံ ဥပေမိ-

ဟူသော ဂါထာကို ရွတ်ဆို၏။

အနက်ကား။ ။အဂ္ဂပုဂ္ဂလံ၊ များစွာထိုထို ပုဂ္ဂိုလ်အပေါင်းတို့ထက် ဆဆတက်၍ ပြိုင်ဘက်မအပ် မြတ်တော်မူထသော။ ဒေဝါတိဒေဝံ၊ သမ္မုတိ ဥပပတ် ဝိသုဒ္ဓိနတ်ဟု နတ်များသော၌နှင်း နတ်မင်းအစစ် နတ်မြတ်ဖြစ်တော်မူထသော။ နရဒမ္မသာရထိံ၊ လူနတ်ပြဟ္မာ သတ္တဝါတို့ကို နတ်ရွာနိဗ္ဗာန် ရောက်ကြောင်းမှန်အောင် အတန်တန် ဆုံးမတားမြစ်ခြင်း၌ ရထားထိန်းသဖွယ် ဖြစ်တော်မူသော။ သမန္တစက္ခုံ၊ ထက်ဝန်းကျင်ကို အကြွင်းမရှိ သိတော်မူခြင်းငှါ စွမ်းနိုင်သော သဗ္ဗညုတဉာဏ်တော် ရှိတော်မူထသော။ သတပုညလက္ခဏံ၊ အရာမက များပြားလှသော မရသုက်ကျိုး ဘုန်းလက္ခဏာတော်နှင့် ပြည့်စုံတော်မူထသော။ တံ ဗုဒ္ဓံ၊ ထိုအစိန္တေယျ လောကသော၌နှင်း တရားမင်းကို။ ဣမေဟိ အဋ္ဌိဟိ၊ ဤအရိုးတို့ဖြင့်လည်းကောင်း။ ဣမေဟိ ပါဏေဟိ၊ ဤအသက်တို့ဖြင့် လည်းကောင်း။ သရဏံ၊ ကိုးကွယ်လည်းလျောင်း ပုန်းအောင်းမှီခိုခြင်းသို့။ ဥပေမိ၊ ကပ်ရောက်ပါ၏။ ဤကားအနက်။

အဓိပ္ပါယ်ကား။ ။များစွာထိုထို ပုဂ္ဂိုလ်အပေါင်းတို့ထက် ဆဆတက်သောအားဖြင့် ပြိုင်ဘက်မအပ်ရ၍ မြတ်တော်မူထသော သမ္မုတိနတ် ဥပပတ္တိနတ် ဝိသုဒ္ဓိနတ်အားဖြင့် သုံးမျိုးသော နတ်တို့ကို အစိုးရတော်မူပေသော နတ်မြတ်ဖြစ်တော် မူပေထသော လူနတ်ပြဟ္မာ သတ္တဝါတို့ကို နတ်ရွာနိဗ္ဗာန်သို့ ရောက်အောင် အတန်တန်သော ဆုံးမမြစ်တားခြင်း၌

ရထားထိန်းသဖွယ် ဖြစ်တော်မူပေထသော ထက်ဝန်းကျင်ကို အကြွင်းမရှိ သိမြင်တော်မူနိုင်သော သဗ္ဗညုတဉာဏ်တော် ရှိတော်မူထသော အရာမက များပြားလှသော ဘုန်းလက္ခဏာတော်နှင့် ပြည့်စုံတော်မူသော အစိန္တေယျ လောကသေဌ်နင်း ထိုတရားမင်းဘုရားကို အကျွန်ုပ်သည် ဤအရိုးတို့ဖြင့်လည်းကောင်း၊ ဤအသက်တို့ဖြင့် လည်းကောင်း လက်ယှက်တင်မိုး ဦးညွတ်လျှိုး၍ ရှိခိုးလည်းလျှောင်း ပုန်းအောင်းမှီခိုရာ အဖြစ်သို့ ရောက်ပါပြီဟု လျှောက်ကြား၏။

ဤသို့သော အကြောင်းဖြစ်အင်ကို မြင်တော်မူသောကြောင့် မြတ်စွာဘုရားသခင်သည် အရှင်ဒေဝဒတ်ကို ရဟန်းပြုတော်မူသည် ဖြစ်သတတ်။ ထိုစကားမှန်၏။ အရှင်ဒေဝဒတ်သည် အကယ်၍ ရဟန်းမပြုသည်ရှိသော် လူဖြစ်၍ဝန်လေးသောကံကို မပြုနိုင်ရာပေ။ ယင်းသို့ ဝန်လေးသော ကံကိုပင် မပြုနိုင်သော်လည်း ရဟန်းမပြုဘဲ နေခဲ့သော်အခါ၌ ဘဝမှထွက်မြောက်ခြင်း အကြောင်းကိုပြုခြင်းငှါ မစွမ်းနိုင်ပေရာ။ ရဟန်းပြုရသည်ဖြစ်၍ ထိုအရှင် ဒေဝဒတ်သည်ဝန်လေးသောကံကို အကယ်၍ကား ပြု၏ရှင့်။ ယင်းသို့ ဝန်လေးသောကံကိုပင်ပြုငြားသော်လည်း ရဟန်းပြုရခြင်းကြောင့် ထိုအရှင်ဒေဝဒတ်သည် ဝဋ်မှထွက်မြောက်ခြင်း အကြောင်းကို ပြုခြင်းငှါ စွမ်းနိုင်လတ္တံ့-ဟု ဤကဲ့သို့သောအကြောင်းဖြစ်အင်ကို ထင်မြင်ရှုစည်ညှုန်းတော်မူသည်ဖြစ်၍ မြတ်စွာဘုရားသည် အရှင်ဒေဝဒတ်ကို ရဟန်းပြုတော်မူပေ၏။

ထိုအရှင်ဒေဝဒတ်သည် ဤကမ္ဘာမှ သင်္ချာတွက်ကိန်း ကပ်တစ်သိန်းထက်၌ အဋ္ဌိဿရ အမည်ရှိသော ပစ္စေကဗုဒ္ဓါ ဖြစ်ပေလတ္တံ့။

ထိုကြောင့် ဋ္ဌကထာ၌---

သော ဟိ ဣတော သတသဟဿ ကပ္ပမတ္ထကေ အဋ္ဌိဿရော-
နာမ ပစ္စေကဗုဒ္ဓေါ ဘဝိဿတိ-

ဟု မိန့်၏။

အနက်ကား။ ။ဟိ တဒေဝ သစ္စံ၊ ထိုစကားသည် မှန်၏။ သော၊ ထိုဒေဝဒတ်သည်။ ဣတော၊ ဤဘဒ္ဒကပ်ကမ္ဘာမှ။ အနာဂတေ၊ နောင်လာလတ္တံ့သော။ သတသဟဿကပ္ပမတ္ထကေ၊ ကပ်တစ်သိန်းထက်၌။ အဋ္ဌိဿရော နာမ၊ အဋ္ဌိဿရ အမည်ရှိသော။ ပစ္စေကဗုဒ္ဓေါ၊ လေးပါးသစ္စာ ဘာသာသင်မြင်သော ပစ္စေကဗုဒ္ဓါ အရှင်သည်။ ဘဝိဿတိ၊ ဖြစ်လတ္တံ့။ ဤကားအနက်။

[ဤနေရာ၌ အရှင်ဒေဝဒတ်၏ အဒလောင်းဥတုဇရုပ်သည် အဘယ်ကဲ့သို့ ဖြစ်လိမ့်မည်ကို ပညာရှင်တို့ ဆင်ခြင်အပ်၏။ ဤကားအမှာ။]

ရှင်ဒေဝဒတ် အဝီစိငရဲ၌ ဖြစ်ခြင်း

ထိုအရှင်ဒေဝဒတ်သည် မြေကြီးအတွင်းသို့ ဆင်းဝင်၍ အဝီစိငရဲ၌ ဖြစ်လေ၏။ ၊ တုန်မလှုပ် မြတ်စွာဘုရား၌ ပြစ်မှားသည်၏ အဖြစ်ကြောင့် မတုန်မလှုပ်သာလျှင်ဖြစ်၍ ခံစားစေသတည်းဟု ယူဇနာ တစ်ရာရှိသော အဝီစိငရဲကြီးအတွင်း၌ ယူဇနာ တစ်ရာလောက် အမြင့်အစောက် ရှိသော ကိုယ်ခန္ဓာသည် ဖြစ်လေ၏။ ဦးခေါင်းသည် နားရွက်စွန်း တိုင်အောင် အထက်သံပြားအမိုး၌ စူးဝင်လေ၏။ ခြေတို့သည် ဖမျက်တိုင်အောင် အောက်အဖို့ဖြစ်သော သံမြေပြင်သို့ စူးဝင်လေ၏။ ထန်းပင်လုံးကြီး ပမာဏရှိသော သံတံကျင်သည် အနောက်နံရံမှ ထွက်၍ ကျောက်ကုန်း၏ အလယ်ကို ဖောက်ခွဲစူးဝင်ပြီးသော် ရင်ဖြင့်ထွက်ပြီးလျှင် အရှေ့နံရံသို့ စူးဝင်၏။ တစ်ချောင်းသော သံတံကျင်သည် တောင်ဘက်ဖြစ်သော နံရံမှထွက်လေ၍ လကျ်ာနံဘေးကို ဖောက်ခွဲစူးဝင်၍ လက်ဝဲနံဘေးဖြင့် ထွက်ပြီးလျှင် မြောက်ဘက်နံရံသို့ စူးဝင်လေ၏။ တစ်ချောင်းသော သံတံကျင်သည်လည်း အထက်ဖြစ်သော သံပြားအမိုးမှ ထွက်လာ၍ ဦးထိပ်ကို ဖောက်ခွဲစူးဝင်ပြီးမှ အောက်အဖို့ဖြင့် ထွက်ပြီးလျှင် အောက်အဖို့၌ ဖြစ်သော သံမြေသို့ စူးဝင်လေ၏။ ဤသို့ ပြအပ်ခဲ့ပြီးသော အစဉ်အတိုင်းအားဖြင့် အရှင်ဒေဝဒတ်သည် ထိုအဝီစိငရဲကြီး၌ မတုန်မလှုပ်သာလျှင် ဖြစ်၍ ခံစားရလေ၏။

ရဟန်းတို့ကလည်း ဤမျှလောက်သော အရပ်သို့လာလျက်လည်း ဒေဝဒတ်သည် မြတ်စွာဘုရားသခင် ကိုယ်တော်မြတ်ကို ဖူးမြော်ခြင်းငှါ မရဘဲသာလျှင် မြေကြီးသို့ ဝင်ရလေသည်ဟူသော စကားကို ဖြစ်စေကြကုန်၏။

သီလဝဆင်မင်း

မြတ်စွာဘုရားသခင် ကိုယ်တော်မြတ်က ချစ်သားရဟန်းတို့ ဒေဝဒတ်သည် ယခုအခါ၌သာလျှင် ငါဘုရား၌ ပြစ်မှားလွန်ကျူးခြင်းကြောင့် မြေကြီးသို့ဝင်ရသည် မဟုတ်ချေသေး ရှေးအခါကာလ၌လည်း ဝင်ရဖူးသည်သာလျှင်တည်းဟု မိန့်တော်မူပြီး၍ ဆင်မင်းဖြစ်တော်မူသော အခါကာလ၌ ခရီးမှားသော ယောကျ်ားကို သက်သာရာကို ရစေ၍ မိမိ၏ကျောက်ကုန်းပေါ်သို့ တင်ပြီးသော် ဘေးမရှိချဉ်းကပ် လူနီးသောအရပ်သို့ ပို့လိုက်သဖြင့် နောက်တဖန် သုံးကြိမ်တိုင်အောင် ပြန်လာ၍ အဖျားဖြစ်သော အဖို့အရပ်၌လည်းကောင်း၊ အလယ်ဖြစ်သော အဖို့အရပ်၌လည်းကောင်း အရင်းဖြစ်သော အဖို့အရပ်၌လည်း

ကောင်း ဤသို့ သုံးပိုင်းသုံးရပ် အစွယ်ကိုတောင်းဖြတ်၍ သုံးကြိမ်မြောက်အကျ အရင်းကို ဖြတ်ပြီးသောကာလ၌ ဘုရားလောင်းဆင်မင်း၏ ပသာဒဇက္ခုဖြင့် ကြည့်ရှုထင်ထင် မြင်ကောင်းသောဒေသကို လွန်ကာမတ္တ ယုတ်မာလှသော ထို ယောကျ်ားအား မဟာပထဝီမြေကြီးသို့ အချည်းနှီးဝင်ရလေသည်ကို ပြတော် မူခြင်းငှါ—

အကတညုဿ ပေါသဿ၊ နိစ္စံ ဝိဝရဒဿိနော။
သဗ္ဗံ စေ ပထဝိံ ဒဇ္ဇာ၊ နေဝ နံ အဘိရာဓယေ—

ဟူသော ကေနိပါတ် သီလဝနာဂရာဇဇာတ်လာ ဂါထာကို ဟောတော်မူ၏။

အနက်ကား။ အကတညုဿ၊ ပြုဖူးသောကျေးဇူးကို မသိထသော။ နိစ္စံ၊ အမြဲ။ ဝိဝရဒဿိနော၊ ဖျက်ဆီးရန်သင့် အခွင့်ကိုသာ ကြည့်ရှုလေ့ရှိထသော။ ပေါသဿ၊ ယောကျ်ားအား။ သဗ္ဗံ၊ ကြွင်းမဲ့ဥဿုံ အလုံးစုံသော။ ပထဝိံ၊ မြေပြင်အလုံး သိမ်းကျုံးပိုင်နှင်း မင်း၏ အဖြစ်ကို။ စေ ဒဇ္ဇာ၊ အကယ်၍ပေးစေကာမူ။ နံ၊ ထိုသူယုတ်မာကို။ နေဝ အဘိရာဓယေ၊ အလိုပြီးလျက် မနှစ်သက်နိုင်ရာသာလျှင်ကတည်း။ ဤကားအနက်။

ဤသို့ သီလဝဆင်မင်းဇာတ်ကို ဟောတော်မူပြီး၍ တဖန် ထိုကဲ့သို့ သဘောရှိသော စကားကိုပင် ဖြစ်စေပြန်သောအရာ၌ ခန္တိဝါဒီရသေ့မြတ် ဖြစ်တော်မူသောအခါ၌ မိမိ၌ ပြစ်မှားပုတ်ခတ်၍ ကလာဗုမင်းကြီးအား မြေကြီးသို့ခွဲဝင်ရသည်အဖြစ်ကို ပြတော်မူခြင်းငှါ ခန္တိဝါဒီဇာတ်ကိုလည်းကောင်း စူဠဓမ္မပါလမင်းသားငယ်ဖြစ်စဉ်အခါ၌ မိမိ၌ ပြစ်မှားပုတ်ခတ် သတ်ဖြတ်သော မဟာပတာပမင်းကြီးအား မဟာပထဝီမြေကြီး၏ အတွင်းသို့သက်ဆင်း၍ ဝင်ရသည်အဖြစ်ကို ပြတော်မူခြင်းငှါ စူဠဓမ္မပါလဇာတ်ကိုလည်းကောင်း ဟောကြားတော်မူ၏။

မဟာပိင်္ဂလဇာတ်

အရှင်ဒေဝဒတ်သည် မြေခွဲမျို၍ မြေ၏အတွင်းသို့ သက်ဆင်းဝင်ရသည် ရှိသော် များစွာသော လူအပေါင်းသည် ကြည်လင်ရွှင်လန်း နှစ်သက်ခြင်း ရှိသည်ဖြစ်၍ တံခွန်, ကုက္ကား ငှက်ပျောင်တို့ကို စိုက်စေပြီးလျှင် ကြာပွင့် ကြာချပ်တို့ဖြင့် အထပ်ထပ် ပြည့်စုံဖွံ့ဖြိုးသော ရေပြည့် ကြာသွတ်အိုးတို့ကို တင်ထား၍ အိုအချင်းတို့ ငါတို့အား လူ၏အဖြစ်ကို အရတော်လေစွတကားဟု ဟစ်ကြားကြွေးကြော် ပြောဆိုကုန်လျက် ကြီးစွာသော ပွဲလမ်းသဘင်ဖြင့် ပျော်ရွှင်ခံစား၏ ထိုသို့သော အကြောင်းဖြစ်အင်ကို မြတ်စွာဘုရားသခင်အား လျှောက်ကြားကုန်၏၊ မြတ်စွာဘုရားသခင်ကိုယ်တော်မြတ်က ချစ်သားရဟန်းတို့

ဤယခုအခါ၌သာလျှင် ဒေဝဒတ်သည် စုတိမနေသေလွန်ရာ၌ များစွာသော လူအပေါင်းသည် နှစ်သက်ကြသည်မဟုတ်သေး ရှေးအခါ၌လည်း နှစ်သက်ဖူးသည်သာလျှင်တည်းဟု မိန့်တော်မူပြီး၍ အလုံးစုံသော လူအပေါင်းအား မချစ်ခင် မနှစ်မြို့အပ်သော ခက်ထန်ကြမ်းကြုတ်သော ဗာရာဏသီပြည်၌ ပိင်္ဂလအမည်ရှိသော မင်းကြီးသည် စုတိမနေ သေလွန်သည်ရှိသော် လူများအပေါင်းအား နှစ်သက်ရွှင်လန်းသည့်၏ အဖြစ်ကို ပြတော်မူခြင်းငှါ—

သဗ္ဗော ဇနော ဟိံသိတော ပိင်္ဂလေန၊
တသ္မိံ မတေ ပစ္စယံ ဝေဒယန္တိ။
ပိယော နု တေ အာသိ အကဏှနေတ္တော၊
ကသ္မာ နု တွံ ရောဒသိ ဒွါရပါလ။

န မေ ပိယော အာသိ အကဏှနေတ္တော၊
ဘာယာမိ ပစ္စာဂမနာယ တဿ။
ဣတော ဂတော ဟိံသေယျ မစ္စုရာဇံ၊
သော ဟိံသိတော အာနယေယျ ပုန ဣဓ—

ဟူသော ဤသို့သော ဒုကနိပါတ် မဟာပိင်္ဂလဇာတ်အလာ ဂါထာတို့ကို ဟောကြားတော်မူ၏။

အနက်ကား။ ။ဒွါရပါလ၊ အချင်းဒွါရပါလ။ ဝါ၊အချင်း တံခါးမှူး။ပိင်္ဂလေန၊ အသင့်သခင် ဘုရင်ရာဇ ပိင်္ဂလမည်သော မင်းသည်။ သဗ္ဗောဇနော၊ ခပ်သိမ်းပြောထူ ဗိုလ်လူအပေါင်းကို။ ဟိံသိတော၊ ရိုက်ပုတ်မောင်းမဲ ညှဉ်းဆဲအပ်၏။ တသ္မိံ၊ ထိုပိင်္ဂလမင်းသည်။ မတေ၊ စုတိမနေ သေလွန်ပြောင်းကြသည် ရှိသော်။ ပစ္စယံ၊ နှစ်သက်ခြင်းကို။ ဝေဒယန္တိ၊ ခံစားကုန်၏။ အကဏှနေတ္တော၊ နား မျက်စိပါ မသက်သာအောင် ခက်မာကြမ်းကြုတ် ပြူးလုပ်မြှက်ထောင် ကြောင်သောမျက်စိရှိသော ပိင်္ဂလကို။ တေ၊ သင်ဒွါရပါလသည်။ ပိယော၊ ချစ်ခင်နှစ်သက် စုံမက်အပ်သည်။ အာသိနု၊ ဖြစ်ရှာလေသလော။ ကသ္မာ၊ အဘယ်ကြောင့်။ တွံ၊ သင်ဒွါရပါလသည်။ ရောဒသိနု၊ စိုးရိမ်ပူဆွေး ငိုကြွေးဘိလေသနည်း။

အကဏှနေတ္တော၊ နား မျက်စိပါ မသက်သာအောင် ခက်မာကြမ်းကြုတ် ပြူးလုပ်မြှက်ထောင် ကြောင်သောမျက်စိရှိသော ပိင်္ဂလကို။ မေ၊ ငါသည်။ ပိယော၊ ချစ်ခင်နှစ်သက် စုံမက်မြတ်နိုးခြင်းသည်။ န အာသိ၊ တရံတဆစ် မဖြစ်ဖူးပါ။ တဿ၊ ထိုပိင်္ဂလ၏။ ပစ္စာဂမနာယ၊ ပြန်၍တဖန် လာပြန်ခြင်းဖြင့်။ ဘာယာမိ၊ တွေးတော၍ လောက် ကြောက်လှပ၏။ ဣတော၊ ဤဘဝမှ။

ဂတော၊ စုတိပြောင်းငြား သေလွန်၍သွားပေသော ပိဂ်လသည်။ မစ္စုရာဇ၊ သေမင်းကို၊ ဟိ သေယျ၊ ညှဉ်းဆဲချောက်လှန့်ရာ၏။ ပုန၊ တဖန်။ ဣဓ၊ ဤ ပစ္စုပ္ပန်ဘဝသို့။ သော၊ ထိုကြမ်းကြုတ်ပါလှ ပိင်္ဂလကို။ အာနေယျ၊ သေမင်း မခံ ပြန်၍ ဆောင်ခဲ့ငြားအံ့။ ဟိ သိတော၊ ပြန်၍တဖန် ညှဉ်းဆဲပြန်မည်သာလျှင် တည်း။ ဤကားအနက်။

သောတာပန်စသည် တည်ခြင်း

ရဟန်းတို့သည် မြတ်စွာဘုရားသခင်ကိုယ်တော်မြတ်သို့ ချဉ်းကပ်ပြီးသော အခါ ဘုန်းတော်ကြီးတော်မူပေသော မြတ်စွာဘုရား။ ယခုအခါ ဒေဝဒတ်သည် အတိအရပ်မှာ ဖြစ်ပါလေသနည်းဟု လျှောက်ထားကြသည်ကာလ ဘုရားသခင် ကိုယ်တော်မြတ်က ချစ်သား ရဟန်းတို့ ဒေဝဒတ်သည် အဝီစိငရဲကြီး၌ ဖြစ်ရလေ သည်ဟူ၍ မိန့်တော်မူလျှင် ဘုန်းတော်ကြီးတော်မူသော မြတ်စွာဘုရား အရှင် ဒေဝဒတ်သည် ဤယခု ပစ္စက္ခဖြစ်သော ပစ္စုပ္ပန်ဘဝ၌ ပူပန်လျက်သာလျှင် လှည့်လည်ရပြီး၍ တဖန် တခုသောဘဝသို့ ပြောင်းကြွ၍ သွားရပြန်ပါသော် လည်း ပူပန်အပ်သော နေရာဌာန၌သာ ဖြစ်ရပြန်လေဘိသည်ဟု ရဟန်းတို့ လျှောက်ထားသဖြင့် မြတ်စွာဘုရားကိုယ်တော်မြတ်က ရဟန်းတို့ ဩော်.... ဟုတ်ပေ၏။ ရဟန်းတို့သည်မူလည်း ဖြစ်စေကုန်။ လူတို့သည်မူလည်း ဖြစ်စေကုန်။ မေ့လျော့၍ နေလေ့ရှိသော သူတို့သည် ပစ္စုပ္ပန်တမလွန် နှစ်တန်သောဘဝတို့၌ ပူပန်ရသည်သာလျှင်တည်းဟု မိန့်တော်မူပြီး၍–

> ဣဓ တပ္ပတိ ပေစ္စ တပ္ပတိ၊
> ပါပကာရီ ဥဘယတ္ထ တပ္ပတိ။
> ပါပံ မေ ကတန္တိ တပ္ပတိ၊
> ဘိယျော တပ္ပတိ ဒုဂ္ဂတိံ ဂတော–

ဟူသော ဂါထာကို ဟောတော်မူ၏။

ထိုဒေသနာဂါထာ၏အဆုံး၌ များစွာကုန်သောသူတို့သည် သောတာပန် စသည် ဖြစ်ကြလေကုန်၏။

ဂါထာ၏အနက်ကား ။ ပါပကာရီ၊ မကောင်းမှုကို ပြုကျင့်လေ့ရှိသောသူ သည်။ ဣဓ၊ ဤပစ္စုပ္ပန်ဘဝ၌၊ တပ္ပတိ၊ ပူပန်ခြကြွဲ ဆင်းရဲရ၏။ ပေစ္စ၊ တမ လွန်လောကာ နောင်ဘဝ၌၊ တပ္ပတိ၊ ၏။ ဥဘယတ္ထ၊ နှစ်ပါးနှစ်တန် ပစ္စုပ္ပန်

တမလွန်ဘဝတို့၌။ တပ္ပတိ၊ ၏။ မေ၊ ငါသည်။ ပါပံ၊ ဒုစ္စရိတ ပါပည်စ်ကျူ မကောင်းမှုကို။ ကတန္တိ၊ ပြုမိလေသည်တကားဟူ၍။ တပ္ပတိ၊ ၏။ ဒုဂ္ဂတိံ ဂတော၊ တမလွန်လောက နောင်ဘဝ၌ ဒုဂ္ဂတိသို့ လားရဘိမှုကား။ ဘိယျော၊ လွန်စွာ။ တပ္ပတိ၊ ၏။ ဤကားအနက်။

ဓမ္မပဒယမကဝဂ်၌ တစ်ဆယ့်နှစ်ခုမြောက်ဖြစ်သော ရှင်ဒေဝဒတ်၏

ဝတ္ထုသည်ကား ဤတွင်ရွေ ပြီးဆုံး၏။

၁၃။ သုမနဒေဝီဝတ္ထု

ဣဓ နန္ဒတိ အစရှိသော ဤသို့သော ဒေသနာ ပါဠ်ဂါထာကို ပြဟ္မာ့,နတ်, လူ သုံးဘုံသူတို့ကို ကြည်ဖြူရွှင်ပြုံး စိတ်နှလုံးဖြင့် **ဆုံးမတော်မူတတ်သော** မြတ်စွာဘုရားသခင်သည် ပြည်ခွင်နရတိ သာဝတ္ထိဟောင်စွန် ဇေတဝန် ရွှေကျောင်း၌ ကိန်းအောင်းတော်မူလျက် သုမနဒေဝီကို အကြောင်းပြုသော အားဖြင့် ဟောကြားတော်မူ၏။

အကြောင်းအတ္ထုပ္ပတ် အစဉ်ကား ဤသို့တည်း

သာဝတ္ထိပြည်ကြီး၌ အနာထပိဏ်သူဌေးကြီး၏ နေအိမ်ဝယ် နေ့တိုင်းနေ့တိုင်း အစဉ်မပြတ် နှစ်ထောင်မျှသောက်ကုန်သော ရဟန်းတို့သည် ဆွမ်းဘုဉ်းပေးတော်မူကြကုန်၏။ ထိုအတူ ဝိသာခါ ဒါယိကာမ၏ နေအိမ်၌လည်း နှစ်ထောင် မျှလောက်ကုန်သော ရဟန်းတော်တို့သည် နေ့တိုင်းမပြတ် ဆွမ်းဘုဉ်းပေးတော် မူကြကုန်၏။ သာဝတ္ထိပြည်ကြီး၌ အကြင်အကြင်သို့သော သူသည် အလှူဒါနကို ပေးလှူခြင်းငှါ အလိုရှိ၏။ ထိုထိုသို့သော သူသည် ထိုနှစ်ဦးကုန်သော ဝိသာခါ အနာထပိဏ်တို့အား အခွင့်ကို ပန်ကြားလျက် ထိုသူနှစ်ဦးတို့၏ ထံမှ အခွင့်ကို ရမှသာလျှင် အလှူဒါနကို ပြုကြရကုန်၏။ အဘယ်ကြောင့်နည်း ဟူမူကား အသင်တို့ ပြုစု လှူဒါန်း လုပ်ကျွေးအပ်သော အလှူမဏ္ဍပ် တင်းကုတ်အိမ်သို့ အနာထပိဏ်သူဌေးကြီးသည် လည်းကောင်း၊ ဝိသာခါ ဒါယိကာမသည် လည်းကောင်း လာရောက်ပါ၏လောဟု မေးသည်ကာလ မလာမရောက်ပေဟု ဆိုသည်ရှိသော် တစ်သိန်းမျှလောက်သော ပစ္စည်းဥစ္စာ အသပြာကို စွန့်လွှတ်၍ ပြုအပ်သော အလှူဒါနပင် ဖြစ်လေငြားသော်လည်း ဤအလှူဒါနမည်သည် အဘယ်သို့သော အလှူဒါနပေနည်းဟု ကဲ့ရဲ့ရှုတ်ချကုန်၏။ နှစ်ဦးကုန်သော ထိုဝိသာခါ အနာထပိဏ်တို့သည်ကား ရဟန်းသံဃာတော်မြတ်၏ **နှစ်သက်** အပ်သည်တို့ကို လည်းကောင်း၊ လျောက်ပတ် သင့်လျော်သော အမှုတို့ကို

လည်းကောင်း အလှူအကြူး အထူးအားဖြင့် သိဝ တ်ကုန်၏။ ထိုအနာထပိဏ်ဍိကသူဌေးတို့သည် ကြည့်ရှု စီရင်အပ်ကုန်သည်ရှိသော် ရဟန်းတို့သည် စိတ်အလိုအားလျော်စွာ ဘုဉ်းပေးသုံးဆောင်တော်မူကြကုန်၏။ ထို့ကြောင့် အလုံးစုံသောသူတို့သည် အလှူဒါနကို လှူဒါန်းကျွေးမွေး ပေးကမ်း ပြုလုပ်လိုသည်ရှိသော် ထိုအနာထပိဏ်ဍိကသူဌေးတို့ကို ခေါ်ငင်ယူဆောင်၍ သွားကြကုန်၏။

ဤသို့ အလှူကို ပြုလုပ်လှူဒါန်းသမျှကို လိုက်၍ ကြည့်ရှုစောင့်မရသောကြောင့် ထိုအနာထပိဏ်ဍိကသူဌေးတို့သည် မိမိ၏ နေအိမ်၌ ရဟန်းတော်တို့ကို လုပ်ကျွေးခြင်းငှါ အခွင့်မရလေကုန်၏။ ထိုသို့ ရဟန်းတော်တို့ကို မိမိတို့ လုပ်ကျွေးခွင့်ကို မရသောကြောင့် ဝိသာခါ ဒါယိကာမသည် အဘယ်သူသည် ငါ၏ နေရာ၌ တည်၍ ရဟန်းသံဃာတော်ကို လုပ်ကျွေးပြုစုနိုင်ပါအံ့နည်းဟု စူးစမ်းဆင်ခြင်သည်ရှိသော် သား၏ သမီးဖြစ်သော မြေးကို မြင်၍ ထိုမြေးမကို မိမိ၏ နေရာ၌ ထား၍ ပြုစုစေ၏။ ထိုသတို့သမီးသည်လည်း အဘွား၏ အိမ်၌ နေလျက် ရဟန်းတော်အပေါင်းအား လုပ်ကျွေးပြုစုပေ၏။

အနာထပိဏ်ဍိက သူဌေးကြီးသည်လည်း ရဟန်းသံဃာတော်တို့အား လုပ်ကျွေးပြုစုသောအရာ၌ မဟာသုဘဒ္ဒါ အမည်ရှိသော မိမိ၏ သမီးအကြီးကို ထားပေ၏။ ထိုသုဘဒ္ဒါသည်လည်း ရဟန်းတော်တို့၏ အမှုကြီးငယ် ရွက်ဆောင်ဖွယ်ရာသောအမှုကိစ္စဟူသမျှကို ရွက်ဆောင်ပြုစုလျက် တရားတော်ကို နာရသည် ရှိသော် သောတာပန်ဖြစ်၍ အမျိုးဖြစ်သော ခင်ပွန်းလင်၏ အိမ်သို့ လိုက်ပါရလေ၏။ ထိုနောက် အနာထပိဏ်ဍိက သူဌေးကြီးသည် ရဟန်း သံဃာတို့အား ပြုစုလုပ်ကျွေးသောအရာ၌ စူဠသုဘဒ္ဒါမည်သော သမီးကို ထားပေ၏။ ထိုစူဠသုဘဒ္ဒါသည်လည်း ရဟန်းသံဃာတော်တို့၏ အမှုကြီးငယ် အသွယ်သွယ်သော ဝေယျာဝစ္စကို ပြုစုလျက် တရားတော်ကို အစဉ်မပြတ် ကြားနာရသဖြင့် သောတာပန်ဖြစ်၍ အမျိုးဖြစ်သော ခင်ပွန်းလင်၏ အိမ်သို့ လိုက်ပါသွားရပြန်လေ၏။

သုမနဒေဝီ

ထိုအခါ ရဟန်းသံဃာတော်တို့ကို ပြုစုလုပ်ကျွေးသော နေရာ၌ သုမနဒေဝီ အမည်ရှိသော သမီးအငယ်ကို ထားပေ၏။ ထိုသုမနဒေဝီသည်ကား တရားတော်မြတ်ကို ကြားနာရသဖြင့် သကဒါဂါမိဖိုလ်သို့ ရောက်၍ ပျိုမျစ်နုနယ်ငယ်ရွယ်သော သတို့သမီး၏ အဖြစ်ဖြင့်သာလျှင် ထိုသို့ သဘောရှိသောမချမ်းမသာ ကျင်နာနှိပ်စက် တက်ပွါး လိုးကျင့်သော အနာကြောင့် အစာအာဟာရ ဖြတ်ခြင်းကို ပြု၍ ဖခင်ကို ဖူးမြင်ခြင်းငှါ အလိုရှိသည်ဖြစ်၍ ဖခင်

ဖြစ်သော အနာထပိဏ်သူဌေးကြီးကို ခေါ်စေ၏။ ထိုအနာထပိဏ် သူဌေးကြီးလည်း တစ်ခုသော အလှူမင်္ဂလာပွဲ တင်းကုပ်၌ နေလျက် သမီး၏ သတင်းစကားကို ကြားသိသောကြောင့် အိမ်သို့ လျင်စွာ ပြန်လာခဲ့၍ ချစ်သမီး သုမနဒေဝီ အသို့နည်းဟုမေးမြန်းပြောဆိုသည်ကာလ သုမနဒေဝီ-က အဘယ်နည်း မောင်ငယ်ဟူသော စကားကို တုံ့ပြန်၏၊ ချစ်သမီးသုမန ယောင်ယမ်းမြည်တမ်းပါသလောဟု မေးသောအခါ မောင်ငယ် မယောင်ယမ်းပါဟု ပြန်ပြော၏။ ချစ်သမီး သုမနဒေဝီ၊ ကြောက်ရွံ့သလောဟု မေးသောကာလ မောင်ငယ် ငါသည် မကြောက်ရွံ့ပါဟု ဤမျှသို့သာ ပြောကြား၍ သတို့သမီးသည် စုတိမနေ သေလွန်ခြင်းကို ပြုလေ၏။

အနာထပိဏ်သူဌေးကြီးသည် သောတာပန်ပင် ဖြစ်လေငြားသော်လည်း သမီးသေလွန်ခြင်းကို စွဲ၍ဖြစ်သော သောကကို သည်းခံခြင်းငှါ မစွမ်းနိုင်သည်ဖြစ်၍ သမီး၏ ရုပကာယအလောင်းကို ဖုတ်ကြည်းသင်္ဂြိုဟ်ခြင်း ကိစ္စကို ပြုစေ၍ မိမိသည် ပြင်းစွာ ငိုကြွေးပြီးသော် မြတ်စွာဘုရား ကိုယ်တော်မြတ်၏ အထံသို့ သွားရောက်လျှင် မြတ်စွာဘုရားကိုယ်တော်မြတ်က မြင်တော်မူ၍ သူဌေးကြီး အဘယ်သို့သော အကြောင်းအခြင်းအရာ နှလုံးမသာဖွယ်အရင်း ဆင်းရဲငြိုငြင်ပင်ပန်းခြင်းရှိသည် ဖြစ်၍ မျက်ရည်ယိုစီးသော မျက်နှာဖြင့် ပြင်းစွာ ပူဆွေးငိုကြွေး၍ လာခဲ့သနည်းဟု မေးတော်မူသည် ရှိသော် ဘုန်းတော်ကြီးသော မြတ်စွာဘုရား တပည့်တော်၏ သမီးငယ်ဖြစ်သော သုမနဒေဝီသည် စုတိမနေ သေလွန်ပြောင်းကြွပါသည်၊ သို့ဖြစ်၍ ဘုရားတပည့်တော် သောကတရားဖြစ်ပွါးငိုကြွေးရပါသည်ဟု လျှောက်ကြားသည်ကာလ—

မြတ်စွာဘုရား ကိုယ်တော်မြတ်က ဒါယကာ သူဌေးကြီး သမီးငယ်သည် သေနယ်ပြောင်းကြွ သည်ကိစ္စမျှဖြင့် အဘယ့်ကြောင့် ငိုကြွေးရသနည်း၊ အလုံးစုံသော သတ္တဝါတို့သည် မလွဲကေန် အမှန်သေလွန်ကြရကုန်သည် မဟုတ်တုံလောဟု မိန့်တော်မူသောအခါ အနာထပိဏ်သူဌေးကြီးက ဘုန်းတော်ကြီးတော်မူသော မြတ်စွာဘုရား ဤသတ္တဝါတို့သည် မချွတ်မလွဲ အမြဲသေရသည် အဖြစ်ကို တပည့်တော် သိမြင်ပါ၏။ ဤသို့ သဘောရှိသော အရှက်အကြောက် ဟိရိဩတ္တပ္ပတရားနှင့် ပြည့်စုံလှသော တပည့်တော်၏ သမီးသည် သေခါနီးကာလ၌ သတိကို ရှေးရှု တည်စေအံ့သောငှါ မစွမ်းနိုင်သည်ဖြစ်၍ ယောင်ယမ်းမြည်တမ်းလျက် သေလွန်ရပါသည်။ ထိုကြောင့် အရေအတွက် အတိုင်းအရှည်မဲ့၊ အလွန်ကြီးကျယ်စွာသော နှလုံးမသက်သာခြင်း တရားသည် တပည့်တော်အား ဖြစ်ပွါးပါသည် လျှောက်လျှင်—

မြတ်စွာဘုရားသခင်က ဒါယကာ သူဌေးကြီး အသင့်သမီး သုမနဒေဝီ ဆိုမြည်ယောင်ယမ်းအပ်သော စကားသည်ကား အဘယ်သို့နည်းဟု မေးတော်မူလျှင်—

ဘုန်းတော်ကြီးတော်မူလှသော မြတ်စွာဘုရား တပည့်တော်သည် ချစ်သမီး သုမန-ဟု ရှေးဦး ခေါ်လိုက်ပါသည်၊ ထိုအခါ တပည့်တော်၏ သမီးငယ်သည် တပည့်တော်ကိုပင် အဘယ်နည်း မောင်ငယ်ဟူ၍ စကားတုံ့ကို ပြန်ပါသည်။ ထိုနောက် ချစ်သမီး သုမနဒေဝီ ယောင်ယမ်း မြည်တမ်းသလောဟု မေး ပြန်သောကာလ မောင်ငယ် မမြည်တမ်း မယောင်ယမ်းပါဟု ပြန်ဆိုပါသည်၊ ကြောက်ရွံ့ပါသလော ချစ်သမီး သုမနဒေဝီဟု မေးပြန်သည်ကာလ မကြောက် ရွံ့ပါ မောင်ငယ်ဟု ပြန်ပြောပါသည်၊ ဤမျှလောက်သောစကားကို ပြောဆိုပြီး သောအခါ စုတိမနေ သေလွန်ခြင်းကို ပြု၍ သွားပါသည်ဟု လျှောက်ထား၏။

ထိုအခါ အနာထပိဏ် သူဌေးကြီးကို မြတ်စွာဘုရား ကိုယ်တော်မြတ်က သူဌေးကြီး အသင်၏ သမီးသည် ယောင်ယမ်းမြည်တမ်းသည်မဟုတ်ဟု မိန့်တော် မူလျှင် ဘုန်းတော်ကြီး တော်မူသော မြတ်စွာဘုရား ထိုသို့ မမြည်တမ်း မယောင်ယမ်းပါလျှင် အဘယ့်ကြောင့် မောင်ငယ်ဟု ပြောဆို ခေါ်ဝေါ်ပါ သနည်းဟု လျှောက်ထားလျှင် မြတ်စွာဘုရားကိုယ်တော်မြတ်က ဒါယကာ အနာ ထပိဏ်သူဌေးကြီး အသင်၏သမီးငယ်ဖြစ်သော သုမနဒေဝီသည် အသင်သူဌေး ကြီးထက် မဂ်ဖိုလ်တို့ဖြင့် ကြီးပေ၏။ သူဌေးကြီး အသင်သည်ကား သောတာပန် သာ ဖြစ်လေသည်။ အသင်၏ သမီးငယ်သည်ကား သကဒါဂါမိဖိုလ်၌ တည်လေ သည်၊ ဤသို့ မဂ်ဖိုလ်တို့ဖြင့် ကြီးသည် အဖြစ်ကြောင့် အသင် သူဌေးကြီးကို မောင်ငယ်ဟု ခေါ်လေသည်ဟု မိန့်တော်မူသောအခါ အနာထပိဏ်သူဌေးကြီးက ဤသို့ဟုတ်ပါပေသလော မြတ်စွာဘုရားဟု လျှောက်ကြားသဖြင့် ဤသို့ ဟုတ်မှန် ပေ၏ဟု မိန့်တော်မူလျှင် အရှင်ဘုရား တပည့်တော်၏ သမီးငယ်ဖြစ်သော သုမန ဒေဝီသည် ယခုအခါ အဘယ်အရပ်၌ ဖြစ်ပါလေသနည်းဟု လျှောက်ကြားသည် ကာလ ဒါယကာသူဌေးကြီး တုသိတာနတ်ပြည်၌ ဖြစ်လေသည်ဟု မိန့်တော် မူလျှင် ဘုန်းတော်ကြီးတော်မူပေသောမြတ်စွာဘုရား တပည့်တော်၏သမီးသည် မျက်မှောက်ပစ္စက္ခဖြစ်သော ဤပစ္စုပ္ပန်ဘဝ၌ ဆွေမျိုးတို့၏ အလယ်ဖြစ်သော အကြား၌ နှစ်သက် ကြီးပွါး ပျော်ပါးလှည့်လည်၍ ဤပစ္စုပ္ပန်ဘဝမှ ပြောင်းကြွ သေလွန်၍ သွားပြန် ပါသော်လည်း နှစ်သက် ရွှင်လန်း စံမြန်းဖွယ် ကောင်း မြတ်သောနေရာ၌သာလျှင် ဖြစ်ပါလေသည်ဟု လျှောက်ထား၏။ ထိုအခါ ဘုရား သခင်ကိုယ်တော်မြတ်က အနာထပိဏ် သူဌေးကြီးကို ဪ ဟုတ်ပေ၏ သူဌေးကြီး မမေ့မလျော့သော သူတို့မည်သည်ကား လူတို့သည်မူလည်း

ဖြစ်စေကုန်၊ ရဟန်းသည်မူလည်း ဖြစ်စေကုန်။ ဤပစ္စုပ္ပန်လောက ပစ္စက္ခဘဝ၌ လည်းကောင်း၊ တမလွန်လောက နောင်ဘဝ၌ လည်းကောင်း နှစ်သက်ပျော်ပါး ခံစားရကုန်သည်သာလျှင်တည်းဟူ၍ မိန့်တော်မူပြီး၍——

သောတာပန် တည်ကြခြင်း

ဣဓ နန္ဒတိ ပေစ္စ နန္ဒတိ၊
ကတပုညော ဥဘယတ္ထ နန္ဒတိ။
ပုညံ မေ ကတန္တိ နန္ဒတိ။
ဘိယျော နန္ဒတိ သုဂတိံ ဂတော-

ဟူသော ဂါထာကို ဟောကြားတော်မူ၏။

အနက်ကား။ ။ကတပုညော၊ ပြုစုဆည်းပူးအပ်ပြီးသော ကုသိုလ်ကောင်းမှုရှိသော သူသည်။ ဣဓ၊ ယခုပစ္စက္ခ ဤပစ္စုပ္ပန်လောက၌။ နန္ဒတိ၊ နှစ်သက် ရွှင်လန်း စံမြန်းရ၏။ ပေစ္စ၊ တမလွန်လောက နောင်ဘဝ၌။ နန္ဒတိ၊ ၏။ ဥဘယတ္ထ၊ နှစ်ပါးနှစ်တန် ပစ္စုပ္ပန်တမလွန်တို့၌။ နန္ဒတိ၊ ၏။ မေ၊ ငါသည်။ ပုညံ၊ နှလုံးဖြူစင် ကြည်ရွှင်နှစ်မြို့ ကုသိုလ်ကောင်းမှုကို။ ကတန္တိ၊ ဆည်းပူး ပြုမိလေသည်တကား ဟူ၍။ နန္ဒတိ၊ ၏။ သုဂတိံ ဂတော၊ သေရွာ ပြောင်းကြွ သုဂတိဘဝသို့ လားရသိမူကား။ ဘိယျော၊ လွန်စွာ။ နန္ဒတိ၊ ၏။ ဤကား အနက်။

ဤဒေသနာ ပါဠိဂါထာ၏ အဆုံး၌ များစွာကုန်သော သူတို့သည် သောတာပန် စသည် ဖြစ်ကြလေကုန်၏။

ဓမ္မပဒယမကဝဂ်၌ တစ်ဆယ့်သုံးခုမြောက် ဖြစ်သော သုမနဒေဝီ၏ဝတ္ထု စကားအစဉ်ကား ဤတွင်ရွေ့ ပြီး၏။

၁၄။ နှစ်ပါးကုန်သော အဖော်ဖြစ်ကုန်သော ရဟန်းတို့ဝတ္ထု

ဗဟုမ္ပိ စေ-အစရှိသော ဤဓမ္မဒေသနာ ပါဠိဂါထာကို မြတ်စွာဘုရား ကိုယ်တော်မြတ်သည် ဇေတဝန်ကျောင်းရပ်၌ ချဉ်းကပ် ရှင်ပြုံး သီတင်းသုံး နေတော်မူလျက် အပေါင်းအဖော် ဖြစ်ကုန်သော နှစ်ပါးကုန်သော ရဟန်းတို့ကို အကြောင်းပြုသောအားဖြင့် ဟောကြားတော်မူ၏။

အကြောင်း အတ္ထုပ္ပတ် အစဉ်ကား ဤသို့တည်း

သာဝတ္ထိပြည်၌ နေလေ့ရှိကုန်သော အဖော် အဆွေခင်ပွန်း ချစ်ကျွမ်းဝင်သော နှစ်ယောက်ကုန်သော အမျိုးကောင်းသားတို့သည် ကျောင်းတော်သို့ သွားပြီးလျှင် မြတ်စွာဘုရား ဟောတော်မူအပ်သော တရားတော်ကို ကြားနာရသည် ဖြစ်၍ ကာမဂုဏ်တို့ကို စွန့်ပစ် ပယ်ခွါ သာသနာတော်၌ ရှေးရှု ရင်ပေးလျက် ရဟန်းပြုကြကုန်ပြီးလျှင် ငါးဝါတို့ပတ်လုံး ဆရာဥပဇ္ဈာယ်တို့၏ အထံ၌ နေ၍ မြတ်စွာဘုရား ကိုယ်တော်မြတ်၏ ထံရပ်သို့ ချဉ်းကပ်ပြီးလျှင် သာသနာတော်၌ ရွက်ဆောင်ဖွယ်ရာသော ဓုရကို မေးလျှောက်၍ ဂန္ထဓုရကို လည်းကောင်း၊ ဝိပဿနာဓုရကိုလည်းကောင်း အကျယ် ဝိတ္ထာရအားဖြင့် ကြားနာရပြီး၍ တစ်ယောက်သော ရဟန်းသည် ဘုန်းတော် ကြီးတော်မူလှ ပေသော မြတ်စွာဘုရား တပည့်တော်သည် အရွယ်ဝုစို ကြီးရင့်သော ကာလ၌ ရဟန်း ပြုရသောကြောင့် ဂန္ထဓုရကိုကား ရွက်ဆောင်ခြင်းငှါ မစွမ်းနိုင်၊ ဝိပဿနာဓုရကို ဖြည့်ပါတော့အံ့ဟု အရဟတ္တဖိုလ် တိုင်အောင်သော ဝိပဿနာ ဓုရကို မိန့်မြွက် ဟောကြားပါမည့် အကြောင်းကို တောင်းပန် လျှောက်ထား မှတ်သား နာယူလျက် မပျက်မလပ် အထပ်ထပ် စေ့ဆော် လုံ့လဝီရိယကို ပြုသောကြောင့် ပဋိသမ္ဘိဒါတို့နှင့်တကွ အရဟတ္တဖိုလ်သို့ ရောက်လေ၏။

ဤမှတပါး ဖြစ်သော အဖော် ရဟန်းသည်ကား ငါသည် ဂန္ထဓုရကို ဖြည့်ခြင်းငှါ စွမ်းနိုင်၏ဟု ကြံ၍ အစဉ်အတိုင်းအားဖြင့် ပိဋကသုံးပုံတည်း ဟူသော ဘုရားစကားတော်ကို သင်ယူ၍ ရောက်ရာ ရောက်ရာ အရပ်၌ တရားစကားကို ဟောကြားတော်မူ၏။ သရဘညဝတ်ကို ရွတ်၏။ ငါးရာကုန်သော ရဟန်းတို့အား ဘုရားစကားတည်း ဟူသော တရားတော်ကို ချပို့လျက် လှည့်သည်၏။ တစ်ဆယ့်ရှစ်ရပ်ကုန်သော ဂိုဏ်းကြီးတို့၏ ဆရာသည် ဖြစ်၏။ ရဟန်းတို့သည် မြတ်စွာဘုရား အထံတော်၌ ကမ္မဋ္ဌာန်းကို သင်ယူ၍ ဤမှတပါး ဖြစ်သော ဝိပဿနာဓုရကို ဆောင်သော ရဟန္တာမထေရ်၏ အထံသို့ သွား၍ ထိုမထေရ်၏ ဩဝါဒ၌ တည်လျက် အရဟတ္တဖိုလ်သို့ ရောက်ကြ ကုန်သည်ရှိသော် မထေရ်ကို ရှိခိုး၍ အရှင်ဘုရားတပည့်တော်တို့သည် ဆရာ ဖြစ်တော်မူသော မြတ်စွာဘုရားကို ဖူးမြော်ခြင်းငှါ အလိုရှိပါကုန်သည်ဟူ၍ ခွင့်ပန်လျှောက်ကြားကုန်၏။ မထေရ်သည်လည်း ငါ့ရှင်တို့ သွားကြလေလော့ ငါ၏ စကားဖြင့် မြတ်စွာဘုရားကိုယ်တော်မြတ်ကို ရှိခိုးပြီး၍ ရှစ်ကျိပ်ကုန်သော မထေရ်တို့ကိုလည်း ရှိခိုးကြပါကုန်လော့၊ငါ၏အဖော်ဖြစ်သော မထေရ်ကိုလည်း တပည့်တော်တို့၏ ဆရာသည် အရှင်မြတ်ကို ရှိခိုးလိုက်ပါသည်ဟု လျှောက်ကြား လေကုန်လော့ဟု မှာထားပြီးလျှင် လွှတ်လိုက်၏။

ထိုရဟန်းတို့သည် မြတ်စွာဘုရားကျောင်းတော်သို့ သွား၍ မြတ်စွာဘုရားကိုယ်တော်မြတ်ကိုလည်းကောင်း၊ ရှစ်ကျိပ်ကုန်သော မဟာထေရ်တို့ကိုလည်းကောင်း ဦးတင်ညွတ်လျှိုး ရှိခိုးကြိုးသော် ဂန္ထဓုရမထေရ်ကို ရှိခိုး၍ အရှင်ဘုရား–တပည့်တော်တို့၏ ဆရာသည် အရှင်မြတ်တို့ကို ရှိခိုးလိုက်ပါသည်ဟု၍ ဂန္ထဓုရကို ဆောင်သော အဖော်ဖြစ်သော ရဟန်းအား လျှောက်ကြားကုန်၏။ ထိုဂန္ထဓုရကို ဆောင်သော ရဟန်းကလည်း အသင်တို့ဆရာသည် အဘယ်အမည်ရှိသောသနည်းဟု မေးသည် ရှိသော် အရှင်မြတ်တို့၏ အဖော်ဖြစ်သောရဟန်းပါဟု ဆိုကြကုန်၏။

ဂန္ထဓုရပုဂ္ဂိုလ် မှားယွင်းချက်

ဤသို့လျှင် အဖန်တလဲလဲ အမြဲမပြတ် သတင်းစကားကို စေလွှတ်အပ်သည်ရှိသော် ဂန္ထဓုရကိုဆောင်သော ထိုရဟန်းသည် အနည်းငယ်မျှသော ကာလကိုသည်းခံ၍ နောက်အဖို့ကာလ၌ သည်းခံအံ့သောငှါ မစွမ်းနိုင်သည်ဖြစ်၍ တပည့်တော်တို့၏ ဆရာသည် အရှင်မြတ်တို့ကို ရှိခိုးလိုက်ပါသည်ဟူ၍ လျှောက်သည်ရှိသော် အသင်တို့ဆရာဖြစ်သော ထိုသူသည် အဘယ်သူနည်းဟု မေးဆိုလျှင် အရှင်မြတ်တို့၏ အဖော် အဆွေခင်ပွန်းပါဟု ရဟန်းတို့ လျှောက်သောအခါ အဘယ်နည်း၊ အသင်တို့သည် ထိုရဟန်း၏ အထံ၌ သင်ကြားအပ်သလော၊ ဒီဃနိကာယ်စသည်တို့တွင် အမှတ်မရှိ တစ်ပါးပါးသော နိကာယ်ကိုဟည်း သင်ယူသလော၊ ပိဋကသုံးပုံတို့တွင် တစ်ပုံပုံသော ပိဋကတ်ကိုတည်း သင်ယူသလောဟု မေးဆိုပြီးလျှင် လေးပါဒမျှရှိသော ဂါထာကိုလည်း မသိမမြင်၊ ပံသုကူလသင်္ကန်းကို ကောက်ယူ၍ ရဟန်းပြုသောကာလ၌သာလျှင် တောသို့ဝင်၍ များစွာကုန်သော အတွင်းနေ တပည့်ဘိုကို ရပေ၏တကား။ ထိုရဟန်း၏ လာသောအခါ ငါသည် ပြဿနာကို မေးခြင်းငှါ သင့်အပ်၏ဟု ကြံ၏။

ထိုသို့ကြံပြီးသည်မှ နောက်အဖို့၌ မထေရ်သည် မြတ်စွာဘုရားကိုယ်တော်မြတ်ကို ဖူးမြော်ခြင်းငှါ လာခဲ့သည် ရှိသော် အဖော်ဖြစ်သော မထေရ်၏ အထံ၌ သပိတ်သင်္ကန်းကို ထားလျက် သွားပြီးလျှင် မြတ်စွာဘုရားကိုယ်တော်မြတ်ကိုလည်းကောင်း၊ ရှစ်ကျိပ်ကုန်သော မဟာထေရ်တို့ကိုလည်းကောင်း ရှိခိုးပြီး၍ အဖော်ဖြစ်သော မဟာထေရ်၏ နေရာဌာနသို့ ပြန်လည်၍ လာခဲ့၏။ ထိုအခါ မထေရ်အား ဝတ်ကြီးဝတ်ငယ်ကို ပြုစေပြီးလျှင် ထပ်တူထပ်မျှ ပမာဏရှိသော နေရာကို ယူ၍ အမေးပုစ္ဆာ ပြဿနာကို မေးအံ့ဟု ထိုင်နေ၏။

ပြဿနာမေးတော်မူခြင်း

ထိုခဏ၌ မြတ်စွာဘုရားသခင်သည် ဤဂန္ထဓုရကို ဆောင်သော ရဟန်းသည် ဤသို့သဘောရှိသော ငါဘုရားသားတော်ကို ညှဉ်းပန်း၍ ငရဲ၌ ဖြစ်လေရာ၏ဟု

မြင်တော်မူသဖြင့် ထိုရဟန်း၌ အစဉ်သနားသော စိတ်ရှိတော်မူသည် ဖြစ်၍ ကျောင်းစဉ်လှည့်ခြင်းကို လှည့်လည်တော်မူဘိသကဲ့သို့ ထိုရဟန်းတို့၏ ထိုင်နေရာ အရပ်သို့ ကြွတော်မူ၍ ခင်းထားအပ်သော မြတ်စွာဘုရားသခင်၏ နေရာ၌ ထိုင်နေသီတင်းသုံးတော်မူ၏။

[ထိုစကားမှန်၏။ ထိုထိုသို့သော အရပ်တို့၌ ထိုင်နေကုန်သော ရဟန်းတို့သည် မြတ်စွာဘုရားသခင် ကိုယ်တော်မြတ်၏ နေရာကို ခင်းထား၍သာ နေကြကုန်၏။ ထို့ကြောင့် မြတ်စွာဘုရားသခင်သည် ပကတိခင်းထားအပ်သော နေရာ၌သာလျှင် ထိုင်နေသီတင်းသုံးတော်မူ၏။ ထို့ကြောင့် ဋ္ဌကထာ၌—"တဟ္တ တတ္ထ နိသီဒန္တာ ဟိ ဘိက္ခူ ဗုဒ္ဓါသနံ ပညာပေတွာဝ နိသီဒန္တိ၊ တေန သတ္ထာ ပကတိပညတ္တေယေဝ အာသနေ နိသီဒိ"ဟု မိန့်တော်မူ၏။

အနက်ကား။ ။ဟိ-တဒေဝ သစ္စံ၊ ထိုစကားသည်မှန်၏။ တတ္ထ တတ္ထ၊ ထိုထိုသို့သော အရပ်၌။ နိသီဒန္တာ၊ ထိုင်နေကုန်သော။ ဘိက္ခူ၊ ရဟန်းတို့သည်။ ဗုဒ္ဓါသနံ၊ မြတ်စွာဘုရား ကိုယ်တော်မြတ်၏ နေရာကို။ ပညာပေတွာဝ၊ ခင်း၍သာလျှင် (ဝါ) ခင်းစေ၍သာလျှင်။ နိသီဒန္တိ၊ ထိုင်နေကြကုန်၏။ တေန၊ ထို့ကြောင့်။ သတ္ထာ၊ သုံးလူ့မြတ်ဖျား ဆရာဖြစ်သော ဘုရားသည်။ ပကတိပညတ္တေယေဝ၊ ပကတိခင်းထားမြဲ တိုင်းသာလျှင် ဖြစ်သော။ အာသနေ၊ ဘုရားနေရာ၌။ နိသီဒိ၊ ထိုင်နေသီတင်းသုံးတော်မူ၏။ ဤကား အနက်။]

ယင်းသို့ထိုင်နေ သီတင်းသုံးတော်မူပြီး၍ မြတ်စွာဘုရားသခင်သည် ဂန္ထဓုရကို ဆောင်သော ရဟန်းကို ပဌမစျာန်၌ အမေးပုစ္ဆာ ပြဿနာကို မေးတော်မူ၍ ထိုရဟန်းက ဖြေဆိုသည်ရှိသော် ဒုတိယစျာန်ကို အစပြု၍ ရှစ်ပါးကုန်သော သမာပတ်တို့၌လည်းကောင်း ရုပ်နာမ်တို့၌လည်းကောင်း အမေးပုစ္ဆာပြဿနာကို မေးတော်မူ၏။ ဂန္ထဓုရကို ဆောင်သော ရဟန်းသည်လည်း အလုံးစုံသော မေးသမျှကို ဖြေဆို၍ ပြ၏။

ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသခင်သည် ထိုရဟန်းကို သောတာပတ္တိမဂ်၌ အမေးပုစ္ဆာပြဿနာကို မေးတော်မူ၏၊ ထိုရဟန်းသည် တစ်စုံတစ်ခုကိုမျှ ဖြေဆိုခြင်းငှါ မစွမ်းနိုင်၊ထိုသို့ ဂန္ထဓုရကိုဆောင်သောရဟန်း မဖြေဆိုနိုင်သောကာလမှ ရဟန္တာ ဖြစ်ပြီးသော ဝိပဿနာဓုရ ဆောင်သော မထေရ်ကို လှည့်၍ မေးတော်မူပြန်၏။ မထေရ်သည် ဖြေဆို၏။ မြတ်စွာဘုရားသခင်သည် ကောင်းလှပေ၏ ကောင်းလှ

ပေ၏ ချစ်သားရဟန်းဟု ကောင်းချီးပေးတော်မူသဖြင့် အလွန်နှစ်သက်တော်မူ၍ ကြွင်းသော မဂ်တို့၌ အစဉ်အတိုင်းသော အမေးပုစ္ဆာပြဿနာကို မေးတော်မူ၏၊ ဂန္ထဓုရကို ဆောင်သော ရဟန်းသည် တစ်စုံတစ်ခုကိုမျှသော်လည်း ဖြေဆိုခြင်းငှါ မစွမ်းနိုင်၊ ရဟန္တာဖြစ်သော မထေရ်သည်ကား မေးတိုင်းမေးတိုင်းသော အမေးပုစ္ဆာပြဿနာကို ဖြေဆို၏။ ရှေးနည်းအတူ လေးပါးကုန်သော အရာတို့၌လည်း ထိုရဟန္တာမထေရ်အား ကောင်းချီးကို ပေးတော်မူ၏၊ မြတ်စွာဘုရား ကောင်းချီး ပေးတော်မူသော ထိုအသံကြား၍ ဘုမ္မစိုးနတ်တို့ကို အစပြု၍ ပြဟ္မာ့ပြည်တိုင်အောင် အလုံးစုံကုန်သော နတ်ပြဟ္မာ အပေါင်းတို့သည်လည်းကောင်း၊ နဂါးဂဠုန်တို့သည်လည်းကောင်း ကောင်းချီးကို ပေးကြကုန်၏။

သောတာပန် စသည်တည်ခြင်း

ထိုသို့ ကောင်းချီးပေးသည်ကို ကြားသောကာလ ဂန္ထဓုရကို ဆောင်သော မထေရ်အတွင်းနေ တပည့်တို့သည် လည်းကောင်း၊ အတူနေ တပည့်တို့သည် လည်းကောင်း မြတ်စွာဘုရားသခင်ကို ကဲ့ရဲ့ရှုတ်ချကုန်၏၊ "ဤအမှုသည်ကား အသို့နည်း၊ မြတ်စွာဘုရားသည် တစ်စုံတစ်ခုကိုမျှ မသိသော သက်ကြီးရွယ်ရင့်ဖြစ်သော မထေရ်အား လေးပါးကုန်သော အရာတို့၌ ကောင်းချီးကို ပေးတော်မူလေသည်။ အလုံးစုံသော ပရိယတ်ကို ဆောင်တော်မူသော ငါးရာကုန်သော ရဟန်းတို့၏ အမှူးဖြစ်သော ငါတို့၏ ဆရာမှူကား ချီးမွမ်းခြင်းကိုမျှသော်လည်း မပြု" ဟု ကဲ့ရဲ့ရှုတ်ချကုန်၏။

ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသခင်သည် ထိုရဟန်းတို့ကို ချစ်သားရဟန်းတို့ အသင်တို့သည် အဘယ်သို့သော စကားတို့ကို ပြောဆိုကြသနည်းဟု မေးတော်မူ၍ ထိုအကြောင်းကို ကြားလျှောက်ကြကုန်သည်ရှိသော် ချစ်သားရဟန်းတို့-အသင်တို့၏ ဆရာသည် ငါဘုရား၏ သာသနာတော်၌ အဖိုးအခဖြင့် နွားတို့ကို စောင့်ရှောက်ထိန်းကျောင်းရသောသူနှင့်တူ၏၊ ငါ၏သားတော်သည်ကား အလိုရှိတိုင်း ငါးပါးကုန်သော အရသာရှိကုန်သော် နွားနို့တို့ကို သုံးဆောင် စားသောက်ရသော နွားရှင်နှင့်တူလေသည်ဟူ၍ မိန့်တော်မူပြီး၍ —

ဗဟုမ္ပိ စေ သံဟိတ ဘာသမာနော။
န တက္ကရော ဟောတိ နရော ပမတ္တော။
ဂေါပေါ၀ ဂါဝေါ ဂဏယံ ပရေသံ၊
န ဘာဂဝါ သာမညဿ ဟောတိ။

အပ္ပမ္ပိ စေ သံဟိတ ဘာသမာနော၊
ဓမ္မဿ ဟောတိ အနုဓမ္မစာရီ။
ရာဂဉ္စ ဒေါသဉ္စ ပဟာယ မောဟံ၊
သမ္မပ္ပဇာနော သုဝိမုတ္တစိတ္တော။
အနုပါဒိယာနော ဣဓ ဝါ ဟုရံ ဝါ၊
သ ဘာဂဝါ သာမညဿ ဟောတိ–

ဟူသော ဂါထာတို့ကို ဟောတော်မူ၏။

ထိုဒေသနာဂါထာတို့၏ အဆုံး၌ များစွာကုန်သော သူတို့သည် သောတာပန်စသည် ဖြစ်လေကုန်၏။

အနက်ကား၊၊ ။ယော နရော၊ အကြင် တစ်စုတစ်ယောက်သော သူသည်။ သံဟိတံ၊ အစီးအပွါး များခြင်းရှိသော ပိဋကသုံးပုံကို။ ဗဟုံ၊ အကြိမ်များစွာ။ ဘာသမာနောပိ၊ သင်ကြားပို့ချ ပြသပြောဟော ငြားသော်လည်း။ ပမတ္တော၊ သတိမေ့လျော့ ပေါ့တန်သည်ဖြစ်၍။ တက္ကရော၊ ပြုသင့်ပြုအပ်ပြုထိုက်သော အနိစ္စ စသည်ဖြင့် နှလုံးသွင်းခြင်းကို ပြုသည်။ စေ န ဟောတိ၊ အကယ်၍ မဖြစ်ခဲ့ငြားအံ့။ ဧဝံ သတိ၊ ဤသို့မဖြစ်ခဲ့သည်ရှိသော်။ သော နရော၊ ထိုသူသည်။ ဂေါပေါ၊ အခယူစား နွားကျောင်းသားသည်။ ဂါဝေါ၊ မိမိကျောင်းငြား နွား အများတို့ကို။ ဂဏယံ-ဂဏယန္တော၊ မပျောက်မပျက် စေ့အောင်ရေတွက်လျက်။ ပရေသံ၊ နွားရှင်ဖြစ်ငြား သူတပါးတို့အား၊၊ နိယျာဒေတိ ဣဝ၊ ပြန်၍ တဖန်ဆောင်နှင်းအပ်နှံရသကဲ့သို့။ ပရေသံ၊ ကျင့်လိုဆန္ဒ ရှိကြသူပေါင်းသူတော်ကောင်းတို့အား။ နိယျာဒေတိ၊ ဆောင်နှင်းသင့်ရေး အပ်ပေးလိုက်ရ၏။ သောနရော၊ ပြောဆိုခြင်းများ အကျင့်ပါးသော ထိုသူသည်။ သာမညဿ၊ မဂ်ဖိုလ်အထူး ရဟန်းကျေးဇူး၏။ ဘာဂဝါ၊ အဖို့ရှိသည်။ န ဟောတိ၊ မဖြစ်။

ယော နရော၊ အမှတ်မထင် အကြင် တစ်စုံတစ်ယောက်သော သူသည်။ သံဟိတံ၊ အကျိုးစီးပွါး များသည်ဆင်ရှား ဘုရား စကားတော်ကို။ အပ္ပံ ဘာသမာနောပိ၊ အနည်းငယ် သင်ကြား ပို့ချပြသပြောဟောငြားသော်လည်း။ ဓမ္မဿ၊ တရားတော် အား။ အနုဓမ္မစာရီ၊ လျော်သော စတုပါရိသုဒ္ဓိ သီလ စတင်တေရသစသော တရားကို ကျင့်သည်။ စေ ဟောတိ၊ အကယ် စင်စစ်ဖြစ်ခဲ့အံ့။ ဧဝံ သတိ၊ ဤသို့ဖြစ်ခဲ့သည်ရှိသော်။ သော နရော၊ ထိုသူသည်။ ရာဂဉ္စ၊ အလွန်တပ်မက် နှစ်သက်တတ်သော တဏှာကိုလည်းကောင်း။ ဒေါသဉ္စ၊ ပြစ်မှားတတ်သော ဒေါသကိုလည်းကောင်း။ မောဟဉ္စ၊ တွေဝေတတ်သော မောဟကိုလည်းကောင်း။ ပဟာယ၊ ပယ်စွန့်၍။ သမ္မပ္ပဇာနော၊ ကောင်းစွာ အပြား

ဒ ား ဖြင့် သိသည်ဖြစ်၍။ သုဝိမုတ္တစိတ္တော၊ တဒင်္ဂဝိက္ခမ္ဘန သမုစ္ဆေဒ ပဋိပဿဒ္ဓိ နိဿရဏ ဝိမုတ္တိတို့ဖြင့် ကောင်းစွာလွတ်သော စိတ်ရှိသည် ဖြစ်၍။ ဣမ ဝါ၊ ပစ္စုပ္ပန်လောက ဤဘဝ၌လည်းကောင်း။ ဟုရံ ဝါ၊ တမလွန်လောက နောင်ဘဝ၌လည်းကောင်း။ အနုပါဒိယာနော၊ ဒိဋ္ဌိတဏှာဖြင့် ပြင်းစွာ စွဲလမ်းခြင်း မရှိသည်။ ဟောတိ၊ ၏။ သော နရော၊ ထိုသူသည်။ သာမညဿ၊ မဂ်ဖိုလ်အထူး ရဟန်းကျေးဇူး၏။ ဘာဂဝါ၊ အဖို့ရှိသည်။ ဟောတိ၊ ၏။ ဤကား အနက်။

ဓမ္မပဒယမကဝဂ်၌ တစ်ဆယ့်လေးခုမြောက်သော နှစ်ပါးကုန်သော အဖော်ဖြစ်ကုန်သော ရဟန်းတို့၏ ဝတ္ထုစကားအစဉ်ကား ဤတွင်ရွေ ပြီး၏။

ဣတိ ရန်ကုန်တိဝ္ယနဂရဿ တိဂုမ္ဘစေတိယဿ ဥတ္တရာယာနုဒိသာယ ပတိဋ္ဌိတေ မဟာအာရညိကဝိဟာရေ ဝသတာ စန္ဒိမာတိလဒ္ဓနာမေန အဋ္ဌဝဿိ- ကေန ဂဏဝါစကေန ဘိက္ခုနာ မရမ္မဘာသာယ ဒေန္တော ကတေ ဓမ္မပဒတ္ထေ မဟာပကရဏေ အာဒိဘူတဿ ပဌမယမကဝဂ္ဂဿ မရမ္မဘာသတ္တော နိဋ္ဌိတော။

ဓမ္မပဒပါဠိတော် အဋ္ဌကထာတို့၌ ရှေးဦးစွာသော ယမကဝဂ်ကား ဤတွင်ရွေ ပြီး၏။

၂။ အပ္ပမာဒဝဂ်

၁။ သာမာဝတီဝတ္ထု

အပ္ပမာဒေါ အမတံ ပဒံ-အစရှိသော ဤဓမ္မဒေသနာကို ကောသမ္ဗီပြည်၌ ကျောင်းတော်မူစဉ် လူ့နတ်၊ ထွေထွေ ဝေနေတစ်သင်း ခပင်းဉဿုံ အလုံးစုံတို့၏ ဆရာတစ်ဆူ ဖြစ်တော်မူသော သယမ္ဘူ ထွတ်ထား မြတ်စွာဘုရား သခင်သည် ကောသမ္ဗီ ပြည်ကြီးကို အမှီပြု၍ ဃောသကသူဌေးကြီးသည် ညစ်ကြေးမတင် ဖြူစင်သော စေတနာဖြင့် ကောင်းစွာ ဆောက်လုပ် လှူဒါန်းအပ်သော ဃောသိတာရုံ ကျောင်းတော်ကြီး၌ ပျော်မွေ့မျှတ ရှင်ပသီတင်းသုံးတော်မူလျက် သာမာဝတီ အမှူးရှိကုန်သော ငါးရာကုန်သော မိန်းမတို့၏ လည်းကောင်း၊ မာဂဏ္ဍီအမှူးရှိကုန်သော ငါးရာကုန်သော မိန်းမ, ငါးရာကုန်သော ဆွေမျိုးတို့၏လည်းကောင်း စုတိ မနေ သေလွန်ခြင်း အချည်းနှီး ပျက်စီးခြင်းကို အရင်းမူလ အကြောင်းပြုသော အားဖြင့် ဟောကြားတော်မူပေ၏။

အကြောင်းအတ္ထုပ္ပတ် စကားအစဉ်ကား ဤသို့တည်း

ရှေးလွန်လေပြီးသောအခါ အလ္လကပ္ပတိုင်း၌ အလ္လကပ္ပ အမည်ရှိသော မင်းသည်လည်းကောင်း၊ ဝေဌဒီပကတိုင်း၌ ဝေဌဒီပကအမည်ရှိသော မင်းသည်လည်းကောင်း ဤနှစ်ပါးကုန်သော မင်းတို့သည် ပျိုမျစ်နုနယ် ငယ်ရွယ်သော ကာလမှ စ၍ အဖော်အဆွေခင်ပွန်း ချစ်ကျွမ်းဝင် ဆက်ဆံသဖြင့် တစ်ဦးသော ဆရာ၏ အမျိုးဝယ် အတတ်ပညာကို ကောင်းစွာ သင်ယူ၍ မိမိ ဖခင်တို့၏ ကွယ်လွန်သဖြင့် ထီးဖြူကို စိုက်ဆောင်းစေ၍ အလျားအားဖြင့် ဆယ်ယူဇနာ ဆယ်ယူဇနာစီရှိသော တိုင်းကြီး၌ အသီးသီး မင်းဖြစ်ကြကုန်၏။ ထိုမင်းနှစ်ပါးတို့သည် ရံဖန်ရံဖန် ကောင်းစွာ စည်းဝေးကြ၍ တပေါင်းတည်း တည်ကုန်လျက် တပေါင်းကည်း ထိုင်နေ လျှောင်းစက်ကုန်လျက် ပဋိသန္ဓေ တည်နေသည်လည်း ဖြစ်သော စုတိပြောင်းရွှေ့ သေလွန်သည်လည်း ဖြစ်သော လူများအပေါင်းကို မြင်ကုန်သည်ဖြစ်၍ တမလွန်လောက နောင်ဘဝသို့ ပြောင်းကြွ၍ သွားသော သူကို အတူမကွာ လိုက်ပါနိုင်သောသူ မည်သည်မရှိ။ ယုတ်သော အပိုင်းအခြားအားဖြင့် မိမိ၏ ကိုယ်ပင်သော်လည်း မလိုက်မပါ ခြင်းရာဉဿုံ အလုံးစုံကိုပင် စွန့်ပယ်ပစ်ထားလျက် သွားရချေအံ့သည်တကား။ ငါတို့အား ဃရာဝါသ ကိစ္စဖွဲ့နှောင် လူဘို့ဘောင်၌ နေသဖြင့် အဘယ်အကျိုး ရှိအံ့နည်း။ ရဟန်းပြုကြကုန်အံ့ဟု တိုင်ပင်ပြီးလျှင် တိုင်းပြည်တို့ကို သား မယားအား ဆောင်နှင်းအပ်နှံ၍ ရသေ့ ရဟန်းအဖြစ်ကို ပြုကြကုန်ပြီးသော် ဟိမဝန္တာ တောအရပ်၌

ချဉ်းကပ်နေထိုင်ကုန်လျက် တိုင်ပင် ဆွေးနွေးကြကုန်သည်မှာ- ငါတို့သည် လောကီလူတို့ နှစ်မြို့စဖွယ် ကြီးကျယ်စွာသော မင်းအဖြစ်ကို စွန့်ပစ်ရှောင်ပယ်လျက် တောလယ်ထွက်မြန်း ရဟန်းပြုကြကုန်သည်၊ မိမိ ဝမ်းရေး သက်မွေး မလုံမပြည့်စုံ မစွမ်းနိုင်သောကြောင့် ရဟန်းပြုကုန်သည် မဟုတ်ချေ။ ငါတို့ နှစ်ယောက်သည် တောအောက်မြိုင်ခြေ တစ်နေရာ တစ်ခုတည်း၌ စုမိး၍ နေကြကုန်သည် ရှိသော် ရသေ့ရဟန်း မပြုသည်နှင့်ပင် တူပေကုန်လတ္တံ့။ ထိုသို့သော အကြောင်းကြောင့် ငါတို့သည် အသီးသီးသော နေရာဖြင့်သာလျှင် နေကြကုန်အံ့။ သင်သည် တစ်ခုသော တောင်၌ နေလော့။ ငါသည် ဤ တောင်၌ နေအံ့။ လခွဲတိုင်းသော ဥပုသ်နေ့၌သာလျှင် တပေါင်းတည်း တွေ့ဆုံခြင်း ဖြစ်ကြကုန်အံ့”ဟု တိုင်ပင်ပြီးမှ ထိုနောက်တဖန် အကြံဖြစ်ပြန်သည်မှာ ဤသို့ ကြံစည် တိုင်ပင်သဖြင့်သာ နေခြင်းသည်လည်း အဖော်အဆွေ ခင်ပွန်း ချင်ကျွမ်းဝင်သောသူပေဟု ကြည်ဖြူနှလုံး ကျင့်သုံးအားကိုးရာ အဖော်နှင့် မွေ့လျော်သည်သာ ဖြစ်လတ္တံ့။ သို့ဖြစ်၍ သင်သည်လည်း သင်၏ တောင်မှမီးကို ညှိထွန်းလေလော့။ ငါသည်လည်း ငါ၏တောင်၌ မီးကို ညှိထွန်းပေအံ့။ ထိုသို့သော အမှတ်ဖြင့် ရှိသည်၏ အဖြစ်ကို သိကြကုန်အံ့ဟု တိုင်ပင်စကားကို ပြောကြား၍ နေကြကုန်၏။ ထိုမှနောက်ဖြစ်သော အဖို့၌ ဝေဠုဒီပကရသေ့သည် စုတိမနေ သေလွန်ခြင်းကို ပြု၍ တန်ခိုးကြီးသော နတ်မင်း၏ အဖြစ်ဖြင့် ဖြစ်လေ၏။

ဝေဠုဒီပကရသေ့ နတ်ဖြစ်ခြင်း

ထိုနောက် လခွဲသို့ ရောက်လတ်သော် မီးကို မမြင်သောကြောင့် တစ်ပါးသော အဖော် အလ္လကပ္ပ ရသေ့သည် ငါ၏ အဖော်ဖြစ်သော ဝေဠုဒီပက ရသေ့သည်ကား သေလွန်ခြင်းကို ပြုလေပြီဟူ၍ သိ၏။ ဝေဠုဒီပကရသေ့သည် နတ်မင်း၏အဖြစ် ဖြစ်သော ခဏ၌သာလျှင် မိမိ၏ နတ်မင်းစည်းစိမ် အသရေ အထွေထွေကို သေချာစွာ ကြည့်ရှုပြီးလျှင် မိမိသည် ပြုအပ်သော ကောင်းမှုကံကို ပြန်လှန်စုံစမ်း ဆင်ခြင်အပ်သည်ရှိသော် တောထွက်သော ကာလမှ စ၍ မိမိ၏ ပြင်းစွာကျင့်အပ်သော ရသေ့အကျင့်ကို မြင်ပြီး၍ ယခု သွားပြီးလျှင် ငါ၏အဖော်ကို ဖူးမြော်အံ့ဟု ကြံ၍ ထိုအတ္တဘောကို စွန့်ပြီးလျှင် ခရီးသွားသော ယောကျ်ား၏ အသွင်ကဲ့သို့ ပြုပြင်ဖန်ဆင်းပြီးလျှင် ထိုအလ္လကပ္ပရသေ့၏ အထံသို့ သွား၍ ရှိသေမြတ်နိုး ရှိခိုးပြီးသော် တင့်အပ်လျောက်ပတ်သော အရပ်၌ နေ၏။

ထိုအခါ ခရီးသွား ယောကျ်ားကို အလ္လကပ္ပ ရသေ့က အသင်သည် အဘယ်အရပ်မှ လာခဲ့ပေသနည်းဟု မေး၏။ ခရီးသွားသော ယောကျ်ား

ဂ.လည်း အရှင်ဘုရား အကျွန်ုပ်သည် ဝေးစွာသော အရပ်မှ လာခဲ့ပါသည်။ အရှင်ဘုရား အသို့နည်း၊ အရှင်မြတ်တို့သည် ဤအရပ်ဒေသ၌ တစ်ယောက်တည်းသာလျှင် နေတော်မူသလော၊ တစ်ပါးလည်းဖြစ်သော တစ်စုံတစ်ယောက်သော အဖော်သည် ရှိပါသေးသလောဟု မေး၏။ အလ္လကပ္ပ ရသေ့က ငါ့အား တစ်ယောက်သော အဖော်ရှိ၏ဟု ဆိုလျှင် ထိုအဖော်သည် ယခု အတိ အရပ်မှာနည်းဟု မေးသဖြင့် တစ်ခုသော တောင်၌နေ၏။ ဥပုသ်နေ့ ကြုံကြိုက်လေသဖြင့်လည်း မီးကို မညှိထွန်း၊ သို့ဖြစ်၍ ငါ၏ အဖော်သည် သေလွန်သည် ဖြစ်ပေလိမ့်မည်ဟု ပြောဆိုလျှင် ရေးသွား ယောကျ်ားက ဟုတ်ပေ၏ အရှင်ဘုရား၊ သေလွန်၍ သွားပါပြီ အရှင်ဘုရား၊ အကျွန်ုပ်သည် အရှင်မြတ်အဖော်ဖြစ်သော ထိုရသေ့ပါတည်းဟု လျှောက်ကြားသဖြင့် ယခု အသင်သည် အတိ အရပ်၌ ဖြစ်လေသနည်းဟု မေးပြန်လျှင် အရှင်ဘုရား အကျွန်ုပ်သည် နတ်ပြည်၌ တန်ခိုးကြီးသော နတ်မင်း၏ အဖြစ်ဖြင့် ဖြစ်ပါသည်။ အကျွန်ုပ်သည် အရှင်မြတ်အား ဖူးမြင်လိုသောကြောင့် ယခုတစ်ဖန် လာခဲ့ပြန်ပါသည်ဟု လျှောက်ကြားပြီးမှ အရှင်ဘုရား စင်စစ်အားဖြင့်ကား ဤအရပ်ဒေသ၌ သီတင်းသုံးနေကုန်သော အရှင်မြတ်တို့အား တစ်စုံတစ်ခု နှိပ်စက်ညှဉ်းပန်းခြင်းကို ပြုတတ်သော ဘေးရန်အန္တရာယ် ရှိပါသလောဟု မေးလျှောက်၏။

ဟတ္ထိကန္တစောင်းတော်မန္တန်

ဩြော်-ရှိပေ၏ ဒါယကာ၊ ဆင်ကို မှီ၍ အလွန်ပင်ပန်း ညစ်နွမ်းသည်ဟု ပြောသည့်ကာလ အရှင်ဘုရား ထိုဆင်တို့သည် အဘယ်သို့ ပြုကုန်သနည်းဟု မေးလျှောက်လျှင် ဒါယကာ ဆင်တို့သည် ညဉ့်အခါ၌ တံမြက်လှည်းအပ်သော နေရာဌာန၌ မစင်ကျင်ကြီးကို စွန့်ချခဲ့ကြကုန်၏။ ခြေတို့ဖြင့် ပုတ်ခတ်၍ မြေမှုန့်တို့ကို ကြဲဖြန့်မြောက်လှန့်ကုန်၏၊ ငါသည် နံနက်စောစော ထပြီးသည်ကာလ မစင်ကျင်ကြီးတို့ကို စွန့်ပစ်ရလျက် မြေမှုန့်ကို ညီညွတ်အောင် ပြုပြင်ရသည်ဖြစ်၍ ဆင်းရဲပင်ပန်း ညစ်နွမ်းပေသည်ဟု ပြောလျှင် အရှင်ဘုရား အရှင်မြတ်သည် ထိုဆင်တို့၏ မလာခြင်းကို အလိုရှိပါကုန်သလောဟု မေးလျှောက်က ဒါယကာ ထိုဆင်တို့၏ မလာခြင်းကို အလိုရှိပါသည်ဟူ၍ မိန့်ဆိုသဖြင့် ထိုသို့ တပြီးကား ထိုဆင်တို့၏ မလာခြင်းကို ပြုအံ့ဟု ဆို၍ ရသေ့အား ဆင်တို့နှစ်သက်ခြင်း ဝမ်းမြောက်ခြင်းကို ဖြစ်စေတတ်သောကြောင့် ဟတ္ထိကန္တ အမည်ရှိသော စောင်းကိုလည်းကောင်း၊ ဟတ္ထိကန္တအမည်ရှိသော မန္တန်ကို လည်းကောင်း ပေး၏။

ယင်းသို့ စောင်းမန္တန်တို့ကို ပေးသော်လည်း စောင်း၏သုံးခုသော ညို့တို့ကို ပြ၍ သုံးခုသောမန္တန်ကို သင်စေပြီးလျှင် ဤညို့ကို ခတ်၍ ဤမန္တန်ကို ရွတ်သည်

ရှိသော် ပြန်လည်၍ ကြည့်ရှုခြင်းငှါ မစွမ်းနိုင်အောင် ဆင်တို့သည် ထွက်ပြေးကုန်၏။ ဤညို့ကို ပုတ်ခတ်၍ ဤမန္တန်ကို ရွတ်သည်ရှိသော် ဆုတ်နစ်ပြန်လည်၍ နောက်မှ ကြည့်ရှုကုန်ပြီးသော် ပြေးကြကုန်လတ္တံ့၊ ဤညို့ကို ပုတ်ခတ်၍ ဤမန္တန်ကို ရွတ်သည် ရှိသော် ဆင်ရွေသည် ကျောက်ကုန်းကို ညွတ်လျက် ရှေးရှုလာ၏။ ဤသို့သော စကားတို့ကို မှာကြား ပြောဆိုပြီးလျှင် အကြင်အမှုကို အဲရှင်မြတ်သည် အလိုရှိရာ၏၊ ထိုအမှုကို ပြုလေလောဟု ပြောဆို၍ ဖယ်သွားလေ၏။ အလ္လကပ္ပရသေ့သည် ပြေးစေတတ်သော မန္တန်ကို ရွတ်၍ ပြေးစေတတ်သောညို့ကို ပုတ်ခတ်ပြီးလျှင် ဆင်တို့ကို ပြေးစေ၍ နေ၏။

ကောသမ္ဗီပြည် ပူရန္တပ္ပမင်းကြီး

ထိုအခါ ကောသမ္ဗီပြည်၌ ပူရန္တပ္ပ အမည်ရှိသောမင်းကြီးသည် မင်းပြု၏။ ထိုမင်းကြီးသည် ဟစ်နေ့သည် ကိုယ်ဝန်ရှိသော မိဖုရားကြီးနှင့် အတူတကွ နေရောင်တောက်စအခါ နေဘလှုံလျက် လွင်တီးခေါင်အပြင်၌ နေ၏၊ မိဖုရားသည် မင်းကြီးဝတ်ရုံ ခြုံအပ်သော အဖိုးတစ်သိန်းထိုက်သော နီမြန်းသော ကမ္ဗလာကို ဝတ်ရုံသိုင်းခြုံ၍ ထိုင်နေလျက် မင်းကြီးနှင့် အတူတကွ စကားပြောဆိုပြီးသော် မင်းကြီး၏ လက်ချောင်းမှ အဖိုးတစ်သိန်းထိုက်သော မင်းကြီးလက်စွပ်ကို ချွတ်ယူ၍ မိမိလက်ချောင်း၌ ဆင်ဝတ်၏။

ထိုအခါ၌ ဟတ္ထိသိင်္ဂမည်သော ထီးလိုင်ငှက်သည် ကောင်းကင်ဖြင့် လာခဲ့သည် ရှိသော် နီမြန်းသော ကမ္ဗလာကို ဝတ်ရုံသိုင်းခြုံ၍ နေသော မိဖုရားကို မြင်၍ သားတစ်ဟူသော အမှတ်ဖြင့် ထိုးသုတ်ခြင်းငှါ အတောင်တို့ကို လွှတ်၍ သက်ဆင်း၏။ မင်းကြီးသည် ထိုငှက်၏သက်ဆင်းသော အသံဖြင့် နေရာမှ ထ၍ နန်းတော်အဆောင်တွင်းသို့ ဝင်လေ၏။ မိဖုရားသည် လေးသော ကိုယ်ဝန်ရှိသည်၏ အဖြစ်ကြောင့်လည်းကောင်း၊ ကြောက်သောသဘော ရှိသည်၏ အဖြစ်ကြောင့်လည်းကောင်း လျင်မြန်စွာ သွားခြင်းငှါ မစွမ်းနိုင်။ ထိုအခါ မိဖုရားကို ထီးလိုင်ငှက်သည် အတောင်ဖြင့် ဖုံးအုပ်လျက် ခြေသည်းအကြားတည်းဟူသော ချိုင့်၌ နေစေ၍ ကောင်းကင်ခရီးဖြင့် ပျံလေ၏။

[ထီးလိုင်ငှက်တို့သည်ကား ငါးစီးကုန်သောဆင်တို့၏ အားအစွမ်းကို ဆောင်ခြင်းငှါ စွမ်းနိုင်ကုန်၏။ ထို့ကြောင့် ကောင်းကင်ခရီးဖြင့် ဆောင်ယူပြီးလျှင် အလိုရှိအပ်သော နေရာ၌ ချနေ၍ အသားကို စားသောက်ခြင်းငှါ စွမ်းနိုင်ကုန်၏။ ထို့ကြောင့် ရှေးအဋ္ဌကထာ၌– တေ ကိရ သကုဏာ ပဉ္စန္နံ ဟတ္ထီနံ ဗလံ ဓာရေန္တိ၊ တသ္မာ အာကာသေန နေတွာ ယထာရုစိတဋ္ဌာနေ နိသီဒိတွာ မံသံ ခါဒန္တိ-ဟု မိန့်တော်မူ၏။

အနက်ကား။　။တေ သကုဏာ၊ ထိုထီးလိုင်ငှက်တို့သည်။ ပဥ္စန္နံ ဟတ္ထီနံ၊ ငါးစီးကုန်သော ဆင်တို့၏။ ဗလံ၊ အားအစွမ်းကို။ ယသ္မာ၊ အကြင့်ကြောင့်။ဓာရေန္တိ ကိရ၊ဆောင်နိုင်ကုန်သတတ်။တသ္မာ၊ကြောင့်။ အာကာသေန၊ကောင်းကင်ဖြင့်။ နေတွာ၊ဆောင်၍။ယထာရုစိတဋ္ဌာနေ၊ အလိုရှိအပ်သော အရပ်နေရာ၌၊ နိသီဒိတွာ၊ နေ၍။ မံသံ၊ အသားကို။ ခါဒန္တိ၊ ခဲကုန်၏။ ဤကား အနက်။]

ညောင်ပင်ပေါ်တွင် သားဖွားခြင်း

ထိုမိဖုရားသည်လည်း ထိုငှက်သည် ဆောင်အပ်သည်ရှိသော် သေအံ့သော ဘေးမှ တွေးတော ကြောက်ရွံ့သည် ဖြစ်၍ ကြံဆင်ခြင်သည်မှာ "အကယ်၍ ငါသည် ဟစ်အော်မြည်တွန်ခြင်းကို ပြုခဲ့အံ့၊ လူတို့၏ အသံမြည်သည်ကား တိရစ္ဆာန်တို့အား အလွန်ကြောက်ရွံ့ တုန်လှုပ်ထိတ်လန့်ခြင်းကို ဖြစ်စေတတ်၏။ ထိုငါ၏ အသံကို ကြား၍ ငါ့ကို လွှတ်ချ စွန့်ပစ်လိုက်လတ္တံ့၊ ဤသို့ စွန့်ပစ်ချလွှတ်လိုက်သည်ရှိသော် ကိုယ်ဝန်နှင့်တကွသော ငါသည် အသက်ကုန်ခြင်းသို့ ရောက်ရလတ္တံ့။ အကြင်အရပ်၌ နားနေချထား၍ စားခြင်းငှါ အားထုတ်လတ္တံ့၊ ထိုသို့ နားနေချထား စားသောက်ခြင်းငှါ အားထုတ်သောကာလ၌ ထိုငှက်ကို လူ၏ အသံပြု၍ ပြေးစေအံ့"ဟု ကြံပြီးလျှင် မိဖုရားသည် မိမိ၏ ပညာရှိသည်၏ အဖြစ်ကြောင့် သည်းခံ၍သာ နေ၏။ ထိုအခါ ဟိမဝန္တာတော အရပ်၌ အတန်ငယ်ကြီးပွား၍ စည်ကားကောင်းမွန်စွာ မကျွပ်၏ အခြင်းအရာဖြင့် တည်သော တစ်ခုသော ပညောင်ပင်ကြီးသည် ရှိ၏၊ထိုဟတ္ထိလိင် အမည်ရှိသော ထီးလိုင်ငှက်သည်လည်း သမင် သား ငါးတို့ကို ထိုပညောင်ပင်ကြီးသို့ ဆောင်ယူ၍ စားလေ့ရှိ၏။ ထိုကြောင့် မိဖုရားကို ဆောင်ယူသော အခါ၌လည်း ထိုပညောင်ပင်ကြီးသို့ ဆောင်ယူခဲ့၍ အကိုင်းအခက် ခွ၏ အတွင်း၌ ချထားပြီးလျှင် **လာခဲ့သော** ခရီးကို ပြန်၍ ကြည့်၏။

[လာခဲ့သော ခရီးကို ပြန်၍ ကြည့်ခြင်းမည်သည် ထိုငှက်တို့၏ အလေ့ဖြစ်ပေသတတ်။ ထို့ကြောင့် ဝင်းအဋ္ဌကထာ၌— အာဂတမဂ္ဂံ ဩလောကနံ ကိရ **တေသံ** ဓမ္မတာ-ဟု မိန့်တော်မူ၏။

အနက်ကား။　။အာဂတမဂ္ဂံ၊ လာခဲ့သော ခရီးကို။ ဩလောကနံ၊ တဖန်ပြန်၍ ကြည့်ရှုခြင်းသည်။ တေသံ၊ ထိုငှက်တို့အား။ ဝါ၊ ၏။ ဓမ္မတာ ကိရ၊ အလေ့သဘော ဖြစ်သတတ်။ ဤကား အနက်။]

ထိုခဏ၌ မိဖုရားသည် "ယခုအခါ ဤငှက်ကို ပြေးစေခြင်းငှါ သင့်လျော်လျောက်ပတ်၏"ဟု ကြံ၍ နှစ်ဘက်ကုန်သော လက်တို့ကို ပင့်မြှောက်ရိုက်တီး၍

လက်၏ အသံကိုလည်းကောင်း ခံတွင်းက ဟစ်အော်ကြွေးကြော်သော အသံကိုလည်းကောင်း ပြု၍ ထိုငှက်ကြီးကို ပျံထွက်ပြေးစေ၏။ ထိုအခါ မိဖုရားအား နေသည် အနောက်ဂေါယာကျွန်းသို့ ယွန်းခိုလှည့်ဝင်သောအခါ၌ ကံကြောင့်ဖြစ်သော လေအဟုန်ဒ္ဓိသည် တုန်လှုပ်၍ လာကုန်၏။ အလုံးစုံကုန်သော အရပ်မျက်နှာတို့၌ ထစ်ချုန်းကြေညာလျက် ကြီးကျယ်စွာသော မိုးကြီးသည် ထ၍ ရွာသွန်းခဲ့လေ၏။ ကြီးကျယ်စွာသော ချမ်းသာစည်းစိမ် ရိပ်ငြိမ်အများကို ခံစားသုံးဆောင် ကြီးပွားသော ဘုရင်မင်းမြတ်၏ မိဖုရားကြီးအား အရှင်မ မကြောက်ပါလင့်ဟု ပြောဆိုအားပေးမည့်သူ တစ်စုံတစ်ယောက်ကိုမျှ မရရှိဘဲ ထက်မြက်လွန်ကဲသော ဆင်းရဲဒုက္ခဖြင့်သာ နှိပ်စက်ခံစားရသည် ဖြစ်သောကြောင့် အလုံးစုံသော ညဉ့်သုံးယံပတ်လုံး အနည်းငယ်မျှသော အိပ်ပျော်ခြင်းကိုမျှ မရသည် ဖြစ်လေ၏။

[ထိုကြောင့် ဇင်းအဋ္ဌကထာ၌— သုခေဓိတာယ ရာဇမဟေသိယာ မာ ဘာယိ အယျေတိ ဝစနမတ္တမ္ပိ အလဘမာနာယ ဒုက္ခပရေတာယ သဗ္ဗရတ္တိံ နိဒ္ဒါ နာမ နာဟောသိ-ဟု မိန့်တော်မူ၏။

အနက်ကား။ သုခေဓိတာယ၊ ကြီးကျယ်စွာသော မိဖုရားကြီး၏ ချမ်းသာ၌ ရှင်စံပျော်ပါးခံစား၍ ကြီးပွားသော။ ရာဇမဟေသိယာ၊ မင်းကြီးမိဖုရားအား။ အယျေ၊ အရှင်မ။ မာ ဘာယိ၊ မကြောက်ပါလင့်။ ဣတိ၊ ဤသို့။ ဝစနမတ္တမ္ပိ၊ တစ်ခွန်းသောစကား ပြောကြားမည့်သူကိုမျှလည်း။ အလဘမာနာယ၊ မရသဖြင့်။ ဒုက္ခပရေတာယ၊ ထက်မြက်လွန်ကဲ ဆင်းရဲဝေဒနာ နှိပ်စက်လာသဖြင့်။ သဗ္ဗရတ္တိံ၊ ညဉ့်သုံးယံပတ်လုံး။ နိဒ္ဒါ နာမ၊ တမှေးတမှိတ် အိပ်ရခြင်းမည်သည်။ နာဟောသိ၊ မဖြစ်လေ။ ဤကား အနက်။]

ညဉ့်၏လင်းစင် မိုးသောက်ရောက်သည် ရှိသော် မိုးသားတိမ်ပုပ် ဖုံးလွှမ်းအုပ်ခြင်းမှ ကင်းခြင်းသည် လည်းကောင်း၊ နေအရုဏ် တက်ကြွခြင်းသည် လည်းကောင်း၊ ထိုမိဖုရား၏ ကိုယ်ဝန်မှ ထမြောက် ဖွားမြင်ခြင်းသည် လည်းကောင်း တစ်ပြိုင်နက် တစ်ချက်တည်းသာလျှင် ဖြစ်လေ၏။

ထိုမိဖုရားသည် မိုးတည်းဟူသော ဥတုကို လည်းကောင်း၊ တောင်တည်းဟူသော ဥတုကိုလည်းကောင်း၊ အရုဏ်တည်းဟူသော ဥတုကိုလည်းကောင်း ယူ၍ ဖွားမြင်အပ်သည်၏ အဖြစ်ကြောင့် သားငယ်အား ဥတေနဟူသော အမည်ကို ပြုလေ၏။ အလ္လကပ္ပရသေ့၏လည်း ထိုပညောင်ပင်ကြီးမှ မနီးမဝေးသော အရပ်၌ နေရာသခ်မ်းသည် ဖြစ်ပေ၏။

အလ္လကပ္ပရသေ့နှင့် တွေ့ခြင်း

ထိုရသေ့သည် ပကတိအားဖြင့် မိုးဃ်းရွာသောနေ့၌ ချမ်းအေးသောဘေးမှ ကြောက်ရွံ့သဖြင့် သစ်သီးကြီးငယ်အလို့ငှါ တောသို့မဝင် ထိုပညောင်ပင်ကြီး အရင်းသို့ ချဉ်းကပ်သွားရောက်၍ ငှက်သည်စားအပ်သော အသားတို့၏အရိုး ကို ဆောင်ယူ၍ ထောင်းထုပြီးသော် အရသာရေကိုပြု၍ သောက်၏။ ထိုကြောင့် ထိုနေ့၌လည်း အရိုးကိုဆောင်အံ့ဟူ၍ ထိုသစ်ပင်သို့သွား၍ သစ်ပင် ရင်း၌ အရိုးတို့ကို ရှာမှီးလျက် အထက်၌ သူငယ်ငိုသံကို ကြား၍ အထက်သို့ မျှော်ကြည့်သည်ရှိသော် မိဖုရားကိုမြင်၍ သင်သည် အဘယ်သူဖြစ်ပေသနည်း ဟု မေးသည်ကာလ အကျွန်ုပ် လူမိန်းမပါဟု ဆိုသည်ရှိသော် အဘယ့်ကြောင့် ဤအရပ်သို့ လာရောက်သနည်းဟု မေးသည်ကာလ ဟတ္ထိလိင်ငှက်သည် ချီ ဆောင်ယူလာပါသည်ဟု ဆိုသည်ရှိသော် ထိုသို့တပြီးကား သက်ဆင်းခဲ့လောဟု ဆိုလျှင် ထိုမိဖုရားသည် အရှင်ကောင်း ဇာတ်ပျက်စီးအံ့သည်မှ ကြောက်ရွံ့လှ ပါသည်ဟု ပြန်ပြောသောအခါ သင် အဘယ်အမျိုးနည်းဟု မေးသဖြင့် မင်းမျိုးပါဟု ပြောသည်ကာလ ငါသည်လည်း မင်းမျိုးသည်သာလျှင် ဖြစ်သည် ဟုပြောလျှင် ထိုသို့တပြီးကား ခတ္တိယမာယာကို မိန့်ဆိုပါဟု တောင်းပန်သဖြင့် ထိုရသေ့သည် ခတ္တိယမာယာကိုဆို၏။ ထိုသို့တပြီးကား အရှင်ကောင်းတက်လာ ခဲ့၍ အရှင်သည် သားငယ်ကို အောက်သို့ချပါလော့ဟု ဆို၏။ ရသေ့သည် တဘက်သော နံပါးအဖို့ဖြင့် တက်အံ့သော လမ်းကိုပြု၍ သစ်ပင်ထက်သို့ တက် ပြီးသော် သူငယ်ကို ယူ၏။ သူငယ်ကိုယူသောအခါ အကျွန်ုပ်ကို လက်ဖြင့်မထိပါ စေလင့်ဟု ဆိုသည်ရှိသော် ထိုမိဖုရားကို မထိစေမူ၍သာလျှင် သူငယ်ကို သစ်ပင် အောက်သို့ ပို့ချ၏။ မိဖုရားသည်လည်း သက်ဆင်း၏။

ထိုအခါ မိဖုရားကို ကျောင်းသခ်မ်းသို့ဆောင်၍ သီလပျက်စီးခြင်းကို မပြုမူ ၍သာလျှင် အစဉ်သနား စောင့်ရှောက် မှ စသောအားဖြင့် ပြုစုလုပ်ကျွေး သုတ်သင်၏၊ ပျားကောင်မရှိသော ပျားလဘို့ကို ဆောင်၍ အလိုလို ပေါက် ရောက်ကြီးပွားသော သလေးစပါးကို ဆောင်ပြီးလျှင် ယာဂုကို ချက်၍ပေး၏။ ဤသို့သော အခြင်းအရာဖြင့် ထိုရသေ့သည် လုပ်ကျွေး ပြုစုသည်ရှိသော် မိဖုရားသည် နောက်အဖို့၌ စဉ်းစားကြံဆင်ခြင်သည်မှာ "ငါသည် လာအပ်သော ခရီးကိုလည်း မသိ။ သွားအပ်သောခရီးကိုလည်း မသိ။ ဤရှင်ရသေ့သည့်လည်း ငါနှင့် အကျွမ်းဝင်ခြင်းမျှလည်းမရှိ။ ဤရသေ့သည် အကယ်၍ ငါတို့ကို ပယ်ရှား စွန့်ပစ်လျက် တစ်စုံတစ်ခုသောအရပ်သို့ သွားခဲ့သည်ရှိသော် နှစ်ယောက်ကုန် သော ငါတို့သားအမိသည် ဤအရပ်၌ပင်လျှင် သေလွန်ခြင်းသို့ ရောက်ပေကုန် လတ္တံ့ ။တစ်စုံတစ်ခုသောအမှုကိုပြု၍ ဤရသေ့၏ သီလကို ဖျက်ဆီးပြီးလျှင် အကြင်သို့သော အခြင်းအရာဖြင့် ပြုသည်ရှိသော်–ဤရသေ့သည် ငါ့ကို မလွှတ်

နိုင်၊ ထိုသို့သောအခြင်းအရာဖြင့် ပြုခြင်းငှါ သင့်လျော် လျောက်ပတ်အပ်၏’’ ဟု ကြံ၏။ ထိုအခါ မိဖုရားသည် ထိုရသေ့ကို မကောင်းသောအဝတ်ကို ဝတ်ခြင်း ရုံခြင်းဖြင့်ပြ၍ ဖြောင်းဖြ ဖြားယောင်းပြီးလျှင် သီလပျက်စီးခြင်းသို့ ရောက်စေ၏။ ထိုအခါမှစ၍ နှစ်ယောက်ကုန်သောသူတို့သည် အညီအညွတ် ချစ်ခင်သော ပေါင်းဖော်ခြင်းဖြင့် နေကြကုန်၏။

ပုရန္တပ္ပမင်းသေလွန်ခြင်း

ထိုမှနောက်ဖြစ်သော တနေ့သောနေ့၌ ရသေ့သည် နက္ခတ်ယှဉ်ခြင်းကို ကြည့်ရှုသည်ရှိသော် ပုရန္တပ္ပမင်း၏နက္ခတ်သည် ညှိုးနွမ်းသည်ကို မြင်၍ နှမ ကောသမ္ဗီပြည်၌ ပုရန္တပ္ပမင်းသည် သေလွန်လေပြီဟု ဆို၏။ အရှင် အဘယ့်ကြောင့် ဤသို့ဆိုဘိသနည်း။ ထိုပုရန္တပ္ပမင်းနှင့်တကွ အရှင်အား ရန်ငြိုးဖွဲ့ခြင်း ရှိလေသလောဟု မေးသည်ကာလ ချစ်နှမ ထိုပုရန္တပ္ပမင်းနှင့် ရန်ငြိုးဖွဲ့ခြင်း မရှိပါ။ ထိုပုရန္တပ္ပမင်းနက္ခတ် ညှိုးနွမ်းခြင်းကိုမြင်၍ ဆိုပေသည်ဟု ပြောလျှင် မိဖုရားသည် ပြင်းစွာငိုကြွေး၏။ ထိုအခါ ရသေ့က မိဖုရားကို အသင် အဘယ့်ကြောင့် ငိုကြွေးသနည်းဟု မေး၍ မိဖုရားသည် ထိုပုရန္တပ္ပမင်း၏ မိမိအရှင်သခင်လင်၏ အဖြစ်ကို ပြောကြား၏။ ရသေ့ကလည်း ချစ်နှမ မစိုးရိမ် မပူဆွေး မငိုကြွေးပေလင့်။ အမိဝမ်းတိုက်၌ စွဲပိုက်သန္ဓေ တည်နေဖွားမြင်သော သတ္တဝါတို့မည်သည်အားကား မြဲသောသေခြင်းရှိပေသည်ဟု ပြောသည်ကာလ အရှင် ဤအကြောင်းကို အကျွန်ုပ်သည် သိမြင်ပါ၏ဟု ပြောသဖြင့် ထိုသို့ သိမြင်သည် ရှိသော် အဘယ့်ကြောင့် ငိုကြွေးဘိသနည်းဟု မေးသည်ကာလ အကျွန်ုပ်၏ သားသည် အမျိုးတို့၏ ဥစ္စာဖြစ်သော မင်းအဖြစ်အား လျောက်ပတ်၏။ အကျွန်ုပ်၏သားသည် ထိုတိုင်းပြည်၌ ဖြစ်ပါဘိမူကား ထီးဖြူကိုစိုက်ဆောင်းပေကုန်လတ္တံ့ ယခုအခါမှစ ရှုံးခြင်းကြီးစွာ ဖြစ်လေစွတကားဟူသော စိုးရိမ်ကြောင့်ကြခြင်းဖြင့် ငိုကြွေးမိပါသည်ဟု ပြော၏၊ ချစ်နှမ ရှိစေလော့၊ မစိုးရိမ် မကြောင့်ကြလင့်၊ ထိုမင်းသားငယ်၏ မင်းအဖြစ်ကို အကယ်၍ တောင့်တသည် ဖြစ်အံ့၊ ငါသည် မင်းအဖြစ်ကိုရသော အခြင်းအရာကို ပြုအံ့ဟု ဆို၏။ အရှင် ဤကဲ့သို့ ပြုနိုင်ဘိမူကား ကောင်းလှပါပြီဟု မိဖုရားဆိုသဖြင့် ချစ်နှမ ကောင်းပြီ အသင်၏သားကို မင်းဖြစ်အောင် ပြုပေအံ့ဟု ဝန်ခံ၏။ ထိုအခါ မင်းသားအား ဟတ္ထိကန္တစောင်းကိုလည်းကောင်း ဟတ္ထိကန္တမန္တန်ကိုလည်းကောင်း ပေး၏။

ထိုအခါ မင်းသားအား နတ်မင်းသည် ပေးအပ်သောနည်းဖြင့် သာလျှင် ပြောကြား၍ ဤစောင်းညှို့ကို ပုတ်ခတ်တီး၍ ဤမန္တန်ကို ရွတ်သည်ရှိသော် တစ်ထောင်မျှလောက်ကုန်သော များစွာသောဆင်တို့သည် လာကုန်၍ မဏ္ဍပ်၏ ပမာ ဝန်းယှက်ကာသော ပညောင်ပင်ရင်း၌ နေကုန်လတ္တံ့။ ထိုအခါ ဥတေနမင်းသားကို အလ္လကပ္ပရသေ့က ဆင်တို့ မလာမီပင်လျှင် သစ်ပင်ထက်သို့တက်၍၊

ထိုဆင်တို့လာကုန်သည်ရှိသော် ဤမန္တန်ကို ရွတ်၍ ဤညို့ကို ပုတ်ခတ်၍ တီးခြင်းကိုပြုလျှင် အလုံးစုံကုန်သော ဆင်တို့သည် ပြန်လည်၍ကြည့်ခြင်းငှာလည်း မစွမ်းနိုင်ကုန်သည်ဖြစ်၍ ပြေးကြကုန်လတ္တံ့ ။ထိုအခါ သစ်ပင်ထက်မှသက်ဆင်း၍ လာခဲ့လေဟုဆို၏။ ဥတေနမင်းသားသည် ပြောဆိုမှာထားသော စကားအတိုင်းပြု၍ ပြန်လာခဲ့ပြီးလျှင် ထိုအကြောင်းကိုကြား၏။ ထိုနောက်နှစ်ရက်မြောက်သောနေ့၌ မင်းသားကို ရသေ့က ယနေ့ ဤမန္တန်ကိုရွတ်၍ ဤညို့ကို ပုတ်ခတ်၍ တီးလေလော့။ အလုံးစုံသော ဆင်တို့သည် ဆုတ်နစ်၍ကြည့်ကုန်ပြီးသည်ကာလ ပြေးကုန်လတ္တံ့ဟု ပြောဆိုမှာထား၏။ ထိုအခါ၌လည်း ပြောဆိုမှာထားတိုင်းပြု၍ ပြန်လာခဲ့ပြီးသော် ထိုအကြောင်းကိုကြား၏။ ထိုနောက်သုံးရက်မြောက်သောနေ့၌ မင်းသားကို ရသေ့က ယနေ့ ဤမန္တန်ကိုရွတ်ဆို၍ ဤညို့ကို ပုတ်ခတ်၍ တီးလေလော့ ဆင်ရွေသည် ကျောက်ကုန်းကို ညွတ်လျက် လာလတ္တံ့ဟု ပြောပြန်၏။ ဥတေနမင်းသားလည်း ပြောဆိုမှာထားတိုင်း ပြု၍ တဖန်ပြန်ပြီးသော် ထိုအကြောင်းကို ရသေ့အား ကြားပေ၏။

ဥတေနမင်းသား ထီးနန်းသိမ်းပိုက်ခြင်း

ထိုအခါ အလ္လကပ္ပရသေ့သည် မင်းသား၏မယ်တော်ကိုခေါ်၍ ချစ်နှမ အသင့် သားအား သတင်းစကား မှာကြားပေးပို့လိုက်လေလော့၊ ဤမျှသော အခြင်းအရာဖြင့်သာလျှင် သွားရောက်၍ မင်းဖြစ်ခြင်းငှါ ထိုက်ပေလတ္တံ့ဟုဆို၏။ မိဖုရားလည်း သားတော်ကိုခေါ်ပြီးသော် ချစ်သား သင်သည် ကောသမ္ဗီပြည် ပရန္တပမင်း၏ သားတည်း၊ ငါ့ကို ဟတ္ထိလိင်္ဂအမည်ရသော ထီးလှိုင်ငှက်သည် ချီဆောင်ယူလာခဲ့၏ဟု ပြောဆိုပြီးသော် ချစ်သား အသင်သည်သွား၍ စစ်သူကြီး စသည်တို့၏အမည်တို့ကို ကြားသိလေလော့ ဤသို့သော စကားမျှဖြင့် ထိုသူတို့ မယုံကြည်ကုန်သည်ရှိသော် အသင်၏ ခမည်းတော်သည် ဝတ်ရုံအပ်သော ဤကမ္ဗလာကိုလည်းကောင်း၊ အသင်၏ခမည်းတော်သည် ဝတ်ဆင်အပ်သော ဤလက်စွပ်ကိုလည်းကောင်း ပြလေလော့ဟု ပြောဆိုမှာထားပြီး၍ ထိုကမ္ဗလာ လက်စွပ်တို့ကိုပေး၍ လွှတ်လိုက်သည်။

မင်းသားသည် ရသေ့ကိုရှိခိုး၍ ဤယခုအခါ အဘယ်သို့ ပြုရမည်နည်းဟု မေး၏။ ရသေ့က အသင်မင်းသား အသင်သည် သစ်ပင်၏ အောက်အဖို့ဖြစ်သော အခက်၌နေ၍ ဤမန္တန်ကိုရွတ်ပြီးလျှင် ဤညို့ကို ပုတ်ခတ်သည်ရှိသော် တစ်ကောင်သော အကြီးအမှူးဖြစ်သော ဆင်သည် ကျောက်ကုန်းကို ညွတ်၍ ချဉ်းကပ်လာလတ္တံ့၊ ထိုဆင်၏ ကျောက်ကုန်းထက်သို့ တက်နေလျက် လူ့ပြည်သို့သွား၍ မင်းအဖြစ်ကို ယူလေလော့ဟုဆို၏။

အလွန်လိမ္မာသောဆင်မင်း

ထိုဥတေနမင်းသည်လည်း မိခင်ဖခင်တို့ကို ရှိခိုး၍ မှာထားသော စကားအတိုင်း ပြုသဖြင့် လာသော ဆင်၏ ကျောက်ကုန်းထက်၌ နေလျက် ဆင်၏ နားရင်း၌ မန္တန်ကို ရွတ်၏။ ငါလည်း ကောသမ္ဗီပြည် ပူရန္တပ မင်းကြီး၏ သားအရင်းအစစ် ဖြစ်ပါသည်။ ဆင်မင်း ငါ့အား ခမည်းတော်၏ ပစ္စည်းဥစ္စာ ဖြစ်သော မင်းအဖြစ်ကိုယူ၍ ပေးပါလော့ဟု ဆို၏။ ဆင်သည် မင်းသား၏ စကားကို ကြား၍ များစွာကုန်သော အထောင်မကသော ဆင်တို့သည် စည်းဝေးစေကုန်သတည်းဟူ၍ ဆင်၏ မြည်တွန်ခြင်းဖြင့် မြည်တွန် ကျူးရင့်၏။ များစွာကုန်သော အထောင်မကသော ဆင်တို့သည် စည်းဝေး လာရောက်ကုန်၏။ တစ်ဖန် အိုမင်းကြီးရင့်ကုန်သော ဆင်တို့သည် ဖဲရှောင်စေ ကုန်သတည်းဟူ၍ ကျူးရင့်သောအသံဖြင့် မြည်ဘွန်ကျူးရင့်ပြန်၏။ အိုမင်း ကြီးရင့်ကုန်ပြီးသော ဆင်တို့သည် ဖဲရှောင်ကုန်၏။ တစ်ဖန် အလွန်ငယ်ရွယ် ကုန်သော ဆင်တို့သည် ဆုတ်နစ်စေကုန်သတည်းဟု ကျူးရင့် မြည်တွန်ပြန်၏။ ထိုဆင်ငယ်တို့သည် ပြန်လည် ဆုတ်နစ်ကုန်၏။

ထိုဥတေန မင်းသားသည် များစွာကုန်သော တစ်ထောင် မျှလောက် ကုန်သော ဆင်စစ်သည်အပေါင်းတို့ဖြင့် ခြံရံလျက် ပစ္စန္တရစ်ရွာသို့ ရောက်၍ မင်းသားက ငါသည် ကောသမ္ဗီပြည် ပူရန္တပ မင်းကြီး၏ သားတော်တည်း။ စည်းစိမ်ချမ်းသာကို တောင့်တကုန်သော သူတို့သည် ငါနှင့်အတူတကွ လိုက် လည့်ကြကုန်ဟု ဆို၏။ ထိုပစ္စန္တရစ်ရွာမှစ၍ လူအပေါင်းတို့အား စုဆောင်း ချီးမြှင့်ခြင်းကို ပြုပြီးသော် အစဉ်အတိုင်း သွား၍ မြို့ကိုဝန်းရံပြီးလျှင် စစ်ကို တည်း ထိုးအံ့လော၊ တိုင်းပြည်ကို ဆောင်နှင်း၍ မင်းအဖြစ်ကိုတည်း ပေးအံ့ လောဟု သတင်းစကားကို ပို့လွှတ်စေခိုင်း၏။

မြို့သူမြို့သားတို့သည် ငါတို့သည် နှစ်ယောက်ကုန်သော မင်းတို့ကို ပေးခြင်း ငှါ မတတ်နိုင်ကုန်။ ငါတို့၏ မိဖုရားသည် လေးသော ကိုယ်ဝန်ရှိလျက် ဟတ္ထိ-လိင် ငှက်သည် ထိုးဆောင်ချီငင်၍ ယူသွားလေသည်။ ထိုမိဖုရား၏ ရှိသည်၏ အဖြစ်ကိုလည်းကောင်း၊ မရှိသည်၏ အဖြစ်ကိုလည်းကောင်း ငါတို့သည် မသိ ကြကုန်။ အကြင်မျှလောက် ကာလပတ်လုံး ထိုမိဖုရား၏ သတင်းစကားကို မကြားမသိရကုန်။ ထိုမျှလောက်သော ကာလပတ်လုံး ငါတို့သည်စစ်ကိုလည်း မထိုးနိုင်။ တိုင်းပြည်ကို ဆောင်နှင်း၍ မင်းအဖြစ်ကိုလည်း မပေးနိုင်ဟူ၍ ဆိုကြကုန်၏။ ထိုအခါ ပူရန္တပပြည်၌ အစဉ်အဆက် အားဖြင့် မင်းပြုရသည် ဖြစ်ပေသတတ်။ ထိုနောက်မှ ဥတေနမင်းသားက ငါသည် ပူရန္တပမင်းကြီး၏ သားတော်တည်းဟု ဆိုပြီးသော် စစ်သူကြီး အစရှိသည်တို့၏ အမည်ကို ပြောဆို

၍ ထိုမျှသောစကားဖြင့် မယုံကြည်ကုန်သေးသော သူတို့အား ကမ္ဗလာကို လည်းကောင်း၊ လက်စုပ်ကိုလည်းကောင်း ပြ၏။ စစ်သူကြီးနှင့်တကွ ကုန်သော ထိုကောသမ္ဗီပြည်သူ ပြည်သားတို့သည် ကမ္ဗလာကိုလည်းကောင်း၊ လက်စုပ် ကိုလည်းကောင်းမြင်လျှင် မင်းကြီး၏ ပစ္စည်းဘဏ္ဍာ၏ အဖြစ်ကို အမှတ် သကေတ သိကြကုန်သည်ဖြစ်၍ မြို့တံခါးကို ဖွင့်ပြီးလျှင် ထိုဥတေန မင်းသား ကို မင်းအဖြစ်၌ အဘိသိက် သွန်းကြကုန်၏။ ။ဤကား ရှေးဦးစွာ ဥတေန မင်းသား၏ မင်းအဖြစ်သို့ ရောက်ခြင်းတည်း။

ကောတုဟလိကနှင့် ကာလီ

အလ္လကပ္ပတိုင်း၌ လူတို့သည် ဝတ်မွတ်သောအား ရှားပါးခြင်း ဘေးဖြင့် ယှက်ထွေးနှိပ်စက် ဖိစီးခြင်းသည် ဖြစ်ပေါ်လာသည်ရှိသော် အသက်ရှည်ရှေး မွေးမြူအံ့သောငှါ မစွမ်းနိုင်သောကြောင့် ကောတုဟလိက အမည်ရှိသော တစ်ယောက်သောလူသည် ကာလီအမည်ရှိသော မိမိ၏မယားကိုလည်းကောင်း၊ ပျို့မျစ်နုနယ်သော သားငယ်ကလေးတစ်ယောက်ကို လည်းကောင်း ယူ၍ ကောသမ္ဗီပြည်သို့သွား၍ အသက်ရှည်ရအံ့ဟု လမ်း၌ သုံးစားစရာ ရိက္ခာကို ယူပြီးသော် အလ္လကပ္ပတိုင်းပြည်မှ ထွက်လာခဲ့၏။

> [ဤနေရာ၌ အချို့ကုန်သော ဝိညူတို့ကား ရင်နာဖြင့် များစွာသော လူတို့သည် စုတိပြောင်းရွှေ့ သေလွန်ကြကုန်သည်တို့ကို မြင်ကုန် သည်ဖြစ်၍ ထွက်သွားကြကုန်ဟု မိန့်ဆိုတော်မူကြကုန်သည် သာလျှင် တည်း။ ထို့ကြောင့် အဋ္ဌကထာ၌၊ အဟိဝါတရောဂေန မဟာဇနေ မရန္တေ ဒိသွာ နိက္ခမိတိပိ ဝဒန္တိယေဝ-ဟု မိန့်တော်မူ၏။

အနက်ကား။ ။အဟိဝါတရောဂေန၊ ရင်နာဖြင့်။ မရန္တေ၊ သေကုန်သော။ မဟာဇနေ၊ များစွာကုန်သော လူတို့ကို။ ဒိသွာ၊ မြင်၍။ ဝါ၊ ကြောင့်။ နိက္ခမိ၊ ထွက်၏။ ဣတိပိ၊ ဤသို့လည်း။ ဝိညူ၊ ပညာရှိတို့သည်။ ဝဒန္တိ ယေဝ၊ ဆိုကြ ကုန်သည် သာလျှင်တည်း။ ဤကားအနက်။ ဤကားအမှာ။]

ထိုသူတို့သည် အစဉ်အတိုင်း သွားကြကုန်သဖြင့် စားသောက်မှီဝဲစရာ ရိက္ခာကုန်ခန်းသည်ရှိသော် မွတ်သိပ်ဆာလောင်ခြင်းဖြင့် နှိပ်စက်အပ်ကုန်သည် ဖြစ်၍ သူငယ်ကို ချီသယ် ယူဆောင်ခြင်းငှါ မစွမ်းနိုင်ကြကုန်။ ထိုအခါ ခင်ပွန်းလင် ဖြစ်သော ယောကျ်ားက မိမိ၏ မယားကို နှမ ငါတို့သည် အသက်ရှည်ရှည် တည်နေရကုန်သည်ရှိသော် တစ်ဖန် သား သမီးမည်သည်ကို ရပါကုန်လတ္တံ့၊ ထိုသူငယ်ကို တောလယ်မြိုင်ဖျား စွန့်ပစ်ထား၍ ငါတို့ သွားပါကုန်အံ့ဟု ဆို၏။

သား သမီး၌ မိခင်တို့၏ နှလုံးမည်သည်ကား ယှဉ်ကျုံးမရ နူးညံ့သိမ်မွေ့လှပေ၏ ထို့ကြောင့် မယားဖြစ်သော မိန်းမက အရှင် အသက်ရှည်စဉ် ထင်ရှားရှိသော သားကို အကျွန်ုပ် စွန့်ပစ်ပယ်ထားအံ့သောငှါ မစွမ်းနိုင်ပါဟု ဆို၏။ ထိုအခါ ခင်ပွန်းယောကျ်ားက ထိုသို့တပြီးကား အဘယ်သို့ ပြုမည်နည်းဟု မေးသည့် ကာလ အလှည့်ဖြင့် ချီဆောင်ကြပါကုန်အံ့ဟု ဆို၏။ မိခင်သည် မိမိ၏အလှည့် အကြိမ်၌ ပန်းကုံးပန်းဆိုင်းကဲ့သို့ သူငယ်ကိုချီပင့်၍ ရင်၌အိပ်စေပြီးလျှင် ရင်ခွင်ဖြင့် ရွက်ဆောင်ချီပူ၍ ဖခင်အား ပေး၏။ ဖခင်ဖြစ်သောသူ၏လည်း သူငယ်ကိုယူ၍ ချီငင်ရွက်ဆောင်၍ ထားရသောနေရာ အကြိမ်၌ ဆာလောင် မွတ်သိပ်သောထက်လည်း အားကြီးသော ဆင်းရဲဝေဒနာသည် ဖြစ်၏။ ထိုယောကျ်ားသည် မိမိမယားကို အဖန်ဖန်အထပ်ထပ် နှမ ငါတို့သည် အသက် ရှည်ရှည် တည်နေရကုန်သည်ရှိသော် သား သမီးကို ရပါကုန်လတ္တံ့၊ ဤသူငယ်ကို စွန့်ပစ်ကြပါကုန်အံ့ဟု ဆို၏။ ထိုမိန်းမသည်လည်း အဖန်ဖန်အထပ်ထပ် ပယ်မြစ်၍ စကားတို့ကို မပေးဘဲ နေလေ၏။

သားငယ်ကိုပစ်ထားခဲ့ခြင်း

သူငယ်သည် အလှည့်လှည့်ဖြင့် ဆောင်ယူသည်ဖြစ်၍ ပြောင်းပါများသည် ရှိသော် ပင်ပန်းသော သဘောရှိသည်ဖြစ်၍ ဖခင်၏လက်၌ အိပ်ပျော်လေ၏။ ထိုယောကျ်ားသည်လည်း သူငယ်၏ အိပ်ပျော်သော အဖြစ်ကိုသိ၍ မိခင်ကိုရှေ့မှ သွားစေသည်ကို ပြုပြီးလျှင် တစ်ခုသော ချုံ၏အောက်၌ မြက်သစ်ရွက်ကို ခင်းပြီးသော် သူငယ်ကို အိပ်စေ၍သွား၏။ မိခင်သည် ပြန်လည်၍ ကြည့်ရှုသည် ကာလ သားငယ်ကို မမြင်သောကြောင့် အရှင် အကျွန်ုပ်၏သားသည် အဘယ်မှာ နည်းဟု မေး၏။ ငါသည် တစ်ခုသောချုံ၏ အောက်၌ အိပ်စေ၍ ထားခဲ့ပေသည်ဟု ပြောလျှင် အရှင် အကျွန်ုပ်ကို မဖျက်ဆီးပါလင့် အကျွန်ုပ်သည် သားငယ်နှင့် ကင်း၍ အသက်ရှည်ခြင်းငှါ မစွမ်းနိုင်ပါ၊ အကျွန်ုပ်သားကို ယခုတဖန် ပြန်ဆောင်ယူငင်၍ ပေးပါဟု ရင်ကိုလက်ဖြင့်ပုတ်ခတ်လျက် ငိုကြွေး၏။ ထိုအခါ ယောကျ်ားသည် ပြန်လည်၍ သူငယ်ကို ဆောင်ယူ၏။ သားငယ်သည်လည်း ခရီး အကြား၌ စုတေမနေ သေလွန်လေ၏။ ဤသို့ သားငယ် သေလွန်သောအခါ သေလွန်ရာအရပ်၌သာလျှင် သားငယ်ကို စွန့်ပစ်၍ သွားလေ၏။

[ထိုယောကျ်ားသည် သားငယ်ကို လမ်းခရီး အကြား၌ စွန့်ပစ်အပ် သော အကျိုးဆက်ဖြင့် ဘဝတပါးဖြစ်သော နောင်ဘဝ၌ ခုနစ်ကြိမ် တိုင်တိုင် စွန့်ပစ်သည်ကို ခံရလေ၏။ ဤသို့ သဘောရှိသော မကောင်းမှု မည်သည်ကား အနည်းငယ်ဟူ၍ မထီမဲ့မြင် မအောက်မေ့ မမှတ် ထင်အပ်။

ထိုကြောင့် ဂုဏ်အဋ္ဌကထာ၌– တဿ နိဿန္ဒေန ဘဝန္တရေ သတ္တဝါရေ ဆဋ္ဌိတော။ ပါပကမ္မံ နာမေတံ အပ္ပကန္တိ နာဝ မညိတဗ္ဗံ-ဟု မိန့်၏။

အနက်ကား။ ။တဿ၊ ထိုသူ၏ယံကို စွန့်ပစ်ခြင်းကံ၏။ နိဿန္ဒေန၊ အကျိုးဆက်ဖြင့်။ ဘဝန္တရေ၊ ဘဝတပါး အခြားမဲ့ဖြစ်သော နောက်ဘဝ၌။ သတ္တဝါရေ၊ ခုနစ်ကြိမ်တိုင်တိုင်တို့ ပတ်လုံး။ ဆဋ္ဌိတော၊ စွန့်ပစ်သည်ကို ခံရလေ၏။ ဧတံ ပါပကမ္မံ နာမ၊ ထိုပါပည်စ်ကျု မကောင်းမှုကံ မည်သည်ကား။ အပ္ပကန္တိ၊ အနည်းငယ်ဟူ၍။ နာဝမညိတဗ္ဗံ၊ မထီမဲ့မြင် မအောက်မေ့အပ်။ ဤကားအနက်။]

န္ဓားကျောင်းသား၏ နို့ညှစ်မင်္ဂလာပွဲ

ထိုသူတို့သည်လည်း ခရီးအစဉ်အတိုင်းသွား၍ တစ်ခုသော န္ဓားကျောင်းသား ရွာသို့ ရောက်လေကုန်၏။ ထိုသူတို့ ရောက်သော နေ့သည်လည်း န္ဓားကျောင်း သား၏ အိမ်ဝယ် န္ဓားနို့ညှစ်မင်္ဂလာသည် ဖြစ်၏။ န္ဓားကျောင်းသား၏အိမ်၌ အမြဲ မပြတ် တပါးသော ပစ္စေကဗုဒ္ဓါအရှင်သည် ဆွမ်းဘုဉ်းပေးတော်မူ၏။ န္ဓား ကျောင်းသားသည် ထိုပစ္စေကဗုဒ္ဓါကို ဆွမ်းကျွေး၍ မင်္ဂလာကိုပြု၏။ များစွာ ကုန်သော နို့ထမင်းကိုကို စီရင်အပ်သည်ဖြစ်၍ န္ဓားကျောင်းသားသည် ခရီးအစဉ် အတိုင်းအားဖြင့် ရှေးရှုရောက်လာကုန်သော ထိုသမီး ခင်ပွန်း လင်မယားတို့ကို မြင်သည့်ကာလ အဘယ်အရပ်မှ လာခဲ့သနည်းဟု မေး၍ ထိုအကြောင်း အလုံးစုံကို အကုန်ကြားသိလျှင် နူးညံ့သိမ်မွေ့သော သဘောရှိသော အမျိုး ကောင်းသားသည် ထိုသမီးခင်ပွန်း လင်မယားတို့၌ အစဉ်သနားသည်ကို ပြု၍ များစွာသော ထောပတ်နှင့်တကွ နို့ထမင်းကို ပေးစေ၏။ မယားကလည်း ချစ်လင် အရှင်သည် အသက်ရှည်သည်ရှိသော် အကျွန်ုပ်သည်လည်း အသက် ရှည်သည် မည်ပါသည်၊ ရှည်စွာသော နေ့ညဉ့်တို့ပတ်လုံး အစာအာဟာရ မမျှရသည်ဖြစ်၍ နွမ်းပိန်ညှိုးငယ်သော ဝမ်းရေရှိသည် ဖြစ်ခဲ့ပေ၏။ အလိုရှိတိုင်း စားသောက် သုံးဆောင်ပါလေလော့ဟု ဆို၍ ထောပတ်နို့ဓမ်းကို ခင်ပွန်းလင်သို့ ရှေးရှုသာလျှင်ပြု၍ မိမိသည် ညံ့သော ထောပတ် အနည်းငယ်မျှကိုသာ စားသောက်၏။

ခွေးဘဝ၌ဖြစ်ခြင်း

လင်ယောကျ်ားသည် များစွာစားသောက်၍ ခုနစ်ရက် ရှစ်ရက်တို့ပတ်လုံး မွတ်သိပ်ဆာလောင်ခြင်း ပြင်းသည်ဖြစ်၍ အာဟာရ၌ တပ်မက်သောတဏှာကို ဖြတ်ခြင်းငှါ မစွမ်းနိုင်။ န္ဓားကျောင်းသားသည် ထိုသူတို့အား နို့ထမင်းကို

ပေးစေ၍ မိမိသည် စားသောက်ခြင်းငှါ အားထုတ်၏။ ကောတုဟလိကသည် ထိုနွားကျောင်းသား စားသောက်သည်ကို ကြည့်ရှု၍နေ၏။ အောက်အဖို့ ဖြစ်သော အင်းပျဉ်၌အိပ်သော ခွေးမအား နွားကျောင်းသားသည် ခူးယူ၍ ကျွေးမွေးပေးကမ်းအပ်သော နို့ထမင်းခဲကို မြင်၍သာလျှင် "ဤခွေးမသည်ကား ဘုန်းကံရှိပေစွတကား အမြဲမပြတ် ဤသို့သဘောရှိသော ခဲဖွယ်ဘောဇဉ် အစာကို ရပေ၏"ဟု ကြံ၏။ ထို ကောတုဟလိက အမည်ရှိသော ငတ်မွတ်သော ခရီးသွားယောကျ်ားသည် ညဉ့်အဖို့ကာလ၌ ထိုနို့ထမင်းကို အစာကြေစိမ့်သောငှါ မစွမ်းနိုင်သည်ဖြစ်၍ စုတိမနေ သေလွန်ခြင်းကိုပြုသည်ရှိသော် ထိုအိမ်၌ရှိသော ခွေးမ၏ဝမ်း၌ ဖြစ်လေ၏။

ထိုအခါ ကောတုဟလိက၏ မယားသည် ကြွင်းကျန်ရစ်သော ရုပကာယ အလောင်းကို သင်္ဂြိုဟ်ခြင်းကိစ္စကိုပြု၍ ထိုနွားကျောင်းသား အိမ်၌သာလျှင် အစာကိုပြု၍ ဆန်နှမ်းကိုရသည်ရှိသော် ချက်ပြုတ်၍ ပစ္စေကဗုဒ္ဓါ၏ သပိတ်၌ ထည့်၍ တည်စေပြီးလျှင် အရှင်ဘုရား အရှင်မြတ်တို့အား ဤသို့ပြုစု လှူဒါန်း အပ်သော ကောင်းမှု၏ အဖို့သည် အရှင်မြတ်တို့ ကျွန်ဖြစ်သော တပည့်တော်မ၏ ခင်ပွန်းလင်အား ရောက်ပါစေသတည်းဟု ဆို၍ ကြံဆင်ခြင်သည်မှာ "ငါသည် ဤအရပ်၌သာလျှင် နေခြင်းငှါ အပ်၏။ အမြဲမပြတ် အရှင်မြတ်သည် ဤအရပ် ဤနေအိမ်သို့ ကြွတော်မူလာ၏။ လှူဖွယ်ဝတ္ထုသည် ရှိသည်မူလည်းဖြစ်စေ၊ မရှိသည်မူလည်း ဖြစ်စေ နေ့တိုင်းနေ့တိုင်း ဦးတင်ညွတ်သျှိုး ရှိခိုးရပေ၏။ နေ့တိုင်းနေ့တိုင်း ဝေယျာဝစ္စကို ပြုရပေ၏။ နေ့တိုင်းနေ့တိုင်း စိတ်ကိုကြည်ညို စေရပေ၏။ ယင်းသို့ နေ့တိုင်းမပြတ် ရှိခိုးခြင်းဝေယျာဝစ္စအမှုကို ပြုမူခြင်း၊ စိတ်ကို ကြည်ညိုစေခြင်းဖြင့် များစွာသော ကုသိုလ်ကောင်းမှုသည် ပွားပေလတ္တံ့"ဟု ကြံ၍ ထိုမိန်းမသည် နွားကျောင်းသား အိမ်၌သာ အခစားတို့ပြု၍ နေ၏။

ထိုနွားကျောင်းသား၏ ခွေးမသည်လည်း ခြောက်လ ခုနစ်လတို့ပတ်လုံး ပဋိသန္ဓေတည်နေ၍ တစ်ကောင်တည်းသာလျှင် ဖြစ်သောခွေးကို ဖွားမြင်၏။ နွားကျောင်းသားသည် ထိုခွေးငယ်အား တစ်ခုသော ခွက်ငယ်ဖြင့် နွားနို့ကို ပေး၏။ ထိုခွေးငယ်သည် မကြာမြင့်မီပင် ကြီးပွားခြင်းသို့ ရောက်လေ၏။

ပစ္စေကဗုဒ္ဓါအား ကြည်ညိုလှသောခွေး

ထိုနောက် ပစ္စေကဗုဒ္ဓါအရှင်သခင်မြတ်သည် ဆွမ်းဘုဉ်းပေးသည်ရှိသော် ထိုခွေးငယ်အား အမြဲမပြတ် တစ်ခုတစ်ခုသော ထမင်းခဲလုံး ပေးစေ၏။ ထိုခွေးသည် ထမင်းခဲကို အမှီပြု၍ ပစ္စေကဗုဒ္ဓါအရှင်မြတ်၌ ချစ်ခင်ခြင်းသည် ဖြစ်လေ၏။ နွားကျောင်းသားသည်လည်း တစ်နေ့ကို အမြဲနှစ်ကြိမ်ဘိုင်တိုင် ပစ္စေကဗုဒ္ဓါအား

ခစားခြင်းငှါ သွားသည်ရှိသော် ခရီးအကြား၌ သားရဲရှိရာအရပ်ဝယ် တုတ်တံဖြင့် ချုံတို့ကိုလည်းကောင်း၊ မြေကြီးကိုလည်းကောင်း ပုတ်ခတ်၍ စုံးစုံးဟူသော အသံကို သုံးကြိမ်တိုင်အောင် ပြုပြီးလျှင် သားရဲတို့ကို ပြေးလွှဲစေ၏။ ခွေးသည်လည်း နွားကျောင်းသားနှင့်အတူတကွ လိုက်ပါ၍ သွား၏။

ထိုနွားကျောင်းသားသည် တစ်နေ့သ၌ ပစ္စေကဗုဒ္ဓါ အရှင်မြတ်ကို အရှင်ဘုရား အကြင်အခါ၌ တပည့်တော်အား အခွင့်မရသည်ဖြစ်လတ္တံ့၊ ထိုအခါ ဤခွေးကို စေလွှတ်လိုက်ပါအံ့။ အရှင်မြတ်သည် ဤခွေးကို စေလွှတ်သော အမှတ်ဖြင့် ကြွတော်မူလာခဲ့ပါကုန်လော့-ဟု လျှောက်ထား၏။ ထိုနေ့မှစ၍ မိမိသည် အခွင့်မရသော နေ့၌ ချစ်သားသွားတဲ့ချေ၊ အရှင်မြတ်ကို ပင့်ဆောင်၍ လာခဲ့လော့ဟု ခွေးကိုစေလွှတ်၏။ ထိုခွေးသည် တစ်ခွန်းတည်းသော စကားဖြင့် သာလျှင် ပြေးသွား၍ အရှင်၏ ချုံကိုပုတ်ခတ်သောနေရာ မြေကိုပုတ်ခတ်သော နေရာ၌ သုံးကြိမ်တိုင်အောင် အူဟောင်၍ ထိုအသံဖြင့် သားရဲတို့ ပြေးလွှဲ ပုန်းရှောင်သည်၏ အဖြစ်ကိုသိ၍ သွားလေ၏။ ပစ္စေကဗုဒ္ဓါ အရှင်မြတ်သည်လည်း နံနက်စောစောကပင်လျှင် ကိုယ်လက်သုတ်သင်ခြင်း အမှုကိုပြု၍ သစ်ရွက်မိုးသောကျောင်းသို့ဝင်၍ ထိုင်နေသီတင်းသုံးတော်မူသည်ရှိသော် ပစ္စေကဗုဒ္ဓါ၏ သီတင်းသုံးတော်မူရာအရပ်သို့သွား၍ သစ်ရွက်မိုးသော ကျောင်းသခ်မ်းတံခါး၌ သုံးကြိမ်တိုင်အောင် အူဟောင်ပြီးလျှင် မိမိ၏ လာသောအဖြစ်ကို သိစေပြီး၍ တင့်အပ်လျောက်ပတ်သော တစ်ခုသောအရပ်၌ ဝပ်၏။ ပစ္စေကဗုဒ္ဓါ အရှင်မြတ် သည်လည်း အခါကိုမှတ်၍ ထွက်ကြွတော်မူသည်ရှိသော် အူဟောင်လျက် ရှေ့မှ ပြေးသွား၏။ လမ်းခရီးအကြားအကြား၌ ပစ္စေကဗုဒ္ဓါ အရှင်မြတ်သည် ထိုခွေးကို စုံးစမ်းလိုသောကြောင့် တပါးသောခရီးကို ဖယ်လွှဲ၍ ကြွတော်မူ၏။ ထိုအခါ ခွေးသည် ပစ္စေကဗုဒ္ဓါ အရှင်မြတ်၏ ရှေ့အဖို့မှ ဖီလာကန့်လန့် ရပ်တည်၍ အူဟောင်ပြီးလျှင် ဤမှတစ်ပါးဖြစ်သော ဖြောင့်မှန်သောခရီးသို့ တင်ပေ၏။ ထိုမှ နောက်ဖြစ်သော တစ်နေ့သောနေ့၌ တစ်ပါးသောခရီးကို ဖယ်ကြွ၍ သွားတော်မူသည်ရှိသော် ထိုခွေးသည် ရှေ့မှသာလျှင် ဖီလာကန့်လန့်ရပ်၍ တားမြစ် ပါသော်လည်း မဆုတ်မနစ်မူ၍ ခွေးကို ခြေတော်ဖြင့် ပုတ်ခတ်တိုက်ခိုက်၍ သွား၏။ ခွေးသည် ထိုပစ္စေကဗုဒ္ဓါ အရှင်မြတ်၏ မပြန်လည်သည်၏အဖြစ်ကို သိ၍ ဆုတ်နစ်ပြန်လည်ပြီးလျှင် ဝတ်ရုံသော သင်္ကန်းကို ကိုက်၍ဆွဲငင်လျက် တစ်ပါးလည်းဖြစ်သော ဖြောင့်မှန်သောခရီးအစဉ်ကိုသာလျှင် ထိုပစ္စေကဗုဒ္ဓါကို တင်ပေ၏။ ထိုခွေးသည် ဤသို့သောအခြင်းအရာဖြင့် ပစ္စေကဗုဒ္ဓါ အရှင်မြတ်၌ အားကြီးသော ချစ်ခင်ခြင်းကို ဖြစ်စေ၏။ ထိုမှနောက်ဖြစ်သော တစ်ပါးသော အဖို့၌ ပစ္စေကဗုဒ္ဓါ အရှင်မြတ်၏ သင်္ကန်း နွမ်းဟောင်းဆွေးမြေ့ခဲ့၏။ ထိုအခါ ပစ္စေကဗုဒ္ဓါအား နွားကျောင်းသားသည် သင်္ကန်းအဝတ်တို့ကို ပေးလှူ၏။

ဃောသကနတ်သားဖြစ်ခြင်း

တို့နွားကျောင်းသားကို ပစ္စေကဗုဒ္ဓါ အရှင်မြတ်က မိန့်ဆိုတော်မူသည်မှာ ဒါယကာ သက်နှင်းမည်သည်ကား တစ်ယောက်တည်းပြုခြင်းငှါ ငြိုငြင်ဆင်းရဲခဲယဉ်းလှပေသည် ချမ်းသာရာအရပ်သို့သွား၍ ပြုတော့အံ့ဟု မိန့်ဆိုတော်မူ၏။ နွားကျောင်းသားကလည်း အရှင်ဘုရား ဤအရပ်၌သာ ပြုတော်မူပါကုန်လော့ဟူ၍ လျှောက်ကြား၏၊ ဒါယကာ ငါသည် မစွမ်းနိုင်ဟု မိန့်တော်မူသဖြင့် အရှင်ဘုရား ထိုသို့ဘပြီးကား ကြာမြင့်ရှည်စွာ သီတင်းသုံး နေတော်မမူပါကုန်လင့်ဟု လျှောက်ကြားလိုက်၏။ ခွေးသည်လည်း ထိုသူတို့ပြောသော စကားတို့ကို မှတ်သားနာခံလျက် တည်နေ၏။ ပစ္စေကဗုဒ္ဓါ အရှင်မြတ်သည် ဒါယကာ နေရစ်ခဲ့လေလော့ဟု နွားကျောင်းသားကို ဆုတ်နစ်ပြန်လည်စေ၍ ကောင်းကင်သို့ ပျံတက်ပြီးလျှင် ဂန္ဓမာဒနတောင်သို့ ရှေးရှုဖဲကြွတော်မူလေ၏။ ထိုသို့ ပစ္စေကဗုဒ္ဓါအရှင်မြတ် ကောင်းကင်ခရီးဖြင့် ဖဲကြွတော်မူသည်ကို ကြည့်မျှော်မော်ရှုလျက် အူဟောင်၍ ရပ်တည်နေသောထိုခွေးအား ပစ္စေကဗုဒ္ဓါ အရှင်မြတ်သည် မျက်စိဖြင့် မြင်ကောင်းသော အရပ်ဒေသကို လွန်သည်ရှိသော် နှလုံးရင်ဝမ်းကွဲ၍ သေလေ၏။

[တိရစ္ဆာန်တို့မည်သည်ကား ဖြောင့်မတ်သောသဘော ရှိကုန်၏။ မကောက်မကျစ်ကုန်။ သူတို့သည်ကား တစ်ပါးသော အခြင်းအရာကို နှလုံးဖြင့်ကြံစည်၏။ တစ်ပါးသော အခြင်းအရာကို ခံတွင်းဖြင့် ပြောဆိုတတ်၏။

ထိုကြောင့် မြတ်စွာဘုရား ကိုယ်တော်မြတ်က ဂဟနဉှေတံ ဘန္တေ ယဒိဒံ မနုဿာ၊ ဥတ္တာနကဉှေတံ ဘန္တေ ယဒိဒံ ပသဝေါ-ဟု ဟောတော်မူခဲ့၏။

အနက်ကား။ ။ဘန္တေ၊ အရှင်ဘုရား။ ယဒိဒံ ယေ မနုဿာ၊ အကြင်လူတို့သည်။ သန္တိ၊ ၏။ ဧတံ-ဧတေ မနုဿာ၊ ထိုလူတို့သည်။ ဂဟနံ ဟိ-ဂဟနံ ဧဝ၊ လျှို့ဝှက်စဉ်းလဲ ချွတ်လွဲကောက်ကျစ်တတ်သော နှလုံးရှိကုန်သည် သာလျှင်တည်း။ ဘန္တေ၊ အရှင်ဘုရား။ ယဒိဒံ ယေ ပသဝေါ၊ အကြင်တိရစ္ဆာန်ဖြစ်သော သားတို့သည်။ သန္တိ၊ ၏။ ဧတံ-ဧတေ ပသဝေါ၊ ထိုတိရစ္ဆာန်ဖြစ်ကုန်သော သားတို့သည်။ ဥတ္တာနကံဟိ-ဥတ္တာနကံ ဧဝ၊ ပေါ်လွင်ဖြောင့်မတ်သော သဘောရှိကုန်သည် သာလျှင်တည်း။ ဤကားအနက်။

ဤပြအပ်ခဲ့ပြီးသော အစဉ်အတိုင်းအားဖြင့် နွားကျောင်းသား၏ခွေးသည် ထိုသို့ဖြောင့်မတ်သော စိတ်ရှိသဖြင့် မကောက်မကျစ်သော သဘော

ရှိသည့်၏အဖြစ်ကြောင့် သေလွန်သည်ကိုပြု၍ တာဝတိံသာနတ်ပြည်၌ဖြစ်လျက် နတ်သမီးတစ်ထောင်တို့ဖြင့် ခြံရံအပ်သည်ဖြစ်၍ ကြီးစွာသော စည်းစိမ်ချမ်းသာကို ခံစားသုံးဆောင်ရလေ၏။

ထိုနတ်သား၏ နားရင်း၌ ပြောဆိုတိုင်ပင်အပ်သော အသံသည် တစ်ဆယ့်ခြောက်ယူဇနာအရပ်သို့ နှံ့၏။ ပကတိပြောဆိုသော စကားအသံသည်ကား ယူဇနာ တစ်သောင်းရှိသော နတ်ပြည်ကို ဖုံးလွှမ်း၏။ ထို့ကြောင့် ထိုနတ်သားအား ဃောသကနတ်သားဟူသော အမည်သည် ဖြစ်လေ၏။ ဤကဲ့သို့ အသံ၏ ပြင်းထန်စွာ ကျယ်လွင့်သဖြင့် သင့်တင့်ကောင်းမြတ်သော အကျိုးကို ခံစားရခြင်းသည် အဘယ်သို့သော ကောင်းမှု၏အကျိုးဆက်နည်းဟူမူကား ပစ္စေကဗုဒ္ဓါ အရှင်မြတ်၌ ချစ်ခင်ခြင်းဖြင့် အူဟောင်ခြင်းကို ပြုသောကံ၏ အကျိုးဆက် အာနိသံသပေတည်း။

ထို့ကြောင့် ၎င်းအဋ္ဌကထာ၌—ပစ္စေကဗုဒ္ဓေ ပေမေန ဘုက္ကရဏဿ နိဿန္ဒော-ဟု မိန့်တော်မူ၏။

အနက်ကား။ ။ပစ္စေကဗုဒ္ဓေ၊ ပစ္စေကဗုဒ္ဓါ အရှင်မြတ်၌။ ပေမေန၊ ချစ်ခင်ခြင်းဖြင့်။ ဘုက္ကရဏဿ၊ အူဟောင်၍ ဝမ်းမြောက်ခြင်း မြူးတူးခြင်း၏။ နိဿန္ဒော၊ အကျိုးဆက်ပေတည်း။ ဤကားအနက်။]

နတ်တို့သေခြင်းလေးမျိုး

ထိုဃောသကနတ်သားသည် နတ်ပြည်၌ကြာမြင့်စွာမတည်မူ၍ စုတိပြောင်းကြွေ သေလွန်လေ၏။ ထိုစကားမှန်၏ နတ်သားတို့သည် နတ်ပြည်စုတိ သေလွန်ကုန်သည်ရှိသော် အသက် ကုန်ခြင်းကြောင့်လည်းကောင်း၊ ကောင်းမှုကုန်ခြင်းကြောင့်လည်းကောင်း၊အာဟာရကုန်ပြတ်ခြင်းကြောင့်လည်းကောင်း၊ အမျက်ထွက်ခြင်းကြောင့်လည်းကောင်း ဤလေးပါးကုန်သော အကြောင်းတို့ကြောင့် စုတိသေလွန်ကုန်၏။ ထိုလေးပါးတို့တွင်—

(က) အကြင်သူသည် များစွာကုန်သော ကုသိုလ်ကောင်းမှုကံကို ပြုအပ်၏။ ထိုသူသည် နတ်ပြည်၌ဖြစ်၍ အသက်ရှည်သမျှကာလပတ်လုံး တည်နေ၍ စုတိသေလွန်ပြီးသောအခါ အထက်အထက်ဖြစ်သော နတ်ပြည်၌ ဖြစ်လေ၏။ ဤသို့သော စုတိသေလွန်ခြင်းသည် အသက်ကုန်ခြင်းကြောင့် စုတိသေလွန်ခြင်းမည်၏။

(ခ) အကြင်သူသည် အနည်းငယ်မျှသော ကုသိုလ်ကောင်းမှုကို ပြုအပ်၏၊ မင်း၏ ကျီတော်၌ ထည့်သွင်းရှိ ထားအပ်သောလေးကွမ်းစား မျှလောက်သော စပါးကဲ့သို့ အသက်တမ်း၏အကြား၌သာလျှင် ထိုသူ၏ ကုသိုလ်ကောင်းမှုသည် ကုန်၏။ အသက်အပိုင်းအခြား၏ အကြား၌ သာလျှင် စုတိသေလွန်ခြင်းကိုပြု၏။ ဤသို့သေလွန်ခြင်းသည် ကောင်းမှု ကုသိုလ်ကံ ကုန်သောကြောင့် စုတိသေလွန်ခြင်း မည်၏။

(ဂ) တစ်ပါးတစ်ယောက်သော နတ်သားသည် ကာမဂုဏ်တို့ကို သုံးဆောင် ခံစားသည်ရှိသော် သတိလွတ်ကင်း တွေဝေသဖြင့် အာဟာရကို မသုံးဆောင် မစားသောက်မူ၍ ညစ်နွမ်းပင်ပန်းသော သဘောရှိသည်ဖြစ်၍ စုတိသေလွန်ခြင်းကို ပြု၏၊ ဤသို့ စုတိသေလွန် ခြင်းသည် အာဟာရကုန်ပြတ်ခြင်းကြောင့် စုတိသေလွန်ခြင်းမည်၏။

(ဃ) တစ်ပါး တစ်ယောက်သော နတ်သားသည် သူတစ်ပါး စည်း စိမ်ချမ်းသာ၏ ပြည့်စုံခြင်းကို သည်းမခံနိုင်သောကြောင့် အမျက်ဒေါသ ပြင်းစွာထ၍ စုတိသေလွန်ခြင်းကို ပြု၏။ ဤသို့ စုတိသေလွန်ခြင်းသည် အမျက်ဒေါသကြောင့် စုတိသေလွန်သည်မည်၏။

ဤဆိုအပ်ခဲ့ပြီးသော လေးပါးကုန်သော စုတိသေလွန်ခြင်းတို့တွင် ဤဃောသက နတ်သားသည်ကား ကာမဂုဏ်တို့ကို သုံးဆောင်ခံစား အားကြီးခြင်းကြောင့် လွတ်ကင်းသော သတိရှိသည်ဖြစ်၍ အာဟာရ ကုန်ခန်း ကင်းပြတ်ခြင်းကြောင့် စုတိသေလွန်လေ၏။

ထိုကြောင့် ဋ္ဌကထာ၌—အယံ ပန ကာမဂုဏေ ပရိဘုဥ္ဇန္တော မုဋ္ဌဿတိ ဟုတွာ အာဟာရက္ခယေန စဝတိ-ဟု မိန့်တော်မူ၏။

အနက်ကား။ ။အယံ ပန၊ ဤဃောသက နတ်သားသည်ကား။ ကာမဂုဏေ၊ငါးပါးအာရုံ ကာမဂုဏ်တို့ကို။ ပရိဘုဥ္ဇန္တော၊ အလွန်အကြူး အထူးခံစားလျက်။ မုဋ္ဌဿတိ၊ လွတ်ကင်းသော သတိရှိသည်။ ဟုတွာ၊ ဖြစ်၍။ ဝါ၊ ကြောင့်။ အာဟာရက္ခယေန၊ အာဟာရကုန်ပြတ်ခြင်း ကြောင့်။ စဝတိ၊ စုတိသေလွန်၏။ ဤကား အနက်။

ပဥ္စမအကြိမ်

ထိုဃောသကနတ်သားသည် နတ်ရွာနတ်ပြည်မှ စုတိလာခဲ့၍ ကောသမ္ဗီ ပြည်၌ ပြည့်တန်ဆာမ၏ ဝမ်းဝယ် ပဋိသန္ဓေယူနေလေ၏၊ ပြည့်တန်ဆာမသည် လည်း သားကိုဖွားမြင်သောနေ့အဖို့ ကာလ၌ ဤယခု ဖွားမြင်အပ်သောသူသည် သားလော သမီးလောဟု ကျွန်မကိုမေး၍ အရှင်မ သားသူငယ်ပါဟု ဆိုသည်ရှိ

သော် အို ကျွန်မ ယခု ဤသူငယ်ကို ဗန်းဆန်ကောထက်၌ တင်ထား၍ တံမြက်ချေးအမှိုက်တို့ကို စွန့်သောနေရာ အထက်၌ စွန့်ပစ်လေလော့ဟု စေခိုင်း၍ ထိုသူငယ်ကို စွန့်ပစ်စေ၏။ [ထိုစကား မှန်၏။ ပြည့်တန်ဆာမတို့သည် သမီးကို သုတ်သင်ကျွေးမွေးကုန်၏။ သားကို မသုတ်သင် မကျွေးမွေးကုန်။ အဘယ့်ကြောင့်ဟူမူကား သမီးသည် ပြည့်တန်ဆာမတို့၏ အနွယ်အဆက်ကို ဆက်စပ်ပွားများစေ၏။ ထို့ကြောင့် သမီးကို သုတ်သင်ကျွေးမွေးကုန်၏။]

[ထို့ကြောင့် ရှင်းအဋ္ဌကထာ၌— နဂရသောဘိနိယော ဟိ ဓီတရံ၊ ပဋိဇဂ္ဂန္တိ န ပုတ္တံ၊ ဓီတရာ ဟိ တာသံ ပဝေဏီ ဃဋီယတိ-ဟု မိန့်တော်မူ၏။

အနက်ကား။ ။ဟိ၊ ထိုစကားသင့်စွ။ နဂရသောဘိနိယော၊ ပြည့်တန်ဆာမတို့သည်။ ဓီတရံ၊ သမီးကို။ ပဋိဇဂ္ဂန္တိ၊ ပြုစုပြင်ဆင် သုတ်သင်ကျွေးမွေးကုန်၏။ ပုတ္တံ၊ သားကို။ န ပဋိဇဂ္ဂန္တိ၊ မပြုစု မကျွေးမွေးကုန်။ ဟိ-ကသ္မာ၊ အဘယ့်ကြောင့်နည်း ဟူမူကား။ ဓီတရာ၊ သမီးသည်။ တာသံ၊ ထိုပြည့်တန်ဆာမတို့၏။ ပဝေဏီ၊ အနွယ်အဆက်ကို။ ဃဋီယတိ၊ စေ့ဆက်၏။ တသ္မာ၊ ထို့ကြောင့်။ ဓီတရံ၊ သမီးကို။ ပဋိဇဂ္ဂန္တိ၊ ပြုစုပြင်ဆင် သုတ်သင်ကျွေးမွေးကုန်၏။ ဤကားအနက်။]

သူငယ်ကို ကျီးတို့သည်လည်းကောင်း၊ ခွေးတို့သည်လည်းကောင်း ဝန်းရံ၍ နေကြကုန်၏။ ပစ္စေကဗုဒ္ဓါ၌ ချစ်ခင်ခြင်းအမှန်ရှိသော ခွေး၏ဘဝက ဟောင်အူခြင်းကိုပြုခဲ့သော အကျိုးဆက်ဖြင့် တစ်ကောင်မျှလည်းဖြစ်သော ခွေး, ကျီး သည် အနီးသို့ချဉ်းကပ်ခြင်းငှါ မစွမ်းနိုင်။ ထိုခဏ၌ တစ်ယောက်သောလူသည် မြို့၏အပသို့ ထွက်သွားသည်ရှိသော် ကျီးခွေးတို့သည် ဝန်းဝိုင်းစုရုံး၍ နေသော ထိုသူငယ်ကိုမြင်၍ ဤဝတ္ထုသည်ကား အဘယ်နည်းဟု သွား၍ ကြည့်ရှုသည် ကာလ သူငယ်ကိုမြင်လျှင် သားတည်းဟူသော ချစ်ခင် နှစ်သက်ခြင်းကိုရ၍ ငါ့အား သားကို ရအပ်ပြီဟု အိမ်သို့ဆောင်လေ၏။

ကောသမ္ဗီ သူဌေးကြီး

ထိုအခါ ကောသမ္ဗီသူဌေးသည် မင်းအိမ်သို့သွားသည်ရှိသော် မင်းအိမ်မှ သက်ဆင်း၍ ရှေးရှုလာသော ပုရောဟိတ်ပုဏ္ဏားကိုမြင်၍ ဆရာ အသို့နည်း၊ ဆရာသည် ယနေ့ နိမိတ်ကိုလည်းကောင်း၊ နက္ခတ်၏ယှဉ်ခြင်းကို လည်းကောင်း၊ ကြည့်ရှုပါသလောဟု မေးမြန်းလေ၏။ ပုရောဟိတ်ပုဏ္ဏားက ဪ-သူဌေးကြီး ကြည့်ရှုပေသည်ဟုဆိုလျှင် အသင်ပုရောဟိတ်ဆရာ ငါတို့အား အသို့ဖြစ်လတ္တံ့နည်း၊ တစ်ပါးသောသူတို့အား အဘယ်သို့ဖြစ်လတ္တံ့နည်း၊ ဇနပုဒ်အား အသို့ဖြစ်လတ္တံ့နည်းဟု သူဌေးကြီးက မေးပြန်၏။

ပုရောဟိတ်ပုဏ္ဏားကလည်း အသင်သူဌေးကြီး တစ်ပါးသောအကြောင်းမှုကား မရှိ၊ ဤကောသမ္ဗီပြည်၌ ယနေ့ဖွားသော သူငယ်သည် သူဌေးကြီးဖြစ်လတ္တံ့ ဟုဆို၏။ ထိုအခါ သူဌေးမယား၌ လေးသောကိုယ်ဝန်ရှိ၏။ ထို့ကြောင့် သူဌေးကြီးသည် လူတစ်ယောက်ကို အသင်သည် အိမ်သို့သွားတဲ့ချေ၊ ငါ၏ ခင်ပွန်းမဖြစ်သော သူဌေးကတော်အား သားသမီး ဖွားမြင်သည်ကိုလည်း ကောင်း၊ မဖွားမြင်သည်ကိုလည်းကောင်းသိ၍ လျင်စွာလာခဲ့လော့ဟု စေလွှတ်ထောက်လှမ်းစုံစမ်းစေသဖြင့် မဖွားမြင်သေးသည်၏အဖြစ်ကို ကြားသိ၍ မင်းကို ဖူးမြင်ပြီးသော် လျင်စွာ အိမ်သို့ပြန်သွား၍ ကာဠီအမည်ရှိသော ကျွန်မကို ခေါ်ပြီးလျှင် အသပြာတစ်ထောင်ပေး၍ ဟယ်ကျွန်မ လျင်စွာသွားတဲ့ချေ ဤမြို့၌ စုံစမ်းဆင်ခြင်၍ အသပြာတစ်ထောင်ကို ပေးပြီးသော် ယနေ့ဖွားသော သူငယ်ကို ယူဆောင်၍လာခဲ့လော့ဟု စေလွှတ်၏။

ကျွန်မသည်လည်း သွား၍ စုံစမ်း မေးမြန်းသည်ရှိသော် ထိုသူငယ်ကို ကောက်ယူ ရရှိသော အိမ်သို့ ရောက်သွား၍ သူငယ်ကို မြင်လျှင် အိမ်ရှင်တို့ကို အရှင် ဤသူငယ်သည် ဘယ်နေ့အခါ၌ ဖွားမြင်သော သူငယ်ပါနည်းဟု မေးသည်ကာလ ယနေ့ဖွားမြင်သော သူငယ်ဟု ဆိုသည်ရှိသော် ဤသူငယ်ကို အကျွန်ုပ်အား ပေးပါလော့ဟု ဆို၍ တစ်ခုသော အသပြာကို အစပြု၍ အဖိုးကို ပွားစေပြီးလျှင် အသပြာတစ်ထောင်ကို ပေး၍ ထိုသူငယ်ကို ဆောင်ယူပြီးလျှင် သူဌေးကြီးအား ပြ၏။ သူဌေးသည်လည်း "ငါ့အား အကယ်၍ သမီးကိုဖွားမြင်ခဲ့အံ့ ၊ထိုဖွားမြင်သော ငါ၏ သမီးနှင့်တကွ ဤသူငယ်ကို စုံဖက်ထိမ်းမြားလက်ထပ်၍ သူဌေးကြီးရာထူး ဌာနန္တရအရှင်ကို ပြုပေအံ့။ ငါ့အား အကယ်၍ သားဖွားခဲ့သည်ဖြစ်အံ့၊ ဤသူငယ်ကို သတ်အံ့"ဟု ကြံပြီးလျှင် သူငယ်ကို မိမိအိမ်၌ ကျွေးမွေးသုတ်သင်ခြင်းကို ပြုစေ၏။ ထိုနောက် နှစ်ရက် သုံးရက်ကို လွန်မြောက်သဖြင့် ထိုသူဌေးကြီး၏ ခင်ပွန်းမဖြစ်သော သူဌေးကတော်အား သားငယ်ကို ဖွားမြင်လေ၏။

ခုနစ်ကြိမ်တိုင် စွန့်ပစ်ခြင်း

သူဌေးကြီးလည်း "ဤသူငယ်သည် မရှိသည်ရှိသော် ငါ၏သားသည်သာလျှင် သူဌေးအရာကို ရလတ္တံ့။ ယခုအခါ၌ ထိုသူငယ်ကို သတ်ခြင်းငှါ သင့်လျော်လျောက်ပတ်အပ်၏"ဟု ကြံ၍ ကာဠီမည်သော ကျွန်မကို ခေါ်ပြီးလျှင် ဟယ်ကျွန်မ သွားတဲ့ချေ၊ နွားခြံမှ နွားအုပေါင်းတို့ ထွက်လာသောအခါ ခြံတံခါးဝအလယ်၌ ဤသူငယ်ကို ဖီလာကန့်လန့် အိပ်စေလော့ ဤသူငယ်ကို နွားမတို့သည် နင်းနယ်၍သတ်လတ္တံ့။ နင်းနယ်သည် မနင်းနယ်သည်၏အဖြစ်ကို သိ၍ လာခဲ့လော့ဟု ပြောဆိုစေလွှတ်၏။

ဒုတိယအကြိမ်

ထိုကျွန်မသည် သွား၍ နွားကျောင်းသားယောကျ်ားသည် ခြံတံခါးကို ဖွင့်ကာမျှ၌သာလျှင် ခြံတံခါးဝအလယ်၌ သူငယ်ကို ဖီလာကန့်လန့် အိပ်စေ၍ ပစ်ထား၏။ နွားတို့၏ အကြီးအမှူးဖြစ်သော ဥသဘသည် အခါတပါးသော ကာလ၌ အလုံးစုံကုန်သော နွားတို့၏နောက်မှ ထွက်သွားသော်လည်း ထိုနေ့၌ကား အလုံးစုံသောနွားတို့၏ ရှေးဦးစွာထွက်လာ၍ သူငယ်ကိုမြင်လျှင် ခြေလေးချောင်းတို့၏ အတွင်းကျသည်ကိုပြု၍ တန့်ရပ်၏။ အနေကမက များစွာကုန်သော နွားတို့သည် ဥသဘ၏ နှစ်ဖက်ကုန်သော နံပါးတို့ကို ပွတ်တိုက်လျက် ထွက်သွားကြကုန်၏။ နွားကျောင်းယောကျ်ားက "ဤဥသဘသည် ကာလတစ်ပါး အခြားနေ့ရက်ဖြစ်သော ရှေးအခါ၌ အလုံးစုံသော နွားတို့၏ နောက်မှ ထွက်၏။ ယနေ့ကား အလုံးစုံသောနွားတို့၏ ရှေးဦးစွာ ထွက်လာ၍ ခြံတံခါးအလယ်၌ မတုန်မလှုပ်ရပ်တည်၏။

ဤအကြောင်းသည်ကား အဘယ်သို့သော အကြောင်းကိစ္စပေနည်းဟုကြံ၍ လျင်မြန်စွာ သွားပြီးလျှင် ထိုနွား ဥသဘ၏ အောက်၌ အိပ်သောသူငယ်ကို မြင်သည်ရှိသော် သားတည်းဟူသော ချစ်ခြင်းကိုရ၍ ငါ့အား သားကို ရအပ်ပြီဟု အိမ်သို့ ယူဆောင်လေ၏။ ကျွန်မ ကာဠီသည် အိမ်သို့ပြန်သွား၍ သူဌေးကြီးက မေးသည် ရှိသော် ထိုအကြောင်းကို အကုန်ပြန်ကြားသည် ကာလ သွားတဲ့ချေ၊ ထိုသူငယ်ကို အသပြာတစ်ထောင်ကို ပေး၍တဖန် ဆောင်ချေဦးလော့ဟု ဆိုသဖြင့် တဖန် နွားကျောင်းသား၏ အထံ၌ အဖိုး တစ်ထောင်ကို ပေး၍ ဆောင်ယူပြီးလျှင် သူဌေးကြီးအား ပေး၏။

တတိယအကြိမ်

ထိုနောက် သူဌေးကြီးက ထိုကာဠီမည်သော ကျွန်မကို ချစ်သမီးကာဠီ ဤကောသမ္ဗီပြည်၌ ငါးရာကုန်သော လှည်းတို့သည် မိုးသောက်သောကာလ၌ ထ၍ ကုန်သွယ်ခြင်းအလို့ငှါ သွားကြကုန်လတ္တံ့။ သင်သည် ဤသူငယ်ကို ဆောင်ယူ၍ လှည်းဘီးစက်၏ သွားရာခရီး၌ အိပ်စေလော့။ နွားတို့သည်မူလည်း နင်းနယ်ချိုးဖျက်ကုန်လတ္တံ့။ လှည်းဘီးသည်မူလည်းခွဲဖြတ်လတ္တံ့။ထိုအကြောင်း အရပ်ရပ်ကို တပ်အပ်ထင်ထင် သိမြင်ခြင်း ရှိသည်ဖြစ်၍သာလျှင် လာခဲ့လေ လော့ဟု ဆို၏။ ကာဠီမည်သော ကျွန်မသည်လည်း ထိုသူငယ်ကို ဆောင်ယူခဲ့ ပြီးလျှင် လှည်းဘီးစက်၏ လိမ့်သွားရာလမ်း၌ ကန့်လန့်ဖီလာ အိပ်စေ၏။

ထိုအခါ အကြီးအမှူးဖြစ်သော လှည်းသမားသည် ရှေ့က ဖြစ်၏။ နွားတို့ သည် ထိုနေရာဌာနသို့ ကျရောက်လာသည်ရှိသော် ရှက်ဆောင်အပ်သော

ဝန်ဖြစ်သော လှည်းဦးကို စွန့်ကုန်၏။ အဖန်တလဲလဲ နွားကို ဝန်တင်လှည်းက မောင်းနှင်ပါကုန်သော်လည်း ရှေ့မှမသွားကြကုန်။ ဤသို့ မသွားကုန်သည်ရှိသော် ထိုနွားတို့နှင့်အတူတကွလှည်းမှူး၏လို့လအားထုတ် ပြုလုပ်စဉ်ပင်လျှင် နေအရှုဏ် ထသဖြင့် မိုးသောက်ခြင်းသို့ရောက်လေ၏၊ လှည်းမှူးသည် ထိုနွားတို့သည် အဘယ် သို့ သဘောရှိသည်မည်သော အမှုကြောင့် ဤသို့ပြုကြပါလိမ့်မည်နည်းဟု ခရီး လမ်းကို ကြည့်ရှုသည်ရှိသော် သူငယ်ကိုမြင်၍ ငါသည် ဝန်လေးသောအမှုကို ပြုမိ လေစွတကားဟု ကြံ၍ ငါ့အား သားကို ရအပ်ပြီဟု နှစ်သက်သော စိတ်ရှိသဖြင့် ထိုသူငယ်ကို အိမ်သို့ဆောင်လေ၏။

ကာဠီမည်သော ကျွန်မသည် အိမ်သို့ပြန်သွား၍ သူဌေးကြီးက မေးသည် ရှိသော် ထိုအလုံးစုံသော အကြောင်းကို ပြန်ကြားသည်ကာလ သွားတဲ့ချေ ထိုသူငယ်ကို တစ်ဖန်အသပြာ တစ်ထောင်ပေး၍ ဆောင်ယူခဲ့လော့ဟု ဆိုသဖြင့် ထိုကျွန်မသည် ပြောကြားသော စကားအတိုင်းပြုပေ၏။

စတုတ္ထအကြိမ်

ထို့နောက်တစ်ဖန် သူဌေးကြီးက ကျွန်မကို ယခုအခါ၌ ထိုသူငယ်ကို သူကောင် တို့မြှုပ်ရာဖြစ်သော သုသာန် သင်္ချိုင်းသို့ဆောင်ယူ၍ ချုံကြား၌အိပ်စေ ဘိလော့ ထိုသုသာန် သင်္ချိုင်းချုံထဲ၌ ခွေးစသော သတ္တဝါတို့သည် ခဲအပ် ကုန်သည် ဖြစ်၍လည်းကောင်း ဘီလူးတို့သည် မူလည်း ပုတ်ခတ်အပ်ကုန် သည် ဖြစ်၍လည်းကောင်း သေဆုံးလတ္တံ့ ထိုသူငယ်၏ သေသည်၏အဖြစ် မသေသည်၏အဖြစ်ကိုလည်း သိသည်ဖြစ်၍ လာခဲ့လေလောဟု မှာထားပြောဆို ၏။ ကျွန်မသည် ထိုသူငယ်ကို ဆောင်သွားပြီးလျှင် သင်္ချိုင်းသုသာန်၌ အိပ်စေ၍ သင့်ဘင့်သောအရပ်၌ နေရာတစ်ခုက ကြည့်ရှုစောင့်စား၍ တည်နေ၏။ ထိုသူငယ်ကို ခွေးသည်လည်းကောင်း ကျီးသည်လည်းကောင်း ဘီလူးသည် လည်းကောင်း အနီးသို့ ချဉ်းကပ်ခြင်းငှါ မစွမ်းနိုင်။

[ထိုသူငယ်အား ´အမိလည်းမရှိ အဖလည်းမရှိ အစ်ကိုကြီး အစရှိ ကုန်သော သူတို့တွင် တစ်စုံ တစ်ယောက်သောသူမျှ စောင့်ရှောက်သူ မရှိသည်မဟုတ်တုံလော သို့ပါလျက် ထို ခွေး, ကျီး, ဘီလူးတို့ အနီးသို့ ချဉ်းကပ်ခြင်းငှါ မစွမ်းနိုင်အောင် အဘယ်သူသည် စောင့်ရှောက်လေ သနည်းဟုမူကား ခွေးဘဝဖြစ်စဉ်ကာလ၌ ပစ္စေကဗုဒ္ဓါ၌ ချစ်ခင်ခြင်းဖြင့် ဖြစ်စေအပ်သော သွားခြင်း, ဟောင်ခြင်းမျှသည်သာလျှင် ထိုသူငယ်ကို စောင့်ရှောက်လေ၏။ ထို့ကြောင့် ဋီကာ၌–

သုနခကာလေ ပစ္စေကဗုဒ္ဓေ သိနေဟေန ပဝတ္တိတဘုက္ကရဏမတ္တမေဝ တံ ရက္ခတိ-ဟု မိန့်၏။

အနက်ကား။ ။သုနခကာလေ၊ ခွေးဖြစ်သောကာလ၌။ ပစ္စေကဗုဒ္ဓေ၊ ပစ္စေကဗုဒ္ဓါ၌။ သိနေဟေန၊ ချစ်ခင်ခြင်းဖြင့်။ ပဝတ္တိ ဘုက္ကရဏမတ္တမေဝ၊ ဖြစ်စေအပ်သော ဟောင်ခြင်း့ သွားခြင်းသည်သာလျှင်။နံ၊ ထိုသူငယ်ကို။ ရက္ခတိ၊ စောင့်ရှောက်၏။ ဤကားအနက်။]

ထိုအခါ တစ်ယောက်သောဆိတ်ကျောင်းသားသည် အထောင်မကများစွာ ကုန်သော ဆိတ်တို့ကိုကျက်စားရာသို့ ဆောင်လျက် သုသာန်သင်းချိုင်း၏ နံပါး ဖြင့်သွား၏။ တစ်ကောင်သော ဆိတ်မသည် သစ်ရွက်တို့ကိုစားလျက် ချုံ၏ အကြားသို့ ဝင်သည်ရှိသော် သူငယ်ကိုမြင်၍ ဒူးဆစ်တို့ဖြင့် တန့်ရပ်ထောက် တည်လျက် သူငယ်အားနို့ကိုပေး၏။ ဆိတ်ကျောင်းသားသည် "ဟေ့ ဟေ့" ဟူသော အသံကို ပြုလေသော်သည်း မထွက် ဆိတ်ကျောင်းသားသည် တောင်ဝှေးနှင်တံဖြင့် ထိုဆိတ်မကို ရိုက်ပုတ်၍ ထုတ်အံ့ဟုကြံ၍ ချုံ၏အကြား သို့ ဝင်သည်ရှိသော် ဆိတ်သည်ဒူးဆစ်ဖြင့်ထောက်တည်လျက် သူငယ်ကိုနို့ရည် တိုက်ကျွေး၍နေသော ဆိတ်မကိုမြင်လျှင် သူငယ်၌သားတည်းဟူသော ချစ်ခင် ခြင်းကို ရ၍ ငါ့အား သားကိုရအပ်ပြီဟု ထိုသူငယ်ကို အိမ်သို့ဆောင်ယူ၍ ဖယ်သွားလေ၏။

ကာဠီမည်သော ကျွန်မသည် အိမ်သို့ပြန်သွား၍ သူဌေးကြီးသည်မေးသည် ရှိသော် အလုံးစုံသော အကြောင်းကိုကြား၍ သွားတဲ့ချေ ထိုသူငယ်ကို တစ်ဖန် အသပြာတစ်ထောင်ကို ပေး၍ ဆောင်ယူခဲ့လော့ဟု ဆိုသဖြင့် ပြောဆိုသော အတိုင်းပင် ပြုပေ၏။

ပဥ္စမအကြိမ်

ထိုနောက်သူဌေးကြီးက ကျွန်မကိုချစ်သမီးကာဠီ ဤသူငယ်ကို ယူပြီးလျှင် ခိုးသားတို့ကို ချသတ်ရာဖြစ်သောတောင်ပေါ်သို့တက်၍ တောင်ကမ်းပါးပြတ်၌ ပစ်ချလေလော တောင်ဝှမ်း၌ထိပါးတိုက်ခိုက်အပ်သည်ရှိသော် အပိုင်းပိုင်းပြတ်၍ မြေကြီး၌ကျလတ္တံ့ ထိုသူငယ်၏ သေသည်၏အဖြစ် မသေသည်၏အဖြစ်ကိုလည်း ကေန်တည့်တည့်သိ၍သာလျှင် လာခဲ့လော့ဟု ပြောဆိုစေခိုင်းလိုက်၏ ကျွန်မ သည်လည်းထိုသူငယ်ကို ထိုတောင်အရပ်သို့ဆောင်၍တောင်ထိပ်၌တန့်ရပ်တည်နေ လျက်တောင်ချောက် ကမ်းပါးပြတ်သို့ သူငယ်ကို ပစ်ချလိုက်၏။ ထိုတောင်ဝှမ်း ကိုမှီ၍ကြီးကျယ်စွာသော ဝါးချုံကြီးသည် တောင်သို့ အစဉ်လျှောက်သဖြင့် ကြီးပွါး၏။ထိုဝါးချုံကြီး၏အထက် တခဲနက်ဖြစ်သောချင်ရွေးချုံသည်လွှမ်းမိုးဖုံး အုပ်၍ တည်၏။ သူငယ်သည် ကျလတ်သည်ရှိသော် ကော်ဇောအပေါ်၌ ကျရောက်ဘိသကဲ့သို့ ထိုချုံထက်၌ ကျရောက်၏။ ထိုနေ့၌ပင်လျှင် ကျူထရံသည်

အကြီးအမှူးသည် ဝါးအခွံ အဖုံကို ပေးအံ့သော အလှည့်သို့ ရောက်၏။ ထိုကျုံ့ထရံသည်ကြီးသည် သားနှင့် အတူတကွသွား၍ ထိုဝါးချုံကိုဖြတ်ခြင်းငှါ အားထုတ်၏။ ဝါးချုံကိုဖြတ်သဖြင့် ဝါးချုံသည် လှုပ်ရှားသည်ရှိသော် သူငယ်သည် အသံကိုပြု၏။ ထိုကျုံ့ထရံသည် သားအဘလည်း ဤအသံသည်ကား သူငယ်၏ အသံ ကဲ့သို့ပင် ဖြစ်ချေသည်တကားဟု တဖက်သော နံပါးဖြင့် ထက်၍ ကြည့်ရှုသည်ရှိသော် ထိုသူငယ်ကို မြင်သည်ကာလ ငါ့အား သားကို ရအပ်ပြီဟု နှစ်သက် ရွှင်လန်းသော စိတ်ရှိသဖြင့် ယူ၍သွားလေ၏။

ကာဠိမည်သော ကျွန်မသည်လည်း သူဌေး၏ အထံသို့ သွား၍ သူဌေးသည် မေးအပ်သည် ရှိသော် ထိုအလုံးစုံသော အကြောင်းကို ပြန်ကြား၍ သွားတဲ့ချေ တဖန်အသပြာ တစ်ထောင်ကိုပေး၍ဆောင်ယူခဲ့လော့ဟု ဆိုသည်ရှိသော် ဆိုသောအတိုင်းပင် ပြုပေ၏။

ဆင့်မအကြိမ်

သူဌေးကြီး၏ ဤသို့ ဤသို့သော သေကြောင်း လုံ့လဝီရိယကို ပြုစဉ်ပင်လျှင် သူငယ်သည် ကြီးပွါးခြင်းသို့ ရောက်လေ၏။ ထိုသူငယ်အား ဃောသကဟူသော အမည်သည် ဖြစ်လေ၏။ ထိုသူငယ်သည် သူဌေးကြီးမျက်စိ၌ ဆူးဖြောင့်ကဲ့သို့ ထင်၏။ ဖြောင့်မတ်စွာ ကြည့်ရှုခြင်းငှါ မစွမ်းနိုင်။ ထိုမှ နောက်အဖို့ ဖြစ်သော ကာလ၌လည်း သူငယ်၏ သေအံ့သော အကြောင်းကိုသာ ကြံစည်လျက် မိမိ၏အဖော်ဖြစ်သော အိုးထိန်းသည်၏ အထံသို့ သွားပြီးလျှင် အဘယ်အခါ၌ အိုးဖုတ်ရာ တွင်းကျင်းတို့ကို ပြုစုစီမံ လိမ်းကျံ မီးဖုတ်လတ္တံ့နည်းဟု မေး၍ နက်ဖြန်ခါ ပြုအံ့ဟုဆိုသော် ထိုသို့တပြီးကား ဤအသပြာ တစ်ထောင်ကိုယူ၍ ငါ့အား တစ်ခုသော အမှုကို ရွက်ဆောင်ပြုစု၍ ပေးပါလော့ဟု ဆို၏။ အရှင်သူဌေးကြီး အဘယ်သို့သောအမှုကို ပြုရမည်နည်းဟု မေးသည်ကာလ ငါ့အား ယုတ်မာ ညစ်ညမ်းဆိုးသွမ်းသော သားတစ်ယောက်သည်ရှိ၏။ ထိုသားကို အသင်၏ အထံသို့ စေလွှတ်လိုက်အံ့၊ ထိုအခါ သူငယ်ကို ခေါ်ယူ၍ အိုးဖုတ်ရာ ဖြစ်သော ခန်းတိုက်၏အတွင်းသို့ သွတ်သွင်းပြီးလျှင်။ ထက်လှစွာသော ပဲခွပ်ဖြင့် အပိုင်းပိုင်း ဖြတ်ပြီး၍ အိုးစရည်း၌ ထည့်သွင်းပြီးလျှင် အိုးဖိုတွင်းကျင်းသို့ သွင်းပြီးသည်ကာလ မီးတိုက်ဖုတ်မြိုက်ပါလော့။ ဤအသပြာ တစ်ထောင်သည် အသင်တို့အားမချွတ်မယွင်း ဟုတ်မှန်ခြင်းအရာ လက်ဆောင်နှင့်သာ တူပါသည်။ ထိုသက်အလွန် အသင်အား ပြုဖွယ်ကိစ္စ သျှောက်ပတ်လှသည်ကို နောက်မှ တစ်ဖန် ပြုပြန်ပါဦးအံ့ဟု ပြောသည်ကာလ အိုးထိန်းသည်ကလည်း ကောင်းလှပါပြီဟု ဝန်ခံ၏။ သူဌေးကြီးလည်း အိမ်သို့ ပြန်လာခဲ့လေ၏။

သားအရင်းသေဆုံးရပုံ

ထို့နောက်တစ်ဖန် နက်ဖြန်မိုးသောက် ရောက်သောနေ့၌ ဃောသကသတို့သားကို ခေါ်ပြီးလျှင် ချစ်သား ယမန်နေ့က ငါသည် အိုးထိန်းသည်ကို တစ်ခုသောအမှု စေခိုင်းခြင်းကို ပြုအပ်၏။ ချစ်သား လာလှည့် သင်သည် ထိုအိုးထိန်းသည်၏ အထံသို့သွား၍ ဤသို့ဆိုချေလော ယမန်နေ့က ငါ၏ဖခင် စေခိုင်းအပ်သော အမှုကို မချွတ်မယွင်း ပြီးပါစေလော့ဟု ပြောဆိုချေဟူ၍ ဃောသကသူငယ်ကို စေလွှတ်၏။ ဃောသက သတို့သားလည်း ကောင်းပါပြီ ဝန်ခံ၍ သွား၏။ ဃောသကသတို့သား ထိုသို့သွားသည်ရှိသော် ဤမှတစ်ပါးသော သူဌေး၏ သားရင်းဖြစ်သော သူငယ်သည် သူငယ်တို့နှင့် အတူတကွ အန်စာဂုံညင်းကစား၍ နေရာက ထိုဃောသက သတို့သားကိုမြင်၍ ခေါ်ပြီးလျှင် နောင်တော် အဘယ်အရပ်သို့ သွားမည်နည်းဟု မေးသည်ကာလ ဖခင်၏ သတင်းစကားကိုယူ၍ အိုးထိန်းသည်၏အထံသို့ သွားအံ့ဟု ဆိုသည်ရှိသော် နောင်တော် ထိုအရပ်သို့ အကျွန်ုပ် သွားပါအံ့။ ဤသူငယ်တို့သည် အကျွန်ုပ်ကို အကြိမ်များစွာ ဂုံညင်းအမှတ် အပိုင်းအခြား အရေအတွက် တစ်သိန်းကို အောင်နိုင်ကြလေကုန်၏။ အကျွန်ုပ်အား ထိုဆုံးရှုံးလေပြီးသော ဂုံညင်းတို့ကို တစ်ဖန် အောင်နိုင်စေ၍ ပေးပါလော့ဟု ဆို၏။ ငါသည် ဖခင်ကို ကြောက်လှပါ၏ဟု ဆိုသည် ရှိသော်။ နောင်တော် မကြောက်ပါလင့်။ အကျွန်ုပ်သည် ထိုသတင်းစကားကို ဆောင်ပါအံ့။ အကျွန်ုပ်သည် များစွာသော ဂုံညင်းအစဉ် အဖိုးအခတို့ကို ရှုံးအပ်၏။အကြင်မျှလောက် အကျွန်ုပ်သည် သတင်းစကားကိုပို့၍ ပြန်လာ၏။ ထိုမျှလောက်သော ကာလဖြင့် အကျွန်ုပ် ဆုံးရှုံးလေပြီးသော ဂုံညင်းအစဉ် အဖိုးအခ တစ်သိန်းကိုပြန်၍ အောင်နိုင်ရရှိအောင် ပြုပါလော့ဟု တိုက်တွန်း တောင်းပန်၏။

ဃောသကသတို့သားသည်ကားဂုံညင်းကစားခြင်း၌အလွန်လိမ်မာပေသတတ် ထိုကြောင့်သာလျှင် သူဌေး၏သားရင်းဖြစ်သော သူငယ်သည် ဃောသက သတို့သားကို အမြဲမပြတ် အထပ်ထပ် တောင်းပန်တိုက်တွန်း၏၊ ဃောသက သတို့သားသည်လည်း ထိုသို့တပြီးကား သွားတဲ့ချေ အိုးထိန်းသည်ကို ဆိုချေလော့။ အကျွန်ုပ်၏ ဖခင်သည် ယမန်နေ့က ဤအမှုကို အသင်အား စေခိုင်းခဲ့၏။ စေခိုင်းသောအမှုကို ယခုပြီးပါစေလော့ ဆိုချေဟု မှာထား၍ စေလွှတ်လိုက်၏။ သူဌေး၏သားရင်းဖြစ်သော ထိုသူငယ်သည်လည်း အိုးထိန်းသည်၏ အထံသို့သွား၍ မှာလိုက်သော စကားအလုံးစုံကို ပြန်ကြား၏။ ထိုအခါ အိုးထိန်းသည်သည် သူငယ်ကို သေဋ္ဌေးမှာထား ပြောဆိုအပ်သော အမှတ်ဖြင့်သာလျှင် သတ်ဖြတ်၍ အိုးဖုတ်သောတွင်း၌ ထည့်သွင်းလေ၏။

ဃောသကသတို့သားသည်လည်း နေ့အဖို့ကို ကစား၍ ညချမ်းသောအခါ၌ အိမ်သို့သွားသည်ရှိသော် သူဌေးကြီးသည် ဃောသကကိုမြင်၍ ချစ်သား အသို့နည်း၊ အိုးထိန်းသည်၏ အထံသို့ မသွားသလောဟု ဆိုသည်ရှိသော် မိမိ၏ မသွားသော အကြောင်းကိုလည်းကောင်း ညီငယ်၏ သွားသော အကြောင်းကို လည်းကောင်း ပြောကြား၏။ ထိုသို့ ပြောကြားသော စကားကို ကြားတဲ့လျှင် သူဌေးကြီးသည် ငါ၏အကြံသည်ကား စက်ဆုပ်ရွံရှာဖွယ်ရှိလေစွဟုပြင်းပြသော မြည်တွန်ခြင်းကို မြည်တွန်၍ အလုံးစုံသောကိုယ်၌ ကျိုက် ကျိုက်ဆူသော သွေးရှိသကဲ့သို့ ဖြစ်ပြီးလျှင် အိုအချင်း အိုးထိန်းသည် ငါ့ကို မဖျက်ဆီးပါလင့် ငါ့ကို မဖျက်ဆီးပါလင့်ဟု မောင်းနှစ်ဘက်ကို ချီပြီးလျှင် ငိုမြည်တမ်းလျက် အိုးထိန်းသည်၏ အထံသို့ လျင်စွာပြေးသွား၏။ အိုးထိန်းသည်လည်း အဝေးမှ ပြေးလာသော ထိုသူဌေးကြီးကိုမြင်လျှင် အရှင် အသံကိုမပြုပါလင့်၊ အရှင် မှာထားသောအမှုသည် ပြီးပါလေပြီဟူ၍ ဆို၏။

ထိုသူဌေးကြီးသည် တောင်ဖြင့် လွှမ်းမိုးဘိစီးသကဲ့သို့ ကြီးကျယ်စွာသော သောကဖြင့် လွှမ်းမိုးဘိစီးသည်ဖြစ်၍ အရေအတွက်အတိုင်းအရှည်မရ ကြီးကျယ် လှသော နှလုံးမသက်သာခြင်းကို ခံစားရလေ၏။ ယင်းသို့ ကြီးကျယ်စွာသော နှလုံးမသက်သာခြင်းကို ပြင်းစွာ ခံစားရခြင်းသည် မပြစ်မှားထိုက်သော ပုဂ္ဂိုလ်အား ပြစ်မှား လွန်ကျူးခြင်းကြောင့် ခံစားရလေသည်။ ထို့ကြောင့် မြတ်စွာဘုရားကိုယ်တော်မြတ်က—

ယော ဒဏ္ဍေန အဒဏ္ဍေသု၊ အပ္ပဒုဋ္ဌေသု ဒုဿတိ။
ဒသန္နမညတရံ ဌာနံ၊ ခိပ္ပမေဝ နိဂစ္ဆတိ။

ဝေဒနံ ဖရုသံ ဇာနိံ၊ သရီရဿ စ ဘေဒနံ။
ဂရုကံ ဝါပိ အာဗာဓံ၊ စိတ္တက္ခေပဉ္စ ပါပုဏေ။

ရာဇတော ဝါ ဥပဿဂ္ဂံ၊ အဗ္ဘက္ခာနဉ္စ ဒါရုဏံ။
ပရိက္ခယဉ္စ ဉာတီနံ၊ ဘောဂါနဉ္စ ပဘင်္ဂုနံ။

အထဝဿ အဂါရာနိ၊ အဂ္ဂိ ဍယှတိ ပါဝကော။
ကာယဿ ဘေဒါ ဒုပ္ပညော၊ နိရယံ သော ဥပပဇ္ဇတိ—

ဒဏ္ဍဝဂ်လာ လေးဂါထာတို့ကို ပြမှာဟောကြားတော်မူခဲ့၏။ ၎င်းဂါထာတို့၏ အနက်အဓိပ္ပါယ်တို့သည် အကက်၌ ဟင်ရှားပါလတ္တံ့။

သဘ္ဘမအကြိမ်

ယင်းသို့ ဖြစ်သော်လည်း သူဌေးကြီးသည် တစ်ဖန်. ဃောသက သတို့သားကို ဖြောင့်ဖြောင့်တည့်တည့် ကြည့်ရှုခြင်းငှါ မစွမ်းနိုင်။ “ဤ

ဃောသကကို ငါ သည် အ ဘယ် သို သော ပ ရိ ယာယ် ဖြင့် လီ ဆယ် ကြံအပ်၊ သတ်ရပါအံ့နည်း”ဟု စဉ်းစား ကြံစည်၍သော နေသည်ရှိသော် ငါ၏ ပိုင်စားရာဖြစ်သော တရာသောရွာ၌ ငါ၏အမှုကို ပြုစုရွက်ဆောင်၍ နေသော စာရင်းကိုင်၏ အထံသို့ စေလွှတ်၍ ထိုဃောသကကို သတ်စေအံ့ဟု အကြောင်းထင်ထင် တွေးမြင်ရရှိသည့်ကာလ ဤသူငယ် သတို့သားသည် ငါ့အား ယုတ်မာစွာသော သားဖြစ်လေသည်။ ဤသူငယ်ကို သတ်၍ ကျင်ကြီးတွင်း၌ ပစ်ချလိုက်ပါလေ။ ဤသို့ ငါမှာတိုင်း ပြုအပ်သည်ရှိသော် ငါသည် ဦးရီးအား ပေးကမ်း ပြုစုဖွယ်နှင့် စပ်သည်ကို သိပါအံ့ဟု ထိုစာရင်းကိုင် သူဌေးငယ်အား မှာစာကမ္ပည်းကို ရေးပြီးလျှင် ချစ်သား ဃောသက၊ ငါတို့ ပိုင်စားရာဖြစ်သော တရာသောရွာ၌ စာရင်းကိုင်ဖြစ်သော သူဌေးငယ်သည် ရှိ၏။ ဤကမ္ပည်းမှာစာကို ဆောင်ယူ၍ ထိုစာရင်းကိုင်သူဌေးငယ်အား ပေးအပ်လေလော့ဟု မှာထားပြောဆို၍ ကမ္ပည်းမှာစာကို ထိုဃောသက၏ ပုဆိုးစွန်း၌ ဖွဲ့ချည်လိုက်၏။ ထိုဃောသကသည်ကား အက္ခရာ မှာစာ၏ အယူအလိုကို မသိလေ။ ထိုစကားမှန်၏။ ပျို့မျစ်နုနယ် ငယ်သော ကာလမှစ၍ ထိုဃောသက သတို့သားကို သတ်ဖြတ်စေလျက်သာလျှင် သူဌေးကြီးသည် သတ်ခြင်းငှါ မစွမ်းနိုင်ဘဲသာ ရှိရလေသည်သာ။ အဘယ်မှာလျှင် အက္ခရာ အယူသမယ ဖတ်ရွတ်လိမ့် ရအောင် သင်စေပါအံ့နည်း။ ထိုကြောင့်သာ ဃောသက သတို့သားသည် အက္ခရာမှာစာ၏ အယူသမယ အဓိပ္ပါယ်ထွက်ကို မသိကျွမ်းလေ သတည်း။

[ထိုကြောင့် ရာဇ်းအဋ္ဌကထာ၌ပင်။ ဒဟရကာလတော ပဋ္ဌာယ ဟိ နံ မာရာပေန္တော ဝ သေဋ္ဌိ မာရေတုံ နာသက္ခိ။ ကိံ အက္ခရ သမယံ သိက္ခာပေဿတိ-ဟု မိန့်တော်မူ၏။

အနက်ကား။ ။ဟိ- တဒေဝသစ္စံ၊ ထိုစကားသည် ထင်ရှားကေန် မှန်လှပေ၏။ ဒဟရကာလတော၊ မွေးဖွားသည်မှ နှစ်မရခင် ငယ်ရွယ် သော အခါမှ။ ပဋ္ဌာယ၊ စ၍။ နံ၊ ထိုဃောသက သတို့သားကို။ မာရာပေန္တော၊ သတ်စေသည် ဖြစ်၍သာလျှင်။ သေဋ္ဌိ၊ သူဌေး ကြီးသည်။ မာရေတုံ၊ သတ်ခြင်းငှါ။ နာသက္ခိ၊ မစွမ်းနိုင်။ အက္ခရ သမယံ၊ အက္ခရာအယူကို။ ဝါ၊ အက္ခရာဖတ်ရွတ်ရခြင်းကို။ ကိံ၊ အဘယ်မှာ။ ဝါ၊ အဘယ်ကြောင့်။ သိက္ခာပေဿတိ၊ သင်စေလတ္တံ့ နည်း။ ဤကားအနက်။]

တောသူဌေးသမီး

ဤသို့ ဆိုအပ်ခဲ့ပြီးသော စကားအစဉ်ဖြင့် ထိုဃောသကသည် မိမိအား သတ်လတ္တံ့သော ကမ္ပည်း အက္ခရာ မှာစာကိုသာလျှင် ပုဆိုးစွန်း၌ ဖွဲ့ချည်လျက်

အိမ်မှထွက်ပြီးလျှင် ဖခင်အကျွန်ုပ်အား လမ်း၌စားသုံးစရာ ရိက္ခာမရှိပါဟု ဆို၏။ သူဌေးကြီးက ချစ်သား လမ်း၌ စားသုံးစရာ ရိက္ခာဖြင့် ပူပွယ်မရှိပေ။ ခရီးအကြား ဤအမည်ရှိသော ရွာ၌ ငါ၏အဖော် ခင်ပွန်းဖြစ်သော သူဌေးသည် ရှိ၏။ ထိုသူဌေး၏ အိမ်၌ နံနက်စာ စားခြင်းကို ပြု၍ ရွှေသို့သွားလေလော့ဟု ဆို၏။ ဃောသက သတို့သားလည်း ကောင်းလှပါပြီ ဝန်ခံ၍ ဖခင်ကိုရှိခိုးပြီးလျှင် အိမ်မှ ထွက်၍ ခရီးအစဉ်အတိုင်း လာခဲ့သည်ရှိသော် ဖခင်မှာထားလိုက်သော ထိုရွာသို့ရောက်၍ သူဌေး၏အိမ်ကို မေးပြီးလျှင် သူဌေး၏မယားကို တွေ့မြင်၍ ထိုဃောသက သတို့သားကို ဘယ်အရပ်မှ လာခဲ့ပေသနည်းဟု မေးသည်ရှိသော် မြို့တွင်းမှ လာခဲ့ကြောင်းကို ပြန်ကြားပြောဆို၏။

အမောင်သည် အဘယ်သူ၏ သားပေနည်းဟု မေးပြန်သည်ကာလ မိခင် အသင်တို့၏ အဖော် အဆွေ ခင်ပွန်းဖြစ်သော သူဌေး၏ သားပါတည်းဟု ပြောကြားလျှင် ဃောသက သတို့သားမည်သည် အမောင်လုလင်ပင် ဖြစ်ပေသလောဟု မေးသဖြင့် မိခင် ဩော်- ဟုတ်ပါပေ၏ဟု ပြော၏။ ထိုဃောသက သတို့သားကို မြင်သည်နှင့် တပြိုင်နက်သာလျှင် သူဌေး၏မယားအား သား တည်းဟူသော ချစ်ခြင်းသည် ဖြစ်ပေ၏။

သူဌေးသမီး၏ ချစ်မေတ္တာ

သူဌေးအား တစ်ဆယ့်ငါးနှစ်၊ တစ်ဆယ့်ခြောက်နှစ် အရွယ်ရှိသော သမီး တစ်ယောက်ရှိ၏၊ အလွန်အဆင်းလှ၏။ ကြည့်ရှုစမ္ဗျိ ကြည်ညိုဖွယ်လည်း ရှိ၏။ ထိုသူဌေးသမီးကို စောင့်ရှောက်ခြင်းငှါ တစ်ယောက်တည်းသာလျှင် ဖြစ်သော ခိုင်းစေရာ ကျွန်မကို ပေး၍ ဘုံခုနစ်ဆင့်ရှိသော ပြာသာဒ်၏ အထက်ပြင် ကျက်သရေရှိသော တိုက်ခန်း၌ နေစေကုန်၏။ သူဌေးသမီးသည် ထိုခဏ၌ ကျွန်မကို အိမ်ဈေးသို့ စေလွှတ်၏။ ထိုအခါ ကျွန်မကို သူဌေး၏ မယားမြင်၍ အဘယ် အရပ်သို့ သွားမည်နည်းဟု မေးလျှင် အရှင်မ၏ သမီးသည် စေခိုင်းအပ်သဖြင့် အိမ်ဈေးသို့ သွားပါမည်ဟု ဆိုသည်ရှိသော် ဤအရပ်သို့ ဦးစွာ လာလှည့်ပါလော့။ သင်၏ အရှင်မ စေလွှတ်သည်ကို ရှိပါစေဦး။ ငါ၏ သားအား အင်းပျဉ်ကို ခင်းပြီးမှ ခြေတို့ကို ဆေးပြီးသော် ဆီဖြင့် လိမ်းကျံသည်ကာလ အိပ်ရာကို ခင်း၍ ပေးခဲ့ပါဦးလော့။ နောက်မှ အသင်၏ အရှင်မ စေခိုင်းသည်ကို ပြုပါဘိလော့ဟု ဆို၏။

ကျွန်မသည် သူဌေး၏မယား ခိုင်းစေတိုင်းသော အမှုကိစ္စ ဟူသမျှတို့ကို တစ်ခမကျန် ပြုပေ၏။ ထိုအခါ ကြာမြင့်မှပြန်လာသော ကျွန်မကို သူဌေး သမီးက ကြာမြင့်ရသလောဟူ၍ ခြိမ်းခြောက်၏၊ ထိုသို့ ခြိမ်းခြောက်

မောင်းမဲသောကာလ ကျွန်မက သူဌေးသမီးကို အရှင်မ အကျွန်ုပ်အား အမျက် မထွက်ပါလင့်။ သူဌေးသား ဃောသကသည် လာရောက်သောကြောင့် အရှင်မ၏ မိခင်သည် ဤသို့ ဤသို့သောအမှုကို ခိုင်းစေသဖြင့် အလုံးစုံသော အမှုကိစ္စကို ပြုစုပြီးမှ အိမ်ဈေးသို့သွား၍ ပြန်ခဲ့ရလေသည်။ ထိုကြောင့် ကြာမြင့်ပါသည်ဟု ပြော၏။

သူဌေးသမီးသည် သူဌေးသား ဃောသက ဟူသော အမည်ကို ကြားတည့် လျှင်ပင် ချစ်ခင်ခြင်းသည် အရေစသည်တို့ကိုဖြတ်၍ ရိုးတွင်းခြင်ဆီကို ထိခိုက်၍ တည်၏။ အဘယ်ကြောင့် နည်းဟူမူ အတိတ်ကာနန္တရ ရှေးဘဝဝယ် ကောတုဟလ ဖြစ်စဉ်ကာလ၌ ထိုသူဌေးသမီးသည် ဃောသက သတို့သား၏ မယားဖြစ်၍ တကွမ်းစားချက်သော ထမင်းကို ပစ္စေကဗုဒ္ဓါ အရှင်သခင်မြတ်အား ပေးလှူ ဆက်ကပ်၏။ ထိုကောင်းမှု၏ အာနုဘော်ဖြင့် စာမလွန်ဘဝ ပြောင်းကြခဲ့၍ ဤသူဌေးမျိုး၌ ဖြစ်လေ၏။ ထိုကြောင့် သူဌေးသမီးကို ထိုသို့သော ရှေး၌ ဖြစ်ဖူးသော ချစ်ခင်စုံမက် နှစ်သက်ခြင်းသည် လွှမ်းမိုး၍ ယူလေ၏။

[ထို့ကြောင့် မြတ်စွာဘုရားသခင် ကိုယ်တော်မြတ်က–

ပုဗ္ဗေဝ သန္နိဝါသေန၊ ပစ္စုပ္ပန္နဟိတေန ဝါ။
ဧဝံ တံ ဇာယတေ ပေမံ၊ ဥပ္ပလံဝ ယထောဒကေ–

ဟူသော ဂါထာကို ဟောကြားတော်မူခဲ့ပေ၏။

အနက်ကား။ ။ဘိက္ခဝေ၊ သံသရာဘေး လာမည်ရေးကို မြော်တွေးကြောက်တတ် ငါ့သားမြတ်တို့။ ပုဗ္ဗေဝ၊ ရှေးရှေးအခါ ကျင်လည်ရာ ဘဝ၌သာလျှင်။ သန္နိဝါသေန၊ ပေါင်းသင်းကြည်ဖြူ အတူတကွ နေဖူးသဖြင့်လည်းကောင်း။ ပစ္စုပ္ပန္နဟိတေန ဝါ၊ ယခု ပစ္စက္ခ ပစ္စုပ္ပန်ဘဝ၌ စောင်မ ဖွံ့ဖြိုး အကျိုးစီးပွားကို ရွက်ဆောင်ခြင်းဖြင့် လည်းကောင်း။ ဧဝံ၊ ဤသို့ပြထား ကြောင်းနှစ်ပါး ကြောင့်။ တံပေမံ၊ ထိုသို့ထင်ထင် မြင်လျှင်မြင်ချင်း ပြင်းစွာသော ချစ်ခြင်းသည်။ ဇာယတေ၊ အမှန်စင်စစ် ဖြစ်ခဲ့ပေ၏။ ကိုမိဝ၊ ဥပမာဆို အဘယ်လို နည်းဟူမူကား။ ဥဒကေ၊ အေးမြသွင်သွင် ရေအပြင်၌။ ဥပ္ပလံ၊ ရနံ့ သင်းစွာကြာသည်။ ဇာယတေ ယထာ၊ ပေါက်ရောက်ကြီးစွာ ဖြစ်ပွား လာသို့။ တထာ၊ ပမာနှိုင်းယှဉ် ထိုအတူ။ ပေမံ၊ ချစ်ခင်နှစ်သက် စုံမက် ခြင်းသည်။ ဇာယတေ၊ အမှန်စင်စစ် ဖြစ်ပါပေ၏။ ဤကားအနက်။]

ထိုအခါ သူဌေးသမီးက ကျွန်မကို မိခင် ထိုဃောသက သူဌေးသားကား ယခု အဘယ်မှာနည်းဟု မေး၏။ အရှင်မ အိပ်ရာ၌ လျောင်းလျက် အိပ်နေပါသည်

ဟူ၍ ဆိုလျှင် လိုသူဌေးသား၏ လက်ထဲ၌ တစ်စုံတစ်ခုသော ဝတ္ထုသည် ရှိပါသလောဟု မေးသဖြင့် ပုဆိုးစွန်း၌ ကမ္ပည်းစာရှိပါသည်ဟု ပြောလျှင် သူဌေးသမီးသည် ဤကမ္ပည်းစာသည်ကား အဘယ်သို့သော အကြောင်းကို မှာထားသော ကမ္ပည်းစာ ဖြစ်လေသနည်းဟု ဃောသက သူဌေးသားသည် အိပ်၍နေသည်ရှိသော် မိခင်ဖခင်တို့ တစ်ပါးကို နှလုံးသွင်းသည်ဖြစ်၍ မမြင်ကုန်စဉ် အောက်သို့ သက်ဆင်းပြီးလျှင် ထိုကမ္ပည်းစာကို ဖြေချွတ်ယူငင်၍ မိမိ၏တိုက်ခန်းသို့ ဝင်ပြီးသော် တံခါးကို ပိတ်ပြီးသည် ကာလ၌ လေသာပြူတင်းကို ဖွင့်လှစ်၍ အက္ခရာ အယူဝါဒ ဖတ်ရွတ်ယူနိုင်ခြင်း၌ လိမ္မာလှသဖြင့် ကမ္ပည်းစာကို ဖတ်ရွတ် ကြည့်ရှုပြီးသော် "ဩော်-အံ့ဖွယ် ရှိလေစွတကား။ ဤသူမိုက်သည် မိမိ၏ သေလတ္တံ့သော ကမ္ပည်းစာကို ပုဆိုးစွန်၌ ဖွဲ့ချည်ပြီးသည်ကာလ လှည့်လည်လေသည်တကား၊ ငါသည် အကယ်၍ မတွေ့မမြင်ခဲ့အံ့ ထိုသူ၏ အသက်သည် ရှိတော့မည်မဟုတ်"ဟု ကြံပြီးမှ ထိုကမ္ပည်းမှာစာကို ဆုတ်ဖျက်ခဲ့ဖြတ်ပြီးလျှင် သူဌေးကြီး၏စကားဖြင့် တစ်ပါးသော ကမ္ပည်းမှာစာကို ရေးသားသည်ကား "ဤသတို့သားသည် ငါ၏သားဖြစ်သော ဃောသက အမည်ရှိသော သူတည်း။ ထိုသတို့သားကို ငါ၏ပိုင်စားရာ ရွာတစ်ရာမှ လက်ဆောင်ပဏ္ဏာကာရကို ယူဆောင်စေ၍ ဤအမည်ရှိသော ဇနပုဒ် သူဌေး၏သမီးနှင့် အတူတကွထိမ်းမြားလက်ထပ်ခြင်း မင်္ဂလာကို ပြုပြီးလျှင် မိမိနေရာဖြစ်သော ရွာ၏အလယ်၌ ဘုံနှစ်ဆင့်ရှိသော အိမ်ကို ပြုစေ၍ တံတိုင်းဝန်းရံခြင်းဖြင့်လည်းကောင်း, ယောကျာ်းတို့ အစောင့်အရှောက်ဖြင့် လည်းကောင်း ကောင်းစွာစီမံလျက် စောင့်ရှောက်ခြင်းကို ပြုပါလော့။ ငါ့အားလည်း ဤသို့ ဤသို့သောအမှုကို အကျွန်ုပ်သည် ပြုအပ်သည်ဟူ၍သတင်းစကား ပြန်ကြား၍ ပို့လွှတ်လိုက်ပါလော့။ ဤသို့ ပြုအပ်သည်ရှိသော် ငါသည် ဦးရီးအား ပြုခြင်းငှါ သင့်လျော် လျောက်ပတ်သည်ကို သိပါအံ့"ဟု တဖန်ရေးသား၍ ပြုပြီးလျှင် ဃောသက သူဌေးသား၏ ပုဆိုးစွန်း၌သာလျှင် ဖွဲ့ချည်ပေ၏။

လက်ထပ်မင်္ဂလာ

ထိုဃောသကသည် နေ့အဖို့ကိုအိပ်ပြီးမှ အိပ်ရာမှထပြီးလျှင် ခဲဖွယ်ဘောဇဉ်ကို စားသောက်ပြီး၍ ဖယ်သွားလေ၏။ တဖန် နက်ဖြန်မိုးသောက်ရောက်သော နေ့၌ နံနက်စောစောကပင်လျှင် ထိုရွာသို့သွား၍ စာရင်းကိုင် သူဌေးငယ်သည် ရွာ၌ အမှုကိစ္စကို ပြုလျက်ပင်လျှင် တွေ့မြင်လေ၏။ ထိုစာရင်းကိုင်သူဌေးငယ်သည် ဃောသကသူဌေးသားကိုမြင်၍ အမောင် အဘယ်နည်းဟု မေးသည်ကာလ အကျွန်ုပ်၏ဖခင်သည် အသင်တို့၏ထံသို့ ကမ္ပည်းစာကို ပို့စေအပ်သတည်းဟု ပြောလျှင် အမောင် ကမ္ပည်းစာ အဘယ်မှာနည်း ဆောင်ယူခဲ့လော့ဟုဆို၍

သူဌေးငယ်သည် ကမ္ပည်းစာကိုယူပြီးလျှင် ဘတ်၍ နှစ်သက်ကြည်ရွှင်သော စိတ်ရှိသဖြင့် အို.. အချင်းတို့ ငါ၏အရှင်သည် ငါ့၌ချစ်ခင်သည်ကို အသင်တို့ ရှုကြပါကုန်လော့၊ သားကြီး၏မင်္ဂလာကို ပြုစေသတည်းဟု ငါ၏ထံသို့စေလွှတ် လိုက်ပေ၏။ လျှင်မြန်စွာ သစ်စသည်တို့ကို ဆောင်ယူခဲ့ကြလော့ဟု ယက်အောက် ဖြစ်ကုန်သော သူဌေးငယ်တို့ကို ပြောဆို၍ ရွာ၏အလယ်၌ ဆိုအပ်ခဲ့ပြီးသော အခြင်းအရာရှိသော အိမ်ကို ပြုစေပြီးလျှင် ရွာတစ်ရာမှ လက်ဆောင်ပဏ္ဏာကာရ ကို ဆောင်ယူစေ၍ ဇနပုဒ်သူဌေးသမီးကို ဆောင်ယူပြီးလျှင် ထိမ်းမြားလက်ထပ် ခြင်းမင်္ဂလာကို ပြုပြီး၍ သူဌေးကြီးအား ဤသို့ဤသို့သော အမှုကို ငါသည် ပြုအပ်ပြီဟူ၍ သတင်းစကားကို ကြားသိစေလွှတ်လိုက်၏၊ ထိုသို့ ပေးပို့လိုက် သော သတင်းစကားကို ကြား၍ သူဌေးကြီးအား "အကြင်အမှုကို ငါသည် ပြု၏၊ ထိုသို့ပြုသော အမှုအပြစ်သည် တစ်ရံတစ်ဆစ်မျှ မဖြစ်ဘဲ၊ အကြင်အမှုကို ငါသည်မပြုပေ။ ထိုမပြုသော အမှုသည်သာလျှင် ဖြစ်လေဘိတော့သည်"ဟူ၍ ကြီးကျယ်စွာသော နှလုံးမသာယာခြင်း ဒေါသသည် ဖြစ်ပွားလေ၏။ သား၌ ဖြစ်သော သောကနှင့်တကွ နှလုံးမသက်သာသော သောကသည် ကပေါင်း တည်းဖြစ်၍ ဝမ်းတွင်း၌ နှလုံးသွေး, နှလုံးသား ပူလောင်ခြင်းကို ဖြစ်စေ၍ လွန်ကဲထက်မြက်သော ဝမ်းလားခြင်းကို ဖြစ်စေ၏။

သူဌေးကြီးက လူလွှတ်၍ ခေါ်ခြင်း

သူဌေးသမီးသည်လည်း သူဌေးကြီး၏အထံမှ တစ်စုံတစ်ယောက်သော သူသည် အကယ်စင်စစ် လာသည်ဖြစ်ခဲ့အံ့၊ ငါ့အားမပြောကြားမူ၍ သူဌေးသား အား ရှေးဦးစွာ မပြောမဆိုကြလင့်ဟု စေခိုင်းမှာထား၏။သူဌေးကြီးသည်လည်း "ဤယခုအခါ၌ ထိုကြမ်းကြုတ်ခက်မာ ဆိုးနိုင်ခဲစွာသော သားကို ငါ၏ပစ္စည်း ဥစ္စာ ရတနာအနှစ်၏အရှင်ကို မပြုပေအံ့"ဟု ကြံပြီးလျှင် တစ်ယောက်သော စာရင်းကိုင် အမှုဆောင်သောသူကို ဦးရီး၊ ငါ၏သားကို ကြည့်ရှုခြင်းငှာ အလိုရှိ၏ တစ်ယောက်သော ခြေရင်းအလုပ်အကျွေးကို တစ်ခုသောကမ္ပည်းမှာ စာရေးသားပြီးလျှင် စေလွှတ်၍ ငါ၏သားကို ခေါ်စေလော့ဟု ဆို၏။ ထိုအမှု ဆောင်စာရင်းကိုင်လည်း ကောင်းပါပြီ ဝန်ခံပြီးသော် ကမ္ပည်းစာကို ရေးသား၍ ပေးအပ်ပြီးလျှင် တစ်ယောက်သော ယောကျ်ားကို စေလွှတ်လိုက်၏။ သူဌေး သမီးသည် စေခိုင်းသူ အိမ်တံခါး၌ ရောက်ထည့်သည်၏အဖြစ်ကို ကြားသိ၍ ခေါ်စေပြီးသော် အမောင် အဘယ်သို့သော ကိစ္စပေနည်းဟု စစ်မေး၏။ စေလွှတ်အပ်သောသူက အရှင်မ သူဌေးကြီးသည် မကျန်းမမာ ရောဂါစွဲကပ် ပေ၏။ သားကို ကြည့်ရှုခြင်းငှါ ခေါ်စေပါသည်ဟု ပြောဆို၏ အမောင် ရောဂါစွဲကပ်၍ မကျန်းမမာသော ဖခင်သည် အားရှိပါသေးသလော၊ အားနည်း ပြီလောဟု မေး၏။ အရှင်မ ခွန်အား ကြီးလှပါသေး၏။ အစာအဟာရကိုလည်း

စားသောက်ပါသေး၏ဟု ပြန်ကြားပေ၏။ သူဌေးသမီးသည် ယောကျာ်း သူဌေးသားကို မသိစေမူ၍သာလျှင် စေခိုင်းအပ်သော တမန်အား အဝတ် အစား အိပ်ရာနေရာ ရိက္ခာကိုပေးစေ၍ ငါသည် စေလွှတ်အပ်သောအခါမှ သွားပါလော့၊ ယခုဆိုင်းငံ့၍ နေပါဦးဟု ပြောဆိုမှာထား၏။

သူဌေးကြီးသည် တစ်ဖန် အမှုဆောင်စာရင်းကိုင်ကို ဦးရီး အသို့နည်း၊ အသင်သည် ငါ၏သားအထံသို့ မစေလွှတ်ဘဲ ရှိလေသလောဟု ဆိုပြန်၏။ အရှင် အကျွန်ုပ်သည် စေလွှတ်ပါ၏။ စင်စစ်မူကား သွားသော ယောကျာ်း သည် မပြန်လာသေးပါဟု ပြောသည်ကာလ ထိုသို့တပြီးကား တစ်ဖန်တစ်ပါး တစ်ယောက်သောသူကို စေလွှတ်ဦးလော့ဟု ဆို၏။ အမှုဆောင်စာရင်းကိုင် လည်း စေလွှတ်လိုက်၏။ သူဌေးသမီးသည် ထိုနှစ်ကြိမ်မြောက် စေလွှတ်အပ် သော တမန်ယောကျာ်းကိုလည်း လုပ်ကျွေးပြုစု တားမြစ်၍ထား၏။

ထိုအခါ သူဌေးကြီးအား အနာရောဂါသည် ပြင်းစွာအားကြီး ဖြစ်ပွား၏။ တစ်ခုသော အညစ်အကြေး စွန့်ရာဖြစ်သော အိုးကို ထည့်သွင်းရသည်ရှိသော် တစ်ခုသောအိုးကို ထုတ်ရ၏။ တစ်ဖန် သူဌေးကြီးက အမှုဆောင် စာရင်းကိုင်ကို ဦးရီး အသင်သည် ငါ၏သားအထံသို့ အဘယ့်ကြောင့် တမန်ကို မစေလွှတ် သနည်းဟု မေးပြန်၏။ အရှင် အကျွန်ုပ်သည် စေလွှတ်ပါ၏။ စင်စစ်မူကား သွားသော ယောကျာ်းသည် မပြန်လာသေးပါဟု ပြောသည်ကာလ ထိုသို့ တပြီးကား တစ်ဖန် တစ်ပါးတစ်ယောက်သော သူကို စေလွှတ်လိုက်ပါဦးလောဟု ဆိုသဖြင့် အမှုဆောင် စာရင်းကိုင်သည် စေလွှတ်လိုက်ပြန်၏။ သူဌေးသမီးသည် သုံးကြိမ်မြောက် လာရောက်သည်လည်းဖြစ်သော တမန်ကို ထိုအတူသာလျှင် အကြောင်းအလုံးစုံကို အကုန်အစင် စစ်မေးပြန်၏။ စေလွှတ်အပ်သော တမန် ကလည်း အရှင်မ ပြင်းထန်စွာသော အနာရောဂါ ဖြစ်ပွားပါသည်။ သူဌေးကြီး သည် အစာအာဟာရကို ပယ်ဖြတ်၍ သေခြင်းလျှင် လည်းလျောင်းရာရှိသည် ဖြစ်ပါလေပြီ။ အညစ်အကြေး ထည့်ရာဖြစ်သော တစ်ခုသောအိုးကို ထုတ်ရသည် ရှိသော် တစ်ခုသောအိုးကို သွင်းရ၏ဟု ပြောကြား၏။

သူဌေးကြီးထံ သွားရောက်ကြခြင်း

သူဌေးသမီးသည် "ဤယခုသည်ကား သွားအံ့သော အခါကာလတန်ချေပြီ" ဟု ငြ်၍ သူဌေးသားအား အရှင်၏ ဖခင်သည် မကျန်းမမာ ရောဂါစွဲကပ် ဖြစ်ပွားသည်ဟု ပြောကြားသည်ကာလ ချစ်နှမ အဘယ်ကို ပြောဆိုသနည်းဟု ဆိုသည်ရှိသော် အသင်၏ အဖသည် မချမ်းမသာခြင်း ဖြစ်လေသည်ဟု ပြန်ပြောသဖြင့် ဤယခုအခါမှာ အဘယ်သို့ ပြုရပါမည်နည်းဟု မေးသည်ကာလ

ပိုင်စားရရာ ရွာတစ်ရာမှ ကောင်းစွာဖြစ်မြောက်လာသော လက်ဆောင်ပဏ္ဏာကာရကို ယူသွားပြီးလျှင် ထိုဖခင်ကို ဖူးမြင်ကြကုန်အံ့ဟု ဆို၏၊ ဃောသက သူဌေးသားသည် ကောင်းပြီဟု နှစ်သက်ဝန်ခံ၍ ပဏ္ဏာကာရကို ဆောင်စေပြီးလျှင် လှည်းတို့ဖြင့် တိုက်ယူ၍ ဖဲသွားလေ၏။ ထိုနောက်မှ ဃောသက သူဌေးသားကို သူဌေးသမီးက ချစ်လင် အရှင်၏ ဖခင်သည် အားခွန်နည်းပါး ကြီးပွားသော ရောဂါဖြစ်လေသည်။ ဤမျှ အတိုင်းအရှည်ရှိသော ပဏ္ဏာကာရကို ယူဆောင်၍ သွားရလေကုန်သော ငါတို့အား ကြာမြင့်ခြင်း ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။ ဤပဏ္ဏာကာရ အလုံးစုံကို ဆုတ်နစ်ပြန်တည်စေလော့ ဆို၍ ထိုပဏ္ဏာကာရ အလုံးစုံကို မိမိ၏ အမျိုးအိမ်သို့ စေလွှတ်ပို့တင်စေပြီးသော် တစ်ဖန် ဃောသက သူဌေးသားကို အရှင် အသင်သည် မိမိဖခင်၏ ခြေရင်း နံပါးအဖို့၌ တည်နေပါလော့။ ကျွန်တော်မသည် အသင်ဖခင်၏ ဦးခေါင်းရင်း နံပါးအဖို့၌ တည်နေပါအံ့ဟု မှာထားပြောဆို၏။ အိမ်သို့ဝင်ရောက်သော ကာလလည်း အိမ်၏ အရှေ့အနောက်အရပ်မှ အစောင့်အရှောက်ကို ပြုကြ ယူကြကုန်လော့ဟု မိမိ၏အစေအပါး ယောကျ်ားတို့ကို စေနိုင်း၏။

အိမ်သို့ ဝင်ရောက်သောကာလ၌ကား သူဌေးသား ဃောသကသည် အဖ၏ ခြေရင်းနံပါး၌ တည်နေ၏။ သူဌေးသမီးသည် ဦးခေါင်းရင်း နံပါးအဖို့၌ ထိုင်နေ၏။ ထိုခဏ၌ သူဌေးကြီးသည် ပက်လက် အိပ်နေ၏။ အမှုဆောင် စာရင်းကိုင်သည် သူဌေးကြီး၏ ခြေတို့ကို ဆုတ်နယ်လျက် အရှင်သူဌေးမင်း အရှင်၏သားသည် ရောက်လာပါပြီဟု၍ ပြော၏။ ထိုဃောသကသည် အဘယ်မှာ နည်းဟု မေးက အရှင်သားသည် အရှင်၏ ခြေရင်း၌ တည်နေပါသည်ဟု ပြော၏။ ထိုအခါ ဃောသကလုလင်ကို မြင်၍ စာရင်းကိုင်ကို ခေါ်ပြီးလျှင် ငါ၏ အိမ်၌ ပစ္စည်းဥစ္စာသည် အဘယ်မျှလောက် ရှိလေသနည်းဟု မေးလျှင် အရှင် ရွှေ ငွေတည်းဟူသော ဥစ္စာ၏သာလျှင် ကုဋေ လေးဆယ် ရှိပါကုန်သည်။ နေ့တိုင်းမပြတ် သုံးဆောင်ခံစားအပ်သော အဆောက်အဦ ဥစ္စာဘဏ္ဍာတို့၏ လည်းကောင်း၊ တောရွာ၊ လယ်၊ ကျွန်၊ နွား၊ ကျွဲ၊ ဆင်ယာဉ်၊ မြင်းယာဉ်၊ လှည်း တို့၏လည်းကောင်း ဤမျှသော အပိုင်းအခြား ရှိလေသတည်းဟူ၍ ပြောဆိုသည်ရှိသော် ဤမျှအကုန် အလုံးစုံသော ပစ္စည်းဘဏ္ဍာကို ငါ၏သားဖြစ်သော ဃောသကအား မပေးမကမ်းဟု ဆိုလိုလျက် ပေးကမ်းပါ၏ဟု ဆိုမိလေ၏။

ထိုစကားကို ကြားသည်ကာလ သူဌေးသမီးသည် "ဤသူဌေးကြီးသည် တစ်ဖန် ပြောဆိုပြန်သည်ရှိသော် တစ်ပါးသော တစ်စုံတစ်ခုသော စကားကို ဆိုရာ၏"ဟု သူဌေးသမီးသည် စိုးရိမ်ပူပန်ခြင်းဖြင့် ထိုးကျင့် နှိပ်စက်ဘိ သကဲ့သို့ ဆံတို့ကိုကြဲ၍ ငိုမြည်တမ်းလျက် သခင်သူဌေး အဘယ်သို့သော

အကြောင်းကြောင့် ဤစကားကို ဆိုတော်မူကုန်ဘိသနည်း၊ အရှင်သူဌေးတို့၏ ဤအမည်ရှိသော စကားကို ကြားနာရကုန်၏။ထိုစကားတို့ကို ကြားနာရသဖြင့် အကျွန်ုပ်တို့အား ဘုန်းကျက်သရေမရှိကုန်ဟု ဆိုလျက် ဦးခေါင်းဖြင့် ထိုသူဌေးကြီးကို ရင်လယ်၌ ပုတ်ခတ်တိုးဝှေ့ ကျရှောက်လျက် အကြင်သို့သော အခြင်းအရာဖြင့် ပြုသည်ရှိသော် တစ်ဖန် ပြောဆိုအံ့သောငှါ မစွမ်းနိုင်း ထိုသို့သော အကြောင်းအခြင်းအရာဖြင့် သူဌေးကြီး၏ ရင်လယ်၌ ဦးထိပ်ဦးခေါင်းဖြင့် တိုက်ခိုက်လျက် ငိုကြွေးမြည်တမ်းခြင်းကို ပြုလေ၏။ သူဌေးကြီးသည် ထိုခဏ၌ သာလျှင် စုဘိမနေ သေလွန်ခြင်းကို ပြုပေ၏။

သူဌေးကြီးရေ့ထူး ခန့်အပ်ခြင်း

ထိုသူဌေးကြီးသည့် သေလွန် ပြောင်းကြွသည် ရှိသော် ဥတေနမင်းကြီးအား ကြားလျှောက်ကုန်၏။ မင်းကြီးသည် သူဌေးကြီး၏ ရုပ်အလောင်းကို ကောင်းမွန်စွာ ဖုတ်ကြည်သင်္ဂြိုဟ်ခြင်း အမှုကို ပြုစေ၍ ထိုသူဌေးကြီးအား သားသည်လည်းကောင်း၊ သမီးသည် လည်းကောင်း ရှိသလောဟု မေး၏။ အရှင်မင်းမြတ် ဃောသကမည်သော ထိုသူဌေးကြီး၏ သားသည်ရှိပါသည် အလုံးစုံသော ဥစ္စာနှစ်ကို သားဖြစ်သော ထိုဃောသကအား ဆောင်နှင်းအပ်၍သာလျှင် စုတိသေလွန်ပါသည်ဟု လျှောက်ကြားကုန်၏။ မင်းကြီးသည် နောက်အဖို့၌ သူဌေးသားကို ခေါ်စေ၏။ ထိုခေါ်သောနေ့၌ မိုးသည် ရွာ၏။ မင်းရင်ပြင်ဝယ် ထိုထိုသို့သောအရပ်၌ မိုးရေသည် တည်နေ၏။ သူဌေးသားသည် မင်းကြီးကို ဖူးမြော်အံ့ဟု သွားလေသောအခါ မင်းကြီးသည် လေသာပြူတင်းကို ဖွင့်လှစ်၍ ရှေးရှုလာသော ထိုဃောသက သူဌေးသားကို ကြည့်ရှုသည်ရှိသော် မင်းရင်ပြင်၌ ရေအိုင်ငယ်ကို ခုန်းလွှား၍လာသော ထိုဃောသကသတို့သားကိုမြင်၍ လာရောက်ပြီးသည်ကာလ ရှိခိုး၍တည်နေသော ဃောသကသူဌေးသားကို အမောင်လုလင် ဃောသက အမည်ရှိသောသူသည် အသင်ပေလောဟုမေး၍ အရှင်မင်းမြတ် ဩော် ဟုတ်ပါပေ၏ဟု လျှောက်ကြားသည် ရှိသော် ဘခင်သည် သေခွင်ပြောင်းကြွ ဝင်သွားရသည်ဟူ၍ လျှောက်သည့်ကာလ။အသင်၏ ဖခင်သည် သေခွင်ပြောင်းကြွဝင်သွားရသည်ဟူ၍ မစိုးရိမ်မကြောင့်ကြလေလင့်။ အသင်ဖခင်၏ အမွေဖြစ်သော သူဌေး၏ အရာကို အသင်အားသာလျှင် ငါပေးသနားတော်မူမည်ဟု ဃောသကကို သက်သာရာရစေ၍ အမောင်သွားလေတော့ဟု လွှတ်လိုက်၏။ မင်းကြီးသည် အစဉ်အတိုင်းပြန်သွားသော ဃောသကကို ကြည့်ရှုလျက်သာလျှင် ရပ်တည်၏။ ထိုဃောသကသည် လာခဲ့သောကာလ၌ ခုန်လွှားခဲ့သော ရေအိုင်ငယ်ကို ပြန်သွားသောအခါ ဆင်းသက်၍ သွား၏။ ထိုဃောသကကို မင်းကြီးသည် ထိုအရပ်မှသာလျှင် ခေါ်စေ၍ အချင်းလုလင် အသို့နည်း အသင်သည် ငါ၏

အထံသို့ လာသည်ရှိသော် ရေအိုင်ငယ်ကို ခုန်လွှား၍ လာခဲ့၏။ ပြန်သွားသော အခါ၌မူကား သက်ဆင်း၍ သွားဘိသည်မှာ အကြောင်း အဘယ်နည်းဟု မေးတော်မူ၏။ အရှင်မင်းမြတ် ဩဝါဒ-ဟုတ်ပေ၏။ အကျွန်ုပ်သည် ထိုခဏ၌ သူငယ်ဖြစ်သောကြောင့် ကစားခုန်လွှား၍ သွားလေ့ရှိသောအခါ မည်ပါသည်။ ဤယခုအခါ၌ မူကား အကျွန်ုပ်အား အရှင်မင်းမြတ်သည် ရာထူးဌာနန္တရကို ပေးသနားတော်မူသောအားဖြင့် ကြားတော်မူအပ်၏။ ထို့ကြောင့် ရှေးကကဲ့သို့ သွားလာခြင်းကို မပြုကျင့်မူ၍ ယခုအခါ၌ ပြည်းညင်းသက်သာ သိမ်မွေ့စွာသော သဘောရှိသည်ဖြစ်၍ လှည့်လည်ခြင်းငှါအပ်၏ဟု ကြံဆင်ခြင်မိသောကြောင့် သွားလာခြင်း ဖြစ်ပါသည်ဟူ၍ လျှောက်ထားလျှင် ထိုစကားကို ကြားသိတော်မူ၍ မင်းကြီးက "ဤယောကျ်ားသည်ကား ပညာရှိပေ၏။ ဤယခုအခါ၌သာလျှင် လုလင်အား သူဌေး၏ရာထူးဌာနန္တရကို ပေးတော့အံ့"ဟု ကြံဆင်ခြင်တော်မူ၍ အဖသည် သုံးဆောင်ခံစားအပ်သောစည်းစိမ်ချမ်းသာကို ပေးသနားတော်မူ၍ အလုံးစုံသော အဆောက်အဦးနှင့်တကွ သူဌေး၏ ရာထူးကို ချီးကျူးမြတ်လေး ပေးသနားတော် မူလိုက်၏။

မယ်ကာဠီက ရှင်းပြရခြင်း

ထိုဃောသကသူဌေးသည် ရထား၌စီးနင်းလျက် မြို့ကိုလက်ယာရစ်လှည့်လည်သည်ကို ပြု၏။ ဃောသကသူဌေး၏ ကြည့်ရှုတိုင်း ကြည့်ရှုတိုင်းသော အရပ်သည် တုန်လှုပ်၏။ သူဌေးသမီးသည်ကာဠီမည်သောကျွန်မနှင့်အတူတကွတိုင်ပင်ပြောဆို၍ နေကြကုန်သည်ရှိသော် မိခင်ကာဠီအသင်သည် မွေးမြူအပ်သော အသင်သား ဃောသကအား ဤမျှအတိုင်းအရှည်ရှိသော စည်းစိမ်ချမ်းသာသည် ငါ့ကိုအမှီပြု၍ ဖြစ်လေသည် ရလေသည်ဟုဆို၏။ အရှင်မ အဘယ်ကြောင့်ပေနည်းဟု မေးလျှင် မိခင် ဤသူသည် မိမိအားသတ်သော ကမ္ဗည်းမှာစာကို ပုဆိုးစွန်း၌ဖွဲ့ချည်လျက် ငါတို့၏ အိမ်သို့လာရောက်၏။ ထိုအခါ ငါသည် ထိုကမ္ဗည်းစာကို ဖောက်ခွဲဆုတ်ဖြတ်ပြီးသည့်ကာလ ထိုဃောသကအား ငါနှင့်အတူတကွ ထိမ်းမြားဆောင်နှင်းမင်္ဂလာကို ပြုစိမ့်သောငှါ တပါးသောကမ္ဗည်းစာကို ရေးသား၍ ဤမျှအတိုင်းအရှည်ရှိသော ကာလပတ်လုံး ထိုသူ၌အစောင့်အရှောက်ကို ပြုရလေသတည်းဟူ၍ ဆို၏။ အရှင်ချစ်သမီး အသင်သည်ကား ဤမျှကိုသာ ဘွေ့မြင်ရလေသည်။ ဤသူကို သူဌေးကြီးသည် ပျိုမျစ်နုနယ်ငယ်ရွယ်သော ကာလမှစ၍ သတ်စေလျက် သတ်ခြင်းငှါ မစွမ်းနိုင်လေ။ သက်သက် ဤသူကို အမှီပြု၍ များစွာသောဥစ္စာသည် ကုန်လေသည်ဟု ဆို၏။ မိခင် သူဌေးကြီးသည် စင်စစ်အားဖြင့် အလွန်ဝန်လေးသောအမှုကို ပြုမိလေသည်တကားဟု ဆို၍ မြို့ကို လက်ယာရစ် လှည့်လည်သည်ကိုပြု၍ အိမ်သို့ဝင်ရောက်သောအခါ တဖန် ဃောသကသူဌေးကိုမြင်၍ ဤမျှလောက်သော စည်းစိမ်

ချမ်းသာသည် ငါ့ကိုအမှီပြု၍ ဖြစ်လေသည်ဟု အလွန်ရယ်ခြင်းကိုပြု၏။ ထိုအခါ သူဌေးသမီးကို ဃောသကသူဌေးသားက အဘယ်ကြောင့် ရယ်ရွှင်ခြင်းကို ပြုသနည်းဟု မေး၏။ တစ်ခုသောအကြောင်းကို အမှီပြု၍ ရယ်ရွှင်ပါသည်ဟု ပြော၏။ ထိုအကြောင်းကို ဆိုလော့ဟု မေးလျှင် သူဌေးသမီးသည် မပြော မဆိုဘဲ နေ၏။ ဃောသကသူဌေးသည် အသင် အကယ်၍ မပြောမဆိုသည် ဖြစ်အံ့၊ အသင်ကို နှစ်ပိုင်းနှစ်ဖြာသတ်ဖြတ်အံ့ဟု သံလျက်ကိုဆွဲကိုင်ငင်ထုတ်၏။ သူဌေးသမီးက အရှင် အသင်သည် ဤမျှအတိုင်းအရှည်ရှိသော စည်းစိမ် ချမ်းသာကို ငါ့ကိုအမှီပြု၍သာ ရလေသည်ဟု ကြံဆင်ခြင်မိသောကြောင့် ရယ်ရွှင် မိပါသည်ဟု ပြော၏။ ဃောသကသူဌေးက အကယ်စင်စစ်အားဖြင့် ပြောင်းသွား သေခွင် ငါ၏ဖခင်သည် မိမိ၏ဥစ္စာကို ငါ့အားပေးအပ်ဆောင်နှင်းခဲ့၏၊ ဤသို့ ပေးအပ်ဆောင်နှင်းခဲ့ရာ၌ အသင်ပြုအပ်သော လုံ့လ ဝီရိယကား အဘယ်မှာ နည်းဟု ပြော၏။ ထိုဃောသက သူဌေးသားသည် ဤမျှလောက်သော ကာလ ပတ်လုံး တစ်စုံတစ်ခုကိုမျှ မသိ။ ထိုကြောင့် သူဌေးသမီးစကားကို မယုံကြည် လေသတည်း။

[ထိုကြောင့် ဝင်းအဋ္ဌကထာ၌– သော ကိရ တ္တကံ ကာလံ ကဥ္စိ န ဇာနာတိ။ တေနဿာ ဝစနံ နသဒ္ဒဟိ-ဟု မိန့်၏။

အနက်ကား။ ။သော၊ ထိုဃောသက သူဌေးသားသည်။ တ္တကံ ကာလံ၊ ဤမျှအတိုင်းအရှည်ရှိသော ကာလပတ်လုံး။ ကိဉ္စိ၊ တစ်စုံတစ်ခု ကိုမျှ။ နဇာနာတိကိရ၊ မသိပေသတတ်။ တေန၊ ထိုသို့ တစ်စုံတစ်ခု ကိုမျှ မသိသောကြောင့်။ အဿာ၊ ထိုသူဌေးသမီး၏။ ဝစနံ၊ စကားကို။ နသဒ္ဒဟိ၊ မယုံကြည်လေ။ ဤကားအနက်။]

ထိုဃောသက သူဌေးသားအား သူဌေးသမီးသည် အရှင်တို့၏ဖခင်သည် သတ်အပ်သော ကမ္ပည်းစာကို ရေးသား၍ ပေးပြီးသည်ကာလ စေလွှတ်အပ်ကုန် ၏။ အသင်တို့ကို ငါသည် ဤသို့ ဤသို့သောအမှုကို ပြု၍ စောင့်ရှောက်အပ်ကုန် သည်ဟု အလုံးစုံသော အကြောင်းကို ပြော၏။ အသင်သည် မဟုတ်မမှန်သော စကားတို့ ပြောဆိုလေသည်ဟု မယုံကြည်သောကြောင့် မိခင်ဖြစ်သော ကာဠီကို မေးအံ့ဟု ကြံ၍ မိခင် အကျွန်ုပ်၏ ဖခင်ဖြစ်သော သူဌေးသည် ဤသို့သော အမှုကို ပြုသောဟူသည် မှန်ပေသလောဟု မေး၏။ ချစ်သား ဩော်.... ဟုတ်ပေ၏။ ပျိုမျစ်နုနယ် ငယ်ရွယ်သောကာလမှစ၍ သင့်ကိုသတ်လိုသည်ဖြစ်၍ အားထုတ်ပါသော်လည်း သတ်ခြင်းငှါ မစွမ်းနိုင်ဘဲ သင်ချစ်သားတို့ အမှီပြု၍ များစွာသော ပစ္စည်းဥစ္စာသည် ကုန်လေသည် ခုနစ်ပါးကုန်သော ဌာနတို့၌ သင်ချစ်သားသည် သေခြင်းမှ လွတ်လေပြီ။ ဤယခုအခါ၌ ပိုင်စားရာဖြစ်သော

ရွာမှ လာလတ်၍ အလုံးစုံသော ပစ္စည်းဥစ္စာ အဆောင်အရွက်နှင့်တကွ သူဌေး၏ ရာထူးသို့ ရောက်လေသတည်းဟု ပြော၏။ ဃောသကသူဌေးသည် ထိုစကားကို ကြားသိ၍ "ဤအမှုသည်ကား စင်စစ် ဝန်လေးစွတကား။ ဤသို့သဘောရှိသော သေခြင်းမှ လွတ်ကင်းထမြောက်၍ လာခဲ့သောငါ့အား မေ့လျော့သောအားဖြင့် ဇီဝိတိန္ဒြေကို မြင့်ရှည်စွာတည်နေခြင်းငှါ မလျော့က်ပတ် မမေ့လျော့သည် ဖြစ်ပေအံ့"ဟု ကြံ၍ နေ့တိုင်းနေ့တိုင်း တစ်သိန်းတစ်သိန်းသော အသပြာတို့ကို စွန့်လွှတ်ပြီးလျှင် ခရီးသွားတို့အားလည်းကောင်း၊ အထီးကျန်ကာ ဆင်းရဲစွာ သောသူ အစရှိသည်အားလည်းကောင်း အလှူဒါန လှူဒါန်းပေးကမ်းခြင်းကို ဖြစ်စေ၏။ ထိုဃောသကသူဌေး၏ အလှူဝတ်ကို မိတ္တအမည်ရှိသော သူကြွယ်သည် ပြုစုစီရင်၍ ပေးကမ်းလှူဒါန်းပေ၏။ ဤကား ဃောသက သူဌေး၏ ဝတ္ထုစကားစဉ်တည်း။

ဘဒ္ဒဝတီသူဌေးကြီး

ထိုကာလ၌ ဘဒ္ဒဝတီပြည်ဝယ် ဘဒ္ဒဝတီမည်သော သူဌေးသည် ဃောသက သူဌေး၏ မတွေ့မမြင်ဖူးသော အဖော်အဆွေ ခင်ပွန်းဖြစ်၏။ ဘဒ္ဒဝတီပြည်မှ လာကြကုန်သော ကုန်သည်တို့၏ အထံ၌ ဃောသက သူဌေးသည် ဘဒ္ဒဝတီ သူဌေး၏ စည်းစိမ်ချမ်းသာ ပြည့်စုံခြင်းကိုလည်းကောင်း၊ အရွယ် အသက် အပိုင်းအခြားကိုလည်းကောင်း ကြားသိ၍ ထိုဘဒ္ဒဝတီသူဌေးနှင့် အတူတကွ အဖော်အဆွေခင်ပွန်းအဖြစ်ကို အလိုရှိသောကြောင့် လက်ဆောင်ပဏ္ဏာကာရကို ပို့စေ၏။ ဘဒ္ဒဝတီသူဌေးသည်လည်း ကောသမ္ဗီတိုင်းပြည်မှ လာရောက်ကုန်သော ကုန်သည်တို့၏ အထံ၌ ဃောသကသူဌေး၏ စည်းစိမ်ချမ်းသာ ပြည့်စုံခြင်းကို လည်းကောင်း၊ အရွယ်အသက် အပိုင်းအခြားကို လည်းကောင်း ကြားသိ၍ ထိုသူနှင့်အတူတကွ အပေါင်းအဖော် အဆွေခင်ပွန်း၏ အဖြစ်ကို အလိုရှိ သောကြောင့် လက်ဆောင်ပဏ္ဏာကာရကို ပို့လွှတ်၏။ ဤသို့သောအခြင်း အရာဖြင့် ထိုသူဌေးနှစ်ဦးတို့သည် အချင်းချင်းမမြင်ဖူးသော အဖော်အဆွေ ခင်ပွန်းဖြစ်၍သာလျှင် နေကြကုန်၏။ နောက်အဖို့ဖြစ်သောကာလ ဘဒ္ဒဝတီ သူဌေး၏ နေအိမ်၌ အဟိဝါတမည်သော ရင်အနာသည် ကျရောက်၏။ ထို ရင်အနာသည် ကျရောက်သည်ရှိသော် ရှေးဦးစွာ ယင်တို့သည် သေကုန်၏။ ထိုနောက် အစဉ်အတိုင်းအားဖြင့်သာလျှင် ပိုးမွှား, ကြွက်, ကြက်, ဝက်, နွား, ကျွန်မိန်းမ, ကျွန်ယောကျ်ားတို့သည် သေကုန်၏။ အလုံးစုံတို့နောက်မှ အိမ်နေ လူတို့သည် သေကုန်၏။ ထိုရင်နာဖြစ်ကုန်သောသူတို့တွင် အကြင်သူတို့သည် နံရံကို ဖောက်ခွဲ၍ ပြေးထွက်ကုန်၏။ ထိုသူတို့သည် ဇီဝိတိန္ဒြေတည်းဟူသော အသက်ကို ရကုန်၏။

ထိုအခါ၌လည်း ဘဒ္ဒဝတီသူဌေး လည်းကောင်း၊ သူဌေး၏မယား လည်းကောင်း၊ သူဌေး၏ သမီးလည်းကောင်း သုံးယောက်ကုန်သောသူတို့သည် ထိုသို့သော အခြင်းအရာဖြင့် ပြုပြီးမှ ပြေးထွက်၍ ဃောသကသူဌေးကို တောင့်တလျက် ကောသမ္ဗီပြည်သို့ သွားအံ့သောခရီးကို သွားကြကုန်၏။ ထို သုံးယောက်ကုန်သော သူတို့သည် ခရီးအကြား၌ သာလျှင် ကုန်သောရိက္ခာ ရှိကုန်သဖြင့် လေပူဖြင့်လည်းကောင်း၊ မွတ်သိပ်ခြင်းတို့ဖြင့် လည်းကောင်း ညစ်နွမ်းပင်ပန်းသောကိုယ် ရှိသဖြင့်သာလျှင် ငြိုငြင်သောအားဖြင့် ကောသမ္ဗီ ပြည်သို့ ရောက်၍ ရေမိုးချိုးသာသော နေရာဌာနဉ် တန့်ရပ် နားနေပြီးလျှင် ရေချိုးပြီး၍ မြို့၏တံခါး၌ တစ်ခုသော ဇရပ်သို့ ခိုဝင်ကြကုန်၏။

ထိုသို့ ဇရပ်၌ ခိုဝင်နားနေပြီးသော် သူဌေးက မိမိ၏ မယားကို ချစ်နှမ ဤသို့သောအကြောင်းဖြင့် သွားကြကုန်သည်ရှိသော် မွေးဖွားအပ်သောအမိပင် ဖြစ်လင့်ကစား မနှစ်သက် မခင်မင်စေသောအားဖြင့် နှလုံးကိုမပွားစေသည် ဖြစ်ပေကုန်လတ္တံ့။ ငါ၏ အဖော် အဆွေခင်ပွန်းဖြစ်သော ဃောသကသူဌေး သည် ခရီးသွား အထီးကျန်သောသူ အစရှိသည်တို့အား နေ့တိုင်း နေ့တိုင်း အသပြာတစ်ထောင်ကို စွန့်လွှတ်ပြီးလျှင် အလှူဒါနကို ပေးလှူစေ၏။ ထိုအလှူ မဏ္ဍပ် တင်းကုပ်သို့ သမီးငယ်ကို စေလွှတ်ပြီးလျှင် အာဟာရကို ဆောင်စေ၍ တစ်ရက်, နှစ်ရက် ဤတည်းခိုရာဖြစ်သော ဇရပ်၌သာလျှင် ကိုယ်ကို ရောင့်ရဲ စေ၍ အဖော်အဆွေခင်ပွန်းဖြစ်သော ဃောသကသူဌေးကို ကြည့်ရှုကြကုန်အံ့ဟု ဆို၏။ သူဌေးမယားသည် ကောင်းလှပါပြီ အရှင်ဟု ဝန်ခံ၍ ထိုသူတို့သည် ဇရပ်၌သာလျှင် နေကြကုန်၏။

သူဌေးသမီး မယ်သာမာ

နက်ဖြန်မိုးသောက် ရောက်သောနေ့၌ အခါကာလကို ကြားသဖြင့် အထီး ကျန်သောသူ ခရီးသွားသောသူတို့သည် အာဟာရအလို့ငှါ သွားကုန်သည် ရှိသော် အမိအဖတို့သည် ချစ်သမီး သင်သည် သွား၍ ငါတို့၏ စားရန်အာဟာရ ကို ဆောင်ယူခဲ့ပါလော့ဟု သမီးကို စေလွှတ်ကုန်၏။ များစွာသော စည်းစိမ် ရှိသော အမျိုး၏သမီးသည် ပျက်စီးခြင်းဖြင့် ကင်းပြတ်သော အရှက်ရှိသည် ဖြစ်၍ မရှက်မကြောက်နိုင်သော အဖြစ်သို့ ရောက်သဖြင့် ခွက်ကို လက်ဆွဲလျက် အထီးကျန်သော လူများနှင့် အတူတကွ အာဟာရအလို့ငှါ သွား၍ ချစ်သမီး ဘယ်နှစ်ယောက်အဖို့ကို ယူအံ့နည်းဟု မေးသည်ရှိသော်ကား သုံးယောက် အဖို့ကို ယူပါမည်ဟူ၍ ဆို၏။ ထိုအခါ သူဌေးသမီးအား သုံးယောက်စာအဖို့ကို ပေးကုန်၏။

သူဌေးလင်မယားသေဆုံးခြင်း

သူဌေးသမီးသည်ထမင်းကိုဆောင်ယူခဲ့ပြီးသော် သုံးယောက်ကုန်သော သူတို့သည်လည်း တစ်ပိုင်နက်စားခြင်းငှါ ထိုင်နေကုန်၏။ ထိုနောက် မိခင်နှင့်သမီးတို့သည် သူဌေးကို ဆိုကြကုန်၏။ အချင် ပျက်စီးခြင်းမည်သည်ကား ကြီးကျယ်စွာသော အမျိုးတို့အားလည်း ဖြစ်ကုန်၏။ ငါတို့ကို မကြည့်ရှု မငဲ့ညှာမူ၍ အရှင်သာလျှင် စားပါလော့၊ တစ်စုံတစ်ခုသော အခြင်းအရာဖြင့် ပူပန်ညှိုးငယ်စွာ မကြံအောက်မေ့ပါလင့်ဟု ဤသို့သော အကြောင်းအခြင်းအရာ များစွာကုန်သော အပြားတို့ဖြင့် ထိုသူဌေးကို တောင်းပန် ပြောဆို၍ ကျွေးမွေးကုန်၏။ သူဌေးသည် စားသောက်၍ အစာကို ကြေစိမ့်သောငှါ မစွမ်းနိုင်သောကြောင့် နေအရုဏ်တက်လေသည်ရှိသော် သေလွန်ခြင်းကိုပြုလေ၏။ မိခင်နှင့် သမီးတို့သည် အထူးထူးအပြားပြားသော အခြင်းအရာတို့ဖြင့် များစွာမြည်တမ်း၍ ငိုကြွေးကြကုန်၏။ သတို့သမီးငယ်သည် တဖန် မိုးသောက်သောနေ့၌ ငိုကြွေးလျက်သာ အာဟာရကို ဆောင်ယူခြင်း အလို့ငှါသွား၍ ဘယ်နှစ်ယောက်အဖို့ ယူလတ္တံ့နည်းဟု ဆိုကုန်သည်ရှိသော် နှစ်ယောက်အဖို့ပါဟု ပြော၍ အာဟာရကို ဆောင်ယူပြီးသည်ကာလ အမိကိုတောင်းပန်၍ကျွေးမွေးပေ၏။ မိခင်သည် ထိုသမီးသည် တောင်းပန်အပ်သဖြင့် စားသောက်၍ ထိုနေ့၌ပင် သေခြင်းကို ပြုလေ၏။

မိတ္တသူကြွယ်က မေးစားခြင်း

သတို့သမီးသည် တစ်ယောက်ထီးတည်း စိုးရိမ်မြည်တမ်း ငိုကြွေးလျက် ကိုယ်၏ဆင်းရဲခြင်းဖြစ်သောထက် ဆာလောင်မွတ်သိပ်ခြင်း, ဆင်းရဲခြင်းသည် လွန်ကဲထက်မြက်သဖြင့် နက်ဖြန်မိုးသောက်ရောက်သောနေ့ဝယ် ဘုန်းတောင်းယာစကာတို့နှင့်အတူတကွ ငိုကြွေးမြည်တမ်းလျက်သာ အစာအာဟာရအလို့ငှါ သွားရောက်၍ မိတ္တသူကြွယ်သည် ထိုသတို့သမီးကိုမြင်၍ ချစ်သမီး ဘယ်နှစ်ယောက်အဖို့ ယူအံ့နည်းဟုဆိုသည်ရှိသော် တစ်ယောက်အဖို့ ယူပါမည်ဟု ဆို၏။ မိတ္တသူကြွယ်က အသင် အသင်သည် သုံးရက်တို့ပတ်လုံး ထမင်းကိုယူ၍လည်း ပမာဏကို မသိလေ။ ထိုကြောင့် အသင်၏အဖို့ဖြစ်သော ထမင်းသည် မရှိလေပြီ။ သူယုတ်မ ဖယ်သွားလေလော့ ယနေ့မှ အသင်၏ဝမ်းပမာဏအတိုင်းအရှည်ကို သိလေသလောဟူ၍ ဆို၏။

အရှက်အကြောက်နှင့် ပြည့်စုံသော အမျိုးသမီးသည် ရင်ချိုင့်အလယ်၌ လှံဖြင့်ပုတ်ခတ်ထိုးဆွ်ဘိသကဲ့သို့အမာ၌ဆားရေဖြင့်သွန်းလောင်းထည့်ဘိသကဲ့သို့ ပြင်းပြစွာ တုန်လှုပ်နာကျင်ခြင်းသို့ရောက်၍ အရှင် အဘယ်နည်းဟု ပြန်၍ဆို၏။ အသင်သည် ရှေးအဖို့၌ သုံးယောက်စာအဖို့အစုကို ယူအပ်ကုန်၏။ ယမန်နေ့က

နှစ်ယောက်စာအဖို့ကိုယူ၏။ ယနေ့ကား တစ်ယောက်စာအဖို့ကိုယူဘိ၏။ အသင်အား ယနေ့မှ မိမိဝမ်း၏ ပမာဏကို သိအပ်သည် ဆိုပေသည်ဟု ပြောသည်ကာလ အရှင် အကျွန်ုပ်၏အလိုငှါ ယူသည်ဟူ၍ မှတ်ထင်တော် မမူပါလင့်ဟု ပြောသဖြင့် သို့ဖြစ်လျှင် အဘယ်ကြောင့် ဤသို့ ယူလေသနည်းဟု ပြန်၍မေးသည်ကာလ အရှင် ရှေးဖြစ်သောနေ့၌ သုံးယောက်ဖြစ်ပါသည်၊ ယမန်နေ့က နှစ်ယောက်ဖြစ်ပါသည်၊ ယနေ့ကား တစ်ယောက်ထီးသာ ဖြစ်တော့သည်ဟုဆိုလျှင် သူကြွယ်ကအဘယ်အကြောင်းကြောင့်နည်းဟု မေးလျှင် ဖြစ်ရင်းမူလမှစ၍ အကြောင်းအလုံးစုံကို အကုန်ပြန်ကြား ပြောဆိုသော သတို့သမီး၏ စကားကိုကြား၍ မျက်ရည်တို့ကို တည်စေအံ့သောငှါ မစွမ်းနိုင်သည် ဖြစ်သောကြောင့် အားကြီးသော နှလုံးမသက်သာခြင်း ဖြစ်ပွါး၍ ချစ်သမီး ဤသို့သော ဆင်းရဲဒုက္ခတွေ့ကြုံရခဲ့သည်ရှိသော် ငါ၏သမီးသည် အနည်းငယ်မျှသော စိုးရိမ်ကြောင့်ကြခြင်းမဖြစ်ပါစေလင့်တော့၊ အသင်၏ဖခင်ဖြစ်သော ဘဒ္ဒဝတီသူဌေး၏သေလွန်သော ကာလမှစ၍ ငါ၏သမီးမည်သည်ဖြစ်ပေတော့သည်ဟုနှစ်သိမ့် ဖြားယောင်းဖြောင်းဖြပြောဆိုပြီးသည်ကာလ ဦးခေါင်း၌ နမ်းရှုပ်ပြီးလျှင် အိမ်သို့ဆောင်၍ မိမိ၏ သမီးကြီးအရာ၌ ထားပေ၏။

သာမာဝတီ အမည်တွင်ခြင်း

ထိုသတို့သမီးသည် အလှူအိမ် တင်းကုပ်၌ ကြီးကျယ် ဆူညံသော အသံကိုကြား၍ ဖခင် ဤလူများ အပေါင်းသည်ကား အသံ ကင်းတိတ်ဆိတ်သည်ကိုပြု၍ အလှူဒါနကို အဘယ်ကြောင့် မပေးလှူပါကုန်သနည်းဟု ဆို၏။ ချစ်သမီး ပြုပြင်ခြင်းငှါ မစွမ်းနိုင်ပါဟု ဆိုသဖြင့် ဖခင် တတ်နိုင်ကောင်းပါ၏ ဆိုလျှင် ချစ်သမီး အဘယ်သို့ ပြုပါမည်နည်းဟူ၍ မေးသည်ကာလ ဖခင် အလှူအိမ် တင်းကုပ်ကို ဝန်းရံ၍ တစ်ယောက် တစ်ယောက်၏သာလျှင် ဝင်ခြင်းငှါလောက်သော ပမာဏဖြင့် နှစ်ခု နှစ်ပေါက်ကုန်သော တံခါးတို့ကို ယှဉ်ဖောက်စေ၍ တစ်ခုသော တံခါးပေါက်ဖြင့် ဝင်ပြီးသောကာလ တစ်ခုသော တံခါးပေါက်ဖြင့် ထွက်ကြကုန်လော့ဟူ၍ မိန့်ဆိုကုန်လော့။ ဤသို့ပြုအပ်သည်ရှိသော် အသံကင်းတိတ် ဆိတ်သည်ဖြစ်၍ ယူပါကုန်လတ္တံ့ဟု ပြောဆို၏။ သူကြွယ်လည်း သတို့သမီး၏ စကားကို ကြား၍ ချစ်သမီး ဤအကြောင်းသည်ကား ကောင်းလှပေ၏ဟု နှစ်သက်၍ ထိုသို့ ပြောဆိုတိုင်းသော အခြင်းအရာဖြင့် ပြုပေ၏။ ထိုသတို့သမီးသည် ရှေးအခါကာလဇမ္ဗူရာဇ်သိင်္ဂီ နာရနီဂီဝါ မဟာလှေကားပွင့်၏ အဆင်းကဲ့သို့ ဝင်းဝါသော အဆင်းရှိသောကြောင့် သာမာ အမည်ရှိ၏။ ဤယခုအခါ အကာတံတိုင်းစောင့်ရန်းအရံကို ပြုအပ်သည်၏အဖြစ်ကြောင့် သာမာဝတီမည်သည် ဖြစ်လေ၏။

ထိုကြောင့် ရင်းအဋ္ဌကထာ၌—

သာပိ ပုဗ္ဗေ သာမာ နာမ၊ ဝတိယာ ပန ကာရိတတ္တာ သာမာဝတီ နာမ ဇာတာ–

ဟု မိန့်တော်မူ၏။

အနက်ကား။ ။သာ၊ ဘဒ္ဒဝတိ သည်ပို့မွေး သူဌေးသမီးဖြစ်သော ထိုသတို့သမီးသည်။ ပုဗ္ဗေပိ၊ သူကြွယ်ထံမှောက် မရောက်ခင်သာ ရှေးအခါ၌လည်း။ သာမာနာမ၊ ဇမ္ဗူရာဇ်သိင်္ဂီ နာရနီဂီဝါ မဟာလှေကားပွင့် အဆင်းကဲ့သို့ ဝင်းဝင်းခတောက်စွာ သာမာအမည်ရှိသည်။ ဇာတာ၊ ဖြစ်ပေ၏။ ပန၊ ယခုမှာကား။ ဝတိယာ၊ စောင်ရန်းရစ်ဆိုင်း တံတိုင်းအရံကို။ ကာရိတတ္တာ၊ ပြုစေအပ်သည်၏ အဖြစ်ကြောင့်။ သာမာဝတီနာမ၊ သာမာဝတီမည်သည်။ ဇာတာ၊ ဖြစ်လေ၏။ ။ဤကားအနက်။

ဃောသက သူဌေးကြီးက မွေးစားပြန်ခြင်း

ထိုသို့ စီရင်ပြုစုသဖြင့် ပေးလှူသော ကာလမှစ၍ အလှူအိမ်တင်းကုပ်၌ အုတ်အုတ်ကျက်ကျက်သော အသံသည် ပြတ်လေ၏။ ဃောသကသူဌေးသည် ရှေးအခါ ထိုအသံကို နားထောင်လျက် ငါ၏ အလှူအိမ်ဘင်းကုပ်က အသံပေတည်းဟု အသံကို ကြားနာရသဖြင့် နှစ်သက် ဝမ်းမြောက်၏။ နှစ်ရက် သုံးရက် အသံကို မကြားရသည် ဖြစ်သောကြောင့် မိမိ၏ အထံသို့ ခစား ချဉ်းကပ်ခြင်းငှါ လာရောက်သော မိတ္တသူကြွယ်ကို အသင်သည် အထီး ကျန်သောသူ၊ ခရီးသွားသောသူ စသည်တို့အား အလှူဒါနကို ပေးလှူပါ၏ လော့ဟု မေး၏။ အရှင် ပေးကမ်း လှူဒါန်းပါ၏ဟု ပြောဆိုသဖြင့် ထိုသို့ ပေးလှူသည်ရှိသော် နှစ်ရက်၊ သုံးရက် အသံကို မကြားရချေတကားဟု ဆိုပြန် သဖြင့် အရှင် အကြင်သို့သော အခြင်းအရာဖြင့် ယူသည်ရှိသော် အသံ ကင်းတိတ် ဆိတ်သည်ဖြစ်၍ ယူကြကုန်၏။ ထိုသို့သော အကြောင်းအခြင်း အရာကို အကျွန်ုပ်ပြုပါသည်ဟု ပြောလျှင် အသင်သည် ထိုသို့ဖြစ်လျှင် ရှေး ယခင်က ဤကဲ့သို့ အဘယ်ကြောင့် မပြုပါသနည်းဟု မေးသဖြင့် အရှင် အကျွန်ုပ်သည် မသိပါသောကြောင့် မပြုရပါသည်ဟု ဆိုသည်ရှိသော် ဤယခု အခါ၌ အသင်အား အဘယ်ကြောင့် သိပြန်သနည်းဟု မေးသဖြင့် အရှင် အကျွန်ုပ်၏ သမီးသည် ပြောကြားပါသည်ဟု ဆို၏။

ငါသည် မသိအပ်သော သမီးသည် အသင့်အား ရှိသေးသလောဟု မေး သဖြင့် သူကြွယ်သည် ရင်နာဖြစ်သော ကာလမှစ၍ အလုံးစုံသော ဘဒ္ဒဝတိ သူဌေး၏ ဖြစ်သော အကြောင်းကို ကြားပြီးလျှင် ထိုသာမာဝတီအား မိမိ၏

သမီးကြီးအရာ၌ ထားသည်၏ အဖြစ်ကို ကြား၏။ ထိုအခါ မိတ္တသူကြွယ်ကို ဃောသကသူဌေးက ဤသို့ ဖြစ်ခဲ့သည်ရှိသော် အဘယ်ကြောင့် ငါ့အား မပြောမဆိုဘဲသနည်း ငါ၏အဖော် အဆွေခင်ပွန်း ဖြစ်သောသူ၏ သမီးသည် ငါ၏သမီး မည်သည် မဟုတ်တုံလောဟု ဆို၍ ထိုသာမာဝတီ သတို့သမီးကို ခေါ်စေပြီးလျှင် ချစ်သမီး အသင်သည် ငါ၏ အဆွေခင်ပွန်း အဖော်ဖြစ်သော ဘဒ္ဒဝတီသူဌေး၏ သမီးဟူသည် ဟုတ်ပေသလောဟု မေး၏။ ဖခင် ဟုတ်ပေ၏ဟု ပြောသည်ကာလ ထိုသို့ တပြီးကား ချစ်သမီး မစိုးရိမ် မကြံစည်ပါလင့် ငါ၏သမီး ဖြစ်ပါလေတော့ဟု ထိုသာမာဝတီ သတို့သမီးကို ဦးခေါင်း၌ နမ်းပြီးသော် အခြံအရံအလို့ငှါ ထိုသာမာဝတီအား ငါးရာမျှလောက်ကုန်သော မိန်းမတို့ကို ပေး၍ သာမာဝတီကို မိမိ၏ သမီးအကြီးအရာ၌ ထားပေ၏။

သာမာဝတီကို မိဖုရားမြှောက်ခြင်း

ထိုနောက် တစ်နေ့သောအခါ ကောသမ္ဗီပြည်၌ နက္ခတ်သဘင် ကြွေးကြော်ဖူးခြင်းသည် ဖြစ်၏။ ထိုနက္ခတ်ပွဲ ကြိမ်သည်ရှိသော် အပသို့မထွက်သော အမျိုးသမီးသည်လည်း မိမိ၏ အခြံအရံနှင့်တကွ ခြေပြင့်သာလျှင် မြစ်ဆိပ်သို့သွား၍ ရေချိုးကြကုန်၏ ထို့ကြောင့် ထိုနေ့၌ သာမာဝတီသည်လည်း ငါးရာကုန်သော မိန်းမတို့ဖြင့် ခြံရံလျက် မင်းရင်ပြင်ဖြင့် ဖြတ်သန်း၍သာလျှင် ရေချိုးခြင်းငှါ မြစ်ဆိပ်သို့ ရှေးရှုသွားလေ၏။ ဥတေနမင်းသည် ခြသေ့ံခံသော လေသာနန်းပြတင်း၌ရပ်လျက် သာမာဝတီ သတို့သမီးကို မြင်လျှင် ဤမိန်းမတို့သည်ကား အဘယ်သူ၏ ကချေသည် မိန်းမတို့ပေနည်းဟု မေး၏ အရှင်မင်းမြတ် တစ်စုံတစ်ယောက်သောသူ၏ ကချေသည် မိန်းမတို့မဟုတ်ပါဟု လျှောက်လျှင် ထိုသို့ မဟုတ်ခဲ့သည်ရှိသော် အဘယ်သူ၏ သမီးပေနည်းဟု မေးတော်မူသဖြင့် အရှင်မင်းမြတ် ဃောသကသူဌေးကြီး၏ သမီး သာမာဝတီမည်သော သတို့သမီးပါတည်းဟူ၍ လျှောက်၏၊ ဥတေနမင်းသည် သာမာဝတီသတို့သမီးကို မြင်ကတည်းကပင်လျှင် ချစ်ခင်ခြင်းရှိသဖြင့် သူဌေးကြီးအား သတင်းစကားကို ငါ့အား သမီးကို ပို့စေလိုသတတ်ဟု စေလွှတ်လိုက်၏ ဃောသကသူဌေးကလည်း အရှင်မင်းမြတ် မစေလွှတ် မပို့ဆက်ဝံ့ပါဟူ၍ လျှောက်လိုက်၏ ဥတေနမင်းကလည်း ဤသို့မပြုပါလင့် စေလွှတ်ပို့ဆက်ခြင်းကိုသာပြု၍ စေလွှတ်ပို့ဆက်လိုက်ပါဟု မိန့်တော်မူပြန်သဖြင့် အရှင်မင်းမြတ် ငါတို့သူဌေးမျိုးမည်သည်ကား သတို့သမီးငယ်တို့ကို ပုတ်ခတ်ညှဉ်းပန်း၍ ဆောင်ရမည်အေးဖြင့် တွေးရွံ့ကြောက်လိတ်ခြင်းရှိလှပါသည် သို့ဖြစ်၍ မပို့ဆက်နိုင်ဟု လျှောက်ထားသည်ကာလ မင်းကြီးသည် အမျက်ထွက်၍ ထိုအိမ်ကို တံဆိပ်ခတ်စေပြီးလျှင် သူဌေးကိုလည်းကောင်း သူဌေး၏ မယားကိုလည်းကောင်း လက်ကိုကိုင်ငင်ဆွဲ၍ အိမ်မှ အပသို့ထုတ်သည်ကို ပြုစေ၏။

သာမာဝတီသည် ရေချိုးပြီး၍ ပြန်လာလျှင် အိမ်သို့ဝင်ခြင်းငှါ အခွင့်ကို မရသည်ဖြစ်၍ ဖခင် ဤအမှုသည်ကား အဘယ်အမှုတို့ပေနည်းဟု မေး၏။ ချစ်သမီး မင်းကြီးသည် အသင်၏အကြောင်းကြောင့် စေလွှတ်ပေ၏၊ ထိုအခါ ငါတို့သည် မပေးကုန်အံ့ဟု ဆိုသည်ရှိသော် အိမ်ကိုတံဆိပ်ခတ်စေ၍ ငါတို့ ကိုလည်း အပသို့နှင်ထုတ်သည်ကို ပြုစေသည်ဟု ပြော၏။ ဖခင် အရှင်တို့သည် ပြုအပ်သောအမှုသည် ဝန်လေးလှပေသည်၊ ပြည်ရှင်မင်းကြီးက စေလွှတ်အပ် သည်ကို အဘယ့်ကြောင့် မပေးဟူ၍ ငြင်းပယ်ပါသနည်း၊ ဤကဲ့သို့ မငြင်းပယ်ဘဲ ငါ၏သမီးကို အခြံအရံနှင့်တကွ အကယ်၍ ယူဆောင်ကြကုန်သည် ဖြစ်ခဲ့အံ့၊ ပေးပါမည်ဟူ၍ ဤမျှကို ဆိုရပါမည်ဟု ပြောသည်ကာလ ချစ်သမီး အသင် နှစ်သက်သည်ရှိသော် ကောင်းပါပြီ၊ ဤသို့ သင်ပြောသောအတိုင်း ပြုပါအံ့ ဟုပြော၍ မင်းကြီးအား သတင်းစကားကို ထိုထိုသို့သော အခြင်းအရာဖြင့် စေလွှတ်၏၊ မင်းကြီးသည် ကောင်းလှပြီဟု ဝန်ခံ၍ ထိုသာမာဝတီကို အခြံအရံ နှင့်တကွ ဆောင်ယူပြီးလျှင် အဘိသိက်သွန်း၍ မြတ်သော မိဖုရားကြီးအရာ၌ ထားပေ၏၊ ကြွင်းကုန်သော မိန်းမတို့သည် ထိုသာမာဝတီ၏ အလုပ်အကျွေး အခြံအရံမိန်းမတို့သည် ဖြစ်ကြကုန်၏။ ဤကား သာမာဝတီမိဖုရား၏ ဝတ္ထု တည်း။

ဝါသုလဒတ္တာမိဖုရား

ဥတေနမင်းကြီးအား သာမာဝတီ မိဖုရားမှ တပါးလည်း ဖြစ်သော ဝါသုလဒတ္တာ အမည်ရှိသော မိဖုရားသည်လည်း ရှိပေ၏။ ထိုဝါသုလဒတ္တာမိဖုရား သည်ကား စဏ္ဍပဇ္ဇောတမင်း၏ သမီးတော်တည်း ထိုစကားကို အနည်းငယ် ချဲ့ဦးအံ့။

ဥဇ္ဇေနီပြည်၌ စဏ္ဍပဇ္ဇောတအမည်ရှိသော မင်းသည်ရှိ၏ ထိုမင်းကြီးသည် တစ်နေ့သောအခါ၌ ဥယျာဉ်တော်မှ ပြန်လာခဲ့သည်ရှိသော် မိမိ၏စည်းစိမ် ချမ်းသာကို ကြည့်ရှု၍ တစ်ပါးသော တစ်စုံတစ်ယောက်သော သူအားလည်း ဤကဲ့သို့သဘောရှိသော စည်းစိမ်ချမ်းသာသည် ရှိလေသလောဟု မေးမြန်း ပြောဆိုသည်ကာလ အရှင်မင်းမြတ်၏ စည်းစိမ်ချမ်းသာဟူသည်အဘယ်သို့သော အခြင်းအရာဖြင့် ကောင်းစွာ ပြောပလောက်အံ့နည်း၊ ကောသမ္ဗီပြည်၌ ဥတေန မင်းကြီး၏ စည်းစိမ်ချမ်းသာသည်ကား အလွန်အားဖြင့် ချမ်းသာကြီးကျယ်လှ ပါသည်ဟု ဆိုသည်ရှိသော် မင်းကြီးက ထိုသို့တပြီးကား ထိုဥတေနမင်းကို ဖမ်းယူအံ့ဟု ဆိုသည်ရှိသော် ဥတေနမင်းကို ဖမ်းယူခြင်းငှါ မစွမ်းနိုင်ပါဟု ဆိုကြလျှင် အမှတ်မရှိ တစ်စုံတစ်ခုသောအမှုကိုပြု၍ ဖမ်းယူအံ့သလျှင်ကတည်း ဟု ဆိုပြန်သဖြင့် အရှင်မင်းမြတ် ဖမ်းယူခြင်းငှါ မစွမ်းနိုင်ပါကုန်ဟု ဆိုပြန်သည်

ကာလ အဘယ်ကြောင့် မဖမ်းယူနိုင်သနည်းဟု မေးတော်မူသဖြင့် အရှင်မင်းမြတ် ထိုဥတေနမင်းသည် ဟတ္ထိကန္တ အမည်ရှိသော အတတ်ကိုတတ်၏။ မန္တန်ကို ပြန်လှန်ရွတ်အံသရဇ္ဈာယ်လျက် ဟတ္ထိကန္တစောင်းကို တီးပြီးသောအခါ ဆင်တို့ကိုပြေးမှုလည်းပြေးစေ၏။ ဖမ်းမှုလည်းဖမ်းဟူ၏၊ ဆင်ယာဉ်နှင့်လည်းပြည့်စုံ၏၊ ထိုမင်းနှင့် တူသောမင်းမည်သည် မရှိ၊ ထိုကြောင့် အကျွန်ုပ်တို့သည် ဥတေနမင်းကို ဖမ်းယူခြင်းငှါ မစွမ်းနိုင်ပါကုန်။ အရှင်မင်းမြတ် အရှင်မင်းမြတ်သည် ဧကန် အမြဲမလွဲနိုင်သောအားဖြင့် ဥတေနမင်းကြီး၏ ရှုံးခြင်းကိုလည်းကောင်း အရှင်မင်းကြီး၏အောင်နိုင်ခြင်းကိုလည်းကောင်းအဘယ်၍ အလိုဆန္ဒရှိခဲ့ပါအံ့၊ ထိုသို့ အလိုဆန္ဒရှိတပြီးကား သစ်သားဆင်ကို ပြုစေ၍ ထိုမင်းကြီး၏ စံနေရာ နိုင်ငံအနီးသို့ စေလွှတ်တော်မူလော့၊ ထိုဥတေနမင်းသည် ဆင်ယာဉ်ကိုလည်းကောင်း မြင်းယာဉ်ကိုလည်းကောင်း သတင်းစကားကြားသိသည်ရှိသော် ဝေးကွာသော အရပ်သို့သော်လည်းသွား၏။ ထိုသို့သော အခြင်းအရာဖြင့် လာရောက်သော ထိုမင်းကြီးကို ဖမ်းယူခြင်းငှါ တတ်ကောင်းသည် ဖြစ်လတ္တံ့ဟု လျှောက်ကြားကုန်၏။

စဏ္ဍပဇ္ဇောတမင်းကြီး၏ ယန္တရားဆင်ရုပ်

စဏ္ဍပဇ္ဇောတ မင်းကြီးသည် ဤသို့သောအကြောင်းသည်ကား ကောင်းမြတ်သင့်လျော်၏ဟု သစ်သားဖြစ်ပြီးသော ယန္တရား ဆင်ကို ပြုစေ၍ အပဥ္စပုဆိုးပိုင်းတို့ဖြင့် ရစ်ပတ်ပြီးလျှင် ပန်းချီဆေးရေးအမှုကို ဆန်းကြယ်စွာ ပြု၍ ထိုဥတေနမင်းကြီး၏ တိုင်းနိုင်ငံအနီးအရပ်ဖြစ်သော တစ်ခုသော ရေအိုင်၏ကမ်း၌ လွှတ်စေ၏၊ ဆင်ရုပ်ဝမ်း၏အတွင်း၌ ခြောက်ဆယ်ကုန်သော ယောကျာ်းတို့သည် အလဲအလှယ် လူးလားတုံ့ခေါက်စင်္ကြံလျှောက်ကုန်၏၊ ဆင်ချေးကိုဆောင်၍ ထိုထိုသို့သော အရပ်တို့၌ စွန့်ကုန်၏။ တစ်ယောက်သော တောသွားမုဆိုးသည် ဆင်ကိုတွေ့မြင်လျှင် ငါတို့၏မင်းကြီးအား သင့်လျော်လျှောက်ပတ်၏ဟု ကြံ၍ သွားပြီးသော် မင်းကြီးအား အရှင်မင်းမြတ် ဘစ်ကိုယ်လုံး ဖွေးဖွေးဖြူသော ကေလာသ တောင်ထွတ်နှင့်တူသော အဆင်းအဖို့ရှိသောအရှင်မင်းမြတ်တို့အား သာလျှင် လျှောက်ပတ် ထိုက်တန်သော ဆင်ပြောင် တစ်စီးကို ဘုရားကျွန်တော် မြင်အပ်ပါသည်ဟူ၍ ကြားလျှောက်၏။

ဥတေနမင်းကြီး ရန်သူလက်တွင်းရောက်ရပုံ

ဥတေနမင်းကြီးသည် ထိုကြားလျှောက်လာသော မုဆိုးပင်လျှင် ခရီးညွှန်ပြု၍ ဆင်ကိုစီးတော်မူပြီးသည်ကာလ အခြံအရံနှင့်တကွ ထွက်တော်မူ၏။ ထိုဥတေနမင်းကြီး၏ ထွက်လာခြင်းကို သိ၍ သူလျှိုယောကျာ်းတို့သည် သွားပြီးသည်ကာလ စဏ္ဍပဇ္ဇောတမင်းကြီးအား ကြားလျှောက်ကုန်၏၊ စဏ္ဍပဇ္ဇောတ

မင်းသည် ထွက်လာ၍အလယ်၌အချည်းနှီး တစ်စုံတစ်ခုမျှမရှိသည်ကို ပြုပြီးလျှင် နှစ်ဖက်ကုန်သော နံပါးတို့၌ စစ်သည်အပေါင်းကို ဖုံးကွယ်၍ ထားစေ၏၊ ဥတေနမင်းသည် စဏ္ဍပဇ္ဇောတမင်းကြီး၏ လာသည်ကို မသိသောကြောင့် ဆင်သို့ အမှီလိုက်၏၊ ဥတေနမင်းကြီးသည် လျင်မြန်သော အဟုန်ဖြင့်လိုက်သည်ရှိသော် ဆင်ရုပ်၏အတွင်း၌တည်ကုန်သော လူတို့သည် လျင်စွာသောအဟုန်ဖြင့် ပြေးကုန်၏။ ယစ်သားဆင်သည် မန္တန်ကို ရွတ်ဖတ်ပြန်လှန် သရဇ္ဈာယ်၍ စောင်းကိုတီးသော မင်းကြီး၏ စောင်းသံကို မကြားဘိသကဲ့သို့ ပြေးသည် သာလျှင်တည်း၊ ဥတေနမင်းကြီးသည် ဆင်ပြောင်ကို မှီခြင်းငှါ မစွမ်းနိုင်သည် ဖြစ်သောကြောင့် မြင်းကိုတက်စီး၍ အစဉ်လိုက်ပြန်၏၊ ထိုဥတေန မင်းကြီးသည် လျင်စွာသောအဟုန်ဖြင့် အစဉ်လိုက်သည်ရှိသော် စစ်သည်အပေါင်းသည် ဆုတ်နစ်ကျန်ရစ်ခဲ့သေး၏၊ ဥတေနမင်းကြီးသည် တစ်ယောက်ထည်း သာလျှင် ဖြစ်လေ၏။

ထိုအခါ ဥတေနမင်းကို နှစ်ဖက်ကုန်သောနံပါးတို့၌စီရင်စေလွှတ်၍ထားအပ်ကုန်သော စဏ္ဍပဇ္ဇောတမင်းကြီး၏ မင်းချင်းယောကျ်ားတို့သည် ဖမ်းယူ၍ မိမိ၏မင်းကြီးအား ပို့ဆက်ကြကုန်၏၊ ထိုအခါ ဥတေနမင်း၏ စစ်သည်အပေါင်းတို့သည်ရန်သူ၏အလိုနိုင်ငံသို့ လိုက်ပါရောက်သွား ရသည်၏အဖြစ်ကိုသိ၍ မြို့၏ အပ၌ သစ်တပ်မြို့တည်၍နေ၏၊ စဏ္ဍပဇ္ဇောတ မင်းသည်လည်း ဥတေနမင်းကို အရှင်ဖမ်းယူခြင်းဖြင့်သာလျှင်ဖမ်းယူ၍ တစ်ခုသောခိုးသူနှောင် အိမ်၌ထည့်သွင်း ချုပ်နှောင်ဖမ်းဆီး၍ တံခါးကို ပိတ်ထားပြီးလျှင် သုံးရက်တို့ပတ်လုံးအောင်သေ သောက်ခြင်းကို သောက်လေ၏။

ဥတေနမင်းသည် သုံးရက်မြောက်သောနေ့၌ အစောင့် အရှောက်တို့ကို အမောင်တို့ အသင်တို့၏မင်းသည် အဘယ်၌ စံနေတော် မူသနည်းဟု မေး၏။ အစောင့်အရှောက်တို့က ရန်သူဖြစ်သောမင်းကို ငါသည် ဖမ်းယူရလေပြီဟု အောင်သေကို သောက်သည်ဟုပြော၏။ အသင်တို့ ဤအမှုသည်ကား အဘယ်အမှုနည်း။ အသင်တို့၏မင်းသည်ကား မိန်းမ၏အမှုအရာကဲ့သို့ ပြုအပ်ချေသည်တကား၊ ရန်သူဖြစ်သော မင်းတစ်ပါးကိုဖမ်းယူ၍ လွှတ်မူလည်း လွှတ်ခြင်းငှါလည်းကောင်း၊ သတ်မူလည်း သတ်ခြင်းငှါလည်းကောင်း အပ်ပါသည် မဟုတ်တုံလော၊ ငါတို့ကို ဆင်းရဲကျဉ်းကြပ်စွာသော နှောင်အိမ်တွင်းသို့ သွတ်သွင်းဖွဲ့နှောင်နေစေ၍ အောင်သေကို သောက်ချေသည်တကားဟု ပြောဆို၏။ အစောင့်အရှောက် ဖြစ်ကုန်သော ထိုယောကျ်ားသည် သွား၍ ထိုအကြောင်းကို စဏ္ဍပဇ္ဇောတ မင်းကြီးအား လျှောက်ကြားကုန်၏။

ဟတ္ထိကန္တမန္တန်ကို တောင်းခြင်း

စဏ္ဍပဇ္ဇောတမင်းကြီးသည် လာ၍ အသင်သည် ဤသို့သော စကားကို ပြောဆိုသော ဟူသည် မှန်ပေသလောဟု မေးသဖြင့် အရှင်မင်းမြတ် ဟုတ်ပါပေ၏ဟု ဝန်ခံလျှင် ကောင်းပြီ အသင်ကိုလွှတ်အံ့ အသင်အား ဤသို့သဘော ရှိသော မန္တန်သည်ရှိ သတတ်၊ ထိုမန္တန်ကို ငါ့အားပေး လတ္တံ့လောဟုဆို၏။ ကောင်းပြီ ပေးအံ့ သင်ခြင်းငှါ လျောက်ပတ်သော အခါ၌ သင်ယူလေလော့ အသို့နည်း။ အသင်သည် ငါ့အား ရှိခိုးနိုင်လတ္တံ့လောဟု မေး၏။ ငါသည် အသင်ကို ရှိမခိုးနိုင်ဟုဆိုလျှင် အကယ်၍ ရှိမခိုးနိုင်သည် ဖြစ်ခဲ့အံ့ ငါသည် သင့်အား မန္တန်ကို မပေးနိုင်ပါဟု ဆို၏။ဤသို့မပေးခဲ့သည်ရှိသော် အသင့်အား မင်းဒဏ်ကို ပြုပေအံ့ဟုဆိုသည်ကာလ အသင်မင်းကြီး အသင့်မင်းဒဏ်ကို ပြုလိုလျှင်ပြုလေလော့ ငါ၏ကိုယ်အား အစိုးရ၏. စိတ်အား အစိုးမရဟုပြော၏။

စဏ္ဍပဇ္ဇောတ မင်းကြီးသည် ဥတေနမင်း၏ ရဲရင့်သောအားဖြင့် ကြုံးဝါးသော အသံကိုကြား၍ "အဘယ်သို့သော အကြောင်းဖြင့် ဤမန္တန်ကို သင်ယူရပါအံ့နည်းဟု ကြံ၍ ဤမန္တန်ကို တပါးသော သူကို သိစေခြင်းငှါ မတတ်ကောင်း ငါ၏သမီးတော်ကို ထိုသူ၏ အထံ၌သင်စေ၍ ငါသည် ငါ၏ သမီးတော်၏ အထံ၌ သင်ယူတော့အံ့"ဟု ကြံပြီးလျှင် ဥတေနမင်းကို အသင်သည် တပါးသောရှိခိုး၍ သင်ယူသောသူအား ပေးလတ္တံ့လောဟု မေး၏။ မင်းမြတ် ဩော်–ဟုတ်ပေ၏။ ငါ့အား ရှိခိုးသောသူကို ပေးအံ့ဟုဆိုလျှင် ထိုသို့တပြီးကား ငါတို့၏ နန်းအိမ်တော်၌ သူကုန်းမတစ်ယောက်သည် ရှိ၏။ ထိုသူကုန်းမအား တင်းတိမ်အကာ၏အတွင်း၌ ရှိခိုး ထိုင်နေစေပြီးသည်ကာလ အသင်သည် တင်းတိမ်အကာ၏ အပ၌ တည်လျက်သာလျှင် မန္တန်ကို ချလေလော့ဟုဆို၏၊ မင်းမြတ် ကောင်းပါပြီ ကုန်းသောသူသည် မူလည်း ဖြစ်စေ ဆွံ့အသော သူသည်မူလည်း ဖြစ်စေ ရှိခိုးသောသူအားပေးအံ့ဟူ၍ ဝန်ခံ၏။

သမီးတော်အား မန္တန်သင်ခိုင်းခြင်း

ထိုနောက်မှ စဏ္ဍပဇ္ဇောတမင်းကြီးသည် သွားပြီးလျှင် သမီးတော် ဝါသုလဒတ္တာကို ချစ်သမီး တစ်ယောက်သော ကိုယ်လုံးဖြူသော ခရုသင်း နူနာစွဲသော သူနူတစ်ယောက်သည် အဖိုးအတိုင်းမသိထိုက်သော မန္တန်ကို တတ်၏။ ထိုမန္တန်ကို တစ်ပါးသောသူကို သိစိမ့်သောငှါ မတတ်ကောင်း ချစ်သမီးသည် တင်းတိမ်ကာရံသော အတွင်းက ထိုင်နေ၍ ရှိခိုးပြီးလျှင် မန္တန်ကို သင်ယူလေလော့။ ထိုသူနူသည် ကာရံသော တင်းတိမ်၏ အပ၌ တည်လျက် အသင်အား ချပို့လတ္တံ့။ အသင် သမီးတော်၏ အထံ၌ ခမည်းတော် သည် ထိုမန္တန်ကို သင်ယူအံ့ဟု ဤသို့သော အခြင်းအရာဖြင့် စဏ္ဍပဇ္ဇောတ်

မင်းကြီးသည် ထိုဥတေနမင်းနှင့် သမီးတော်၏ အချင်းချင်း ရောနှောပေါင်းယှက် အပ်သောအကြောင်းမှ ကြောက်သဖြင့် သမီးတော်ကို သူကုန်းမ ဥတေန မင်းကို တစ်ကိုယ်လုံးဖြူသော သူနူကိုပြု၍ ပြောဆို မှာထားသင်ယူစေ၏။

တင်းတိမ် အရံအကာ၏အတွင်း ရှိခိုး၍ ထိုင်နေသော ဝါသုလဒတ္တ မင်းသမီးအား ထိုဥတေနမင်းသည် တင်းတိမ်အကာ၏ ၊ အပ၌တည်လျက် မန္တန်ကိုချပို့ပေ၏။ ထိုအခါ တစ်ပါးသောသောနေ့၌မန္တန်ကို အဖန်ဖန်အဘပ်ထပ် ချပို့ရွတ်ဆိုလေငြားသော်လည်း မန္တန်ပုဒ်တစ်ခုကို ပြီပြင်စွာ ရွတ်ဆိုခြင်းငှါ မစွမ်းနိုင်သည်ဖြစ်၍ ထိုဝါသုလဒတ္တ မင်းသမီးကို အချင်း - သူကုန်းမ အသင်၏ နှုတ်ခမ်းသည် ကြမ်းတမ်း ထူထဲလွန်းလှချေတကား အသင်၏ နှုတ်ခမ်းကို အိုးချမ်းစသည်တို့ဖြင့် ပုတ်ခတ်ပုတ်တိုက်ခြင်းကို ပြုရလတ္တံ့။ ဤသို့ ဤသို့လျှင် ပြီပြင်အောင် ရွတ်ဆိုပါတော့လောဟု ဆို၏။ ဝါသုလဒတ္တ မင်းသမီးသည် အမျက်ထွက်၍ ကြမ်းတမ်း ယုတ်မာလှစွာသော တစ်ကိုယ်လုံး ဖြူသော အိုအချင်းလူနူ၊ အဘယ်ကို ဆိုဘိသနည်း။ ငါကဲ့သို့ သဘောရှိသော ဘုရင်မင်းမြတ်၏ သမီးသော်သည် အဘယ့်ကြောင့် သူကုန်းမ မည်သည်ဖြစ်ရ မည်နည်းဟု ပြန်၍ ငေါက်ငန်းပြောဆို၏။

သမီးတော်နှင့် ဥတေနမင်း ချစ်ကြိုက်ခြင်း

ဥတေနမင်းသည် တင်းတိမ်စွန်းကိုပင့်၍ အသင်သည် အဘယ်သူ ဖြစ်ပေ သနည်းဟု မေးသည်ရှိသော် ငါသည် မင်းကြီး၏ သမီးတော် ဝါသုလဒတ္တ အမည်ရှိသတည်းဟု ဆို၏။ အသင်၏ ဘခမည်းတော်သည် ငါ့အား ဆိုသည် ရှိသော် သူကုန်းမဟု ပြောဆိုပေသည်ဟု ပြောသည်ကာလ အကျွန်ုပ်အား ပြောသောကာလလည်း အရှင့်တစ်ကိုယ်လုံးဖြူသော သူနူပြု၍ ပြောဆိုပါ သည်ဟု အချင်းချင်း ပြောဆိုကြပြီးသည်ကာလ ထိုနှစ်ဦးကုန်သော သူတို့ သည်သည်း မင်းကြီးသည် ငါတို့အား ရောနှော ထွေးယှက်ခြင်းကို ပြုအံ့သော ဘေးမှ ကြောက်သောကြောင့် ဆိုအပ်သည် ဖြစ်ပေလိမ့်မည်ဟု တင်းတိမ် အကာအရံ၏ အတွင်း၌သာလျှင် ရောနှောစပ်ယှက်ခြင်းကို ပြုကြလေကုန်၏။ ထိုနေ့မှစ၍ မန္တန်ကို သင်ယူခြင်းသည်လည်းကောင်း အတတ်ကို သင်ယူခြင်း သည်လည်းကောင်း မရှိ။ မင်းကြီးသည်လည်း သမီးတော်ကို ချစ်သမီး အတတ်ကို သင်ယူပါ၏လောဟု အပြဲမပြတ် မေး၏ ဘခမည်းတော် သင်ယူ ပါ၏ဟု လျှောက်၏။

ထိုမှနောက်ဖြစ်သော တစ်နေ့အခါ၌ ဝါသုလဒတ္တမင်းသမီးကို ဥတေနမင်းက ချစ်နှမ အရှင်လင်တို့သည် ပြုစုချီးမြှင့်အပ်သော စည်းစိမ်ချမ်းသာ မည်သည် ကား မိခင် ဖခင်တို့သည်လည်းကောင်း မောင်ကြီး, မောင်ငယ်, အစ်မ,

ညီမတို့သည်လည်းကောင်း ပြုခြင်းငှါ မစွမ်းနိုင်ကုန်။ အသင် ချစ်နှမသည် မောင်တော် ငါ့အား ဇီဝိတိန္ဒြေကို အကယ်၍ ပေးပါသည်ဖြစ်ခဲ့အံ့ အသင် ချစ်နှမအား ငါးရာကုန်သော မိန်းမတို့ အမြံ အခြံအရံကို ပေး၍ မြတ်သော မိဖုရားကြီးအရာကို ပေးပါအံ့ဟု ဆို၏။

ဝါသုလဒတ္တာမင်းသမီးက မောင်တော် မင်းမြတ် မောင်တော်ဘုရား အမိန့် ထားတော်မူသောစကား၌ မြဲမြံခိုင်ခံ့ တည်ကုံ့ခြင်းငှါ အကယ်၍ စွမ်းနိုင်ကုန် သည် ဖြစ်ခဲ့ပါကုန်အံ့ မောင်တော် မင်းမြတ်၏ ဇီဝိတိန္ဒြေအသက်ကို ပေးပါ မည်ဟု လျှောက်ထား၏။ ချစ်နှမ စွမ်းနိုင်ပါသည်ဟု ဆိုသဖြင့် အရှင်မင်းမြတ် ကောင်းပါပြီဟု ဝန်ခံ၍ ဝါသုလဒတ္တာမင်းသမီးသည် ဖခင်၏ အထံသို့ သွားပြီး လျှင် ရှိခိုးပြီးသည်ကာလ တင့်အပ်လျှောက်ပတ်သော အရပ်၌တည်၏။

ထိုအခါ မင်းသမီးကို စဏ္ဍပဇ္ဇောတမင်းကြီးက သမီးတော် အတတ်သည် ပြီးဆုံးပါပြီလောဟု မေးတော်မူ၏၊ ခမည်းတော် အလုံးစုံအကုန် မပြီးတတ် သေးပါဟု လျှောက်ကြားသဖြင့် ချစ်သမီး ထိုသို့ မပြီးသေးသည် ရှိသော် အသင်သည် အဘယ်ကို အလိုရှိသနည်းဟု မေးတော်မူသည်ကာလ ခမည်းတော် ဘုရား အကျွန်ုပ်တို့အား တစ်ခုသောတံခါး တစ်ပါးသောယာဉ်ကို ရခြင်းငှါ သင့်လျော်လျှောက်ပတ် အပ်ပါသည်ဟု လျှောက်ထားလျှင် သမီးတော် ဤ တစ်ခုသော တံခါး တစ်ပါးသောယာဉ်သည် အဘယ်အလို့ငှါ ပေနည်းဟု မေးတော်မူသဖြင့် ခမည်းတော်မင်းမြတ် ညဉ့်အခါ၌ နက္ခတ်ကြယ် အမှတ်ဖြင့် မန္တန်၏ ဥပစာအလို့ငှါ တစ်ခုသော ဆေးမြစ်ကိုယူ၍ ပြုအပ်သောအမှုသည် ရှိပါသတတ်။ ထို့ကြောင့် အကျွန်ုပ်တို့အား အခါဟုတ်သည်မှုလည်း ဖြစ်စေ၊ အခါမဟုတ်သည်မှုလည်းဖြစ်စေ ထွက်သွားသောကာလ၌ တစ်ခုသောတံခါးကို လည်းကောင်း တစ်ခုသောဆင်ယာဉ်ကိုလည်းကောင်း ရခြင်းငှါ သင့်လျော် လျှောက်ပတ် အပ်ပါသည်ဟု လျှောက်ထား၏။ မင်းကြီးလည်း ကောင်းပြီဟူ၍ ဝန်ခံ၏။ ထိုသူတို့သည် မိမိတို့နှစ်သက်အပ်သော တံခါးတစ်ခုကို လက်သို့ ရောက်သည်ကို ပြုကြကုန်၏။

စဏ္ဍပဇ္ဇောတမင်းကြီး၏ ရှေးကောင်းမှု

စဏ္ဍပဇ္ဇောတ မင်းကြီးအား ငါးပါးကုန်သော ယာဉ်လျင်တို့သည် ရှိသည် ဖြစ်ကုန်၏။

(၁) ဘဒ္ဒဝတီမည်သော ဆင်မသည် တစ်နေ့ကို ယူဇနာ ငါးဆယ် တိုင်တိုင် သွားနိုင်၏။

(၂) ကာဠကမည်သော ကျွန်သည်တစ်နေ့လျှင် ယူဇနာ ခြောက်ဆယ်တို့ကို သွားနိုင်၏။

(၃-၄) စေလကဋ္ဌိမည်သော မြင်းသည်လည်းကောင်း, မုဉ္စကေသီမည်သော မြင်းသည်လည်းကောင်း ဤမြင်းနှစ်ကောင်တို့သည် ယူဇနာတစ်ရာသို့ သွားရောက်နိုင်ကုန်၏။

(၅) နာဠာဂိရိအမည်ရှိသော ဆင်သည် ယူဇနာတစ်ရာ့နှစ်ဆယ်တို့ သွားရောက်နိုင်၏။

ထိုစဏ္ဍပဇ္ဇောတမင်းကြီးသည် မြတ်စွာဘုရားပွင့်တော်မမူမီ ရှေးအခါကာလ၌ တစ်ယောက်သော အစိုးရသောသူ၏ အလုပ်အကျွေးဖြစ်ပေသတတ်။ ထိုအခါ တနေ့သ၌ အစိုးရသောသူသည် မြို့၏အပသို့ ထွက်သွားရေချိုး၍ ပြန်လာခဲ့သည်ရှိသော် တစ်ပါးသော ပစ္စေကဗုဒ္ဓါအရှင်သည် မြို့သို့ဆွမ်းအလို့ငှါ ကြွဝင်တော်မူလျှင် အလုံးစုံကုန်သော မြို့သူမြို့သားတို့အား မာရ်မင်းသည် လှည့်ပတ်၍ထား အပ်သောကြောင့် တစ်ယောက်ချို တစ်ဇွန်းမျှသော ဆွမ်းကိုလည်း မရဘဲ ဆေးကြောမြဲအတိုင်းသော သပိတ်ဖြင့်သာလျှင် ထွက်ကြွပြန်လည်တော်မူလာခဲ့၏။

ထိုအခါ ပစ္စေကဗုဒ္ဓါသည် မြို့တံခါးသို့ ရောက်တော်မူသည်ရှိသော် မာရ်မင်းသည် မထင်ရှားသော အသွင်ဖြင့် ချဉ်းကပ်၍ အရှင်မြတ်အား တစ်စုံတစ်ခုကို ရပါသလောဟု မေးသဖြင့် ပစ္စေကဗုဒ္ဓါက အသင်သည် အဘယ်ကြောင့် ငါ့အား မရအပ်သောအခြင်းအရာကို ပြုဘိသနည်းဟု မိန့်တော်မူလျှင် ထိုသို့ တပြီးကား ဆုတ်နစ်ပြန်လည်၍ ယခုတဖန် ကြွဝင်တော်မူပါဦး။ ဤအခါမှာမူကား မပြုပါတော့အံ့ဟူ၍ လျှောက်ကြား၏။ ပစ္စေကဗုဒ္ဓါ အရှင်မြတ်ကလည်း တဖန်ငါပြန်၍ မကြွဝင်တော့အံ့ဟု မိန့်တော်မူ၏။ ထိုစကားမှန်၏၊ ပစ္စေကဗုဒ္ဓါ အရှင်မြတ်သည် ပြန်၍တဖန် အကယ်၍ ကြွဝင်တော်မူသည်ဖြစ်အံ့၊ မာရ်မင်းသည် အလုံးစုံကုန်သော မြို့သူမြို့သားတို့၏ကိုယ်၌ ပူးဝင်ပြီးသော် လက်ခုပ်တီး၍ ပြက်ရယ်မှုဖြင့် ကစားခြင်းကို ပြုရာ၏။

ထိုကြောင့် ၎င်းအဋ္ဌကထာ၌—သော သစေ ဟိ နိဝတ္တေယျ ပုန သော သကလနဂရဝါသီနံ သရီရေ အဓိမုစ္စိတွာ ပါဏိံ ပဟရိတွာ ဟာသန ကေဠိံ ကရေယျ-ဟု မိန့်တော်မူ၏။

အနက်ကား။ ။ဟိ-တဒေဝသစ္စံ၊ ထိုစကားသည်မှန်၏။ သော၊ ထိုပစ္စေကဗုဒ္ဓါသည်။ ပုန၊တဖန်။သစေ နိဝတ္တေယျ၊အကယ်၍ ဆုတ်နစ်ပြန်လည်ကြွဝင်တော်မူခဲ့ငြားအံ့။ ဧဝံသတိ၊ ဤသို့ပြန်လည်ကြွဝင်တော်မူခဲ့သည်ရှိသော်။ သော၊ ထိုမာရ်မင်းသည်။ သကလနဂရဝါသီနံ၊ အလုံးစုံကုန်သော မြို့သူမြို့သားတို့၏။

သရီရေ၊ ကိုယ်၌။ အဓိမုစ္ဆိတွာ၊ ပူးကပ်၍။ ပါဏိံ ပဟရိတွာ၊ လက်ခုပ်တီး၍။ ဟာသနေ့ကောင်း၊ ပြက်ရယ်မှုဖြင့် ကစားခြင်းကို။ ကရေယျ၊ ပြုရာ၏။ ဤကား အနက်။

ပစ္စေကဗုဒ္ဓါ အရှင်သခင်မြတ်သည် ပြန်ဝင်လည်လှည့်ခြင်းငှါ အလိုမရှိသည် ရှိသော် မာရ်မင်းသည် ထိုအရပ်၌ပင် ကွယ်လေ၏။ ထိုအခါ အစိုးရသော သူသည် ဆေးကြောမြဲတိုင်းသော သပိတ်တော်ဖြင့် ကြွတော်မူလာသော ပစ္စေကဗုဒ္ဓါအရှင်မြတ်ကို တွေ့မြင်၍ ရိုသေမြတ်နိုး ရှိခိုးပြီးသော် အရှင်ဘုရား တစ်စုံတစ်ခုသော ဆွမ်းကိုရပါ၏လောဟု မေးလျှောက်၏။ ဒါယကာဆွမ်းခံ လှည့်လည်၍ ပြန်ခဲ့ပေသည်ဟူ၍ မိန့်တော်မူ၏။ ထိုဒါယကာသည် ကြံဆင်ခြင် သည်မှာ "အရှင်မြတ်သည် ငါလျှောက်ထား မေးအပ်သော စကားကို ဟုတ်တိုင်းသောအားဖြင့် ပြန်ကြားမြွက်ဖော် အမိန့်တော်မြွက်မရှိဘဲ တပါး သောစကားကို မိန့်ဆိုတော်မူသည်မှာ တစ်စုံတစ်ခုသောဆွမ်းကို ရတော်မူသည် မဖြစ်ပေလတ္တံ့"ဟုကြံ၏။ ထိုနောက်မှ ပစ္စေကဗုဒ္ဓါအရှင်မြတ်၏ သပိတ်ကိုကြည့် သည်ရှိသော် အချည်းနှီးသောသပိတ်ကိုမြင်၍ မိမိ၏အိမ်၌ ဆွမ်း၏ကျက်နပ် သည်၏အဖြစ် မကျက်နပ်သည်၏အဖြစ်ကို ကေန်တည့်တည့် မသိနိုင်သေး သည်၏အဖြစ်ကြောင့် လှူလိုခြင်း၌ မရဲရင့်သောစိတ်ရှိသည်ဖြစ်၍ သပိတ်ကို ယူခြင်းငှါ မဝံ့သဖြင့် အရှင်ဘုရား အတန်ငယ် တစ်ခဏမျှ ဆိုင်းငံ့ရပ်တန့် သည်းခံတော်မူပါကုန်ဦးဟု လျှောက်ထား၍ လျင်စွာ အိမ်သို့ပြန်သွားပြီးလျှင် ငါတို့၏ စားဖို့ရန်အလို့ငှါ စီရင်အပ်သောထမင်းသည် ကျက်နပ်ပြီလောဟူ၍ မေး၏။ ကျက်နပ်ပါပြီဟု ဆိုသည်ရှိသော် မိမိ၏အနီးအပါး၌ရှိသော ထိုအလုပ် အကျွေးကို အမောင်–အသင်မှတပါးသော သူသည် အသင့်ထက် လျင်မြန် ခြင်းနှင့် ပြည့်စုံသောမည်သည် မရှိ၊ လျင်စွာသွား၍ ပစ္စေကဗုဒ္ဓါအရှင်မြတ်၏ အထံသို့ ရောက်သောအခါ အရှင်ဘုရားသပိတ်တော်ကို အကျွန်ုပ်အားပေးသနား တော်မူပါလေ့ဟု လျှောက်ထား၍ သပိတ်ကိုတောင်းယူပြီးလျှင် လျင်စွာလာ ခဲ့ပါလော့ဟု ပြော၏။ အလုပ်အကျွေးဖြစ်သော ထိုသူသည်လည်းတစ်ခွန်းတည်း သောစကားဖြင့်သာလျှင် ပြေးလေ၍ သပိတ်တော်ကို လျှောက်ထားတောင်း ယူ၍ ဆောင်ခဲ့၏။ အစိုးရသော ဒါယကာလည်း မိမိ၏စားရန်ထမင်းဖြင့် သပိတ် တော်ကိုပြည့်စေ၍ ဤဆွမ်းကို လျင်စွာယူသွား၍ အရှင်မြတ်အား လက်ရောက် ကပ်ချေလော့။ ငါသည် အသင့်အား ဤအလှူမှ ကုသိုလ်အဖို့ကို ပေးဝေပါမည် ဟုဆို၏။ အလုပ်အကျွေး ထိုယောကျ်ားလည်း လျင်စွာသွား၍ ပစ္စေကဗုဒ္ဓါ အရှင်မြတ်အား သပိတ်ကိုကပ်လှူပြီးလျှင် ငါးပါးသော ထိခြင်းရှိသော ရှိခိုးခြင်းဖြင့် ရိုသေမြတ်နိုး ရှိခိုးပြီးသော် အရှင်ဘုရား မွန်းတည့်အခါ နီးလတ် ပြီဟု လျှောက်ထားပြီးမှ—

"အကျွန်ုပ်သည် အလွန်လျင်စွာ အားထုတ်သဖြင့် လာခြင်း သွားခြင်းကို ပြုရပါသည်အရှင်ဘုရား။ အကျွန်ုပ်အား ဤသို့ လျင်စွာ အားထုတ်ခြင်းရှိသော ကုသိုလ်၏ အစွမ်းအာနုဘော်ဖြင့် ယူဇနာ ငါးဆယ်, ယူဇနာ ခြောက်ဆယ်, ယူဇနာ တစ်ရာ, ယူဇနာ တရာ့နှစ်ဆယ်, အဓွန့်ရှည်သောခရီးသို့ သွားနိုင်ခြင်းငှါ စွမ်းနိုင်ကုန်သော ယာဉ်တို့သည် ဖြစ်ပါစေကုန်သတည်း။

"အရှင်ဘုရား အကျွန်ုပ်အား လာသော်လည်းကောင်း သွားသော်လည်းကောင်း ,ကိုယ်ကို နေရှိန်ဖြင့် ပူလောင်ခြင်းကို ခံရပါသည်၊ ထိုသို့ နေရှိန်ဖြင့် ပြင်းစွာ ပူလောင်သည်ကို ခံရသောကုသိုလ်၏ အကျိုးအားဖြင့် အကျွန်ုပ်အား နောင်လာလတ္တံ့သော အနာဂတ်ကာလ ဖြစ်လေတိုင်း ဖြစ်လေတိုင်းသော ဘဝ၌ ဘုန်းတန်ခိုး အာဏာသည် နေရှိန်အာနုဘော် တန်ခိုးစက်၏ ထက်မြက်ခြင်းနှင့်တူသည် ဖြစ်ပါစေသတည်း။"

"ဤဆွမ်းကို လှူဒါန်းသောအရာ၌ အကျွန်ုပ်၏ အရှင်ဖြစ်သောသူသည် အကျွန်ုပ်အား ကုသိုလ်အဖို့ကို ပေးဝေအပ်ပါသည်။ ထိုအရှင် ပေးဝေအပ်သော ကုသိုလ်အဖို့၏ အကျိုးဆက်အားဖြင့် အရှင်မြတ်တို့သည် သိအပ်သောတရား၏ အဖို့ရှိသည် ဖြစ်ပါစေသတည်း"

ဟု ဆုတောင်းပတ္ထနာကို ပြုလေ၏။ ပစ္စေကဗုဒ္ဓါ အရှင်မြတ်လည်း အသင်တောင်းသော ဆုပတ္ထနာအတိုင်း ပြည့်စုံစေလော့-ဟု မိန့်ဆိုတော်မူပြီး၍—

ဣစ္ဆိတံ ပတ္ထိတံ တုယှံ၊ ခိပ္ပမေဝ သမိဇ္ဈတု။
သဗ္ဗေ ပူရေန္တု သင်္ကပ္ပါ၊ စန္ဒော ပန္နရသော ယထာ။

ဣစ္ဆိတံ ပတ္ထိတံ တုယှံ၊ ခိပ္ပမေဝ သမိဇ္ဈတု။
သဗ္ဗေ ပူရေန္တု သင်္ကပ္ပါ၊ မဏိဇောတိရသော ယထာ—

ဟူသော အနုမောဒနာကို ပြုတော်မူ၏။ ဤနှစ်ဂါထာပါဌ်တို့သည် ပစ္စေကဗုဒ္ဓါတို့၏ အနုမောဒနာ ဂါထာပါဌ်တို့ပေတည်း။

အနက်ကား။ ။ဣစ္ဆိတံ၊ စိတ်ဖြင့် နှစ်မြို့ အလိုရှိအပ်သော။ ပတ္ထိတံ၊ နှုတ်ဖြင့် တောင့်တအပ်သော။ ယံ၊ အကြင်ဝတ္ထုသည်။ အတ္ထိ၊ ရှိ၏။ တံ၊ ထိုတောင့်တတိုင်းသော ဝတ္ထုသည်။ တုယှံ၊ သင့်အား။ ခိပ္ပမေဝ၊ ဆောဆော လျင်လျင် ရှောင်တခင်သာလျှင်။ သမိဇ္ဈတု၊ မချွတ်ကိုလုံ ပြည့်စုံပါစေသတည်း။ ပန္နရသော၊ ပန္နရသီ တိထိရက်မျှ အခါကျသော။ စန္ဒော၊ အလျှံပြောင်ဝင်း ရွှေလမင်းသည်။ ပူရတိယထာ၊ အဝန်းတည့်တည့် ပြည့်လေဘိသကဲ့သို့။ တထာ၊

ထိုအတ္ထု။ သဗ္ဗေ၊ ကြွင်းမဲ့ဥဿုံ အလုံးစုံကုန်သော။ ယက်ပ္ပါ၊ တစ်စမကျန် ကောင်းသော အကြံတို့သည်။ ပူရေန္တု၊ မချိုတည့်တည့်၊ ပြည့်စုံပါစေကုန်သတည်း။

ဣစ္ဆိတံ၊ သော။ပတ္ထိတံ၊ သော၊ယံ၊သည်။အတ္ထံ၊၏။ တံ၊ သည်။ တုယှံ၊ အား။ ခိပ္ပမေဝ၊ လျှင်၊ သမိဇ္ဈတု၊ တည်း။ ဇောတိရသော၊ ထွန်းလင်းတောက်ပ ရစေထိုထို၊ အလိုခပ်သိမ်းကို ပေးတတ်သော။ မဏိ၊ ဝေပုလ္လပဗ္ဗတာ ရပ်နေ ရာမှ၊ ကောင်းစွာဖြစ်ပွါး ပတ္တမြားသည်။ ပူရတိယထာ၊ အလိုခပ်သိမ်း ပြေငြိမ်းကုံလုံ ပြည့်စုံဘိသကဲ့သို့။ တထာ၊ ထိုအတူ။ သက်ပ္ပါ၊ တို့သည်။ ပူရေန္တု၊ ကုန်သတည်း။ ဤကားအနက်။

ဤသည်လျှင် ထိုစဏ္ဍပဇ္ဇောတမင်းကြီး၏ ရှေး၌ ပြုကျင့်အပ်သော ကောင်းမှုပေတည်း။ ထိုစေခိုင်းအပ်သော လျင်မြန်စွာ သွားလာသော အလုပ် အကျွေး ယောကျ်ားသည် ဤ ယခု အခါ၌ စဏ္ဍပဇ္ဇောတမင်းကြီး ဖြစ်လာ၏။ ထိုကံ၏ အကျိုးဆက်ဖြင့် ဤငါးပါးကုန်သော ယာဉ်လျှင်တို့သည် ဖြစ်ကုန်၏။

ယင်းမှ ထိုနောက် တစ်နေ့ရောက်သောအခါ စဏ္ဍပဇ္ဇောတ မင်းကြီးသည် ဥယျာဉ် ကစားခြင်းငှါ ထွက်တော်မူ၏။ ဥတေနမင်းသည် ယနေ့ ပြေးထွက်ခြင်းငှါ အခွင့်သင့်လျော်သည်ဟု ကြီးကျယ်ကုန်သော သားရေ အိတ်ဘို့ကို ရွှေငွေဖြင့် ပြည့်စေ၍ ကရေဏုဆင်မ၏ ကျောက်ကုန်းထက်၌ တင် ထားပြီးလျှင် ဝါသုလဒတ္တာမင်းသမီးကို ယူ၍ ထွက်ပြေးလေ၏။ နန်းတော်တွင်း၌ အစောင့်အရှောက်တို့သည် ပြေးထွက်သော ဥတေနမင်းကိုမြင်၍ လျင်မြန် စွာ သွားပြီးလျှင် မင်းကြီးအား လျှောက်ကုန်၏။ စဏ္ဍပဇ္ဇောတ မင်းကြီးသည် လျင်စွာလိုက်ကြ ကုန်လောဟု စစ်သည် အပေါင်းကို စေလွှတ်၏။ ဥတေနမင်းသည် စစ်သည်အပေါင်း၏ ပြေးလိုက်လာသော အဖြစ်ကိုသိ၍ အသပြာအိပ် ကို ဖြေကြဲဖြန့်ကျစေ၏။ လူများအပေါင်းတို့သည် အသပြာတို့ကို ရွေးချယ် ကောက်ယူပြီးမှ တဖန်လိုက်ကြကုန်ပြန်၏။ ဥတေနမင်းသည် ရွှေဖြင့်ပြည့်သော အိတ်ကို ဖြေ၍ ချထားခဲ့ပြန်၏။ ထိုလိုက်သော ဗိုလ်ပါရဲမက်တို့အား ကြဲဖြန့် သော ရွှေတို့ကို ဖွေရှာကောက်ငင်၍ နေသဖြင့် ကြာမြင့်ကုန်သည်ရှိသော်။ စဏ္ဍပဇ္ဇောတမင်းကြီး၏ နိုင်ငံမှအပဖြစ်သော ဥတေနမင်း နိုင်ငံအတွင်းသို့ ဆုတ်နစ်ပြန်လည်၍ မိမိနေရာ ဖြစ်သော အိမ်တော် တဲနန်းသို့ ရောက်၏။ ထိုအခါ ရှေးရှုပြန်လာသော ဥတေနမင်းကို မြင်ကုန်သည် ဖြစ်၍သာလျှင် မိမိ ၏ စစ်သည်အပေါင်းသည် ဝန်းရံလျက် မြို့သို့ သွင်းပေ၏။ ထိုဥတေနမင်းသည် မြို့တွင်းနန်းတော်သို့ ရောက်၍သာလျှင် ဝါသုလဒတ္တာမင်းသမီးကို အဘိသိက် သွန်း၍ မြတ်သော မိဖုရားကြီး အရာ၌ ထားပေ၏။ ။ဤကား ဝါသုလဒတ္တာ မိဖုရားကြီးဝတ္ထုတည်း။

မာဂဏ္ဍီမိဖုရား

ထိုမှတစ်ပါးသော မာဂဏ္ဍီအမည်ရှိသော သတို့သမီးသည်လည်း ဥတေန မင်းကြီး၏အထံမှ မြတ်သော မိဖုရားကြီး အရာထူးကို ရပေ၏၊ ထိုမာဂဏ္ဍီမိဖုရား သည်ကား ကုရုတိုင်း၌ မာဂဏ္ဍီအမည် ရှိသောပုဏ္ဏားကြီး၏ သမီးတည်း။ ထို မာဂဏ္ဍီအမည်ရှိသော မိဖုရား၏မိခင်ဖြစ်သော ပုဏ္ဏေးမသည်လည်း မာဂဏ္ဍီ အမည်ရှိ၏ ဘထွေးဖြစ်သော ပုဏ္ဏားသည်လည်း မာဂဏ္ဍီမည်သည်သာလျှင် တည်း၊ ထိုမာဂဏ္ဍီသတို့သမီးသည် အလွန် အဆင်းလှ၏။ နတ်သမီးနှင့်တူသော အဖို့ရှိ၏။ မာဂဏ္ဍီပုဏ္ဏားကြီးသည် မိမိ၏ သမီးဖြစ်သော မာဂဏ္ဍီအား လျောက် ပတ်သင့်လျော်သော အရှင်လင်ကို မရသည်ဖြစ်၍ ကြီးကျယ်သည်ထက် ကြီး ကျယ်ကုန်သော အမျိုးတို့သည်လာ၍ တောင်းပါလေငြားသော်လည်း ငါ၏ သမီးအား အသင်တို့သည် မသင့်လျော် မလျောက်ပတ်ဟု မောင်းမဲ ခြိမ်း ခြောက်၍ လွှတ်လိုက်၏။

မာဂဏ္ဍီပုဏ္ဏား မြတ်စွာဘုရားနှင့် တွေ့ခြင်း

ထိုအခါ တစ်နေ့သ၌ သုံးတိုက်မကုန် အတုလဘဂဝါ ဆရာမြတ်ဖြစ်သော ဘုရားသည် လင်းစင်မိုးသောက် ရောက်သောအခါ၌ လောကကိုကြည့်ရှု တော်မူသည်ရှိသော် မယားနှင့် တကွသော မာဂဏ္ဍီပုဏ္ဏားကြီး၏ အနာဂါမိ ဖိုလ်သို့ ရောက်အံ့သော အကြောင်း၏ ပြည့်စုံခြင်းကို မြင်တော်မူ၍ ကိုယ်တော် မြတ်၏ သပိတ်သင်္ကန်းကို ကိုယ်တိုင်ယူတော်မူပြီးသည်ကာလ မာဂဏ္ဍီပုဏ္ဏားကြီး ၏ ရွာမှပြင်ပသို့ ထွက်သောအခါ မီးပူဇော်လုပ်ကျွေးရာ အရပ်သို့ ကြွတော်မူ၏။ ထိုမာဂဏ္ဍီပုဏ္ဏားကြီးသည် မြတ်စွာဘုရားကိုယ်တော်မြတ်၏ တင့်တယ်လှပ ခြင်း အဆင်း၏ အထွတ်အထိပ် အမြတ်သို့ ရောက်တော်မူသော အတ္တဘော တော်ကို ကြည့်ရှု၍ "လောက လူ့ရွာ၌ ဤယောကျ်ားနှင့်တူသော တစ်ပါး သော ယောကျ်ားသည် မရှိ။ ဤ ယောကျ်ားသည် ငါ၏သမီးအား သင့် လျော် လျောက်ပတ်၏။ဤယောကျ်ားအား လုပ်ကျွေးမွေးမြူစိမ့်သောငှါ ငါ၏ သမီးကို ပေးအံ့"ဟုကြံပြီးလျှင် အိုအရှင်ရဟန်း ငါ့အား သမီးတစ်ယောက် သည် ရှိ၏။ ငါသည် ဤမျှလောက်သောကာလပတ်လုံး ထိုသမီးအား သင့် လျော် လျောက်ပတ်သော ယောကျ်ားကို မတွေ့မမြင် အသင်တို့သည်ကား ထိုငါ၏ သမီးအား သင့်လျော် လျောက်ပတ်၏။ ငါ၏သမီးသည်လည်း အသင် တို့အားလျှင် လျောက်ပတ်၏။ အသင်တို့အားလည်း ခြေရင်း အလုပ်အကျွေး ကိုရခြင်းငှါ အပ်ပါသည်။ ငါ၏သမီးအားလည်း ကိုးကွယ်ဆည်းကပ်စရာ အရှင် လင်ကို ရခြင်းငှါ အပ်ပါသည်။ ငါ၏သမီးကို အသင်အား ငါသည်ပေးအပ် ဆောင်နှင်းအံ့၊ အကြင်မျှလောက် ငါလာသည်တိုင်အောင် ဤအရပ်၌ ဆိုင်းငံ့

တန့်ရပ်ပါဦးလော့ဟုဆို၏။ မြတ်စွာဘုရားသည် ထိုပုဏ္ဏားအား တစ်စုံတစ်ခုမျှသော စကားကို မဆိုမူ၍ ဆိတ်ဆိတ်သာလျှင် နေတော်မူ၏။

သမီးကိုခေါ်သွားခြင်း

မာဂဏ္ဍီပုဏ္ဏားကြီးသည် လျင်စွာသောအဟုန်ဖြင့် အိမ်သို့ပြန်သွား၍ အိုအရှင်မ ငါ၏သမီးအား သင့်လျော်လျောက်ပတ်သော ယောကျ်ားကို မြင်ခဲ့ရသည်ဟု ဆို၍ ဆောဆောလျင်လျင် ရှောင်တခင် သမီးငယ်ကို တန်ဆာဆင်လော့ဟု ပြောဆိုပြီးလျှင် တန်ဆာဆင်စေ၍ ပုဏ္ဏေးမနှင့်တကွ သမီးကို ယူခဲ့ကြပြီးသော် မြတ်စွာဘုရားသခင် ကိုယ်တော်မြတ်၏ အထံသို့ သွားကြလေ၏။ အလုံးစုံသော မြို့သည် တုန်လှုပ်၏။ ဤမာဂဏ္ဍီပုဏ္ဏားကြီးသည် ဤမျှလောက်သော ကာလပတ်လုံး ငါ၏သမီးအား သင့်လျော်လျောက်ပတ်သောသူ မရှိဟု သမီးကို တစ်စုံတစ်ယောက်သော သူအား မပေးဘဲ ယနေ့ ငါ၏ သမီးအား သင့်လျော် လျောက်ပတ်သောသူကို တွေ့မြင်ခဲ့သည်ဟု ဆိုပေသတတ်။ ထိုယောကျ်ားသည် အဘယ်သို့သော သဘောရှိပါလိမ့်နည်း၊ ထိုယောကျ်ားကို ကြည့်ရှုကြကုန်အံ့ဟု များစွာသော လူအပေါင်းသည် မာဂဏ္ဍီပုဏ္ဏားလင်မယားသားအမိတို့နှင့် အတူတကွသာ ထွက်လာ၏။

ခြေတော်ရာ ပဒစေတီကို ပြတော်မူခြင်း

ထိုပုဏ္ဏားကြီးသည် သမီးကိုယူ၍ လာသည်ရှိသော် မြတ်စွာဘုရားကိုယ်တော်မြတ်သည် ထိုပုဏ္ဏားကြီး မှာထားပြောဆိုသော နေရာ၌ တန့်ရင်ငံ့ရည် တည်တော်မမူဘဲ ထိုအရပ်၌ ခြေတော်ရာ ပဒစေတီကိုပြ၍ ကြွတော်မူပြီးလျှင် တပါးသော အရပ်၌ တန့်ရပ်တည်နေတော်မူ၏။

ထိုစကားမှန်၏။ မြတ်စွာဘုရား ကိုယ်တော်မြတ်တို့၏ ခြေတော်ရာ ပဒစေတီသည် ဓိဋ္ဌာန်ဆောက်တည်၍ နင်းချတော်မူသော အရပ်၌သာလျှင် ထင်၏။ တပါးသော နေရာဌာန၌မူကား မထင်။ အကြင်သူတို့၏ အကျိုးငှါ ဓိဋ္ဌာန်ဆောက်တည်တော်မူအပ်၏။ ထိုသူတို့သည်သာလျှင် ခြေတော်ရာ ပဒစေတီကို မြင်ရကုန်၏။ ထိုသူတို့၏ မမြင်ခြင်းကို ပြုခြင်းငှါ ဆင်အစရှိသော သတ္တဝါတို့သည်လည်း နင်းနယ် ချေပစ်သည်မူလည်းဖြစ်စေ ကြီးစွာသော မိုးကြီးသည် ရွာသည်မူလည်းဖြစ်စေ၊ ပြင်းစွာသော လေအဟုန်သည် သုန်သုန်ပြေးခိုက်တိုက်သည်မူလည်း ဖြစ်စေ၊ တစ်စုံတစ်ခုသော ဝတ္ထုသည် ခြေတော်ရာကို ချေဖျက်ပျောက်စေခြင်းငှါ မစွမ်းနိုင်။

ထိုကြောင့် ဝင်းအဋ္ဌကထာ၌– ဗုဒ္ဓါနဉ္စိ ပဒစေတိယံ အဓိဋ္ဌဟိတ္ဝာ အက္ကန္တ-ဋ္ဌာနေယေဝ ပညာယတိ။ န အညတ္ထ။ ယေသဉ္စတ္ထာယ အဓိဋ္ဌိတံ ဟောတိ၊ တေယေဝ နံ ပဿန္တိ။ တေသံ ပန အဒဿနကရဏတ္ထံ ဟတ္ထိ အာဒယော ဝါ

အက္ကမန္တုံ၊ မဟာမေဃောဝ ပဝဿတု၊ ဝေရမ္ဘဝါတာဝါ ပဟရန္တု၊ န တံ ကောစိ မကွေ့တုံ သက္ကောတိ-ဟု မိန့်တော်မူ၏။

အနက်ကား။ ။ဟိ-တဒေဝသစ္စံ၊ ထိုစကားသည် ထင်ရှားကေန် စင်စစ် မှန်၏။ ဗုဒ္ဓါနံ၊ ဘုရားရှင်တို့၏။ ပဒစေတိယံ၊ ခြေဘော်ရာ ပဒစေတီသည်။ အဓိဋ္ဌဟိတွာ၊ အဓိဋ္ဌာန်၍။ အက္ကန္တဋ္ဌာနေယေ ၁၊ နင်းနှိပ်တော်မူရာ အရပ်၌ သာလျှင်။ ပညာယတိ၊ ကြည့်ရှုစဉ်ပင် ထင်၏။ အညတ္ထ၊ မဓိဋ္ဌာန်အပ် တစ်ပါးသော အရပ်တို့၌။ န ပညာယတိ၊ မထင်။ ယေသဥ္စ၊ အကြင်သူတို့၏လည်း။ အတ္ထာယ၊ အကျိုးငှါ။ အဓိဋ္ဌိတံ၊ အဓိဋ္ဌာန်အပ်သည်။ ဟောတိ၊ ဖြစ်၏။ တေယေဝ၊ ထိုသူ တို့သည်သာလျှင်။ နံ၊ ထိုခြေတော်ရာ ပဒစေတီကို။ ပဿန္တိ၊ ကြည့်ရှုထင်ထင် မြင်ကြကုန်၏။ တေသံ ပန၊ ထိုသူတို့ကိုကား။ အဒဿနကရဏတ္ထံ၊ မမြင်ခြင်းကို ပြုခြင်းငှါ။ ဟတ္ထိအာဒယော ဝါ၊ ဆင်အစရှိသော သတ္တဝါတို့သည်မူလည်း။ အက္ကမန္တု၊ နင်းသည်မူလည်း ဖြစ်စေကုန်။ မဟာမေဃော ဝါ၊ ကြီးစွာသော မိုးကြီးသည်မူလည်း။ ပဝဿတု ဝါ၊ ရွာသွန်းသည်မူလည်း ဖြစ်စေ။ ဝေရမ္ဘဝါတာ၊ ကမ္ဘာပျက်လေနှင့် တူသော လေကြီးတို့သည်။ ပဟရန္တု ဝါ၊ တိုက်ခိုက်ပုတ်ခတ် ကြသည်မူလည်း ပုတ်ခတ်စေကုန်။ တံ၊ ထိုခြေတော်ရာ ပဒစေတီကို။ ကောစိ၊ တစ်စုံတစ်ခု ဝတ္ထု လူသူသည်။ မကွေ့တုံ၊ ချေဖျက် တူးဖြို၍ တိမ်ကောပပျောက် စေခြင်းငှါ။ န သက္ကောတိ၊ မစွမ်းနိုင်လေ။ ဤကားအနက်။

ခြေရာရှင်၏ စိတ်သဘောထား

ထိုအခါ ပုဏ္ဏေးမက ပုဏ္ဏားကြီးကို အသင်ပြောကြားသော ထိုယောကျ်ား သည်ကား အတီမှာနည်းဟု ဆို၏။ ဤအရပ်၌ ရပ်ငံ့ဆိုင်းလင့်ပါဦးဟု ထိုသူကို ငါ မှာထား ပြောဆိုခဲ့ပါသည်။ ယခု အတီအရပ်သို့ သွားပါလိမ့်မည်နည်းဟု ကြည့်ရှုသည်ရှိသော် ခြေတော်ရာ ပဒစေတီကို တွေ့မြင်၍ ဤသည်ကား ထိုယောကျ်ား၏ ခြေရာပေတည်းဟု ပြောဆို၏။ ပုဏ္ဏေးမသည် လက္ခဏာကို သိမြင်ခြင်းငှါ စွမ်းနိုင်ကုန်သော သုံးပုံသော ဗေဒင်တို့ကို ဆောင်ရွက်လေ့ကျက်၍ ထားအပ်သည်၏ အဖြစ်ကြောင့် လက္ခဏာကို ပြဆိုသော မန္တန် ဗေဒင်ကျမ်းကို ပြန်လှန် အောက်မေ့ သရဇ္ဈာယ်လျက် ခြေရာလက္ခဏာကို စူးစမ်းဆင်ခြင်ပြီးလျှင် ပုဏ္ဏားကြီး ဤခြေရာသည်ကား ငါးပါးသော ကာမဂုဏ်ကို မှီးခုန်ပျော်ပါး လိုက်စား သုံးဆောင်သော သူ၏ခြေရာမဟုတ်ချေတကားဟု ဆိုပြီး၍—

ရတ္တဿ ဟိ ဥက္ကုဋိကံ ပဒံ ဘဝေ၊
ဒုဋ္ဌဿ ဟောတိ သဟသာနုပီဠိတံ။
မူဠှဿ ဟောတိ အဝကဍ္ဎိတံ ပဒံ၊
ဝိဝဋ္ဋစ္ဆဒဿ ဣဒမီဒိသံ ပဒံ—

ဟူသော ဂါထာကို ရွတ်၏။

အနက်ကား။ ။ဗြာဟ္မဏ၊ အရှင်ပုဏ္ဏား။ ရတ္တာဿဟိ ရတ္တဿဝေ၊ လောဘ ရမ္မက် အလိုသွက်၍ တပ်မက်နှစ်သက်တတ်သော သူ၏သာလျှင်။ ပဒံ၊ ခြေရာသည်။ ဥက္ကုဋ္ဌိကံ၊ ဆောင့်ကြောင့် ထိုင်နေသောသူ၏ ခြေရာကဲ့သို့။ ဘဝေ၊ ဖြစ်၏။ ဒုဋ္ဌဿ၊ ကြမ်းတမ်းအမျက် ပြင်းထွက်ဖြစ်ပွား ပြစ်မှားသောသူ၏။ ပဒံ၊ ခြေရာသည်။ သဟ.သာနုပီဠိတံ၊ လျင်စွာခြေဆောင့် ဖနှောင့်ရာ စဉ်းငယ် သိမ်သည် ဟောတိ၊ ဖြစ်၏။ မူဠှဿ၊ မိုက်မဲတွေဝေစွာ မလိမ္မာသောသူ၏။ ပဒံ၊ ခြေရာသည်။ အဝကစိုတံ၊ ဆွဲငင်၍ သွားသောသူ၏ ခြေရာကဲ့သို့။ ဟောတိ၊ ဖြစ်၏။ ဝိဝဋ္ဋစ္ဆဒဿ၊ ဝဋ်ပြတ်ပြီးသောသူ၏။ ပဒံ၊ ခြေရာသည်။ ဣဒမီဒိသံပဒံ၊ ဤအရပ်၌ တည်သောခြေရာနှင့် တူပေ၏။ ဤ**ကားအနက်**။

အဓိပ္ပာယ်ကား။ ။အိုအရှင်ပုဏ္ဏား လောဘရမ္မက် အလိုထွက်၍ တပ်နှစ်သက်ဟတ်သောသူ၏ ခြေရာသည်ကား ဆောင့်ကြောင့်ထိုင်သောသူ၏ ခြေရာကဲ့သို့ ရှိလေသည်။ ဒေါသအမျက် ပြင်းစွာထွက်၍ ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်ယုတ်မာ ပြစ်မှားတတ်သော သူ၏ ခြေရာသည်ကား လျင်စွာခြေဆောင့် ဖနှောင့်ရာသည် ညီစွာမသွယ် စဉ်းငယ်သိမ်ပေ၏။ မောဟလွှန်ကဲ မိုက်မဲတွေဝေစွာ မလိမ္မာသောသူ၏ ခြေရာသည် ဆွဲငင်၍ သွားဘိသကဲ့သို့ အလားမဖျောင့် ရှိတတ်ချေသည်။ ကိလေသာဝဋ် စသည်မညွတ်ဘဲ ဝဋ်ကင်းပြတ်လေပြီးသော သူ၏ ခြေရာသည် ဤအရပ်၌ ရှိသော ခြေရာကဲ့သို့ပင် ဖြစ်လေသည်ဟု ဆိုသည်ကာလ ပုဏ္ဏေးမကို ပုဏ္ဏားကြီးက အိုရှင်မ အသင်သည် ရေခွက်၌ မိကျောင်းကို မြင်သကဲ့သို့လည်းကောင်း၊ အိမ်၏အလယ်၌သာလျှင် နေသော သူခိုးကို မြင်သကဲ့သို့လည်းကောင်း လက္ခဏာ ဖတ်ဆိုသောကျမ်း၌ အနည်းငယ်မျှကိုသာ မြင်လေ့ရှိပါသည်။ ရှင်မသည် ဆိတ်ဆိတ်နေပါဦးဟု ဆို၏။

ပုဏ္ဏေးမကလည်း အရှင်ပုဏ္ဏား အရှင်ပုဏ္ဏားသည် အကြင်အမှုကို အလိုရှိ၏ ထိုအလိုရှိသောအမှုကို ငါ့အားပြောဆိုပါလော့၊ ဤခြေရာသည်ကား ငါးပါး အာရုံ ကာမဂုဏ်ကို ခံမင်လိုက်စား မှီဝဲသွားလာ လှည့်ပတ်သောသူ၏ ခြေရာသည် အလျဉ်းပင်မဟုတ်ဟု ရဲရင့်စွာ ဆိုပေ၏။ ထိုနောက်မှ ကြည့်ရှုပြန်သည် ရှိသော် မြတ်စွာဘုရားကို တွေ့မြင်၍ ငါပြောဆိုသော ယောကျ်ားသည် ဤယောကျ်ားပင် ဖြစ်ပေသည်ဟု ပြောပြီးသော် ပုဏ္ဏားကြီးသည် မြတ်စွာဘုရား အထံသို့ သွား၍ အို-ရှင်ရဟန်း ငါ၏သမီးကို အသင်အား မွေးကျွေးသုတ်သင် ပြုစုစိမ့်သောငှါ ပေးပါ၏ဟု ဆို၏။

အနာဂါမိဖိုလ်တည်ကြခြင်း

မြတ်စွာဘုရားသခင်သည် အသင်၏သမီးကို ငါ့အား အလိုရှိ၏ဟူ၍လည်းကောင်း၊ အလိုမရှိဟူ၍ လည်းကောင်း မိန့်ဆိုတော်မမူဘဲ အို-ပုဏ္ဏား

အသင်အား တစ်ခုသောအကြောင်းကို ဆိုအံ့ဟု မိန့်တော်မူလျှင် အို-ရဟန်း ဆိုပါလော့ဟု ပြောသည်ရှိသော် မြတ်သောတောထွက်ခြင်းဖြင့် တောထွက်တော်မူသည်မှစ၍ အဇပါလညောင်ပင်ရင်းတိုင်အောင် အစဉ်လိုက်၍ မြေးယုက်ဖွဲ့စည်း ဖျက်စီးသော မာရ်နတ်သည် အဇပါလညောင်ပင်ရင်း သီတင်းသုံးနေသောအခါ၌ "ငါ၏ပိုင်နက် နိုင်ငံချက်မှ လွတ်ထွက်လေပြီ ဤယခုအခါ ငါသည် တစ်ယောက်တည်းသာ မွေ့လျော်ပျော်ပါးဖွယ် ရှိချေတော့သည်"ဟု စိုးရိမ်ပူပန်ခြင်းဖြင့် ပြင်းထန်စွာ နှိပ်စက်ထိုးကျင့်၍ နေသော ထိုမာရ်မင်း၏ စိုးရိမ်ပူပန်ခြင်း သောကကို ပယ်ချငြိမ်းပျောက်စေခြင်းငှါ လာရောက်ကုန်သော မာရ်မင်းသမီးတို့သည် သတို့သမီးငယ်၏ အသွင်စသည်ကို ပြုပြင်ဖန်ဆင်းပြီးသောအခါ ဖြားယောင်းလာသည်ကို မိန့်ဆိုမြွက်ကြားတော်မူပြီးမှ ထိုအခါ၌သော်လည်း ငါ့အားအလိုမရှိပါဘဲလျက် ကျင်ကြီး, ကျင်ငယ် စက်ဆုပ်ဖွယ် အပေါင်း မကောင်းရနံ့မသန့်ယုက်ထွေး အညစ်အကြေးတို့ဖြင့် ပြည့်သော အသင်ပုဏ္ဏား၏သမီး မာဂဏ္ဍီဖြင့် ငါ့အား အဘယ်မှာ အလိုရှိပါအံ့နည်းဟု ပြတော်မူလိုသောကြောင့်—

ဒိသွာန တဏှံ အရတိံ ရဂဉ္စ၊
နာဟောသိ ဆန္ဒော အပိ မေထုနသ္မိံ။
ကိံ မေ ဝိဒံ မုတ္တကရီသပုဏ္ဏံ၊
ပါဒါပိ နံ သမ္ဖုသိတုံ န ဣစ္ဆေ—

ဟူသော ဤဂါထာကို ဟောကြားတော်မူ၏။

အနက်ကား။ ။တဏှံ စ၊ တဏှာမည်သော မာရ်မင်း၏ သမီးကိုလည်းကောင်း။ အရတိဉ္စ၊ အရတိမည်သော မာရ်မင်း၏ သမီးကိုလည်းကောင်း၊ ရဂဉ္စ၊ ရာဂါမည်သော မာရ်မင်း၏ သမီးကိုလည်းကောင်း။ ဒိသွာန၊ မြင်၍လည်း။ မေထုနသ္မိံ၊ နှစ်ယောက်အစုံ မြူးခုန်ရည်ရွှ မေထုန်မှု၌။ မေ၊ ငါ၏။ ဆန္ဒောအပိ၊ စိတ်ဖြင့် တောင့်တအပ်သော အလိုသည်လည်း။ နာဟောသိ၊ တစ်ရံတစ်ဆစ် မဖြစ်စဘူး။ မုတ္တကရီသပုဏ္ဏံ၊ ကျင်ငယ်, ကျင်ကြီးတို့ဖြင့် ပြည့်သော။ ဣဒံ၊ ဤမာဂဏ္ဍီကို။ မေ၊ ငါဘုရားအား။ ကိံ၊ အဘယ်နှစ်မြို့ အလိုရှိပါချိမ့်မည်နည်း။ နံ၊ ထိုသင်၏သမီး မာဂဏ္ဍီကို။ ပါဒါပိ၊ ခြေတို့ဖြင့်လည်း။ သမ္ဖုသိတုံ၊ ထိခြင်းငှါ။ န ဣစ္ဆေ၊ အလိုမရှိပချေ။ ။ဤကားအနက်။

ထိုဒေသနာပ်၌ ဂါထာ၏အဆုံး၌ မာဂဏ္ဍီပုဏ္ဏားကြီးသည် လည်းကောင်း။ မာဂဏ္ဍီပုဏ္ဏေးမသည်လည်းကောင်း အနာဂါမိဖိုလ်၌ တည်ကြကုန်၏။

မာဂဏ္ဍီ ရန်ငြိုးဖွဲ့ခြင်း

မာဂဏ္ဍီသတို့သမီးသည်လည်း ဤရဟန်းသည် ငါ့အား အကယ်၍ ဒုလိုမရှိသည် ဖြစ်ခဲ့အံ့ အလိုမရှိသောအဖြစ်ကိုသာလျှင် ပြောဆိုရပါမည်။ ဤရဟန်းသည် ငါ့ကို ကျင်ငယ်,ကျင်ကြီးတို့ဖြင့် ပြည့်သည်ကိုပုပ်၍ ပြောကြား၏။ ခြေတို့ဖြင့်သော်လည်း အသင့် သမီးကို ထိခြင်းငှါ အလိုမရှိဟု ဆိုဘိသည်။ ရှုစေဦးတော့ ငါသည် မိမိဇာတ်, အမျိုး, အရပ်, စည်းစိမ်ချမ်းသာ, အရွယ်၏ ပြည့်စုံခြင်းကိုစွဲ၍ ထိုသို့သဘောရှိသော လုပ်ကျွေးပြုစု မှိခိုဆည်းကပ်ရာ ခင်ပွန်းလင်ကိုရသည်ရှိသော် ရဟန်းဂေါတမအား ပြုခြင်းငှါ သင့်လျော်လျောက်ပတ်သည်ကို သိစေအံ့ဟု မြတ်စွာဘုရားကိုယ်တော်မြတ်၌ ရန်ငြိုးဖွဲ့၏။

[အသို့နည်း မြတ်စွာဘုရားသခင်သည် ထိုမာဂဏ္ဍီသတို့သမီး၏ မိမိ ရန်ငြိုးဖွဲ့ခြင်း ဖြစ်လတ္တံ့သည်၏ အဖြစ်ကို သိတော်မူလေသလော၊ မသိတော်မူဘဲပင် ရှိလေသလောဟူမူ သိတော်မူသည်သာလျှင်တည်း။ ယင်းသို့ သိတော်မူပါလျက် အဘယ့်ကြောင့် မြတ်စွာဘုရားသည် ဂါထာကို ဟောတော်မူဘိလေသနည်း ဟူမူကား သတို့သမီးငယ်မှ တစ်ပါးကုန်သောမာဂဏ္ဍီခင်ပွန်းလင်မယားတို့၏ အစွမ်းဖြင့် ဟောတော်မူသည်။ ထိုစကားမှန်၏။ မြတ်စွာဘုရားသခင် ကိုယ်တော်မြတ်တို့သည် ရန်ငြိုးဖွဲ့ခြင်းကို မရေမတွက်မူ၍ မဂ်,ဖိုလ်ကို ရခြင်းငှါ ထိုက်ကုန်သော ပုဂ္ဂိုလ်တို့၏ အစွမ်းဖြင့် တရားတော်ကို ဟောကြားတော်မူကုန်သည် သာလျှင်တည်း။ ထိုကြောင့် ရင်းအဋ္ဌကထာ၌ "ဗုဒ္ဓါ ဟိ အာဃာတံ အဂဏေတွာ မဂ္ဂဖလာဓိဂမာရဟာနံ ဝသေန ဓမ္မံဒေသေန္တိယေဝ" ဟု မိန့်တော်မူ၏။ ။အနက်ကား။ ။ဟိ တဒေဝသစ္စံ၊ ထို စကားသည် မှန်၏။ ဗုဒ္ဓါ၊ မြတ်စွာဘုရားသခင်တို့သည်။ အာဃာတံ၊ ရန်ငြိုးတင်ဖွဲ့ခြင်းကို။ အဂဏေတွာ၊ မရေမတွက်မူ၍။ မဂ္ဂဖလာဓိဂမာရဟာနံ၊ မဂ်,ဖိုလ်ကို ရထိုက်ကုန်သော သူတို့၏။ ဝသေန၊ အစွမ်းဖြင့်။ ဓမ္မံ၊ တရားတော်ကို။ ဒေသေန္တိယေဝ၊ ဟောတော်မူကုန်သလျှင်ကတည်း။ ။ဤကားအနက်။]

မိခင် ဘခင်ဖြစ်ကုန်သော ပုဏ္ဏေးမ, ပုဏ္ဏားကြီးတို့ သည်လည်း ထိုသမီးကို ဆောင်ယူ၍ ဘထွေးဖြစ်သော စူဠမာဂဏ္ဍီ ပုဏ္ဏား၏အထံ၌ အပ်နှံ ဝန်ခံစေပြီးလျှင် ရဟန်းပြု၍ အရဟတ္တဖိုလ်သို့ ရောက်ကြလေကုန်၏။

မာဂဏ္ဍီမိဖုရားဖြစ်ခြင်း

စူဠမာဂဏ္ဍီ ပုဏ္ဏားသည်လည်း စဉ်းစား ကြံဆင်ခြင်သည်မှာ "ငါ၏ သမီးသည် ယုတ်သော သတ္တဝါအား မသင့်လျော် မလျောက်ပတ်၊

တစ်ယောက်သော ပြည့်ရှင်မင်းမြတ်အားသာ သင့်လျော်လျောက်ပတ်ပေသည်”ဟု ကြံ၍ ထိုမာဂဏ္ဍီ သတို့သမီးကို ယူဆောင်ပြီးသည် ကာလ ကောသမ္ဗီပြည်သို့ သွား၍ အလုံးစုံကုန်သော တန်ဆာတို့ဖြင့် တန်ဆာဆင်ပြီးလျှင် ဤမိန်းမ ရတနာသည် အရှင်မင်းကြီးအားသာလျှင် သင့်လျော်လျောက်ပတ်ထိုက်တန်၏ဟု ဥတေနမင်းကြီးအား ပို့ဆက်ပေ၏။ ဥတေနမင်းကြီးသည် မာဂဏ္ဍီသတို့သမီးကို မြင်ရ၍သာလျှင် အားကြီးသောချစ်ခြင်း ရှိသည်ဖြစ်၍ အဘိသိက်သွန်းခြင်းကို ပြုပြီးလျှင် ငါးရာသော မိန်းမတို့ အခြံအရံကို ပေး၍ မြတ်သောမိဖုရားကြီး၏အရာ၌ ထားပေ၏။ ဤကား မာဂဏ္ဍီမိဖုရား၏ ဝတ္ထုတည်း။

ရသေ့ငါးရာနှင့် ညောင်စောင့်နတ်မင်း

ဤသို့ ပြဆိုအပ်ခဲ့ပြီးသော စကားစဉ်အတိုင်းအားဖြင့် ဥတေနမင်းကြီးအား တစ်ထောင့်ငါးရာကုန်သော ကချေသည်အပေါင်းတို့ ခြံရံလျက် သုံးယောက်ကုန်သော မြတ်သောမိဖုရားတို့သည် ရှိသည်ဖြစ်ကုန်၏။ ထိုအခါ၌ ဃောသကသူဌေး ကုက္ကုဋသူဌေး, ပါဝါရိယ သူဌေးဟူကုန်သော သုံးယောက်ကုန်သော သူဌေးကြီးတို့သည် ကောသမ္ဗီပြည်၌ရှိသည် ဖြစ်ကုန်၏။ ထိုသူဌေးကြီးတို့သည် မိုးလကပ်ခြင်းငှါ နီးလတ်သောအခါ ငါးရာကုန်သော ရသေ့တို့သည် ဟိမဝန္တာတောမှလာခဲ့၍ မြို့၌ ဆွမ်းရှာခံခြင်းအလို့ငှါ ကြွဝင်တော်မူကြသည်တို့ကို မြင်လေက ကြည်ညိုခြင်းရှိလှ၍ ပင့်ဖိတ်ထိုင်နေစေပြီးလျှင် ဆွမ်းကျွေးပြီးသည် ကာလ ပဋိညာဉ်ကို ယူစေ၍ လေးလတို့ပတ်လုံး မိမိ၏အထံ၌နေစေပြီးလျှင် တဖန် မိုးလကျွတ်လတ်သော် ပြန်လာစိမ့်သောငှါ ဝန်ခံစေ၍ လွှတ်လိုက်ကုန်၏။ ရသေ့တို့သည်လည်း ထိုကာလမှစ၍ရှစ်လတို့ပတ်လုံးဟိမဝန္တာ၌နေ၍ မိုးလေးလတို့ပတ်လုံး ထိုသူဌေးကြီးတို့၏ အထံ၌ နေကြကုန်၏။ ထိုရှင်ရသေ့တို့သည် နောက်အဖို့ဖြစ်သော တစ်ပါးသောအခါ၌ ဟိမဝန္တာမှ လာသည်ရှိသော် တော အုပ်၌ တစ်ခုသော ပညောင်ပင်ကြီးကို တွေ့မြင်၍ ထိုညောင်ပင်၏ အရင်း၌ ထိုင်နေကြကုန်၏။

ထိုငါးရာကုန်သော ရသေ့တို့တွင် အကြီးအမှူးဖြစ်သောရသေ့က ကြံဆင်ခြင်သည်မှာ “ဤသစ်ပင်၌ စောင့်ရှောက်ထိန်းသိမ်းရသောနတ်သည်ကား ယုတ်သည် မဖြစ်ပေလတ္တံ့၊ ဤသစ်ပင်အရပ်၌ တန်ခိုးကြီးသော နတ်မင်းသည် စောင့်ရှောက် ထိန်းသိမ်းအပ်သည်ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။ ဤသစ်ပင်၌စောင့်ရှောက် ထိန်းသိမ်းသော နတ်မင်းသည် ဤရသေ့အပေါင်းအား သောက်ရေကို ပေးလှူပါမူကား ကောင်းလေစွ”ဟုကြံ၏။ ထိုနတ်သည်လည်းသောက်ရေကိုပေးလှူ၏။ ရသေ့သည် ချိုးရေကို ကြံအောက်မေ့၏၊ ထိုချိုးရေကိုလည်း ပေးလှူ၏။

ထိုနောက်မှ ခဲဖွယ်ဘောဇဉ်ကို ကြံပြန်၏။ ထိုခဲဖွယ်ဘောဇဉ်ကို လည်းပေးလှူ၏၊ ထိုနောက်မှရသေ့အား ဤသို့သောအကြံသည် ဖြစ်၏။ "ဤနတ်မင်းသည် ငါတို့ကြံတိုင်း ကြံတိုင်းသော အလုံးစုံကို ပေးလှူ၏။ ထိုနတ်မင်းကို မြင်ရပါမူကား ကောင်းလေစွ"ဟုတောင့်တ ကြံစည်၏။ နတ်မင်းသည် သစ်ကိုင်းသစ်ခက်ကို နှစ်ဖြာဖောက်ခွဲလျက် မိမိကိုယ်ကို ပြပေ၏။ ထိုအခါ ရသေ့တို့သည် ထိုနတ်မင်းကို အသင်နတ်မင်း အသင်နတ်မင်းအား ဤကဲ့သို့သောကြီးကျယ်စွာသော စည်းစိမ် ချမ်းသာကို အဘယ်သို့သော ကောင်းမှုကံကိုပြု၍ ရအပ်ပါလေသနည်းဟု မေးကြကုန်၏။ အရှင်မြတ်တို့ မမေးတော်မူကြပါကုန်လင့်ဟု တားမြစ်သော်လည်း နတ်မင်း ပြန်ကြားပါလော့ဟု တိုက်တွန်းကုန်၏။ ထိုနတ်သည်ကား မိမိပြုအပ်သောကုသိုလ်ကံ၏အနည်းငယ်မျှသာ ရှိသည်အဖြစ်ကြောင့် ရှက်နိုးလှသည်ဖြစ်၍ ဆိုခြင်းငှါ မဝံ့လေ။ ရသေ့တို့သည် အဖန်ဖန်အထပ်ထပ် မပြတ်တိုက်တွန်းနှိပ်နယ်၍မေးအပ်သည်ရှိသော် အရှင်မြတ်တို့ ထိုသို့တပြီးကား နာတော်မူကြလော့ဟု ဆို၍ အကြောင်းကိုပြန်ပြောပေ၏။

ညောင်စောင့်နတ်မင်း၏ ရှေးဘ၀ကုသိုလ်

ထိုနတ်သားသည် ရှေးဘ၀က တစ်ယောက်သော သူဆင်းရဲ ဖြစ်ခဲ့၍အခစားဖြင့် အမှုလုပ်ခြင်းကို ရှာသည်ရှိသော် အနာထပိဏ်သူဌေးကြီး၏အထံ၌ အခဖြင့် လုပ်ဆောင်အပ်သော အမှုကိစ္စတစ်ခုကိုရ၍ အနာထပိဏ်သူဌေးကြီးကို အမှီပြုပြီးသည်ကာလ အသက်မွေးမြူ၏။ ထိုနောက် တစ်ကြိမ်သောဥပုသ်နေ့ ကြုံကြိုက်ရောက်လေသည်ရှိသော် အနာထပိဏ်သူဌေးကြီးသည် ကျောင်းတော်မှပြန်လာခဲ့၍ အခဖြင့်အမှုလုပ်ဆောင်သော ထိုသူရင်းငှါးအား ယနေ့ ဥပုသ်နေ့ ကြိမ်သောအဖြစ်ကို တစ်စုံတစ်ယောက်သောသူသည် ပြောကြားလိုက်သည် မဟုတ်တုံလောဟု မေးလျှင် အရှင်သူဌေးမင်း မပြောကြားပါဟုပြောသဖြင့် ထိုသို့တပြီးကား ထိုအခစား သူရင်းငှါး၏အလို့ငှါ ညစာထမင်းကို ချက်ထားကြကုန်လော့ဟု ဆိုသောကြောင့် တစ်ကွမ်းစားမျှလောက်သောဆန်ကို အခစားသူရင်းငှါးစားရန်အလို့ငှါ ချက်ထားကြကုန်၏။ ထိုအခစား သူရင်းငှါး ယောကျာ်းသည် တစ်နေ့ပတ်လုံး တော၌ အမှုကြီးငယ်ကိစ္စကို ပြုစုရွက်ဆောင်၍ ညချမ်းသောအခါ၌ အိမ်သို့ ပြန်လာပြီးသည်ကာလ ထမင်းကို ခူးဆွတ်၍ ပေးသည်ရှိသော် ငါသည် ဆာလောင် မွတ်သိပ်လှသည်ဟု ဆောဆောလျင်လျင် ရှောင်တခင် မစားသေးမူ၍သာလျှင် "တင်ပါးသော နေ့ရက်တို့မှာ ဤအိမ်၌ ထမင်းကို ပေးကြကုန်လော့၊ ဟင်းကို ပေးကြကုန်လော့၊ အမဲဟင်းလျာကို ပေးကြကုန်လော့ဟု ကြီးစွာသော အုတ်အုတ်ကျက်ကျက်သည် ဖြစ်၏။ အလုံးစုံကုန်သော သူတို့သည် ယနေ့ အသံကား တိတ်ဆိတ်ကုန်သည် ဖြစ်ကုန်၏။ ငါ

တစ်ယောက်အားသာ အာဟာရထမင်းကို ခူးဆွ၍ ပေးကုန်၏။ အကြောင်း အသို့နည်း” ဟု ကြံ ဆင်ခြင်ပြီးလျှင် ကြွင်းကုန်သော သူတို့သည် စားကုန် ပြီလော၊ မစားမူ၍ကုန်သေးသလောဟု မေး၏။

အမောင် မစားကြကုန်ဟု ဆိုသဖြင့် အဘယ်ကြောင့် မစားကြပါကုန် သနည်းဟု မေးပြန်သည်ကာလ ဤအိမ်ဝယ် ဥပုသ်နေ့ ကြိမ်သောအခါ၌ ညစာထမင်းကို မစားမသောက်ကြကုန်။ အလုံးစုံကုန်သော သူတို့သည် ဥပုသ် သီလကို စောင့်သုံးကုန်၏။ ယုတ်သော အပိုင်းအခြားအားဖြင့် နို့စို့သူငယ် တို့ကိုသော်လည်း ခံတွင်းကို ဆေးကြော၍ စတုမဓုကို ကိုယ်ခံဝင်း၌ ထည့်သွင်း စေ၍ သူဌေးကြီးသည် ဥပုသ်သုံးခြင်းတို့ကို ပြုစေ၏။ နံ့သာ ဆီမီးတိုင်တို့ကို ညှိထွန်း၍ လူငယ်, လူကြီး အသီးသီးသော သူတို့သည် အိပ်ရာသို့ ကပ်ကုန်လျက် ဒွတ္တိံသာကာရ ကမ္မဋ္ဌာန်းကို စီးဖြန်းသရဇ္ဈာယ်ကြကုန်၏။ အသင်အားကား ဥပုသ်နေ့၏ အဖြစ်ကို ဆိုခြင်းငှါ သတိကို မပြုမိကြကုန်။ ထို့ကြောင့် အသင် စားဖို့ ထမင်းကို ချက်အပ်ကုန်၏။ ထိုထမင်းကို အသင်သည် စားလော့ဟု ဆို၏။

အခစား သူရင်းငှါးကလည်း ဤ ယခု အခါ၌ ဥပုသ်စောင့်သုံးခြင်းဖြင့် မကျိုးမပျက်ရကောင်းသည် အကယ်၍ ဖြစ်ခဲ့ပါလျှင် အကျွန်ုပ်သည်လည်း ဥပုသ်စောင့်သုံးခြင်း ဖြစ်လိုပါသည်ဟု ဆိုသည်ကာလ ဤအကြောင်းကို သူဌေးကြီးသည် သိ၏။ ထိုသို့ တပြီးကား သူဌေးကြီးကို မေးကြကုန်အံ့ဟု ထိုသူတို့သည် သွားကြ၍ သူဌေးကြီးကို မေးကြကုန်၏။ သူဌေးကြီးက ဤသို့ ဆို၏။ ယခုအခါ၌လည်း ဘောဇဉ်ကို မစားမသောက်မူ၍ ခံတွင်းကို ဆေး ကြောပြီးလျှင် ဥပုသ် အင်္ဂါတို့ကို ဆောက်တည်သည်ရှိသော် ထက်ဝက်သော ဥပုသ်ကံကို ရပါလတ္တံ့ဟု ပြော၏။ အခစား သူရင်းငှါး ယောကျ်ားသည် သူဌေးကြီး၏ စကားကို ကြား၍ ပြောဆိုတိုင်းကိုပင် ပြုပေ၏။ ထိုနောက် တစ်နေ့ပတ်လုံး အမှုကိစ္စ အဝဝကို ရွက်ဆောင်ပြုစု၍ မွတ်သိပ် ဆာလောင်ခြင်း ငြင်းစွာနှိပ်စက်သော အခစား သူရင်းငှါး၏ ကိုယ်၌ လေတို့သည် ပျက်ကုန်၏။ ထိုသူသည် ဝမ်းကို ကြိုးဖြင့်ဖွဲ့၍ ကြိုး၏ အစွန်းဖြင့် ဆွဲငင်ပြီးလျှင် လူးလိမ့် ပြန်လည်၏။ အနာထပိဏ် သူဌေးကြီးသည် ထိုအကြောင်းကို ကြားသိ၍ မီးရှူးမီးတိုင်တို့ဖြင့် ထွန်းညှိ၍ စတုမဓုကို ယူစေလျက် အခစားသူရင်းငှါး၏ အထံသို့ လာခဲ့လျှင် ချစ်သား အသို့နည်းဟု မေး၏။ အရှင်သူဌေးမင်း အကျွန်ုပ်အား လေနာရောဂါသည် ငြင်းစွာပွါးတက် ပျက်၍ ရှိခဲ့ပါသည်ဟု ပြောသည်ကာလ၊ ထိုသို့ တပြီးကား ချစ်သား ထ၍ ဤ စတုမဓုဆေးကို စားသောက်ပါလော့ဟု ဆိုသဖြင့် အရှင်သူဌေးမင်း ဒေ ရှင်တို့သည် စားသောက်

ကြပါကုန် သလောဟု မေးလျှင် ချစ်သား ငါတို့အား မချမ်းမသာ ရောဂါ ဖြစ်ပွါးခြင်းမရှိ၊ အသင်သည်သာလျှင် စားသောက်လေလော့ဟု ပြောသည် ကာလ၊ အရှင် အကျွန်ုပ်သည် ဥပုသ်စောင့်သုံးခြင်း ကုသိုလ်ကံ စီမံပြုစုရပါ သော်လည်း အလုံးစုံသော တစ်နေ့လုံးကို စောင့်သုံးခြင်းငှါ မစွမ်းနိုင်ပါ၊ တစ်ဝက်သော ဥပုသ်ကို စောင့်သုံး ဆောက်တည်ရသော အကျွန်ုပ်အား ချိုင့်ယွင်းချွတ်ခြင်း မရှိပါစေလင့်တော့ ဟု ကြံ၍ စားသောက်ခြင်းငှါ အလိုမရှိ ပါဟု ဆိုလျှင် ချစ်သား ဤသို့ မပြုလင့်ဟု အဖန်တလဲလဲ ပြောဆိုသော်လည်း အလိုမရှိသောကြောင့် နေအရုဏ် တက်ကြွသည်ရှိသော် ညှိုးနွမ်းသောပန်းကဲ့သို့ သေလွန်ခြင်းကိုပြု၍ ဤညောင်ပင်၌ ဖြစ်လေ၏။

နတ်မင်းသည် ဤသို့သော အကြောင်းကို ပြောဆိုပြီးလျှင် ထိုအနာ ထပိဏ် သူဌေးကြီးသည် ဘုရားကို မရက်မစက် မြတ်နိုး၏။ တရားတော်ကို မရက်မစက် မြတ်နိုး၏။ သံဃာတော်ကို မရက်မစက် မြတ်နိုး၏။ ထိုအနာ ထပိဏ် သူဌေးကြီးကို အမှီရ၍ ပြုအပ်သော ထက်ဝက်သော ဥပုသ်၏ အကျိုးဆက် အာနိသံသဖြင့် ဤသို့သော စည်းစိမ်ချမ်းသာကို ငါသည် ရအပ်သတည်းဟု ဆို၏။ ဘုရားဟူသော အသံကိုကြား၍ ငါးရာကုန်သော ရသေ့တို့သည် နေရာမှ ထပြီးလျှင် နတ်မင်းအား လက်အုပ်ချီမိုး ရှိခိုးပြီးသည် ကာလ ဘုရားဟူ၍ ဆိုပါသလောဟု မေးသဖြင့် နတ်မင်းကသည် ဘုရား ဟူ၍ ဆိုပေသည်ဟုပြော၏။ ဤသို့သောအခြင်းအရာဖြင့် သုံးကြိမ်တိုင်အောင် ရွတ်ဆိုဝန်ခံပြီးမှ—

ဃောသောပိ ခေါ ဧသော ဒုလ္လဘော လောကသ္မိံ—

ဟူသော ဥဒါန်းကို ရွတ်ဆိုကြကုန်၏။

အနက်ကား။ ။ခေါ၊ ငင်စစ်ကေန် အမှန်မလွဲသဖြင့်။ လောကသ္မိံ၊ လောက အပြင် ဘုံသုံးခွင်၌။ ဧသော ဃောသောပိ၊ ဤသို့ထင်ရှား ဘုရားဟူသော ကြွေးကြော်ပြောဆိုသော အသံကိုမျှသော်လည်း။ ဒုလ္လဘော၊ ကြားနာရလှ ခဲစွာ၏။ ဤကားအနက်။

ရသေ့ငါးရာ မြတ်စွာဘုရားထံသို့ သွားကြခြင်း

ဥဒါန်းကိုကျူးရင့်ပြီးလျှင် အရှင်နတ်မင်းများစွာကုန်သောကမ္ဘာတစ်သိန်းတို့၌ မကြားစဖူးသောအသံကို ရှင်နတ်မင်း၏အထံမှ ဘုရားဟူသောစကားကို ငါတို့ အား ကြားနာရပေသည်ဟု ပြောဆိုချီးမွမ်းကြကုန်၏။ ထိုနောက်မှ အတွင်းနေ တပည့်တို့က ဆရာရသေ့ကို ထိုသို့တပြီးကား မြတ်စွာဘုရားအထံတော်သို့ သွား

ကြကုန်အံ့ဟုဆိုကုန်၏။ အမောင်တို့သုံးဦးကုန်သောသူဌေးကြီးတို့သည်ငါတို့အား ကျေးဇူးများကုန်၏။ နက်ဖြန် ထိုသူဌေးကြီးတို့၏အိမ်၌ ဆွမ်းကိုခံယူ၍ သူဌေးကြီးတို့အား အကြောင်းကိုကြားပြီး၍ သွားကြကုန်အံ့။ အမောင်တို့ သည်းခံကြပါဦးလော့ဟု တပည့်တို့ကို သည်းခံစေကုန်၏။ နက်ဖြန် မိုးသောက် ရောက်သောနေ့၌ သူဌေးကြီးတို့ကား ယာဂုထမင်းကိုပြည့်စုံစေ၍ နေရာတို့ကိုခင်းပြီးလျှင် ယနေ့သည့်ကား ငါတို့အရှင်တို့၏ ကြွတော်မူလာအံ့သော နေ့ပေတည်းဟု သိ၍ ခရီးဦးကြိုဆိုခြင်းကိုပြုပြီးသော် ထိုရသေ့တို့ကိုပင့်ယူ၍ အိမ်သို့သွားပြီးသည် ကာလ ထိုင်နေစေပြီးလျှင် ဆွမ်းကိုပေးလှူကုန်၏။ ရသေ့တို့သည် ဆွမ်းစားခြင်းကိစ္စပြီးဆုံးသည်ရှိသော် သူဌေးကြီး ငါတို့သည် သွားကုန်တော့အံ့ဟု ဆိုကုန်၏။ အရှင်ဘုရားတို့ အရှင်မြတ်တို့သည် မိုးလေးလပတ်လုံး အကျွန်ုပ်တို့အား ယူအပ်သော ပဋိညာဉ်ရှိသည် မဟုတ်ကုန်လော။ ဤယခုအခါ၌ အဘယ်အရပ်သို့ အရှင်မြတ်တို့သည် ကြွတော်မူကြကုန်လတ္တံ့နည်းဟု မေးလျှောက်၏။ သူဌေးကြီးတို့ လောကလူ့ရွာ၌ ဘုရားပွင့်တော်မူသတတ်။ တရားဖြစ်တော်မူသတတ်။ သံဃာဖြစ်တော်မူသတတ်။ ထို့ကြောင့် မြတ်စွာဘုရား၏အထံသို့ သွားကုန်တော့အံ့ဟု ပြောသည်ကာလ အရှင်မြတ်တို့ အသို့နည်း ထိုမြတ်စွာဘုရား၏ အထံသို့ အရှင်မြတ်တို့အားသာ သွားအပ်ပါသလော မေးလျှောက်လျှင် ဒါယကာတို့ တစ်ပါးသောသူတို့အားလည်း တားမြစ်ပိတ်ပင်ခြင်းမရှိပဟု ဆိုသဖြင့် အရှင်မြတ်တို့ ထိုသို့ဘပြီးကား ဆိုင်းတွင့်လင့်တော် မူကြပါဦး။ အကျွန်ုပ်တို့သည်လည်း သွားအံ့သော အစီအရင်ကုံပြု၍ လိုက်ပါကုန်အံ့ဟုလျှောက်၏။

ရသေ့ငါးရာတို့ ရဟန္တာဖြစ်ခြင်း

အသင်တို့သည် အမှုကြီးငယ် အစီအရင်ကို ပြုကုန်သည်ရှိသော် ငါတို့အား ကြာမြင့်ခြင်းဖြစ်လိမ့်မည်၊ ငါတို့သည် ရှေ့မှသွားနှင့်ကုန်တော့အံ့၊ အသင်တို့သည် နောက်မှ လိုက်လာကုန်လော့ဟုဆို၍ ထိုရသေ့တို့သည် ရှေးဦးစွာ မြတ်စွာဘုရားအထံသို့ သွား၍ မြတ်စွာဘုရားကိုယ်တော်မြတ်ကိုမြင်လျှင် ကြည်ရွှင်စိတ်လန်း ချီးမွမ်းထောမနာ ပြီးသည်ကာလ ရိုသေမြတ်နိုး ရှိခိုးပြီးသော် တင့်အပ်လျောက်ပတ်သော အရပ်၌ ထိုင်နေကြကုန်၏။ ထိုအခါ ရောက်လာကုန်သော ထိုရသေ့တို့အား မြတ်စွာဘုရားသည် အစဉ်သောစကားကို မိန့်ဆိုတော်မူပြီး၍ တရားဟောတော်မူ၏၊ ဒေသနာတော်၏အဆုံး၌ အလုံးစုံကုန်သော ရသေ့တို့သည် ပဋိသမ္ဘိဒါတို့နှင့်တကွ အရဟတ္တဖိုလ်သို့ရောက်၍ ရဟန်းအဖြစ်ကို တောင်းပန်လျှင် ရဟန်းတို့ လာလှည့်ကုန်သော့ စသော စကားတော်၏ အခြားမဲ့၌ တန်ခိုးဖြင့်ပြီးသော သပိတ်သင်္ကန်းကို ဆင်မြန်း လွယ်ဆောင်ကုန်လျက် "ဧဟိဘိက္ခု"ရဟန်းတို့ ဖြစ်ကြလေကုန်၏။

ထိုသုံးယောက်ကုန်သော သူဌေးကြီးတို့သည်လည်း ငါးရာငါးရာကုန်သော လှည်းတို့ဖြင့် အဝတ်ပုဆိုး ထောပတ် ပျား တင်လဲ အစရှိကုန်သော အလုံးစုံသော လျှုဒါန်းဖွယ် အဆောက်အဦတို့ကိုယူ၍ သာဝတ္ထိပြည်သို့ ခရီးအစဉ်အတိုင်း ရောက်လာ၍ မြတ်စွာဘုရားကိုယ်တော်မြတ်ကို ရှိသေမြတ်နိုး ရှိခိုးပြီးသော် တရားစကားကို ကြားနာရ၍ တရားဒေသနာ ဂါထာ၏အဆုံး၌ သောတာပတ္တိဖိုလ်၌တည်၍ လ၏အကျိုး တစ်ဆယ့်ငါးရက်မျှ ကာလပတ်လုံး အလှူဒါနကိုပေးလှူလျက် မြတ်စွာဘုရားအထံတော်၌သာ မှီဝဲဆည်းကပ်နေ၍ ကောသမ္ဗီပြည်သို့ ကြွလာတော်မူခြင်းငှါ ဘုရားသခင်ကို တောင်းပန်လျှောက်ထား ပြီးသော် မြတ်စွာဘုရားကိုယ်တော်မြတ်က ပဋိညာဉ်ကို ပေးသဖြင့် ဒါယကာ သူဌေးကြီးတို့ လာခြင်းကောင်းတော်မူတုန်သော ဘုရားတို့သည် ဆိတ်ငြိမ်ရာ အရပ်၌သာလျှင် မွေ့လျော်လေကုန်၏ဟု မိန့်တော်မူသည်ကာလ အရှင်ဘုရား တပည့်တော်တို့သည် သိပါပြီ၊ တပည့်တော်တို့သည်စေလွှတ်အပ်သော သတင်းစကားဖြင့်အရှင်ဘုရားကြွတော်မူလာခြင်းငှါ သင့်လျော်လျောက်ပတ်အပ်ပါသည် ဘုရားဟု လျှောက်ထားပြီးလျှင် ကောသမ္ဗီပြည်သို့ပြန်သွား၍ ဃောသကသူဌေးကြီးသည် ဃောသိတအာရာမ်၊ ကုက္ကုဋသူဌေးကြီးသည် ကုက္ကုဋအာရာမ်၊ ပါဝါရိကသူဌေးကြီးသည် ပါဝါရိကအာရာမ်အားဖြင့် သုံးပါးကုန်သော အာရာမ်ကျောင်းတိုက်ကြီးတို့ကိုပြုလုပ်၍ မြတ်စွာဘုရားကိုယ်တော်မြတ် ကြွလာစိမ့်သောငှါ သတင်းစကားကို စေလွှတ်ကြကုန်၏။

ကောသမ္ဗီပြည်သို့ မြတ်စွာဘုရား ကြွတော်မူခြင်း

မြတ်စွာဘုရားသည် ထိုသူဌေးကြီးတို့ စေလွှတ်အပ်သော သတင်းစကားကို ကြားသိတော်မူ၍ ကောသမ္ဗီပြည်သို့ ကြွတော်မူ၏။ ထိုသူဌေးကြီးတို့သည် ခရီးဦး ကြိုဆိုပြီးသည်ကာလ မြတ်စွာဘုရားကို ကျောင်းအာရာမ်သို့ ပင့်သွင်းပြီးလျှင် အလှည့်လှည့်ဖြင့် လုပ်ကျွေးပြုစုကြကုန်၏။ မြတ်စွာဘုရားသခင်သည် နေ့တိုင်းနေ့တိုင်း တစ်ခုတစ်ခုသော ကျောင်း၌ သီတင်းသုံးစံနေတော်မူ၏။ အကြင်သူဌေး၏ ကျောင်း၌ ကိန်းအောင်း သီတင်းသုံးစံနေ၏။ ထိုသူဌေး၏ အိမ်တံခါး၌သာ ဆွမ်းအလို့ငှါ လှည့်လည်ကြွတော်မူ၏။ ထိုအခါ သူဌေးကြီး သုံးဦးတို့၏ အလုပ်အကျွေးဖြစ်သော သုမနမည်သော ပန်းသည်သည် ရှိ၏။ ထိုသုမနပန်းသည်သည် ထိုသူဌေးကြီးတို့ကို ဤသို့ ဆိုပေ၏။ အကျွန်ုပ်သည် အရှင်တို့အား ရှည်စွာသော နေ့ညဉ့်ပတ်လုံး ကျေးဇူးများသောသူ ဖြစ်ပါသည် အကျွန်ုပ်သည်လည်း မြတ်စွာဘုရားသခင်ကို ဆွမ်းကျွေးခြင်းငှါ အလိုရှိပါသည်။ အကျွန်ုပ်အား တစ်နေ့အဖို့မျှကို မြတ်စွာဘုရားသခင်ကို ပေးသနားကြပါဦးသော့ဟု ခွင့်တောင်း၏။ ထိုသို့တပြီးကား အချင်းသုမန နက်ဖြန်အခါ၌ ကျွေးမွေး လှူဒါန်းလေလော့ဟု ခွင့်ပေး၏။ အရှင်တို့ ကောင်းပါပြီဟု

ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ဝန်ခံ၏။ ထိုသုမနပန်းသည်သည် မြတ်စွာဘုရားသခင်ကို ပင့်ဖိတ်၍ လှူဖွယ်ဝတ္ထုတို့ကို စီရင်၏။

ခုဇ္ဇုတ္တရာ သောတာပန်တည်ခြင်း

ထိုအခါ ဥတေနမင်းကြီးသည် သာမာဝတီ မိဖုရားအား နေ့တိုင်းနေ့တိုင်း ပန်းဖိုးအသပြာ ရှစ်ကျပ်တို့ကိုပေး၏။ ထိုသာမာဝတီမိဖုရား၏ ခုဇ္ဇုတ္တရာ အမည်ရှိသော ကျွန်မသည် သုမနပန်းသည်၏ အထံသို့သွား၍ အမြဲမပြတ် ပန်းတို့ကို ဝယ်ယူ၏။ ထိုအခါဆွမ်းကျွေးသော နေ့၌လာသော ထိုခုဇ္ဇုတ္တရာကို သုမနပန်းသည်က ငါသည် မြတ်စွာဘုရားကို ပင့်ဖိတ်အပ်သည်ဖြစ်၍ ယနေ့ အထွတ်အမြတ် အဦးဖြစ်သော ပန်းတို့ဖြင့် ပူဇော်အံ့၊ အသင်သည် တခဏမျှ ဆိုင်းငံ့ပါဦး၊ ဆွမ်းဖြင့် လုပ်ကျွေးပြုစုရာ၌ အဖော်ဖြစ်၍ တရားတော်နာပြီးလျှင် ကြွင်းကုန်သောပန်းတို့ကို ယူပြီးသည်ကာလ သွားရပါလတ္တံ့ဟုဆို၏။ ခုဇ္ဇုတ္တရာ လည်း ကောင်းပါပြီဟု ဝန်ခံ၏။ သုမနပန်းသည်လည်း ဘုရားအမှူးရှိသော ရဟန်းသံဃာတော် အပေါင်းကို လုပ်ကျွေးပြုစုပြီးသောအခါ အနုမောဒနာကို ပြုခြင်းငှါ သပိတ်ကို ယူ၏။ မြတ်စွာဘုရားသည် အနုမောဒနာ တရားဒေသနာ ကို အားထုတ်ဟောကြားတော်မူ၏။ ခုဇ္ဇုတ္တရာ ကျွန်မသည် မြတ်စွာဘုရား၏ တရားစကားကို ကြားနာလျက်သာလျှင် သောတာပတ္တိဖိုလ်၌ တည်လေ၏။ ထိုခုဇ္ဇုတ္တရာသည် တစ်ပါးကုန်သော နေ့တို့၌ အသပြာလေးကျပ်တို့ကို မိမိ၏ အဖို့ယူ၍ အသပြာ လေးကျပ်တို့ဖြင့်သာလျှင် ပန်းတို့ကို ဝယ်ယူ၍ သွား၏။ တရားတော်ကို ကြားနာရ၍ အကျွတ်တရားကိုရသော ထိုနေ့၌မူကား အသပြာ ရှစ်ကျပ်တို့ဖြင့် ပန်းတို့ကို ဝယ်ယူ၍ သွားလေ၏။

ထိုအခါ ခုဇ္ဇုတ္တရာကျွန်မကို သာမာဝတီမိဖုရားက မိငေ် အသို့နည်း၊ ယနေ့ ငါတို့အား အရှင်မင်းမြတ်သည် နှစ်ဆတက်သော ပန်းဖိုးကိုပေးသနားတော် မူလေသလောဟု ဆို၏။ အရှင်မ မင်းကြီးကပေးသနားတော်မူသည် မဟုတ်ပါ ဟု ဆိုလျှင် ၊ မိငေ် ထိုသို့မပေးဘဲလျက် အဘယ်ကြောင့်ပန်းတို့သည် များပါ လိမ့်မည်နည်းဟု မေးသည်ကာလ အရှင်မ တစ်ပါးကုန်သော နေ့မှာမူကား ကျွန်တော်မသည် အသပြာလေးကျပ်တို့ကို ယူထား၍ အသပြာ လေးကျပ် တို့ဖြင့် ဝယ်ယူ၍ ပန်းတို့ကိုဆောင်ကြဉ်းခဲ့ပါသည်ဟု ပြောလျှင် မိငေ် ယနေ့ ကား အဘယ်ကြောင့်မယူသနည်းဟု မေးသဖြင့် အရှင်မ ယနေ့မှာမူကား သစ္စာလေးပါး မြတ်တရားကို တစ်ပါးမလျော့က် တစ်ယောက်တည်းသာ ဆရာမရှိ သိမြင်တော်မူပေသော မြတ်စွာဘုရား ကိုယ်တော်မြတ်၏ တရားတော် မြတ်ကို ကြားနာရ၍ တရားထူးကို ရအပ်သည် အဖြစ်ကြောင့် မယူပေသည်ဟု ပြော၏။ ထိုအခါ ခုဇ္ဇုတ္တရာကျွန်မကို ကြမ်းတမ်းယုတ်မာလှစွာသော အိုအချင်း

ကျွန်မ ဤမျှလောက်သော ကာလပတ်လုံး အသင်သည် ခိုးယူအပ်သော အသပြာတို့ကို ငါ့အားပေးလော့ဟု မခြိမ်းမခြောက် မဆိုမူ၍ မိခင် အသင်သည် သောက်မျိုရရှိခဲ့သော အမြိုက်တရားကို ငါတို့အားလည်း တိုက်ကျွေးပါလော့ဟု တောင်းပန် ပြောဆိုလျှင်ထိုသို့တပြီးကား ငါ့ကို ရေချိုးလေလော့ဟု ဆိုသည့် ရှိသော် တစ်ဆယ့်ခြောက်လုံး ကုန်သော နံ့သာရေအိုးတို့ဖြင့် သန့်စင်ကောင်းမွန်စွာ ချိုးစေပြီး၍ ပြေပြစ် ချောမွေ့သော ပုဆိုးနှစ်ထည်တို့ကို ပေးစေ၏။ခုဇ္ဇုတ္တရာသည် တစ်ထည်သောပုဆိုးကိုဝတ်၍ တစ်ထည်သောပုဆိုးကို ရုံပြီးလျှင် နေရာကိုခင်းစေ၍ တစ်ခုသောယပ်ကို ဆောင်ယူစေပြီးသော် ခင်းအပ်သော မြတ်သောနေရာ၌ ထိုင်နေလျက် ဆန်းကြယ်သောယပ်ကို ကိုင်ယူပြီးလျှင် ငါးရာကုန်သော နန်းတွင်းသူ မောင်းမ မိဿံတို့ကို ခေါ်စေ၍ မြတ်စွာဘုရားသည် ဟောတော်မူအပ်သော အမှတ်ဖြင့် သာလျှင် တရားတော်ကို ဟောကြားတော်မူ၏။

သာမာဝတီနှင့် နန်းတွင်းသူ သောတာပန်တည်ခြင်း

ထိုခုဇ္ဇုတ္တရာ၏ တရားစကားကို ကြားနာရ၍ အလုံးစုံကုန်သော နန်းတွင်းသူ မောင်းမအပေါင်းတို့သည် သောတာပတ္တိဖိုလ်၌ တည်ကြလေကုန်၏။ အလုံးစုံကုန်သော ထိုနန်းတွင်းသူ မောင်းမအပေါင်းတို့သည် ခုဇ္ဇုတ္တရာကို ရှိသေမြတ်နိုးရှိခိုး၍ မိခင် ယနေ့မှစ၍ အသင်မိခင်သည် ညစ်နွမ်းဖွယ်သော အမှုကိစ္စတို့ကို မပြုပါလင့်၊ ငါတို့၏ မိခင်အရာ၌လည်းကောင်း၊ ဆရာ၏ အရာ၌လည်းကောင်း တည်၍ မြတ်စွာဘုရား ကိုယ်တော်မြတ်၏ အထံသို့ သွားပြီးလျှင် မြတ်စွာဘုရားသည် ဟောတိုင်းဟောတိုင်းသော တရားတော်ကို ကြားနာပြီးသည့် ကာလ ငါတို့အား ဟောကြားပါလော့ဟု ပြောဆိုကုန်၏။ ခုဇ္ဇုတ္တရာသည် ထိုသို့ ပြောဆိုတိုင်းသာလျှင် ပြုလျက် နောက်အဖို့၌ ပိဋကတ်သုံးပုံကို ဆောင်သည် ဖြစ်လေ၏။ ထိုနောက် ခုဇ္ဇုတ္တရာကို မြတ်စွာဘုရားကိုယ်တော်မြတ်က—

> ဧတဒဂ္ဂံ ဘိက္ခဝေ မမ သာဝိကာနံ ဥပါသိကာနံ ဗဟုဿုတာနံ ဓမ္မကထိကာနံ ယဒိဒံ ခုဇ္ဇုတ္တရာ—

ဟူ၍ ဧတဒဂ်ထားတော်မူ၏။

အနက်ကား။ ။ဘိက္ခဝေ၊ ရဟန်းတို့။ မမ၊ ငါဘုရား၏။ သာဝိကာနံ၊ တပည့်မဖြစ်ကုန်သော။ ဗဟုဿုတာနံ၊ များသောအကြားအမြင် ရှိကုန်သော။ ဓမ္မကထိကာနံ၊ တရားဟောဖြစ်ကုန်သော။ ဥပါသိကာနံ၊ တပည့်ဒါယိကာမတို့တွင်။ ဝါ၊ တပည့်ဒါယိကာမတို့ထက်။ ယဒိဒံ-ယာ သော ခုဇ္ဇုတ္တရာ၊ အကြင်ခုဇ္ဇုတ္တရာသည်။ အတ္ထိ၊ ၏။ ဧတံ-သော ခုဇ္ဇုတ္တရာ၊ ထိုခုဇ္ဇုတ္တရာသည်။ အဂ္ဂံ အဂ္ဂါ၊ အလွန်မြတ်ပေ၏။ ဤကားအနက်။

ခုဇ္ဇုတ္တရာအား မိခင်အရာ၌ ထားခြင်း

သာမာဝတီမိဖုရား အမှူးရှိကုန်သော ငါးရာကုန်သော နန်းတွင်းသူတို့သည်လည်း ခုဇ္ဇုတ္တရာကို မိခင် ငါတို့သည် မြတ်စွာဘုရားသခင်ကို ဖူးမြင်ခြင်းငှါ အလိုရှိပါကုန်၏။ ငါတို့အား မြတ်စွာဘုရားကိုယ်တော်မြတ်ကို ပြတော်မူပါလော့၊ ပန်းနံ့သာစသည်တို့ဖြင့် ပူဇော်ပါကုန်အံ့ဟု တောင်းပန် ပြောဆိုကြကုန်၏။ အရှင်မတို့ မင်းမျိုးမည်သည်ကား ဝန်လေးလှပါသည် အရှင်မတို့ကို ယူဆောင်ပြီးသည့်ကာလ အပပြင်ဘက်သို့ ထွက်သွားခြင်းငှါ မတတ်ကောင်းပါဟု ဆိုလျှင် မိခင် ငါတို့အား မဖျက်ဆီးပါလင့် ငါတို့အား မြတ်စွာဘုရားကိုယ်တော်မြတ်ကို ပြပါလော့ဟု ထပ်ကာထပ်ကာ တောင်းပန်ကြကုန်သဖြင့် ထိုသို့တပြီးကား အရှင်မတို့၏ နေရာတိုက်ခန်းတို့၏ နံရံတို့၌ အကြင်မျှလောက် ပြတင်းပေါက်ကို ဖောက်အပ်သည်ရှိသော် ကြည့်ရှုခြင်းငှါ စွမ်းနိုင်၏။ ထိုမျှလောက်သော ပြတင်းပေါက်ကို ဖြတ်တောက်၍ နံ့သာပန်း စသည်တို့ကို ဆောင်ယူလက်စွဲကုန်လျက် သုံးဦးကုန်သောသူဌေးကြီးတို့၏ အိမ်တံခါးသို့ ကြွသွားပြန်လာတော်မူသော မြတ်စွာဘုရားကို အရှင်မတို့သည် ထိုထိုသောအရပ်တို့၌ တည်၍ ကြည့်ရှုကြကုန်လော့၊ လက်တို့ကို မြှောက်ကြဆန့်ချီ၍ ရှိခိုးပူဇော်ကြကုန်လော့ဟု ပြောဆို၏။ သာမာဝတီ အမှူးရှိကုန်သော နန်းတွင်းသူ ငါးရာတို့သည် ထိုသို့သော အခြင်းအရာဖြင့် ပြု၍ မြတ်စွာဘုရား ကြွသွားတော်မူသောအခါ၌လည်းကောင်း၊ ပြန်လည်တော်မူသော အခါ၌လည်းကောင်း ကြည့်ရှုဖူးမြော်လျက် ရှိခိုးပူဇော်ကြကုန်၏။

မာဂဏ္ဍီ မင်းကြီးထံ ပြောကြားခြင်း

ထိုနောက် တစ်နေ့သ၌ မာဂဏ္ဍီမိဖုရားသည် မိမိ၏ ပြာသာဒ်အပြင်မှထွက်၍ စကြံသွားလျက်သာလျှင် သာမာဝတီ အမှူးရှိကုန်သော နန်းတွင်းသူမောင်းမတို့နေရာသို့ သွားပြီးလျှင် ဟိုက်ခန်းတို့၌ အပေါက်ကိုမြင်၍ ဤပြတင်းအပေါက်ကား အဘယ်နည်းဟု မေးသည်ကာလ သာမာဝတီ အမှူးရှိကုန်သော မောင်းမတို့ကလည်း ထိုမာဂဏ္ဍီမိဖုရား၏ မြတ်စွာဘုရား ကိုယ်တော်မြတ်၌ ရန်ငြိုးဖွဲ့ထားအပ်သည်အဖြစ်ကို မသိသောကြောင့် မြတ်စွာဘုရားသခင်သည် ဤမြို့သို့ ကြွတော်မူလာသောကာလ ငါတို့သည် ဤနေရာဌာန၌ တည်လျက် မြတ်စွာဘုရားကိုယ်တော်မြတ်ကို ကြည့်ရှု ဖူးမြော် ပူဇော်ရှိခိုးကုန်သတည်းဟု ဆိုကုန်သည်ရှိသော် "ရဟန်းဂေါတမသည် ဤမြို့သို့ လာရောက်ပေပြီ။ ဤယခုအခါ၌ ရဟန်းဂေါတမအား ပြုအပ်သည်ကို သိစေအံ့။ ဤသာမာဝတီ အမှူးရှိကုန်သော မိန်းမသည်လည်း ထိုရဟန်းဂေါတမ အလုပ်အကျွေးဖြစ်ကုန်သည်။ ဤမိန်းမတို့အားလည်း ပြုအပ်သောအမှုကို သိစေအံ့"ဟု ကြံပြီးသော် မင်းကြီး

၏ အထံသို့သွား၍ မြတ်သောမင်းကြီး သာမာဝတီ အမှူးရှိကုန်သော နန်းတွင်းသူ မောင်းမတို့အား အပပြင်ဘက်၌ တောင့်တမြတ်နိုးခြင်းရှိ၏။ နှစ်ရက်သုံးရက်မျှဖြင့်သာလျှင် အရှင်မင်းကြီး၏ ဇီဝိတိန္ဒြေကို ချသတ်ကုန်လတ္တံ့ဟု လျှောက်တင်၏။ ဥတေနမင်းကြီးသည် "သာမာဝတီအမှူးရှိကုန်သော ထိုမိန်းမတို့ကား ဤသို့သဘောရှိသည်ကို မပြုပေလတ္တံ့"ဟု မယုံကြည် အဖန်တလဲလဲဆိုသော်လည်း မယုံကြည်သည်သာလျှင်တည်း။

ဤသို့ သုံးကြိမ်တိုင်အောင် ပြောဆို၍မျှလည်း မယုံကြည်ဘဲရှိသောအခါ အရှင်မင်းကြီး ကျွန်တော်မ၏ စကားကို အကယ်၍ မယုံကြည်သည်ဖြစ်ခဲ့ပါအံ့ သာမာဝတီအမှူးရှိသော ထိုမိန်းတို့၏ နေရာဋ္ဌာနသို့ ကြွသွား၍ စူးစမ်းဆင်ခြင်တော်မူပါဟု လျှောက်ထား၏။ ဥတေနမင်းကြီးသည် ကြွသွားကြည့်ရှုသည်ရှိသော် တိုက်ခန်းတို့၌ အပေါက်တို့ကိုမြင်၍ ဤအပေါက်တို့သည်ကား အဘယ်နည်းဟု မေးသဖြင့် ထိုအကြောင်းကို ကြားလျှောက်ကုန်သည်ရှိသော် ထိုမိန်းမတို့အား အမျက်မထွက်မူ၍ တစ်စုံတစ်ခုသော စကားကို မဆိုဘဲလျှင် အပေါက်တို့ကို ပိတ်စေ၍ အလုံးစုံကုန်သော တိုက်ခန်းတို့၌ အထက်မြင့်ရာ၌ ဖောက်အပ်သော လေသာတံခါးရွက်တို့ကို ပြုစေ၏။ အထက်၌ ဖောက်အပ်သော လေသာပြတင်း တံခါးရွက်တို့သည် ထိုအခါကာလ၌ ဖြစ်ပေကုန်သတတ်။

ထိုကြောင့် ရှင်းအဋ္ဌကထာ၌—

ဥဒ္ဓစ္ဆိဒ္ဒကဝါတပါနာနိ ကိရ တသ္မိံ ကာလေ ဥပ္ပန္နာနိ—

ဟု မိန့်တော်မူ၏။

မာဂဏ္ဍီသည် လူမိုက်တို့ကို တံစိုးပေး၍ အဆဲခိုင်းခြင်း

မာဂဏ္ဍီမိဖုရားသည် သာမာဝတီအမှူးရှိကုန်သော ထိုနန်းတွင်းသူ မောင်းမတို့အား တစ်စုံတစ်ခုပြုခြင်းငှါ မစွမ်းနိုင်သောကြောင့် ရဟန်းဂေါတမအားသာလျှင် ပြုအပ်သောအမှုကို သိစေသည်ဖြစ်၍ ပြုအံ့ဟု မြို့သူမြို့သားတို့အား တံစိုးလက်ဆောင်ပေး၍ မြို့တွင်းသို့ဝင်၍ ဆွမ်းခံခြင်းငှါ လှည့်လည်ကြွဝင်သော ရဟန်းဂေါတမကို ကျွန်အမှုလုပ်တို့နှင့်တကွ ဆဲရေးရေရွတ်၍ ပြေးစေကြကုန်လော့ဟု တံစိုးလက်ဆောင်ကို ပေး၍ ခိုင်းစေ၏။ ရတနာသုံးပါးတို့၌ မကြည်ညိုကုန်သော မိစ္ဆာဒိဋ္ဌိတို့သည် မြို့တွင်းသို့ ကြွဝင်တော်မူလာသော မြတ်စွာဘုရားသခင်ကိုယ်တော်မြတ်၏ နောက်သို့ အစဉ်လိုက်၍ အသင်တို့သည် ခိုးသူတည်း၊ မိုက်မဲသောသူတည်း၊ တွေဝေသောသူတည်း၊ ကုလားအုပ်, နွား, မြည်း ငရဲသူ သတ္တဝါ တိရိစ္ဆာန် ဖြစ်ပေသတည်း၊ အသင်အား ကောင်းသော အသွားရှိသော လူကောင်း နတ်ကောင်း၏ အဖြစ်သည် မရှိ၊ အသင်အား ဒုဂ္ဂတ်သို့

သာ လားအပ်သောအဖို့ရှိ၏။ ဤသို့သော အခြင်းအရာ ဆယ်ဖြာကုန်သော ဆဲရေးခြင်း အက္ကောသဝတ္ထုတို့ဖြင့် ဆဲရေးရေရွတ်ကုန်၏။

ထိုသို့ ဆဲရေးရေရွတ်သည်ကိုကြား၍ အရှင်အာနန္ဒာသည် မြတ်စွာဘုရားသခင် ကိုယ်တော်မြတ်ကို ဤသို့သော စကားကို လျှောက်ကြားပေ၏။ ဘုန်းတော်ကြီးတော်မူလှသော မြတ်စွာဘုရား ဤကောသမ္ဗီ ပြည်သူပြည်သားတို့သည် တပည့်တော်တို့ကို အလွန်တရာ ဆဲရေးရေရွတ်ကြကုန်ပါသည်။ ဤမြို့မှ တစ်ပါးသော မြို့သို့ ဖဲကြွသွားကြပါကုန်အံ့ဟု လျှောက်ထား၏။ ချစ်သားအာနန္ဒာ အဘယ်မြို့သို့ သွားမည်နည်းဟု မေးတော်မူသဖြင့် ဘုန်းတော်ကြီးမြတ်တော်မူသော မြတ်စွာဘုရား၊ တစ်ပါးသောမြို့သို့ သွားပါကုန်အံ့ဟု လျှောက်ထား၏။

ချစ်သားအာနန္ဒာ ရွှေ့ပြောင်း၍ သွားအပ်သော ထိုတစ်ပါးသော မြို့၌ လူတို့သည် ဆဲရေးရေရွတ်ကုန်သည်ရှိသော် တဖန် ဘယ်မြို့ဘယ်အရပ်သို့ သွားပါကုန်အံ့နည်းဟု မေးတော်မူပြန်သည့်ကာလ ဘုန်းတော်ကြီးတော်မူသော မြတ်စွာဘုရား ထိုမှတစ်ပါးလည်းဖြစ်သော မြို့သို့ သွားပါကုန်အံ့ဟု လျှောက်ထားလျှင် ချစ်သားအာနန္ဒာ ထိုအရပ်၌ လူတို့သည် ဆဲရေး ကုန်သည်ရှိသော် အဘယ်အရပ်သို့ သွားကုန်အံ့နည်းဟု မေးတော်မူသဖြင့် ဘုန်းတော်ကြီးတော်မူသော မြတ်စွာဘုရား ထိုအခါ၌လည်း တစ်ပါးသော မြို့သို့ရွှေ့ပြောင်းသွားပါအံ့ဟု လျှောက်ထားပြန်လျှင် ချစ်သားအာနန္ဒာ ဤသို့ ပြုခြင်းငှါ မသင့်တင့်မလျှောက်ပတ်။ အကြင်အရပ်မြို့ရွာ၌ အဓိကရုဏ်းသည် ဖြစ်၏။ ထိုအရပ်၌သာလျှင် ထိုအဓိကရုဏ်းကို ငြိမ်းစေပြီးသော် တစ်ပါးသော အရပ်သို့သွားခြင်းငှါ သင့်လျော်လျောက်ပတ် ကောင်းမြတ်ပေ၏။ ချစ်သားအာနန္ဒာ အသင်တို့အား အဘယ်သူတို့သည် ဆဲရေးရေရွတ် ကုန်သနည်းဟု မေးတော်မူလျှင် ဘုန်းတော်ကြီးသော မြတ်စွာဘုရား ကျွန်အမှုလုပ်တို့ကို အစပြု၍ အလုံးစုံကုန်သော သူတို့သည် ဆဲရေး ရေရွတ်ကြပါကုန်သည်ဟု လျှောက်ထားသည် ကာလ ချစ်သားအာနန္ဒာ ငါဘုရားသည် စစ်မြေပြင်သို့ စစ်ဘက်သက်ဝင်သော ဆင်ပြောင်ကြီးနှင့် တူ၏၊ ထိုစကားမှန်၏၊ စစ်မြေအရပ်၌ စစ်ဘက်သက်ဝင်သော ဆင်ပြောင်ကြီးအား အရပ်လေးမျက်နှာတို့မှ ပစ်လွှတ်အပ်သည်ဖြစ်၍ လာကုန်သော မြားတို့ကို သည်းခံခြင်းငှါ ဝန်ဖြစ်ဘိသကဲ့သို့၊ ထို့အတူသာလျှင် များစွာကုန်သော သီလအလျှင်း ကင်းရှင်းပြတ်ကျ ဒုဿီလတို့သည် ပြောဆိုဆဲရေး ရေရွတ်ကြသောစကားကို သည်းခံခြင်း မည်သည်ကား ငါဘုရား၏ ဝန်ပေတည်းဟု မိန့်ဆိုတော်မူပြီးလျှင် မိမိကိုယ်တော် မြတ်ကို အကြောင်းပြု၍ တရားဒေသနာ ကောင်းစွာညွှန်းဆော် ပြဖော်ဆုံးမတော်မူလိုသောကြောင့်—

အဟံ နာဂေါဝ သင်္ဂါမေ၊ စာပတော ပတိတံ သရံ။
အတိဝါကျံ တိတိက္ခိဿံ၊ ဒုဿီလော ဟိ ဗဟုဇ္ဇနော။

ဒန္တံ နယန္တိ သမိတိံ၊ ဒန္တံ ရာဇာဘိရူဟတိ။
ဒန္တော သေဋ္ဌော မနုဿေသု၊ ယော'တိဝါကျံ တိတိက္ခတိ။

ဝရမဿတရာ ဒန္တာ၊ အာဇာနီယာ စ သိန္ဓဝါ။
ကုဉ္ဇရာစ မဟာနာဂ၊ အတ္တဒန္တော တတော ဝရံ—

ဟူသော နာဂဝဂ်လာ သုံးဂါထာတို့ကို ဟောကြားမိန့်ရှတ်၏။

အနက်ကား။ ၊သင်္ဂါမေ၊ စစ်မြေပြင်၌။ နာဂေါ၊ ဆင်ပြောင်သည်။ စာပတော၊ လေးမှ။ ပတိတံ၊ လွှတ်၍ မိမိ၏အပေါ်၌ ကျသော။သရံ၊မြားကို။ တိတိက္ခတိဣဝ၊ သည်းခံသကဲ့သို့။ ဧဝံ၊ ဤအတူ။ အဟံ၊ ငါဘုရားသည်။ အတိဝါကျံ၊ ရှစ်ပါးသော အနရိယ ဝေါဟာရအစွမ်းအားဖြင့် ဖြစ်သော လွန်ကြူးသော စကားကို။ တိတိက္ခိဿံ၊ သည်းခံတော်မူအံ့။ ဟိ၊ ထိုစကား သင့်လျော်ပေစွ။ ဒုဿီလော၊ ညစ်ညူးဆိုးသွမ်းသော သဘောအားဖြင့် သီလ မရှိသော။ ဗဟူ၊ များစွာသော။ ဇနော၊ လူအပေါင်းသည်။ ဃဋ္ဋေန္တော၊ ချုတ်ချယ်၍။ ဝဒတိ၊ ဆိုတတ်၏။

သမိတိံ၊ များစွာသော လူအပေါင်း၏ အလယ်သို့။ ဂစ္ဆန္တာ၊ သွားကုန်သော သူတို့သည်။ ဒန္တံ၊ ယဉ်ကျေးသော နွား, မြင်းကို။ နယန္တိ၊ ဆောင်ကုန်၏။ ရာဇာစ၊ မင်းသည်လည်း။ ဒန္တံ၊ ယဉ်ကျေးသော ဆင်, မြင်းကို၊ အဘိရူဟတိ၊ စီးသွား၏။ ယော၊ အကြင်သူသည်။ အတိဝါကျံ၊ လွန်ကြူး ပြစ်မှား ရန်ကားမိုးကဲ ဆဲရေးရေရွတ်၍ ဆိုသောစကားကို။ တိတိက္ခတိ၊ သည်းခံ၏။ ဧဝရူပေါ၊ ဤသို့ သည်းခံခြင်း သဘောရှိသော။ဒန္တော၊ အမျက် ဒေါသမာန်မာနကို ဆုံးမပြီးသည်ဖြစ်၍ ယဉ်ကျေးသော သူသည်။မနုဿေသု၊ လူတို့တွင်။ ဝါ၊ လူတို့ထက်။ သေဋ္ဌော၊အထူးသင့်လတ် မြတ်၏ဟုချီးမွမ်းအပ်၏။

ဒန္တာ၊ ကောင်းစွာ ဆုံးမအပ်သည်ဖြစ်၍ ယဉ်ကျေးကုန်သော။ အဿ တရာစ၊ မြင်းမမှဖွားသော အဿမိုရ်မြင်းဘို့သည်လည်း။ ဝရံ၊မြတ်၏။ ဒန္တာ၊ ကောင်းစွာ ဆုံးမအပ်သည်ဖြစ်၍ ယဉ်ကျေးသော။ အာဇာနီယာ၊အကြောင်း ဟုတ်သည် မဟုတ်သည်ကို သိကုန်သော။ သိန္ဓဝါစ၊ သိန္ဓောမြင်းတို့သည်လည်း ကောင်း။ ဒန္တာ၊ ကောင်းစွာ ဆုံးမအပ်သည်ဖြစ်၍ ယဉ်ကျေးကုန်ပြီးသော။ ကုဉ္ဇရာ၊ ကုဉ္ဇရဟု ဆိုအပ်ကုန်သော။ မဟာနာဂါစ၊ ဆင်ပြောင်ကြီးတို့သည် လည်းကောင်း။ ဝရာ၊ မြတ်ကုန်၏။ အတ္တဒန္တော၊ မဂ်ဉာဏ်မြင်သိ မိမိကိုယ်ကို ကောင်းစွာ ဆုံးမပြီးသည်ဖြစ်၍ ယဉ်ကျေးသောသူသည်။တတော၊ ထိုဆိုအပ်ခဲ့

ပြီးသော အလုံးစုံသော သူတို့ထက်။ ဝရံ မြတ်လှပေ၏။ ဤကားအနက်။ ဓမ္မကထာ ဒေသနာသည် ရောက်လာသော လူအပေါင်းအား အကျိုးရှိသည် ဖြစ်စေ၏။

ဤသို့သော အခြင်းအရာဖြင့် တရားဒေသနာကို ကောင်းစွာဟောပြတော်မူပြီး၍ ချစ်သားအာနန္ဒာ အသင်သည် မကြံအောက်မေ့လင့်၊ ဤသူတို့သည် ခုနစ်ရက်မျှသာ ဆဲရေးရေရွတ်ကုန်လတ္တံ့၊ ရှစ်ရက်မြောက်သောနေ့၌ တိတ်ဆိတ်သည် ဖြစ်ကုန်လတ္တံ့ဟု မိန့်တော်မူ၏။ ထိုစကား မှန်၏။ ဘုရားရှင် ကိုယ်တော်မြတ်တို့အား ဖြစ်ပေါ်လာသော အဓိကရဏ်းသည် ခုနစ်ရက်အထက်သို့ လွန်၍ မသွားမရောက်။ ထိုကြောင့် ၎င်းအဋ္ဌကထာ၌—

ဗုဒ္ဓါနံ ဟိ ဥပ္ပန္နံ အဓိကရဏံ သတ္တာဟတောဥတ္တရိ န ဂစ္ဆတိ

ဟု မိန့်တော်မူ၏။

အနက်ကား။ ။ဟိ-တဒေဝသစ္စံ၊ ထိုစကားသည် ထင်ရှားစေန် မှန်၏။ ဗုဒ္ဓါနံ၊ ဘုရားရှင်တို့အား။ ဥပ္ပန္နံ၊ ဖြစ်သော။ အဓိကရဏံ။ အဓိကရုဏ်းသည်။ သတ္တာဟတော၊ ခုနစ်ရက်မှ။ ဝါ၊ ထက်။ ဥတ္တရိ၊ အထက်သို့။ ဝါ၊ အလွန်။ န ဂစ္ဆတိ၊ မရောက်။ ဤကားအနက်။

သာမာဝတီတို့အား ဖျက်ဆီးရန် ကြံစည်ခြင်း

မာဂဏ္ဍီမိဖုရားသည် မြတ်စွာဘုရားကို ဆဲရေးရေရွတ် စေသဖြင့်လည်း ပြေးစိန့်သောငှါ မစွမ်းနိုင်။ အဘယ်သို့ ပြုရပါမည်နည်းဟု ကြံဆင်ခြင်သည်ရှိသော် "ဤသာမာဝတီ အမှူးရှိကုန်သော မောင်းမတို့သည် ထိုရဟန်းဂေါတမအား ထောက်ပံ့ခြင်းကို ပြုကြကုန်သည်။ သာမာဝတီ အမှူးရှိကုန်သော မောင်းမတို့၏ ပျက်စီးခြင်းကို ပြုအံ့"ဟု ကြံပြီးသည်ကာလ တစ်နေ့သောအခါ မင်းကြီး၏ သေသောက်ရာ အရပ်၌ ဆည်းကပ်စေားခြင်းကို ပြုသည်ရှိသော် ဘထွေးကို တမန်စေလွှတ်လေဟန်ပြု၍ သတင်းစကားကို ကြားမှာ စေလွှတ်လိုက်၏။ ငါ့အား ရှစ်ကောင်ကုန်သော ကြက်သေတို့ကိုလည်းကောင်း၊ ရှစ်ကောင်ကုန်သော ကြက်ရှင်တို့ကိုလည်းကောင်း ယူဆောင်၍လာခဲ့ပါလေ။ လာပြီးသော အခါ၌လည်း စောင်းတန်းလှေကားထိပ်၌ တန့်ရပ်၍ လာရောက်သည်၏အဖြစ်ကို ကြားပြီးသည်ကာလ ဝင်လာပါဟု ဆိုသော်လည်း မဝင်ဦးဘဲ ရှေးဦးစွာ ရှစ်ကောင်ကုန်သော ကြက်ရှင်တို့ကို ပို့စေပါလော့။ နောက်မှ ရှစ်ကောင်ကုန်သော ကြက်သေတို့ကို ပို့စေပါလော့ဟု အလုပ်အကျွေးယောက်ျားအား ငါ၏စကားကို လိုက်နာသည်ကို ပြုလေလော့ဟု တံစိုးလက်ဆောင်ကို ပေး၏။

မာဂဏ္ဍီမိဖုရားသည် လာ၍ မင်းကြီး၏ တိုက်ခန်းတံခါး၌တည်၍ ဝင်လော့ဟု ဆိုသည်ရှိသော် မင်းကြီး၏ သေသောက်ရာ မြေအရပ်အဖို့သို့ မဝင်လိုပါဟု ဆို၏။ မာဂဏ္ဍီသည် အလုပ်အကျွေးငယ်ကို အမောင် ငါ၏ ဘထွေးအထံသို့ သွားချေလော့ဟု စေလွှတ်၏။ အလုပ်အကျွေးငယ်လည်း သွား၍ ထို ဘထွေးသည် ပေးအပ်သော ရှစ်ကောင်သော ကြက်ရှင်တို့ကို ဆောင်ခဲ့၍ အရှင်မင်းကြီး ပုရောဟိတ်ပုဏ္ဏားသည် လက်ဆောင်ကို စေလွှတ်ပို့ဆက် အပ်ပါသည်ဟု လျှောက်၏။ ဥတေနမင်းကြီးသည် ငါတို့အား စားကောင်းသောက်ရာ လက်သုပ် ဟင်းလျာ ဖြစ်မူကား ကောင်းလေစွ၊ အဘယ်သူကို ချက်ပြုတ်စေရပါအံ့နည်းဟု မိန့်ဆိုတော်မူလျှင် မာဂဏ္ဍီမိဖုရားက အရှင်မင်းမြတ် သာမာဝတီ အမှူးရှိကုန်သော ငါးရာကုန်သောမိန်းမတို့သည် အမှုကိစ္စ အနည်းငယ်မျှမရှိပါဘဲ အမှုမဲ့လှည့်လည် နေထိုင်ကြပါသည်။ ထိုမိန်းမတို့အား စေခိုင်းတော်မူပါလော့၊ ထိုမိန်းမ တို့သည် ချက်ပြုတ်ဆောင်ခဲ့ပါ ကုန်လတ္တံ့ဟု တင်လျှောက်လေ၏။ မင်းကြီးသည် သွားတဲ့ချေ သာမာဝတီ အမှူးရှိကုန်သော မိန်းမတို့အား ပေးလေလော့။ တစ်ပါးသောသူ၏လက်သို့ မပေးမူ၍ သာမာဝတီသည်သာလျှင် ကိုယ်တိုင်သတ်ပုတ်၍ ချက်စေကုန်သတည်းဟု စေလွှတ်၏။ အလုပ်အကျွေးငယ်သည် ကောင်းလှပါပြီ အရှင်မင်းမြတ်ဟု ဝန်ခံ၍သွားပြီးလျှင် ထိုဆိုသော အတိုင်းကို ပြုပေ၏။ သာမာဝတီအမှူးရှိကုန်သော မိန်းမတို့သည်လည်း သူတစ်ပါး၏အသက် သတ်ခြင်းကို ငါတို့မပြုကုန်ဟု ပယ်၏။ အလုပ်အကျွေးငယ်သည်လာ၍ ထိုအကြောင်းကို မင်းကြီးအား ကြားလျှောက်၏။

မာဂဏ္ဍီမိဖုရားက မင်းမြတ် အရှင်မင်းမြတ်အား မြင်အပ်ပြီလော၊ ဤယခုအခါ၌ ထိုမိန်းမတို့၏ သူတစ်ပါး၏အသက်သတ်ခြင်း ပြုသည်ကိုလည်းကောင်း၊ မပြုသည်ကိုလည်းကောင်း သိရအံ့၊ အရှင်မင်းမြတ် ဤကြက်ကို ချက်ပြုတ်၍ ရဟန်း ဂေါတမအား ပို့စေသတည်းဟူ၍ မိန့်တော်မူပါလော့ဟု လျှောက်တင်၏။ မင်းကြီးလည်း သင်ပြသော နည်းလမ်းအတိုင်း ဆို၍ ပို့စေ၏။ အလုပ် အကျွေးငယ်လည်း ထို ကြက်တို့ကိုယူ၍ သွားဘိသကဲ့သို့ ပြု၍ သွားပြီးလျှင် ထိုကြက်ရှင်တို့ကို ပုရောဟိတ် ပုဏ္ဏားအားပေး၍ ကြက်သေတို့ကို ထိုမိန်းမတို့၏အထံသို့ ဆောင်၍ ဤ ကြက်တို့ကို ချက်၍ မြတ်စွာဘုရားသခင်၏ အထံသို့ ပို့လှူကြကုန်လော့ဟု စေလွှတ် လိုက်ပါသည်ဟု ဆို၏။ အရှင် ဆောင်ခဲ့လော့ ဤ အမှုသည်ကား ငါတို့၏ အမှုကိစ္စပေတည်းဟု ခရီးဦးကြိုဆို၍ ယူကုန်၏။ ထိုအလုပ်အကျွေးငယ်သည် မင်းကြီး၏ အထံသို့ သွားရောက်လျှင် အမောင် အသို့နည်းဟု မေးသည် ရှိသော် ရဟန်း ဂေါတမအားဟု ဆိုကာမျှဖြင့်သာလျှင် ခရီးရင်ဆိုင် ထလာ၍ ယူကုန်ပါသည်ဟု ကြားလျှောက်၏။

မာဂဏ္ဍီမိဖုရားက အရှင်မင်းမြတ် မြင်အပ်ပြီလော အရှင်သို့ သဘောရှိသော ကျေးငှက်ဖူးတော်ရှင် ဘုရင်မင်းမြတ်၏ အလိုငှါကိုမူကား မပြုကုန်၊ ထိုမိန်းမတို့အား အပြင်ဘက်၌ နှစ်သက် တော်ငွတ်ခြင်း ရှိပါကုန်သည်ဟု တင်လျှောက်ပါလေ ငြားသော်လည်း အရှင်မင်းမြတ်သည် မယုံကြည်ပါဟု လျှောက်ထား၏၊ ဥတေနမင်းကြီးသည် ထိုစကားကို ကြားလျက်လည်း သည်းခံတော်မူ၍ ဆိတ်ဆိတ်သာလျှင် နေတော်မူ၏။ မာဂဏ္ဍီမိဖုရားလည်း အဘယ်သို့ ပြုရပါဦး မည်းနည်းဟု ကြံဆင်ခြင်ပြန်၏။

စောင်းအတွင်း၌ မြွေထည့်ထားခြင်း

ထိုအခါ၌ကား ဥတေနမင်းကြီးသည် သာမာဝတီမိဖုရား, ဝါသုလဒတ္တ မိဖုရား,မာဂဏ္ဍီမိဖုရား, ဟူကုန်သော သုံးယောက်ကုန်သော မိဖုရားတို့၏ ပြာသာဒ်ဆောင်အပြင်၌ အလှည့်အလှည့်ဖြင့် စံစား စံပယ်လျက် ခုနစ်ရက် ခုနစ်ရက်ကို လွန်စေ၏၊ ထိုအခါ မင်းကြီးသည် နက်ဖြန်, သန်ဘက် သာမာ- ဝတီ၏ ပြာသာဒ်ဆောင်အပြင်သို့ ကြွသွားလတ္တံ့ဟု သိ၍ မာဂဏ္ဍီမိဖုရားသည် ဘထွေးပုဏ္ဏားအား အဆိပ်ပြည့်သော မြွေတစ်ကောင်ကို ဖမ်းယူ၍ အစွယ် ကို ဆေးဖြင့် နှုတ်ပြီးသော် အကျွန်ုပ်၏အထံ ပို့စေသတည်းဟု သတင်းစကား စေလွှတ်၏၊ ဘထွေးဖြစ်သော ထိုပုဏ္ဏားသည် မှာတိုင်းသောစကားကို ပြု၍ ပို့စေ၏။ ဥတေနမင်းကြီးသည် မိမိ၏ သွားရာအရပ်သို့ ဟတ္ထိကန္တ စောင်းကို ယူ၍သာလျှင် သွား၏၊ မင်းကြီး၏ စောင်းခွက်၌ တစ်ခုသော အပေါက်သည် ရှိ၏ မာဂဏ္ဍီမိဖုရားသည် ထိုအပေါက်ဖြင့် မြွေကိုသွင်း၍ အပေါက်ကို ပန်းကုံးဖြင့် ပိတ်၏ မြွေသည် နှစ်ရက် သုံးရက်ပတ်လုံး စောင်း၏ အတွင်း၌သာလျှင် နေရ၏။ မာဂဏ္ဍီမိဖုရားသည် မင်းကြီးသွားအံ့သောနေ့၌ အရှင်မင်းမြတ် ယနေ့ အဘယ်သူ၏ ပြာသာဒ်အဆောင်သို့ ရွှေစကြာ ဖြန့်ချီတော်မူလတ္တံ့နည်းဟု မေးလျှောက်၍ သာမာဝတီမိဖုရား၏ အဆောင်သို့ သွားအံ့ဟု ဆိုသည်ရှိသော် မင်းမြတ် ယနေ့ ကျွန်တော်မသည် မနှစ်သက်ဖွယ်ရာသော အိပ်မက်ကို မြင်မက် ပါသည်၊ ထိုသာမာဝတီ၏ ပြာသာဒ်ဆောင်သို့ ကြွတော်မူခြင်းငှါ မသင့်လျှော် ပါဟု လျှောက်ထားလျှင် သွားအံ့သလျှင် ကတည်းဟု မိန့်တော်မူသဖြင့် မာဂဏ္ဍီမိဖုရားသည် သုံးကြိမ်တိုင်တိုင် တားမြစ်တောင်းပန်၍ မရသောကြောင့် ဤကဲ့သို့ တောင်းပန်၍ မရခဲ့သည်ရှိသော် ကျွန်တော်မသည်လည်း အရှင် မင်းကြီးတို့နှင့် အတူတကွ လိုက်သွားအံ့ဟု ဆို၍ ဆုတ်နစ် ပြန်လည် စေငြား သော် မဆုတ်နစ် မပြန်လည်မူ၍ အရှင်မင်းမြတ်သည် အသို့ဖြစ်လတ္တံ့သည်ကို မသိနိုင်ဟုဆို၍ မင်းကြီးနှင့် အတူတကွသာလျှင် လိုက်သွား၏။

ဥတေနမင်းကြီးသည် သာမာဝတီ အမှူးရှိကုန်သော မောင်းမတို့သည် ပေးအပ်ကုန်သော အဝတ်တို့ကိုလည်းကောင်း ပန်းနံ့သာ တန်ဆာတို့ကို လည်း

ကောင်း ဆင်ယင်ပြီးလျှင် ကောင်းသော ဘောဇဉ်ကို စားသောက်တော်မူ၍ စောင်းကို ဦးခေါင်းရင်း၌ ထားပြီးသကာလ အိပ်ရာ၌ အိပ်၏။ မာဂဏ္ဍီမိဖုရားသည် ထိုမှဤမှ လှည့်လည်ဘိသကဲ့သို့ဖြစ်၍ စောင်းပေါက်မှ ပန်းကုံးကို ပယ်ပစ်၏။ မြွေသည် နှစ်ရက်သုံးရက်ပတ်လုံး ကင်းသော အာဟာရ ရှိသည်ဖြစ်၍ ထိုအပေါက်ဖြင့် ထွက်၍ ကြည့်ရှုစဉ်ပင်လျှင် ပါးပျဉ်းကိုပွ၍ အိပ်ရာအင်းပျဉ်၌ အိပ်၏။ မာဂဏ္ဍီမိဖုရားသည် ထိုမြွေကိုမြင်၍ အရှင်မင်းကြီး အလွန်စက်ဆုပ် ကြောက်ရွံ့ဖွယ်သော မြွေတည်းဟု ကျယ်စွာသော အသံကိုပြု၍ မင်းကြီးအားလည်းကောင်း၊ ထိုမိန်းမတို့အား လည်းကောင်း ဆဲရေးလျက် ဤအလွန်မိုက်လှစွာသော မင်းသည် ဘုန်းကြက်သရေ မရှိလေစွ။ ငါသည် အဖန်တလဲလဲ တားမြစ် တောင်းပန်ပါလျက် ငါ၏စကားကို မနာယူ၊ ဘုန်းကြက်သရေ မရှိကုန်သော ဤမိန်းမတို့သည်လည်း ဆိုနိုင်ခဲကုန်၏။ မင်းကြီး၏အထံမှ အသင်တို့သည် အဘယ်ကို မရကုန်သနည်း။ ဤမင်းကြီးသည် သေခဲ့သည်ရှိသော် အသင်တို့အား အဘယ်သို့လျှင် ချမ်းသာစွာ အသက်မွေးနိုင်ကုန်လတ္တံ့နည်း။ မင်းကြီးသည် အသက်ဘော် ရှည်သည်ရှိသော် အသင်တို့အား အဘယ်မှာဆင်းရဲ ငြိုငြင် ပင်ပန်းခြင်းဖြင့် အသက်ရှည်ရအံ့နည်း။ ငါသည် ယနေ့ယုတ်မာသော အိမ်မက်ကို မြင်မက်ပါသည် သာမာဝတီ၏ ပြာသာဒ်ဆောင်သို့ သွားခြင်းငှါ မသင့်လျော်ပါဟု အဖန်တလဲလဲ တားမြစ်တောင်းပန် လေငြားသော်လည်း ငါ၏ စကားကို မနာယူဟုဆို၏။

ဥတေနမင်းကြီးက သာမာဝတီအား တောင်းပန်ရခြင်း

ဥတေနမင်းကြီးသည် မြွေကိုမြင်လျှင် သေအံ့သော ဘေးဖြင့် ခြိမ်းခြောက်အပ်သည်ဖြစ်၍ ဤမိန်းမတို့သည်ကား ဤသို့သဘောရှိသည် မည်သည်ကို ပြုကြကုန်လတ္တံ့။ ဩော် အလွန် ယုတ်မာလေစွတကား။ ဤမိန်းမတို့၏ ယုတ်မာသောအဖြစ်ကို မာဂဏ္ဍီသည် အဖန်တလဲလဲ ပြောကြားလေငြားသော်လည်း မာဂဏ္ဍီ၏ စကားကို ငါမယုံကြည်၊ ရှေးဦးစွာ မိမိ၏ တိုက်ခန်းတို့၌ အပေါက်တို့ကိုပြု၍ နေကုန်၏။ တဖန် ငါသည် စေလွှတ်အပ်ကုန်သော ကြက်တို့ကို ပြန်၍ ပို့စေကုန်၏။ ယနေ့ ငါ၏အိပ်ရာ၌ မြွေကို လွှတ်ကုန်၏ဟု ဒေါသအမျက် ပြင်းစွာ ထွက်သဖြင့် ဟူးဟူးပြောင်ပြောင် တောက်လောင်သော မီးလျှံကဲ့သို့ ဖြစ်လေ၏။ သာမာဝတီ မိဖုရားသည်လည်း ငါးရာကုန်သော မိန်းမတို့အား မိခင်တို့ ငါတို့အား တပါးသော ကိုးကွယ်ရာသည်မရှိ။ လူတို့ကို အစိုးရတော်မူသော ဘုရင်မင်းမြတ်၌လည်းကောင်း မာဂဏ္ဍီမိဖုရား၌လည်းကောင်း မိမိ၏ကိုယ်၌လည်းကောင်း ထပ်တူထပ်မျှသာလျှင် မေတ္တာစိတ်ကို ဖြစ်စေကြကုန်လော့။ တစ်စုံတစ်ယောက်သော သူအား အမျက်ထွက်ခြင်းကို မပြုကြကုန်လင့်ဟု အဆုံးအမ ဩဝါဒကို ပေး၏။

ဥတေနမင်းကြီးသည် ဗိုလ်ခြေ တစ်ထောင်အားဖြင့် တင်အပ်သော ဆိတ်ချိုလေးကိုယူ၍ လေးညို့ကို ဖြန့်ပြီးလျှင် အဆိပ်ဖြင့်လူးသော မြားကိုတင်၍ သာမာဝတီမိဖုရားကို ရှေးဦးတင်ပြီးလျှင် အလုံးစုံကုန်သော မိန်းမတို့ကို အစဉ်အကိုင်းထားစေ၍ သာမာဝတီ မိဖုရားရင်၌ မြားကို ပစ်လွှတ်၏။ ထိုပစ်လွှတ်အပ်သော မြားသည် သာမာဝတီမိဖုရား၏ မေတ္တာအာနုဘော်၏ အစွမ်းဖြင့် ဆုတ်နစ်ပြန်လည်၍ လာသောလမ်းခရီးသို့ ရှေးရှုသည်ဖြစ်၍သာလျှင် မင်းကြီး၏ နှလုံးသို့ စူးဝင်မည်ကဲ့သို့ တည်၏။ မင်းကြီးသည် ကြံဆင်ခြင်သည်မှာ "ငါသည် ပစ်အပ်သော မြားသည်ကား ကျောက်ကိုသော်လည်း ဖောက်ထွင်း၍ သွား၏။ ယခု ဟင်းလင်းအပြင် ကောင်းကင်၌ တားမြစ်အပ်သော အရာဌာနသည် အနည်းငယ်မျှ မရှိ။ ထိုသို့ မရှိပါဘဲလျက် ဤမြားသည် ပြန်လည်၍လာပြီးသောအခါ ငါ၏ နှလုံးသို့ ရှေးရှုသည်ဖြစ်ဘိ၏ဟု ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်သော စိတ်ရှိသည်ဖြစ်၍ သတ္တဝါမဟုတ်သော အသက် ဇီဝိတိန္ဒြေ မရှိသော ဤသို့ သဘောရှိသော မြားပင်သော်လည်း ထိုသာမာဝတီ၏ ဂုဏ်ကျေးဇူးကို သိတုံသေး၏။ ငါသည် လူစင်စစ်ဖြစ်ပါလျက် သာမာဝတီ၏ ဂုဏ်ကျေးဇူးအထူးကို မသိပလေ"ဟု ကြံဆင်ခြင်ပြီးလျှင် ထိုဥတေနမင်းကြီးသည် လေးကို စွန့်ပစ်ပြီး၍ လက်အုပ်ချီပြီးသော် သာမာဝတီ၏ ခြေရင်း၌ ဆောင့်ကြောင့်ထိုင်နေ၍—

> သမ္မုယှာမိ ပမုယှာမိ၊ သဗ္ဗာ မုယှန္တိ မေ ဒိသာ။
> သာမာဝတိ မံ တာယဿု၊ တွဉ္စ မေ သရဏံ ဘဝ—

ဟူသော ဂါထာကို ရွတ်ဆို၏။

အနက်ကား။ ။သာမာဝတီ၊ အဆင်းရောင်ဝါ သာမာဝတီ သညီထင်ရှား ရှင်မိဖုရား။ သမ္မုယှာမိ၊ အသိဉာဏ်ကင်း အမိုက်ဖျင်းဖြင့် ပြင်းစွာတွေဝေမိပါ၏။ ပမုယှာမိ၊ ခပ်သိမ်းအပြား မထားသတိ ငါမိုက်မိ၏။ မေ၊ ငါ့အား။ သဗ္ဗာဒိသာ၊ အလုံးစုံကုန်သော အဇ္ဈတ္တဗဟိဒ္ဓ နှစ်ဝသောသန္တာန်သည်။ ဝါ၊ အလုံးစုံကုန်သော အရပ်မျက်နှာတို့သည်။ မုယှန္တိ၊ မထင်အနေ တွေဝေမိုက်မဲခဲ့ကုန်၏။ သာမာဝတီ၊ အဆင်းရောင်ဝါ သာမာတွင်မည့် သညီထင်ရှား ရှင်မိဖုရား။ မံ၊ ငါ့ကို။ တာယဿု၊ ကျေးဇူးမြော်ငင် ကယ်ဆယ်တင်ပါလော့။ တွဉ္စ၊ နှမသက်ထား ရှင်မိဖုရားသည်သာလျှင်။ မေ၊ ငါ၏။ သရဏံ၊ မှီခိုဝပ်လျိုး ကိုးကွယ်ရာသည်။ ဘဝ၊ ဖြစ်ပါလော့။ ဤကားအနက်။

အဓိပ္ပါယ်ကား။ ။အဆင်းရောင်ဝါ သာမာဝတီ သညီထင်ရှား ရှင်မိဖုရား ငါသည် အသိဉာဏ်ကင်း မိုက်အဖျင်းဖြင့် ပြင်းစွာတွေဝေမိပါ၏။ ခပ်သိမ်းအပြား မထားသတိ ငါမိုက်မိပေ၏။ ငါ့အား အလုံးစုံကုန်သော အဇ္ဈတ္တဗဟိဒ္ဓ နှစ်ဝကုန်သော သန္တာန်တို့သည် ပြင်းထန်နက်နဲ မိုက်မဲတွေဝေကုန်၏။ သာမာဝတီ

သညီသင်ရှား အို-နုမတော် ရှင်မိဖုရား ရွေးကပ်ပူဖူးသော ကျေးဇူးကို မြော်ငင်သောအားဖြင့် ငါ့ကို ကယ်တင်ပါလော့။ နုမတော် သက်ထား ရှင်မိဖုရားသည် သာလျှင် ငါမင်းမြတ်၏ မှီခို ညွတ်လျှိုး ကိုးကွယ် ဆည်းကပ် မှီခိုရာသည် ဖြစ်ပါလော့ဟု ဆို၏။

မြတ်စွာဘုရားကို ကိုးကွယ်ဆည်းကပ်ပါဟု တိုက်တွန်းခြင်း

သာမာဝတီ မိဖုရားသည် မင်းကြီး၏စကားကို ကြား၍ ကောင်းလှပါပြီ အရှင်မင်းမြတ် အကျွန်ုပ်ကို ဆည်းကပ်ကိုးကွယ်ခြင်းသို့ ရောက်ပါလော့ဟု မဆိုမူ၍ မြတ်သော မင်းကြီး အကျွန်ုပ်သည် မြတ်စွာဘုရားသခင် ကိုယ်တော်မြတ်ကိုသာလျှင် ကိုးကွယ်ခြင်းသို့ ရောက်၏။ ထိုမြတ်စွာဘုရားသခင် ကိုယ်တော်မြတ်ကို မောင်တော်သခင် အရှင်မင်းမြတ်သည် ကိုးကွယ်ဆည်းကပ်ခြင်းသို့ ရောက်ပါလော့ဟု ပြောဆိုပြီး၍ တဖန် တိုက်တွန်း ပြောဆိုလိုပြန်သည် ဖြစ်သောကြောင့်—

ဣဒံ ဝတွာ သာမာဝတီ သမ္မာသမ္ဗုဒ္ဓသာဝိကာ—

မာ မံ တွံ သရဏံ ဂစ္ဆ၊ ယာမဟံ သရဏံ ဂတာ။
ဧသ ဗုဒ္ဓေါ မဟာရာဇ၊ ဧသ ဗုဒ္ဓေါ အနုတ္တရော။
သရဏံ ဂစ္ဆ တံ ဗုဒ္ဓံ၊ တွဉ္စ မေ သရဏံ ဘဝ—

ဟူသော နှစ်ဂါထာတို့ကို ရွတ်ဆို၏။

အနက်ကား။ ။သမ္မာသမ္ဗုဒ္ဓသာဝိကာ၊ မြတ်စွာဘုရားသခင်၏ တပည့်မ ဖြစ်သော။ သာမာဝတီ၊ သာမာဝတီ မိဖုရားသည်။ ဣဒံ ဝစနံ၊ အကြောင်းထင်ရှား ဤသို့သော စကားကို။ ဝတွာ၊ ပြောဆိုဝပ်တွား လျှောက်ထားပြီး၍။ မဟာရာဇ၊ မြတ်သော မောင်တော်မင်းကြီး။ တွံ၊ ကျွန်တော်မ ခင်ပွန်းလင် အရှင်မင်းမြတ်သည်။ မံ၊ မင်းကြီးသက်ထား ကျွန်တော်မ မိဖုရားကို။ သရဏံ၊ ကိုးကွယ်ဆည်းကပ်ခြင်းသို့။ မာ ဂစ္ဆ၊ မရောက်ပါလေလင့်။ အဟံ၊ ကျွန်တော်မသည်။ ယံ၊ အစိန္တေယျ လောကထွတ်ထား အကြင် သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားကို။ သရဏံ၊ ကိုးကွယ်လည်းလျောင်း ပုန်းအောင်းမှီခိုရာ၏ အဖြစ်သို့။ ဂတာ၊ ရောက်ပါ၏၊

မဟာရာဇ၊ ပြည်ကြီးသေဌ်နင်း မင်းမြတ်။ ဧသ-ဧသော ဘဂဝါ၊ မင်းကြီးကြင်ဖော် နုမတော်သည် ပူဇော်မြတ်နိုး ကိုးကွယ်ဆည်းကပ်အပ်သော ဤမြတ်စွာဘုရားသည်။ ဗုဒ္ဓေါ၊ သစ္စာလေးပါး မြတ်တရားကို ပိုင်းခြားထိုးထွင်း ဆရာကင်း၍ သိခြင်းသို့ ရောက်တော်မူပေ၏။ ဧသ-ဧသော ဘဂဝါ၊ သည်။

ဗုဒ္ဓေါ၊ သစ္စာလေးပါးကို သူတပါးတို့အား ပိုင်းခြားထင်ထင် သိမြင်စေတော်မူပေ၏။ အနုတ္တရော၊ လူနတ်ပြဟ္မာ သတ္တဝါတို့ ပြုကာနှောက်မှု တူသောသူလည်း ရှိတော်မမူ။ တံ ဗုဒ္ဓံ၊ ထိုသို့ပြအပ် ဂုဏ်သကတ်ဖြင့် ဗျူပွတ်ထင်ရှား မြတ်ဘုရားကို။ တွံ၊ ကျွန်တော်မ ခင်ပွန်းလင် အရှင်မင်းမြတ်သည်။ သရဏံ၊ ကိုးကွယ် လည်းလျောင်း ပုန်းအောင်းမှီခိုရာသို့။ ဂစ္ဆ၊ ရောက်တော်မူပါလော့။ တွဥ္စ၊ ပြည်ကြီးသခင် အရှင်မင်းမြတ်သည်သာလျှင်။ မေ၊ မင်းကြီးကြင်ဖော် ကျွန်တော်မ၏။ သရဏံ၊ ကိုးကွယ်လည်းလျောင်း ပုန်းအောင်း မှီခိုရာသည်။ ဘဝ၊ ဖြစ်တော်မူပါလော့။ ဤကား အနက်။

အဓိပ္ပါယ်ကား။ ။မြတ်စွာဘုရားသခင် ကိုယ်တော်မြတ်၏ တပည့်သာဝိကာမ ဖြစ်သော သာမာဝတီ မိဖုရားသည် ဤသို့သော စကားကို ပြောကြားပြီး၍ မြတ်သော မောင်တော်မင်းကြီး ကျွန်တော်မ ခင်ပွန်းလင် အရှင်မင်းမြတ်သည် ကျွန်တော်မကို ကိုးကွယ်ဆည်းကပ်ခြင်းသို့ မရောက်ပါလင့်၊ ကျွန်တော်မသည် အကြင်အစိန္တေယျ လောကယွတ်ထား သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားကို ကိုးကွယ် လည်းလျောင်း ပုန်းအောင်းရာ၏ အဖြစ်သို့ ရောက်ပါ၏။ ပြည်ကြီးသခင် ဘုရင် မင်းမြတ် ကျွန်တော်မသည် ကိုးကွယ်လည်းလျောင်း ပုန်းအောင်းရာ ဖြစ်သော မြတ်စွာဘုရားကိုယ်တော်မြတ်သည်ကား ဆိုလျှင် သစ္စာလေးပါး မြတ်တရားကို ပိုင်းခြားထိုးထွင်း ဆရာကင်း၍ သိခြင်းသို့ ရောက်တော်မူပေ၏။

သစ္စာလေးပါး မြတ်တရားကို သူတပါးတို့အား သိမြင်စေတော်မူတတ်ပေ၏။ ပြဟ္မာနတ်လူ သုံးဘုံသူတွင် တစ်စုံတစ်ယောက်သော တူသောသူ ရှိတော်မမူ။ ထိုသို့ ပဓာန အနည်းငယ်မျှဖြင့်သာ ပြတော်မူအပ်သည် ဖြစ်၍ အထပ်ထပ် ချီးမွမ်း အံ့ဩသော်လည်း ပြောပ၍မဆုံးနိုင်သော ဂုဏ်တော်တို့ဖြင့် ထင်ပေါ် ကျော်ကြားသော ထိုမြတ်စွာဘုရား ကိုယ်တော်မြတ်ကို ကျွန်တော်မသခင် အရှင်မင်းမြတ်သည် ကိုးကွယ်ဆည်းကပ် မှီခိုပုန်းအောင်း ခြင်းသို့ ရောက်တော် မူပါလော့။ အရှင်သခင် ဘုရင်မင်းမြတ်သည်လည်း ကျွန်တော်မ၏ ကိုးကွယ် လည်းလျောင်း ပုန်းအောင်းရာ ဖြစ်ပါလော့ဟု လျှောက်တင်၏။ ဥတေနမင်းကြီး လည်း ယခုအခါ ငါသည် အလွန်အကဲ ဆင်းရဲဒုက္ခ တွေ့ကြုံရမည် ဖြစ်၍ ကြောက်ရွံ့လှပါသည်ဟု ဆိုပြီး၍—

> သေ ဘိယျော ပမုယှာမိ၊ သဗ္ဗာ မုယှန္တိ မေ ဒိသာ။
> သာမာဝတိ မံ တာယဿု၊ တွဥ္စ မေ သရဏံ ဘဝ—

ဟူသော ဂါထာကို ရွတ်ဆိုပြန်၏၊ အနက်အဓိပ္ပါယ်ကား ရှေးဂါထာနှင့် မထူး လှပြီ။

ထိုအခါ သာမာဝတီမိဖုရားသည် ရှေးနည်းဖြင့်သာလျှင် တစ်ဖန်ပြောဆို ပယ်ရှားပြန်သည်ကာလ ထိုသို့တပြီးကား နှမ သာမာဝတီ အသင့်ကိုလည်း ဆည်းကပ် ကိုးကွယ်ခြင်းသို့ ရောက်ပါအံ့၊ အသင်ချစ်နှမသည် ကိုးကွယ် လည်းလျောင်း ပုန်းအောင်း မှီခိုရာ ဖြစ်တော်မူသော မြတ်စွာဘုရားသခင် ကိုယ်တော်မြတ်ကိုလည်း ဆည်းကပ်မှီခို ကိုးကွယ်ခြင်းသို့ ရောက်ပါတော့အံ့၊ အသင်ချစ်နှမအား အလိုရှိအပ်သော ဆုမြတ်ကို ပေးပါ၏ဟု ဆိုသည်ရှိသော် အရှင်မင်းမြတ် အရှင်မင်းမြတ်သည် ပေးသနားတော် မူအပ်သော ဆုမြတ်ကို ယူအပ်သည် ဖြစ်ပါစေတော့ဟု တင်လျှောက်၏။

သာမာဝတီအား ဆုပေးခြင်း

ထိုဥတေနမင်းမြတ်သည် မြတ်စွာဘုရားကိုယ်တော်မြတ်သို့ ချဉ်းကပ်ပြီးသည် ကာလ ကိုးကွယ်ဆည်းကပ်ရာ အဖြစ်သို့ရောက်၍ ပင့်ဖိတ်ပြီးသော် ရဟန်း သံဃာတော် အပေါင်းအား ခုနစ်ရက်ပတ်လုံး အလှူကြီးကိုပေးလှူ၍ သာမာ ဝတီ မိဖုရားကို ခေါ်ပြီးလျှင် ချစ်နှမ သာမာဝတီ ထလော့ အသင့်အား ငါသည် ပေးသနားအပ်သောဆုကို ယူလောဟုမိန့်ဆို၏။ ပြည့်ကြီးသခင် အရှင်မင်းမြတ် ကျွန်တော်မအား ရွှေငွေ အစရှိကုန်သော ဥစ္စာတို့ဖြင့် အလိုမရှိပါ ကျွန်တော် မအား ဤသို့သော ဆုကိုသာ ပေးသနားတော်မူပါလော့ အကြင်သို့သော အခြင်းအရာဖြင့် မြတ်စွာဘုရားကိုယ်တော်မြတ်နှင့်တကွ ငါးရာကုန်သောရဟန်း တော်တို့သည် အမြဲမပြတ် ဤနန်းတော်သို့ ကြွတော်မူလာ၍ တရားတော်ကို နာရပါလိုကုန်၏။ ဤသို့သောဆုကိုသာ အလိုဆန္ဒရှိလှပါသည်ဟု လျှောက်၏။ ဥတေနမင်းကြီးသည် မြတ်စွာဘုရားသခင်ကို ရှိသေမြတ်နိုး ရှိခိုးပြီးလျှင် ဘုန်းတော်ကြီးတော်မူသော မြတ်စွာဘုရား ငါးရာကုန်သော ရဟန်းတို့နှင့်တကွ ဤနန်းတော်သို့ အမြဲကြွတော်မူကြပါကုန်လော သာမာဝတီအမှူးရှိကုန်သော နန်းတွင်းသူမောင်းမတို့သည် တရားတော်ကို နာလိုကုန်သည်ဟူ၍ ဆိုပါသည်ဟု လျှောက်ထား၏။

မြတ်စွာဘုရား ကိုယ်တော်မြတ်က ဒါယကာမင်းကြီး ဘုရားသခင်တို့ မည်သည်အား တစ်စုံတစ်ခုသော အရပ်၌ အမြဲကြွသွားခြင်းငါ မအပ်။ ဒါယကာ မင်းကြီး အလုံးစုံသောလူအပေါင်းသည် ဘုရားသခင်ကို ကြွတော်မူလာခြင်းငှါ တောင့်တသည်ဟု မိန့်တော်မူသည့်ကာလ ထိုသို့တပြီးကား ဘုန်းတော်အလွန် ကြီးမြတ်တော်မူလှသော မြတ်စွာဘုရား တစ်ပါးသောရဟန်းကို စေလွှတ်တော် မူပါကုန်လော့ဟု လျှောက်ထား၏။ မြတ်စွာဘုရားသခင်သည် အရှင်အာနန္ဒာကို စေလွှတ်တော်မူ၏ အရှင်အာနန္ဒာသည် ငါးရာကုန်သော ရဟန်းတို့ကို ယူ၍ အမြဲမပြတ် မင်းအိမ်နန်းတော်သို့ ကြွတော်မူ၏။ ထိုမိဖုရားတို့သည်လည်း

အမြဲမပြတ် အာနန္ဒာမထေရ်တို့ကို အခြံအရံနှင့်တကွ ဆွမ်းကျွေး၍ တရားတော်ကို ကြားနာရကုန်၏။

ပုဆိုးငါးရာ လှူဒါန်းခြင်း

ထိုသာမာဝတီမိဖုရားအမှူးရှိကုန်သော ငါးရာကုန်သောမိန်းမတို့သည် တစ်နေ့သ၌ အရှင်အာနန္ဒာမထေရ်၏ တရားစကားကို ကြားနာ ကြည်ညိုသည်ဖြစ်၍ အပေါ်ရုံ ပုဆိုးငါးရာတို့ဖြင့် ပူဇော်ခြင်းကို ပြုကြကုန်၏။ တစ်ခု တစ်ခုသော အပေါ်တင် ပန်းနွယ်ပုဆိုးသည် ငါးရာ ငါးရာအဖိုးထိုက်၏။ ထိုအလုံးစုံကုန်သော မိန်းမတို့၏အထံ၌ မင်းကြီးသည် ကြည့်ရှု၍ တစ်ထည်ကိုမျှ မမြင်သောကြောင့် အပေါ်တင် ပန်းနွယ်ပုဆိုးတို့သည် အဘယ်မှာနည်းဟု မေး၏။ ကျွန်တော်မတို့သည် အရှင်အာနန္ဒာအား ပေးလှူပါကုန်သည်ဟု လျှောက်တင်၏။ ထိုအရှင်အာနန္ဒာသည် အလုံးစုံကို အကုန် ခံယူသလောဟု မေးသဖြင့် ခြေဉ် - အရှင်မင်းမြတ် အကုန်ဘဲခံယူသည်ဟု လျှောက်တင်သည်ကာလ ဥတေနမင်းကြီးသည် အရှင်အာနန္ဒာမထေရ်မြတ်သို့ ချဉ်းကပ်၍ ရှိခိုးပြီးသော် ထိုငါးရာကုန်သောနန်းတွင်းသူ မောင်းမတို့သည် အပေါ်ရုံ ပန်းနွယ်ပုဆိုးတို့ကို ပေးလှူအပ်သည်အဖြစ်ကို မေးလျှောက်၍ ထိုမိန်းမတို့၏ ပေးလှူအပ်သည်၏ အဖြစ်ကိုလည်းကောင်း မထေရ်အရှင်သည် ခံယူအပ်သည်၏ အဖြစ်ကိုလည်းကောင်း ကြားနာရ၍ သိပြီးသည်ကာလ အရှင်ဘုရား အဝတ်တို့သည် အလွန်များချေသည်တကားဤမျှလောက်သော အဝတ်တို့ဖြင့် အဘယ်ကို ပြုကုန်လတ္တံ့နည်းဟု မေးလျှောက်၏။

ဒကာတော် မင်းကြီး ငါတို့အား ဝတ်လောက်ရုံမျှကုန်သော အဝတ်တို့ကို ယူ၍ ကြွင်းသော အဝတ်တို့ကို ဆွေးမြေ့ ဟောင်းနွမ်းသော သင်္ကန်းရှိကုန်သော ရဟန်းတို့အား ပေးလှူသည်ဟု မိန့်တော်မူသည်ရှိသော် ထိုရဟန်းတို့သည် မိမိ၏ ဆွေးမြေ့ ဟောင်းနွမ်းကုန်သော သင်္ကန်းတို့ကို အသို့ပြုကုန်သနည်းဟု မေးလျှောက်သဖြင့် ဒကာတော်မင်းကြီး မိမိထက် ဟောင်းနွမ်း ဆွေးမြေ့သော သင်္ကန်းရှိကုန်သော ရဟန်းတို့အား ပေးလှူကုန်သည်ဟု မိန့်ဆိုပြန်သဖြင့်။ အရှင်ဘုရား ထိုရဟန်းတို့သည် မိမိ၏ အလွန်ဟောင်းနွမ်း ဆွေးမြေ့သော သင်္ကန်းတို့ကို အသို့ ပြုပါကုန်သနည်းဟု မေးလျှောက်ပြန်လျှင် ဒကာတော်မင်းကြီး သင်္ကန်းဟောင်းတို့ကို အိပ်ရာခင်း ပြုကုန်သတည်းဟု မိန့်တော်မူသည်ကာလ ရှေးက ရှိသောအိပ်ရာခင်းဟောင်းတို့ကို အသို့ပြုကုန်သနည်းဟု မေးပြန်သဖြင့် မြေအခင်းပြုလုပ်ကြကုန်သတည်းဟု မိန့်တော်မူပြန်လျှင် ရှေးကရှိသော မြေအခင်းဟောင်းကိုကို အသို့ပြုကုန်သနည်းမေးလျှင် ဒကာတော်မင်းကြီး ခြေသုတ်ပုဆိုး ပြုလုပ်ကုန်သည်ဟု

မိန့်ဆိုပြန်သဖြင့်။ ရှေးကရှိသော ခြေသုတ်ပုဆိုးဟောင်းတို့ကို အဘယ်သို့ ပြုကုန်သနည်းဟု မေးလျှောက်ပြန်သဖြင့် ဒကာတော်မင်းကြီး ရှေးကရှိဟောင်းဖြစ်သော ခြေသုတ်ပုဆိုးတို့ကို အပိုင်းပိုင်း အနုပ်နုပ် ခုတ်စင်းပြီးသည်ကာလ မြေညက်ဖြင့် ဆုပ်နယ်ပြီးလျှင် နံရံ၌ လိမ်းကျံကုန်သတည်းဟု မိန့်တော်မူ၏။ အရှင်မြတ်တို့ အရှင်မြတ်ဘို့အား လှူဒါန်းအပ်သော အလှူဝတ္ထုတို့သည် ဤမျှလောက်သော အမှုကို ပြုကုန်ရှိသော်လည်း မပျက်မစီး ကုန်ချေသည်တကားဟု လျှောက်ထားသည်ကာလ ငြော်-ဟုတ်ပေ၏ ဒကာတော်မင်းကြီးဟု မိန့်တော်မူလျှင် ဥတေနမင်းကြီးသည် ကြည်ညိုလှသည် ဖြစ်၍ တပါးလည်း ဖြစ်ကုန်သော ငါးရာကုန်သော အဝတ်ပုဆိုးတို့ကို ဆောင်စေလျက် မထေရ်၏ ခြေရင်း၌ တင်ထားလှူဒါန်းပေ၏။

အရှင်အာနန္ဒာ မထေရ်သည်ကား အဖိုးအားဖြင့် အသပြာငါးရာ ထိုက်တန်ကုန်သော အဝတ်တို့ကို တစ်ထောင်သော အဖို့ဖြင့် ခြေရင်း၌ထား၍ လှူအပ်သည်တို့ကို အကြိမ်တစ်သိန်းတိုင်တိုင် ရ၏။ အဖိုးတစ်ထောင် ထိုက်သည်လျှင်ဖြစ်ကုန်သော သက်န်းတို့ကို တစ်ထောင်သောအဖို့ဖြင့် ခြေရင်း၌ထား၍ လှူအပ်ကုန်သည်တို့ကို အကြိမ်တစ်ထောင် တိုင်တိုင် ရပေသတတ်။ အဖိုးတစ်သိန်းထိုက်တန်သည်သာလျှင် ဖြစ်ကုန်သော အဝတ်သက်န်းတို့ကို တစ်ထောင်သော အဖို့ဖြင့် ခြေရင်း၌ထား၍ လှူအပ်ကုန်သည်တို့ကို အကြိမ်တစ်ရာ တိုင်တိုင် ရတော်မူပေသတတ်။ တစ်ထည်, နှစ်ထည်, သုံးထည်, လေးထည်, ငါးထည်, ဆယ်ထည် ဤသို့ အစရှိသောနည်းဖြင့် ရအပ်သော အဝတ်သက်န်းတို့၏ကား အရေအတွက် အပိုင်းအခြား မရှိလေ။ မြတ်စွာဘုရားသည် ပရိနိဗ္ဗာန် စံယူတော်မူပြီးသည်ရှိသော် အရှင်အာနန္ဒာ မထေရ်သည် အလုံးစုံသော ဇမ္ဗူဒိပ်ကျွန်းသို့ လှည့်လည်တော်မူ၍ အလုံးစုံကုန်သော ကျောင်းတို့၌ ရဟန်းတို့အား မိမိ၏ ပစ္စည်းဥစ္စာသာလျှင်ဖြစ်ကုန်သော သပိတ်သက်န်းတို့ကို ပေးလှူတော်မူဖူးသတတ်။

ထို့ကြောင့် ဂုဏ်းအဋ္ဌကထာ၌—တထာဂတေ ကိရ ပရိနိဗ္ဗုတေ ထေရော သကလဇမ္ဗုဒီပံ ဝိစရိတွာ သဗ္ဗဝိဟာရေသု ဘိက္ခူနံ အတ္တနော သန္တကာနေဝ ပတ္တစီဝရာနိ အဒါသိ-ဟု မိန့်တော်မူ၏။

အနက်ကား။ ။တထာဂတေ၊ လာခြင်း ကောင်းခြား ရှင်တော်ဘုရားသည်။ ပရိနိဗ္ဗုတေ၊ မလ္လာနန်း၌ အောင်ခန်းနိဗ္ဗူ စံယူတော်မူပြီးသည်ရှိသော်။ ထေရော၊ ဘုရားညီတော် အရှင်အာနန္ဒာ မထေရ်သည်။ သကလဇမ္ဗုဒီပံ၊ အလုံးစုံသော ဇမ္ဗူဒိပ်ကျွန်းသို့။ ဝိစရိတွာ၊ ဒေသစာရီ လှည့်လည်တော်မူ၍။ သဗ္ဗဝိဟာရေသု၊ ကြီးငယ်အပေါင်း အလုံးစုံသော ကျောင်းတို့၌။ ဘိက္ခူနံ၊

ရဟန်းတို့အား။ အတ္တနော၊မိမိ၏။ သန္တကာနေဝ၊ဥစ္စာသာလျှင် ဖြစ်ကုန်သော။ ပတ္တစီဝရာနိ၊ သပိတ်သင်္ကန်းတို့ကို။ အဒါသိ ကိရ၊ ပေးလှူဖူးသတတ်။ဤကား အနက်။

နန်းတော်ကို မီးရှို့၍ သတ်ခြင်း

မာဂဏ္ဍီမိဖုရားသည်လည်း "အကြင်အမှုကို ငါသည် ပြု၏၊ ထိုပြုသော အမှုသည် ပြုတိုင်းမဖြစ်ဘဲ တပါးသော အခြင်းအရာဖြင့်သာလျှင် ဖြစ်လေတိသည်။ ဤယခုအခါ အသို့ပြုပါရမည်နည်း"ဟု ကြံဆင်ခြင်၍ ဤသို့သော အကြောင်းတစ်ခုသည် ရှိပေသည်ဟု ကြံဆင်ခြင်မိသောကြောင့် ဥတေနမင်းကြီးသည် ဥယျာဉ်ကစားခြင်းငှါ ထွက်သွားသောအခါ၌ ဘထွေး၏ အထံသို့ ဘထွေး သာမာဝတီ၏ ပြာသာဒ်သို့သွား၍ ပုဆိုးကြိုကျတို့ကို လည်းကောင်း ဆီတိုက်တို့ကိုလည်းကောင်း ဖွင့်စေ၍ အဝတ်တို့ကို ဆီအိုးတို့၌ ထည့်ဆွတ်ပြီးသည် ကာလ သည်တိုင်တို့ကို ရစ်ပတ်၍ သာမာဝတီ အမှူးရှိကုန်သော ထိုအလုံးစုံကုန်သော မိန်းမတို့ကို တပေါင်းတစည်း ပြုပြီးသော် တံခါးကို လုံစွာပိတ်ပြီးလျှင် အပ၌ ယန္တရားစက်ကိုပေး၍ ဆီမီးတိုင်တို့ဖြင့် နန်းအိမ်တော်၌ မီးညှိတိုက်ရှို့ပေးပြီးသည်ကာလ သက်ဆင်း၍ သွားပါလေဟု သတင်းစကားကို မှာကြားစေလွှတ် လိုက်၏။ ထိုဘထွေး ပုဏ္ဏားသည်လည်း ပြာသာဒ်သို့တက်၍ကြိုကျတို့ကိုဖွင့်စေပြီးလျှင် အဝတ်တို့ကိုဆီအိုးတို့၌ထည့်သွင်းဆီဖြင့် ဆွတ်ပြီးသော် သည်တိုင်တို့ကို ရစ်ပတ်ခြင်းငှါ အားထုတ်၏။

ထိုအခါ ပုဏ္ဏားကို သာမာဝတီ အမှူးရှိကုန်သော ငါးရာကုန်သော မိန်းမတို့သည် ဘထွေး ဤအမှုကား အဘယ်သို့သော အမှုပေနည်းဟု ဆိုကုန်လျက် ချဉ်းကပ်လာကုန်၏။ ချစ်သမီးတို့ မင်းကြီးသည် မြဲမြံခိုင်ခံ့စေခြင်းငှါ ဤသည်တိုင်တို့ကို ဆီလိမ်းကျံသော ပုဆိုးပိုင်းတို့ဖြင့် ရစ်ပတ်စေသည်၊ မင်းအိမ်နန်းတော်မည်သည်ကား ကောင်းသောအကြောင်းရေးနှင့် ယှဉ်သည်ကိုလည်းကောင်း မကောင်းသောအကြောင်းနှင့် ယှဉ်သည်ကိုလည်းကောင်း သိနိုင်ခဲ၏။ ချစ်သမီးတို့သည် ငါ၏အထံ၌ ဖြစ်ကြကုန်လော့ဟု စုရုံးပြောဆိုခေါ်ငင်ပြီးသောကာလ ထိုအလုံးစုံကုန်သော မိန်းမတို့ လာရောက်သောအခါ တိုက်ခန်း၌သွင်း၍ တံခါးတို့ကိုပိတ်ပြီးသော် အပ၌ ယန္တရားစက်ကိုပေး၍ အစမှစ၍သာလျှင် မီးကို တိုက်ညှိရှို့ပေးလျက် သက်ဆင်းခဲ့ပေ၏။

သာမာဝတီ၏ အဆုံးအမ

သာမာဝတီမိဖုရားသည် ထိုငါးရာကုန်သော မိန်းမတို့အား ရှင်မတို့ အစမထင်သော သံသရာ၌ ကျင်လည်ပြေးသွား မျောပါးနစ်မွန်း၍ လာခဲ့ရကုန်သော

ငါတို့အား ဤအတူသာလျှင် ပြင်းထန်စွာသော မီးလျှံဖြင့် လောင်ကျွမ်း၍ သေကြေပျက်စီးရသော ခန္ဓာကိုယ် အတ္တဘောတို့၏ အပိုင်းအခြားကို မြတ်စွာဘုရား ကိုယ်တော်မြတ်၏ သဗ္ဗညုတဉာဏ်တော်ဖြင့် သော်လည်းကောင်း ထုတ်ဖော်ပိုင်းခြား ရေတွက်ခြင်းငှါမလွယ် မမေ့မလျော့ မပေါ့သောသတိ တရားကို ရှေ့သွားဖြစ်စေကြစေကုန်လော့ဟု အဆုံးအမ ဩဝါဒကိုပေး၏။ ထိုမိန်းမတို့သည် နန်းအိမ်တော်ကို မီးလောင်မြိုက်စဉ်ပင်လျှင် ဝေဒနာပရိဂ္ဂဟ ကမ္မဋ္ဌာန်းကို နှလုံးသွင်းကုန်လျက် အချို့ကုန်သော မိန်းမတို့သည် သကဒါဂါမိ ဖိုလ်သို့ အချို့ကုန်သော မိန်းမတို့သည် အနာဂါမိဖိုလ်သို့ ရောက်ကုန်၏။

ထိုအခါ များစွာကုန်သော ရဟန်းတို့သည် ညချမ်းအခါ ဆွမ်းခံရွာမှ ဖဲကုန်သည်ရှိသော် အကြင်အရပ်၌ မြတ်စွာဘုရားသည် သီတင်းသုံး စံနေတော်မူ၏။ ထိုမြတ်စွာဘုရား စံတော်မူရာအရပ်သို့ ချဉ်းကပ်ပြီးသည်ကာလ မြတ်စွာ ဘုရားသခင်ကို ရှိသေမြတ်နိုး ရှိခိုးပြီးသော် တင့်အပ်လျောက်ပတ်သောအရပ်၌ ထိုင်နေကြကုန်၏။ တင့်အပ်လျောက်ပတ်သော အရပ်၌ ချဉ်းကပ်ထိုင်နေ ပြီးသော် ထိုရဟန်းတို့သည် မြတ်စွာဘုရား ကိုယ်တော်မြတ်ကို ဘုန်းတော် ကြီးတော်မူသော မြတ်စွာဘုရား ယခုအခါ ဥတေနမင်းကြီး၏ ဥယျာဉ်တော်သို့ ထွက်သွားစဉ် နန်းတော်တွင်း၌ မြတ်သောပြာသာဒ် နန်းအိမ်ကို မီးတိုက် အပ်သည်ဖြစ်၍ သာမာဝတီ အမှူးရှိကုန်သော ငါးရာကုန်သောမိန်းမတို့သည် စုတေ့သေလွန်ခြင်းကို ပြုကြကုန်၏။ အရှင်ဘုရား သာမာဝတီ အမှူးရှိကုန်သော ထိုငါးရာကုန်သော ဥပါသိကာမတို့အား အဘယ်သို့လားရာဂတိရှိပါကုန်သနည်း။ အဘယ်သို့သော တမလွန်ဘဝ ရှိပါကုန်သနည်းဟု ဤသို့သော စကားကို မေးလျှောက်ကုန်၏။]

ချစ်သားရဟန်းတို့ ဤငါးရာကုန်သော ဥပါသိကာမတို့တွင် သောတာပန် တို့သည်လည်း ပါရှိကုန်၏။ သကဒါဂါမ်တို့သည်လည်း ပါရှိကုန်၏။ အနာဂါမ် တို့သည်လည်း ပါရှိကုန်၏။ ချစ်သားရဟန်းတို့ ထိုအလုံးစုံကုန်သော ဥပါသိကာမ တို့သည် မဂ်ဖိုလ်ကို ရခြင်းအကျိုးကင်းသဖြင့် သေလွန်ခြင်းကို မပြုကြလေကုန် ဟု မိန့်တော်မူ၏။ ထိုအခါ၌ မြတ်စွာဘုရားသည် ဤသို့သောအကြောင်းကို သိမြင်တော်မူပြီး၍ . ထိုအခါ—

မောဟသမ္ဗန္ဓနော လောကော၊ ဘဗ္ဗရူပေဝ ဒိဿတိ။
ဥပဓိဗန္ဓနော ဗာလော၊ တမသာ ပရိဝါရိတော။
သဿတော ရိဝ ခါယတိ၊ ပဿတော နတ္ထိ ကိဉ္စနံ—

ဟူသော ဥဒါန်းကို ကျူးရင့်တော်မူ၏။

အနက်ကား။ ။ဘိက္ခဝေ၊ သံသရာဘေး လာမည့်ရေးကို မြော်တွေး ကြောက်တတ် ငါ့သားမြတ်တို့။ လောကေ၊ သတ္တလောကသည်။ မောဟ သမ္ဗန္ဓနော၊ တွေဝေမိုက်ဆ မောဟနှင့် စင်ယှဉ်ခြင်းရှိသည် ဖြစ်၍။ ဘဗ္ဗရူပေါဝ၊ ထိုက်သောသဘောကဲ့သို့။ ဝါ၊ သို့သာလျှင်။ ဒိဿတိ၊ ထင်၏။ ဥပဓိဗန္ဓနော၊ ကိလေသာတည်းဟူသော အနှောင်အဖွဲ့ဖြင့် နှောင်ဖွဲ့သော။ တမသာ၊ အဝိဇ္ဇာဟူသောမှောင်ဖြင့်။ ပရိဝါရိတော၊ ခြံရံအပ်သော။ ဗာလော၊ သူမိုက်သည်။ သဿတော ဝိယ၊ မြဲသောသဘောကဲ့သို့။ ခါယတိ၊ ထင်၏။ ပဿတော၊ မြဲသောသဘောရှိသော နိဗ္ဗာန်ကိုမြင်သော ပုဂ္ဂိုလ်အား။ ကိဉ္စနံ၊ တစ်စုံတစ်ခုမျှသော စိုးရိမ်ခြင်းသည်။ ဝါ၊ ကိလေသာဟူသော ကြောင့်ကြ စိုးရိမ်ခြင်းသည်။ နတ္ထိ၊ မရှိ။ ဤကားအနက်။

ဤသို့သောဥဒါန်းကို ကျူးရင့်တော်မူပြီး၍ ချစ်သားရဟန်းတို့ ဤသတ္တဝါတို့ မည်သည်ကား သံသရာဝဋ်၌ မလွတ်တာရှည် ကျင်လည် ပြေးသွားရကုန်သည် ရှိသော် မြဲသောကာလပတ်လုံး မမေ့မလျော့ကုန်သည် ဖြစ်၍ ကုသိုလ်ကောင်းမှု ကံကိုသာလျှင် စီမံအားထုတ် မပြုလုပ်ကြကုန် သတိမေ့လျော့ ပေါ့တန်သဖြင့် နေခြင်းရှိသည်ဖြစ်၍ ပါပညစ်ကျူ မကောင်းမှု အကုသိုလ်ကံကိုလည်း စီမံအားထုတ်ပြုလုပ်ကုန်၏။ ထိုကြောင့် သတ္တဝါတို့သည် သံသရာဝဋ်ဆင်းရဲ၌ အမြဲမပြတ် အထပ်ထပ် ကျင်လည် ပြေးသွားကုန်လျက် ချမ်းသာဆင်းရဲကိုလည်း အစဉ်မလွဲ အမြဲခံစားရကုန်၏ဟု တရားတော်ကို ဟောကြားတော်မူ၏။

ရာဇပရိယာယ်ဖြင့် စစ်မေးတော်မူခြင်း

ဥတေနမင်းကြီးသည် သာမာဝတီမိဖုရား၏ နန်းပြာသာဒ်ကို မီးလောင် ပေသတတ်ဟု ကြားသိရ၍ လျင်မြန်စွာသောအဟုန်ဖြင့် လာခဲ့ပါသော်လည်း မီးမလောင်ကျွမ်းမီ မှီခြင်းငှါ မစွမ်းနိုင်လေ။ လာရောက်ပြီးသည်ကာလ အိမ်နန်းပြာသာဒ်ကို မီးငြိမ်းစေ၍ ဖြစ်ပွားသော အားကြီးသော နှလုံးမသက် သာခြင်း ဒေါမနဿ ရှိသည်ဖြစ်၍ အမတ်အပေါင်း ခြံရံလျက် ထိုင်နေတော်မူ ပြီးလျှင် သာမာဝတီမိဖုရား၏ ဂုဏ်ကျေးဇူးတို့ကို အစဉ်အောက်မေ့လျက် ဤအမှုကို အဘယ်သူ ပြုပါလိမ့်မည်နည်းဟု ကြံဆင်ခြင်သည်ကာလ မချွတ် ကေန် မာဂဏ္ဍီသည် ပြုလေလိမ့်မည်ဟု သိပြီး၍ ခြိမ်းခြောက်၍ မေးအပ်သည် ရှိသော် မပြောဆိုဘဲ ရှိလတ္တံ့။ ဖြည်းဖြည်းသာသာ အကြောင်းတစ်စုံတစ်ရာဖြင့် မေးအံ့ဟုကြံ၍ အို အချင်းအမတ်အပေါင်းတို့ ဤမှရှေးအခါ၌ ငါသည် ထကြွလုံ့လ ဝီရိယ ဥဿာဟထားလျက် တွေးတောယုံမှား ရှိရှားကြောက် လန့် တုန်လှုပ်လျက်သာ နေရ၏။ သာမာဝတီသည် ငါ့မင်းမြတ်အား အမြဲ မပြတ် ဖျက်ဆီးအပ်သော အခွင့်ကိုသာ ရှာကြံဆည်းပူး၍ နေ၏။ ဤယခုအခါ မှာမူကား ငါ၏စိတ်သည် ငြိမ်းအေးခြင်း ဖြစ်ပေတော့အံ့။ ယခုအခါ ငါသည်

ချမ်းသာအေးမြသဖြင့် အိပ်ရခြင်း, နေရခြင်း, စားရခြင်းကိုရသည် ဖြစ်ပေတော့မည်ဟု မိန့်တော်မူ၏။ အမတ်အပေါင်းတို့က အရှင်မင်းမြတ် အဘယ်သူသည် ဤအမှုကို ပြုပါလိမ့်မည်နည်းဟု မေးလျှောက်ကုန်၏။ အို အမတ်အပေါင်းတို့ ငါ၏ ချစ်ခင်နှစ်သက် စုံမက်ခြင်းရှိသော၊ တစ်စုံတစ်ယောက်သော သူသည် ပြုအပ်သည် ဖြစ်ပေလတ္တံ့ဟု မိန့်ဆိုတော်မူသည်ကာလ မာဃလုလင်ဖိုဖုရားသည် အနီးအပါး၌ တည်နေလျက် ထိုသို့ ပြောဆိုသောစကားကို ကြားသည်ရှိသော် အရှင်မင်းမြတ် ဤအမှုကိုတပါးသောတစ်စုံတစ်ယောက်သောသူသည်အဘယ်မှာ ပြုခြင်းငှါ စွမ်းနိုင်ပါတုံအံ့နည်း။ ကျွန်တော်မသည် ပြုအပ်၏။ ကျွန်တော်မသည် ဘထွေးကို စေခိုင်း၍ ပြုစေအပ်၏ဟု တင်လျှောက်၏။

မာဃလုလင်အား ကြီးလေးသော ရာဇဒဏ်ပေးခြင်း

မင်းကြီးကလည်း ချစ်နှမ အသင်ကိုထား၍ တစ်ပါးတစ်ယောက်သော ငါ၌ ချစ်ခင်နှစ်သက် စုံမက်မြတ်နိုးသော သူမည်သည် မရှိ။ အသင်အား ငါသည် အလွန်ရှင်မျိုး ကြည်ညိုနှစ်သက်ခြင်း ရှိသည်ဖြစ်ပေ၏။ အသင်အား ငါသည် မြတ်သောဆုကို ပေးသနားတော်မူအံ့။ မိမိ၏ ဆွေမျိုးအပေါင်းကို ခေါ်စေလော့ဟု မိန့်တော်မူသည်ရှိသော် မာဃလုလင်ဖိုဖုရားက ဆွေမျိုးအပေါင်းတို့အား မင်းကြီးသည် ငါ့အား နှစ်သက်ကြည်ညိုခြင်း ရှိ၍ မြတ်သောဆုကို ပေးအပ်၏။ လျင်စွာ လာခဲ့ကြကုန်လောဟု သတင်းစကားကို မှာထားစေလွှတ်၏။ မင်းကြီးသည် လာတိုင်းလာတိုင်းကုန်သော သူတို့အား ကြီးစွာသော ပူဇော်သက္ကာကို ပြုပေ၏။ ထိုသို့ပြုသည်ကို မြင်ကြသောကြောင့် မာဃလုလင်ဖိုဖုရား၏ ဆွေမျိုးမတော်သော သူတို့သည်လည်း တံစိုးလက်ဆောင်ကို ပေး၍ ငါတို့သည် မာဃလုလင်ဖိုဖုရား၏ ဆွေမျိုးတို့တည်းဟူ၍ လာကြကုန်၏။ ဥတေနမင်းကြီးသည် ထိုအလုံးစုံကုန်သော သူတို့ကို ဖမ်းယူစေ၍ မင်းရင်ပြင်၌ ချက်အတိုင်းအရှည် ပမာဏရှိသော တွင်းတို့ကို တူးစေပြီးသည်ကာလ ထိုအလုံးစုံကုန်သော သူတို့ကို တွင်းထဲသို့ သက်ဆင်းနေစေပြီးလျှင် မြေမှုန့်တို့ဖြင့်ဖို့၍ အထက်၌ ကောက်ရိုးကို ကြဲစေပြီးသော် မီးဖြင့်တိုက်စေ၏။ အရေစုတ်ပြတ်သော ကာလ၌ သံထွန်သွားဖြင့် ထွန်စေ၍ ဒုံးပိုင်းပိုင်းအမျှင်မျှင်ကို ပြုစေ၏။ မာဃလုလင်၏ ကိုယ်မှလည်း ထက်စွာသောဓားဖြင့် ထူထဲထူထဲ ကုန်သော နေရာတို့၌ အသားကို လှီးခွါယူပြီးလျှင် အိုးကင်းကို ခုံလောက်ထက်သို့တင်၍ မုန့်ကဲ့သို့ ချက်ကြော်ပြီးသော် ထိုမာဃလုလင်ကိုပင် စားစေ၏။

ရဟန်းတို့က မေးလျှောက်ခြင်း

တရားသဘင်၌ ရဟန်းတို့သည် ငါ့ရှင်တို့ ဤသို့ သဘောရှိသော သဒ္ဓါတရားဖြင့် ကြည်ညိုခြင်းရှိလှစွာသော ဥပါသိကာမအား ဤသို့သဘောရှိသော်

သေခြင်းသည် မလျော်ကပ်တ် မသင့်လျော်လေစွတကားဟု စကားကို ဖြစ်စေကြကုန်၏။ မြတ်စွာဘုရားသခင်သည် အစည်းအဝေးခွင်သို့ ကြွဝင်တော်မူလာ၍ ချစ်သားရဟန်းတို့ ယခု ငါဘုရား ကြွတော်မူဆဲအခါ၌ အဘယ်သို့သော စကားဖြင့် စည်းဝေးနေထိုင်ကြကုန်သနည်းဟု မေးတော်မူ၍ ဤအမည်ရှိသော စကားပါဟု လျှောက်ကြားသည်ရှိသော် ချစ်သားရဟန်းတို့ သာမာဝတီအမှူး ရှိကုန်သော ထိုဥပါသိကာမ ငါးရာတို့အား ဤဘဝခန္ဓာကိုယ် အတ္တဘော၌ သာလျှင် မသင့်လျော်မလျော်ကပ်တ်သော သေခြင်းသို့ ရောက်ရလေသည်၊ ရှေးအခါဘဝ၌ ထိုဥပါသိကာမတို့သည် ပြုအပ်သောကံအား သင့်လျော် လျော်ကပ်တ်သော သေခြင်းကို ရကုန်ပြီဟု မိန့်တော်မူလျှင် ဘုန်းတော် ကြီးတော်မူသော မြတ်စွာဘုရား ငါးရာကုန်သော ထိုဥပါသိကာမတို့သည် ရှေး၌ ဖြစ်အပ်သော ကံသည်ကား အဘယ်သို့နည်း။ တပည့်တော် တို့အား ထိုအကြောင်းကို ဟောကြားတော်မူပါကုန်လော့ဟု လျှောက်ထားသည်ကာလ ထိုရဟန်းတို့သည် လျှောက်ထားတောင်းပန်အပ်သည်ဖြစ်၍ အတိတ်ကို ဆောင်တော်မူ၏။

ရှေးက မကောင်းမှု

ရှေးလွန်လေပြီးသောအခါ ဗာရာဏသီပြည်၌ ဗြဟ္မဒတ္တမင်းကြီးသည် မင်းအဖြစ်ကို ပြုသည်ရှိသော် မင်းကြီး၏နန်းတော်၌ အမြဲမပြတ် ရှစ်ပါးကုန်သော ပစ္စေကဗုဒ္ဓါအရှင်မြတ်တို့သည် ဆွမ်းဘုဉ်းပေးတော်မူကြကုန်၏။ ငါးရာကုန်သော နန်းတွင်းသူ မိန်းမတို့သည် ထိုပစ္စေကဗုဒ္ဓါ အရှင်မြတ်တို့ကို လုပ်ကျွေးပြုစုကုန်၏။ ထိုရှစ်ပါးကုန်သော ပစ္စေကဗုဒ္ဓါတို့တွင် ခုနစ်ပါးကုန်သော ပစ္စေကဗုဒ္ဓါတို့သည် ဟိမဝန္တာသို့ ကြွတော်မူကြကုန်၏။ တစ်ပါးသော ပစ္စေကဗုဒ္ဓါသည် မြစ်၏ ကမ်းနားဝယ် မြက်ချုံတစ်ခုရှိ၏။ ထိုမြက်ချုံအတွင်း၌ နိရောဓသမာပတ်ကို ဝင်စား၍ သီတင်းသုံးနေတော်မူ၏။ ထိုနောက် တစ်နေ့သောအခါ၌ မင်းကြီးသည် ပစ္စေကဗုဒ္ဓါအရှင်မြတ်တို့ ကြွသွားကုန်သည် ရှိသော် ထိုငါးရာကုန်သော နန်းတွင်းသူ မိန်းမတို့ကိုယူ၍ ရေကစားခြင်းကို ကစားခြင်းငှါ မြစ်သို့ ထွက်လေ၏။ ထိုအခါ ငါးရာကုန်သော မိန်းမတို့သည် နေ့အဖို့ကို ရေ၌ကစား၍ ရေမှတက်ပြီးသော် ချမ်းအေးခြင်းဖြင့် ပြင်းစွာ နှိပ်စက်အပ်သည်ဖြစ်၍ မီးကို လှုံခြင်းငှါ အလိုရှိသည်ဖြစ်သောကြောင့် ငါတို့အား မီးပြုရာအရပ်ကို ကြည့်ရှုကြကုန်လော့ဟု ပြောဆို၍ ထိုမှဤမှ လှည့်လည်ကုန်သည်ရှိသော် အရှင်ပစ္စေကဗုဒ္ဓါ နိရောဓသမာပတ်ကို ဝင်စားတော်မူရာဖြစ်သော ထိုမြက်ချုံကို မြင်၍ မြက်အစု တည်းဟူသော အမှတ်သညာဖြင့် ဝန်းရံ၍ တည်နေပြီးသည်ကာလ မီးဖြင့် တိုက်ပေးကြကုန်၏။ မြက်တို့ မီးလောင်၍ ကျကုန်သည်ရှိသော် ပစ္စေကဗုဒ္ဓါ အရှင်မြတ်ကိုမြင်၍ "ငါတို့အား ပျက်စီးခြင်းဖြစ်လေကုန်ပြီ။ မင်းကြီး

ကိုးကွယ်တော်မူသော အရှင်ပစ္စေကဗုဒ္ဓါကို မီးလောင်ချေပြီ၊ မင်းကြီးသည် သိတော်မူသည်ရှိသော် ငါတို့အား ဖျက်ဆီးပေလတ္တံ့၊ ထိုပစ္စေကဗုဒ္ဓါကို ကောင်းစွာ လောင်ကျွမ်းအောင် ပြုကြကုန်အံ့”ဟု အလုံးစုံကုန်သော မိန်းမ တို့သည် ထိုမှဤမှ ထင်းသစ်တို့ကိုဆောင်၍ ပစ္စေကဗုဒ္ဓါ အရှင်၏အထက်၌ စုပုံ ကြပြီးလျှင် ကြီးစွာသော ထင်းပုံအစုကြီးသည် ဖြစ်လေ၏။ ထိုထင်းပုံကြီးကို မီးတိုက်၍ “ဤယခုအခါ၌ မှာမူကား အကြွင်းမရှိ လောင်ပေတော့”ဟု ဖွဲ့သွားကြကုန်၏။

ထို မိန်းမတို့သည် ရှေးဦးစွာ စိတ်စေတနာ မရှိသည်သာလျှင် ဖြစ်သော ကြောင့် ကမ္မပထ မမြောက်၍ ကံဖြင့် မဖွဲ့အပ်ကုန်။ ကံသို့မရောက်ကုန်။ ယခုတစ်ခါ နောက်အကြိမ်မှာကား စေတနာ ရှိသောကြောင့် ကံဖြင့် ဖွဲ့သော ပြစ်မှားခြင်းသို့ ရောက်ကုန်၏။ ပစ္စေကဗုဒ္ဓါကိုကား သမာပတ်၏ အတွင်း၌ လှည်းတစ်ထောင်မျှလောက်ကုန်သော ထင်းတို့ကိုယူ၍ မီးဖြင့် တိုက်ရှို့လေငြားသော်လည်း ပူသောအငွေ့ကိုမျှလည်း ယူခြင်းငှါ မစွမ်းနိုင်။ ထိုကြောင့် ထိုပစ္စေက ဗုဒ္ဓါ အရှင်မြတ်သည် ခုနစ်ရက်သောနေ့၌ ထတော် မူပြီးသောအခါ အလိုရှိတော်မူတိုင်း ချမ်းသာရာ အရပ်သို့ ကြွသွားတော် မူ၏။ ငါးရာကုန်သော မိန်းမတို့သည်လည်း ထိုကံကို ပြုအပ်သည် အဖြစ် ကြောင့် များစွာကုန်သော အနှစ်အသိန်းတို့ ကာလပတ်လုံး ငရဲ၌ကျက်ရပြီး၍ ထိုကံအကျိုးအကြွင်း၏ အစွမ်းဖြင့်သာလျှင် ဘဝတစ်ရာတို့ပတ်လုံး ဤနည်းဖြင့် သာလျှင် နေအိမ်ကိုမီးသင့်လောင်သည်ရှိသော် မိမိတို့ပါ ကျွမ်းလောင်ရကုန်၏။

ခုဇ္ဇုတ္တရာ၏ ရှေးအကြောင်း

ချစ်သားရဟန်းများတို့ ဤသည်လျှင် သာမာဝတီမိဖုရားအမှူးရှိကုန်သော ထိုငါးရာကုန်သော ဥပါသိကာမတို့၏ ရှေး၌ပြုအပ်သော မကောင်းမှုကံတည်းဟု ဤသို့ မိန့်တော်မူသည်ရှိသော် ရဟန်းတို့သည် မြတ်စွာဘုရားသခင်ကို ဘုန်း တော် ကြီးမြတ်တော်မူလှသော မြတ်စွာဘုရား ခုဇ္ဇုတ္တရာသည်ကား အဘယ်သို့ သော ကံကြောင့် ကုန်းသည်ဖြစ်ပါလိမ့်မည်နည်း။ အဘယ်သို့သော ကောင်းမှု ကံကြောင့် ပညာကြီးသည် ဖြစ်ပါလိမ့်မည်နည်း။ အဘယ်သို့သော ကောင်းမှု ကံကြောင့် သောတာပတ္တိဖိုလ်ကို ရပါလိမ့်မည်နည်း။ အဘယ်ကြောင့် သူတစ်ပါး တို့အစေအပါး ဖြစ်ရလိမ့်မည်နည်းဟု မေးလျှောက်ကုန်သည်ရှိသော် ချစ်သား ရဟန်းတို့ ထိုဗြဟ္မဒတ္တမင်းသည်ပင် ဗာရာဏသီပြည်၌ မင်းပြုတော်မူစဉ် ကာလက ထိုရှစ်ပါးကုန်သာလျှင် ဖြစ်ကုန်သော ပစ္စေကဗုဒ္ဓါ အရှင်မြတ်တို့တွင် တစ်ပါး သော ပစ္စေကဗုဒ္ဓါသည် အနည်းငယ်ကုန်းသော သဘောရှိ၏။ ထိုအခါ တစ်ယောက်သော အလုပ်အကျွေးမိန်းမသည် ကမ္ဗလာကိုရုံ၍ ရွှေခွက်ငယ်ကို

လက်စွဲပြီးလျှင် ဂါတို့၏ပစ္စေကဗုဒ္ဓါသည်ကား ဤသို့ ဤသို့ လှည့်လည်ဘိသည်ဟု ကုန်းသောအဖြစ်ကိုပြု၍ ထိုပစ္စေကဗုဒ္ဓါ၏ လှည့်လည်ကြွသွားတော်မူသော အခြင်းအရာ ပြက်ရယ်ပြု၍ ပြပေ၏။ ထိုကံ၏အကျိုးဆက်ဖြင့် ကုန်းသောသူ၏ အဖြစ်သည် ဖြစ်လေ၏။

ထိုပစ္စေကဗုဒ္ဓါတို့ကို ရှေးဦးစွာသောနေ့ဝယ် မင်းအိမ်နန်းတော်၌ ထိုင်နေ သီတင်းသုံးစေတော်မူ၍ သပိတ်ကိုယူစေပြီးလျှင် နို့ဃနာဆွမ်းဖြင့် ပြည့်စေ၍ ပေးလှူ၏။ ပူလှစွာသော နို့ဃနာဆွမ်း၏ ပြည့်ကာမျှ၌သာလျှင် ပစ္စေကဗုဒ္ဓါ အရှင်မြတ်တို့သည် လဲလှယ်လဲလှယ်၍သာလျှင် ကိုင်ယူကုန်၏၊ ပစ္စေကဗုဒ္ဓါ၏ အတုအပကိုပြသော ထိုမိန်းမသည် ထိုသို့သောအခြင်းအရာဖြင့် ပြုတော်မူကြကုန်သည်တို့ကို မြင်၍ မိမိ၏ဥစ္စာဖြစ်ကုန်သော ရှစ်ခုကုန်သော ဆင်စွယ်လက်ကောက်တို့ကို ပေးလှူ၍ ဤလက်ကောက်ထက်၌ တင်ထား၍ ကိုင်ယူတော်မူပါကုန်လော ဟု လျှောက်ထား၏။ အရှင်ပစ္စေကဗုဒ္ဓါတို့သည် ထိုသို့ ဆိုတိုင်းသော အခြင်းအရာကိုပြု၍ ထိုဥပါသိကာမကို ကြည့်ရှုသည်ကာလ ဘုန်းတော် အလွန်ကြီးမြတ်တော်မူလှပေသော အရှင်မြတ်တို့ တပည့်တော်မတို့အား ဤဝတ္ထုတို့ဖြင့် အလိုမရှိပါပြီ၊ အရှင်မြတ်တို့အားသာလျှင် ဤဝတ္ထုတို့ကို စွန့်လှူအပ်ပါသည်၊ ထိုဝတ္ထုတို့ကို ယူဆောင်၍ ကြွတော်မူကြပါကုန်လော့ဟု လျှောက်ထား၏။ ထိုပစ္စေကဗုဒ္ဓါ အရှင်မြတ်တို့သည် နန္ဒမူလတောင်ဝှမ်းသို့ယူ၍ ကြွတော်မူကြလေကုန်၏၊ ထို ဥပါသိကာမသည် လှူဒါန်းအပ်ကုန်သော သပိတ်ခြေ ဆင်စွယ်လက်ကောက်တို့သည် ယနေ့ထက်ထိ အနှောက်အယှက်အပျက်အစီးမရှိဘဲ နန္ဒမူလတောင်ဝှမ်း၌ အသင်အရှားရှိကုန်၏။

ထိုကြောင့် ငင်းအဋ္ဌကထာ၌—

အဇ္ဇာတနာပိ တာနိ ဝလယာနိ အရောဂါနေဝ—

ဟု မိန့်၏။

အနက်ကား။ ။အဇ္ဇာတနာပိ၊ ယနေ့တိုင်အောင်လည်း။ တာနိ ဝလယာနိ၊ ထိုဆင်စွယ်လက်ကောက် သပိတ်ခြေတို့သည်။ အရောဂါနေဝ၊ မနှောက်မယှက် မပျက်စီးကုန်မူ၍သာလျှင်။ သန္တိ၊ ထင်ထင်ရှားရှားတည်ရှိကုန်၏။ ဤကား အနက်။

ရဟန္တာထေရီမကို စေခိုင်းမှုအဖြစ်

ခုဇ္ဇုတ္တရာသည် ထိုသပိတ်ခြေလှူရသော ကံ၏အကျိုးဆက်ဖြင့် ယခုဒေသ၌ ပိဋကတ်သုံးပုံကိုဆောင်သော ကြီးသော ပညာရှိသော သူ၏အဖြစ်သည် ဖြစ်

လေ၏။ ပစ္စေကဗုဒ္ဓါတို့အား လုပ်ကျွေးပြုစုသော အကျိုးဆက်ဖြင့် သောတာပတ္တိဖိုလ်သို့ ရောက်လေ၏။ ချစ်သားရဟန်းတို့ ဤသည်လျှင် ထို နဇ္ဇုတ္တရာ၏ တစ်ဆူသောဘုရား၏အကြား၌ ပြုအပ်သောကံပေတည်း။

ကဿပ မြတ်ဘုရား၏ လက်ထက်၌ကား ဗာရာဏသီ ပြည်၌ တစ်ယောက်သော သူဌေးသမီးသည် ညချမ်း သောအခါ ကြေးမုံပြင်ကို ယူ၍ မိမိကိုယ်ကို တန်ဆာဆင်လျက် နေ၏။ ထိုအခါ သူဌေးသမီးအား ချစ်ကျွမ်းဝင်သော တစ်ပါးသော ရဟန္တာမိန်းမသည် ထိုသူဌေးသမီးကို ရှုမြင်ခြင်းငှါ သွားလေ၏။ ထိုစကား မှန်၏။ ကုန်ပြီးသော အာသဝေါတရား ရှိကုန်သော ရဟန္တာ မိန်းမတို့သည်လည်း ညချမ်းသောအခါ၌ အလုပ်အကျွေး ဖြစ်ကုန်သော အမျိုးတို့ကို ရှုမြင်ခြင်းငှါ အလိုရှိကုန်၏။

ထို့ကြောင့် ရှင်းဂါထာ၌—

ဘိက္ခုနိယော ဟိ ခီဏာသဝါပိ သာယန္ဟသမယေ ဥပဋ္ဌာကကုလာနိ ဒဋ္ဌုကာမာ ဟောန္တိ—

ဟု မိန့်တော်မူ၏။

အနက်ကား။ ။ဟိ-တဒေဝသစ္စံ၊ ထိုစကား မှန်၏။ ခီဏာသဝါ၊ ကုန်ပြီးသော အာသဝေါ ရှိကုန်သော။ ဘိက္ခုနိယောပိ၊ ရဟန္တာမိန်းမတို့သည်လည်း။ သာယန္ဟသမယေ၊ ညချမ်းအခါ၌။ ဥပဋ္ဌာကကုလာနိ၊ အလုပ်အကျွေး ဒါယကာတို့ကို။ ဒဋ္ဌုကာမာ၊ ဖူးမြင်စေလိုကုန်သည်။ ဟောန္တိ၊ ဖြစ်ကုန်၏။ ဤကားအနက်။

ထိုခဏ၌ သူဌေးသမီး၏အထံ၌ ခိုင်းစေအပ်သော အမှုဆောင်ရှက်သော သူသည် တစ်စုံတစ်ယောက်မျှ မရှိ။ ထိုသူဌေးသမီးက အရှင်မ အရှင်မအား ရှိသေမြတ်နိုး ရှိခိုးပါ၏။ ရှေးဦးစွာ တပည့်တော်မ၏ ထိုတန်းဆာပခြုပ်ကို ယူ၍ သနားတော်မူပါကုန်ဦးဟု ဆိုလျှင် မထေရ်က ကြံဆင်ခြင်သည်မှာ "အကယ်၍ ငါသည် ဤတန်ဆာထုပ် ပခြုပ်ကိုယူ၍ မပေးသည်ဖြစ်ခဲ့အံ့၊ ငါ၌ ရန်ငြိုးဖွဲ့၍ ငရဲ၌ ဖြစ်လတ္တံ့။ အကယ်၍ ငါသည် ယူပေးသည်ဖြစ်ခဲ့အံ့၊ သူတပါး၏ အစေအပါးကို ခံရသော အမှုလုပ်ကျွန်၏အဖြစ်ဖြင့် ဖြစ်ပေလတ္တံ့။ ငရဲ၌ ပူလောင်ပြင်းပြ ဆင်းရဲဒုက္ခကို ခံရသောထက် သူတပါး၏ အစေအပါး ကျွန်အမှုလုပ် ဖြစ်ရသည်ကား မြတ်သေး၏"ဟု ကြံဆင်ခြင်တော်မူ၍ ထိုရဟန္တာမသည် သူဌေးသမီးအား အစဉ်သနားသည်ကို အစွဲပြု၍ သဏ္ဌာထည့်ရာဖြစ်သော ပခြုပ်ကိုယူ၍ သူဌေးသမီးအား ပေးလိုက်၏။ ထိုကံ၏ အကျိုးဆက်ဖြင့် သူတပါးတို့၏ အစေအပါးကိုခံရသော ကျွန်အမှုလုပ် ဖြစ်လေသည်ဟု ဟောကြားတော်မူ၏။

သောတာပန်စသည် တည်ခြင်း

တဖန် တနေ့သော အခါ၌ ရဟန်းတို့သည် တရားသဘင်ဝယ် ငါရှင်တို့ သာမာဝတီ အမှူးရှိကုန်သော ငါးရာကုန်သော မိန်းမတို့သည် အိမ်နန်းတော်၌ မီးဖြင့် လောင်ကျွမ်းကုန်သည်။ မာဂဏ္ဍီ၏ ဆွေမျိုးတို့ကို ဒံထက်၌ ကောက်ရိုး မီးကိုတိုက်ရှို့၍ သံထွန်သွားတို့ဖြင့် တိုက်ခွဲဖျက်ဆီးအပ်ကုန်လျက် မာဂဏ္ဍီအား ကျိုက်ကျိုက်ဆူသော ဆီပူဖြင့် ကျက်အပ်ကုန်၏။ ဤသို့ သေလွန်ပျက်စီးကြသောအရာ၌ အဘယ်သူတို့သည် အသက်ရှည်သည် မည်ပါကုန်လိမ့်မည်နည်း၊ အဘယ်သူတို့သည် သေသည် မည်ပါကုန်လိမ့်မည်နည်းဟူသော စကားကို ဖြစ်စေကြစေကုန်၏။ မြတ်စွာဘုရား ကိုယ်တော်မြတ်သည် ကြွလာတော်မူ၍ ချစ်သား ရဟန်းတို့၊ ငါဘုရား ကြွတော်မူလာသော ယခုအခါ၌ အဘယ်သို့သော စကားကို ပြောကြားစည်းဝေး ထိုင်နေကုန်ဘိသနည်းဟု မေးတော်မူ၍ ဤအမည်ရှိသော စကားပါဟု လျှောက်ကြားသည်ရှိသော် ချစ်သားရဟန်းတို့၊ အမှာ်မသင် အကြင်အလုံးစုံကုန်သော သတ္တဝါတို့သည် မေ့လျော့ကုန်၏။ ထို မေ့လျော့ကုန်သော သတ္တဝါတို့သည် အနှစ်တစ်ရာပင် အသက်ရှည်လေငြားသော်လည်း သေသည် မည်ကုန်သည်သာလျှင်တည်း။ အကြင်သူတို့သည်ကား မမေ့ လျော့ကုန်။ ထိုမမေ့လျော့ကုန်သော သူတို့လည်း သေလွန်ကုန်သော်လည်း အသက်ရှည်သည် မည်ကုန်သည်သာလျှင်တည်း။ ထို့ကြောင့် မာဂဏ္ဍီသည် အသက်ရှည်၍ပင် နေငြားသော်လည်း သေသည် မည်သည်သာလျှင်တည်း။ သာမာဝတီအမှူးရှိကုန်သော ငါးရာကုန်သော မိန်းမတို့သည်ကား သေလွန်ကုန်ငြားသော်လည်း အသက်ရှည်သည် မည်ကုန်သည်သာလျှင်တည်း။ ချစ်သား ရဟန်းတို့ မမေ့မလျော့ကုန်သော သူတို့သည် မသေသည် မည်ကုန်သည်သာလျှင် တည်းဟု မိန့်တော်မူပြီး၍—

> အပ္ပမာဒေါ အမတံ ပဒံ၊ ပမာဒေါ မစ္စုနော ပဒံ။
> အပ္ပမတ္တာ န မီယန္တိ၊ ယေ ပမတ္တာ ယထာ မတာ။
>
> ဧဝံ ဝိသေသတော ဉတွာ၊ အပ္ပမာဒမှိ ပဏ္ဍိတာ။
> အပ္ပမာဒေ ပမောဒန္တိ၊ အရိယာနံ ဂေါစရေ ရတာ။
>
> တေ ဈာယိနော သာတတိကာ၊ နိစ္စံ ဒဠှပရက္ကမာ။
> ဖုသန္တိ ဓီရာ နိဗ္ဗာနံ၊ ယောဂက္ခေမံ အနုတ္တရံ—

ဟူသော ဂါထာတို့ကို ဟောကြားတော်မူ၏။

ထိုဒေသနာ ဂါထာပါဌ်တို့၏ အဆုံး၌ များစွာကုန်သော သူတို့သည် သောတာပန် အစရှိသည် ဖြစ်ကုန်၏။

ဂါထာတို့၏အနက်ကား။ ။အပ္ပမာဒေါ၊ သတိမပေါ့ မမေ့လျော့ခြင်းသည်။ အမတံ ပဒံ၊ သေခြင်း ကင်းသော နိဗ္ဗာန်ကို ရခြင်းအကြောင်းသည်။ ဟောတိ၊ ဖြစ်၏။ ပမာဒေါ၊ သတိလွတ်ကင်း မေ့လျော့ခြင်းသည်။ မစ္စုနော ပဒံ၊ မရှိဆုံးဆ ဒုက္ခပူပန် အဖန်တလဲလဲ သေရခြင်း၏ အကြောင်းသည်။ ဟောတိ၊ ၏။ အပ္ပမတ္တာ၊ မမေ့မလျော့ကုန်သော သူတို့သည်။ န မီယန္တိ၊ သေသည် မမည်ကုန်။ ယေ၊ အကြင်သူတို့သည်။ ပမတ္တာ၊ မေ့လျော့ကုန်၏။ တေ၊ ထိုမေ့လျော့ကုန်သော သူတို့သည်။ မတာ ယထာ၊ သေသောသူကဲ့သို့တည်း။ ဝါ၊ တနည်းကား။ ယေ၊ အကြင် သူတို့သည်။ ပမတ္တာ၊ မေ့လျော့ကုန်၏။ တေ၊ ထိုမေ့လျော့ကုန်သော သူတို့သည်။ မတာ ယထာ၊ သေကုန်သကဲ့သို့။ အပ္ပမတ္တာ၊ မမေ့မလျော့ ကုန်သော သူတို့သည်။ န မီယန္တိ၊ မသေကုန်။

အပ္ပမာဒမှိ၊ မမေ့မလျော့ခြင်း၌။ ဌိတာ၊ တည်ကုန်သော။ ပဏ္ဍိတာ၊ ကြောင်းကျိုးမြင်သိ ပညာရှိတို့သည်။ ဧတံ၊ ဤသို့။ ဝိသေသတော၊ အထူး အားဖြင့်။ ဉတွာ၊ ကောင်းစွာ သိမြင်၍။ အပ္ပမာဒေ၊ မမေ့မလျော့ခြင်း၌။ ပမောဒန္တိ၊ နှစ်သက်ချီးမွမ်း ဝမ်းမြောက်ကုန်၏။ တေ၊ ကြောင်းကျိုးမြင်သိ ထိုပညာရှိတို့သည်။ အရိယာနံ၊ အရိယာ သူတော်ကောင်းတို့၏။ ဂေါစရေ၊ ကျက်စားရာ ဖြစ်သော သတိပဋ္ဌာန် အစရှိသော ဗောဓိပက္ခိယ တရား၌။ ရတာ၊ နှလုံးရွှင်ပျော် မွေ့လျော်ကုန်သည်။ ဟောန္တိ၊ ကုန်၏။ ဝါ၊ အပ္ပမာဒမှိ၊ မမေ့မလျော့ခြင်း၌။ ဧဝံ ဝိသေသတော- ဧဝံ ဝိသေသံ၊ ဤသို့ သေခြင်းကင်းပ နိဗ္ဗာနကို ရကြောင်းဖြစ်သော အထူးကို။ ဉတွာ၊ သိကုန်၍။ ပဏ္ဍိတာ၊ ကြောင်းကျိုးမြင်သိ ပညာရှိတို့သည်။ အရိယာနံ၊ အရိယာသူတော်ကောင်း တို့၏။ ဂေါစရေ၊ ကျက်စားရာဖြစ်သော။ အပ္ပမာဒေ၊ မမေ့မလျော့ခြင်း၌။ ရတာ၊ နှလုံးရွှင်ပျော် မွေ့လျော်ကုန်သည်ဖြစ်၍။ ပမောဒန္တိ၊ နှစ်သက်ချီးမွမ်း ဝမ်းမြောက်ကုန်၏။

တေ ဓီရာ၊ မြဲမြံခိုင်ကြံ့ တည်တံ့သမာ ထိုပညာရှိတို့သည်။ ဈာယိနော၊ သမာပတ် ရှစ်ပါးတည်းဟူသော အာရမ္မဏူပနိဇ္ဈာယနစျာန်, ဝိပဿနာ မဂ်ဖိုလ်တည်းဟူသော လက္ခဏူပနိဇ္ဈာယနစျာန် ရှိကုန်သည်ဖြစ်၍။ သာတတိ-ကာ၊ မပြတ်မလပ် ဖြစ်စေအပ်သော လုံ့လရှိကုန်သည်ဖြစ်၍။ နိစ္စံ၊ အမြဲ။ ဒဠှ-ပရက္ကမာ၊ ပြင်းစွာ အားထုတ်ကုန်သည်ဖြစ်၍။ ယောဂက္ခေမံ၊ ယောဂလေးထွေ ပယ်ချေကုန်သိမ်း ငြိမ်းရာဖြစ်သော၊ အနုတ္တရံ၊ မိမိထက် လွန်မြတ်သော တရားမရှိသော။ နိဗ္ဗာနံ ၊မီးဆယ့်တစ်တန် အေးငြိမ်းမှန်သည်နိဗ္ဗာန်ပြည်မြတ်သို့။ ဖုသန္တိ၊ ရောက်လေကုန်၏။ ဤကား အနက်။

ဓမ္မပဒအပ္ပမာဒဝဂ်၌ ရှေးဦးစွာသော သာမာဝတီ, မာဂဏ္ဍီတို့၏ ဝတ္ထုအစဉ်ကား ဤတွင်ရွေ့ပြီး၏။

၂။ ကုမ္ဘဃောသကသူဌေးသားဝတ္ထု

ဥဋ္ဌာနဝတော- အစရှိသော ဤဓမ္မဒေသနာ ပါဌ်ဂါထာတို့ကို နတ်လူတို့ ဆရာ မြတ်စွာဘုရားရှင်သည် ဝေဠုဝန်ကျောင်းတော်၌ သီတင်းသုံးတော်မူစဉ် ရာဇဂြိုဟ် ...

ဆရာ ဖြုဟ္မာတို့မကိုဋ် သုံးတိုက်လုံးဘဝဂ္ဂဂူ ဖြစ်တော်မူသော သဃမ္ဘူမြတ်ဖျား ဘုရားကိုယ်တော်မြတ်သည် ဝါညိုရိပ်မြုံ ယှက်သန်းစုံသော ဝေဠုဝန်ရွှေဘုံ၌ လေးစုံသောဃာပထဖြင့် မျှတကျိန်းလျောင်း ကိန်းကောင်း စံပယ်တော်မူလျက် ကုမ္ဘဃောသက သူဌေးသားကို အကြောင်းပြုသောအားဖြင့် ဟောကြားတော်မူပေ၏။

အကြောင်းအတ္ထုပ္ပတ္တိ စကားအစဉ်ကား ဤသို့တည်း

ငါးသွယ်ပဗ္ဗတ ရံခမဂဓိုရ် ရာဇဂြိုဟ်ပြည်ကြီး၌ ပစ္စည်းဥစ္စာ များစွာကြွယ်ဝပေါများလှသော သူဌေးကြီးတစ်ဦးသည် ရှိ၏။ ထိုရာဇဂြိုဟ် သူဌေးကြီးအိမ်၌ အဟိဝါတမည်သော ယင်နာသည် ဖြစ်၏။ ထိုယင်နာသည် ဖြစ်ပွါးသည်ရှိသော် ယင် မှက်ကို အစပြု၍ နွားတိုင်အောင် တိရစ္ဆာန်တို့သည် ရှေးဦးစွာ သေကုန်၏။ ထိုနောက် ကျွန်အမှုလုပ်သူတို့သည် သေကုန်၏။ အလုံးစုံတို့၏ နောက်မှ အိမ်ရှင်တို့သည် သေကုန်၏။ ထိုကြောင့် ယင်အနာ ရောဂါသည် အလုံးစုံတို့၏နောက် သူဌေးကြီးကို လည်းကောင်း၊ သူဌေး၏ မယားကို လည်းကောင်း ယူလေ၏။ ထိုသူဌေး လင်မယားတို့သည် ရောဂါဖြင့် တွေ့ထိကုန်သည် ဖြစ်၍ မိမိတို့အထံ၌ တည်သော သားငယ်ကို တစိမ့်စိမ့် ကြည့်ရှုပြီးလျှင် မျက်ရည် ယိုပြည့်ရှိသော မျက်စိတို့ဖြင့် သားငယ်ကို ချစ်သား ဤသို့သော ရောဂါသည် ဖြစ်ပွါးသည်ရှိသော် နံရံကိုခွဲဖေါက်၍ အကြင်အမှတ် မရှိသောသူတို့သည် ပြေးထွက်ကုန်၏။ ထိုသူတို့သည် အသက်ကို ရကုန်၏။ အမောင်ချစ်သားသည် ငါတို့အားသနားငဲ့ညှာတွယ်တာတည့်တည့်ပြန်မကြည့်ဘဲ ပြေးလွှဲရှောင်ထွက် အသက်ချမ်းသာမှ တဖန် ပြန်လာပြီးသည်ကာလ ငါတို့သည် ဤမည်သောအရပ်၌ ကုဋေလေးဆယ်မျှလောက် ပမာဏရှိကုန်သော ပစ္စည်းဥစ္စာတို့ကို သိုမှီးမြှုပ်နှံ၍ ထားအပ်ကုန်၏။ ထိုဥစ္စာကို ထုတ်ဖော်ယူဆောင်ပြီးလျှင် အသက်မွေးခြင်းကို ပြုလေလော့ဟု မှာထား၏။ထိုသားငယ်သည်လည်း မိခင်ဖခင်ကျေးဇူးရှင်တို့၏ စကားကိုကြား၍ စိုးရိမ်ပူဆွေး ငိုကြွေးပြီးသော် မိခင် ဖခင်တို့ကို ဦးတင်ညွတ်လျှိုး ရှိခိုးပြီး၍ သေအံ့သောဘေးမှ တွေးတော ရွံ့ကြောက်သောကြောင့် နံရံကို ဖောက်ခွဲပြီးလျှင် ထွက်ပြေးတိမ်းရှောင်၍ ပစ္စန္တရစ်ရွာသို့သွားပြီး၍ ထိုပစ္စန္တရစ်ရွာ၌ တဆယ့်နှစ်နှစ်ပတ်လုံး နေပြီးလျှင် တဖန်ပြန်လာခဲ့၏။

ခစားမှုဖြင့် အသက်မွေးခြင်း

ထိုအခါ သတို့သားလုလင်သည် ငယ်ရွယ်စဉ်အခါက သွား၍ ကြီးပွါးပေါက်ရောက်သော ဆံမုတ်ဆိတ် ကျင်စွယ်ရှိသောအခါ၌ လာအပ်သည်၏

အဖြစ်ကြောင့် တစ်စုံတစ်ယောက်သောသူမျှ မမှတ်မိလေ၊ ထိုလုလင်သည် မိခင်ဘခင်တို့ ပေးသနားခဲ့သော အမှတ်သညာ၏ အစွမ်းဖြင့် ဥစ္စာထားရာအရပ်သို့ ချဉ်းကပ်သွားရောက်ကြည့်ရှုသည်ရှိသော် ပစ္စည်းဥစ္စာ၏ တစ်စုံတစ်ရာနှောင့်ယှက်၍ အပျက်အစီးမရှိသည်၏ အဖြစ်ကို သိပြီးသည်ကာလ ကြံဆင်ခြင်သည်မှာ "ငါကိုသူဌေးသားဟူ၍ ထင်ရှား ပြောပလောက်အောင် တစ်စုံတစ်ယောက်မျှ မသိချေ၊ ငါသည် အကယ်၍ ဥစ္စာကို ထုတ်ဖော်၍ သုံးဆောင်ခဲ့အံ့၊ တစ်ယောက်သော သူဆင်းရဲသည် ရွှေအိုးကို ထုတ်ဖော်အပ်သတည်းဟု ငါ့ကိုဖမ်းယူ၍ ညှဉ်းပန်းကုန်ရာ၏။ ယခုအခါ ငါသည် အခစားအမှုကိုပြု၍ အသက်မွေးရသည်ရှိသော် သင့်လျော်လျောက်ပတ် ကောင်းမြတ်လိမ့်မည်" ဟု ကြံပြီးမှ ထိုအခါ တစ်ခုသော ပုဆိုးပိုင်းကိုဝတ်၍ တစ်စုံတစ်ယောက်သောသူသည် အခပေးသဖြင့် ခိုင်းစေခြင်းငှါ အလိုရှိသလောဟု မေးမြန်းလျက် အခစားအမှုကို ပြုလေ့ရှိသော သူတို့၏ ခရီးမသို့ ရောက်လေ၏။ ထိုအခါ လုလင်ကို အခစားအမှုကို ပြုလေ့ရှိသောသူတို့မြင်၍ ငါတို့၏ တစ်ခုသောအမှုကို အမြဲမပြတ်အကယ်အသင်ပြုသည်ဖြစ်ခဲ့အံ့၊ အသင်အား ထမင်းတည်းဟူသော အခကို ပေးကုန်အံ့ဟု ဆိုကြကုန်၏။ ပြုရအံ့သော အမှုသည် အဘယ်နည်း မေးသဖြင့် သတိမေ့လျော့သည်ကို တိုက်တွန်းနှိုးဆော် သိစေသော အမှုပေတည်း၊ အကယ်၍ အသင်သည် စွမ်းနိုင်သည်ရှိသော် နံနက်စောစောကပင်လျှင်ထ၍ အမောင်တို့ ထကြကုန်လော့၊ လှည်းတို့ကို ပြင်ဆင်ဖွဲ့စည်းကြကုန်လော့၊ နွားတို့ကို ကကြကုန်လော့၊ ဆင်မြင်းတို့၏ မြက်အလို့ငှါ သွားချိန်တိုင်သော အခါတည်း၊ မိခင်တို့ အသင်တို့သည်လည်း ထကြကုန်လော့၊ ယာဂုချက်ကြကုန်လော့၊ ထမင်းကို ချက်ကြကုန်လော့ အစရှိသဖြင့် စီစစ်လှည့်လည်၍ ကြားလေလော့ဟု ပြောပေ၏။ ထိုလုလင်သည် ကောင်းပါပြီဟု ဝန်ခံသည်ကာလ လုလင်နေရန်အလို့ငှါ တစ်ခုသောအိမ်ကို ပေးကြကုန်၏။ ထိုလုလင်သည်လည်း နေ့တိုင်းနေ့တိုင်း ခိုင်းစေမှာထားသော အမှုကို ပြုပေ၏။

ထိုအခါ တစ်နေ့သ၌ ဗိမ္ဗိသာရမင်းကြီးသည် ထိုလုလင်၏ အသံကိုကြားလေ၏။ ထိုဗိမ္ဗိသာရမင်းကြီးသည်ကား အလုံးစုံသောသူတို့၏ အသံ၌ သိတတ်သော သဘောရှိ၏။ ထိုကြောင့် ဤအသံသည်ကား များစွာသော ပစ္စည်းဥစ္စာရှိသော ယောကျ်ား၏ အသံပေတကားဟု ဆို၏၊ ထိုသို့ဆိုသောအခါ မင်းကြီး၏ အထံ၌ တည်ရှိသော တစ်ယောက်သော ကိုယ်လုပ်တော်မောင်းမသည် "မင်းကြီးကား ဟုတ်ဟုတ်ငြားငြား သာမညအားဖြင့် ဤစကားကိုမဆိုဘဲ ရှိလတ္တံ့၊ ဤသူကို ငါ သိခြင်းငှါအပ်၏" ဟု ကြံ၍ အမောင်သွားတဲ့ချေ၊ ဟစ်အော်ကြွေးကြော်သော ဤသူကို သိအောင်ပြုခဲ့ဘိလော့ဟု တစ်ယောက်သော ယောကျ်ားကို စေလွှတ်၏၊ စေလွှတ်အပ်သော ထိုယောကျ်ားသည် လျင်စွာသော အဟုန်ဖြင့်

သွား၍ ဟစ်အော်ကြွေးကြော်သော လုလင်ကို မြင်ပြီးသော် ပြန်လာခဲ့၍ ဤသူသည် တစ်ယောက်သော အခအမှုခိုင်းစေလေ့ ရှိကုန်သောသူတို့၏ အခကို ပြုသော အထီးကျန်သော လူပေတည်းဟု ပြောကြား၏။ ဗိမ္ဗိသာရမင်းကြီးသည် ဤသူသည်ကား အထီးကျန်သော သူတည်းဟူသော စကားကိုကြား၍ ဆိတ်ဆိတ်သာလျှင်နေ၏။ နှစ်ရက်မြောက်သော နေ့၌လည်း ကောင်း၊ သုံးရက်မြောက်သော နေ့၌လည်းကောင်း ထိုလုလင်၏ အသံကိုကြား၍ ရှေးနည်းအတူသာလျှင်ဆို၏။

သမီးတော်နှင့် သွေးဆောင်ခြင်း

အလုပ်အကျွေး ကိုယ်လုပ်တော် မောင်းမကလည်း ရှေးနည်းအတူ ကြံ၍ အဖန်တလဲလဲ စေလွှတ်ပြီးသည်ကာလ ကြည့်ရှုပါစေသော်လည်း အထီးကျန်သော သူတည်းဟု ဆိုသည် ရှိသော် ကြံဆင်ခြင်၏ "မင်းကြီးသည် ဤသူသည် အထီးကျန်သော သူတည်းဟု ပြောဆိုသော စကားကို ကြားပါသော်လည်း မယုံကြည်။ အဖန်ဖန် အထပ်ထပ် မပြတ်သာလျှင် ဤအသံသည်ကား များစွာသော ပစ္စည်းဥစ္စာရှိသော ယောကျ်ား၏ အသံဟူ၍သာ ဆိုလေသည်။ ဤအရာ၌ တစ်စုံတစ်ခုသော အကြောင်းသည် ဖြစ်ရာ၏။ ဟုတ်မှန်တိုင်းသော သဘောအားဖြင့် ဤအမှုကို သိခြင်းငှါ အပ်၏"ဟု ကြံ၍ ကိုယ်လုပ် မောင်းမသည် မင်းကြီးကို အရှင်မင်းမြတ် .. အကျွန်ုပ်သည် တစ်ထောင်မျှလောက်သော အသပြာကို ရပါမူကား သမီးကို ယူ၍သွားပြီးသည်ကာလ ဤဥစ္စာကို မင်းအိမ်သို့ ရောက်အောင် သွင်းပါအံ့ဟု လျှောက်တင်၏။ မင်းကြီးလည်း ကိုယ်လုပ်မောင်းမ၏ စကားကို ကြား၍ ကိုယ်လုပ်မောင်းမအား တစ်ထောင်သော အသပြာကို ပေးစေ၏။

ထိုမိန်းမသည် တစ်ထောင်သော အသပြာကို ယူပြီးလျှင် သမီးကို တစ်ခုသော ညစ်နွမ်းသော သဘောရှိသော အဝတ်ကို ဝတ်စေ၍ သမီးနှင့်တကွ ထွက်ခဲ့၍ ခရီးသွားသော သူကဲ့သို့ အခစားဖြင့် အသက်မွေးလေ့ရှိသော သူတို့ နေရာ ခရီးမသို့ သွားရောက်ပြီးလျှင် တစ်ခုသော အိမ်သို့ ဝင်ပြီးသည်ကာလ မိခင်....ငါတို့သည် ခရီးသွား ဧည့်သည်တို့ပါတည်း၊ တစ်ရက် နှစ်ရက် ဤအရပ်၌ အပန်းဖြေ နားနေ သက်သာရာကို ရစေ၍ သွားပါကုန်အံ့ဟု ဆို၏။ မိခင်.... ဤအိမ်သည်ကား များစွာသော လူတို့ ရှိကုန်၏ ဤအိမ်၌ နေခြင်းငှါ မတော်ကောင်းပါ၊ ကုမ္ဘာသောသက၏ အိမ်သည်ကား လူမရှိ၍ အချည်းနှီး ဖြစ်ပါသည်၊ ထိုအိမ်သို့ သွားကြပါကုန်လော့ဟု ညွှန်ကြား ပြောဆိုလိုက်၏။ ထိုမိန်းမသည် ကုမ္ဘာသောသကလုလင်၏ အိမ်သို့ သွား၍ အရှင်....ငါတို့သည် ခရီးသွားတို့ပါတည်း၊ တစ်ရက် နှစ်ရက် ဤအိမ်၌ တည်းခိုနေထိုင်ပါရစေကုန်ဟု

ဆို၍ ကုမ္ဘဃောသကသည် အဖန်တလဲလဲ မြစ်ပယ်အပ်သော်လည်း အရှင်.... ယနေ့ တစ်နေ့မျှကို တည်းခိုနေထိုင်၍ နံနက်စောစောကပင်လျှင် သွားအံ့ဟု ဆို၍ ထွက်ခြင်းငှါ အလိုမရှိလေ။ ထိုမိန်းမသည်၊ ကုမ္ဘဃောသက လုလင်၏ အိမ်၌ တည်းခိုနေထိုင်ပြီးသည်ကာလ တစ်ဖန်မိုးသောက် ရောက်သောနေ့ဝယ် ကုမ္ဘဃောသက လုလင်၏ တောသို့ သွားအံ့သော အခါ၌ အရှင်....သင်၏ ရိက္ခာဆန်ကို ပေးခဲ့၍ သွားလေလော့၊ သင်၏ စားရန် ဖြစ်သော အာဟာရကို ငါတို့ ချက်ပြုတ်၍ ထားကုန်အံ့ဟု ဆို၏၊ မိခင်....အလိုမရှိပါ၊ ကျွန်ုပ်သည် သာလျှင် ချက်၍ စားပါတော့အံ့ဟု ဆိုသည် ရှိသော် အဖန်တလဲလဲ တောင်းပန်၏၊ ကုမ္ဘဃောသကသည် ပေးအပ်သည်ရှိသော် ယူကာမျှကိုသာလျှင် ပြု၍ အိမ်ဈေးမှ အိုးခွက်တို့ကိုလည်းကောင်း၊ သန့်ရှင်းစင်ကြယ်သော ဆန်တို့ကို လည်းကောင်း ဆောင်စေ၍ မင်းအိမ်၌ ချက်အပ်သော အမှတ်ဖြင့်သာလျှင် ကောင်းစွာ စင်ကြယ်သော ထမင်းကိုလည်းကောင်း၊ ကောင်းသော အရသာ ရှိကုန်သော နှစ်မျိုး သုံးမျိုးကုန်သော လက်သုပ်ဟင်းလျာတို့ကိုလည်းကောင်း ချက်ပြုတ်၍ တောမှ ပြန်လာသော ကုမ္ဘဃောသက လုလင်အား ပြုပြင်၍ ပေး၏။

ထိုအခါ မွန်မြတ်သော ခဲဖွယ် ဘောဇဉ် ဟင်းလျာတို့ကို စားသောက် ရသဖြင့် ကုမ္ဘဃောသက လုလင်၏ နူးညံ့သိမ်မွေ့သော စိတ်ရှိသည်၏ အဖြစ်သို့ ရောက်သည်ကို သိ၍ အရှင်....ငါတို့သည်ကား ပင်ပန်းသော သဘောရှိသည် ဖြစ်ကြကုန်၏။ တစ်ရက် နှစ်ရက် ဤအိမ်၌သာလျှင် တည်းခို နေထိုင်ပါရစေကုန် ဦးဟု ဆို၏။ ကုမ္ဘဃောသကသည် ကောင်းပြီဟု ဝန်ခံ၍ ညချမ်းအခါ၌ လည်းကောင်း၊ တစ်ဖန် မိုးသောက်နေ့၌လည်းကောင်း ချိုမြိန် ကောင်းမြတ် သော ထမင်းကို ချက်၍ ကုမ္ဘဃောသက လုလင်အား ပြုပြင်၍ ပေးပေ၏။ ထိုကုမ္ဘဃောသက လုလင်၏ နူးညံ့သော စိတ်ရှိသည်ကို သိ၍ အရှင်.... နှစ်ရက် သုံးရက်ပတ်လုံး ဤအိမ်၌သာလျှင် တည်းခို နေထိုင်ပါရစေဦးဟု ပြောဆိုပြီးလျှင် ထိုအိမ်၌ နေကုန်လျက် ထက်စွာသော ဓားဖြင့် ကုမ္ဘဃောသက လုလင် ညောင်စောင်း၏ အောက်၌ အဘောင်ကို ထိုထိုသို့သော နေရာ၌ ခွဲဖျက် ဖြတ်တောက်၍ ထား၏၊ ညောင်စောင်းသည် ထိုကုမ္ဘဃောသက လုလင်လာ၍ ထိုင်နေကာမတ္တမျှဖြင့် အောက်၌ တွဲလဲဆွဲလေ၏။ ကုမ္ဘဃောသက သည် အဘယ့်ကြောင့် ဤညောင်စောင်းကို ခွဲဖျက်၍ သွားကြပါလိမ့် မည်နည်းဟု ဆို၏။ အရှင် .... ရွာသူသားငယ်တို့ကို တားမြစ်ခြင်းငှါ မစွမ်းနိုင်ပါကုန်၊ လာ၍ လာ၍ ဤညောင်စောင်း၌သာလျှင် စည်းဝေးထိုင်နေ ကုန်ဘိသည်ဟု ဆို၏။ မိခင်....အကျွန်ုပ်အား ဤသို့သော ဆင်းရဲဒုက္ခသည် အသင်တို့ကို မှီ၍ ဖြစ်လေဘိသည်။ ငါသည် ရှေးအခါ၌ တစ်စုံတစ်ခုသော

အရပ်သို့ သွားလိုသည်ရှိသော် တံခါးကို ပိတ်၍ သွားပေသည်ဟု ဆိုသည် ကာလ ချစ်သား အဘယ်သို့ပြုအံ့နည်း၊ တားမြစ်ခြင်းငှါ မစွမ်းနိုင်ပါဟု ဆို၏။ ထိုမိန်းမသည် ဤသို့သော အမှတ်ဖြင့်သာလျှင် နှစ်ရက်သုံးရက်တို့ပတ်လုံး ဖျက်ဆီးဆုတ်ဖြတ်၍ ကုမ္ဘဃောသကလုလင်သည် အမျက်ဖြစ်ပွား များစွာ ပြစ်ဖွဲ့ ကဲ့ရဲ့ရှုတ်ချ ဆိုလေငြားသော်လည်း ရှေးနည်းအတူသာလျှင် ပြောဆိုပြီး သော် တဖန် တစ်ချောင်း နှစ်ချောင်းသော ကြိုးတို့ကိုထား၍ ကြွင်းသောကြိုး အလုံးစုံတို့ကို အကုန်ဖြတ်၏။

ကုမ္ဘဃောသက အိမ်ထောင်ကျခြင်း

ထိုနေ့၌ ကုမ္ဘဃောသကလုလင်သည် ထိုင်ကာမျှဖြင့်သာလျှင် အလုံးစုံသော နေရာသည် မြေကြီး၌ကျလေ၏။ ဦးခေါင်းသည် ပုဆစ်ဒူးတို့နှင့်တကွ တပေါင်း တည်းသာလျှင် ဖြစ်လေ၏။ ကုမ္ဘဃောသကလုလင်သည် ထ၍ အဘယ်ကို ပြုရမည်နည်း၊ ယခုအခါ၌ အဘယ်သို့သွားရပါမည်နည်း၊ အိပ်ရာဖြစ်သော ညောင်စောင်းကိုလည်း အသင်တို့သည် အရှင်မဟုတ်သကဲ့သို့ ပြုလေသည်ဟူ၍ ဆို၏။ ချစ်သား....ငါသည် အဘယ်သို့ ပြုရပါမည်နည်း၊ ချင်ကျွမ်းသော အိမ်နီးချင်းသူငယ်တို့ကို တားမြစ်ခြင်းငှါ မစွမ်းနိုင်ပါ။ ချစ်သားရှိပါစေလော့၊ မကြံစည်မစိုးရိမ် မအောက်မေ့ပါလင့်၊ ဤအခါ၌ ဘယ်အရပ်သို့သွားအံ့မည် နည်း ဟုဆို၍ သမီးကိုခေါ်ပြီးလျှင် ချစ်သမီး သင့်မောင်ကြီး၏ အိပ်ရာနေရာအရပ် ကို ပြုလော့ဟု ဆို၏။ သတို့သမီးလည်း တစ်ဖက်သောနံပါး၌ အိပ်၍ အရှင် ဤအရပ်သို့ လာလှည့်ဟု ဆို၏။ မိခင်ဖြစ်သောသူကလည်း ကုမ္ဘဃောသက လုလင်ကို ချစ်သား သွားတဲ့ချေ၊ အသင်၏နှမနှင့်အတူတကွ အိပ်လေလော့ဟု ဆို၏။ ကုမ္ဘဃောသကလုလင်သည် ထိုသတို့သမီးနှင့်အတူတကွ တစ်ခုသော ညောင်စောင်း၌ အိပ်၍ ထိုနေ့၌ပင်လျှင် ပေါင်းဖော်ခြင်းကို ပြုလေ၏။ သတို့သမီးသည် ထ၍ငို၏။ ထိုအခါ သတို့သမီးကို မိခင်က ချစ်သမီး အဘယ် ကြောင့် ငိုကြွေးဘိသနည်းဟု မေး၏။ မိခင် ဤမည်သောအမှုသည် ဖြစ်ရလ ပြီဟု ဆို၏။ ချစ်သမီးရှိပါစေတော့၊ အကြောင်းတရားကို တားမြစ်ပြုပြင်ခြင်းငှါ အဘယ်သို့တတ်ကောင်းပါအံ့နည်း။ အသင်သည်လည်း တစ်ယောက်သော မှီခိုဆည်းကပ်ရာ ခင်ပွန်းလင်ကို ရခြင်းငှါအပ်ပါ၏။ ဤလုလင်သည်လည်း တစ်ယောက်သော ခြေရင်းအလုပ်အကျွေးဖြစ်သော မယားကိုရခြင်းငှါအပ်၏ ဟုဆို၍ ထိုသူတို့ကို ပေးစား ထိမ်းမြားပြီးသည်ကာလ သားသမက်အဖြစ်ကို ပြုလေ၏။ ထိုသူတို့သည် အညီအညွတ် ပေါင်းဖော်ယှဥ်တွဲ နေထိုင်ကြကုန်၏။

မိခင်ဖြစ်သော ထိုမိန်းမသည် နှစ်ရက်သုံးရက်ကို လွန်မြောက်သဖြင့် မင်းကြီးအား အရှင်မင်းမြတ် အခစားဖြင့် အသက်မွေးလေ့ရှိသော သူတို့၏

ခရီးသမ်းမ၌ သဘင်ကိုပြုတော်မူကန်လော့။ အကြင်သူ၏အိမ်၌ သဘင်ကို မပြု၊ ထိုသူအား ဤမျှသောဒဏ်သည် ဖြစ်စေသတည်းဟု ကြွေးကြော်ခြင်းကို ပြုတော်မူပါလော့ဟု သတင်းစကားကို စေလွှတ်ပို့လိုက်၏။ ဗိမ္ဗိသာရမင်းကြီးသည် သတင်းစကားပါလာသော အတိုင်းအားဖြင့် ပြုစေ၏။ ထိုအခါ ကုမ္ဘဃောသကကို ယောက္ခမက ချစ်သား အခစားလမ်းမ၌ မင်းကြီး၏အာဏာဖြင့် သဘင်ကိုပြုအပ်သည် ဖြစ်ပေ၏။ အသို့ပြုကုန်အံ့နည်းဟု ဆို၏။ မိခင် ငါသည် အခစားအမှုကို ပြုပါသော်လည်း အသက်မွေးခြင်းငှါ မစွမ်းနိုင်ပါ၊ အဘယ်သို့လျှင် ပြုနိုင်ပါအံ့နည်းဟု ဆို၏။ ချစ်သား ဃရာဝါသကိစ္စဖွဲ့နှောင် အိမ်ရာထောင်၍ လူ့ဘောင်၌ နေသောသူတို့မည်သည်ကား ကြွေးမြီကို သော်လည်း ယူရကုန်၏။ မင်း၏အာဏာကို မပြုဘဲ နေခြင်းငှါ မရအပ်ကုန်၊ ယူအပ်သော ကြွေးမြီမှာ တစ်ခုသောအကြောင်းဖြင့် လွတ်ခြင်းငှါ တတ်ကောင်း၏။ ချစ်သားသွားတဲ့ချေ၊ တစ်စုံတစ်ခုသောသူ၏ထံမှ တစ်ခုနှစ်ခုကုန်သော အသပြာတို့ကို ဆောင်ယူခဲ့လော့ဟု ဆို၏။ ထိုကုမ္ဘဃောသကလုလင်သည် ငြူစူမျက်ဖွဲ့ ကဲ့ရဲ့ရှုတ်ချလျက်သွားပြီးသော် ကုဋေလေးဆယ်သော ဥစ္စာတို့ထားရာအရပ်မှ တစ်ခုသာလျှင်ဖြစ်သော အသပြာကို ဆောင်ယူခဲ့၏။

ထိုမိန်းမသည် ကုမ္ဘဃောသကလုလင် ပေးအပ်သောအသပြာကို မင်းကြီးအား ပို့စေ၍ မိမိ၏တစ်ခုသောအသပြာဖြင့် သဘင်ကိုပြုပြီးသော် တစ်ဖန် နှစ်ရက် သုံးရက်ကို လွန်မြောက်သဖြင့် ရှေးနည်းအတူသာလျှင် သတင်းစကားကို စေလွှတ်၏။ မင်းကြီးသည် သဘင်သို့ပြုစေကုန်သတည်း၊ မပြုကုန်သောသူတို့အား ဤမျှသောဒဏ် ဖြစ်စေသတည်းဟု မင်း၏အာဏာဖြင့် စေလွှတ်၏။ တဖန် ကုမ္ဘဃောသကကို ယောက္ခမဖြစ်သော မိန်းမသည် ရှေးနည်းအတူသာလျှင်ဆို၍ နိုပ်နယ်အပ်သည်ရှိသော် ဥစ္စာထားရာအရပ်သို့သွား၍ သုံးခုသော အသပြာတို့ကို ဆောင်ယူခဲ့ပြီးသည်ကာလ ပေး၏။

ကုမ္ဘဃောသကအား နန်းတော်ကခေါ်ခြင်း

ထိုမိန်းမသည် ကုမ္ဘဃောသကလုလင် ဆောင်ယူခဲ့သော အသပြာတို့ကို မင်းကြီးအားပို့စေ၍ တစ်ဖန် နှစ်ရက်သုံးရက်ကို လွန်မြောက်သဖြင့် ရှေးနည်း အတူသာလျှင် မင်းကြီးအား အချင်မင်းမြတ် ယခုအခါ မင်းချင်းယောကျာ်းတို့ကို စေလွှတ်၍ ဤကုမ္ဘဃောသကလုလင်ကို ခေါ်လာစေသတည်းဟု သတင်းစကားကို ပို့ဆက်လိုက်၏။ ဗိမ္ဗိသာရမင်းကြီးသည် မင်းချင်းယောကျာ်းတို့ကို စေလွှတ်လိုက်၏။ မင်းချင်းယောကျာ်းတို့လည်း ထိုအရပ်သို့သွား၍ ကုမ္ဘဃောသက အမည်ရှိသောသူသည် အဘယ်သူနည်းဟု မေးပြီးလျှင် ရှာမှီးကုန်လျက် ကုမ္ဘဃောသက လုလင်ကို တွေ့မြင်သောအခါ အိုအချင်းလာလှည့်

အသင့်ကို မင်းကြီးသည် ခေါ်သတည်းဟု ဆိုကြကုန်၏။ ထိုကုမ္ဘဃောသက လုလင်သည် ကြောက်ရွံ့သောကြောင့် ငါ့ကို မင်းကြီးသည် မသိ၊ ဤသို့အစ ရှိသော စကားတို့ကိုဆို၍ သွားခြင်းငှါ အလိုမရှိဘဲ နေလေ၏။

ထိုအခါ ကုမ္ဘဃောသက လုလင်ကို အနိုင်အထက်အားဖြင့် လက်စသည်တို့၌ ကိုင်ဆွဲ၍ ငင်ကုန်၏။ ယောက္ခမဖြစ်သော မိန်းမသည် ထိုမင်းချင်းယောကျ်ား တို့ကိုမြင်၍ အချင်း ဆိုနိုင်ခက်သော ယောကျ်ားတို့ အသင်တို့သည် ငါ့သမက်ကို လက်စသည်တို့၌ ကိုင်ဆွဲခြင်းငှါ မလျောက်ပတ်ကုန်ဟု ခြိမ်းခြောက်၍ ချစ်သား လာလည့် မကြောက်ပါလင့် မင်းကြီးကို ဖူးမြင်၍ သင်၏ လက်စသည်တို့ကို ကိုင်ဆွဲငင်ကုန်သော သူတို့အား လက်တို့ကိုသာလျှင် ဖြတ်စေအံ့ဟုဆို၍ ထိုမိန်းမ တို့သည် သမီးကိုခေါ်ယူ၍ ရှေ့မှသာလျှင် မင်းအိမ်သို့ သွားရောက်ပြီးသည် ကာလ အသွင်ကို လဲလှယ်၍ အလုံးစုံသော တန်းဆာတို့ဖြင့် တန်းဆာဆင် ကုန်လျက် တင့်အပ်လျောက်ပတ်သော အရပ်၌တည်နေ၏။ မင်းချင်းယောကျ်ား တို့သည် ကုမ္ဘဃောသက လုလင်ကို ဆွဲငင်၍ ဆောင်ကုန်သည်သာလျှင်တည်း။

ထိုအခါ ရှိခိုး၍ တည်လာသော ကုမ္ဘဃောသက လုလင်ကို မင်းကြီးက သင်သည် ကုမ္ဘဃောသကမည်သောသူ ဟုတ်ပေသလောဟု မေးတော်မူ၏။ အရှင်မင်းမြတ် ဟုတ်ပါပေ၏ဟု ဝန်ခံလျှင် အဘယ့်ကြောင့် များစွာသော ဥစ္စာကို ငါ့အား လှည့်ပတ်ပြီးသည်ကာလ သုံးစွဲစားသောက်၍ နေဘိသနည်းဟု မေး၏။ အရှင်မင်းမြတ် အကျွန်ုပ်အား များစွာသော ဥစ္စာအတိမှာ ရှိပါကုံ အံ့နည်း။ အခစားအမှုကိုပြု၍ အသက်မွေးရပါသည်ဟု လျှောက်၏။ ဗိမ္ဗိသာရ မင်းကြီးက ဤသို့မပြုလင့်၊ အဘယ်ကြောင့် ငါတို့ကို လှည့်ပတ်ဘိသနည်းဟု မိန့်ဆိုလျှင် အရှင်မင်းမြတ် မလှည့်ပတ်ပါ၊ အကျွန်ုပ်အား ဥစ္စာမရှိပါဟု လျှောက်၏။

ထိုအခါ မင်းကြီးသည် ကုမ္ဘဃောသကအား ထိုအသပြာတို့ကို ရှေ့မှာ ထုတ်ပြ ပြီးလျှင် ဤအသပြာတို့သည်ကား အဘယ်သူ၏ အသပြာတို့ပေနည်းဟု ဆို၏။ ထိုကုမ္ဘဃောသကသည် မှတ်မိသည်ဖြစ်၍ ဤအသပြာတို့ကိုထုတ်၍ ဆောင်ယူ အပ်သောငါသည် မိုက်မဲလေစွတကား၊ အဘယ့်ကြောင့်သာလျှင် ဤအသပြာ တို့သည် မင်းကြီး၏လက်သို့ ရောက်ပါလိမ့်မည်နည်းဟု ထိုမှဤမှ ကြည့်ရှုသည် ရှိသော် အထူးထူးသော တန်းဆာတို့ဖြင့် တန်းဆာဆင်လျက် တိုက်ခန်းဘုံခါး ရင်း၌ တည်ကုန်သော နှစ်ယောက်ကုန်သော ထိုမိန်းမတို့ကို မြင်၍ "ဤအမှု သည်ကား အလွန်ဝန်လေးသောအမှု ဖြစ်ချေသည်တကား။ ဤမိန်းမတို့ကို မင်းကြီးသည် စေလွှတ်အပ်သည် ဖြစ်ပေလိမ့်မည်" ဟု ကြံဆင်ခြင်၏။ ထိုအခါ ကုမ္ဘဃောသက လုလင်ကို မင်းကြီးက အိုအချင်း ဆိုဘိလော့ အဘယ်ကြောင့်

ဤသို့ ပြုဘိသနည်းဟု ဆို၏၊ အရှင်မင်းမြတ် အကျွန်ုပ်အား အားကိုးမှီခိုရာ မရှိပါဟု လျှောက်လျှင် ငါသို့ သဘောရှိသောသူသည် အသင်၏ အားကိုးမှီခိုရာ ဖြစ်ခြင်းငှါ မအပ်ပါသလောဟု မိန့်တော်မူသဖြင့် အရှင်မင်းမြတ် သင့်လျော်ကောင်းမြတ်သည် အကယ်၍ ဖြစ်ခဲ့ပါအံ့။ အရှင်မင်းမြတ်သည် အကျွန်ုပ်၏ အားကိုးရာ ဖြစ်တော်မူပါလော့ဟု လျှောက်လျှင် အိုအချင်း အားကိုးမှီခိုရာ ဖြစ်အံ့။ အသင်အား ဥစ္စာသည် အတိမျှရှိသနည်းဟု မေးတော်မူက အရှင်မင်းမြတ် ကုဋေလေးဆယ်မျှလောက် ရှိပါသည်ဟု လျှောက်ထားသည် ရှိသော် အဘယ်ကိုရခြင်းငှါ အပ်သနည်းဟု မေးတော်မူသဖြင့် အရှင်မင်းမြတ် လှည်းတို့ကိုရခြင်းငှါ အပ်ပါသည်ဟု လျှောက်၏။

သမက်တော် အကြောင်းကို မြတ်စွာဘုရားအား လျှောက်ထားခြင်း

ဗိမ္ဗိသာရမင်းကြီးသည် အရာမကသော လှည်းတို့ကို ကစေပြီးလျှင် စေလွှတ်၍ ထိုဥစ္စာတို့ကို ယူဆောင်စေပြီးသည် ကာလ မင်းရင်ပြင်၌ အစုအပုံကို ပြုစေပြီးသော် ရာဇဂြိုဟ် ပြည်သူပြည်သား များစွာတို့ကို စည်းဝေးစေ၍ ဤရာဇဂြိုဟ်မြို့၌ တစ်စုံတစ်ယောက်သော သူအား ဤမျှလောက်သော ဥစ္စာသည် ရှိပါသလောဟု မေးတော်မူ၍ အရှင်မင်းမြတ် မရှိပါဟု လျှောက်ထားကုန်သည်ရှိသော် ထိုသူအား အဘယ်သို့ပြုခြင်းငှါ အပ်သနည်းဟု မေးတော်မူသဖြင့်၊ အရှင်မင်းမြတ် ပူဇော်သက္ကာရကို ပြုခြင်းငှါ အပ်ပါသည်ဟု လျှောက်ဆိုသည်ရှိသော် ကြီးစွာသော ပူဇော်သက္ကာရဖြင့် သူဌေး၏ အရာ၌ထား၍ သမီးကိုလည်း ထိုကုမ္ဘဃောသကအားသာလျှင် ထိမ်းမြား၍ ဆောင်နှင်း၍ ကုမ္ဘဃောသကနှင့် အတူတကွ မြတ်စွာဘုရား ထံတော်သို့ သွားကြပြီးလျှင် မြတ်စွာဘုရား သခင်ကို ကြည်လင် ညွတ်လျှိုး ရှိခိုးပြီး၍ ဘုန်းတော်ကြီးတော်မူသော မြတ်စွာဘုရား ဤယောကျ်ားကို ရှုတော်မူပါကုန်လော၊ ဤသို့သဘောရှိသော တည်ကြည်သော ပညာရှိသော သူမည်သည် မရှိပါ၊ ကုဋေလေးဆယ်မျှသော ဥစ္စာစည်းစိမ် ချမ်းသာရှိသော သူဖြစ်ပါလျက်သော်လည်း ပေါ်လွင်ထင်ရှားသော အခြင်းအရာကိုလည်းကောင်း၊ ငါဟူသောမာန်ကို လည်းကောင်း မပြုမူ၍ အထီးကျန်စွာ ဆင်းရဲရှာသော သူကဲ့သို့ ပုဆိုးပိုင်းကို ဝတ်ရုံသုံးဆောင်လျက် အခစား ခရီးလမ်းမှ၌ အခစားအမှုကို ပြုပြီးသည်ကာလ အသက်မွေး၍ နေပါသည်။ ဒကာတော်သည် ဤမည်သော အကြောင်းဥပါယ်တံမျဉ်ဖြင့်သိအောင်ပြုရပါသည်၊ အမှန်တိတိ သိပြီး၍လည်း ခေါ်စေပြီးသော် ဥစ္စာရှိသည်အဖြစ်ကို ဝန်ခံစေ၍ ထိုဥစ္စာကို ဆောင်ယူစေပြီးလျှင် သူဌေးအရာ၌ထားအပ်ပါသည်၊ သမီးကိုလည်း ထိုကုမ္ဘဃောသကအား ဒကာတော်သည် ပေးအပ်ဆောင်နှင်းပါသည်။ ဘုန်း

တော်ကြီးတော်မူသော မြတ်စွာဘုရားဒကာတော်သည် ဤသို့သဘောရှိသော တည်ကြည်သောသူကို မတွေ့မထင်မမြင်ဖူးပါဘုရားဟု လျှောက်ထား၏။

ကုမ္ဘဃောသက သောတာပန်တည်ခြင်း

ထိုသို့ လျှောက်ထားသော စကားကို ကြားသိတော်မူ၍ ဘုရားရှင်က ဒါယကာမင်းမြတ် ဤသို့သဘောရှိသော အသက်ရှင်သောသူ၏ အသက်မွေးခြင်းသည် တရားသဖြင့် သင့်တင့်လျှောက်ပတ် ကောင်းမြတ်သော အသက်မွေးခြင်းမည်၏။ သူတပါး၏ ပစ္စည်းဘဏ္ဍာကို ခိုးခြင်းအစရှိသောအမှုသည်ကား ပစ္စုပ္ပန်ဘဝ ဤလောက၌လည်း နှိပ်စက်ဖိစီး ဖျက်ဆီးတတ်၏။ တမလွန်လောက နောင်ဘဝ၌လည်း နှိပ်စက်ဖိစီး ဖျက်ဆီးတတ်၏။ ထိုသူတစ်ပါး၏ ပစ္စည်းဥစ္စာ ဘဏ္ဍာကို ခိုးယူခြင်း ဟူသော အကြောင်းကြောင့် ချမ်းသာခြင်းမည်သည် မရှိ၊ ထိုစကားသည် သင့်၏။ တစ်စုံတစ်ယောက်သော ယောကျာ်းအား စီးပွါးဥစ္စာ ဆုံးရှုံးပျက်စီးသော အခါ၌လယ်ထွန်ခြင်းကို လည်းကောင်း၊ သူတပါးအစေအပါး အခစားကိုလည်းကောင်း ပြု၍ အသက်မွေးခြင်းသည်သာလျှင် တရားသဖြင့် သင့်တင့်ကောင်းမြတ်သော အသက်မွေးခြင်း မည်၏။ ဤသို့သဘောရှိသော ဝီရိယနှင့် ပြည့်စုံသော သတိနှင့် ပြည့်စုံသော ကိုယ်နှုတ်တို့ဖြင့် စင်ကြယ်သော အမှုရှိသော ပညာဖြင့် စူးစမ်းဆင်ခြင်၍ ပြုလေ့ရှိသော ကိုယ်နှုတ်နှလုံး သုံးပါးလုံး၌ ကျင့်သုံး စောင့်စည်းသော တရားသဖြင့် အသက်မွေးမှုခြင်းကို မွေးမှုလေ့ရှိသော သတ်ယွင်းချွတ် မလွတ်သော အဖြစ်၌ တည်သောသူအား အစိုးရခြင်း စည်းစိမ်ချမ်းသာ သည် တစ်နေ့တစ်ခြား တိုးပွါးစည်ပင်၍ လာသည်လျှင်တည်းဟု မိန့်တော်မူပြီး၍—

> ဥဋ္ဌာနဝတော သတိမတော၊
> သုစိကမ္မဿ နိသမ္မကာရိနော။
> သညတဿ ဓမ္မဇီဝိနော၊
> အပ္ပမတ္တဿ ယသော ဘိဝဍ္ဎတိ—

ဟူသော ဂါထာကို ဟောတော်မူ၏။

ဤဒေသနာ ဂါထာပါဌ်၏ အဆုံး၌ ကုမ္ဘဃောသက သူဌေးသည် သောတာပတ္တိဖိုလ်၌ တည်လေ၏။ တပါးလည်း ဖြစ်ကုန်သော များစွာကုန်သော သူတို့သည် သောတာပတ္တိဖိုလ် စသည်တို့သို့ ရောက်ကုန်၏။

ဂါထာအနက်ကား။ ။ဥဋ္ဌာနဝတော၊ ထကြွလုံ့လ ဝီရိယရှိထသော။ သတီမတော၊ သတိရှိထသော။ သုစိကမ္မဿ၊ စင်ကြယ်သော အမှု

ရှိထသော။ နိသမ္မကာရိနော၊ စူးစမ်း၍ ပြုလေ့ရှိထသော။ သညတဿ၊ စောင့်စည်းထသော။ ဓမ္မဇီဝိနော၊ တရားသဖြင့် အသက်မွေးထသော။ အပ္ပမတ္တဿ၊ မမေ့မလျော့သော သူအား။ ယသော၊ စည်းစိမ်ဥစ္စာ အရာအထူး ကျေးဇူးသတင်း ကျော်စောခြင်းသည်။ အဘိဝဍ္ဎတိ၊ တစ်နေ့တစ်ခြား တိုးပွားလေ၏။ ဤကားအနက်။

ဓမ္မပဒအပ္ပမာဒဝဂ်၌ နှစ်ခုမြောက်သော ကုမ္ဘဃောသကသူဌေး၏ ဝတ္ထုစကားအစဉ်ကား ဤတွင်ရွှေပြီးလေ၏။

၃။ စူဠပန္ထကမထေရ်ဝတ္ထု

ဥဋ္ဌာနေ နပ္ပမာဒေန ယင်းသို့စသည် ဤဓမ္မဒေသနာကို သတ္တဂါအထွေထွေ ဝေနေတသင်း ပေါင်းဥဿုံ ဒေ‌ာရုံညွတ်ကပ် အထပ်ထပ် မှိုဝဲရာ ဆရာတစ်ဆူ နတ်လူတို့ မိပတိ မုနိပုင်္ဂဝ ဓမ္မိဿရ ထွတ်ထား မြတ်စွာဘုရားသည် ဖြစ်ပွားသဒ္ဒါ ဗိမ္ဗိသာရမင်းမြတ်သည် ဆောက်လုပ်လှူဒါန်း အပ်သော ထူးမြတ်ကောင်းမွန် ဝေဠုဝန် မင်းကျောင်း၌ ကိန်းအောင်းမွေ့လျော် သီတင်းသုံးတော်မူလျက် စူဠပန္ထက မထေရ်တစ်ပါးကို အကြောင်းပြုသောအားဖြင့် ဟောကြားတော်မူ၏။

အကြောင်း အတ္ထုပ္ပတ္တိ အစဉ်ကား ဤသို့တည်း

ရာဇဂြိုဟ်ပြည်ကြီး၌ ပစ္စည်းဥစ္စာ များစွာကြွယ်ဝသော ဓနသေဋ္ဌိ အမည်ရှိသော သူဌေး တစ်ဦးအား သမီးငယ် တစ်ယောက်သည် ရှိလေ၏။ အရွယ်သို့ရောက်သောအခါ၌ မိခင်ဖခင်တို့သည် ဘုံခုနစ်ဆင့်ရှိသော ပြာသာဒ်၏အထက် အပြင်ထက်၌ အလွန်ပင် စောင့်ရှောက် ထိန်းသိမ်း၍ထား၏။ အရွယ်သို့ရောက်သော မာနဲဖြင့်ယစ်ခြင်းရှိသော ထိုသူဌေးသမီးအား ယောကျ်ား၌ လျှပ်ပေါ်လော်လည်ခြင်း ရှိသည်ဖြစ်၍ ခိုင်းစေအပ်သော မိမိ၏ ကျွန်နှင့်အတူ တကွ ပေါင်းဖော်ခြင်းကို ပြုပြီးလျှင် တစ်ပါးသော သူတို့သည်လည်း ငါ၏ ထိုသို့သောအမှုကို သိကုန်ရာ၏ဟု ကြောက်ရွံ့သောကြောင့် ဤသို့ဆိုပေ၏။ အမောင်ချစ်လင် ငါတို့သည် ဤအရပ်၌ နေခြင်းငှါ မတတ်ကောင်း၊ ငါ၏မိခင်ဖခင်တို့သည် ဤသို့သောအပြစ်ကို အကယ်၍ သိကုန်သည်ဖြစ်အံ့၊ အပိုင်းအပိုင်းဖြတ်သည်ကို ပြုကုန်လတ္တံ့။ အရပ်တစ်ပါးသို့ သွား၍ နေကြပါကုန်တော့အံ့ဟု ပြော၏။ ထိုနှစ်ယောက်သော သူတို့သည် လက်၌ရှိသော ဥစ္စာနှင်ကို ယူပြီးလျှင် မြတ်သောတံခါးဖြင့် ထွက်ခဲ့၍ ဟုတ်ဟုတ်ငြားငြား သူတစ်ပါးတို့သည် ထင်ရှားတိတိ မသိမမြင်သော အရပ်သို့သွား၍ နေကြကုန်တော့အံ့ဟု

တိုင်ပင်၍ နှစ်ယောက်ကုန်သော သူတို့သည် သွားကြကုန်၏။ သင့်တင့်လျောက်ပတ် အရပ်နေရာ၌ ကောင်းစွာနေထိုင်ကုန်သော ထိုသူခင်ပွန်းလင်မယားတို့အား ပေါင်းဖော်သင့်မှု သံဝါသကိုစွဲ၍ ထိုသူဌေးသမီး၏ ဝမ်းတိုက်၌ ကိန်းပိုက်သန္ဓေ တည်နေလေ၏။

လမ်းတွင်မွေး၍ မဟာပန္ထက စူဠပန္ထကခေါ်ခြင်း

သူဌေးသမီးသည် ကိုယ်ဝန်၏ရင့်ခြင်းကိုစွဲ၍ ထိုခင်ပွန်းလင်နှင့် အတူတကွ ပြောပြတိုင်ပင်၏။ အမောင်ချစ်လင် ငါ့အား ကိုယ်ဝန်ရင့်ခြင်းသို့ ရောက်လေပြီ။ ဆွေမျိုးဉာတိ စသည်မစပ် ကင်းပြတ်သော နေရာဌာန၌ ကိုယ်ဝန်မှ ထမြောက်ဖွားမြင်ရခြင်း မည်သည်ကား နှစ်ဦးနှစ်ယောက်ကုန်သော ငါတို့အား ဆင်းရဲဒုက္ခတွေ့ကြုံရွက်ဆောင်၊ ရပေလိမ့်မည်၊ အမျိုးတို့၏ အိမ်သို့သာလျှင် သွားကြကုန်အံ့ဟု တိုင်ပင်လေလျှင် ခင်ပွန်းလင်ဖြစ်သော ကျွန်က ငါသည် ထိုအိမ်သို့ အကယ်၍ လိုက်သွားရသည်ရှိသော် ငါ၏အသက်သည် ရှိတော့မည်မဟုတ်ဟု ကြောက်သဖြင့် ယနေ့သွားကုန်အံ့၊ နက်ဖြန် သွားကုန်အံ့ဟု နေ့ရက်တို့ကို လွန်စေ၏။ သူဌေးသမီးသည် "ဤသူမိုက်သည်ကား မိမိအပြစ်မေါသ ကြီးကျယ်လှသည်ဖြစ်သောကြောင့် သွားခြင်းငှါ မစွမ်းနိုင်လေသည်၊ ငယ်ကလေးက မွေးကျွေးသုတ်သင်ပေသော မိခင်ဖခင်တို့ မည်သည်ကား သားသမီးအပေါ်၌ငဲ့မြော် သနား စင်စစ်အားဖြင့် အစီးအပွားကိုသာ အလိုရှိလေသည်။ ဤယောကျ်ားသည် သွားသည်မူလည်း ဖြစ်စေ၊ မသွားသည်မူလည်း ဖြစ်စေ ငါသည် သွားတော့အံ့ဟု ကြံ၏။ ထိုခင်ပွန်း ယောကျ်ားသည် တစ်ပါးသော အရပ်သို့ ထွက်သွားသည်ရှိသော် သူဌေးသမီးသည် အိမ်၌ရှိသော ပစ္စည်းအသုံးအဆောင်ကို ကောင်းစွာသိမ်းဆည်းသိုမှီးပြီး၍ မိမိ၏ အမျိုးအိမ်သို့ ပြန်သွားသည် အဖြစ်ကို အခြားမဲ့ဖြစ်သော အိမ်၌နေကုန်သော သူတို့အား ကြားသိစေပြီးလျှင် ခရီးစဉ်အတိုင်း သွားလေ၏။

ထိုခင်ပွန်း လင်ယောကျ်ားသည်လည်း အိမ်သို့ပြန်လာ၍ မယားကို မမြင်သည်ရှိသော် အိမ်နီးချင်းတို့ကို မေးမြန်းသည် ကာလ ခင်ပွန်းမယားသည် အမျိုး၏အိမ်သို့ ပြန်သွားသည်ကို ကြားသိ၍ လျင်စွာသော အဟုန်ဖြင့် အစဉ်လိုက်သည်ရှိသော် လမ်းခရီး၌ မှီလေ၏။ သူဌေးသမီးအားလည်း ထိုလမ်းခရီး၌ပင်လျှင် ကိုယ်ဝန်မှ ထမြောက် ဖွားမြင်ခြင်း ဖြစ်လေ၏။ လင်ယောကျ်ားသည် ချစ်နှမ ဤသို့ဖြစ်ရခြင်းကား အဘယ်ကဲ့သို့သော အကြောင်းပါနည်းဟု မေး၏။ ချစ်လင် ငါ့အား တစ်ယောက်သောသားကို ဖွားမြင်အပ်ပြီ။ ဤယခုအခါ၌ အဘယ်ကဲ့သို့ ပြုကုန်အံ့နည်းဟုဆိုလျှင် အကြင်သားဖွားခြင်းအကျိုးငှါ ငါတို့သည် အမျိုး၏အိမ်သို့ သွားကုန်အံ့ဟု လာခဲ့ပေ၏။

ထိုသားဖွားခြင်းအမှုကိစ္စသည် လမ်းခရီးဌာန၌ပင်လျှင် ပြီးခဲ့လေပြီ။ ထိုအမျိုးတို့၏ အိမ်သို့ သွားသဖြင့် အဘယ်သို့ ပြုကုန်အံ့နည်း၊ ပြန်လည်ကြကုန်အံ့ဟု ထိုနှစ်ယောက်သော ခင်ပွန်းလင်မယားတို့သည်လည်း တူမျှသော အလိုဆန္ဒစိတ်ရှိကြကုန်သည်ဖြစ်၍ ပြန်လည်ကြကုန်၏။

ထိုသူငယ်အား လမ်းခရီးအကြား၌ ဖွားမြင်အပ်သည်အဖြစ်ကြောင့် ပန္ထကဟူသော အမည်ကို ပြုကြကုန်၏။ ထိုသူဌေးသမီးအား မကြာမြင့်မီပင်လျှင် တစ်ပါးလည်းဖြစ်သော ကိုယ်ဝန်သည် တည်ပြန်၏။ သူဌေးသမီးသည် ရှေးနည်းအတူသာလျှင် ခင်ပွန်းလင်ယောကျ်ားကို အမျိုးတို့၏အိမ်သို့ ပြန်သွားခြင်းငှါ တောင်းပန်ပါသော်လည်း အခွင့်မရ၍ ရှေးနည်းအတူ တိတ်တဆိတ် ထွက်ပြေးခဲ့ရာ ခင်ပွန်းလင် လိုက်လာ၍ မှီသောကာလ လမ်းခရီးအကြား၌ တစ်ယောက်သောသားကို ဖွားမြင်ပြန်၏။ ထိုသူငယ်အားလည်း လမ်းခရီးအကြား၌ ဖွားမြင်အပ်သောကြောင့် ပန္ထကဟူသော အမည်ကိုပင် မှည့်လေကုန်၏၊ ရှေးဦးစွာ ဖွားမြင်အပ်သောသားအား မဟာပန္ထကဟူသောအမည်ကို မှည့်၍ နောက်မှ ဖွားမြင်အပ်သော သားငယ်အား စူဠပန္ထကဟူသောအမည်ကို မှည့်ကုန်၏။ ထိုခင်ပွန်းလင်မယားတို့သည် နှစ်ယောက်သောသားငယ်တို့ကို ယူ၍ မိမိတို့၏နေရာအရပ်သို့သာလျှင် သွားကုန်၏။

ခလေးများက ဘိုးဘွားတို့ကို မေးခြင်း

ထိုခင်ပွန်းလင်မယားတို့အား မိမိတို့နေရာဖြစ်သောအရပ်၌ပင်လျှင် ကြာမြင့်ရှည်စွာ နေကုန်စဉ် မဟာပန္ထက သူငယ်သည် တစ်ပါးသော သူငယ်တို့ ဘထွေးဘကြီးဟူ၍လည်းကောင်း၊ အဘိုး အဘွားဟူ၍လည်းကောင်း ပြောဆိုခေါ်ကြသည်တို့ကိုကြား၍ မိခင်ကို အို-မိခင် တစ်ပါးသော သူငယ်တို့သည် ဘထွေး, ဘကြီး, အဘိုး, အဘွားဟူ၍ ပြောဆိုကြပါသည်။ အကျွန်ုပ်တို့မှာမူကား အဆွေအမျိုး မရှိချေသလောဟု မေး၏။ ချစ်သား ဩော်- ဟုတ်ပေ၏။ ငါတို့အား ဤအရပ်၌ အဆွေအမျိုးတို့သည် မရှိချေ။ ရာဇဂြိုဟ်ပြည်ကြီး၌ကား ဓနသေဋ္ဌိအမည်ရသော သူဌေးကြီးသည် သင်ချစ်သား၏ အဘိုးပင်တည်း။ ထိုရာဇဂြိုဟ်ပြည်ကြီး၌ ငါတို့အား များစွာကုန်သော အဆွေအမျိုးတို့သည် ရှိကုန်၏ဟု ပြောလျှင် မိခင် အဘယ်ကြောင့် ထိုရာဇဂြိုဟ်ပြည်သို့ မသွားကြပါကုန်သနည်းဟု မေးသည်ကာလ မိခင်ဖြစ်သော ထိုသူဌေးသမီးသည် မိမိ၏ မသွားမလာခြင်း အကြောင်းကို သားငယ်အား မပြောဆိုမူ၍ သားသူငယ်တို့သည် အဖန်တစ်လဲလဲ အမြဲမပြတ် အထပ်ထပ် ဆိုအပ်ကုန်သည်ရှိသော် မိမိခင်ပွန်းလင်ကို အရှင်ချစ်လင် ဤသားသူငယ်တို့သည် ငါ့ကို အဖန်တစ်လဲလဲ မေးအပ်သည်ဖြစ်၍ အလွန်လျှင် ပင်ပန်းစေကုန်ဘိသည်။ အသို့နည်း၊ မိခင်

ဖခင်တို့သည် မြင်၍ ငါတို့၏ အသားကို ကိုက်စားကုန်လတ္တံ့လော၊ ချစ်လင်လာလှည့်၊ သူငယ်တို့အား အဘိုး, အဘွား အမျိုးကို ပြကြကုန်အံ့ဟု ဆို၏။

မိဘများထံ ပြန်လာခြင်း

ငါသည် မျက်မှောက်ဖြစ်ခြင်းငှါ မစွမ်းနိုင်ပါ။ အသင့်ကိုမူကား ဆောင်၍ ပို့ပါအံ့ဟု ဆို၏။ အရှင် ကောင်းပါပြီ၊ တစ်စုံတစ်ခုသော အကြောင်းဖြင့် သားသူငယ်တို့အား အဘိုး, အဘွားတို့၏ အမျိုးကိုသာလျှင် ရှုမြင်ခြင်းငှါ သင့်လျော် လျောက်ပတ်အပ်ပါသည်ဟု ဆို၍ နှစ်ယောက်သော ခင်ပွန်းလင်မယားတို့သည် သူငယ်တို့ကို ယူ၍ ခရီးအစဉ်အတိုင်းအားဖြင့် ရာဇဂြိုဟ်ပြည်သို့ သွားရောက်ပြီးသော် မြို့၏ တံခါးဝ၌ တစ်ခုသော ဇရပ်သို့ ဝင်၍ သူငယ်တို့၏ ခင်ပွန်း လင်မယားတို့သည် မိခင်သည် နှစ်ယောက်သော သူငယ်တို့ကို ယူ၍ မိမိ၏ လာရောက်သောအဖြစ်ကို မိခင် ဖခင်တို့အား ကြားစေ၏။ မိခင် ဖခင်ဖြစ်ကုန်သော သူဌေးကြီး ခင်ပွန်း လင်မယားတို့အား သတင်းစကားကို ကြားစေ၏။ သံသရာ၌ ကျင်လည်ကြကုန်သော သူတို့အား သား မဖြစ်ဖူးသောသူ မရှိ၊ သမီး မဖြစ်ဖူးသောသူ မရှိ၊ ထိုသူတို့သည် ငါတို့အား ပြစ်မှားလွန်ကျူးသော အရာ၌ အလွန်အားကြီးလှပေသည်။ ထိုခင်ပွန်း လင်မယားတို့သည် ငါတို့၏ မျက်စိဖြင့် ကြည့်ရှုထင်ထင် မြင်ကောင်းသော အရပ်၌ တည်တံ့နေထိုင်ခြင်းငှါ မတတ်ကောင်း၊ ဤမျှ အတိုင်းအရှည်ရှိသော ဥစ္စာကို ယူ၍ နှစ်ယောက်သော အသင်တို့သည် ချမ်းသာရာ အရပ်သို့ သွား၍ အသက်ရှည်ရှည် တည်နေကြကုန်လော့၊ သူငယ်တို့ကိုကား ငါတို့၏ ထံသို့သာလျှင် ပို့စေသတည်းဟု ဥစ္စာကို ပေး၍ တမန်ကို စေလွှတ်လိုက်ကုန်၏။ သူဌေးသမီး ခင်ပွန်း လင်မယားတို့သည် မိခင် ဖခင်တို့သည် ပို့လွှတ်အပ်သော ဥစ္စာကို ယူ၍ သူငယ်တို့ကို လာရောက်သော တမန်တို့၏သာလျှင် လက်၌ အပ်ထည့်၍ ပို့လိုက်ကုန်၏။

မဟာပန္ထက ရဟန္တာဖြစ်ခြင်း

သူငယ်တို့သည် အဘိုး, အဘွားတို့၏ အမျိုး၌ ကြီးပွါးကုန်၏။ ထိုနှစ်ယောက်သော သူငယ်တို့တွင် စူဠပန္ထကသည် အလွန်ငယ်၏။ မဟာပန္ထကသည်ကား အဘိုးနှင့်တကွ မြတ်စွာဘုရားသခင်၏ တရားစကားကို နာအံ့သောငှါ သွား၏။ အမြဲမပြတ် မြတ်စွာဘုရားကိုယ်တော်မြတ်၏ထံသို့ အဖန်ဖန် ဆည်းကပ်သွားလာလေ့ရှိသော ထိုမဟာပန္ထကအား ရဟန်းအဖြစ်၌ စိတ်သည် ညွတ်၏။ မဟာပန္ထကသည် အဘိုးကို အကျွန်ုပ်ကို အကယ်၍ ခွင့်ပြုကုန်သည် ဖြစ်အံ့။ အကျွန်ုပ်သည် ရဟန်းပြုလိုပါ၏ဟု ဆို၏။ ချစ်သား အဘယ်သို့သော စကားကို ဆိုဘိသနည်း။ အလုံးစုံသော လူ့အပေါင်း၏ ရဟန်းအဖြစ်ကို ငါသည် မတား

ဖြစ်ပါ၊ ထို့ကြောင့် ချစ်သား ရဟန်းအဖြစ်သည် ကောင်းမြတ်လှပါ၏။ အကယ်၍ စွမ်းနိုင်သည်ဖြစ်ခဲ့အံ့၊ ရဟန်းပြုပါလေလော့ဟု ဆို၍ ထိုမဟာပန္ထကကို မြတ်စွာဘုရား အထံသို့ ဆောင်ခဲ့ပြီးသည်ကာလ မြတ်စွာဘုရား ကိုယ်တော်မြတ်က ဒါယကာ သူဌေးကြီး၊ သူငယ်ကို သင် သူဌေးကြီးသည် အဘယ်က ရသနည်းဟု ဆိုသည်ရှိသော် ဘုန်းတော်ကြီးသော မြတ်စွာဘုရား ဩော်- ဟုတ်ပါပေ၏။ ဤသူငယ်သည် တပည့်တော်၏ မြေးပါတည်း။ အရှင်ဘုရားတို့၏ အထံ၌ ရဟန်းပြုလိုပါ၏ဟု လျှောက်၏။ မြတ်စွာဘုရားသည် မထင်ရှားသော ပိဏ္ဍပါတ စာရိက ရဟန်းတစ်ပါးကို ဤသူငယ်ကို ရဟန်းပြုလေလော့ဟု စေခိုင်း၏။ မထေရ်သည် ထိုမဟာပန္ထက သူငယ်အား တစပဉ္စက - ကမ္မဋ္ဌာန်းကို ကြား၍ ရဟန်းပြုပေ၏။ ထိုမဟာပန္ထကသည် များစွာသော ဘုရားစကားတော်ကို သင်ယူ၍ အနှစ် နှစ်ဆယ်ပြည့်သည် ရှိသော် ပဉ္စင်းအဖြစ်ကို ရ၍ မဟာပန္ထက မထေရ်သည် သင့်တင့် ကောင်းမြတ်သော နှလုံးသွင်းဖြင့် ကမ္မဋ္ဌာန်းကို စီးဖြန်း ပွါးများ အားထုတ်ခြင်းကို ပြုလျက် အရဟတ္တဖိုလ်သို့ ရောက်လေ၏။

ထိုမဟာပန္ထက ရဟန္တာ အရှင်မြတ်သည် ဈာန်တည်းဟူသော ချမ်းသာ, ဖိုလ်တည်းဟူသော ချမ်းသာဖြင့် လွန်စေလျက် "ဤသို့သော ချမ်းသာကို ညီငယ်ဖြစ်သော စူဠပန္ထကအား ပေးခြင်းငှါ တတ်ကောင်းအံ့လော" ဟု ကြံ၏။ ထိုနောက်မှ အဘိုးဖြစ်သော သူဌေးကြီး၏ အထံသို့ သွား၍ ဤသို့ ဆိုပေ၏။ သူဌေးကြီး အကယ်၍ ခွင့်ပြုကုန်သည် ဖြစ်အံ့။ ငါသည် ညီငယ်ဖြစ်သော စူဠပန္ထကကို ရဟန်းပြုပါရစေဟု ဆို၏။ အရှင်ဘုရား ရဟန်းပြုပါကုန်လော့ဟု လျှောက်၏။ သူဌေးကြီးသည် သာသနာတော်၌လည်း ကောင်းစွာ ကြည်ညို ခြင်း ရှိပေသတတ်။ အသင် သူဌေးကြီး ဤသားသူငယ်တို့သည် အဘယ် မည်သော သမီး၏ သားတို့ပေနည်းဟု မေးအပ်သည် ရှိသော် အစေအပါး ကျွန်ယောကျ်ားသည် ခိုး၍ ပြေးလွှား ပုန်းရှောင်လျက် နေသော သမီး၏ သားတို့ပေတည်းဟု ပြောဆိုခြင်းငှါ ရှက်နိုး၏။ ထို့ကြောင့် လွယ်လင့်တကူ ချမ်းသာစွာသာလျှင် ထိုသူငယ်တို့အား ရဟန်းအဖြစ်ကို ခွင့်ပြုလေသတည်း။ မဟာပန္ထက မထေရ်သည် စူဠပန္ထကကို ရဟန်းပြု၍ သီလတို့၌ တည်စေ၏။ ထိုစူဠပန္ထကသည် ရဟန်းဖြစ်၍သာလျှင် နုံ့နှေးကြွကြသော ပညာရှိ၏။

စူဠပန္ထကအား ကျောင်းတော်မှ နှင်ထုတ်ခြင်း

ပဒ္မံ ယထာ ကောကနဒံ သုဂန္ဓံ၊
ပါတော သိယာ ဖုလ္လမဝီတဂန္ဓံ။
အင်္ဂီရသံ ပဿ ဝိရောစမာနံ၊
တပန္တမာဒိစ္စမိဝန္တလိက္ခေ—

ဟူသော ဤတစ်ခုသော ဂါထာကို လေးလတိုင်အောင် သင်ယူခြင်းငှါ မစွမ်းနိုင်လေ။

ဂါထာ၏ အနက်ကား။ ။ကောကနဒံ၊ ကောကနဒ အမည်ရှိသော။ ပဒုမံ၊ ဝေဖြာဝတ်မှုံ ကြာပဒုံသည်။ ဝါ၊ ကြာပုဏ္ဍရိက်သည်။ ပါတော၊ သူရိန်ဝန်းလက် ထွန်း၍တက်သော နံနက်အခါ၌။ အဝီတဂန္ဓံ၊ မကင်းရန့်သင်းပျံ့ မွှေးကြိုင် လှိုင်သည်ဖြစ်၍။ ဝါ၊ ပျံ့ပျံ့ သင်းထွက် အနံ့မပျက်ဘဲ။ သုဂန္ဓံ၊ တွေ့သူနှစ်မြို့ ကြည်ညိုမွန်ရှောင်း ကောင်းသော အနံ့ရှိလျက်။ ဖုလ္လံ၊ ကားကားတင့်တင့် ကြွားကြွားစွင့်၍ ပွင့်ခြင်းသည်။ သိယာ ယထာ၊ ဖြစ်လေသကဲ့သို့။ အန္တလိက္ခေ၊ အဇဋ္ဌာဝန်းကျင် ထက်ကောင်းကင်၌။ ဝိရောစမာနံ၊ နက္ခတ်တာရာ ဂြိုဟ်တကာတို့ကို ဖြိုကာနင်းနယ် တင့်တယ်ခြင်းရှိသော။ တပန္တံ၊ တောက်လောင်ရှိန်ပြင်း ထွန်းလင်းသော တန်ခိုးအာနုဘော်ရှိသော။ အာဒိစ္စံ ဣဝ၊ သဟဿရောင် ခြည်တစ်ထောင်ကို ဆောင်သောနေမင်းကဲ့သို့။ ဝိရောစမာနံ၊ သုံးဆယ့်နှစ်ပါးသော လက္ခဏာတော်ကြီး, ရှစ်ဆယ်သော လက္ခဏာတော်ငယ် အသွယ်သွယ်သော အံ့ဖွယ်အဆင်းတို့ဖြင့် တင့်တယ်ခြင်း ရှိတော်မူထသော။ အင်္ဂီရသံ၊ နီလ, ပီတ စသည်ထွန်းပြောင် ခြည်ခြောက်ရောင်ကို ဆောင်တော်မူငြားမြတ်ဘုရားကို။ ပဿ၊ ပသာဒပညာ နှစ်ဖြာသော စက္ခုဖြင့် ကြည့်ရှုပါလေလော့။ ဤကား အနက်။

ထိုစူဠပန္ထကမထေရ်သည် ကဿပဘုရား ကိုယ်တော်မြတ်၏ လက်ထက်၌ ရဟန်းပြု၍ ပညာရှိသည်ဖြစ်လျက် အမှတ်မထင် မထင်မရှားသော နုံ့နှေးသော ပညာရှိသောရဟန်းတစ်ပါး၏ ပါဠိကိုသင်ယူသောကာလ ပြက်ရယ်မှုကိုပြုလေ၏။ ပါဠိသင်သော ရဟန်းသည် ထိုပြုသော ပြက်ရယ်မှုဖြင့် ရှက်နိုးသည်ဖြစ်၍ ပါဠိတော်ကိုလည်း မသင်ယူ၊ သရဇ္ဈာယ်ခြင်းကိုလည်း မပြု။ ထိုကံကြောင့် ဤစူဠပန္ထကမထေရ်သည် ရဟန်းဖြစ်၍သော်လျှင် နုံ့နှေးသော ပညာရှိသည်ဖြစ်လေ၏။ သင်ယူတိုင်း သင်ယူတိုင်းသော ပုဒ်သည် အထက်ထက်ဖြစ်သော ပုဒ်သစ်ကို သင်ယူသရဇ္ဈာယ်စဉ် ပျောက်ခဲ့ဘိ၏။ ထိုစူဠပန္ထကမထေရ်အား ဤဂါထာကို ရပါစိမ့်သောငှါ သင်ယူလုံ့လပြုစဉ်ပင်လျှင်လေးလတို့ကို ကျော်လွန်လေကုန်၏။

ထိုအခါ စူဠပန္ထကမထေရ်ကိုနောင်တော်မဟာပန္ထကမထေရ်ကပြောဆိုသည်ကား စူဠပန္ထက အသင်သည် မြတ်စွာဘုရားသခင် ကိုယ်တော်မြတ်၏ သာသနာတော်၌မထိုက်မလျော်၊ လေးလတို့ဖြင့် တစ်ခုသော ဂါထာကိုသင်ယူခြင်းငှါမစွမ်းနိုင်၊ ရဟန်းကိစ္စကိုကား အဘယ်သို့လျှင် အပြီးအဆုံးသို့ ရောက်ပါစေနိုင်အံ့နည်း၊ ဤကျောင်းမှ ထွက်သွားလေလော့ဟု ကျောင်းမှ နှင်ထုတ်၏။ စူဠပန္ထကမထေရ်သည် မြတ်စွာဘုရား သာသနာတော်၌ ကြည်ညို လေးမြတ်ခြင်းဖြင့် လူ၏အဖြစ်ကို မတောင့်တ၊ ထိုအခါကာလ၌ မဟာပန္ထကမထေရ်သည် ဆွမ်းညွှန်ဖြစ်ပေ၏။

စူဠပန္ထကသည် မြတ်စွာဘုရားနှင့် တွေ့ခြင်း

မင်းသားသည် မွှေးမြူအပ်သော ဆရာဇီဝကသည် များစွာကုန်သော ပန်းနံ့သာပျောင်းကို ကိုင်ယူလက်စွဲလျက် မိမိ၏သရက်ဥယျာဉ်ကျောင်းသို့ လာပြီးလျှင် မြတ်စွာဘုရားသခင်ကို ကြည်လင်ညွတ်လျှိုး ရှိခိုးပူဇော်ပြီးသည်ကာလ တရားတော်ကိုနာ၍ နေရာမှ ထပြီးသော် မြတ်စွာဘုရားကိုယ်တော်မြတ်ကို ရှိခိုးပြီးလျှင် မဟာပန္ထကမထေရ်သို့ ကပ်၍ အရှင်ဘုရား မြတ်စွာဘုရားသခင်ကိုယ်တော်မြတ်၏ အထံတော်၌ ရဟန်းတို့သည် အတိမျှ ရှိပါကုန်သနည်းဟု မေးလျှောက်၏။ ဒါယကာ ရဟန်းတို့သည် ငါးရာအတိုင်းအရှည် ရှိကုန်သည်ဟုမိန့်တော်မူ၏။ အရှင်ဘုရား နက်ဖြန်အခါ၌ ဘုရားအမှူးရှိကုန်သော ရဟန်းတော်ငါးရာတို့ကို ယူတော်မူ၍တပည့်တော်တို့၏အိမ်၌ဆွမ်းကိုခံယူတော်မူပါကုန်လော့ဟုလျှောက်၏၊ မဟာပန္ထကမထေရ်သည် ဒါယကာ စူဠပန္ထကအမည်ရှိသော ရဟန်းသည် နုံ့နှေးသော ပညာရှိ၏၊ မကြီးပွားနိုင်သော သဘောရှိ၏၊ ထိုစူဠပန္ထကရဟန်းကို ထား၍ ကြွင်းကုန်သော ရဟန်းတို့အား ပင့်ဖိတ်ခြင်းကို ဝန်ခံအံ့ဟု ဆို၏၊ ထိုသို့ ဆိုသောစကားကို ကြား၍ စူဠပန္ထကမထေရ်သည် ကြံစည်၏။ "နောင်တော်မထေရ်သည် ဤမျှအတိုင်းရှိကုန်သော ရဟန်းတို့အား ပင့်ဖိတ်ခြင်းကို ဝန်ခံသည်ရှိသော် ငါ့ကိုအပပြု၍ ဝန်ခံဘိ၏၊ ယုံမှားမဲ့ ငါ၏ နောင်တော်မထေရ်သည် ငါ၌ သနားခင်မင်ချစ်ခင်သွာတာသောစိတ် ပျက်စီးကုန်ခန်းခြင်း ဖြစ်ခဲ့လေပြီ၊ ယခုအခါ ငါ့အား ဤမြတ်စွာဘုရားသာသနာတော်၌ နေသဖြင့် အဘယ်သို့ အကျိုးရှိချေတော့အံ့နည်း၊ လူဖြစ်၍ ဒါန အစရှိကုန်သော ကုသိုလ်ကောင်းမှုကို ပြုလုပ်ဆည်းပူးလျက် အသက်ရှည်ရှည် တည်နေတော့အံ့" ဟု ကြံ၏၊ ထိုစူဠပန္ထကမထေရ်သည် တဖန်မိုးသောက် ရောက်သောနေ့၌ နံနက်စောစောကပင်လျှင် လူထွက်ခြင်းငှါ သွားလေ၏။

ဆရာဖြစ်တော်မူသော မြတ်စွာဘုရားသည် မိုးသောက်ယံ ကာလ၌သာလျှင် လောကကို ကြည့်ရှုတော်မူသည် ရှိသော် ဤသို့သော အကြောင်းဖြစ်အင်ကို မြင်တော် မူသောကြောင့် ရှေးဦးစွာ ကြွသွားတော်မူ၍ စူဠပန္ထကမထေရ်၏ သွားအံ့သော ခရီးဖြစ်သော တံခါးမုခ်ဝ၌ စင်္ကြံကြွတော်မူလျက် သီတင်းသုံးတော်မူနှင့်၏။ စူဠပန္ထကမထေရ်သည် သွားသည်ရှိသော် မြတ်စွာဘုရားသခင်ကို မြင်သည့်ကာလ အနီးသို့ ချဉ်းကပ်၍ ရိုသေမြတ်နိုး ရှိခိုးဦးချတည်နေ၏။ ထိုအခါ စူဠပန္ထကမထေရ်ကို မြတ်စွာဘုရား ကိုယ်တော်မြတ်က ချစ်သား စူဠပန္ထက သင်သည် ဤအခါကာလ၌ အဘယ်သို့ သွားအံ့နည်းဟု မိန့်တော်မူ၏။ ဘုန်းတော် အလွန်ကြီးမြတ်တော်မူသော မြတ်စွာဘုရား တပည့်တော်၏ နောင်တော်သည် တပည့်တော်ကို နှင်ထုတ်လိုက်၏။ ထို့ကြောင့် တပည့်တော်သည် လူထွက်ခြင်းငှါ သွားပါအံ့ဟု လျှောက်၏။ ချစ်သား

စူဠပန္ထက အသင်၏ ရဟန်းအဖြစ်ကို ပြုခြင်းမည်သည် ငါဘုရား၏ အထံ၌ ပြုအပ်လေသလော၊ သို့တည်းမဟုတ် အသင်၏ နောင်တော်ဖြစ်သော မဟာပန္ထက၏ အထံ၌တည်း ရဟန်းပြုအပ်လေသလောဟု မေးတော်မူ၏။ ဘုန်းတော်အလွန် ကြီးမြတ်တော်မူလှသော မြတ်စွာဘုရား အရှင်ဘုရား၏ အထံတော်၌ ရဟန်းပြုအပ်ပါသည်ဘုရားဟု လျှောက်ထားလျှင် ချစ်သား စူဠပန္ထက ထိုသို့ တပြီးကား အသင်၏ နောင်တော်သည် နှင်ထုတ်အပ်သည် ရှိသော် အဘယ့်ကြောင့် ငါဘုရား၏ အထံသို့ မလာမရောက်ဘိသနည်း။ ချစ်သား စူဠပန္ထက လာလှည့်၊ သင့်အား လူ၏ အဖြစ်ဖြင့် အဘယ်သို့ အကျိုးရှိလတ္တံ့နည်း၊ ငါဘုရားသခင်ကိုယ်တော်မြတ်၏ အထံ၌ နေရလတ္တံ့ဟု စက်လက္ခဏာတော် အပြင်ရှိသော လက်တော်ဖြင့် စူဠပန္ထကမထေရ်၏ ဦးခေါင်းကို သုံးသပ်တော်မူပြီးသော် မထေရ်ကို ခေါ်ယူ၍ ကြွသွားတော်မူပြီးကာလ ဂန္ဓကုဋီတိုက်မုခ်ဦး၌ နေစေ၍ ချစ်သား စူဠပန္ထက အရှေ့လောကဓာတ်သို့ ရှေးရှု၍ ဤပုဆိုးပိုင်းကို "ရဇောဟရဏံ, ရဇောဟရဏံ"ဟု သုံးသပ်ဆုပ်နယ်လျက် ဤအရပ်၌ပင်လျှင် နေဦးလော့ဟု မိန့်တော်မူ၏။ တန်ခိုးတော်ဖြင့် စီရင်အပ်သော စင်ကြယ်သော ပုဆိုးပိုင်းကို ပေးတော်မူ၍ အခါကို ကြားအပ်သည် ရှိသော် မြတ်စွာဘုရားသခင်သည် ရဟန်းသံဃာတော်အပေါင်း ခြံရံလျက် ဇီဝက၏ အိမ်သို့ ကြွသွားတော်မူ၍ ခင်းထားအပ်သော နေရာ၌ ထိုင်နေသီတင်းသုံးတော်မူ၏။

ပိဋကသုံးပုံဆောင် ရဟန္တာဖြစ်ခြင်း

စူဠပန္ထကမထေရ်သည်လည်း နေကို ကြည့်မျှော်လျက် ထိုစင်ကြယ်သော ပုဆိုးပိုင်းကို "ရဇောဟရဏံ, ရဇောဟရဏံ"ဟု ရွတ်ဆိုသုပ်နယ်လျက် နေ၏။ ထိုပုဆိုးပိုင်းကို ဆုပ်နယ်၍ နေသော စူဠပန္ထကမထေရ်အား ပုဆိုးပိုင်းသည် ညစ်နွမ်းခြင်း ဖြစ်လေ၏။ ထိုနောက်မှ ကြံဆင်ခြင်၏။ "ဤပုဆိုးပိုင်းသည်ကား အလွန်လျှင် သန့်ရှင်းစင်ကြယ်၏။ ယင်းသို့ပင် သန့်ရှင်းစင်ကြယ်သော်လည်း ဤခန္ဓာကိုယ် အတ္တဘောကို မှီ၍ ရှေး၌ ဖြစ်သော သန့်ရှင်းစင်ကြယ်သော သဘောကို စွန့်ပြီးသည်ကာလ ဤသို့သော ညစ်နွမ်းခြင်းသည် ဖြစ်ရလေဘိသည်။ စင်စစ်အားဖြင့် ကံ, စိတ်, ဥတု အာဟာရတည်းဟူသော အကြောင်းတရားလေးပါးတို့သည် ပေါင်း၍ပြုပြင်စီရင်အပ်ကုန်သော သင်္ခါရတရားတို့သည် အမြဲမပြတ် ဖောက်ပြန်တတ်သော အစွမ်းသတ္တိ ရှိချေကုန်သည်တကား"ဟု ခယဝယသဘောကို ဆောက်တည် ထင်မြင်စေလျက် ဝိပဿနာကို ပွါး၏။

မြတ်စွာဘုရားသခင်သည် စူဠပန္ထကမထေရ်၏ စိတ်သည် ဝိပဿနာသို့ တက်လေပြီဟု သိမြင်တော်မူ၍ ချစ်သား စူဠပန္ထက သင်သည် ထိုစင်ကြယ်သော ပုဆိုးပိုင်းသည်သာလျှင် ညစ်နွမ်းခြင်း မူအညစ်အကြေး ဖြစ်လေသည်

ဟူသော အမှတ်ကို မပြုပါလေလင့်။ သင်၏ အဇ္ဈတ္တသန္တာန် ကိုယ်တွင်း၌ ရှုပါ၊ အစရှိသော ကာမဂုဏ်ငါးပါး အာရုံတို့ကို ပွါးများနှစ်သက် တပ်မက်တတ်သော ရာဂအစရှိသော မှုတို့သည် ထင်ရှားရှိပေကုန်၏။ ထိုရာဂစသော မှုတို့ကိုလည်း ထုတ်ဆောင်ပါလော့ဟု မိန့်တော်မူပြီးသော် ကိုယ်ရောင်တော်ကို လွှတ်တော်မူပြီးလျှင် ရှေ့တည့်တည့်မှ ထိုင်နေသီတင်းသုံးနေတော်မူဘိသကဲ့သို့ ထင်မြင်စေအပ်သောသဘော ရှိသည်ဖြစ်၍—

ရာဂေါ ရဇော န စ ပန ရေဏု ဝုစ္စတိ၊
ရာဂဿေတံ အဓိဝစနံ ရဇောတိ။
ဧတံ ရဇံ ဝိပ္ပဇဟိတွ ဘိက္ခဝေါ၊
ဝိဟရန္တိ တေ ဝိဂတရဇဿ သာသနေ။

ဒေါသော ရဇော န စ ပန ရေဏု ဝုစ္စတိ၊
ဒေါသဿေတံ အဓိဝစနံ ရဇောတိ။
ဧတံ ရဇံ ဝိပ္ပဇဟိတွ ဘိက္ခဝေါ၊
ဝိဟရန္တိ တေ ဝိဂတရဇဿ သာသနေ။

မောဟော ရဇော န စ ပန ရေဏု ဝုစ္စတိ၊
မောဟဿေတံ အဓိဝစနံ ရဇောတိ။
ဧတံ ရဇံ ဝိပ္ပဇဟိတွ ဘိက္ခဝေါ၊
ဝိဟရန္တိ တေ ဝိဂတရဇဿ သာသနေ—

ဟူကုန်သော ဤသုံးဂါထာတို့ကို ဟောကြားတော်မူ၏။

ဂါထာတို့၏အနက်ကား။ ။ရဇော၊ ရဇဟူသည်။ ရာဂေါ၊ ငါးပါးအာရုံ ကာမဂုဏ်တို့ကို ခုံမင်တပ်မက် နှစ်သက်တတ်သော လောဘပေတည်း။ ရေဏု၊ မှုန်ကို။ န စ ပန ဝုစ္စတိ၊ မဆိုအပ်။ ရဇောတိ ဧတံ၊ ရဇဟူသော ဤအမည်သည်။ ရာဂဿ၊ ငါးပါးအာရုံ ကာမဂုဏ်တို့ကို ခုံမင်တပ်မက် နှစ်သက်တတ်သော ရာဂ၏။ အဓိဝစနံ၊ အမည်ပေတည်း။ ဝိဂတရဇဿ၊ ကိလေသာဟူ ကင်းသော မှုရှိသော သယမ္ဘူထွတ်ထား မြတ်ဘုရား၏။ သာသနေ၊ဆုံးမဩဝါ သာသနာ၌။ ဘိက္ခဝေါ၊ သံသရာဘေး လာမည်ရေးကို မြော်တွေးရှုလေ့ရှိကုန်သော။ ယေ၊ သာသနာတော်ထမ်း အကြင်ရဟန်းတို့သည်။ အတ္ထိ သန္တိ၊ ရှိကုန်၏။ တေ၊ သာသနာတော်ထမ်း ထိုရဟန်းတို့သည်။ ဧတံ ရဇံ၊ ပြင်းစွာတပ်မက် နှစ်သက်တတ်လှ ဤရာဂဟူသောမှုကို။ ဝိပ္ပဇဟိတွာ၊ ပယ်စွန့်၍။ ဝိဟရန္တိ၊ နေကြကုန်၏။

ရဇော၊ ဟူသည်။ ဒေါသော၊ မျက်ကြုတ်ကိုးတန် ဖွဲ့ပြန်မပျက် အမျက်မထွက်ခြင်းပေတည်း။ ရေဏု မန၊ မှုကိုလျှင် န စ ပန ဝုစ္စတိ၊ အပ်။ ရဇောတိ

တော်၊ သည်။ ဒေါသဿ၊ ဖျက်ဆီးတတ်သော ဒေါသ၏။ အဓိဝစနံ၊ တည်း။ ဝိဂတရဇဿ၊ ၏။ သာသနေ၊ ၌၊ ဘိက္ခဝေါ၊ ကုန်သော။ ယေ၊ တို့သည်။ အတ္တိ သန္တိ၊ ကုန်၏။ တေ၊ တို့သည်။ တေံ ရဇံ၊ ဤကိလေသာ တည်းဟူသော မြူကို။ ဝိပ္ပဇဟိတွာ၊ ၍။ ဝိဟရန္တိ၊ ကုန်၏။

ရဇော စ ပန၊ ရဇ-ဟူသည်ကား။ မောဟော၊ တွေဝေမိုက်မဲခြင်း မောဟ ပေတည်း။ ရေဏု၊ ကို။ န စပန ဝုစ္စတိ၊ အပ်။ ရဇောတိ တော်၊သည်။ မောဟဿ၊ မိုက်မဲတွေဝေခြင်း မောဟ၏။ အဓိဝစနံ၊ တည်း။ ဝိဂတ ရဇဿ၊ ၏။ သာသနေ၊ ၌။ ဘိက္ခဝေါ၊ ကုန်သော။ ယေ၊ တို့သည်။ အတ္ထိ သန္တိ၊ ကုန်၏။ တေ၊ တို့သည်။ တေံ ရဇံ၊ တွေဝေမိုက်မဲတတ်သော မောဟတည်းဟူသော ဤမြူကို။ ဝိပ္ပဇ-ဟိတွာ၊ ၍။ ဝိဟရန္တိ၊ ကုန်၏။ ဤကား ဂါထာတို့၏အနက်။

ထိုဂါထာဘို့၏အဆုံး၌ စူဠပန္ထကမရေ်သည် ပဋိသမ္ဘိဒါတို့နှင့်တကွ အရဟတ္တဖိုလ်သို့ ရောက် လေ၏၊ ပဋိသမ္ဘိဒါတို့နှင့်တကွသာလျှင် စူဠပန္ထကမထေရ်အား သုံးပုံသော ပိဋကတို့သည် ထင်မြင်ရရှိ နှုတ်တတ်ဆောင်ခြင်းသို့ ရောက်လေကုန်၏။

ထိုစူဠပန္ထကမထေရ်သည် ရှေးအခါ၌ ပြည်ရှင်မင်းကြီးဖြစ်၍ မြို့သို့ လက်ယာရစ် လှည့်လည်ခြင်းကို ပြုလျက် နဖူးမှ ချွေးသည် ထွက်သည် ရှိသော် စင်ကြယ်သော ပုဆိုးစွန်ဖြင့် သုတ်၏။စင်ကြယ်သော ပုဆိုးသည် ညစ်နွမ်းခြင်းဖြစ်လေ၏။ ထိုမင်းကြီးသည် "ဤကိုယ်ကို မှီ၍ ဤသို့သဘောရှိသော စင်ကြယ်သော ပုဆိုးသည် ပကတိသဘောကို စွန့်၍ ညစ်နွမ်းခြင်းဖြစ်လေဘိသည်။ ကံ၊ စိတ်၊ ဥတု၊ အာဟာရ တည်းဟူသော အကြောင်းတရားလေးပါးတို့သည် ပေါင်း၍ ပြုပြင်စီရင်အပ်ကုန်သော သင်္ခါရတရားတို့သည် အမြဲမရှိချေကုန်သည် တကား" ဟု အနိစ္စသညာကို ရ၏၊ထိုအကြောင်းကြောင့်စူဠပန္ထကမထေရ်အား ရဇောဟရဏံ ကမ္မဋ္ဌာန်းသည်သာလျှင် အထောက်အပံ့ အကြောင်းဖြစ်လေ၏။

စူဠပန္ထကသည် ရဟန်းတစ်ထောင် ဖန်ဆင်းတော်မူခြင်း

မင်းသားသည် မွေးမြူအပ်သော ဆရာဇီဝကသည်လည်း မြတ်စွာဘုရားသခင်အား အလှူရေစက်ကို ညွှတ်စေ၏။ မြတ်စွာဘုရားသခင် ကိုယ်တော်မြတ်က ဆရာဇီဝက ကျောင်း၌ ရဟန်းရှိသေးသည် မဟုတ်တုံလောဟု မိန့်တော်မူ၍ လက်တော်ဖြင့် သပိတ်ကို ပိတ်တော်မူ၏။ မဟာပန္ထကမထေရ်က ဘုန်းတော်ကြီးတော်မူသော မြတ်စွာဘုရား ကျောင်း၌ ရဟန်းမရှိချေပြီဟု နားတော်လျှောက်၏။ မြတ်စွာဘုရားသခင်သည် ဆရာဇီဝက ကျောင်း၌ ရဟန်းရှိသေး၏ဟု ထပ်၍ တစ်ဖန် မိန့်တော်မူပြန်၏ ဆရာဇီဝကသည် ထိုသို့တပြီးကား အချင်း ကျောင်း၌

ရဟန်းရှိသည့် အဖြစ်ကိုလည်းကောင်း၊ မရှိသည်အဖြစ်ကိုလည်းကောင်း အသင်သည်ပင်လျှင် သိလေလောဟု အစေအပါး ယောကျ်ားကို စေလွှတ်၏။ ထိုခဏ၌ စူဠပန္ထကမထေရ်သည် "ငါ၏ နောင်တော်သည် ကျောင်း၌ ရဟန်းမရှိဟု ဆို၏။ ကျောင်း၌ ရဟန်းတို့၏ ရှိသည်အဖြစ်ကို ထိုနောင်တော်အား ထင်ရှား ပြပေအံ့" ဟု အလုံးစုံသော သရက်ဥယျာဉ်တောကို ရဟန်းတို့ဖြင့် ပြည့်စေ၏။ အချို့ကုန်သော ရဟန်းတို့သည် သင်္ကန်းချုပ်ခြင်းအမှုကို ပြုကုန်၏၊ အချို့သော ရဟန်းတို့သည် ဆိုးရေတပ်ခြင်းအမှုကို ပြုကုန်၏၊ အချို့သော ရဟန်းတို့သည် သရဇ္ဈာယ်ခြင်းကို ပြုကုန်၏၊ ဤသို့သော အခြင်းအရာဖြင့် အချင်းချင်း အပြုအမူ မတူသော ရဟန်းတစ်ထောင်ကို ဖန်ဆင်းပေ၏။ စေခိုင်းအပ်သော ထိုယောကျ်ားသည် ကျောင်း၌ များစွာကုန်သော ရဟန်းတို့ကို မြင်၍ ဆုတ်နစ်ပြန်သည်၍ သွားပြီးလျှင် အရှင်....အလုံးစုံသော သရက်ဥယျာဉ်တောသည် ရဟန်းတို့ဖြင့် ပြည့်၏ဟု ဆရာဇီဝကအား ကြားပေ၏။ စူဠပန္ထကမထေရ်သည် တစ်ထောင်သော မိမိကိုယ်ကို ဖန်ဆင်းတော်မူ၏၊ အကြင်မျှလောက် ဆွမ်းဘုဉ်းပေးအံ့သောငှါ ဝင်လာသည်တိုင်အောင် နှလုံးမွေ့လျော် ပျော်ဖွယ်ရာအပေါင်းတို့ဖြင့် ကောင်းစွာ ပွါးစည်သော သရက်ဥယျာဉ်တော၌ သီတင်းသုံးနေတော်မူ၏။ ထို့ကြောင့် ပါဠိတော်၌—

> သဟဿက္ခတ္တုံ အတ္တာနံ၊ နိမ္မိနိတွာန ပန္ထကော။
> နိသီဒမ္ဗဝနေ ရမ္မေ၊ ယာဝကာလပ္ပဝေဒနာ—

ဟူသော ဂါထာကို မိန့်တော်မူခဲ့ကြကုန်၏။

အနက်ကား။ ။ပန္ထကော၊ စူဠပန္ထကမထေရ်သည်။ သဟဿက္ခတ္တုံ၊ ရဟန်းတစ်ထောင်။ အတ္တာနံ၊ မိမိကိုယ်ကို။ နိမ္မိနိတွာန၊ ဖန်ဆင်း၍။ ယာဝကာလပ္ပဝေဒနာ၊ ဆွမ်းဘုဉ်းပေးချိန် ရောက်သောကာလ၌ ဝင်လာသည်တိုင်အောင်။ ရမ္မေ၊ နှလုံးမွေ့လျော် ပျော်ဖွယ်ရာရှိသော။ အမ္ဗဝနေ၊ သရက်ဥယျာဉ်တော၌။ နိသီဒိ၊ သီတင်းသုံးတော်မူ၏။ ဤကား အနက်။

ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသခင်သည် စေခိုင်းအပ်သော ထိုယောကျ်ားကို ကျောင်းသို့ သွားပြီးသည်ကာလ မြတ်စွာဘုရားသခင်သည် စူဠပန္ထကမည်သော ရဟန်းကို ခေါ်တော်မူသတည်း ဟူ၍ ဆိုလေလော့ဟု မိန့်တော်မူ၏။ ထိုယောကျ်ားသည် သွားရောက်၍ မြတ်စွာဘုရား မိန့်ဆိုတော်မူသည့်အတိုင်း ဆိုသည်ရှိသော် "ငါသည် စူဠပန္ထက, ငါသည် စူဠပန္ထက" ဟု ခံတွင်းတစ်ထောင်မျှလောက်တို့သည် ထ၍ ပြောဆိုကုန်၏။ စေခိုင်းအပ်သော ယောကျ်ားသည် ပြန်သွား၍ ဘုန်းတော်ကြီးတော်မူသော မြတ်စွာဘုရား... အလုံးစုံသော

ရဟန်းတို့သည် စူဠပန္ထကသည်သာလျှင် မည်ပါကုန်သတတ်ဟု လျှောက်ထား၏။ ထိုသို့တပြီးကား သွားတဲ့ချေဦး၊ အကြင်ရဟန်းသည် ငါသည် စူဠပန္ထက-ဟု ရှေးဦးစွာ ဆို၏။ ထိုရဟန်းကို လက်၌ ကိုင်စွဲလေလော့၊ ကြွင်းကုန်သော ရဟန်းတို့သည် ကွယ်ပျောက်ကုန်လတ္တံ့ဟု မိန့်ဆိုတော်မူ၏။ စေခိုင်းအပ်သော ထိုယောကျ်ားသည် မြတ်စွာဘုရား မိန့်ဆိုတော်မူသောအတိုင်း ပြုလေ၏။ ထိုခဏ၌သာလျှင် ဟစ်ထောင်မျှလောက်ကုန်သော ရဟန်းတို့သည် ကွယ်ပျောက်ကုန်၏။ စူဠပန္ထကမထေရ်သည် စေခိုင်းလိုက်သော ထိုယောကျ်ားနှင့် အတူတကွ သာလျှင် ကြွလာတော်မူခဲ့၏။

မြတ်စွာဘုရားသခင်သည် ဆွမ်းဘုဉ်းပေးပြီးသည်၏ အဆုံး၌ ဆရာဇီဝကကို ခေါ်တော်မူ၍ အချင်းဇီဝက....စူဠပန္ထက၏ သပိတ်ကို ယူလေလော့၊ ဤ စူဠပန္ထကသည် အသင့်အား အနုမောဒနာကို ပြုလတ္တံ့ဟု မိန့်တော်မူ၏။ ဆရာဇီဝကသည် မြတ်စွာဘုရား မိန့်တော်မူတိုင်း ပြုပေ၏။ စူဠပန္ထကမထေရ်သည် ခြင်္သေ့၏ အသံကဲ့သို့သော အသံကို ကျူးရင့်လျက် ပျိုမျစ်နုနယ် ငယ်ရွယ်စွမ်းသန် လျင်မြန်သော ခြင်္သေ့ကဲ့သို့ သုံးပါးကုန်သော ပိဋကတော်တို့ကို တုန်လှုပ် ချောက်ချားစေ၍ အနုမောဒနာကို ပြုတော်မူ၏။

ရဟန်းတော်များက ချီးမွမ်းထောမနာ ပြုကြခြင်း

မြတ်စွာဘုရားသခင်သည် နေရာမှ ထတော်မူ၍ ရဟန်းသံဃာတော်အပေါင်း ခြံရံလျက် ကျောင်းတော်သို့ ကြွတော်မူ၍ ရဟန်းတို့သည် ဝတ်ကြီး ဝတ်ငယ်ကို ပြုအပ်သည် ရှိသော် နေရာမှ ကြွတော်မူ၍ ဂန္ဓကုဋီတိုက် မုခ်ဦး၌ တည်နေတော်မူလျက် ရဟန်းသံဃာတော် အပေါင်းအား မြတ်စွာဘုရားသခင်၏ အဆုံးအမတော်ကို ပေးသနားတော်မူပြီးလျှင် ကမ္မဋ္ဌာန်းကို ပေးကြားတော်မူ၍ ရဟန်းသံဃာတော် အပေါင်းကို လွှတ်လိုက်ပြီးသည် ရှိသော် အလွန်တင့်အပ် လျောက်ပတ်သော ရနံ့ရှိသော ပန်းပေါင်းအနံ့တို့ဖြင့် ထုံအပ်သော ဂန္ဓကုဋီတိုက်သို့ ကြွဝင်တော်မူပြီးသည်ကာလ လက်ယာနံတောင်းဖြင့် လျောင်းစက်တော်မူခြင်း တည်းဟူသော ကေသရာဇာ ခြင်္သေ့မင်း၏ အိပ်ခြင်းသဘောရှိသော သီဟသေယျသို့ ကပ်တော်မူ၏၊ ထိုနောက် ညချမ်းသောအခါ၌ ရဟန်းတော်တို့သည် ထိုမှဤမှ စည်းဝေးလာတော်မူသည် ဖြစ်၍ နီမြန်းသော ကမ္ဗလာ တင်းတိမ်ဖြင့် ရံဘီသကဲ့သို့ ထိုင်နေတော်မူပြီးသည် ကာလ ဆရာတော်ဖြစ်တော်မူသော မြတ်စွာဘုရား၏ ဂုဏ်ကျေးဇူးကို ချီးကျူးပြောဆိုအံ့သောငှါ အားထုတ်ကုန်၏။ ငါ့ရှင်တို့....မဟာပန္ထကမထေရ်သည် ညီငယ်ဖြစ်သော စူဠပန္ထက၏ အဇ္ဈာသယကို မသိသောကြောင့် လေးလတို့ဖြင့် တစ်ခုသောဂါထာကို သင်ယူ စေခြင်းငှါ မစွမ်းနိုင်။ ဤသူသည်ကား နုံ့နှေးသော ပညာရှိသော သူတည်းဟု

ကျောင်းမှ နှင်ထုတ်လေဘိသည်။ မြတ်စွာဘုရား ကိုယ်တော်မြတ်သည်ကား မိမိတည်း ဟူသော ကိုယ်တော်၏ အတုမရှိ လွန်မြောက်သော တရားမင်းမြတ် ဖြစ်တော်မူသောကြောင့် ထိုစူဠပန္ထက မထေရ်အား တစ်ထပ်သော ဆွမ်း၏ မဘုဉ်းပေးမိ အတွင်း၌သာလျှင် ပဋိသမ္ဘိဒါနှင့်တကွ အရဟတ္တဖိုလ်ကို ပေးသနားတော်မူပေ၏။ ပိဋကသုံးပုံတို့သည် ပဋိသမ္ဘိဒါနှင့် တကွသာလျှင် ထင်မြင်ဆောင်ရွက်ခြင်းသို့ ရောက်ကုန်၏။ ငြော် အံ့ဖွယ် ရှိပါပေစွတကား၊ မြတ်စွာဘုရားသခင် ကိုယ်တော်တို့၏ အားအစွမ်းတော်မည်သည်ကား အလွန် ကြီးကျယ်တော်မူပါသည်တကားဟု ချီးမွမ်းထောမနာ ပြုကြကုန်၏။

ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသခင်သည် တရားသဘင်၌ ဤသို့သော တရား စကား၏ ဖြစ်ခြင်းကို သိတော်မူ၍ ယခုအခါ ငါဘုရားသည် ကြွသွားခြင်းငှါ သင့်လျော် လျောက်ပတ်အပ်၏ဟု ဘုရားတည်းဟူသော စံပယ်ကျိန်းလျောင်း ကိန်းအောင်းခြင်းမှ ထတော်မူ၍ ကောင်းစွာ နီမြန်းသော နှစ်ထပ်သော သင်းပိုင်သင်္ကန်းကို ဝတ်ရုံတော်မူ၍ လျှပ်စစ်နွယ်ကဲ့သို့သော ခါးပန်းကြိုးတော် ကို ပန်းဖွဲ့တော်မူပြီးလျှင် နီမြန်းသော ကမ္ဗလာနီနှင့် တူသော မြတ်စွာဘုရား သင်္ကန်းတော်ကို ဝတ်ရုံ၍ ကောင်းသော ရနံ့ သင်းပျံ့မွှေးလှ ဂန္ဓကုဋိတိုက် တော်မှ ထွက်ကြွတော်မူ၍ အမှန်ယစ်သော ဆင်ပြောင်ကြီးကဲ့သို့ ကေသရာဇာ ခြင်္သေ့မင်းနှင့်တူသော တင့်တယ်စံပယ်ခြင်း ရှိတော်မူသော အဆုံးအပိုင်းအခြား အတိုင်းအရှည် မရှိသော ဘုရားတည်းဟူသော တင့်တယ် စံပယ်ခြင်းဖြင့် တရား သဘင်သို့ ကြွဝင်တော်မူလာ၍ တန်ဆာဆင်အပ်သော ခစားရာဖြစ်သော မဏ္ဍပ် အပြင်အလယ် တင့်တယ်ကောင်းမွန်စွာ ခင်းထားအပ်သော ဘုရားနေရာ တော်သို့ တက်ကြွတော်မူပြီးသည်ကာလ နီလ, ပီတ, လောဟိတ, ဩဒါတ, မဉ္ဇိဋ္ဌ, ပဘဿရ တည်းဟူသော ခြောက်သွယ်ကုန်သော ဘုရားရောင်ခြည် တော်တို့ကို လွှတ်လျက် ရေပြင်ဇလာ အဏ္ဏဝါအစုတ် သမုဒ်ဝန်းလျား ချောက်ချား တုန်လှုပ်ဘိသကဲ့သို့လည်းကောင်း၊ ယုဂန္ဓိုရ်ဗိုလ်တောင်ထိပ်၌ ထွန်းလင်းထွက်လာစ ဖြစ်သော နေလုလင်ကဲ့သို့လည်းကောင်း ခင်းထားအပ်သော နေရာ၏ အလယ်၌ တင့်တယ် ကောင်းမွန်စွာ သီတင်းသုံး စံနေတော်မူ၏။ မြတ်စွာဘုရားသခင် ကိုယ်တော် မြတ်သည် ကြွလာတော် မူကာမျှ၌သာလျှင် ရဟန်းသံဃာအပေါင်းသည် စကားကို တန့်ရပ်ပိုင်းဖြတ်၍ ဆိတ်ဆိတ်ဖြင် လေ၏။

မြတ်စွာဘုရားသည် အလွန်နူးညံ့ သိမ်မွေ့စွာသော မေတ္တာစိတ်ဖြင့် ပရိသတ်ကို ကြည့်ရှုတော်မူ၍ "ဤပရိသတ်သည် အလွန်တင့်တယ်၏။ တစ်စုံ တစ်ယောက်သော သူ၏ လက်၏ အလိုလိုဖြစ်ခြင်းသည်လည်းကောင်း၊ ခြေ၏

အလိုလိုဖြစ်ခြင်းသည်လည်းကောင်း၊ ချောင်းညှံသံ ခြေဆတ်သော အသံသည်လည်းကောင်း မရှိ။ အလုံးစုံကုန်သော ရဟန်းတို့သည် ဘုရားတည်းဟူသော ရှိသေခြင်းဖြင့် ငါဘုရားအား ရှိသေခြင်း ရှိကုန်၏။ ဘုရားတည်းဟူသော တန်ခိုးရှိန်စော် အာနုဘော်ဖြင့် ခြိမ်းခြောက်အပ်သည် ဖြစ်၍ ငါဘုရားသည် အသယုကပ်လုံးလည်း စကားမဆိုမူ၍ ထိုင်နေသီတင်းသုံးတော်မူသည်ရှိသော် ရှေးဦးစွာ စကားဖြစ်စေ၍ မပြောမဆိုကြဘဲ ရှိကုန်လတ္တံ့။ စကားကို ဖြစ်စေအပ်သော ဝတ်မည်သည်ကိုကား ငါဘုရားသည်သာလျှင် သိအပ်ပေ၏။ ငါဘုရားသည်သာလျှင် သိအပ်ပေ၏။ ငါဘုရားသည်သာလျှင် ရှေးဦးစွာ ပြောဆိုပေအံ့”ဟု ကြံအောက်မေ့တော်မူ၍ သာယာစွာသော ဗြဟ္မာမင်း၏ အသံကဲ့သို့သော မြတ်သော အသံတော်ဖြင့် ရဟန်းတို့ကို ခေါ်တော်မူ၍ ချစ်သားရဟန်းတို့ ယခုအခါ၌ အဘယ်မည်သော စကားဖြင့် အညီအညွတ် စည်းဝေးကုန်ဘိသနည်း။ ငါဘုရား မကြွလာမီအကြား၌ ဖြစ်သော အသင်တို့၏ အဘယ်သို့သော စကားသည် အပြီးအဆုံး မသတ်ဘဲ တန့်ရပ်၍ နေကြကုန်ဘိသနည်းဟု မေးတော်မူသောကြောင့် ဤအမည်ရှိသော အကြောင်းပါတည်းဟု လျှောက်ကြားသည် ရှိသော် ချစ်သား ရဟန်းတို့ ငါ့သားတော်ဖြစ်သော စူဠပန္ထကသည် ဤယခုအခါ၌သာလျှင် နုံ့နှေးသော ပညာရှိသည် မဟုတ်သေး၊ ရှေးအခါ၌လည်း နုံ့နှေးသော ပညာရှိဖူးသည် သာလျှင်တည်း။ သက်သက်သော်ကား ဤယခုအခါ၌သာလျှင် ငါဘုရားသည် ထိုစူဠပန္ထက၏ မှီခိုကိုးကွယ်ရာ ဖြစ်ဖူးသည် မဟုတ်သေး၊ ရှေးအခါ၌လည်း မှီခိုကိုးကွယ်ရာ ဖြစ်ဖူးသည် သာလျှင်တည်း။ ရှေး၌သော်ကား ငါဘုရားသည် ဤစူဠပန္ထကကို လောက၌ ဖြစ်သော မြတ်သော သူဌေးစည်းစိမ်၏ အရှင်အဖြစ်ကို ပြုခဲ့ဖူးသည်။ ဤယခုအခါ၌လည်း လောကုတ္တရာဖြစ်သော စည်းစိမ်၏ အရှင်အဖြစ်ကို ပြုအပ်၏ဟု မိန့်တော်မူသည်ကာလ ထိုအကြောင်းကို အကျယ်ဝိတ္ထာရအားဖြင့် နာခြင်းငှါ အလိုရှိကုန်သော ရဟန်းတို့သည် တောင်းပန်အပ်သည် ဖြစ်၍ အတိတ်ကို ဆောင်တော်မူ၏။

စူဠပန္ထက၏ ရှေးအကြောင်း

ချစ်သား ရဟန်းတို့ ရှေးလွန်လေပြီးသောအခါ ဗာရာဏသီ ပြည်ကြီး၌ မျိုးမိုးပျော်မွေ့နေထိုင်လေ့ရှိသော တစ်ယောက်သော လုလင်သည် တက္ကသိုလ်တိုင်းပြည်သို့ သွား၍ အလုံးစုံသော အတတ်တို့ကို သင်ယူခြင်းငှါ ဒိသာပါမောက္ခဆရာ၏ အထံ၌ ပညာရည်နို့ကို သောက်စို့မှီဝဲသော အတွင်းနေ တပည့်ဖြစ်၍ ငါးရာကုန်သော တပည့်လုလင်တို့၏ အလယ်၌ အလွန်လျှင် ဆရာအား ကျေးဇူးပြုသည်ဖြစ်ပေ၏။ ခြေဆုပ်ခြင်းအစရှိကုန်သော အလုံးစုံသော အမှုကိစ္စတို့ကို ပြုပေ၏။ စင်စစ်သော်ကား နုံ့နှေးသော ပညာရှိသည်၏ အဖြစ်

ကြောင့် တစ်စုံတစ်ခုသော အတတ်ပညာကို သင်ယူခြင်းငှါ မစွမ်းနိုင်လေ၊ ဒိသာပါမောက္ခ ဆရာကြီးကလည်း ဤတပည့်သည်ကား ငါ့အား များစွာကျေးဇူး အထူးသဖြင့် များပေသည်။ ဤသူကို တတ်မြောက်အောင် သင်စေအံ့ဟု လုံ့လပြုပါသော်လည်း တစ်စုံတစ်ခုသော အတတ်ကိုမျှ သင်ယူစေခြင်းငှါ မစွမ်းနိုင်။ ထိုလုလင်သည် ကြာမြင့်ရှည်စွာ နေလေငြားသော်လည်း တစ်ခုသော ဂါထာကိုသော်လည်း သင်ယူခြင်းငှါ မစွမ်းနိုင်သောကြောင့် ဆန့်ကျင်ငြီးငွေ့သောအားဖြင့် ပြန်သွားတော့အံ့ဟု ဆရာကြီးကို ပန်ကြားခွင့်တောင်း၏။

ထူးခြားသော မန္တန်တော်

ဒိသာပါမောက္ခ ဆရာလည်း ကြံဆင်ခြင်သည်မှာ "ဤသူသည် ငါ့အား အလွန်အထူး ကျေးဇူးဥပကာရ များလှပေ၏။ ထိုသူငယ်အား ငါသည် ပညာရှိသည် အဖြစ်ကို အဖန်တလဲလဲ အမြဲမပြတ် တောင့်တအပ်၏။ ယင်းသို့ တောင့်တပါသော်လည်း အတတ်ပညာ အထမြောက်ခြင်းကို ပြုခြင်းငှါ မစွမ်းနိုင်၊ စင်စစ်မချွတ် ငါသည် ဤသူအား အထောက်အပံ့ ကျေးဇူးတုံ့ ဆပ်ခြင်းကို ပြုခြင်းငှါ အပ်၏။ ငါသည် တစ်ခုသော မန္တန်ကို ဖွဲ့၍ ပေးအံ့ဟု ကြံ၍ ဒိသာပါမောက္ခဆရာသည်ထိုလုလင်ကိုတောထဲသို့ ခေါ်ဆောင်၍"ဃဋ္ဋေသိ ဃဋ္ဋေသိ၊ ကိံ ကာရဏာ ဃဋ္ဋေသိ၊ အဟမ္ပိ တံ ဇာနာမိ" ဟူသော ဤမန္တန်ကို ဖွဲ့၍ သင်ယူစေပြီးသော် အကြိမ်တစ်ရာမကပြန်လှန်သရဇ္ဈာယ်စေ၍ အသင်အား ထင်ရှားရမိပေပြီလောဟု မေးသည်ကာလ ဆရာ ငြော် ထင်ရှားမြဲပါပြီဟု ဆိုသည် ရှိသော် နုံ့နှေးသော ပညာရှိသောသူ မည်သည်ကား လုံ့လဝီရိယကို ပြု၍ လေ့ကျက်ခြင်းကို ပြုအပ်သော အတတ်သည် မပြေးထွက် မပျောက်ပျက်ဟု ကြံ၍ လမ်း၌ သုံးစရာ ရိက္ခာကို ပေးပြီးသော် သွားလေလော့၊ အသင်သည် ဤမန္တန်ကို မှီ၍ အသက်မွေးလေတော့၊ မန္တန်မပျောက် မမေ့စိမ့်သောငှါ ထိုသူအား အမြဲမပြတ် အထပ်ထပ် သရဇ္ဈာယ်ခြင်းကို ပြုလေလော့ဟု ပြောဆို မှာထား၍ လွှတ်လိုက်၏။

မင်းကြီး မြို့လှည့်၍ နားထောင်ခြင်း

ထိုအခါ တက္ကသိုလ်တိုင်းပြည်မှ ပြန်လာသော ထိုလုလင်အား ဗာရာဏသီပြည်သို့ ရောက်သောကာလ၌ ငါ၏ သားသည် အတတ်ပညာကို သင်ယူ၍ ပြန်လာသည်ဟူ၍ မိခင်ဖခင်တို့သည် ကြီးကျယ်စွာသော ချီးမြှင့်ခြင်းဖြင့် ပူဇော်သက္ကာရကို ပြုပေ၏။ ထိုအခါ ဗာရာဏသီပြည်ကြီးကို အစိုးရတော်မူသော ပြည်ရှင်မင်းကြီးသည် ငါ့အား ကာယကံ အစရှိသည်တို့တွင် တစ်စုံတစ်ခုသော အပြစ်သည် ရှိသလောဟု ကြည့်ရှုဆင်ခြင်သည် ရှိသော်

မိမိအား မလျော်ကန်ပတ်သော အမှုကို မမြင်မူ၍သာလျှင် မိမိ၏ အပြစ် မည်သည်ကား မိမိအား မထင်ပေ၊ သူတပါးတို့အားသာ ထင်လေသည်။ မြို့ကို လှည့်လည် နားထောင်အံ့ဟု ကြံ၍ ညချမ်းသောအခါ ထိုပြည့်ရှင်မင်းကြီးသည် မထင်ရှားသော အသွင်ဖြင့် ထွက်၍ "ညချမ်းသောအခါ၌ စားသောက်ပြီး၍ ထိုင်နေကုန်သော လူတို့၏ စကားပြောခြင်း မည်သည်ကား အထူးထူးအပြားပြား များ၏။ ငါသည် အကယ်၍ မတရားသဖြင့် မင်းပြုခဲ့သည်ဖြစ်အံ့၊ ယုတ်မာသော တရားမစောင့်သော မင်းသည် ဒဏ်ပေးခြင်း အခွန် စသည်ကို များစွာ သိမ်းယူခြင်းတို့ဖြင့် ဖျက်ဆီးခြင်းကို ပြုဘိသည်ဟု ဆိုကုန်လတ္တံ့၊ အကယ်၍ တရားသဖြင့် မင်းပြုသည် ဖြစ်ခဲ့တုံအံ့၊ ငါတို့၏ မင်းသည် အသက်ရှည်ရှည် တည်နေပါစေသတည်းဟု ဤသို့အစရှိသော စကားကို ဆို၍ ငါ၏ ဂုဏ်ကျေးဇူးကို ဆိုကုန်လတ္တံ့"ဟု ကြံ၍ ထိုထိုသို့သော အိမ်တို့၏ နံရံကို အစဉ်လျှောက်မှီသဖြင့် သာလျှင် လှည့်လည်၏။

တန်ခိုးကြီးသော မန္တန်

ထိုခဏ၌ ဥမင်ဖြင့် ခိုးယူတတ်ကုန်သော ခိုးသူတို့သည် နှစ်ခုကုန်သော အိမ်တို့၏ အကြား၌ ဥမင်ကို ဖောက်ခဲ့လျက် တစ်ခုသော လမ်းမဖြင့် နှစ်ခု ကုန်သော အိမ်တို့ကို ဝင်ခြင်းငှါ ဥမင်ကို တူးဖောက်ကုန်၏။ မင်းကြီးသည် ထိုခိုးသူတို့ကို မြင်၍ အိမ်၏ အရိပ်၌သာလျှင် ရပ်တည်၏၊ ခိုးသူတို့၏ ဥမင်ကို ဖောက်ခဲ့၍ အိမ်သို့ ဝင်ပြီးလျှင် ဘဏ္ဍာတို့ကို ကြည့်ရှုသောကာလ၌ လုလင်သည် အိပ်ရာမှ နိုး၍ မန္တန်ကို ကျယ်စွာသော အသံဖြင့် သရဇ္ဈာယ်လျက်—

ဃဋ္ဋေသိ ဃဋ္ဋေသိ၊ ကိံ ကာရဏာ ဃဋ္ဋေသိ၊ အဟမ္ပိ တံ ဇာနာမိ—

ဟု ရွတ်ဆို၏။

အနက်ကား။ ။တွံ၊ သင်သည်။ ဃဋ္ဋေသိ၊ ချုပ်ချယ်ဘိ၏။ ဃဋ္ဋေသိ၊ ချုပ်ချယ်ဘိ၏။ ကိံ ကာရဏာ၊ အဘယ်သို့သော အကြောင်းကြောင့်။ ဃဋ္ဋေသိ၊ ချုပ်ချယ်ဘိလေသနည်း။ အဟမ္ပိ၊ ငါသည်လည်း။ တံ ကာရဏံ၊ ထိုသို့သော အကြောင်းကို။ ဇာနာမိ၊ သိ၏။ ဤကား အနက်။

ခိုးသူတို့သည် ထိုမန္တန်ကို ကြား၍ ဤသူသည် ငါတို့အား သိအပ်လေပြီ။ ဤယခုအခါ၌ ငါတို့အား ရိုက်ပုတ် ဖျက်ဆီးလတ္တံ့ဟု ကိုယ်တွင် ဝတ်သော အဝတ်တို့ကိုသော်လည်း စွန့်လွှတ်၍ အလွန် ကြောက်လန့်တုန်လှုပ်ခြင်းရှိသဖြင့် ရှေးရှုရာ ရှေးရှုရာ အရပ်ဖြင့်သာလျှင် ထွက်ပြေးကြလေကုန်၏၊ ပြည့်ရှင် မင်းကြီးသည် ထိုခိုးသူတို့ ထွက်ပြေးကုန်သည်တို့ကို မြင်၍လည်းကောင်း၊ လုလင်၏ မန္တန် ရွတ်အံ့သရဇ္ဈာယ်သော အသံကို ကြား၍လည်းကောင်း အိမ်ကို

ပိုင်းခြားမှတ်သားပြီးသော် မြို့သို့ လှည့်လည်သိမ်းဆည်း ကြည့်ရှုနားထောင်ပြီး၍ စံတော်မူရာဖြစ်သော နန်းတော်သို့ ဝင်လေ၏။

မင်းကြီးသည် ထိုညဉ့်ကို လွန်မြောက်၍ လင်းစင်ခြင်းသို့ ရောက်သည်ရှိသော် နံနက်စောစောကပင်လျှင် တစ်ယောက်သော မင်းချင်းယောကျ်ားကို ခေါ်၍ အို ...အချင်း သွားတဲ့လော့၊ ဤအမည်ရှိသောခရီး ဤအမည်ရှိသော အိမ်၌ ဥမင်ကို ဖောက်ခွဲအံ့ပ်၏၊ ထိုလမ်းခရီး ထိုအိမ်၌ တက္ကသိုလ်တိုင်းပြည်မှ အတတ်ပညာ သင်ယူ၍ ပြန်လာသော လုလင်သည် ရှိ၏။ ထိုလုလင်ကို ခေါ်ဆောင်ခဲ့လော့ဟု စေလွှတ်လိုက်၏။ မင်းချင်း ယောကျ်ားလည်း သွား၍ ပြည်ရှင်မင်းမြတ်သည် အသင့်ကို ခေါ်အပ်သတည်းဟု ဆို၍ လုလင်ကို ခေါ်ဆောင်ခဲ့၏။

အသပြာတစ်ထောင် ပူဇော်ခြင်း

ထိုအခါ မင်းကြီးက အမောင် အသင်သည် တက္ကသိုလ်တိုင်းပြည်မှ အတတ်ပညာကို သင်ယူ၍·လာသော လုလင်ဟူသည် ဟုတ်မှန်ပေသလောဟု မေးတော်မူသော် အရှင်မင်းမြတ် ဟုတ်မှန်ပါ၏ဟု လျှောက်လျှင် အမောင် ငါတို့အားလည်း ထိုအတတ်ပညာကို ပေးပါလော့ဟု ဆို၏၊ အရှင်မင်းမြတ် ကောင်းပါပြီ၊ တူမျှသောနေရာ၌ ထိုင်နေ၍ သင်ယူတော်မူပါလော့ဟု လျှောက်ကြား၏၊ မင်းကြီးသည် ပြောဆိုသောအတိုင်းကို ပြု၍ မန္တန်ကို သင်ယူပြီးသည်ကာလ ဤသည်ကား အသင်အား ဆရာ၏ အဖြစ်၌ အဖိုးပေတည်းဟု အသပြာတစ်ထောင်ကို ပေး၏။

ထိုအခါ- စစ်သူကြီးသည် မင်းကြီး၏ ဆေတ္တာသည်ကို အဘယ်အခါ၌ မင်းကြီး၏ မုတ်ဆိတ်ကျင်စွယ်ကို ပယ်ရိတ် သုတ်သင်ခြင်းကို ပြုပေအံ့နည်းဟု ဆို၏။ နက်ဖြန်ခါ၌သည်းကောင်း၊ သန်ဘက်ခါ၌လည်းကောင်း အလှည့်အကြိမ် ကျပါသည်ဟု ဆိုလျှင် စစ်သူကြီးသည် ထိုဆေတ္တာသည့်အား တစ်ထောင်သော အသပြာကို ပေး၍ ငါတို့အား အမှုကိစ္စတစ်ခုသည် ရှိပေ၏ဟု ဆိုသဖြင့် အရှင် အဘယ်သို့သော အမှုပါနည်းဟု ဆိုသည် ရှိသော် မင်းကြီး၏ မုတ်ဆိတ်ကျင်စွယ်ကို ပယ်ရိတ် သုတ်သင်ခြင်းကို ပြုဘိသကဲ့သို့ သင်တုန်းကိုအလွန်ထက်စွာ ပွတ်သွေး၍ လည်ချောင်းရေမျိုကို ပိုင်းဖြတ်ဘိလော့၊ အသင်သည် စစ်သူကြီး ဖြစ်ပေလတ္တံ့၊ ငါသည် မင်းဖြစ်အံ့ဟု ဆို၏။

ထိုဆေတ္တာသည်သည် ကောင်းပြီဟု ဝန်ခံ၍ မင်းကြီး၏ မုတ်ဆိတ် ကျင်စွယ်ကို ပယ်ရိတ် သုတ်သင်ခြင်းကို ပြုသော နေ့၌ နံ့သာရေဖြင့်မုတ်ဆိတ်ကျင်စွယ်ကို ဆွတ်လိမ်း၍ နဖူးကို ကိုင်မလျက် သင်တုန်းသည် အသွားအနည်းငယ်တုံးသေး၏၊ တစ်ချက်တည်းဖြင့်သာလျှင် လည်ချောင်း ရေမျိုကို ဖြတ်ခြင်းငှါ

သင့်၏ဟု တဖန် တင့်အပ်လျှောက်ပတ်သော အရပ်၌ သင်တုန်းကို ပွတ်တိုက်၍ သွေး၏၊ ထိုခဏ၌ မင်းကြီးသည် မိမိ၏ မန္တန်ကို အောက်မေ့မိ၍ သရဇ္ဈာယ် ခြင်းကို ပြုလျက်—

ဃဋ္ဋေသိ ဃဋ္ဋေသိ၊ ကိံ ကာရဏာ ဃဋ္ဋေသိ၊ အဟမ္ပိ တံ ဇာနာမိ–

ဟု ရွတ်ဆို၏။

ဆေတ္တာသည်၏ နဖူးမှ ချွေးတို့သည် ယိုထွက်ကျကုန်၏။ ထိုဆေတ္တာသည်သည် မင်းကြီးသည် ငါ၏ အကြောင်းကို သိလေပြီဟု ကြောက်ရွံ့လှသည် ဖြစ်၍ သင်တုန်းကို မြေကြီး၌ စွန့်ပစ်ချထားပြီးသောကာလ ခြေရင်း၌ ရင်ဖြင့် ဝပ်၏။ မင်းတို့မည်သည်ကား အလွန်တရာ လိမ္မာသောဉာဏ်စွမ်း ရှိကုန်၏။ ထို့ကြောင့် ဆေတ္တာသည်ကို ဤသို့ဆို၏၊ ကြမ်းတမ်းယုတ်မာလှစွာသောအချင်းဆေတ္တာသည် မင်းကြီးသည် ငါ့ကို မသိဟူသော အမှတ်ကိုပြုလေဘိသလောဟု ခြိမ်းခြောက်၏။ ဆေတ္တာသည်ကလည်း အရှင်မင်းမြတ် အကျွန်ုပ်အား ဘေးမဲ့ကင်းကွာ ချမ်းသာ ရာကို ပေးသနားတော်မူပါလော့ဟု လျှောက်တင်၏။ အသင် တောင်းပန်သော အတိုင်း ဖြစ်စေလော့၊ မကြောက်လင့်၊ အကြောင်းကိုသာ ဆိုလော့ဟု မိန့်တော် မူလျှင် အရှင်မင်းမြတ် စစ်သူကြီးသည် အကျွန်ုပ်အား တစ်ထောင်သော အသပြာကို ပေး၍ မုတ်ဆိတ်ကျင်စွယ်ကို ပယ်ရိတ်သုတ်သင်ခြင်းကို ပြုဘိ သကဲ့သို့ လည်ချောင်းရေမျိုကို ဖြတ်လေလော့။ ငါသည် မင်းဖြစ်၍ အသင်ကို စစ်သူကြီးပြုအံ့၊ ပြောဆိုမှာထားပါသည်ဟု လျှောက်တင်၏။

မင်းကြီးသည် ငါ့အား ဆရာကို အမှီပြု၍ ဇီဝိတိန္ဒြေ အသက်ကို ရပေတော့ သည်ဟု ကြံအောက်မေ့၍ စစ်သူကြီးကို ခေါ်စေတော်မူပြီးလျှင် အို-အချင်း စစ်သူကြီး အသင်သည် ငါ၏ ထံမှ အဘယ်မည်သည်ကို မရအပ်သနည်း၊ ဤယခုအခါ၌ အသင့်ကို ရှုမြင်ခြင်းငှါ မစွမ်းနိုင်။ ငါ၏ တိုင်းနိုင်ငံမှ ထွက်သွား လေလော့ဟု တိုင်းပြည်မှ နှင်ထုတ်၍ ဆရာကို ခေါ်စေပြီးလျှင် ဆရာ အသင့်ကို အမှီပြု၍ ငါသည် ဇီဝိတိန္ဒြေအသက်ကို ရအပ်ပေသည်ဟု ဆို၍ ကြီးစွာသော ချီးမြှင့်ခြင်း ပူဇော်သက္ကာရကို ပြု၍ ထိုဆရာအား စစ်သူကြီးအရာကို ပေးသနား တော်မူ၏။

ဇာတ်တော်ကို ပေါင်းခြင်း

ထိုအခါကာလ၌ ဆရာဖြစ်သော စစ်သူကြီးသည် စူဠပန္ထက ဖြစ်ဖူးလေပြီ၊ ဒိသာပါမောက္ခ ဆရာကြီးသည် ငါဘုရားဖြစ်ဖူးလေပြီဟု ဤသို့ အတိတ်ကို ဆောင်တော်မူ၍ ချစ်သား ရဟန်းတို့ ဤသို့ ပြုအပ်ခဲ့ပြီးသော အစဉ်အတိုင်း အားဖြင့် ရှေး၌လည်း စူဠပန္ထကသည် နှံ့နှေးသော ပညာရှိသည် ဖြစ်ဖူး

လေပြီ။ ထိုအခါ၌လည်း ငါဘုရားသည် ထိုစူဠပန္ထကဏ်၏ ကိုးကွယ်ရာ ဖြစ်၍ စူဠပန္ထကကို လောကုတ္တရာ ဖြစ်သော စည်းစိမ်ချမ်းသာ၌ တည်စေဖူးပြီဟု မိန့်တော်မူပြီး၍ တဖန် ထင်ရှားသော မြတ်စွာဘုရားသခင် ကိုယ်တော်မြတ်သည် စူဠပန္ထကမထေရ်၏ မှီခိုကိုးကွယ်ရာ ဖြစ်လေသည်ကား ခြောက်-အံ့ဖွယ်ရှိပါပေစွတကားဟူသော စကားကို ဖြစ်စေသည် ရှိသော် စူဠသေဋ္ဌိဇာတ်၌ အတိတ်ဝတ္ထုကို ဟောတော်မူပြီး၍—

အပ္ပကေနာပိ မေဓာဝီ၊ ပါဘတေန ဝိစက္ခဏော။
သမုဋ္ဌာပေတိ အတ္တာနံ၊ အဏုံ အဂ္ဂိံဝ သန္ဓမံ—

ဟူသော ဂါထာကို ဟောတော်မူ၏။

အနက်ကား။ ။ဝိစက္ခဏော၊ အမြော်အမြင် ဆင်ခြင်သော ပညာနှင့် ပြည့်စုံသော။ မေဓာဝီ၊ ကြောင်းကျိုးမြင်သိ ပညာရှိသောသူသည်။ အပ္ပကေန၊ မကြီးမကျယ် အနည်းငယ်သာ ဖြစ်သော။ ပါဘတေနပိ၊ တံစက်အောက်၌ ခံထားသော အိုးသို့ ကျသော ရေပေါက်ကဲ့သို့ ဆည်းပူးအပ်သော ကုသိုလ်ကံဖြင့်လည်း။ အဏုံ၊ မကြီးမကျယ် အနည်းငယ်သော။ အဂ္ဂိံ၊ မီးကို။ သန္ဓမံ၊ အားကြိုးလေထုတ် မှုတ်သည်ရှိသော်။ မဟန္တံ အဂ္ဂိက္ခန္ဓံ၊ အလျှံတောက်ဟုန် ရဲရဲတုန်သော မီးပုံကြီးသည်။ ဝေုတိ ဣဝ၊ ပွါးများသိသကဲ့သို့။ တထာ၊ ပမာနှိုင်းသူ ထိုအတူ။ အတ္တာနံ၊ မိမိကိုယ်ကို။ သမုဋ္ဌာပေတိ၊ ကောင်းသော အကျိုးစီးပွား ဖြစ်စေ၏။

ဤသို့သော ဂါထာကို ဟောကြားတော်မူပြီး၍ ချစ်သားရဟန်းတို့ ငါဘုရားသည် ဤယခုအခါ၌သာလျှင် ဤစူဠပန္ထကဏ်၏ မှီခိုကိုးကွယ်ရာ ဖြစ်သည် မဟုတ်သေး၊ ရှေး၌လည်း မှီခိုကိုးကွယ်ရာ ဖြစ်ဖူးသည်သာလျှင်တည်း၊ ရှေးအခါ၌ကား ငါဘုရားသည် ဤစူဠပန္ထကကို လောကီ၌ ဖြစ်သော သူဌေးကြီး စည်းစိမ်ချမ်းသာ၏ အရှင်အဖြစ်ကို ပြုဖူးပြီ။ ဤယခုအခါ၌ လောကုတ္တရာ တည်းဟူသော စည်းစိမ်ချမ်းသာ၏ အရှင်ကို ပြုအပ်၏၊ ချစ်သား ရဟန်းတို့...ထိုအခါ၌လည်း စူဠကသူဌေး၏ တပည့်ငယ်သည်ကား စူဠပန္ထကဖြစ်ဖူးပြီ၊ စူဠကသူဌေးသည်ကား ငါဘုရားဖြစ်ဖူးပြီဟု ဇာတ်တော်ကို ပေါင်းတော်မူ၏။

သောတာပန် တည်ခြင်း

တဖန်မိုးသောက် ရောက်သောနေ့၌ တရားသဘင်ဝယ် ငါ့ရှင်တို့...စူဠပန္ထကမထေရ်သည် လေးလတို့ဖြင့် လေးပါဒရှိသော ဂါထာကိုသင်ယူခြင်းငှါ မစွမ်းနိုင်သော်လည်း ဝီရိယကို မစွန့်မူ၍သာလျှင် အရဟတ္တဖိုလ်၌ တည်လေသည်။ ဤယခု

အခါ၌ လောကုတ္တရာတည်းဟူသော စည်းစိမ်ချမ်းသာ၏အရှင် ဖြစ်လေသည် ဟူသော စကားကို ဖြစ်စေကြကုန်၏။ မြတ်စွာဘုရားသခင် ကိုယ်တော် မြတ်သည် ကြွတော်မူလာ၍ ချစ်သားရဟန်းတို့....ဤယခု ငါဘုရားကြွတော်မူ လာဆဲသောအခါ၌ အဘယ်အမည်ရှိသောစကားဖြင့် ပြောကြားစည်းဝေးခြင်း ဖြစ်ကြလေကုန်သနည်းဟု မေးတော်မူ၍ ဤအမည်ရှိသော စကားပါတည်းဟု လျှောက်ထားသည်ရှိသော် ချစ်သားရဟန်းတို့....ငါဘုရား၏ သာသနာတော်၌ အားထုတ်အပ်သော ဝီရိယရှိသောရဟန်းသည် လောကုတ္တရာတရား၏အရှင် ဖြစ်လေသည်သာတည်းဟု မိန့်တော်မူပြီး၍——

ဥဋ္ဌာနေန' ပ္ပမာဒေန၊ သံယမေန ဒမေန စ။
ဒီပံ ကယိရာထ ဓမေဓာဝီ၊ ယံ ဩဃော နာဘိကီရတိ–

ဟူသော ဂါထာကို ဟောတော်မူ၏။

ထိုဒေသနာ ပါဠိ၌ဂါထာ၏အဆုံး၌ များစွာကုန်သော သူတို့သည် သောတာပန် အစရှိသည်တို့ ဖြစ်လေကုန်၏။

ဂါထာ၏အနက်ကား။ ။ဥဋ္ဌာနေန စ၊ ထကြွခြင်းဖြင့်လည်းကောင်း။ အပ္ပမာဒေန စ၊မမေ့မလျော့ခြင်းဖြင့်လည်းကောင်း။ သံယမေန စ၊ သီလသိက္ခာ ကို ကောင်းစွာချုပ်တည်း စောင့်စည်းခြင်းဖြင့်လည်းကောင်း။ ဒမေန စ၊ စက္ခုစသော ဣန္ဒြေဒွါရတို့ကို လုံခြုံအောင် ဆုံးမခြင်းဖြင့်လည်းကောင်း။ မေဓာဝီ၊ ကြောင်းကျိုးသိမြင် ပညာရှိသောသူသည်။ သံသာရသာဂရေ၊ သံသရာပြင်ကျယ် ပင်လယ်သမုဒ်ဝဲလုပ်၌။ ယံ ဒီပံ၊ အရဟတ္တဖိုလ် ခေါ်ဆိုမည်ထွန်း အကြင်ကျွန်း ကြီးကို။ ဩဃော၊ ဩဃလေးဖြာ ကိလေသာရေအယဉ်သည်။ နာဘိကီရတိ၊ တိုက်လှန်ပြိုအက် မဖြိုဖျက်နိုင်။ တံ ဒီပံ၊ ဩဃလေးဖြာ ကိလေသာရေအယဉ် အလျဉ်တိုက်ဖြို မပြိုအပ်သော အရဟတ္တဖိုလ်တည်းဟူသော ကျွန်းကို။ ကယိရာထ၊ အဖန်တလဲလဲ အမြဲမကွာ ပြုကုန်ရာ၏။ ဤကားအနက်။

ဓမ္မပဒအပ္ပမာဒဝဂ်၌ သုံးခုမြောက်သော စူဠပန္ထကမထေရ်၏
ဝတ္ထုစကားအစဉ်ကား ဤတွင်ရွေ
ပြီးဆုံးလေသတည်း။

၄။ ဗာလနက္ခတ်ပွဲ ကြေးကြော်သောဝတ္ထု

ပမာဒမနုယုဉ္ဇန္တိ-အစရှိသော ဤဓမ္မဒေသနာတော်ကို မြတ်စွာသယမ္ဘူ နတ်လူမကိုဋ္ဌ ဦးစိုက်သရဖူ ဖြစ်တော်မူသော မြတ်စွာဘုရားသခင်သည် ငယ်မည် သုဒတ္တ နောက်မှတဖြာ ကိုးကွယ်ရာမဲ့သောသူတို့ကို ကြည်ဖြူဝမ်းသာ ကောင်းစွာ

ပေးတတ် သကတ်ဂုဏ်သိမ်ကြောင့် အနာထပ်ဏ်မည်သော သူဌေးသည် ဆောက်လုပ်လှူဒါန်းအပ်သော ကျောင်းမြတ်ဇေတဝန်၌ လေးမွန်သော ဣရိယာပထဖြင့် မျှတကျိန်းလျောင်း ကိန်းအောင်းစံပယ်တော်မူလျက် သူမိုက်တို့သည် ကစားမြူးတူးအပ်သော ဗာလနက္ခတ်ပွဲကို အကြောင်းပြုသောအားဖြင့် ဟောကြားတော်မူပေ၏။

အကြောင်း အတ္ထုပ္ပတ္တိစကားအစဉ်ကား ဤသို့တည်း

တပါးသောအခါ သာဝတ္ထိပြည်၌ ဗာလနက္ခတ်မည်သည်ကို ကြွေးကြော်၏။ ထိုနက္ခတ်ပွဲ ကြိမ်သောအခါ၌ အလွန်မိုက်မဲတွေဝေကုန်သော လူတို့သည် ပြာဖြင့်လည်းကောင်း၊ နွားချေးဖြင့်လည်းကောင်း ကိုယ်ကိုလိမ်းကျံ၍ ခုနစ်ရက်တို့ပတ်လုံး ယုတ်မာညစ်ညမ်း ဆိုးသွမ်းဋ္ဌိူစူ မသူတော်တို့စကားကို ပြောကြားဟစ်အော်ကုန်လျက် လှည့်လည်ကုန်၏။ မိဘနွယ်ရိုး ဆွေမျိုးပေါက်ဖော်တော်စပ်ချစ်ခင် အကျွမ်းဝင်သောသူကိုလည်းကောင်း၊ အယုတ်တရား ပယ်ရှားဖြတ်တန်း ရဟန်းကိုလည်းကောင်း၊ ဒိဋ္ဌထင်ထင် တွေ့မြင်သော်လည်း အနည်းငယ်မျှထောက် ရှက်ကြောက်သော မည်သည်မရှိ၊ အိမ်တံခါးတိုင်း အိမ်တံခါးတိုင်း တန့်ရပ်ထိုင်နေ၍ မလျောက်ပတ် မသင့်လျော် ကြားရှုမတော် မသူတော်စကားတို့ကို ဟစ်အော် ပြောဆိုကုန်၏။ လူအပေါင်းတို့သည် ထိုသူတို့၏ မသူတော်စကားကို နာခြင်းငှါ မစွမ်းနိုင်သည် ဖြစ်၍ အစွမ်းရှိသည်အားလျော်စွာ ထက်ဝက်သော အသပြာကိုလည်းကောင်း၊ တစ်မတ်သော အသပြာကိုလည်းကောင်း၊ တစ်ကျပ်သော အသပြာကို လည်းကောင်း ပေးပို့စေကုန်၏။ သူမိုက်တို့သည် ထိုထိုသို့သောသူတို့၏အိမ်တံခါး၌ ရတိုင်းရတိုင်းသော အသပြာကိုယူ၍ ဖဲသွားကြကုန်၏။

အရိယာငါးကုဋေ

ထိုအခါ သာဝတ္ထိပြည်ကြီး၌ ငါးကုဋေအတိုင်းအရှည် ရှိကုန်သော အရိယာဖြစ်ကုန်သော မြတ်စွာဘုရားသခင် ကိုယ်တော်မြတ်၏ တပည့်ဒကာရင်းတို့သည် ရှိနေကြကုန်၏။ ထိုသူတို့သည် မြတ်စွာဘုရားသခင် ကိုယ်တော်မြတ်ကို ဘုန်းတော် ခြောက်ပါးတို့နှင့် ပြည့်စုံတော်မူပေသော မြတ်စွာဘုရား ခုနစ်ရက်တို့ပတ်လုံး ရဟန်းသံဃာတော် အပေါင်းတို့နှင့်တကွ မြို့သို့ မကြွမဝင်မူ၍ ကျောင်းတော်၌သာလျှင် သီတင်းသုံးစံနေတော်မူသည် ဖြစ်ပါစေသတည်း ဟူသော သတင်းစကားကို လျှောက်ကြားစေလွှတ်ကုန်၏။ ထိုသူတို့ပင်လျှင် ခုနစ်ရက်ပတ်လုံး ရဟန်းသံဃာ အပေါင်းအား ကျောင်း၌သာလျှင် ယာဂုဆွမ်း စသည်တို့ကို ပြည့်စုံစေ၍ စေလွှတ်ပို့လိုက်ကုန်၏။ မိမိတို့သည်လည်း အိမ်မှ

မထွက်ကုန်။ ထိုနက္ခတ်ပွဲသည် ပြီးဆုံးခြင်းသို့ရောက်သည့်ရှိသော် ရှစ်ရက်မြောက်သော နေ့၌ ဘုရားအမှူးရှိသော ရဟန်းသံဃာတော်အပေါင်းကို ပင့်ဖိတ်ပြီးသည်ကာလ မြို့သို့သွင်းပြီးသော် ကြီးကျယ်စွာသော အလှူဒါနကြီးကို ပေးလှူ၍ သင့်တင့်လျောက်ပတ်သော နေရာ၌ ထိုင်နေကုန်လျက် ဘုန်းတော်ကြီးတော်မူသော မြတ်စွာဘုရား တပည့်တော်တို့အား အလွန်တမင်း ဆင်းရဲငြိုငြင်ခြင်းဒုက္ခဖြင့် ခုနစ်ရက်တို့ကို လွန်ရကုန်၏။ ယုတ်မာညစ်ညမ်းကုန်သော သူမိုက်တို့၏ မလျောက်ပတ်မလျော်သော စကားကို ကြားနာရကုန်လျက် နား၏ ကွဲအက် ပွင့်ထွက်သော အခြင်းအရာသို့ ရောက်ကုန်တော့၊ မည်မျှလောက်ဖြစ်ရပါကုန်သည်။ တစ်စုံတစ်ယောက်သောသူသည် တစ်စုံတစ်ယောက်သောသူအား ရှက်ကြောက်ခြင်း မရှိပါ။ ထို့ကြောင့် တပည့်တော်တို့သည် အရှင်မြတ်တို့အား မြို့တွင်းသို့ ကြွဝင်တော်မူခြင်းငှါ မပေးမူ၍ ပိတ်ပင်တားမြစ်လျောက်ထားခြင်း ဖြစ်ပါသည်၊ တပည့်တော် တို့သည်လည်း မိမိတို့၏ အိမ်မှအပ ပြင်ဘက်သို့ မပြူထွက်ဝံ့ပါကုန်ဟု လျှောက်ကုန်၏။

သောတာပန်တည်ကြောင်း

မြတ်စွာဘုရား ကိုယ်တော်မြတ်သည် ထိုသူတို့လျှောက်ကြားသော စကားကို ကြားတော်မူ၍ ပညာအဆင်အခြင်မဲ့ကုန်သော မလိမ္မာကုန်သော သူမိုက်တို့၏ အပြုအမူအရာမည်သည်ကား ဤသို့သဘောရှိသည်သာလျှင် ဖြစ်ကုန်ဘိသည်။ ပညာရှိသော ပုဂ္ဂိုလ်သည်ကား ဥစ္စာနှစ်တမျှမောဘကဲ့သို့ မမေ့မလျော့ခြင်း အပ္ပမာဒကို စောင့်ရှောက်၍ မသေကြရာ ကြီးကျယ်စွာသော နိဗ္ဗာန်ချမ်းသာ၏ ပြည့်စုံခြင်းသို့ ရောက်ကုန်၏ဟု မိန့်တော်မူပြီး၍—

ပမာဒမနုယုဉ္ဇန္တိ၊ ဗာလာ ဒုမ္မေဓိနော ဇနာ။
အပ္ပမာဒဉ္စ မေဓာဝီ၊ ဓနံ သေဋ္ဌံဝ ရက္ခတိ။

မာ ပမာဒမနုယုဉ္ဇေထ၊ မာ ကာမရတိသန္ထဝံ။
အပ္ပမတ္တော ဟိ ဈာယန္တော၊ ပပ္ပေါတိ ဝိပုလံ သုခံ—

ဟူသော ဤနှစ်ဂါထာကို ဟောကြားတော်မူပေ၏။

ထိုဒေသနာ ပါဋ်ဂါထာတို့၏ အဆုံး၌ များစွာကုန်သော သူတို့သည် သောတာပန်စသည်တို့ ဖြစ်ကြေကုန်၏။

အနက်ကား။ ။ဗာလာ၊ တွေဝေစိုက်စိုက် အလွန်မိုက်ကုန်သော။ ဒုမ္မေဓိနော၊ အသိဉာဏ်နဲ့ ပညာမဲ့ကုန်သော။ ဇနာ၊ လူတို့သည်။ ပမာဒံ မေ့လျော့ခြင်းကို။ အနုယုဉ္ဇန္တိ၊ လုံ့လဝီရိယ ပြုပြီးကာလျှင် ဖြစ်စေကြကုန်၏။ **မေဓာဝီ၊**

ကြောင်းကျိုးမြင်သိ ပညာရှိသည်။ အပ္ပမာဒဥ္စ၊ မမေ့မလျော့ခြင်းကိုသာလျှင်။ သေဋ္ဌံဓနံဝ၊ အထူးရည်မှတ် မြတ်သော ဥစ္စာနှစ်ကဲ့သို့။ ရက္ခတိ၊ စောင့်ရှောက်ပေ၏။ ပမာဒံ၊ မေ့လျော့ခြင်းကို။ မာ အနုယုဉ္ဇေထ၊ လုံ့လဥဿာဟ ဝီရိယဖြင့် မဖြစ်ကြစေကုန်ရာ။ ကာမရတိသန္ထဝံ၊ ဝတ္ထုကာမ ကိလေသာဟု နှစ်ဖြာနှစ်ဝ ငါးဝအာရုံ ကာမဂုဏ်ကို ခုံမင်မွေ့ကာ တဏှာသန္ထဝကိုလည်း။ မာ ဝိန္ဒထ၊ မရကြစေကုန်လင့်။ ဟိ၊ ထိုစကားသည် ထင်ရှားကြောင်းပြ သင့်ပေစွ။ အပ္ပမတ္တော၊ မမေ့မလျော့သည်ဖြစ်၍။ ဈာယန္တော၊ ရှုဆင်ခြင်လေ့ရှိသော ပုဂ္ဂိုလ်သည်။ ဝိပုလံ၊ ကြီးကျယ်ပြန့်ပြောသော။ သုခံ၊ ချမ်းသာသို့။ ပပ္ပေါတိ၊ လျင်မြန်ထုတ်ချောက် ရောက်ရလေ၏။ ဤကားအနက်။

ဓမ္မပဒအပ္ပမာဒဝဂ်၌ လေးခုမြောက်ဖြစ်သော ဗာလနက္ခတ်ပွဲ
ကြွေးကြော်သောဝတ္ထု စကားအစဉ်ကား
ဤတွင်ရွေ့ ပြီးဆုံးသတည်း။

၅။ မဟာကဿပ မထေရ်ဝတ္ထု

ပမာဒမပ္ပမာဒေန- ဤသို့ စသည် ဓမ္မဒေသနာ ပါဌ်ဂါထာကို သတ္တဝါဝေနေ ဗိုလ်ခြေတသင်း မျှားခပင်းတို့ ဝပ်စင်းတုပ်ကွ ဦးနှိမ်ချလျက် ညွတ်ခဆည်းကပ်ရာ ဆရာဇာဆူ ဖြစ်တော်မူသော အောင်သူတို့ထိပ်ပန်း ရဟန်းတို့သခင် ဘုရားရှင်ကိုယ်တော်မြတ်သည် လေးရပ်သော ဣရိယာပုထ်ဖြင့် ပြည့်စုံကောင်းမွန် ဇေတဝန်ရွှေကျောင်း၌ ကိန်းအောင်းစံပယ်တော်မူလျက် ပြည့်ကြွယ်စည်းစိမ် ရိပ်ငြိမ်ချမ်းသာ ဆင်းဝါသဏ္ဌာန် ကြန်အင်လက္ခဏာ လွန်စွာပြည့်စုံ တောက်ပသော ဘဒ္ဒညမယ်ကို သွေ့ဖယ်၍ ရဟန်းပြု တုမရှိဓုတင်ဆောင် ဘုန်းခေါင်မြတ်စွာ စေသတ္တာ၏ ရင်းချာပုတ္တ အရှင်မဟာကဿပ မထေရ်မြတ်ကို ကြောင်းစပ်သမှု ရည်ညွှန်းပြုသောအားဖြင့် ဟောကြားမြွက်ဖော် အမိန့်တော်မြတ်ရှိပေ၏။

အကြောင်းအတ္ထုပ္ပတ္တိအစဉ်ကား ဤသို့တည်း

တစ်ပါးသော နေ့အခါ၌ ရှင်မဟာကဿပ မထေရ်မြတ်သည် ပိတ်ချင်းညောင်ကြွက် ရောစပ်တည်ရာ လိုဏ်ဂူဟာဝယ် လေးဖြာသော ဣရိယာပထဖြင့် မျှတတော်မူလျက် ဂိဇ္ဈကုဋ စသည်တောင်ညို ခြံရံခိုသော ရာဇဂြိုဟ်ပြည်ကြီး၌ ဆွမ်းအလို့ငှါ လှည့်လည်တော်မူ၍ နေလွဲသော ညချမ်းအခါ၌ ဆွမ်းခံရွာမှ ဖဲပြီးသည့်ရှိသော် အာလောက ကသိုဏ်းကို ပွါးစေ၍ ရေမြေ တောတောင် စသည်တို့၌ မေ့လျော့သော သတ္တဝါတို့ကို လည်းကောင်း၊ မမေ့မလျော့သော

သတ္တဝါတို့ကိုလည်းကောင်း၊ ကင်းပြတ်ချုပ်ဘိ စုတိဆဲဖြစ်သော သတ္တဝါတို့ကို လည်းကောင်း၊ ပဋိသန္ဓေလေးပါး ထင်ရှားငြိစွဲ ဖြစ်ဆဲသော သတ္တဝါတို့ကို လည်းကောင်း ဒိဗ္ဗစက္ခုဖြင့် ကြည့်ရှုတော်မူလျက် သီတင်းသုံးစံနေတော်မူ၏။ မြတ်စွာဘုရားသခင်သည် ဇေတဝန် ကျောင်းတော်၌ သီတင်းသုံးနေတော် မူလျက်ပင်လျှင် အဘယ်သို့သော နေခြင်းဖြင့် ယခု ငါ၏ သားတော်ဖြစ်သော ကဿပသည် နေပါလိမ့်မည်နည်းဟု ဒိဗ္ဗစက္ခုဖြင့် ကြည့်ရှုစူးစမ်းတော်မူသည် ရှိသော် သတ္တဝါတို့၏ စုတိခြင်း ပဋိသန္ဓေနေခြင်းတည်းဟူသော စုတူပပါတကို ကြည့်ရှုဆင်ခြင်လျက် နေသည် အဖြစ်ကို သိမြင်တော်မူ၍ သတ္တဝါတို့၏ စုတေခြင်း, ပဋိသန္ဓေ တည်ခြင်းတည်း ဟူသော စုတူပပါတမည်သည်ကား မြတ်စွာဘုရားသခင် ကိုယ်တော်မြတ်၏ သဗ္ဗညုတ ဉာဏ်တော်ဖြင့်လည်း မပိုင်းခြား မရေတွက်နိုင်။ အမိဝမ်း၌ ပဋိသန္ဓေ တည်စွဲနေပြီး၍ အမိအဘ တို့သည် အနည်းငယ်မျှ မသိစေဘဲ ချက်လွဲပြောင်းကျွန် သေလွန်သော သတ္တဝါ တို့၏ အပိုင်းအခြားကိုသော်လည်း ပြုခြင်းငှါ မစွမ်းနိုင်။ ထိုစုတိဆဲ, ပဋိသန္ဓေ နေဆဲသော သတ္တဝါတို့ကို သိမြင်ခြင်းငှါ အသင်၏ အရာမဟုတ်ချေ။ ချစ်သား ကဿပ မေ့လျော့သောသတ္တဝါ, မမေ့မလျော့သော သတ္တဝါတို့ကို သိမြင် ခြင်းငှါ အနည်းငယ်မျှသာလျှင် အသင်၏ အရာ ဖြစ်ပေသည်။ အချင်းခပ်သိမ်း စုတေဆဲဖြစ်သော သတ္တဝါတို့ကိုလည်းကောင်း၊ ပဋိသန္ဓေ တည်နေဆဲဖြစ်သော သတ္တဝါတို့ကိုလည်းကောင်း၊ ကြည့်ရှုထင်ထင် သိမြင်ခြင်းငှါ သဗ္ဗညုဘုရားရှင် တို့၏သာလျှင် အရာဖြစ်လေသည်ဟု မိန့်တော်မူပြီး၍ ကိုယ်ရောင်တော်ကို နှံ့စေပြီးလျှင် တူရူရှေ့ရောက် မျက်မှောက်၌ သီတင်းသုံးတော်မူဘိသကဲ့သို့ ဖြစ်၍—

ပမာဒံ အပ္ပမာဒေန၊ ယဒါ နုဒတိ ပဏ္ဍိတော။
ပညာပါသာဒ' မာရုယှ၊ အသောကော သောကိနိံ ပဇံ။
ပဗ္ဗတဋ္ဌောဝ ဘုမ္မဋ္ဌေ၊ ဓီရော ဗာလေ အဝေက္ခတိ—

ဟူသော ဤဂါထာကို ဟောကြားတော်မူ၏။

ထိုဒေသနာ ပါဠိဂါထာ၏ အဆုံး၌ များစွာကုန်သော သူတို့သည် သောတာ ပတ္တိဖိုလ် စသည်တို့ကို မျက်မှောက်ပြုရကုန်၏။

ဂါထာ၏ အနက်ကား။ ။ပဏ္ဍိတော၊ သတိပညာ ကောင်းစွာထင်ဘိ ပညာရှိသည်။ ယဒါ၊ အကြင်ရောအခါ၌။ အပ္ပမာဒေန၊ မမေ့မလျော့ခြင်းဖြင့်။ ပမာဒံ၊ မေ့လျော့ခြင်းကို။ နုဒတိ၊ အကုန်ပျောက်အောင် ပယ်ဖျက်ပေ၏။ တဒါ၊ ထိုရောအခါ၌။ ပညာပါသာဒံ၊ ပညာတန်ဆောင် ထိန်ရောင်ဝင်းလက် ပြာသာဒ်ထက်သို့။ အာရုယှ၊ ကောင်းစွာတက်၍။ အသောကော၊ နှလုံးပူပန်

ပြင်းထန်စွာလှ သောကကင်းသည်ဖြစ်၍။ သောကိနိံ၊ ဗျသနငါးပါး ကြောင်းတရားကြောင့် ဖြစ်ပွားမှုန်လှ သောကထန်ပြင်း ငြောင့်တံသင်းသည် ဖြိုနှင်းတူးငင် စူးဝင်အပ်သော။ ပဇံ၊ အပြားအားဖြင့် ထင်ရှားဖြစ်သော သတ္တဝါအပေါင်းကို။ အဝေက္ခတိ၊ ကြည့်ရှုထင်ထင် မြင်ပေ၏။ ပဗ္ဗတဋ္ဌော၊ မြင့်မြင့်မောက်မို ညိုညိုရောင်လက် တောင်ထိပ်ထက်၌ တက်လျက်တည်နေသော သူသည်။ ဘူမဋ္ဌေ၊ ချိုင့်ဝှမ်းညီပြေ နိမ့်ဒသာမြေ၌ တည်နေသောသူကို။ အဝေက္ခတိ ဣဝ၊ ကြည့်ရှုအင်ထင် မြင်ရသကဲ့သို့။ ဓီရော၊ မမေ့မလျော့သော ပညာရှိသည်။ ဗာလေ၊ မေ့လျော့ကုန်သော သူမိုက်တို့ကို။ အဝေက္ခတိ၊ ကြည့်ရှု ထင်ထင် မြင်ရပေ၏။ ဤကားအနက်။

ဓမ္မပဒအပ္ပမာဒဝဂ်၌ ငါးခုမြောက်သော ကဿပမထေရ်ဝတ္ထု စကားအစဉ်ကား ဤဘွင်ရွေ့ အပြီးအဆုံးတည်း။

၆။ မမေ့လျော့သောရဟန်း, မေ့လျော့သော ရဟန်းနှစ်ပါးဝတ္ထု

အပ္ပမတ္တော ပမတ္တေသု-ဤသို့ အစရှိသော ဤဓမ္မဒေသနာ ပါဠိဂါထာကို သုံးရွာဘုံတိုက် ကြုံကြိုက်လှည့်လည် အတည်မကျ ဝေနေယျ သတ္တဝါတို့ကို ဓမ္မာ ရေအေး တိုက်ကျွေးဆုံးမတော် မူတတ်သော မြတ်စွာဘုရားသခင်သည် သုံးဆင့် ဘုံဆောင် ထွန်းမြင့်ပြောင်လျက် အခေါင်မြတ်မွန် ဇေတဝန်ရွှေကျောင်း၌ ထေရ်ပေါင်းများစွာ ခြံရံကာဖြင့် ကောင်းစွာ သီတင်းသုံးတော်မူလျက် အဖော် အဆွေခင်ပွန်း ချစ်ကျွမ်းဝင်ကုန်သော နှစ်ပါးသော ရဟန်းတို့ကို အကြောင်း ပြုသောအားဖြင့် ဟောကြားတော်မူ၏။

အကြောင်းအတ္ထုပ္ပတ္တိ အစဉ်ကား ဤသို့တည်း

ထိုနှစ်ဦးသော ရဟန်းတို့သည် မြတ်စွာဘုရား ကိုယ်တော်မြတ်၏ အထံ၌ ကမ္မဋ္ဌာန်းကို ယူသွား၍ တောကျောင်းသို့ ဝင်နေကုန်သတတ်။ ထိုနှစ်ဦးသော ရဟန်းတို့တွင် တစ်ပါးသောရဟန်းသည် စောစောကပင့်လျှင် ထင်းသစ်တို့ကို ဆောင်ယူ၍ မီးအိုးကင်းကို စီရင်ပြီးလျှင် သာမဏေငယ်တို့နှင့် အတူတကွ စကားပြောဟောလျက် ပဌမယာမ်ပတ်လုံး မီးလှုံလျက်သာ နေ၏။ တစ်ပါးသော ရဟန်းသည် မမေ့မလျော့ ရဟန်းတရားကိုသာ ကြိုးစားအားထုတ်လျက် အဖော်ဖြစ်သော အဆွေခင်ပွန်း ချစ်ကျွမ်းဝင်သော ရဟန်းကို ငါ့ရှင် ဤသို့ မပြုပါလင့်။ မေ့လျော့သော သူအား လေးပါးသော အပါယ်တို့သည် မိမိ၏ နေရာဖြစ်သော အိမ်နှင့်တူပါကုန်သည်။ မြတ်စွာဘုရားသခင် ကိုယ်တော်မြတ်တို့ မည်သည်ကား စဉ်းလဲစဉ်းစား လှည့်ပတ်သောအားဖြင့် နှစ်သက်စေခြင်းငှါ

မတတ်ကောင်းပါဟု ကောင်းစွာဆုံးမပေ၏။ မေ့လျော့၍နေသော အဖော်ဖြစ်သော ရဟန်းသည် ထိုရဟန်း၏ အဆုံးအမသြဝါဒကို မနာယူ။ အဆုံးအမသြဝါဒပေးသော ရဟန်းသည်လည်း ဤရဟန်းကား ဆိုခြင်းငှါ မခန့် မလွယ်ဟု ထိုရဟန်းကို တစ်စုံတစ်ခုသော စကားကိုမျှ မပြောမဆိုဘဲ မမေ့မလျော့သောလျှင် ရဟန်းတရားကို ကြိုးစားအားထုတ်ခြင်း ပြုပေ၏။

ပျင်းရိသော မထေရ်ရဟန်းသည်လည်း ပဌမယာမ်၌ မီးလှုံ၍ ရဟန်းတရားကို ကြိုးစားအားထုတ်သော ရဟန်း၏ စင်္ကြံကြွပြီး၍ တိုက်ခန်းသို့ ဝင်သောကာလ၌ မိမိသည်သည်းဝင်၍ အပျင်းကြီးစွာ အိပ်ပြီးလျှင် အိပ်ရာမှ ထပြီးသော် အိပ်ခြင်းငှါ တောသို့ဝင်အပ်လေသလော။ အသို့နည်း မြတ်စွာဘုရားသခင်တို့၏ အထံ၌ ကမ္မဋ္ဌာန်းကို ယူလာခဲ့ပြီးသည်ကာလ ထ၍ ရဟန်းတရားကို ပြုစုအားထုတ်ခြင်းငှါ မအပ်လေသလောဟု ဆိုမြည်၍ မိမိနေရာဌာနသို့ ဝင်ပြီးလျှင် လျောင်းလျက် အိပ်နေလေ၏။

ရဟန်းတရားကို အားထုတ်သော ရဟန်းသည်လည်း ပဌမယာမ်၌ စင်္ကြံကြွ၍ မဇ္ဈိမယာမ်၌ မေးမှိတ်အိပ်ပျော် သက်သာရာကို ရစေပြီးသည်ကာလ ပစ္ဆိမယာမ်၌ စောစောကင်လျှင် ထ၍ ရဟန်းတရား အားထုတ်ခြင်းကိုပြု၏။ ထိုရဟန်းသည် ဤသို့ မမေ့မလျော့နေလျက် မကြာမြင့်မီပင်လျှင် ပဋိသမ္ဘိဒါတို့နှင့်တကွ အရဟတ္တဖိုလ်ကို ရောက်လေ၏။

ပျင်းရိသော သတောရှိသော ရဟန်းသည် မေ့လျော့သဖြင့်သာလျှင် ကာလကို လွန်မြောက်ကုန်ခန်းစေ၏။

မြတ်စွာဘုရားက မေးတော်မူခြင်း

ထိုရဟန်းနှစ်ဦးတို့သည် ဝါကျွတ်ကုန်ပြီးသည့်ရှိသော် မြတ်စွာဘုရားသခင် ကိုယ်တော်မြတ်၏ အထံတော်သို့ သွားရောက်၍ မြတ်စွာဘုရား သခင်ကို ရှိခိုးပြီးလျှင် တင့်အပ်လျောက်ပတ်သော အရပ်၌ ထိုင်နေကြကုန်၏။ မြတ်စွာဘုရားသခင် ကိုယ်တော်မြတ်သည် ထိုရဟန်းတို့နှင့်တကွ ပဋိသန္ထာရကို ပြုပြီး၍ ချစ်သားရဟန်းတို့ အသို့နည်း၊ မမေ့မလျော့သည်ဖြစ်၍ ရဟန်းတရားကို အားထုတ်ခြင်း ပြုကြပါကုန်၏လော။ အသို့နည်း၊ သင်ချစ်သားတို့အား ရဟန်းကိစ္စ အပြီးအဆုံးသို့ ရောက်ပြီလောဟု မေးတော်မူ၏။ မေ့လျော့သော ရဟန်းက ဘုန်းတော် ကြီးတော်မူလှသော မြတ်စွာဘုရား ဤရဟန်းအား မမေ့မလျော့ခြင်း အဘယ်မှာ ရှိပါမည်နည်း။ ကိုယ်တော် အရှင်မြတ်၏ အထံက သွားသောကာလမှစ၍ အိပ်ပြီးသည်ကာလ ငိုက်မျဉ်းလျက်သာလျှင် ကာလကို လွန်စေဘိသည်ဟု နားတော်လျှောက်၏။ ချစ်သားရဟန်း အသင်သည်ကား

အဘယ်ကဲ့သို့ ကာလကို လွန်စေဘိသနည်းဟု မေးတော်မူသော ကာလ ဘုန်းတော် ကြီးတော်မူသော မြတ်စွာဘုရား တပည့်တော်သည် စောစောကပင်လျှင် ထင်းသစ်တိုကိုဆောင်၍ မီးအိုးကင်းကို စီရင်ပြီးလျှင် ပဌမယာမ်၌ မီးလှုံလျက် ထိုင်နေ၍ မငိုက်မျဉ်း မအိပ်ဘဲသာလျှင် ကာလကို လွန်စေပါသည်ဟု လျှောက်၏။

ထိုအခါ မေ့လျော့သော ရဟန်းကို မြတ်စွာဘုရားသခင် 'ကိုယ်တော်မြတ်က ချစ်သားရဟန်း အသင်သည် မေ့လျော့ခြင်းဖြင့် ကာလကို လွန်မြောက်ကုန်စေပြီး၍ မမေ့မလျော့ပါဟု ဆိုလေသည်။ မမေ့မလျော့သော ငါ၏သားတော်ကိုမူကား မေ့လျော့သည်ကို ပြုလေဘိသည်။ အသင်သည် ရဟန်းတရားကိုကြိုးစားအားထုတ်လေ့ရှိသော ငါ၏သားတော်အထံ၌ လျင်မြန်ခြင်းအားမှ ပျက်စီးကင်းပြတ်လေသော အားနည်းစွာ ကြုံလှီသော မြင်းပိန်ကဲ့သို့ဖြစ်ပေ၏။ ရဟန်းတရားကို ကြိုးစားအားထုတ်လေ့ရှိသော ငါ၏သားတော်သည်ကား အသင်၏ အထံ၌ လျင်မြန်ခြင်းကို ဖြစ်စေတတ်သော ခွန်အားစွမ်းပကားနှင့် ပြည့်စုံသော သိန္ဓဝအသာမိုရ်မြင်းကဲ့သို့ ဖြစ်လေ၏ဟု မိန့်တော်မူပြီး၍—

အပ္ပမတ္တော ပမတ္တေသု၊ သုတ္တေသု ဗဟုဇာဂရော။
အဗလဿံဝ သီဃဿော၊ ဟိတွာ ယာတိ သုမေဓသော—

ဟူသောဂါထာကို ဟောတော်မူ၏။

ထိုဒေသနာဂါထာ၏ အဆုံး၌ များစွာကုန်သော သူတို့သည် သောတာပတ္တိဖိုလ် စသည်တို့သို့ ရောက်ကြလေကုန်၏။

အနက်ကား။ ။သုတ္တေသု၊ အိပ်ပျော်သောသူနှင့် တူကုန်သော။ပမတ္တေသု၊ မေ့လျော့ကုန်သော သူတို့၏အထံတို့၌။ဗဟုဇာဂရော၊များစွာနိုးကြားတတ်သော သူနှင့်တူသော။ အပ္ပမတ္တော၊ မမေ့မလျော့သော။ သုမေဓသော၊ ကောင်းသော ပညာရှိသည်။ သီဃဿော၊ ကြီးဘိအားအန် လျင်မြန်သောမြင်းကောင်းသည်။ အဗလဿံ၊ ကြန်အင်မစုံ ခွန်အားကုန်သော မြင်းပိန်ကို။ ဟိတွာ၊ ဝေးစွာသော အရပ်၌ စွန့်ထားခဲ့၍။ ယာတိ ဣဝ၊ မဆိုင်းမနား သွားလေဘိသကဲ့သို့။ ပမတ္တံ၊ မေ့လျော့သောသူကို။ ဟိတွာ၊ အစမထင် အပြင်ကျယ်စွာ သံသရာအရပ်၌ စွန့်ထားခဲ့၍။ ယာတိ၊ နိဗ္ဗာန်တိုင်းသို့ မဆိုင်းမနား သွားလေ၏။ ဤကားအနက်။

ဓမ္မပဒအပ္ပမာဒဝဂ်၌ ခြောက်ခုမြောက်သော မမေ့မလျော့သောရဟန်း, မေ့လျော့သော ရဟန်းတည်းဟူသော နှစ်ယောက်ကုန်သော အဖော်ရဟန်းတို့၏ ဝတ္ထုစကားအစဉ်အားဤတွင်ရွေ့ ပြီး၏။

၇။ မဃလုလင်ဝတ္ထု

အပ္ပမာဒေန မဃဝါ- အစလာသော ဤဓမ္မဒေသနာ ပါဌ်ဂါထာကို အောင်ချာပုရံ နိဗ္ဗာန်ရွှေမြို့သို့ ကူးတို့ရွှေဖောင်ဖြင့် ကယ်ဆောင် တင်ယူတော်မူတတ်သော မြတ်စွာဘုရားသခင်သည် တံတိုင်းသုံးလည် ပြန့်ပြောစည်သည် ဝေသာလီပြည်ကြီးကို အမှီပြု၍ စုလစ်မွှမ်းချွန်တပ်သော ကျောင်းဇရပ်၌ တန့်ရပ်သီတင်းသုံးတော်မူလျက် သိကြားနတ်မင်းကို အကြောင်းပြုသောအားဖြင့် ဟောကြားတော်မူပေ၏။

၊အကြောင်း အတ္ထုပ္ပတ္တိ အစဉ်ကား ဤသို့တည်း

ဝေသာလီပြည်ကြီး၌ မဟာလိအမည်ရှိသော လိစ္ဆဝီမင်းသားသည် နေလေသတတ်။ ထိုမင်းသားသည် မြတ်စွာဘုရား ဟောကြားမိန့်ပြ သက္ကပဉှာ သုတ္တန်ဒေသနာတော်ကို ကောင်းစွာ ကြားနာ၍“မြတ်စွာဘုရားသခင် ကိုယ်တော်မြတ်သည် သိကြားမင်း၏ စည်းစိမ်ချမ်းသာကို ကြီးကျယ်စွာ ဖော်ပြလျက် ဟောပြတော်မူခြင်းကို ပြုတော်မူလေသည်မှာ မြင်တော်မူ၍တည်း ဟောတော်မူသလော၊ သို့တည်းမဟုတ် မမြင်တော်မူဘဲပင် ဟောတော်မူလေသလော၊ ထိုသို့မဟုတ် သိကြားမင်းကိုတည်း သိ၍ဟောတော်မူလေသလော ထိုအကြောင်းကို မေးအံ့”ဟု ကြံ၏။

ထိုအခါ မဟာလိ အမည်ရှိသော လိစ္ဆဝီမင်းသားသည် အကြင်အရပ်၌ မြတ်စွာဘုရားသခင် ကိုယ်တော်မြတ်သည် သီတင်းသုံးစံနေတော်မူ၏။ ထိုအရပ်သို့ချဉ်းကပ် ဝပ်တွားပြီးသော် ဘုန်းတော်ခြောက်ပါးတို့နှင့် ပြည့်စုံတော်မူသော မြတ်စွာဘုရားသခင်ကို ကြည်လင်ညွတ်လျှိုး ရှိခိုးပြီး၍ သင့်တင့်လျောက်ပတ်သောအရပ်၌ ထိုင်နေ၏။ သင့်တင့်လျောက်ပတ်သောအရပ်၌ ထိုင်နေပြီးသော မဟာလိ အမည်ရှိသော လိစ္ဆဝီမင်းသားသည် မြတ်စွာဘုရားသခင် ကိုယ်တော်မြတ်ကို ဘုန်းတော် ကြီးမြတ်တော်မူလှပေသော မြတ်စွာဘုရား အရှင်မြတ်ဘုရားသည် နတ်တို့ကိုအစိုးရတော်မူသော သိကြားမင်းကို မြင်တော်မူအပ်ပါသလောဟု ဤသို့သောစကားကို ကြားလျှောက်၏။ မဟာလိမင်းသား ငါဘုရားသည် နတ်တို့ကို အစိုးရသော သိကြားမင်းကို မြင်အပ်သတည်းဟု မိန့်တော်မူသည် ကာလ ဘုန်းတော်ကြီးတော်မူသော မြတ်စွာဘုရား ထိုသိကြားမင်းသည် သိကြားတို့နှင့် အလားတူစွာ အတုဖြစ်ပါသည် မဟုတ်တုံလော။ သို့ဖြစ်သောကြောင့် ဘုန်းတော်ကြီးတော်မူသော မြတ်စွာဘုရား နတ်တို့ကို အစိုးရတော်မူသော သိကြားမင်းကို မြင်နိုင်ခဲပါသည်ဟု လျှောက်ထားလျှင် မဟာလိမင်းသား ငါဘုရားသည် သိကြားမင်းကိုသည်း သိ၏။ သိကြားဖြစ်ခြင်းကို ပြုတတ်ကုန်သော တရားတို့ကိုလည်းသိ၏။ အကြင်တရားတို့ကို

ကောင်းစွာသော သဘောနှလုံးဖြင့် ကျင့်သုံး ဆောက်တည်အပ်သောကြောင့် သိကြားမင်းသည် သိကြားမင်း၏ အဖြစ်ကိုရ၏။ ထိုဆောက်တည် ကျင့်သုံးအပ်သော ကျင့်ဝတ်တရားကိုလည်း ငါဘုရား သိတော်မူ၏။

မဃလုလင်အကြောင်း

မဟာလိမင်းသား နတ်တို့ကို အစိုးရတော်မူသော သိကြားမင်းသည် လူဖြစ်၍ ဖြစ်သော ရှေးအခါကာလ၌ မဃမည်သော လုလင်သည် ဖြစ်ပေ၏။ ထို့ကြောင့် သိကြားမင်းကို မဃဝဟူ၍လည်း ခေါ်ဆိုအပ်၏။ မဟာလိမင်းသား နတ်တို့ကို အစိုးရသော သိကြားမင်းသည် ရှေးအခါ၌ လူဖြစ်၍ ဖြစ်လျက် ရှေးဦးစွာ ဒါနကိုပေးလှူပြုစုဖူး၏။ ထိုသို့ လက်ဦးပေးလှူဖူးသော အရကြောင့် ပုရိန္ဒဒဟူ၍ ခေါ်ဆိုသမုတ်အပ်၏။ မဟာလိမင်းသား နတ်တို့ကို အစိုးရသော သိကြားသည် ရှေးအခါ၌ လူဖြစ်သည်ရှိသော် ရိုသေကောင်းမွန်စွာ ဒါနကိုပေးလှူ၏။ ထိုသို့ အလှူကို ရိုသေကောင်းမွန်စွာ ပေးလှူသော အရကြောင့် သက္ကဟူ၍လည်း မှည့်ဆိုသမုတ်အပ်၏။ မဟာလိမင်းသား နတ်တို့ကို အစိုးရသော သိကြားမင်းသည် ရှေးအခါ၌ လူဖြစ်သည်ရှိသော် ဧည့်သည်တို့၏ တည်းခိုရာ ဇရပ်ကို ပေးလှူဖူးပေ၏။ ထိုသို့ ဧည့်သည်တို့ တည်းခိုရာ ဇရပ်ကို ပေးလှူဖူးသောအရကြောင့် ဝါသဝဟူ၍လည်း ခေါ်ဆိုသမုတ်အပ်၏။ မဟာလိမင်းသား နတ်တို့ကို အစိုးရသော သိကြားမင်းသည် တစ်ထောင်သော အကျိုးကို တစ်မဟုတ်မျှဖြင့် သိစွမ်းနိုင်၏၊ ထိုသို့ တစ်ထောင်သော အကျိုးကို တစ်မဟုတ်မျှဖြင့် သိနိုင်သော သတ္တိအရကြောင့် သဟဿနေတ္တ ဟူ၍လည်း မှည့်ဆိုသမုတ်အပ်၏။

မဟာလိမင်းသား နတ်တို့ကို အစိုးရသော သိကြားမင်းအား သုဇာတာ အမည်ရှိသော အသုရာ နတ်မင်းကြီး၏ သမီးတည်းဟူသော မယားရှိ၏။ ထိုသို့ အသုရာနတ်မင်းကြီး၏ သမီး သုဇာတာမိဖုရား၏ ခင်ပွန်းလင်ဖြစ်သောကြောင့် သုဇမ္ပတိ ဟူ၍လည်း ခေါ်ဆိုသမုတ်အပ်၏။ မဟာလိမင်းသား နတ်တို့ကို အစိုးရသော သိကြားမင်းသည် တာဝတိံသာနတ်တို့အား အစိုးရသည် အဖြစ်ဖြင့် မင်းအဖြစ်ကို ပြုပေ၏။ ထိုသို့နတ်တို့အား အစိုးမှုသောအားဖြင့် မင်းအဖြစ်ကိုပြုသောကြောင့် ဒေဝါနမိန္ဒဟူ၍လည်း မှည့်ဆိုသမုတ်အပ်၏။

မဟာလိမင်းသား နတ်တို့ကို အစိုးရသော လူဖြစ်၍ ဖြစ်သော သိကြားမင်းအား ရှေးအခါ၌ ခုနစ်ပါးကုန်သော ကျင့်ဝတ်တရားတို့ကို မမေ့မလျော့ဘဲ ကောင်းစွာ ကျင့်သုံးဆောက်တည်အပ်သည် ဖြစ်ပေကုန်၏။ အကြင်ခုနစ်ပါး

ကုန်သော ကျင့်ဝတ်တရားတို့ကို ကျင့်သုံးဆောက်တည်အပ်သည်၏ အဖြစ်ကြောင့် သိကြားမင်းသည် သိကြား၏ အဖြစ်ကို ရပေ၏။

သိကြားမင်းကျင့်ဝတ် ၇-ပါး

သိကြားဖြစ်ကြောင်း ကောင်းစွာ ကျင့်သုံး ဆောက်တည်အပ်ကုန်သော ကျင့်ဝတ်တရား ခုနစ်ပါးတို့ဟူသည် အဘယ်သည်တို့နည်း ဟူမူကား—

၁။ အသက်ထက်ဆုံး အမိအဘကို လုပ်ကျွေးမွေးမြူသည် ဖြစ်ပေရာ၏။

၂။ အသက်ထက်ဆုံး အမျိုး၌ကြီးကုန်သော မိကြီး၊ မိထွေး၊ ဘကြီး၊ ဘထွေးစသည်တို့ကို ရိုသေသွတ်ပျပ် ဆည်းကပ်လုပ်ကျွေးသည် ဖြစ်ပေရာ၏။

၃။ အသက်ထက်ဆုံး နူးညံ့သိမ်မွေ့စွာ ပြေပြစ် ချောမောသောစကား ရှိသည် ဖြစ်ပေရာ၏။

၄။ အသက်ထက်ဆုံး နှစ်ဖက်သော သူတို့၏ အကြား၌ လွှကဲ့သို့ ကြမ်းတမ်းခက်ငေါ်သော စကားကို ဆိုလျက် ကုန်းတိုက်ချောပစ်သော စကားကို မဆိုမပြောသည် ဖြစ်ပေရာ၏။

၅။ အသက်ထက်ဆုံး ဝန်တို နှောင့်ယှက် ပယ်ဖျက် ရစ်ထွေး အညစ်အကြေးမှ ကင်းသောစိတ်ဖြင့် အိမ်ရာထောင်သော လူ့ဘောင်၌ နေပေရာ၏။ လွတ်လွတ်စွန့်ကြဲခြင်း ရှိသည်လည်းကောင်း၊ မလှူလိုသော မစ္ဆေရစိတ်ဖြင့် ဆုပ်ပိတ်ရှက်ဆုတ် ဥစ္စာကို ထုတ်၍ထားခြင်း မရှိသည်လည်းကောင်း၊ ဖရိုဖရဲ ဖြန့်ကြဲစွန့်လွှတ်မှုကား ကိုယ်သွားရာပါသော အရိပ်ကဲ့သို့ ဖြစ်လေမည်ဟု အောက်မေ့သဖြင့် ဥစ္စာကို လက်တွင်မထား ဖြန့်ကြဲသောအားဖြင့် ပြုအပ်သော ပယတပါဏိရှိသည်လည်းကောင်း၊ ပေးကမ်းစွန့်ကြဲရာ၌ မွေ့လျော်သော စိတ်နှလုံးရှိသည် လည်းကောင်း၊ တောင်းလာသော ခရီးသွားဧည့်သည် အထီးကျန်သောသူ၊ အနာထ ဖြစ်သောသူတို့နှင့် မကင်းမူ၍ စွန့်ကြဲခြင်း ရှိသည်လည်းကောင်း၊ ရွှေတွင်ပြုပြင်၍ ရောက်လာသော မိမိသုံးဆောင်ဖို့ရာ ထမင်းမှ ခွဲခြမ်းဝေဖန်၍ ပေးလှူခြင်း၌ မွေ့လျော်သော နှလုံးရှိသည်လည်းကောင်း ဖြစ်ပေရာ၏။

၆။ အသက်ထက်ဆုံး ဟုတ်သားမှန်ကန် ဖြောင့်တန် တည့်မတ်သော စကားရှိသည် ဖြစ်ပေရာ၏။

၇။ အသက်ထက်ဆုံး အမျက်ဒေါသ ထွက်ကြွဖြစ်ပွားခြင်းမရှိသည် ဖြစ်ပေရာ၏။ အကယ်၍ အမျက်ဖြစ်ခဲ့ငြားအံ့ လျင်စွာသာလျှင် ထိုအမျက်ကို ပယ်ဖျက်စေရာ၏။

မဟာလိမင်းသား နတ်တို့ကို အစိုးရသော သိကြားမင်းအား လူဖြစ်၍ ဖြစ်သော ရှေးအခါ၌ ဤခုနစ်ပါးသော ကျင့်ဝတ်တို့ကို မမေ့မလျော့ဘဲ ကောင်းစွာ ကျင့်သုံး ဆောက်တည်အပ်သည်တို့သည် ဖြစ်လေကုန်၏။ ထိုခုနစ် ပါးသော ကျင့်ဝတ်တရားတို့ကို ကောင်းစွာကျင့်သုံး ဆောက်တည်အပ်သည်၏ အဖြစ်ကြောင့် သိကြားမင်းသည် သိကြား၏အဖြစ်ကို ရပေ၏။ ဤနေရာ၌ သိကြား ကျင့်ဝတ်လာ ခုနစ်ဖြာတို့ကို အသာလွယ်ကူ ဆောင်ယူပါစိမ့်သောငှါ အဋ္ဌကထာဆရာတို့သည်––

မာတာပေတ္တိဘရံ ဇန္တုံ၊ ကုလေ ဇေဋ္ဌာပစာယိနံ။
သဏှံ သခိလသမ္ဘာသံ၊ ပေသုဏေယျပ္ပဟာယိနံ။

မစ္ဆေရဝိနယေ ယုတ္တံ၊ သစ္စံ ကောဓာဘိဘုံ နရံ။
တံ ဝေ ဒေဝါ တာဝတိံသာ၊ အာဟု“သပ္ပုရိသော”ဣတိ–

ဟူကုန်သော ဤနှစ်ဂါထာတို့ကို မိန့်ဆိုတော်မူခဲ့ကြကုန်၏။

အနက်ကား။ ။မာတာပေတ္တိဘရံ၊ ကျေးဇူးကြီးလှ မိဘတိုးဘေးကို လုပ်ကျွေးမွေးမြူထသော။ ကုလေ၊ အမျိုး၌။ ဇေဋ္ဌာပစာယိနံ၊ အသက်အရွယ် ဖွိုးကြွယ်ကြီးပွား သူတို့အားလျှင် ဝပ်တွားတုပ်စင်း ရှိသေခြင်းရှိထသော။ သဏှံ၊သိမ်မွေ့ နူးညံ့ထသော။ သခိလသမ္ဘာသံ၊ သူတပါးနား ကြား၍ကျင်လျစ် ပြေပြစ်သော စကားရှိထသော။ ပေသုဏေယျပ္ပဟာယိနံ၊ အချစ်ရည်မြူး သူနှစ်ဦးတို့၏ အကြား၌ ကုန်းချောသော စကားကို ပယ်ရှားဖြတ်တောက် ထသော။ မစ္ဆေရဝိနယေ၊ မပေးလှူလို ဝန်တိုတတ်လှ မစ္ဆေရကို ပယ်ချခြင်း၌။ ဝါ၊ ပယ်ချခြင်းနှင့်။ ယုတ္တံ၊ ယှဉ်ထသော။ သစ္စံ၊ မဖောက်မပြန် ဟုတ်မှန်သော စကားကို ဆိုထသော။ ကောဓာဘိဘုံ၊ ပြင်းစွာအမျက် ဒေါသထွက်သည်ကို နှိပ်စက် ဖျက်ဆီးထသော။ ဇန္တုံ၊ ဇန္တုဟု ဆိုအပ်သော။ တံ နရံ၊ ထိုသတ္တဝါဟု ဆိုအပ်သောလူကို။ ဝေ၊ စင်စစ်။ ဒေဝါ တာဝတိံသာ၊ တာဝတိံသာနတ် တို့သည်။ သပ္ပုရိသော ဣတိ၊ သိကြားဖြစ်ကြောင်း သူတော်ကောင်းဟူ၍။ အာဟု၊ ဆိုကြကုန်၏။ ဤကားအနက်။

မဟာလိမင်းသား ဤခုနစ်ပါးသော ကျင့်ဝတ်တရားတို့သည် သိကြား နတ်မင်းသည် မဃလုလင် ဖြစ်စဉ်ကာလ၌ ပြုအပ်သော ကျင့်ဝတ်အမှုပေ

တည်းဟု မိန့်တော်မူပြီး၍ တစ်ဖန် ထိုမဟာလိမင်းသားက ဘုန်းတော်ကြီးတော်မူလှသော မြတ်စွာဘုရား မဃလုလင်သည် အဘယ်ကဲ့သို့ ကျင့်ဝတ်တရားကို ဆောက်တည်ပါသနည်းဟု ထိုမဃလုလင်၏ အကျင့် အာစာရကို အကျယ်ဝိတ္ထာရအားဖြင့် နာလိုသည်ဖြစ်၍ မေးလျှောက်အပ်သည်ရှိသော် ထိုသို့တပြီးကား မဟာလိမင်းသား ကောင်းစွာနာလေလော့ဟု မိန့်တော်မူ၍ လွန်လေပြီးသော အတိတ်ကို ဆောင်တော်မူ၏။

သိကြားမင်း၏ အတိတ်ဝတ္ထု

ရှေးလွန်လေပြီးသောအခါ မဂဓရာဇ်တိုင်း မစလရွာ၌ မဃအမည်ရှိသော လုလင်သည် ရွာသူရွာသားတို့၏ အမှုလုပ်ဆောင်ရာအရပ်သို့ သွား၍ မိမိ၏ တည်နေရာအရပ်ကို ခြေဖျားဖြင့် မြေမှုန့်ကို ယက်ပြီး၍ နှလုံးမွေ့လျော် ပျော်ဖွယ်ရာရှိသည်ကို ပြုပြီးလျှင် တည်နေ၏။ တစ်ယောက်သောသူသည် ထိုမဃလုလင်ကို အစွမ်းပကား လက်ရုံးဖြင့် နှိမ်နင်းပုတ်ခတ်၍ ထိုအရပ်မှ ပယ်ရှား ထုတ်ပစ်ပြီးလျှင် မိမိသည် မဃလုလင် ပြုပြင်၍ထားသော အရပ်၌ နေထိုင်၏။ မဃလုလင်သည် ထိုသူအားလည်း အမျက်မထွက်မူ၍သာလျှင် တပါးသော အရပ်ဌာနကို နှလုံးမွေ့လျော် ပျော်ဖွယ်ရာရှိသည်ကို ပြု၍ နေထိုင်ပြန်၏။ ထိုအရပ်၌လည်း မဃလုလင်ကို တပါးသောသူသည် လာ၍ စွမ်းပကား လက်ရုံးဖြင့် နှိမ်နင်းဖိစီး ပုတ်ခတ်ပြီးလျှင် ထုတ်ပစ်ပြီးသည်ကာလ မိမိသည် နေထိုင်၏။ မဃလုလင်သည် ထိုသူအားလည်း အမျက်မထွက်မူ၍သာလျှင် တပါးသောအရပ်ဌာနကို နှလုံးမွေ့လျော် ပျော်ဖွယ်ရာရှိအောင် ပြုပြီးသည်ကာလ နေထိုင်ပြန်၏။ ဤသို့သော အစဉ်အတိုင်းအားဖြင့် အိမ်မှထွက်လာ ထွက်လာကုန်သော ယောကျ်ားတို့သည် လက်ရုံးစွမ်းပကားဖြင့် ဖိစီးပုတ်ခတ်၍ နေလေရာအရပ်မှ ပယ်ရှား နှင်ထုတ်ကုန်၏။ မဃလုလင်သည် "အလုံးစုံလည်း ဖြစ်ကုန်သော ဤသူတို့သည် ကောင်းမွန်ချမ်းသာစွာ နေထိုင်ရသည် ဖြစ်ပေကုန်ပြီ ဤကောင်းမှုကံဖြင့် ငါ့အား ချမ်းသာခြင်းကို ပေးတတ်သော ကောင်းမှုကံသည် ဖြစ်ပေရာ၏"ဟု ကြံပြီး၍ တဖန်မိုးသောက်ရောက်သောနေ့၌ ပေါက်တူးကိုယူ၍ ကောက်နယ်တလင်းခန့်မျှလောက်သော အရပ်ကို နှလုံးမွေ့လျော် ပျော်ဖွယ်ရာရှိအောင် ပြုပေ၏။ အလုံးစုံကုန်သော သူတို့သည် လာ၍လတ်၍ မဃလုလင် ပြုပြင်၍ထားသော နေရာ၌သာလျှင် နေလာကြကုန်၏။ ထိုအခါ ထိုလူတို့အား ချမ်းအေးသော ဆောင်းကာလ၌ မီးလှုံပါစိမ့်သော ငှါ မီးကို ထည့်ဖို၍ပေး၏။ ထိုနောက်မှ "နှလုံးမွေ့လျော် ပျော်ဖွယ်ရာရှိသော အရပ်ဌာနမည်သည်ကား အလုံးစုံသောသူတို့အား မြတ်နိုးနှစ်သက် စုံမက် တောင့်တအပ်၏။ မနှစ်မသက်သောသူမည်သည် တစ်စုံတစ်ယောက်မျှ မရှိချေ။ ဤနေ့မှစ၍ ငါသည် ဤသို့ကြီးကျယ်စွာသော လမ်းခရီး ညီညွတ် ပြေပြစ်သည်ကို ပြုသဖြင့်

လှည့်လည်ခြင်းငှါ သင့်လျော် လျောက်ပတ်အပ်၏”ဟု ကြံ၍ နံနက်စောစောက ပင်လျှင် အိမ်မှထွက်၍ ခရီးလမ်းမ လှပပြေပြစ် ညီမျှသည်ကို ပြုလျက် ပိုင်းဖြတ် တူးဆွပြီးလျှင် ဆောင်ခြင်းငှါ သင့်လျော် လျောက်ပတ်သော သစ်ပင်သစ်ခက် တို့ကို ဆောင်လျက် လှည့်လည်၏။

မဃလုလင်၏ အဖော်များ

ထိုအခါ မဃလုလင်ကို တစ်ယောက်သောသူသည် မြင်၍ အချင်း အဘယ် အမှုကို ပြုသနည်းဟု မေး၏။ အချင်း ငါ့အား နတ်ပြည်သို့ သွားကြောင်း ဖြစ်သော လမ်းခရီးကို ပြုပြင်၏ဟု ဆိုသဖြင့် ထိုသို့တပြီးကား ငါသည်လည်း အသင်၏ အဖော် ဖြစ်ပါအံ့ဟု ဆို၏။ အချင်း လာလှည့် လမ်းခရီးမည်သည်ကို များစွာသောသူတို့အား နှစ်လိုတော်ဝှာအပ်၏။ များသော ချမ်းသာခြင်း ရှိသည်ဖြစ်ပေ၏ဟု ဆို၏။ ထိုနေ့မှစ၍ နှစ်ယောက်သောလူတို့သည် ဖြစ်ကုန်၏။ ထိုသူနှစ်ယောက်တို့ကိုမြင်၍ ရှေးနည်းအတူသာလျှင် တပါးသောသူသည်လည်း မေးမြန်းပြီးသည်ကာလ ပြောဆိုသည်ကို ကြားသိရ၍ တပါးသောသူသည်လည်း ထိုနှစ်ယောက်သောသူတို့၏ ညီညာဖော် အဆွေခင်ပွန်း ဖြစ်လေ၏။ ဤသို့ အစဉ်အတိုင်းအားဖြင့် တစ်ယောက်, နှစ်ယောက်, သုံးယောက် ၄သောအားဖြင့် တစ်နေ့တခြား တိုးပွား၍ အလုံးစုံကုန်သော သုံးကျိပ်သုံးယောက်ကုန်သော လူတို့သည် ဖြစ်လေကုန်၏။ ထိုအလုံးစုံသော သူတို့သည်လည်း ပေါက်တူးစသည် လက်စွဲကုန်လျက် ခရီးကို ညီညွတ်စွာ ပြုသည်ရှိသော် တစ်ယူဇနာ, နှစ်ယူဇနာမျှ အရပ်သို့ ရောက်သွားကုန်၏။

မကောင်းကြံသော ရွာစားကြီး

ထိုလူအပေါင်းတို့ကို မြင်၍ ရွာစားသည် ကြံဆင်ခြင်၏။ “ဤလူတို့သည် သူတစ်ပါးတို့သည် ယှဉ်၍ ပြုနိုင်ခဲသော လောကီ လောကုတ္တရာအကျိုးနှစ်ပါး နှင့် ပြည့်စုံခြင်း၏ အကြောင်း၌ လုံ့လကိုပြု၍ ယှဉ်ဘိကုန်၏။ ဤသူတို့သည် တောအရပ်မှ ငါးအမဲ စသည်တို့ကိုမူလည်း အဂ္ဂယ်၍ ဆောင်ကုန်ငြားအံ့၊ သေကိုမူလည်း ပြုစုစီရင်၍ အကယ်၍ သောက်ငြားအံ့၊ ထိုသို့သဘောရှိသော တစ်ပါးသော အမှုကိုမူလည်း အကယ်၍ ပြုကုန်ငြားအံ့၊ ငါသည်လည်း တစ်စုံ တစ်ခုသော ပစ္စည်းဝတ္ထုကို ရပေရာ၏”ဟု ကြံ၏။ ထိုနောက်၌ သုံးကျိပ် သုံးယောက်ကုန်သော ထိုလူတို့ကို ခေါ်စေ၍ အသင်တို့သည် အဘယ်အမှုကို ပြုကုန်လျက် သွားလာလှည့်ပတ်ကုန်သနည်းဟု မေး၏။ အရှင်ရွာစားမင်း အကျွန်ုပ်တို့သည် နတ်ရွာ လမ်းခရီးကို ပြုပါကုန်၏ဟု ကြားလျှောက်၏။ အိမ်ရာထောင်သော လူ့ဘောင်၌ နေသောသူမည်သည်ကား ဤသို့ပြုခြင်းငှါ မသင့်လျော် မလျောက်ပတ် မအပ်မေ။ တောအရပ်မှ ငါးအမဲတို့ကို ဆောင်ယူ

ခြင်းငှါလည်းကောင်း၊သေကိုမူလည်း ပြုစုစီရင်၍ သောက်ခြင်းငှါလည်းကောင်း အထူးထူးအပြားပြား များစွာသောအမှုတို့ကို ပြုခြင်းငှါလည်းကောင်း၊ သင့်လျော် ကောင်းမြတ်အပ်ပေသတည်းဟု ပြောဆို၏။ ထိုလူအပေါင်းတို့သည် ရွာစား၏ စကားကို မနာယူမူ၍ ပယ်ရှားကုန်၏။ ဤသို့သောနည်းဖြင့် အဖန်တလဲလဲအမြဲမပြတ် အထပ်ထပ်ပင် ပြောဆိုပါသော်လည်း မနာမယူဘဲ ပယ်ရှားကုန်သည်သာလျှင် ဖြစ်သောကြောင့် ထိုရွာစားသည် ဒေါသအမျက် ပြင်းစွာ ထွက်၍ ဤသူတို့ကို ပျက်စီးစေအံ့ဟု ကြံပြီးမှ ပြည့်ရှင်မင်းကြီး၏အထံသို့ သွား၍ အရှင်မင်းမြတ် အစုကိုဖွဲ့၍ လှည့်လတ်သွားလာကုန်သော ခိုးသူတို့ကို မြင်ပါကုန်သည်ဟု လျှောက်တင်သည်ကာလ ပြည့်ရှင်မင်းကြီးက သွားတဲ့ချေ ထိုသူတို့ကို ဖမ်းယူ၍ ဆောင်ခဲ့ဟု အမိန့်ချမှတ် ခိုင်းစေသည်ရှိသော် ပြည့်ရှင်မင်းကြီး၏ ပြောဆိုသော စကားအတိုင်းကိုပြု၍ မင်းကြီးအားပြပေ၏။ ပြည့်ရှင်မင်းကြီးသည် မစူးစမ်းမဆင်ခြင်မူ၍ သာလျှင် ဆင်ဖြင့် နင်းစေကုန်လော့ဟု စေခိုင်း၏။

မေတ္တာ၏တန်ခိုးကြီးပုံ

မဃလုလင်သည် ကြွင်းကုန်သော လူတို့ကို အိုအချင်းတို့ အလုံးစုံသော သတ္တဝါတို့၌ ချစ်ခင်ခြင်းဟု ဆိုအပ်သော မေတ္တာကိုထား၍ ငါတို့အား တစ်ပါးသော ကိုးကွယ်မှီခိုရာ မည်သည်မရှိ၊ အသင်တို့သည် တစ်စုံတစ်ယောက်သော သူ၌ အမျက်ဒေါသကို မပြုမူ၍ ပြည့်ရှင်မင်းကြီး၌လည်းကောင်း ရွာစား၌လည်းကောင်း နင်းနယ်အံ့သော ဆင်၌လည်းကောင်း၊ မိမိကိုယ်၌လည်းကောင်း မေတ္တာစိတ်ဖြင့် တူမျှသော စိတ်နှလုံးကို ကျင့်သုံး ဆောက်တည်ခြင်း ဖြစ်ကြပါကုန်လော့ဟု အဆုံးအမ ဩဝါဒကို ပေး၏။ ထိုလူတို့သည် မဃလုလင် ပေးအပ်သော အဆုံးအမဩဝါဒအတိုင်း ပြုကြကုန်၏။ထိုအခါ မဃလုလင်အမှူးရှိကုန်သော သုံးကျိပ်သုံးယောက်ကုန်သော လူတို့၏ မေတ္တာစိတ် အာနုဘော်ကြောင့် ဆင်သည် အနီးသို့ချဉ်းကပ်ခြင်းငှါ မဝံ့လေ။ပြည့်ရှင်မင်းကြီးသည် ထိုအကြောင်းကို ကြား၍ များစွာသောလူတို့ကို မြင်ခြင်းကြောင့်သာ ဆင်သည် နင်းနယ်ခြင်းငှါ မဝံ့ဘဲရှိချေလိမ့်မည်။ သွားတဲ့ချေ။ ထိုသူတို့ကို ဖျာတို့ဖြင့် ဖုံးလွှမ်းဖိလိပ်၍ နင်းနယ်စေကုန်လော့ဟု ဆို၏။ ထိုသူတို့ကို ဖျာဖြင့်ဖုံးလွှမ်း ဖိလိပ်၍ နင်းနယ်ခြင်းငှါ စေလွှတ်အပ်ပါသော်လည်း ဆင်သည် အဝေးမှသာလျှင် ဖယ်ရှောင် ပြေးလွှဲလေ၏။ ပြည့်ရှင်မင်းကြီးသည် ထိုအကြောင်းကို ကြားသိ၍ ဤအရာ၌ တစ်စုံတစ်ခုသော အကြောင်းသည် ဖြစ်ပေလိမ့်မည်ဟုကြံ၍ မဃလုလင် အမှူးရှိကုန်သော သုံးကျိပ်သုံးယောက်သော ထိုလူတို့ကို ခေါ်စေပြီးလျှင် အမောင်တို့ ငါ့ကိုအမှီပြု၍ အသင်တို့သည် အဘယ်ကို မရကုန်သနည်းဟု မေးတော်မူ၏။

ရှာစားအသစ်ခန့်ခြင်း

အရှင်မင်းမြတ် ဤအကြောင်းသည် အဘယ်မည်သော အကြောင်းပါနည်းဟု မေးလျှောက်သည်ကာလ အသင်တို့သည် အစုအသင်းဖွဲ့စုပြီးသော် ခိုးသူတို့သည် ဖြစ်၍ တော၌ လှည့်လည်ကြကုန်သည် မဟုတ်တုံလောဟု မိန့်တော်မူသဖြင့် အရှင်မင်းမြတ် ဤအကြောင်းကို အဘယ်သူ ပြောကြားပါသနည်းဟု မေးလျှောက်သည်ကာလ အမောင်တို့ ရှာစားလာ၍ ပြောကြားသည်ဟု မိန့်တော်မူ၏။ အရှင်မင်းမြတ် အကျွန်ုပ်တို့သည် ခိုးသူ မဟုတ်ကုန်။ အကျွန်ုပ်တို့သည်ကား မိမိ၏ နတ်ရှာ ခရီးလမ်းကို သုတ်သင်ကုန်လျက် ဤသို့ ဤသို့သော အမှုကို ပြုပါကုန်၏။ ရှာစားသည် အကျွန်ုပ်တို့ကို အကုသိုလ် ဖြစ်အံ့သော အမှုအရာဖြင့် တိုက်တွန်းနှိုးဆော်၍ မိမိ၏စကားကို မနာယူသည် ရှိသော် ဖျက်ဆီးလိုရကား အမျက်ထွက်၍ အရှင်မင်းကြီးအား ဤသို့သော မဟုတ်မမှန် လှည့်ပတ်သောစကားကို ပြောကြားခြင်းဖြစ်ပါသည်ဟု လျှောက်တင်၏။ အမောင်တို့ တိရစ္ဆာန်ဖြစ်သော ဤဆင်သည် အမောင်တို့၏ ဂုဏ်ကျေးဇူးကို သိတုံသေး၏၊ ငါသည် လူဖြစ်၍ဖြစ်ပါလျက် သိခြင်းငှါမစွမ်းနိုင်။ အမောင်တို့ ငါအား သည်းခံကြပါကုန်လောဟု ဤသို့သော စကားကိုဆို၍ သားမယားနှင့် တကွသော ရှာစားကို မဃလုလင် အမှူးရှိကုန်သော သုံးကျိပ်သုံးယောက်ကုန်သော ထိုလူတို့အား ကျွန်အလို့ငှါ ပေးလေ၏။ ဆင်ကိုလည်း စေခိုင်းစီးသုံးရန်အလို့ငှါ ပေးလေ၏။ ထိုရွာကိုလည်း အလိုရှိတိုင်း ချမ်းသာစွာ သုံးဆောင် ခံစားစိမ့်သောငှါ ရှာစားပြု၍ ပေးလေ၏။

မဃလုလင် အမှူးရှိကုန်သော ထိုသုံးကျိပ်သုံးယောက်ကုန်သော သူတို့သည် “ဤယခု ပစ္စက္ခဘာဝ၌ပင်လျှင် ငါတို့သည် ပြုအပ်သောကောင်းမှု၏ အကျိုးအာနိသံသကို မြင်ရပေပြီ” ဟု အတိုင်းထက်အလွန် ကြည်ညိုသော စိတ်ရှိသည် ဖြစ်၍ ထိုဆင်ကိုလည်း အလှည့်လှည့်ဖြင့် တက်စီးသွားလာကုန်လျက် ဤယခုအခါ၌ ငါတို့သည် အလွန်အကဲ မွန်မြတ်သော ကောင်းမှုကို ပြုအပ်၏။ အဘယ်ကောင်းမှုကို ပြုကုန်အံ့နည်းဟု တိုင်ပင်ကုန်၏။

မယားလေးယောက်

ခရီးမ လေးမြွာရှိသော အရပ်ဒေသ၌ ဇရပ်ကြီးကိုပြု၍ လူများအပေါင်း၏ အပန်းဖြေ နားနေရာဖြစ်သော ဇရပ်ကို ပြုလုပ်ကြကုန်အံ့ဟု တိုင်ပင်ကြပြီးသော် ထိုသူတို့သည် လက်သမားကိုခေါ် စေ၍ ဇရပ်ကိုဆောက်လုပ်စေကုန်၏။ မာတုဂါမတို့၌ကား ဆန္ဒနှစ်သက်ခြင်း ကင်းရှင်းသည်အရကြောင့် မာတုဂါမတို့အား ထိုဇရပ်၏ ကုသိုလ်အဖို့ကို မပေးကုန်။ မဃလုလင်အိမ်၌ သုနန္ဒာ, သုစိတ္တာ, သုဓမ္မာ, သုဇာတာ ဟူကုန်သော လေးယောက်ကုန်သော မိန်းမတို့သည်

ရှိသည်ဖြစ်ကုန်၏။ ထိုလေးယောက်ကုန်သော မိန်းမတို့တွင် သုဓမ္မာသည် လက်သမားနှင့် အတူတကွ တစ်ပေါင်းတည်းဖြစ်၍ မောင်ကြီး ဤဇရပ်၌ ကျွန်တော်မကို အကြီးအမှူးပြုပါလော့ဟု ဆို၍ တံစိုးလက်ဆောင်ကို ပေး၏။ လက်သမားသည် ကောင်းပြီဟု ဝန်ခံ၍ ရှေးဦးကပင်လျှင် အထက်ချက်ထုပိကာ အလို့ငှါ သစ်ပင်ကို ခြောက်သွေ့စေ၍ ညီညွတ်ချောမော ပြေပြစ်စွာ ရွေလျက် ထွင်းပြီးလျှင် အထက်ချက်အထွတ်ထုပိကာကို ပြီးစေ၍ ဤဇရပ်သည် သုဓမ္မာ မည်၏ဟု အက္ခရာတို့ကို ဖြတ်တောက်ပိုင်းခြား ရေးသားပြီးသည်ကာလ အဝတ် ဖြင့် ရစ်ပတ်၍ ထားပေ၏။

အကြံကောင်းသော သုဓမ္မာ

ထိုနောက် ဇရပ်ပြီးခြင်းသို့ရောက်၍ အထက်အချက်အထွတ် ထုပိကာ တင်အံ့သော နေ့၌ အရှင်တို့ တစ်ခုသော ပြုဖွယ်ကိစ္စကို မအောက်မေ့မိပါဟု ဆို၏။ အိုအချင်းလက်သမား အဘယ်မည်သော ပြုဖွယ်ကိစ္စနည်းဟု မေးသဖြင့် အထက်ချက် အထွတ်ထုပိကာပါဟု ဆိုလျှင် ရှိစေလော့၊ ငါတို့သည် ဆောင်ယူ ကုန်အံ့ဟုဆို၏။ အရှင်တို့ ဤယခုအခါ၌ ဖြတ်အပ်သော စိမ်းစိုသောသစ်သားဖြင့် ပြုခြင်းငှါ မတတ်ကောင်းပါ၊ ရှေးဦးကပင်လျှင် ပိုင်းဖြတ်ပြီးသော် ချောမော ပြေပြစ်စွာ ရွေပြီးသည်ကာလ ထွင်း၍ထားအပ်သော အထက်အချက် အထွတ် ထုပိကာကို ရခြင်းငှါ သင့်လျော် လျောက်ပတ်အပ်ပါသည်ဟု ဆို၏၊ ဤယခု အခါ၌ အဘယ်သို့ ပြုအံ့နည်းဟု မေးသဖြင့် အရှင်တို့ တစ်စုံတစ်ယောက်သော သူ၏ အိမ်၌ ပြီးဆုံးသည်ဖြစ်၍ ထားအပ်သော ရောင်းဖွယ်ဖြစ်သော အထက် အချက်အထွတ်ထုပိကာသည် အကယ်၍ ရှိခဲ့သည်ရှိအံ့၊ ထိုအထက်အချက်အထွတ် ထုပိကာကို ရှာမှီးအပ်ကုန်၏ဟု ဆို၏။

ထိုသူတို့သည် ရှာမှီးကုန်သည်ရှိသော် သုဓမ္မာ၏ အိမ်၌ တွေ့၍ တစ်ထောင် သော အသပြာကိုပေး၍လည်း အဖိုးဖြင့်ဝယ်ယူ၍ မရကုန်။ အကျွန်ုပ်ကို ဇရပ်၌ ကုသိုလ်အဖို့ကို အကယ်၍ ပြုကုန်သည်ဖြစ်အံ့ ပေးပါအံ့ဟု ဆိုသည်ရှိသော် ငါတို့သည် မာတုဂါမတို့အား ကုသိုလ်အဖို့ကို မပေးကုန်အံ့ဟု ဆိုကုန်၏။ ထိုအခါ ထိုသူတို့ကို လက်မားက အရှင်တို့ အရှင်တို့သည် အဘယ်သို့သောစကားကို ဆိုကြကုန်ဘိသနည်း၊ ဗြဟ္မာပြည်ကိုထား၍ တပါးသော အရပ်ဌာန၌ မာတုဂါမနှင့် ကင်းသော နေရာဌာနမည်သည် မရှိ။ အထက်အချက်အထွတ် ထုပိကာကိုယူကြ ကုန်လော့၊ ဤသို့ ယူအပ်သည်ရှိသော် ငါတို့၏အမှုကိစ္စသည် ပြီးဆုံးခြင်းသို့ ရောက်လတ္တံ့ဟု ဆို၏၊ ထိုသူတို့သည် ကောင်းပြီဟုဆို၍ အထက်ချက်အထွတ် ထုပိကာကိုယူ၍ ဇရပ်ကို ပြီးဆုံးစေပြီးသည်ကာလ သုံးဖြာသုံးဖို့တို့ကို ပြုစုခွဲဝေ ကုန်၏၊ တစ်ခုသော အဖို့နေရာ၌ အစိုးရသော မင်းတို့၏ အဖို့နေရာကို ပြုပေ၏၊

တစ်ခုသော အဖို့၌ ဆင်းရဲသော သူတို့၏ နေရာကို ပြုပေ၏ တစ်ခုသောနေရာ အဖို့၌ သူနာတို့၏ နေရာကို ပြုပေ၏။

သုံးကျိပ်သုံးယောက်ကုန်သော လူတို့သည် သုံးဆယ့်သုံးခုသော ပျဉ်အင်းပျဉ်တို့ကိုခင်း၍ ဆင်အားအမှတ်သင်္ကေတကို ပေးကြကုန်၏ ညွှန်သည်အာဂန္တုသည် လာရောက်၍ အကြင်သူ၏ အခင်းပျဉ်အင်းပျဉ်၌ ထိုင်နေခြင်းကို ပြု၏။ ထိုညွှန်သည် အာဂန္တုကို ခေါ်ယူသွား၍ အင်းပျဉ်အရှင်၏ သာလျှင် အိမ်၌ တည်စေလော့။ ထိုညွှန်သည် အာဂန္တုအား ခြေလက် ဆုပ်နယ်ခြင်း ချေးတွန်းခြင်း ခဲဘွယ်ဘောဇဉ် အိပ်ရာပေးခြင်း အလုံးစုံတို့သည် အင်းပျဉ်ရှင်၏သာလျှင် ဝန်ဖြစ်ပေလတ္တံ့ဟု ကတိကဝတ်ထား ကြ၍ အမှတ်သင်္ကေတကို ဖြစ်စေကြကုန်၏။ ဆင်သည် လာတိုင်းလာတိုင်းသော ညွှန်သည် အာဂန္တုကို ခေါ်သွ၍ အင်းပျဉ်ရှင်၏သာလျှင် အိမ်သို့ ဆောင်ပေ၏ အင်းပျဉ်ရှင်သည် ထိုညွှန်သည်အာဂန္တုအား ထိုနေ့ပတ်လုံး ပြုဖွယ်ကိစ္စဟူသမျှ အလုံးစုံကိုအကုန် ပြုစုပေ၏။

မဃလုလင်သည် ဇရပ်၏ မနီးမဝေး၌ ပင်လယ်ကသစ်ပင်ကိုစိုက်၍ ထိုပင်လယ် ကသစ်ပင်၏အရင်း အနီး၌ ကျောက်ဖျာကို ခင်းထား၏။ ဇရပ်သို့ ဝင်ရောက်တိုင်း ဝင်ရောက်တိုင်းသောလူတို့သည် အထက်ချက် အထွဋ်ဆုပ်ကာကို ကြည့်ရှု၍ အက္ခရာတို့ကို ဖတ်ရှု၍ ဤဇရပ်သည်ကား သုဓမ္မာအမည်ရှိသော သူ၏ဇရပ်ပေတည်းဟု ဆိုကြကုန်၏။ သုံးကျိပ်သုံးယောက်ကုန်သော လူတို့၏ အမည်သည်ကား မထင်ရှားလေ။

သုနန္ဒာရေကန်

သုနန္ဒာမည်သော မယားက ငြဉ်းစားဆင်ခြင်သည်မှာ " ဤယောကျ်ားတို့သည် ဇရပ်ကို ပြုကုန်သည် ရှိသော် ငါတို့သည် သာဓု သာဓုဟု ခေါ်ဆိုခြင်းဖြင့် မရောက်အပ်သော ကုသိုလ်အဖို့ရှိသည်ကို ပြုကြလေကုန်၏၊ သုဓမ္မာသည်ကား မိမိ၏ လိမ္မာသည်၏ အဖြစ်ကြောင့် ရောက်အပ်သော ကုသိုလ်အဖို့ရှိသည် ဖြစ်လေပြီ၊ ငါသည်လည်း တစ်စုံတစ်ခုသော ဝတ္ထုအရာကို ပြုခြင်းငှါ သင့်လျော် လျောက်ပတ်အပ်၏။ အဘယ်သို့သော ဝတ္ထုကို ပြုစုလျှင်ဒါန်းရပါမည်နည်း"ဟု ကြံဆင်ခြင်ပြီးမှ ထို့နောက် ဤသို့သော အကြံဖြစ်သည်မှာ "ဇရပ်သို့လာကုန် သွားကုန်သော လူတို့အား သောက်ရေ,သုံးဆောင်ရေ ချိုးရေတို့ကို ရခြင်းငှါ သင့်လျော် လျောက်ပတ်၏၊ ရေကန်ကို တူးစေအံ့ "ဟု ကြံပြီးသည်ကာလ ထိုသုနန္ဒာသည် ရေကန်ကို တူးစေ၏။

သုစိတ္တာ၏ ပန်းဥယျာဉ်

သုစိတ္တာမည်သော မယားကလည်း ကြံဆင်ခြင်ပြန်သည်မှာ ''သုဓမ္မာသည် ဇရပ်၏ အထက်ချက်အထွဋ္ဌ် ထုပိကာကို ပေးလှူအပ်၏။ သုနန္ဒာသည် ရေကန်ကို ပြုစေအပ်၏။ ငါသည်လည်း တစ်စုံတစ်ခုသော ဝတ္ထုကို ပြုစုခြင်းငှါ သင့်လျော် လျောက်ပတ်အပ်၏ အဘယ်သို့သောဝတ္ထုကို ပြုစုလှူဒါန်းပါရမည်နည်း''ဟု ကြံ၏။ ထိုနောက်မှ ဇရပ်ကိုလာကုန် သွားကုန်သော သူတို့သည် ရေကိုသောက်ချိုး၍ သွားကုန်သောကာလ၌လည်း ပန်းကိုပန်ဆင်၍ သွားခြင်းငှါ သင့်လျော်လျောက်ပတ် အပ်ပေ၏ ပန်းအာရာမ်ကို ပြုစေအံ့ဟူသော အကြံသည် ဖြစ်၍ ထိုသုစိတ္တာသည် နှလုံးမွေ့လျော် ပျော်ဖွယ် ရှိသော ပန်းအာရာမ်ကိုပြုစေ၏ များသောအားဖြင့်ကား ထိုပန်းအရံ၌ ဤအမည်ရှိသော အသီးအပွင့်နှင့် ပြည့်စုံသော သစ်ပင်သည် မရှိချေ ဟုကားဟု ပြောဆိုခြင်းမဖြစ်လောက်အောင် အလွန်ပင် ပြည့်စုံပေ၏။

အလှူကြိုက်သောသုဇာတာ

သုဇာတာမည်သော မယားသည်ကား ငါသည် မဃလုလင်၏ ဦးရီး၏သမီးလည်း ဖြစ်ပေ၏။ ခြေရင်းအလုပ်အကျွေးလည်း ဖြစ်၏။ ထိုမဃလုလင်သည် ပြုအပ်သော ကုသိုလ်ကောင်းမှုကံသည် ငါ့အားလည်း ရပေရာ၏။ ငါသည် ပြုအပ်သော ကုသိုလ်ကောင်းမှုကံသည် ထိုမဃလုလင် အားလည်း ရပေ၏''ဟု ကြံ၍ တစ်စုံ ဘစ်ခုသော အလှူဝတ္ထုကို မပြုစုမလှူဒါန်းမူ၍ မိမိကိုယ်ကိုသာ တန်ဆာဆင်ယင်လျက် ကာလကို လွန်စေ၏။ မဃလုလင်သည် မိခင် ဖခင်တို့အား ရှိသေကောင်းမွန်စွာ လုပ်ကျွေးခြင်း အမျိုး၌ အသက်ဂုဏ်အားဖြင့် ကြီးကုန်သောမိကြီး, မိထွေး, ဘထွေး, ဘကြီး, စသောသူတို့၌ ရိုသေကိုင်းညွတ် ဝတ်အမှုကို ပြုစု ရှက်ဆောင်ခြင်း မှန်ကန်သော စကားကိုဆိုခြင်း ကြမ်းကြုတ် ယုတ်မာသော စကားကိုမဆိုခြင်း ချောပစ်ကုန်းချောသော စကားကို မဆိုခြင်း။ မစ္ဆေရကို ပယ်ဖျက်ခြင်း။ အမျက်မထွက်ခြင်း တည်းဟူသော ဤခုနစ်ပါးကုန်သော ကျင့်ဝတ်တို့ကို ကျင့်သုံးဆောက်တည် ဖြည့်လျက်နေပေ၏။

တာဝတိံသာ၌ဖြစ်ခြင်း

မာတာပေတ္တိဘရံ ဇန္တုံ၊ ကုလေ ဇေဋ္ဌာပစာယိနံ။
သဏှံ သခိလသမ္ဘာသံ၊ ပေသုဏေယျပ္ပဟာယိနံ။

မစ္ဆေရဝိနယေ ယုတ္တံ၊ သစ္စံ ကောဓာဘိဘုံ နရံ။
တံ ဝေ ဒေဝါ တာဝတိံသာ၊ အာဟု သပ္ပုရိသော ဣတိ-

ဟူသောပါဠိဂါထာ တို့ဖြင့် နတ်များစွာတို့ ကောင်းစွာ ချီးမွမ်းထောမနာ အပ်သည်အဖြစ်သို့ရောက်၍ အသက်၏အဆုံး၌ တာဝတိံသာ နတ်ပြည်ဝယ် သိကြားနတ်မင်း၏ အဖြစ်သည် ဖြစ်လေ၏၊ ထိုသုံးကျိပ်သုံးယောက် ကုန်သော အပေါင်းအဖော် အဆွေခင်ပွန်းတို့သည်လည်း တာဝတိံသာ နတ်ပြည်၌ သာလျှင် ဖြစ်လေကုန်၏၊ လက်သမားသည် ဝိသုကြံနတ်သား ဖြစ်လေ၏။

အသုရာပြည်

ထိုအခါ တာဝတိံသာနတ်ပြည်၌ အသုရာတို့သည် နေကုန်၏၊ ထိုအသုရာ တို့သည် အသစ်ဖြစ်သောနတ်သားတို့သည် ဖြစ်လာကုန်သတည်းဟု နတ်၌ဖြစ် သော သေအဖျော်ကို စီရင်ကြကုန်၏၊ သိကြားမင်းသည် မိမိ၏ပရိသတ်၌တစ်စုံ တစ်ယောက်မျှသောသူသည် မသောက်စေခြင်းငှါ အမှတ်ကိုပေး၏ အသုရာ တို့သည် သေကိုသောက်၍ မေ့လျော့ကုန်၏ သိကြားမင်းသည် ဤသူတို့နှင့် ဆက်ဆံသော မင်း၏အဖြစ်ဖြင့် အဘယ်အကျိုးရှိအံ့နည်းဟု မိမိ၏ပရိသတ်အား အမှတ်သညာကိုပေး၍ ထိုအသုရာတို့ကို ခြေတို့၌ ကိုင်ငင်စေပြီးသည်ကာလ မဟာသမုဒ္ဒရာ၌ပစ်ချစေ၏ ထိုအသုရာတို့သည် အောက်သို့ညွတ်သော ဦးခေါင်း ဖြင့် သမုဒ္ဒရာ၌စောက်ထိုး ကျကုန်၏ ထိုအခါ အသုရာတို့၏ ကောင်းမှုအာနု ဘော်ဖြင့် မြင်းမိုရ်တောင်မင်း၏ အောက်အပြင်၌ အသုရာ ဗိမာန် မည်သည် ဖြစ်လေ၏ ဆန်းကြယ်သော သခွတ်ပင်မည်သည် ဖြစ်လေ၏။

နတ်တို့သည် အသုရာတို့နှင့် စစ်ပြိုင်ရာ၌ကား အသုရာ နတ်သားတို့သည် ရှုံးကုန်သည်ရှိသော် ယူဇနာတစ်သောင်းကုန်သော တာဝတိံသာ နတ်ပြည် သည် ဖြစ်လေ၏။

တာဝတိံသာအကြောင်း

ထိုတာဝတိံသာ နတ်ပြည်၏ အရှေ့တံခါးနှင့် အနောက်တံခါးတို့၏အကြား သည် ယူဇနာတစ်သောင်းရှိ၏။တောင်တံခါးတို့နှင့် မြောက်တံခါးတို့၏ အကြား သည်လည်း ယူဇနာတစ်သောင်းပင်ရှိ၏။ ထိုတာဝတိံသာ နတ်ပြည်သည် တံခါးပေါင်းတစ်ထောင်တို့နှင့် ယှဉ်သည်ဖြစ်ပေ၏။ ဥယျာဉ် ရေကန်တို့ဖြင့် တန်းဆာဆင်အပ်ပေ၏။

ထိုတာဝတိံသာ နတ်ပြည်၏အလယ်၌ ဇရပ်ဆောက်၍ လှူခဲ့ဘူးသော ကောင်းမှုစေတနာ၏အာနိသံသ အကျိုးဆက်ကြောင့် ယူဇနာသုံးရာ အစောက် အမြင့်ရှိကုန်သော တံခွန်တို့ဖြင့် တန်ဆာဆင်အပ်သော ယူဇနာ ခုနစ်ရာ

အမြင့်အစောက်ရှိသော ဝေဇယန္တာ အမည်ရှိသော ဘုံနန်းပြာသာဒ်သည် ပေါက်ထွက်လာပေ၏။ ရွှေဖြင့်ပြီးသော တံခွန်တိုင် အရိုးတို့၌ ပတ္တမြား တံခွန်ရွက်တို့သည် ဖြစ်ကုန်၏။ ပတ္တမြားဖြင့်ပြီးသော တံခွန်တိုင်အရိုးတို့၌ ရွှေတံခွန်ရွက်တို့သည် ဖြစ်ကုန်၏။ သန္တာဖြင့် ပြီးကုန်သော တံခွန်တိုင်တို့၌ ပုလဲတံခွန်ရွက်တို့သည် ဖြစ်ကုန်၏။ ပုလဲဖြင့် ပြီးကုန်သော တံခွန်တိုင်တို့၌ သန္တာ တံခွန်ရွက်တို့သည် ဖြစ်ကုန်၏။ ရတနာခုနစ်ပါးတို့ဖြင့် ပြီးကုန်သော တံခွန်တိုင်တို့၌ ရတနာခုနစ်ပါးတို့ဖြင့် ပြီးသော တံခွန်ရွက်တို့သည် ဖြစ်ကုန်၏။ တံခွန်တိုင်တို့၏ အလယ်၌ စိုက်ထားအပ်သော တံခွန်သည် ယူဇနာသုံးရာ အမြင့်အစောက်ရှိ၏။

ဤသို့တံခွန်နှင့်တကွ ဇရပ်ကို ပြုစုဆောက်လုပ်၍ လှူခဲ့ဘူးသော ကုသိုလ်ကောင်းမှုကံ၏ အာနိသံ အကျိုးဆက်ဖြင့် ယူဇနာ တစ်ထောင် မြင့်သော ဝေဇယန္တာ ဘုံနန်းပြာသာဒ်သည် ရတနာ ခုနစ်ပါးတို့ဖြင့် ပြီးသည်ဖြစ်၍ ဖြစ်လာပေ၏။

ပင်လယ်ကသစ်ပင်ကိုစိုက်၍ လှူဒါန်းပြုစုခဲ့ဘူးသော ကုသိုလ်ကောင်းမှုကံ၏ အာနိသံအကျိုးဆက်ဖြင့် ထက်ဝန်းကျင်မှ ယူဇနာတရာ အဝန်းရှိသော ပင်လယ်ကသစ်ပင်သည်ဖြစ်၏။

ကျောက်ဖျာအင်းပျဉ်ကို ကသစ်ပင်ရင်း၌ ခင်းထား၍ လှူဒါန်း ပြုစုခဲ့ ဘူးသော ကုသိုလ်စေတနာကံ၏ အာနိသံအကျိုးဆက်ဖြင့် ပင်လယ်ကသစ်ပင်၏ အနီးအပါး၌ အလျားအားဖြင့် ယူဇနာခြောက်ဆယ် အနံအားဖြင့် ယူဇနာငါးဆယ် အထုအားဖြင့် တစ်ဆယ့်ငါးယူဇနာ ရှိသော လယ်ခေါင်ရန်း ပန်းအဆင်း ကမ္ဗလာနီ အဆင်းကဲ့သို့ ထွတ်ထွတ်နီမြန်းသော အဆင်းရှိသော ပဏ္ဍုကမ္ဗလာ အမည်ရှိသော ကျောက်နေရာသည် ဖြစ်၏။ ထိုပဏ္ဍုကမ္ဗလာ ကျောက်နေရာ၌ ထိုင်နေသော အခါဝယ် ထက်ဝက်သော ကိုယ်သည် နစ်မြုပ်၍ သွား၏ ထသောအခါ ရပ်သောအခါ၌ ပုဆစ်ဒူးဝန်းတိုင်အောင် ကျုံနစ်၍ တဖန်ပြည့်သွား၏။

ဧရာဝဏ်ဆင်အကြောင်း

ဧရာဝဏ်အမည်ရှိသော ဆင်သည် နတ်သား၏ အဖြစ်ဖြင့် ဖြစ်ပေ၏။ ထိုစကားမှန်၏ နတ်ပြည်၌ တိရစ္ဆာန်တို့မည်သည် မဖြစ်ကုန် ထိုကြောင့် ၎င်းအဋ္ဌကထာ၌—

ဒေဝလောကသ္မိံ ဟိ တိရစ္ဆာနဂတာ န ဟောန္တိ—

ဟု မိန့်တော်မူ၏။

အနက်ကား။ ။ဟိ-တဒေဝသစ္စံ၊ ထိုစကားသည် ထင်ရှားကေန် မှန်လှ ပေ၏။ ဒေဝလောကသို့၊ကောင်းမှုဘုန်းကံ စီမံနှိုးဆော် မွေ့လျော်ရာဖြစ်သော နတ်ပြည်၌၊ တိရစ္ဆာနဂတာ၊ အဟိတ်ပဋိသန္ဓေ တည်နေဟုတ်မှန် တိရစ္ဆာန် တို့သည်။ န ဟောန္တိ၊ မဖြစ်ပါလေကုန်။ ဤကားအနက်။

ထိုသို့ နတ်ပြည်၌ တိရစ္ဆာန်တို့သည် ဖြစ်ခြင်းမရှိကုန်သောကြောင့် ဧရာဝဏ် ဆင်သည် နတ်သား၏ အဖြစ်ဖြင့် ဖြစ်လေ၏၊ ထိုနတ်သားသည် ဥယျာဉ် ကစားခြင်းငှါ ထွက်ကြွသောကာလ၌ မိမိ၏ အတ္တဘောကို စွန့်၍ ယူဇနာ တစ်ရာ့ငါးဆယ်ရှိသော ဧရာဝဏ်အမည်ရှိသော ဆင်ဖြစ်ပေ၏။

ထိုဧရာဝဏ် ဆင်နတ်သားသည် သုံးကျိပ် သုံးယောက်ကုန်သော သူတို့၏ စီးစေခြင်း အကျိုးငှါ သုံးဆယ့်သုံးလုံးကုန်သော ဦးကင်းတို့ကို ဖန်ဆင်းပေ၏။ သုံးဂါဝုတ် တစ်ယူဇနာခွဲ ပမာဏရှိသော လည်ရစ်ရေးဖြင့် ဖန်ဆင်းပေ၏။ ထိုသူတို့၏ အလယ်၌ သိကြားနတ်မင်း၏ နေတော်မူခြင်းငှါ သုဒဿန အမည် ရှိသော ယူဇနာ သုံးဆယ်ရှိသော ဆင်ဦးကင်းကို ဖန်ဆင်း၏၊ ထိုဆင်ဦးကင်း၏ အထက်အပေါ်၌ တစ်ဆယ့်နှစ်ယူဇနာရှိသော ရတနာမဏ္ဍပ် ဖြစ်ပေ၏။ ထိုတစ်ဆယ့်နှစ်ယူဇနာရှိသော မဏ္ဍပ်၏ အကြားအကြား၌ ရတနာ ၇-ပါးဖြင့် ပြီးကုန်သော တစ်ယူဇနာ အမြင့်ရှိကုန်သော တံခွန်တို့သည် ပေါက်ကုန်၏။ တံခွန်၏နံပါး၌ ရွှေခြူကွန်ရက်သည် ဆွဲ၏၊ ရွှေခြူကွန်ရက်ကို ညှင်းညှင်း သောလေသည် တိုက်ခတ်အပ်သည်ရှိသော် ရွှေခြူကွန်ရက်၏ ငါးပါး ကုန်သော တူရိယာတို့နှင့် ရောယှက်ခြင်းရှိသော နတ်တို့၏ သီချင်းသံကဲ့သို့သော ညိုးညိုးငြိမ့်ငြိမ့်သော အသံသည် ထွက်၏။

မဏ္ဍပ်၏အလယ်၌ သိကြားနတ်မင်း၏ စံစားတော်မူစေခြင်းအကျိုးငှါ တစ်ယူဇနာရှိသော ပတ္တမြားပလ္လင်ကို ခင်းထားအပ်၏။ ထိုပတ္တမြား ရတနာ ပလ္လင်၌ သိကြားမင်းသည် ထိုင်နေတော်မူ၏။

သုံးဆယ့်သုံးလုံးကုန်သော ဧရာဝဏ်ဆင်၏ ဦးကင်းတို့တွင် တစ်ခုတစ်ခုသော ဦးကင်း၌ ခုနစ်ခု ခုနစ်ခုကုန်သော အစွယ်တို့ကို ဖန်ဆင်း၏ ထိုခုနစ်ခုကုန်သော အစွယ်တို့တွင် တစ်ခုတစ်ခုသော အစွယ်သည် ယူဇနာငါးဆယ် အလျားရှည်၏ တစ်ခုတစ်ခုသော အစွယ်၌ ခုနစ်ခု ခုနစ်ခုကုန်သော ရေကန်တို့သည် ပါ၍ရှိ ကုန်၏။ တစ်ခုတစ်ခုသော ရေကန်၌ ခုနစ်ခု ခုနစ်ခုကုန်သော ပဒုမ္မာကြာရုံတို့ သည် ပေါက်ရောက်ကုန်၏။ တစ်ခုတစ်ခုသော ကြာရုံ၌ ခုနစ်ပွင့် ခုနစ်ပွင့် ကုန်သော ကြာပွင့်တို့သည် ပွင့်ကုန်၏ တစ်ခုတစ်ခုသော ပဒုမ္မာကြာပွင့်၌ ခုနစ်ခု ခုနစ်ခုကုန်သော ပွင့်ချပ်တို့သည် ဖြစ်ကုန်၏။ တစ်ခုတစ်ခုသော ပွင့်ချပ်၌ ခုနစ်ယောက် ခုနစ်ယောက်ကုန်သော နတ်သမီးတို့သည် ကကုန်၏။

ဤသို့ပြအပ်ပြီးသော အစဉ်အတိုင်းအားဖြင့် ထက်ဝန်းကျင်မှ ယူဇနာငါးဆယ်ရှိသော အရပ်၌ ဆင်စွယ်တို့၌သာလျှင် အမြဲမပြတ် ကချေသည် ပွဲလမ်းသဘင်တို့သည် ဖြစ်ကုန်၏။ ဤသို့သော အခြင်းအရာ ကြီးကျယ်စွာသော စည်းစိမ်ချမ်းသာကို အစဉ်ခံစားလျက် သိကြားမင်းသည် လှည့်လည်ကြွမြန်းလျက် စက်ပန်းချွေတော်မူလေသတည်း။

သုဓမ္မာမိဖုရား

သုဓမ္မာမည်သော မယားသည် စုတိပြောင်းကြွေ သေလွန်ခြင်းကိုပြုခဲ့၍ တာဝတိံသာ နတ်ပြည်၌ပင် ဖြစ်လေ၏။ သုဓမ္မာ အမည်ရှိသော ထိုနတ်မိဖုရားအား ယူဇနာ ကိုးရာရှိသော နတ်သဘင်သည် ဖြစ်၏ ထိုနတ်သဘင်ထက် နှစ်သက်မွေ့လျော် လွန်စွာ ပျော်ဖွယ်ရာရှိသော တစ်ပါးသော အရပ်မည်သည် မရှိပေသတတ် လ၏ ရှစ်ရက်မြောက် ရှစ်ရက်မြောက်သောနေ့၌ တရားနာခြင်းသည် ထိုသုဓမ္မာ နတ်သဘင်၌သာလျှင် ဖြစ်ပေ၏။ ထိုသုဓမ္မာနတ်သဘင်၏ အလွန်လျှင် နှလုံးမွေ့လျော် ပျော်ဖွယ်ရာကောင်းသောကြောင့် ယနေ့ထက်တိုင်အောင် နှလုံးမွေ့လျော် ပျော်ဘွယ်ရာရှိသောအရပ်ကိုမြင်၍ သုဓမ္မာ နတ်သဘင်ကဲ့သို့ပင်ပေဟု ဆိုကြကုန်၏။

ထိုကြောင့် ဋ္ဌကထာ၌—

> ယာဝဇ္ဇတနာ ရမဏီယံ ဌာနံ ဒိသွာ သုဓမ္မာ ဒေဝသဘာ ဝိယာတိ ဝဒန္တိ—

ဟု မိန့်တော်မူခဲ့၏။

အနက်ကား။ ။ယာဝဇ္ဇတနာ၊ ယနေ့ထက်ထိတိုင်အောင်။ ရမဏီယံဌာနံ၊ နှလုံးမွေ့လျော် ပျော်ဘွယ်ရာရှိသော အရပ်ကို။ ဒိသွာ၊ မြင်၍။ ဝါ မြင်သည်ရှိသော်။ သုဓမ္မာဒေဝသဘာဝိယ၊ သုဓမ္မာ နတ်သဘင်ကဲ့သို့ပေတကား။ ဣတိ၊ ဤသို့။ ဝဒန္တိ၊ ပြောဆိုကြကုန်၏။ ။ဤကားအနက်။

နန္ဒာမိဖုရား

နန္ဒာမည်သော မယားသည်လည်း စုတိပြောင်းကြွေ သေလွန်ခြင်းကိုပြုခဲ့၍ သွားရောက်ပြီးလျှင် တာဝတိံသာ နတ်ပြည်၌ပင် နတ်မိဖုရား၏ အဖြစ်ဖြင့် ဖြစ်လေ၏ ထိုနန္ဒာမည်သော နတ်မိဖုရားအား ယူဇနာငါးရာရှိသော နန္ဒာမည်သော ရေကန်သည်ဖြစ်၏။

သုစိတ္တာမိဖုရား

သုစိတ္တာမည်သော မယားသည်လည်း စုတိပြောင်းကြွေ သေလွန်ခြင်းကို ပြု၍ သွားရောက်ပြီးသည်ကာလ တာဝတိံသာနတ်ပြည်၌ပင်လျှင်နတ်မိဖုရား၏ အဖြစ်ဖြင့်ဖြစ်လေ၏ ထိုသုစိတ္တာမည်သော နတ်မိဖုရားအား ယူဇနာငါးရာ ရှိသော စိတ္တလတာဥယျာဉ်မည်သည် ဖြစ်၏။ အကြင် စိတ္တလတာဥယျာဉ်၌ နှလုံးမသာ မျက်နှာညှိုးငယ် သေဖွယ်သော နိမိတ် ကြောက်ထိပ်စရာဖြစ်ပေါ်လာသော နတ်သားတို့ကို ခေါ်သွားဆောင်ယူပြီးသည်ကာလ ဝမ်းမြောက် ဝမ်းသာ ကြည်ရွှင်စွာဖြင့် ကောင်းစွာ လှည့်လည်ကြကုန်၏။

ဗျိုင်းမသုဇာတာ

သုဇာတာမည်သော မယားသည်ကား စုတိပြောင်းကြွေ သေလွန်ခြင်းကို ပြု၍ တစ်ခုသော တောင်ချောက်ကြား၌ တစ်ကောင်သောငှက်ဗျိုင်းမ၏အဖြစ်ဖြင့်ဖြစ်လေ၏။ သိကြားမင်းသည် မိမိခြေရင်း အလုပ်အကျွေး ဖြစ်ကုန်သော ခင်ပွန်း မယားတို့ကို ကြည့်ရှု ဆင်ခြင်သည်ရှိသော် သုဓမ္မာသည် မိမိ၏စံနေရာ ဤတာဝတိံသာနတ်ပြည်၌ပင် ဖြစ်လေသည်။ ထိုအတူ သုနန္ဒာသည် လည်းကောင်း၊သုစိတ္တာသည်လည်းကောင်း ဤတာဝတိံသာနတ်ပြည်၌ ဖြစ်လေသည်၊ သုဇာတာသည်ကား အတိအရပ်မှာ ဖြစ်ပါလိမ့်မည်နည်းဟု ကြံဆင်ခြင်လျက် တောင်ချောက်ကြား၌ ဥဗျိုင်းမ၏ အဖြစ်ဖြင့် ဖြစ်၍နေသော သုဇာတာကို မြင်၍ သြော် အလွန်မိုက်စွတကား ဤသူမိုက်မသည် တစ်စုံတစ်ခုသော ကောင်းမှုကို မပြုစု မဆည်းပူးသော်ကြောင့် အဟိတ်သန္ဓေ စွဲနေရုပ်မှုန် တိရစ္ဆာန်မျိုး၌ ဖြစ်ရလေသည် ဤယခုအခါ သုဇာတာဘဝမှ ပြောင်းကြွ ထိုဥဗျိုင်းမကို ပုညအထူးကို ဆည်းပူးပြုစုစေ၍ ငါနေရာဖြစ်သော ဤတာဝတိံသာ နတ်ပြည်သို့ လှည့်ပတ်ဖြားယောင်း၍ ခေါ်ဆောင်ခြင်းငှါ သင့်လျော် လျောက်ပတ်အပ်ပေ၏ဟု ကြံဆင်ခြင်၍ မိမိ၏ အတ္တဘောကို စွန့်လွှတ်ပြီးသည်ကာလ မထင်ရှားသော အသွင်ဖြင့် ထိုဥဗျိုင်းမ၏ အထံသို့ သွား၍ အဘယ်သို့သော အမှုကိုပြု၍ ယခုအရပ်၌ လှည့်ပတ်သွားလာဘိသနည်းဟု မေး၏။

ဗျိုင်းမကလေးကို တာဝတိံသာသို့ခေါ်ခြင်း

အရှင် အသင်သည် အဘယ်သူနည်းဟု ပြန်၍မေးသဖြင့် ငါသည်အသင်၏ အရှင်ခင်ပွန်းလင် ဖြစ်ပေသော မဃလုလင်ပေတည်းဟု ဆိုသည်ကာလ အို အရှင်-အရှင်သည် အဘယ်အရပ်၌ ဖြစ်ပါသနည်းဟု မေးပြန်သဖြင့် ချစ်နှမ ငါသည် တာဝတိံသာနတ်ပြည်၌ ဖြစ်ပေသည် အသျှင် ချစ်နှမ၏ အဖော်မတို့

ဖြစ်ရာ အရပ်ကို သိပါ၏လောဟု ပြောဆိုလျှင် အရှင် အကျွန်ုပ်သည် မသိပါဟု ပြောဆိုလျှင် အရှင် အကျွန်ုပ်သည် မသိပါဟုပြောသဖြင့် အသင်၏ အဖော်မ သုံးယောက်တို့ သည်လည်းငါ၏ အထံ၌သာ ဖြစ်ကြလေကုန်သည် အသင်သည် ထိုအဖော်မတို့အား ရှုမြင်ခြင်းငှါ အလိုရှိသလောဟု မေးလျှင် အရှင် အကျွန်ုပ် ထိုအရပ်ကို အဘယ်သို့ သွားနိုင်ပါလတ္တံ့နည်းဟု ပြောသဖြင့် သိကြားမင်းက အသင့်ကို ငါဆောင်ကြဦး၍ သွားအံ့ဟုဆို၍ ထိုဗျိုင်းမကို လက်အပြင်၌ တင်ထားသည်ကိုပြု၍ တာဝတိံသာနတ်ပြည်သို့ ဆောင်ယူခဲ့ပြီးသော် သုနန္ဒာ မိဖုရား၏ ရေကန် ကမ်း၌ လွှတ်ထားပြီးသည်ကာလ ဤမှတစ်ပါးလည်း ဖြစ်ကုန် သော သုံးယောက်ကုန်သော နတ်မိဖုရားတို့အား အသင်တို့၏ အဖော်မ ဖြစ်သော သုဇာတာကို ရှုမြင်လိုကုန်သလောဟု မေး၍ အရှင်မင်းမြတ် သုဇာတာသည် အတိမှာနည်းဟု မေးသဖြင့် သုနန္ဒာ၏ ရေကန်ကမ်းနား၌ တည်ရှိလေသတည်းဟု ပြောကြားလိုက်၏။

သုဇာတာဗျိုင်းမကို ပြက်ရယ်ပြုခြင်း

သုံးယောက်လည်းဖြစ်ကုန်သော ထိုနတ်မိဖုရားတို့သည် သွားရောက်၍ အရှင်မ အဆင်းသည်ကား ဩော်....အံ့ဖွယ်ရှိလေစွတကား၊ အတ္တဘောကို တန်ဆာဆင်ယင် ပြုပြင်ခြင်း၏အကျိုးသည် ဩော်....အံ့ဩဖွယ်ရှိလေစွတကား၊ ဤယခုအခါ တန်ဆာဆင်လေ့ရှိသော ထိုသုဇာတာ၏နှုတ်သီးကို ကြည့်ရှုကြ ပါကုန်လော့ ခြေတို့ကို ကြည့်ရှုကြပါကုန်လော့ သလုံးမြင်းခေါင်းကို ကြည့်ရှု ကြပါကုန်လော့ ထိုသုဇာတာ၏ အတ္တဘောသည် အလွန်တင့်တယ်လေစွတကား ဟု ရှုတ်ချကဲ့ရဲ့ပြက်ရယ်မှုကို ပြုကုန်လျက် ဖဲသွားကြကုန်၏။

တဖန် သိကြားမင်းသည် ထိုဗျိုင်းမ၏အထံသို့သွား၍ သင်၏အဖော်မတို့ကို မြင်ရပြီလောဟု ဆို၍ အရှင် မြင်ပါ၏ ငါ့ကို ပျက်ရယ်ပြု၍ သွားကြလေကုန် သည် အကျွန်ုပ်၏ နေရာဖြစ်သော တောင်ချောက်ကြားသို့သာလျှင် ပြန်ဆောင်၍ အကျွန်ုပ်ကို ပို့ပါလော့ဟု ဆိုသည်ရှိသော် ထိုဗျိုင်းမကို တောင်ချောက်ကြားသို့သာလျှင် ပြန်ဆောင်ခဲ့၍ ရေ၌လွှတ်ပြီးသော် အသင်၏ အဖော်မ ဖြစ်ကုန်သော ထိုသူတို့၏ ပြည့်ကြွယ်ရိပ်ငြိမ် စည်းစိမ်ချမ်းသာကို မြင်အပ်သည် မဟုတ်လောဟု မေး၏ အရှင်မင်းမြတ် မြင်အပ်ပါ၏ဟုဆိုသဖြင့် အသင်သည်လည်း ထိုအရပ်၌ဖြစ်ခြင်းအကြောင်း၊ ဤကောင်းမှုကုသိုလ်ကို စီမံပြုလုပ်ခြင်းငှါ အပ်၏ဟု မိန့်ဆိုသည့်ကာလ အရှင်မင်းမြတ် အဘယ်ကို ပြုရပါ မည်နည်းဟု ဆိုသဖြင့် အသင်သည် ငါပေးအပ်သော အဆုံးအမဩဝါဒကို စောင့်ရှောက်နိုင်လတ္တံ့လောဟု မေးသည်ကာလ အရှင်မင်းမြတ် စောင့်ရှောက်

နိုင်ပါလတ္တံ့ဟု ဆို၏။ ထိုအခါ ဗျိုင်းမအား သိကြားမင်းသည် ငါးပါးကုန်သော သီလတို့ကို ပေး၍ မမေ့မလျော့ စောင့်ရှောက်လေလော့ဟု တိုက်တွန်းပြောဆိုပြီးသော် ဖဲသွားလေသည်။

အိုးထိန်းသည်သမီး

ဗျိုင်းမသည် ထိုနေ့မှစ၍ မိမိသည် အလိုလိုသေပြီးလေသော ငါးတို့ကိုသာ လျှင် ရှားမှီး၍စား၏။ သိကြားမင်းသည် နှစ်ရက်သုံးရက် လွန်မြောက်သဖြင့် ထိုဗျိုင်းမအား စူးစမ်းခြင်းငှါသွား၍ သဲအပြင်၌သေသော ငါးကဲ့သို့ဖြစ်၍ အိပ်၏ ဗျိုင်းမသည်မြင်၍ သေလေပြီးသော ငါးဟူသောအမှတ်ဖြင့် ကောက်ယူ၏။ငါးသည် ကျင်နာသောအခါ၌ အမြီးကိုလှုပ်၏ ဗျိုင်းမသည်အသက်ရှိသော ငါးပေတည်းဟု ရေ၌လွှတ်၏။ သိကြားမင်းသည် အတန်ငယ်သောကာလကို လွန်စေ၍ တဖန် ဗျိုင်းမ၏ရှေ့မှ ပက်လက်သည်ဖြစ်၍ အိပ်၏။ တဖန် ဗျိုင်းမသည် လေသေပြီးသော ငါးဟူသောအမှတ်ဖြင့် ကောက်ယူ၍ ကျင်နာသော အခါ ငါးသည် အမြီးလှုပ်သည်ကို မြင်သည်ကာလ အသက်ရှိသောငါးပေတည်းဟု လွှတ်၏။ ဤသို့သောနည်းဖြင့် သုံးကြိမ်တိုင်တိုင် စူးစမ်းပြီးမှ ကောင်း၏။ သီလစောင့်ရှောက်ပေ၏ဟု မိမိကိုယ်ကို သိစေ၍ ငါသည် အသင့်အား စူးစမ်းခြင်းငှါ လာခဲ့ပေသည်၊ ကောင်းစွာသီလကို စောင့်ရှောက်ဘိလော့၊ ဤသို့ စောင့်ရှောက်အပ်သည်ရှိသော် မကြာ မြင့်မီပင် ငါ၏အထံ၌ဖြစ်လတ္တံ့၊ မမေ့မလျော့သည်ဖြစ်လေလောဟု ပြောဆိုဆုံးမ၍ ဖဲသွားလေ၏။ ဗျိုင်းမသည် ထိုအခါမှစ၍ မိမိ၏စားရန်အလို့ငှါ မိမိအလိုလို သေလေပြီးသော ငါးကိုရသော အခါလည်းရှိ၏၊ မရသောအခါလည်း ရှိ၏။ တရံသောအခါ သေလေပြီးသော ငါးကိုမရသည်ဖြစ်၍ နှစ်ရက်သုံးရက်ကိုလွန်သဖြင့် ခြောက်ကပ်ပြီးသည်ကာလ စုတေမနေ သေလွန်ခြင်းကို ပြုခဲ့သည်ရှိသော် သီလ၏အကျိုးဆက်ဖြင့် ဗာရာဏသီပြည်၌ အိုးထိန်းသည်သမီး ဖြစ်လေ၏။

ရွှေသခွါးသီးရောင်းသော သိကြားမင်း

ထိုအခါ အိုးထိန်းသည်၏ သမီးအသက်သည် တစ်ဆယ့်ငါးနှစ်၊ တစ်ဆယ့်ခြောက်နှစ်မျှအရွယ်ရှိသောကာလ၌ သိကြားမင်းသည် သုဇာတာသည် အဘယ်အရပ်၌ ဖြစ်ပါလိမ့်မည်နည်းဟု စူးစမ်းဆင်ခြင်သည်ရှိသော် သိမြင်၍ ဤယခုအခါ ငါသည် ထိုအရပ်သို့ သွားခြင်းငှါ အပ်၏ဟု ကြံပြီးမှ သခွါးသီးအရောင်အဆင်းပမာအားဖြင့် ထင်အပ်သော ရတနာ ခုနစ်ပါးတို့ဖြင့် ယာဉ်ကိုပြည့်စေ၍ ထိုယာဉ်ရထားကို မောင်းနှင်းလျက် ဗာရာဏသီပြည်သို့ ဝင်၍ အိုမိခင်ဖခင်တို့ သခွါးသီးတို့ကို ဝယ်ယူကြကုန်လော့ ဝယ်ယူကြကုန်လော့ဟု ဟစ်အော်

ကြွေးကြော်လျက် ခရီးလမ်းမ၌ သွား၏။ လူတို့သည် ပဲနောက်ပဲကြီးစသည်တို့ကို လက်စွဲကုန်လျက် လာရောက် ဝယ်ယူသည်ရှိသော် အဖိုးဖြင့် ငါမပေးဟု ဆိုသည်ကာလ အဘယ်သူအား ပေးလတ္တံ့နည်းဟု ဆိုသည်ရှိသော် သီလကို စောင့်ရှောက်သော မိန်းမအား ပေးအံ့ဟု ဆို၏။ အရှင် သီလမည်သည်ကား အဘယ်သို့ သဘောရှိသနည်း သီလ၏ အဆင်းသည် မည်းမည်းလော ထိုသို့ မဟုတ် အညိုစသော အဆင်းပင် ရှိလေသလောဟု မေး၏။ အသင်တို့သည် သီလဟူသည် အဘယ်သို့သော သဘောရှိသည်မျှကိုလည်း မသိကြကုန် သီလကို အဘယ်သို့လျှင် စောင့်ရှောက်နိုင်ကုန်လတ္တံ့နည်း သီလကို စောင့်ရှောက်သော မိန်းမအား ပေးအံ့ဟု ဆိုသည်ရှိသော် အရှင် အိုးထိန်းသည်၏ တစ်ယောက်သော သမီးသည်ကား သီလစောင့်အံ့ဟု ဆိတ်ငြိမ်ရာ အရပ်သို့ ချဉ်းကပ် လှည့်လည်၏ ထိုအိုးထိန်းသည်၏ သမီးအား ပေးပါချေဟု ဆိုသောကြောင့် ထိုသံကြားမင်းသည် သွားလေ၏။

အိုးထိန်းသည်၏ သမီးကလည်း ထိုသခွါးသီးလှည်းသမားကို အရှင် ထိုသို့ တပြီကား အကျွန်ုပ်အား ပေးခဲ့လော့ဟု ဆို၏။ ချစ်သမီး အသင်သည် အဘယ် သို့သော အကျင့်ကို ကျင့်သုံး ဆောက်တည်သနည်းဟု မေးလျှင် အရှင် အကျွန်ုပ်သည်မစွန့်မလွှတ် မကျိုးမပေါက်စေအပ်သော ငါးပါးသီလကို ကျင့်သုံး ဆောက်တည် အပ်ပ၏သည်ဟု ဆိုသည်ကာလ ငါသည် ဤပစ္စည်းကို အသင်၏ အလိုငှါသာ ဆောင်ခဲ့အပ်ကုန်၏ဟု ယာဉ်ကို မောင်းနှင်လျက် ထိုအိုးထိန်းသည် သမီးအိမ်သို့သွား၍ တစ်ပါးသောသူတို့သည် မဆောင်ယူအပ်သည်ကို ပြုပြီးလျှင် သခွါးသီး၏ အဆင်းဖြင့် သိကြားနတ်မင်းသည် ပေးအပ်သော ဥစ္စာကို ပေး၍ မိမိကိုယ်ကို သိစေပြီးလျှင် ဤသခွါးသီးသည်ကား အသင်ချစ်သမီး၏ အသက် မွေးခြင်းငှါ ပြည့်စုံလုံလောက်သော ပစ္စည်းပေတည်း ငါးပါးသော သီလတို့ကို မကျိုးမပျက်သည်ကို ပြု၍ စောင့်ရှောက်ပါလေဟု ဆိုပြီးသည်ကာလ ဖဲ့သွား လေ၏။

အသုရာသမီး သုဇာတာ

သုဇာတာသည်လည်း အိုးထိန်းသည် သမီးဘဝမှ စုတေခဲ့သည်ရှိသော် အသုရာနတ်ပြည်၌ အသုရာနတ်မင်း၏ သမီးဖြစ်၍ သိကြားမင်း၏ ရန်သူ ဘုံဆောင် ဗိမာန်အိမ်၌ ဖြစ်လေ၏ ဗျိုင်းမငယ်ဖြစ်သောဘဝ, အိုးထိန်းသည် သမီးဖြစ်သော ဘဝဟု ဆိုအပ်ကုန်သော နှစ်ပါးသော ဘဝတို့၌ သီလကို ကောင်းမွန် လုံခြုံစွာ ထိန်းသိမ်း စောင့်ရှောက်ခဲ့ဘူးသောကြောင့် အလွန် အဆင်းလှ၏။ ရွှေအဆင်းနှင့်တူသော အဆင်းရှိ၏ သူတစ်ပါးနှင့် ဆက်ဆံခြင်း မရှိသော အဆင်းသဏ္ဌာန် လွန်စွာသော ကျက်သရေနှင့် ပြည့်စုံပေ၏ ဝေပစိတ္တိ

အမည်ရှိသော အသုရာနတ်မင်းကြီးသည် လာတိုင်းလာတိုင်းကုန်သော အသုရာနတ်တို့အား အသင်သို့သည် ငါ၏သမီးအား မလျော်ကန်ပတ် မလျော်ကြကုန်ဟု ဆို၏။

ထိုသမီးငယ်ကို တစ်စုံတစ်ယောက်သောသူအား မဆောင်နှင်း မထိမ်းမြားမူ၍ ငါ၏သမီးသည် မိမိသာလျှင် မိမိအား သင့်လျော် လျောက်ပတ်သော အရှင်လင်ကို ယူလတ္တံ့ဟု အသုရာမှူးမတ် စစ်သည်အပေါင်းကို စည်းဝေးစေ၍ ချစ်သမီး အသင့်အား သင့်လျော် လျောက်ပတ်သော အရှင်လင်ကို ယူလေလော့ဟု ထိုသမီးငယ်၏ လက်၌ ပန်းကုံးကို ပေး၏။

သုဇာတာ ပန်းကုံးစွပ်ပွဲ

ထိုခဏ၌ သိကြားမင်းသည် သုဇာတာ၏ ဖြစ်ရာအရပ်ကို ကြည့်ရှုသည်ရှိသော် ထိုအကြောင်းကို သိ၍ ဤယခုအခါ ငါသည် သွားပြီးလျှင် ထိုသုဇာတာကို ဆောင်ယူခြင်းငှါ အပ်၏ဟု ကြံ၍ အိုမင်း ကြီးရင့်လေပြီးသော အသုရာ၏ အသွင်ကို ဖန်ဆင်းပြီးလျှင် သွားရောက်၍ ပရိသတ်၏ အစွန်၌ ရပ်တည်၏။ သုဇာတာသည်လည်း ထိုမှဤမှ ကြည့်ရှုသည်ရှိသော် ရှေးဘဝ၌ အတူတကွ မေတ္တာအဟုန် ထုံခဲ့ဘူးသည်၏ အစွမ်းအားဖြင့်ဖြစ်သော ချစ်ခြင်းရှိသဖြင့် အယဉ်ထန်စွာ ဖြာဖြာသုန်သုန် တဟုန်တည်းဖြင့်စီးသော မြစ်ရေကဲ့သို့ လွှမ်းမိုးဘိစီး မရပ်တည်နိုင်သော နှလုံးရှိသည်ဖြစ်၍ ဤအသုရာ အဖိုးအိုသည် ငါ၏အရှင် ချစ်လင်ပေတည်းဟု ဖန်ဆင်းသော ထိုအသုရာအို၏ ဦးခေါင်းထက်၌ ပန်းကုံးကို ပစ်ချလိုက်၏၊

အသုရာအပေါင်းတို့သည် ငါတို့၏ မင်းကြီးသည် ဤမျှသော ကာလပတ်လုံး သမီးနှင့် ထိုက်တန်သော ခင်ပွန်းလင်ကို မရမူ၍ ယခုအခါ၌သာလျှင် ရခဲ့လေပြီ။ ထိုမင်းကြီး၏ သမီးအား မိမိဖခင်ထက် လွန်စွာ အသက်ကြီးသော ဤအသုရာအိုကြီးသည် သင့်လျော် လျောက်ပတ်လေ၏ဟု ပြက်ရယ်မှုကို ပြုကုန်လျက် ရှက်နိုးကုန်သည်ဖြစ်၍ ဖယ်သွားကုန်၏။

သုဇာတာကို တာဝတိံသာသို့ ဆောင်ခြင်း

သိကြားမင်းသည်လည်း ထိုသုဇာတာ မင်းသမီးကို လက်၌ကိုင်ဆွဲလျက် ငါသည် တာဝတိံသာနတ်ပြည်ကို အစိုးရသော သိကြားမင်းပေတည်းဟု ကြွေးကြော်ဟစ်အော်သော အသံဖြင့် ကြုံးဝါးလျက် ကောင်းကင်သို့တက်သွား၏။ အသုရာတို့က သိကြားအိုသည် ငါတို့ကို လှည့်ပတ်၍ သွားသည်ဟု နှလုံးမသာမယာရှိလျက် သိကြားကိုဖမ်းခြင်းငှာ အမှီလိုက်ကုန်၏ ခရီးဦးကြိုဆို

ချီးမြှောက်တတ်သော မာတလိနတ်သားသည် ဝေဇယန္တာရထားကို ဆောင်ယူခဲ့၍ လမ်းခရီးအကြား၌ မျှော်ငံ့ဆိုင်းလင့်၍ နေနှင့်ပေ၏။ သိကြားမင်းသည် သုဇာတာနတ်သမီးကို ထိုဝေဇယန္တာရထားထက်၌ တင်၍ တာဝတိံသာ နတ်ပြည်သို့ ရွှေ့ရှသွားလေ၏။

ထိုအခါ သိကြားမင်း လက်ပံတောသို့ ရောက်သောအခါ၌ ရထားသံကို ကြား၍ ကြောက်လန့်တုန်လှုပ်ကုန်သော ဂဠုန်ငှက်ငယ်တို့သည် ကျီးကျီး ကျည်ကျည် ငိုမြည်ဟစ်အော်ကြကုန်၏ ထိုဂဠုန်ငှက်ငယ်တို့၏ ငိုမြည်ဟစ်အော်သော အသံကိုကြား၍ သိကြားမင်းက မာတလိနတ်သားကို အမောင်မာတလိနတ်သား ကျီးကျီးကျည်ကျည် ငိုမြည်ဟစ်အော်သော သူတို့သည် အဘယ်သူတို့ပေနည်းဟု မေးတော်မူ၏ မာတလိနတ်သားကလည်း နတ်တို့သခင်နှင့်သိကြားမင်း ဂဠုန်ငှက်ငယ်တို့ ပါတည်းဟု လျှောက်တင်လေသော် အဘယ့်ကြောင့် ကျီးကျီးကျည်ကျည် ငိုမြည်ဟစ်အော်ကုန် ဘိသနည်းဟု မေးတော်မူသဖြင့် အရှင်မင်းမြတ် ရထားသံကိုကြား၍ သေအံ့သောဘေးမှ ကြောက်ရှုံသောကြောင့် ငိုကြွေးဟစ်အော်ပါကုန်သည်ဟု လျှောက်တင်သော် ငါတစ်ယောက်ကို အမှီပြု၍ ဤမျှလောက်သော သူအပေါင်းသည် ရထား၏ အဟုန်ဖြင့် မုန့်မုန့်ညက်ညက် မပျက်စီးပါစေလင့် ရထားကိုဆုတ်နစ်ရပ်စေဦးလော့ဟု မိန့်သည်ကာလ မာတလိနတ်သားသည် သိန္ဓောမြင်းတစ်ထောင်အား နှင်တံအမှတ်ကိုပေး၍ ရထားကို ဆုတ်နစ်ပြန်လှည့်စေ၏။

ထိုသို့ရထားဆုတ်နစ် ပြန်လည်သည်ကိုမြင်၍ အသုရာတို့သည် "သိကြားအိုသည်ကား အသုရာပြည်မှစ၍ အားကုန် ပြေးသည်ဖြစ်ပါလျက် ဤယခုတဖန် ရထားကို ဆုတ်နစ် ပြန်လည်စေသည်မှာ မချွတ်ကေန် ထိုသိကြားအိုသည် အထောက်အပင့် အဖော်သဟဲ အားကိုးကိုးရသည် ဖြစ်ပေလိမ့်မည်"ဟု ကြောက်ရှုံသောကြောင့် ပြန်လည်ကြ၍ လာခဲ့သော လမ်းခရီးဖြင့်သာလျှင် အသုရာပြည်ကိုဝင်၍ တဖန် ဦးခေါင်းကို မော်၍မကြည့်ရှုံ့ကြကုန်။

သိကြားမင်းထံ အခွင့်အရေးတောင်းခြင်း

သိကြားမင်းသည်လည်း အသုရာနတ်မင်းကြီး သမီးဖြစ်သော သုဇာတာကို တာဝတိံသာနတ်ပြည်သို့ ဆောင်ယူခဲ့၍ နှစ်ကုဋေငါးသန်းကုန်သော နတ်သမီးတို့၏ အကြီးအမှူးအရာ၌ ပေးထား၏ ထိုသုဇာတာမိဖုရားသည် သိကြားမင်းကို ခွင့်ပေးရန်အကြောင်းဖြင့် ဆုကိုတောင်း၏ အရှင်မင်းမြတ် အကျွန်ုပ်အား ဤတာဝတိံသာနတ်ပြည်၌ မိခင် ဖခင်တို့သည်လည်းကောင်း မောင်ကြီး မောင်ငယ် အစ်မညီမတို့သည်လည်းကောင်း တစ်စုံတစ်ယောက်မျှမရှိပါ အကြင်

အကြင်သို့သော အရပ်သို့ အရှင်မင်းမြတ်သည် ကြွသွားတော်မူ၏ ထိုထိုသို့သော အရပ်သို့အကျွန်ုပ်ကို ခေါ် ယူ၍သာလျှင်ကြွသွားတော်မူပါလော့ဟု ခွင့်တောင်း၏ သိကြားမင်းသည် ကောင်းပြီဟုဆို၍ ထိုသုဇာတာအား ပဋိညာဉ်ကိုပေး၏။

အသုရာတို့စစ်ပွဲ

ထိုအခါမှစ၍ သန္တတ်ပင်သည် ပွင့်သည်ရှိသော် ငါတို့၏နေရာအရပ်၌ဖြစ်သော ပင်လယ်ကသစ်ပင်၏ ပွင့်သောအခါတည်းဟု အသုရာတို့သည် စစ်ထိုးခြင်းငှါ တာဝတိံသာနတ်ပြည်သို့ ရှေးရှုတက်ကုန်၏ သိကြားမင်းသည် အောက်သမုဒ္ဒရာ၌ နဂါးတို့အား အစောင့်အရှောက်ကိုထား၏။ ထိုနောက်တဆင့် မြောက်၌ ဂဠုန်တို့အားအစောင့်အရှောက်ကိုထား၏၊ ထိုနောက်တဆင့်မြောက်၌ ကုမ္ဘဏ်တို့အား အစောင့်အရှောက်ကို ထား၏။ ထိုနောက်တဆင့်မြောက်၌ ယက္ခိုက်တို့အား အစောင့်အရှောက်ကို ထား၏။ ထိုနောက်တစ်ဆင့်မြောက်၌ စတုမဟာရာဇ် နတ်တို့အား အစောင့်အရှောက်ကို ထား၏။ အလုံးစုံ၏ အထက်၌ကား ဘေးရန် ဥပဒ္ဒဝေါကို တားမြစ်ခြင်းငှါ တာဝတိံသာ နတ်ပြည် တံခါးတို့၌ ဝရဇိန်လက်နက် လက်၌စွဲသော သိကြားမင်းအရုပ်ကို ထားပေ၏။ အသုရာတို့သည် နဂါး စသည်တို့ကို အောင်၍ပင် လာလေငြားသော်လည်း သိကြား၏ အရုပ်ကို မြင်သည်ရှိသော် သိကြားမင်း ထွက်လာချေသည်ဟု ပြေးကြကုန်၏။

ဤသို့ ပြဆိုအပ်ခဲ့ပြီးသော စကားအစဉ်အတိုင်း အားဖြင့် မဟာလိ မင်းသား၊၊ မဃအမည်ရှိသော လုလင်သည် မမေ့မလျော့သော အကျင့်ကို ကျင့်သုံး ဆောက်တည်၏။ ထိုသို့ မမေ့မလျော့သည် ဖြစ်သောကြောင့် မဃလုလင်သည် ဤသို့သဘောရှိသော အစိုးရခြင်း စည်းစိမ်ချမ်းသာ၏ ပြည့်စုံခြင်းသို့ ရောက်၍ နှစ်ထပ်ကုန်သော နတ်ပြည်ဘို့၌ မင်းအဖြစ်ကို ပြုရပေ၏။

သောတာပန် တည်ကြခြင်း

မဟာလိမင်းသား....ဤမမေ့မလျော့ခြင်း မည်သည်ကား ဘုရားစသော သူတော်ကောင်းတို့သည် ကောင်းစွာ ချီးမွမ်းထောမနာ အပ်၏ မမေ့မလျော့ ခြင်းကို အမှီပြု၍ အလုံးစုံသည်းဖြစ်ကုန်သော လောကီ လောကုတ္တရာ နှစ်ဖြာသော အကျိုးထူးတရားတို့ကို ခံစားမုချ ရလေသတည်းဟု မိန့်တော် မူပြီး၍——

အပ္ပမာဒေန မဃဝါ၊ ဒေဝါနံ သေဋ္ဌတံ ဂတော။
အပ္ပမာဒံ ပသံသန္တိ၊ ပမာဒေါ ဂရဟိတော သဒါ—

ဟူသော ဤဂါထာကို ဟောကြားတော်မူ၏။

ထိုဒေသနာတော်၏ အဆုံး၌ မဟာလိ အမည်ရှိသော လိစ္ဆဝီမင်းသားသည် သောတာပတ္တိဖိုလ်၌ တည်လေ၏။ ရောက်လာကုန်သော ပရိသတ်တို့သည်လည်း များစွာသော သောတာပန်စသည်တို့ ဖြစ်ကြလေကုန်၏။

အနက်ကား။ ။အပ္ပမာဒေန၊ မမေ့မလျော့ခြင်းကြောင့်၊ မဃဝါ၊ မစလရွာ သညာမဃ လုလင်မှလျှင် ပြောင်းကြွဖြစ်ခြင်း သိကြားမင်းသည်။ ဒေဝါနံ၊ စတုမဟာ ဝတ္တိ သာဝယ် များစွာကုန်သော နတ်တို့ထက်။ သေဋ္ဌတံ၊ ချီးမွမ်းပေအပ် မြတ်သည်၏ အဖြစ်သို့။ ဂတော၊ ကေန်ထုတ်ချောက် ရောက်ရ လေ၏။ အပ္ပမာဒံ၊ မမေ့မလျော့ခြင်းကို။ ပသံသန္တိ၊ ချီးမွမ်းထောမနာတော် မူကုန်၏။ ပမာဒေါ၊ မေ့လျော့ခြင်းကို သဒါ၊ အခါခပ်သိမ်း။ ဂရဟိတော၊ ကဲ့ရဲ့ရှုတ်ချအပ်၏။ ဤကားအနက်။

ဓမ္မပဒ အပ္ပမာဒဝဂ်၌ ခုနစ်ခုမြောက်ဖြစ်သော မဃလုလင်၏ ဝတ္ထုစကားအစဉ်ကား ဤတွင်ရွေ့ ပြီးဆုံး၏။

၈။ အညတရရဟန်းဝတ္ထု

အပ္ပမာဒ ရတော ဘိက္ခု-အစပြုသော ဤဓမ္မဒေသနာ ပါဋ္ဌ်ဂါထာကို သံသရာဝဋ်၌ ညွတ်၍အဖန်ဖန် အတန်တန် လည်စေတတ်သော တစ်ထောင့် ငါးရာ ကိလေသာ သူပုန်ရန်ကို လေးတန်သော ဉာဏ်မဂ်ဖြင့် ပယ်ဖျက်သဲမဲ ညှဉ်းဆဲတတ်သော လူနတ်တို့ဆရာ ဗြဟ္မာဘို့မကိုဋ် သုံးဝိုက်ထွတ်ထား မြတ်စွာဘုရားသည် သာဝတ္ထိပြည်မွန်ဇေတဝန်ရွှေကျောင်း၌ ကိန်းအောင်းတော် မူလျက် မထင်မရှားသော အမျိုးမှ တက်ပွါးသဒ္ဓါ သာသနာတော်ဝယ် ကောင်းစွာ ဝန်ထမ်းသော အညတရ ရဟန်းကို အကြောင်းပြုသောအားဖြင့် ဟောကြားတော်မူပေ၏။

အကြောင်း ဇာတ္ထုပ္ပတ္တိ အစဉ်ကား ဤသို့တည်း

ထိုအညတရ ရဟန်းသည် ဆရာမြတ်ဖျား စောဘုရား၏ အထံ၌ အရဟတ္တဖိုလ် တိုင်အောင်သော ကမ္မဋ္ဌာန်းကို ဟောကြားတော်မူပါမည့် အကြောင်း တောင်းပန် လျှောက်ထားပြီးသောအခါ ကောင်းစွာ သင်ယူ ခဲ့ပြီးလျှင် တောအုပ်သို့ ဝင်ပြီးသည်ကာလ အဖန်တလဲလဲ စေ့ဆော်လျက် လုံ့လအားထုတ် ပြုလုပ်ပါသော်လည်း အရဟတ္တဖိုလ်သို့ ရောက်ခြင်းငှါ မစွမ်းနိုင်၊ ထိုအညတရ ရဟန်းသည် အထူးပြု၍ ကမ္မဋ္ဌာန်းကို ဟောစေဦး အံ့ဟု ကြံ၍ ထိုတောအုပ်မှ ထွက်ပြီးလျှင် မြတ်စွာဘုရားသခင် ကိုယ်တော်

မြတ်၏ အထံသို့ လာခဲ့သည်ရှိသော် လမ်းခရီးအကြား ကြီးကျယ်စွာသော အရောင်တို့ဖြင့် တောက်လောင်ညီးညီး တောမီးကြီး ထသည်ကို မြင်၍ လျင်စွာသော အဟုန်ဖြင့် မြက်သစ်ပင်မပေါက် သွေ့ခြောက်သော အပြင်ရှိသော တောင်ထိပ်ထက်သို့ တက်လျက် ထိုင်နေပြီးလျှင် တောကို လောင်စွဲသော မီးကြီးကို ကြည့်ရှုလျက် အာရုံကို ယူ၏။ "ဤတောမီးသည် ကြီးသည်လည်းဖြစ်ကုန်သော၊ ငယ်သည်လည်းဖြစ်ကုန်သော မီးစာဖြစ်ကောင်း ထင်းသစ် အပေါင်းတို့ကို ထောင်းထောင်းကြေညက် တိုက်ဖျက်လောင်စွဲလျက် သွားလေဘိသကဲ့သို့ ထိုအတူ အရိယာမဂ်တည်း ဟူသော မီးသည်လည်း ကြီးကြီးငယ်ငယ် ဖြစ်ကုန်သော သံယောဇဉ်တို့ကို တောက်လောင်ကျွမ်းစေသဖြင့် သွားအပ်သည်ဖြစ်လတ္တံ့" ဟု အာရုံကိုယူ၏။

ပဋိသမ္ဘိဒါပတ္တ ရဟန္တာဖြစ်ခြင်း

ဘုရားသခင်ကိုယ်တော်မြတ်သည် ဂန္ဓကုဋိတိုက်၌ သီတင်းသုံးတော်မူလျက် သာလျှင် ထိုရဟန်း၏ စိတ်အလိုကိုသိ၍ ချစ်သား ရဟန်း ဤတောမီးသည် ကြီးကြီးငယ်ငယ် ဖြစ်ကုန်သော မီးစာဖြစ်ကောင်း ထင်းသစ်အပေါင်းတို့ကို ထောင်းထောင်းကြေညက် တိုက်ဖျက်လောင်စွဲဘိသကဲ့သို့ ထိုအတူ ဤသတ္တဝါတို့၏ အတွင်း အဇ္ဈတ္တသန္တာန်၌ ဖြစ်ဆဲ ဖြစ်လတ္တံ့ကုန်သော ငယ်ငယ်ကြီးကြီး ကုန်သော သံယောဇဉ်တို့ကို ပညာဉာဏ်တည်းဟူသော မီးဖြင့်လောင်ကျွမ်းစေ၍ တဖန်ဖြစ်ခြင်းငှါ မထိုက်ခသော သဘောတို့ကို ပြုခြင်းငှါ အပ်၏ဟု မိန့်တော်မူပြီးသော် ကိုယ်တော်ရောင်ကို လွှတ်၍ ထိုရဟန်း၏ ရှေ့တူရူ မျက်မှောက်၌ကဲ့သို့ ထင်စေလျက်——

အပ္ပမာဒရတော ဘိက္ခု၊ ပမာဒေ ဘယဒဿိ ဝါ။
သံယောဇနမဏုံ ထူလံ၊ ဍဟံ အဂ္ဂိဝ ဂစ္ဆတိ–

ဟူသော ဩဘာသ ဤဂါထာကို ဟောကြားတော်မူ၏။

အနက်ကား။ ။အပ္ပမာဒရတော၊ အပ္ပမာဒတရား၌ မွေ့လျော်သော။ ပမာဒေ၊ မေ့လျော့ခြင်း၌။ ဘယဒဿိ ဝါ၊ ဘေးဟု ရှုလေ့ရှိသော။ ဘိက္ခု၊ ရဟန်းသည်။ အဏုံဘူလံ၊ အငယ်အကြီးဖြစ်သော။ သံယောဇနံ၊ ယှဉ်ဖွဲ့နှောင်ထိုး ကြိုး၏အသွင် သံယောဇဉ်ကို။ အဂ္ဂိဝ၊ ဟူးဟူးပြောင်ပြောင် တောက်လောင်ညီးညီး အလျှံကြီးသောမီးကဲ့သို့။ ဍဟံ- ဍဟန္တော၊ သမုစ္ဆေဒ ပယ်ချဆောင်စွမ်း လောင်ကျွမ်းစေလျက်။ ဂစ္ဆတိ၊ နိဗ္ဗာန်တိုင်းသို့ မဆိုင်းမနား သွားလေ၏။ ဤကား အနက်။

ထိုဒေသနာပါဌ်ဂါထာ၏ အဆုံး၌ အညတရ ရဟန်းသည် ထိုင်လျက်ပင်လျှင် အလုံးစုံသော သံယောဇဉ်တို့ကို လောင်ကျွမ်း ကုန်ခန်းစေ၍ ပဋိသမ္ဘိဒါတို့နှင့်တကွ အရဟတ္တဖိုလ်သို့ ရောက်၍ ကောင်းကင်ခရီးဖြင့် ကြွလာခဲ့သည့်ကာလ ရွှေအဆင်းကဲ့သို့ အဆင်းရှိတော်မူသော မြတ်စွာဘုရားသခင်၏ ကိုယ်တော်ကို ချီးမွမ်းထောမနာ၍ ရှိသေမြတ်နိုးရှိခိုး၏။ ရှိခိုးပြီးသည် ရှိသော် ဖဲသွားလေ၏။

ဓမ္မပဒအပ္ပမာဒဝဂ်၌ ရှစ်ခုမြောက်သော အညတရ
ရဟန်းဝတ္ထု စကားအစဉ်ကား
ဤတွင်ရွှေပြီး၏။

၉။ နိဂမဝါသီတိဿမထေရ်ဝတ္ထု

အပ္ပမာဒရတော- အစရှိသော ဤဓမ္မဒေသနာ ဂါထာပါဌ်ကို အမြတ်ကကာတို့ အထွတ် မကုဋ္ဌ အတုလ စင်စစ် ဓမ္မရာဇ် မင်းဖျား မြတ်စွာဘုရားသည် သာဝတ္ထိပြည် ဇေတဝန် ကျောင်းတော်၌ သီတင်းသုံး စံနေတော်မူလျက် နိဂမဝါသီ တိဿမထေရ်ကို အကြောင်းပြုသောအားဖြင့် ဟောကြားတော်မူ၏။

အကြောင်းအတ္ထုပ္ပတ္တိ စကားအစဉ်ကား ဤသို့တည်း

သာဝတ္ထိပြည်ကြီးမှ မနီးမဝေးဖြစ်သော တစ်ခုသော နိဂုံး၌ ဖြစ်သော ကြီးပွါးခြင်း ဖြစ်ရှိသော တစ်ယောက်သော အမျိုးကောင်းသားသည် မြတ်စွာဘုရား သာသနာတော်၌ ရဟန်းပြု၍ ပဉ္စင်းအဖြစ်ကို ရပြီးသော် "နိဂမဝါသီတိဿ အမည်ရှိသော မထေရ်သည် အလိုနည်း၏၊ ရောင့်ရဲလွယ်၏ ဆိတ်ငြိမ်ရာအရပ်၌ ချဉ်းကပ် မွေ့လျော်လေ့ ရှိ၏၊ အားထုတ်အပ်သော လုံ့လ ဝီရိယ ရှိ၏"ဟု ဂုဏ်ကျေးဇူး အများတို့ဖြင့် အထူးထင်ရှား ကျော်စော၏။ ထိုနိဂမဝါသီ တိဿမထေရ်သည် အမြဲမပြတ် ဆွေမျိုးတို့၏ ရွာ၌သာလျှင် ဆွမ်းအလို့ငှါ လှည့်လည်၏။ အနာထပိဏ် သူဌေး အစရှိသည်တို့သည် ကြီးစွာသော ဒါနအလှူကြီးတို့ကို ပြုလှူကုန်သည်ရှိသော် လည်းကောင်း၊ ပသေနဒီကောသလမင်းကြီးသည် အသဒိသဒါနကို ပြုလှူသည်ရှိသော် လည်းကောင်း၊ သာဝတ္ထိပြည်သို့ ကြွလာတော်မမူလေ။ တစ်ပါးသော ရဟန်းတို့သည် "ဤနိဂမဝါသီတိဿ မထေရ်ကား ထကြွလုံ့လ လွန်စွာသော ဥဿာဟကို ဖြစ်စေသဖြင့် အဆွေအမျိုးတို့နှင့် ရောနှောဆက်ဆံခြင်း ရှိသည်ဖြစ်၍သာ နေ၏။ အနာထပိဏ်သူဌေး အစရှိသည်တို့သည် ကြီးစွာသော အလှူဒါနကြီး

တို့ကို ပြုကုန်သည်ရှိသော်လည်းကောင်း ပသေနဒီ ကောသလမင်းကြီးသည် အသဒိသဒါနကို ပြုလှူသည်ရှိသော်လည်းကောင်း မကြွမလာ”ဟူသော စကားကိုဖြစ်စေ၍ မြတ်စွာဘုရားသခင် ကိုယ်တော်မြတ်အား ကြားလျှောက်ကြကုန်၏။

မြတ်စွာဘုရား ကောင်းချီးပေးတော်မူခြင်း

မြတ်စွာဘုရားသခင်ကိုယ်တော်မြတ်သည် ထိုနိဂမဝါသီတိဿမထေရ်ကို ခေါ်စေ၍ ချစ်သားရဟန်း အသင်သည် ဤသို့သော အမှုကို ပြုဘိသောသူဟူသည် မှန်ပေသလောဟု မေးတော်မူ၍ ဘုန်းတော် ကြီးတော်မူသော မြတ်စွာဘုရား တပည့်တော် အဆွေအမျိုးတို့နှင့် ဆက်ဆံရောနှောခြင်းမရှိပါ။ တပည့်တော်သည် ထိုအဆွေအမျိုးဖြစ်ကုန်သော လူတို့ကိုမှီ၍ စားသုံးသောက်မျိုလောက်ရုံသော ဆွမ်းအာဟာရကို ရပါ၏။ ကြမ်းတမ်း ယုတ်ညံ့သည်မူလည်း ဖြစ်စေ မွန်မြတ်သည်မူလည်းဖြစ်စေ မျှတလောက်ရုံမျှကို ရပါသည်ရှိသော် အာဟာရကို ရှာမှီးသဖြင့် အဘယ်အကျိုးရှိအံ့နည်းဟု တဖန်မသွားပါ။ ဘုန်းတော်ကြီးတော်မူသော မြတ်စွာဘုရား တပည့်တော်အား အဆွေအမျိုးတို့နှင့် ရောနှောဆက်ဆံပေါင်းသင်းခြင်းမည်သည် မရှိပါဘုရားဟု လျှောက်ကြားသည်ရှိသော် မြတ်စွာဘုရားသခင်သည် ပကတိတိုင်းသောအားဖြင့်လည်း ထိုမထေရ်၏အဇ္ဈာသယကို သိတော်မူပြီးဖြစ်၍ ချစ်သားရဟန်း ကောင်း၏, ကောင်း၏ဟု နိဂမဝါသီတိဿမထေရ်အား ကောင်းချီးကို ပေးတော်မူ၍ ချစ်သားရဟန်း အသင်သည်ငါကဲ့သို့သဘောရှိသော ဆရာကောင်း ဆရာမြတ်တို့ကို မှီဝဲဆည်းကပ် ရအပ်သည်ဖြစ်၍ အလိုနည်းသဖြင့် ရောင့်ရဲလွယ်သည်ကား စင်စစ်အားဖြင့် အံ့ဖွယ်မရှိသေး။ ဤအလိုနည်းခြင်း မည်သည်ကား ငါဘုရားသခင် ကိုယ်တော်မြတ်၏ အဆက်အနွယ် အစဉ်ပေတည်းဟု မိန့်တော်မူသည်ကာလ ရဟန်းတို့သည် တောင်းပန်အပ်သည် ဖြစ်၍ အတိတ်ကို ဆောင်တော်မူ၏။

အတိတ်ဝတ္ထု

ချစ်သား ရဟန်းတို့ ရှေးလွန်လေပြီးသောအခါ ဟိမဝန္တာတောဖြစ်သော ဂင်္ဂါမြစ်ကမ်း၌ တစ်ခုသော ရေသဖန်းပင်ဝယ် အထောင်မကများစွာကုန်သော ကျေးသားတို့သည် နေကြကုန်၏။ ထိုကျေးသားတို့တွင် တစ်ကောင်သော ကျေးမင်းသည် မိမိနေရာဖြစ်သော ရေသဖန်းပင်၏ အသီးတို့သည် ကုန်ခဲ့သည်ရှိသော် အညွန့်သည်လည်းကောင်း၊ အရွက်သည်လည်းကောင်း၊ အခေါက်သည်လည်းကောင်း အကြွင်းအကြွင်းသို့သော ဝတ္ထုသည် ဤရေသဖန်းပင်၌ ကြွင်းကျန်၍ရှိ၏။ ထိုကြွင်းကျန်ရှိသော အညွန့်ကိုလည်းကောင်း၊ အရွက်ကိုလည်းကောင်း

အခေါက်ကိုလည်းကောင်း စားသောက်၍ ဂင်္ဂါမြစ်၌ ရေကို သောက်ပြီးလျှင် လွန်ကဲသော အလိုနည်းခြင်း ရောင့်ရဲလွယ်ခြင်းရှိသည်ဖြစ်၍ တပါးသောအရပ်သို့မသွား။ ထိုကျေးမင်း၏ အလိုနည်းသောအဖြစ် ရောင့်ရဲလွယ်သော အဖြစ်၏ ဂုဏ်ကျေးဇူး အာနုဘော်ဖြင့် သိကြားမင်း၏ နေရာဗိမာန်သည် တုန်လှုပ်ခြင်း ဖြစ်လေ၏။ သိကြားမင်းသည် ဆင်ခြင်သည်ရှိသော် ထိုအကြောင်းကို မြင်၍ ကျေးမင်းကို စူးစမ်းခြင်းငှါ မိမိအာနုဘော်ဖြင့် ရေသဖန်းပင်ကို ခြောက်သွေ့စေ၏။ ထိုနောက်မှ ရေသဖန်းပင်သည် သစ်ငုတ်ဖြစ်၍ အပေါက်အပေါက် ဖြစ်လျက် လေသည် တိုက်ခတ်အပ်သည်ရှိသော် လက်ဖြင့် ခေါက်အပ်သော အသံကဲ့သို့သော အသံသည်ထွက်လျက် တည်၏။ ထိုသစ်ပင်၏ အပေါက်တို့မှ အမှုန့်တို့သည် ထွက်ကုန်၏။ ကျေးမင်းသည် ထိုအမှုန့်တို့ကိုစား၍ ဂင်္ဂါမြစ်၌ ရေကို သောက်ပြီးလျှင် တပါးသောအရပ်သို့ မသွားမူ၍ လေ၊ နေပူ၊ တံလျှပ်ကို မရေမတွက်ဘဲ ရေသဖန်းပင်ငုတ်ထက်၌သာလျှင် နေ၏။

သိကြားမင်း ဖန်ဆင်းခြင်း

သိကြားမင်းသည် ထိုကျေးမင်း၏ လွန်ကဲသော အလိုနည်းခြင်း၏အဖြစ်ကို သိ၍ "အဆွေခင်ပွန်းတို့၌ ကျင့်ရာသောကျေးဇူးကို ဟောစေ၍ ကျေးမင်းအား မြတ်သောဆုကို ပေးပြီးသည်ကာလ ရေသဖန်းပင်ကိုလွန်စွာချိုမြိန်ကောင်းမြတ်သော အရသာရှိသော အသီးကိုပြု၍ ငါပြန်လာတော့အံ့"ဟုကြံပြီးလျှင် မိမိသည် တစ်ကောင်သော ဟသ်ာမင်း၏အဖြစ်ကို ပြုပြင်ဖန်ဆင်း၍ အသူရာနတ်မင်း၏ သမီးဖြစ်သော သုဇာတာမိဖုရားကို ရှေ့မှတင်သည်ကိုပြု၍ ရေသဖန်းပင်တောသို့ သွားပြီးလျှင် မနီးမဝေးဖြစ်သော တစ်ခုသောသစ်ပင်၏ အရိပ်၌နားနေ၍ ထို ကျေးမင်းနှင့်အတူတကွ စကားပြောဆိုလိုသောကြောင့်—

သန္တိ ရုက္ခာ ဟရိတပတ္တာ၊ ဒုမာနေကဖလာ ဗဟူ။
ကသ္မာနု သုက္ခေ ကောလာပေ၊ သုဝဿ နိရတော မနော—

ဟူသော ဂါထာကို ရွတ်၏။

အနက်ကား။ ။သုဝရာဇ၊ နှုတ်သီး သန္တာ မွေးမှာ မြဆင်း အို ကျေးမင်း။ ဟရိတပတ္တာ၊ စည်ကားပြန့်ပြော စိမ်းသော အရွက်ရှိကုန်သော။ ရုက္ခာ၊ သစ်ပင်တို့သည်လည်းကောင်း။ အနေကဖလာ၊ ရေတွက်ပိုင်းခြား မပြငြားနိုင်အောင် များသော အသီးရှိကုန်သော။ ဗဟူ၊ များစွာကုန်သော။ ဒုမာ၊ သစ်ပင်တို့သည် လည်းကောင်း။ သန္တိ၊ ရဂုံမှိုင်ဖျား ဆောင် ချောက်ကြားတို့၌ ထင်ရှား ရှိပါကုန်၏။ ကသ္မာ၊ အဘယ့်ကြောင့်။ ကောလာပေ၊ ကိုင်းခက်ကုန်ပြုတ် အငုတ် မျှသာ ဖြစ်သော။ သုက္ခေ၊ ခြောက်ကပ်သော ဤရေသဖန်းပင်၌။ သုဝဿ၊

အသင်ကျေးမင်း၏။ မနေ၁၊ စိတ်နှလုံးသည်။ နိရတော နု၊ တစ်ပါးရပ်ထံ မပြန်သွားလို နှစ်မြို့ရှင်ပျော် မွေ့လျော်ပါဘိလေသနည်း။ ဤကား အနက်။

အဓိပ္ပါယ်ကား။ ။သန္တာ အဆင်းကဲ့သို့သော နုတ်သီး မြအဆင်းကဲ့သို့သော အတောင် အမွေးတို့ဖြင့် ယဥ်ကျေးလှပ လှပေသော **အိုကျေးမင်း အညွန့်အရွက်** ခက်လက်ပြန့်ပြော စိမ်းစိုသော အရွက်ရှိသော သစ်ပင်တို့သည်လည်းကောင်း၊ ရေတွက်ပိုင်းခြား မှတ်သား ပြသခြင်းငှါ မတတ်ကောင်းသော အသီးရှိကုန်သော များစွာကုန်သော သစ်ပင်တို့သည်လည်းကောင်း ရဂုံမှိုင်ဖျံား တောင်ကြား ချောက်စောင်း စသည်တို့၌ ထင်ရှားစွာ ရှိပါကုန်၏။ အဘယ်သို့သော အကြောင်းကို ကောင်းစွာ ဆင်ခြင် ထင်မြင် ရရှိသောကြောင့် ကိုင်းခက် ကော့ပြုတ် အင်္ဂတိမျှသာ ဖြစ်သော ဤရေသဖန်းပင်၌ အသင် ကျေးမင်း၏ စိတ်နှလုံးသည် တပါးသော ရပ်ထံသို့ မပျံသွားနိုင်ဘဲ စွဲမြဲမွေ့လျော် နိုင်ပါဘိ သနည်းဟု မေးသည်ကာလ ကျေးမင်းကလည်း မိမိ၏ အလိုနည်းသောအဖြစ်ကို ဖြစ်စေလျက် အသက်ထင်ရှား မရှိသော အဆွေ ခင်ပွန်းတို့၌သော်လည်း ဂုဏ်ကျေးဇူးကို အဘူး မြင်သိ၍ မပယ်ပစ်အပ်ကြောင်း စသည်တို့ဖြင့် များစွာ ပြောဆိုပေ၏။

သိကြားမင်းသည် ကျေးမင်း၌ ဆုကို ပေးသဖြင့် ကျေးမင်း၏ အလိုဆန္ဒ ရှိတိုင်း ရေသဖန်းပင်ကို အညွန့်အတက် ခက်လက်ဝေဆာ ကြီးကျယ်စွာ ဖြွန်ပွါးလေအောင် ဖန်ဆင်း၍ ပေးပြီးမှ မိမိနေရာ တာဝတိံသာ နတ်ပြည်သို့ ပြန်သွားလေ၏။

[ဤ၌ အဋ္ဌကထာပါဠိ ရှိတိုင်းသာ ဖော်ပြလိုက်သည်၊ အကျယ်ကို အလိုရှိပါမူ နဝကနိပါတ် သုဝဇာတ် ပါဠိတော်အဋ္ဌကထာတို့ကို ကြည့်ရှု ပါကုန်။ ဤကား အမှာ။]

သုဝဇာတ်ကို ပေါင်းစတော်မူခြင်း

မြတ်စွာဘုရားသခင် ကိုယ်တော်မြတ်သည် ဒသကနိပါတ် သုဝဇာတ်လာ ဤမဓ္မဒေသနာကို အကျယ် ဝိတ္ထာရအားဖြင့် ဆောင်တော်မူ၍ ချစ်သား ရဟန်းတို့ ထိုအခါ ကာလ သိကြားမင်းသည် ညီတော် အာနန္ဒာ ဖြစ်လာ၏။ ထိုအခါ ကာလက အလိုနည်းသည် ဖြစ်၍ အဆွေခင်ပွန်း၌ ဂုဏ်ကျေးဇူးအထူးကို သိတတ်သော ကျေးမင်းသည် ငါဘုရားသာလျှင်တည်းဟု ဇာတ်ကို ပေါင်းတော် မူပြီး၍ ချစ်သား ရဟန်းတို့ ဤအလိုနည်းခြင်း မည်သည်ကား ငါဘုရားသခင် ကိုယ်တော်မြတ်၏ အစဉ်အနွယ် အဆက်ပေတည်း။ ငါ၏ သားတော် ဖြစ်သော

နိဂမဝါသီတိဿအား ငါကဲ့သို့ သဘောရှိသော ဆရာထူး ဆရာမြတ်ကို မှီဝဲဆည်းကပ် ရအပ်သည် ဖြစ်၍ အလိုနည်းသည့် အဖြစ်ကိုကား အံ့ဩဖွယ်ရာ မရှိလှသေး။ ချစ်သား ရဟန်းတို့ ရဟန်းမည်သည်ကား နိဂမဝါသီတိဿမထေရ်ကဲ့သို့ အလိုနည်းသည် ဖြစ်ပေရာ၏။ ဤသို့ သဘောရှိသော ရဟန်းသည် သမထ ဝိပဿနာ တရားတို့မှလည်းကောင်း မဂ်ဖိုလ်တို့မှလည်းကောင်း ဆုတ်ယုတ်ခြင်းငှါ မထိုက်။ စင်စစ်သော်ကား ဘုရားစသော ပုဂ္ဂိုလ်မွန်ကို့ စံလွန်အမှန် နိဗ္ဗာန်၏ သာလျှင် နီးပေ၏ဟု မိန့်တော်မူပြီး၍—

အပ္ပမာဒရတော ဘိက္ခု၊ ပမာဒေ ဘယဒဿိဝါ။
အဘဗ္ဗော ပရိဟာနာယ၊ နိဗ္ဗာနဿေဝ သန္တိကေ—

ဟူသော ဤဂါထာကို ဟောတော်မူ၏။

ဂါထာ၏ အဆုံး၌ နိဂမဝါသီတိဿမထေရ်သည် ပဋိသမ္ဘိဒါနှင့် တကွ အရဟတ္တဖိုလ်သို့ ရောက်လေ၏။ တပါးလည်း ဖြစ်ကုန်သော များစွာကုန်သော သူတို့သည် သောတာပန် စသည်တို့ ဖြစ်ကုန်၏။

ဂါထာတို့၏အနက်ကား။ ။အပ္ပမာဒရတော၊ အပ္ပမာဒ၌ မွေ့လျော်သော။ ပမာဒေ၊ မေ့လျော့ခြင်း၌။ ဘယဒဿိဝါ၊ စင်စစ်ကြောက်တွေး ဘေးဟု ရှုလေ့ရှိသော။ ဘိက္ခု၊ သံသရာဘေး လာမည့်ရေးကို မြော်တွေးကြောက်တတ် ရဟန်းမြတ်သည်။ ပရိဟာနာယ၊ ဆုတ်ယုတ်ခြင်းငှါ။ အဘဗ္ဗော၊ မထိုက်။ နိဗ္ဗာနဿေဝ၊ ဘုရားရဟန္တာ ပျော်ရာရပ်ဌာန် နိဗ္ဗာန်၏သာလျှင်။ သန္တိကေ၊ နီး၏။ ဤကားအနက်။

ဓမ္မပဒအပ္ပမာဒဝဂ်၌ ကိုးခုမြောက်ဖြစ်သော နိဂမဝါသီတိဿ
မထေရ်၏ ဝတ္ထုစကားအစဉ်ကား ဤတွင်ရှေ့ပြီးဆုံး၏။

ဣတိ ရန်ကုန်ဝှယနဂရဿ တိကုမ္ဘစေတိယဿ ဥတ္တရာယာနုဒိသာယ ပတိဋ္ဌိတေ မဟာအရညိကဝိဟာရေ ဝသန္တေန စန္ဒိမာဟိလဒ္ဓနာမေန အဋ္ဌဝဿိ-ကေန ဂဏဝါစကေန ဘိက္ခု မရမ္မဘာသာယ ဒေဿော ကတော ဓမ္မပဒဋ္ဌေ မဟာပကရဏော ဒုတိယပ္ပမာဒဝဂ္ဂဿ မရမ္မဘာသတ္တော နိဋ္ဌိတော။

ဓမ္မပဒပါဠိတော် အဋ္ဌကထာတို့၌ နှစ်ခုမြောက်သော
အပ္ပမာဒဝဂ်၌ကား ဤတွင်ရှေ့ပြီးဆုံး၏

✣✣✣✣✣✣✣✣✣✣✣

၃။ မိဃ္ဇဝဂ်။

၁။ မေဃိယမထေရ်ဝတ္ထု

ဖန္ဒနံ စပလံ စိတ္တံ-အစရှိသော သာမုက္ကံသိယာ၊ ဤဓမ္မဒေသနာကို၊ သုံးရွာဘုံတိုက်၊ ဖြစ်ကြုံကြိုက်၍၊ ဆုံဦးနွားသွင်၊ ကျင်လည်သော သတ္တဝါတို့ကို ထိုသံသရာ ဝဋ္ဋဒုက္ခမှ မရ-ရကြောင်း၊ ကောင်းစွာထုတ်နုတ် ကယ်တင်လျက် ရေစင်တည်းဟူသော-ဓမ္မဖြင့်၊ ဆုံးမကယ်တင်တော် မူတတ်သော မြတ်စွာဘုရားသခင်သည်၊ စာလိယ တောင်၌ သီတင်းသုံး စံနေတော် မူလျက်၊ အရှင် မေဃိယမထေရ်ကို အကြောင်းပြုသောအားဖြင့် ဟောကြားတော်မူ၏။

အကြောင်း အတ္ထုပ္ပတ္တိ အစဉ်ကား ဤသို့တည်း

ထိုမေဃိယမထေရ်သည် မြတ်စွာဘုရားသခင် ကိုယ်တော်မြတ် အဝါ နှစ်ဆယ် မပြည့်မီတိုင်အောင်ကာလဖြစ်သော ပဌမဗောဓိ၌ ဘုရားကိုယ်တော် မြတ်၏ အလုပ်အကျွေးဖြစ်ပေ၏။

ထိုမေဃိယမထေရ်သည်၊ တနေ့သ၌ မြတ်စွာဘုရားသခင်ကိုယ်တော်မြတ်၏ အထံသို့ ချဉ်းကပ်ပြီးလျှင် ဤသို့ နားတော်လျှောက်၏။ ဘုန်းတော်ကြီးတော် မူသော မြတ်စွာဘုရား တပည့်တော်သည် ဇန္တုဂါမရွာသို့ ဆွမ်းအလို့ငှါ လှည့်လည်ပါဦးအံ့-ဟု လျှောက်ထားပြီးလျှင် နံနက်အခါ သပိတ်သင်္ကန်းတို့ကို ဆင်မြန်းဆောင်ယူ၍ ဆွမ်းအလို့ငှါ လှည့်လည်ပြီးသည်ကာလ ဆွမ်းခံရွာမှ ဖဲခဲ့၍ အကြင်အရပ်၌ ကိမိကာလာယန အမည်ရှိသော မြစ်သည်ရှိ၏။ ထိုမြစ်၏ ကမ်းနားသို့သွား၍ ဆွမ်းဘုဉ်းပေးပြီးသော် အညောင်းအညာကို ပြေစေခြင်းငှါ ထိုမှဤမှ လှည့်လ ည်သောကာလ ကြည်ညိုဖွယ်ရှိလှသော တစ်ခုသော သရက် ဥယျာဉ်တောကို တွေ့မြင်၍ ဤသို့ အကြံဖြစ်သည်မှာ "ဤသရက်ဥယျာဉ် တောသည်ကား နှလုံးကြည်ညို နှစ်မြို့မွေ့လျော်ဖွယ် ရှိပေစွ။ ဤသရက်ဥယျာဉ် တော၌ ကမ္မဋ္ဌာန်းကို ကြိုးစားအားထုတ်လိုသော အမျိုးကောင်းသား တို့အား ကမ္မဋ္ဌာန်းတရားကို အားထုတ်ခြင်းငှါး စွမ်းနိုင်သဖြင့် သင့်တင့်လျောက်ပတ် ကောင်းမြတ်ပေစွတကား။ မြတ်စွာဘုရား သခင်သည် ငါ့အား အနုးအညွတ် အကယ်၍ ခွင့်လွှတ်တော်မူသည် ဖြစ်ခဲ့အံ့ ဤသရက်ဥယျာဉ် တော၌ပင်လျှင် ကမ္မဋ္ဌာန်းစီးဖြန်းခြင်းငှါ လာတော့အံ့"ဟု အကြံဖြစ်၏။

ထိုသို့ အကြံဖြစ်ပြီးသောအခါ မေဃိယမထေရ်သည် မြတ်စွာဘုရားသခင်၏ ထံတော်ပါးသို့ ခစားချဉ်းကပ်၍ ထိုသရက် ဥယျာဉ်တော၌ ကမ္မဋ္ဌာန်းတရားကို

ပွါးများကြိုးကုတ်၊ အားထုတ်ချပါမည့် အကြောင်းကို ခွင့်တောင်းပန်ဆင်လျှောက်တင်သည်ရှိသော် မြတ်စွာဘုရားကိုယ်တော်မြတ်က ချစ်သား မေဃိယ အကြင်မျှလောက် ငါဘုရားအား ညွတ်တွားဆည်းကပ် ကောင်းမြတ်တုပ်ကွေး လုပ်ကျွေးမည့်သူ ဖြစ်သော ရဟန်းသည် မလာမရောက်သေး။ ထိုရွေ့လောက်သော ကာလကို ခေတ္တငံ့လင့်ဦးလော့ဟု မိန့်တော်မူ၏။

ထိုအခါ မေဃိယမထေရ်က ဘုန်းတော် ကြီးတော်မူသော မြတ်စွာဘုရား အရှင်မြတ်အား တစ်စုံတစ်ခုသော မဂ်ကိစ္စအလို့ငှါ ပြုဖွယ် မရှိပါ၊ ပြုအပ်ပြီးသော မဂ်ကိစ္စကိုလည်း အဖန်ဖန် လဲလဲ စွဲမြဲလေ့ကျက်သော အားဖြင့် ပွါးများခြင်း မရှိရပါ၊ ဘုန်းတော်ကြီးတော်မူသော မြတ်စွာဘုရား တပည့်တော်အားကား မဂ်ဟူသော ပြုဖွယ်ကိစ္စ ရှိပါသေးသည် မြတ်စွာဘုရား သခင်သည် တပည့်တော်အား အကယ်၍ ခွင့်ပေးသနားတော်မူသည် ဖြစ်ပါတို့အံ့၊ ဤသရက်ဥယျာဉ်တော်၌ ကမ္မဋ္ဌာန်းတရားကို စီးဖြန်း ပွားများ အားထုတ်ခြင်းငှါ သွားလိုပါသည်ဟု နားတော်လျှောက်၏။

အကုသိုလ်ဝိတက် ပွားများခြင်း

ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသခင် ကိုယ်တော်မြတ်က ချစ်သား မေဃိယ ကမ္မဋ္ဌာန်းတရားကို ပွားများကြိုးကုတ် အားထုတ်လိုသော သင်ချစ်သားအား ငါဘုရားသည် အဘယ်သို့လျှင် ဟန့်တားပယ်လို ဆိုတုံအံ့နည်း။ ချစ်သား မေဃိယ ယခုအခါ သွားခြင်းငှါ သင့်လျော် လျောက်ပတ်သော ကာလကို သိစေလော့ဟု မိန့်တော်မူ၏။ မေဃိယမထေရ်သည် ထိုသရက်ဥယျာဉ်တောသို့ သက်ဝင်၍ တစ်ခုသော သစ်ပင်ရင်း၌ နေ့သန့်ခြင်း ယာပထဖြင့် မျှတခြင်းကို ပြု၍ နေပေ၏။

ထိုသို့ နေစဉ်အခါ မေဃိယမထေရ်အား သုံးပါးအပြားရှိသော အကုသိုလ်စိတ် ဝိတက်တို့သည် လွန်စွာ နှိပ်စက်လွှမ်းမိုး၍ ဖြစ်ကုန်၏။ သုံးပါးသော အကုသိုလ် ဝိတက်ဟူသည် အဘယ်သည် တို့နည်းဟူမူကား-

၁။ ကာမဂုဏ်နှင့်စပ်သော တဏှာလျှင် အကြောင်းရင်းရှိသော ကာမဝိတ်တက်လည်း တစ်ပါး၊

၂။ သတ္တဝါတို့အား သေကြေ ပျက်စီးခြင်းကို ရှေးရှုကြံသော ဒေါသလျှင် အကြောင်းရင်းဖြစ်သော ဗျာပါဒဝိတက်တစ်ပါး၊

၃။ သတ္တဝါတို့ကို ညှဉ်းပန်းခြင်းနှင့်စပ်သော ဝိဟိံသာ ဝိတက်တစ်ပါး-

အားဖြင့် သုံးပါးပေတည်း။ ဤသုံးပါးသော အကုသိုလ်ဝိတက်တို့သည် နှိပ်စက် လွှမ်းကုန်၏။

ထိုအခါ မေဃိယမထေရ်သည် အို အချင်းတို့ အံ့ဖွယ်ရှိပေစွတကား။ မဖြစ်ဖူးမြဲ ဖြစ်လေစွတကား။ သဒ္ဓါတရား ရှေ့သွားပုဗ္ဗင်္ဂမ ယုံကြည်ခြင်း ရှိလှသဖြင့် ဃရာဝါသ ကိစ္စဖွဲ့နှောင် အိမ်ဆောင်ထောင်သော လူ့ဘောင်မှ ထွက်ခဲ့ပြီးလျှင် ဘုရားသာသနာကို ကောင်းစွာရှက်ထမ်း ရဟန်းပြုပါကုန်သော်လည်း အကုသိုလ် ဖြစ်ကုန်သော ဤဝိတက်တို့သည် ထက်ကြပ်စိုက်စိုက် အစဉ်လိုက်ကုန်ဘိသည်ဟု အကြံဖြစ်၍ ကမ္မဋ္ဌာန်းကို စီးဖြန်းပွားများအားထုတ်ခြင်းငှါ မစွမ်းနိုင်ရကား မြတ်စွာဘုရားသခင် ကိုယ်တော်မြတ်၏ အထံသို့ ပြန်လာချဉ်းကပ်၍ တင့်အပ် လျောက်အပ်သော အရပ်၌နေသော မေဃိယမထေရ်ကို ခေါ်တော်မူပြီးလျှင် ချစ်သား မေဃိယ အသင်သည် ဝန်လေးသောအမှုကို ပြုအပ်၏။ ငါဘုရားသည် တစ်ယောက်ထည်းတည်းသာ ဖြစ်ခဲ့၏။ အကြင်မျှလောက် တစ်ပါးလည်းဖြစ်သော တစ်စုံတစ်ယောက်သော အလုပ်အကျွေးဖြစ်သော ရဟန်းသည် မလာမရောက် မထင်မြင်သေး ထိုမျှလောက် ကာလတိုင်အောင် ငံ့လင့်ပါဦးဟု တောင်းပန်အပ်သော ငါဘုရားကို တစ်ပါးတည်း စွန့်ပစ်ပယ်ထားခဲ့၍ သွားသော ရဟန်းမည်သည်ကား ဤသို့ ဝိပရိတ်စိတ်၏ အလိုသို့ လိုက်သဖြင့် ဖြစ်ခြင်းငှါ သင့်လျော်လျောက်ပတ်၏။

မေဃိယမထေရ် သောတာပန်တည်ခြင်း

ချစ်သားမေဃိယ ဤစိတ်သည်ကား လျင်စွာသော ဖြစ်ခြင်း ချုပ်ခြင်း ရှိ၏။ ထိုသို့ လျင်စွာဖြစ်ခြင်း ချုပ်ခြင်းရှိသော စိတ်ကို မိမိအလိုသို့ လိုက်စေခြင်းငှါ သင့်လျော်လျောက်ပတ်ပေ၏ဟု အဆုံးအမကို ပေးတော်မူ၍—

ဖန္ဒနံ စပလံ စိတ္တံ၊ ဒုရက္ခံ ဒုန္နိဝါရယံ။
ဥဇုံ ကရောတိ မေဓာဝီ၊ ဥသုကာရောဝ တေဇနံ။

ဝါရိဇောဝ ထလေ ခိတ္တော၊ ဩကမောကတဥဗ္ဘတော။
ပရိဖန္ဒတိဒံ စိတ္တံ၊ မာရဓေယျံ ပဟာတဝေ—

ဟူသောဂါထာတို့ကို ဟောကြားတော်မူ၏။

ဂါထာတို့၏အဆုံး၌ မေဃိယမထေရ်သည် သောတာပတ္တိဖိုလ်၌ တည်လေ၏။ တစ်ပါးလည်းဖြစ်ကုန်သော များစွာကုန်သော သူတို့သည် သောတာပန် အစရှိသည်တို့သည် ဖြစ်ကုန်၏။

ဂါထာတို့၏အနက်ကား။ ။ဖန္ဒနံ၊ ရူပါရုံစသည်တို့၌ တုန်လှုပ်ထသော။ စပလံ၊ လျှပ်ပေါ်လော်လည်ထသော။ ဒုရက္ခံ၊ သမထဝိပဿနာဘာဝနာ အာရုံ၌တည်အောင် စောင့်ရှောက်နိုင်ခဲထသော။ ဒုန္နိဝါရယံ၊ ဝိသဘာဂ အာရုံသို့ ပြေးထွက်သည်ကို တားမြစ်နိုင်ခဲထသော။ စိတ္တံ၊ စိတ်ကောက်

စိတ်ကျစ်ကို။ မေဓာဝီ၊ ရွှေနောက်မြော်မြင် ပညာရှင်သည်။ ဥဇုံကရောတိ၊ သမထဝိပဿနာဖြင့် ဖြောင့်စွာပြု၏။ ကိမိဝ၊ ဥပမာဆို အဘယ်လိုနည်းဟူမူကား။ ဥသုကာရော၊ မြှားသမားသည်။ တေဇနံ၊ ကောက်သောမြှားကို။ ဥဇုကရောတိဣဝ ,ဖြောင့်အောင်ပြုသကဲ့သို့ပင်ပေတည်း။

ဝါရိဇော၊ ရေပိုးရေမွှား ရေ၌ငါးသည်။ ဩကမောကတော၊ ရေတည်းဟူသောတည်ရာမှ။ ဥဗ္ဘတော၊ ထုတ်၍။ ထလေ၊ ကြည်းကုန်း၌။ ခိတ္တော၊ တင်ထားအပ်သည်ရှိသော်။ပရိဖန္ဒတိ ဣဝ၊ ရေကိုအောက်မေ့၊ ဿဆွေ့ဆွေ့ခုန် တုန်လှုပ်ဘိသကဲ့သို့။ မာရဓေယျံ၊ မာရ်သည်ထားအပ်သော ကိလေသာဝဋ်ကို။ ပဟာတဝေ၊ ပယ်ခြင်းငှါ။ ဣဒံ စိတ္တံ၊ ကာမဂုဏ်၌ ခုံမြူးပျော်ပါး ကျက်စားနေကျဖြစ်သော ဤစိတ်သည်။ဩကမောကတော၊ကာမဂုဏ်တည်ရာရေအယဉ်မှ။ ဥဗ္ဘတံ၊ ထုတ်၍။ ထလေ၊ ဘာဝနာတည်းဟူသောကြည်းကုန်း၌။ခိတ္တံ၊ တင်ထားအပ်သည်ရှိသော်။ ပရိဖန္ဒတိ၊ ကာမဂုဏ်ကြောင့် တုန်တုန်လှုပ်လှုပ်ဖြစ်လေ၏။ ဤကားအနက်။

ဓမ္မပဒစိတ္တဝဂ်၌၊ ရှေးဦးစွာသော မေဃိယမထေရ်၏ဝတ္ထု
စကားအစဉ်ကား၊ ဤတွင်ရွှေပြီးဆုံးလေသည်။

၂။ အညတရရဟန်းဝတ္ထု

ဒုန္နိဂ္ဂဟဿလဟုနော အစရှိသော ဤဒေသနာပါဌ်ဂါထာကို သုံးဖြာကန္တာရ လမ်း၌ာန၌ ဒုက္ခတွေ့ရှိ ဘေးကြီးထိကြသော တပည့်ထောင်သောင်း လူည်းသားအပေါင်းကို ငင်းဆင်းရဲ ခရီးခဲမှ ပယ်လွှဲတုတ်ချောက် ထွက်မြောက် စေတတ်သော သတ္တိအထူး လူည်းမှူးကြီးပမာ ဝေနေယျာတို့ကို သံသရာဝဲ ခရီးမှ ကိုင်ဆွဲထုတ်ငင် နိဗ္ဗာန်ခွင်သို့ ပို့တင်အထူး အမှူးဖြစ်တော်မူသော အောင်သူတို့တွတ်ထား မြတ်စွာဘုရားသည် သာဝတ္ထိပြည် ဇေတဝန်ကျောင်းတော်၌ ကိန်းအောင်းစံပယ်တော်မူလျက် အမျိုးအမည် တည်တည်ကျော်ကြား မထင်ရှားပေသော ရဟန်းတပါးကို အကြောင်းပြုသောအားဖြင့် ဟောကြားတော်မူ၏။

အကြောင်း အဋ္ဌုပ္ပတ္တိအစဉ်ကား ဤသို့တည်း

ကောသလမင်းကြီး၏ နိုင်ငံတော်အတွင်း တောင်ခြေရင်း၌ မာတိကာ အမည်ရှိသော တခဲနက်သော အိမ်ခြေနေရာဌာနတို့ဖြင့် လွန်စွာပြည့်ဝ စည်းကားလှသော တစ်ခုသောရွာသည် ရှိပေသတတ် ထိုအခါ တနေ့သ၌ ခြောက်ကျိပ်မျှ

သောက်ကုန်သော ရဟန်းတော် အရှင်တို့သည် သခင်ထွတ်ထားဘုရားမြတ်စွာ၏ အထံတော်၌ အရဟတ္တဖိုလ်တိုင်အောင်သော ကမ္မဋ္ဌာန်းကို ဟောကြားတော်မူပါမည့် အကြောင်းကို တောင်းပန်လျှောက်ထား ဟောကြားစေလျက် ကမ္မဋ္ဌာန်းကို သင်ယူပြီးသော် ထိုမာတိကာရွာသို့သွားရောက်၍ ဆွမ်းအလို့ငှါ ရွာတွင်းသို့ ကြွဝင်တော်မူကြကုန်၏။

ကျောင်းနေရာစသည် လှူဒါန်းခြင်း

ထိုအခါ ၎င်းမာတိကာရွာ၌ ရွာရှင်သူကြီးသည် မာတိကာအမည်ရှိ၏။ ထိုရွာသူကြီး၏ အမိမာတိကာမာတာအမည်ရှိသော ဒါယိကာမကြီးသည် ဆွမ်းအလို့ငှါ ကြွဝင်တော် မူလာကုန်သော ရဟန်းတော်သခင် အရှင်မြတ်တို့ကို မြင်၍ မိမိ၏အိမ်ထက်သို့ပင့်ဖိတ်၍ ထိုင်နေ သီတင်းသုံးစေပြီးသည် ကာလ၌ အထူးထူးအပြားပြား များစွာကောင်းမြတ်သော အရသာရှိသော ယာဂုဆွမ်းဖြင့် ပူဇော်ကျွေးပြီးသော် အရှင်မြတ်တို့ ဘယ်အရပ် ဘယ်ဒေသကို ကြွတော်မူခြင်းငှါ အလိုရှိတော်မူကြပါကုန် သနည်းဟု မေးလျှောက်၏။

ဒါယိကာမကြီး ငါတို့သည်ချမ်းသာသော အရပ်ဌာနကို သပ္ပါယဖြစ်လောက်သည်ကို မြော်ထောက်လှည့်လည် ကြည့်ရှုပေသတည်းဟု မိန့်တော်မူကြလျှင် ဒါယိကာမကြီးသည် အရှင်ကောင်း အရှင်မြတ်တို့သည်ကား ဝါဆိုရာအရပ်ကို ရှာမှီးတော်မူကြလေကုန်သတည်း ဟူသောအမှတ်ဖြင့် တပ်အပ်တည့်တည့် သိပြီး၍ ခြေရင်း၌ ဝပ်လျှိုးရှိခိုးဦးတင်ပြီးလျှင် အရှင်ကောင်း အရှင်မြတ်တို့သည် ဤအရပ်ဌာန၌ ဝါတွင်းသုံးလတို့ပတ်လုံး အကယ်၍သီတင်းသုံးတော်မူကြကုန်သည် ဖြစ်ခဲ့ပါအံ့၊ တပည့်တော်မသည် သရဏဂုံနှင့်တကွ ငါးပါးကုန်သောသီလတော်မြတ်တို့ကို ခံယူဆောက်တည်၍ ဥပုသ်စောင့်သုံးခြင်းအမှုကို ပြုပါအံ့ဟု လျှောက်ကြား၏။

ရဟန်းတော် အရှင်မြတ်တို့ကလည်း "ငါတို့သည် ဤဒါယိကာမကြီးကို အမှီရ၍ ဆွမ်းဖြင့် မပင်ပန်းဘဲ ဘဝမှ ထွက်မြောက်ရာကို ပြုခြင်းငှါ စွမ်းနိုင်ကုန်လတ္တံ့"ဟု ဆင်ခြင်တော် မူကြပြီးသည်ကာလ ဝန်ခံကြကုန်၏။ ထိုဒါယိကာမကြီးသည် ရဟန်းတော် အရှင်သခင်မြတ်တို့၏ သီတင်းသုံးရာဖြစ်သော ကျောင်းရပ်ကို သုတ်သင်ပြုပြင်၍ ပေးလှူ၏။ ရဟန်းတော်အရှင်မြတ်တို့လည်း ထိုဒါယိကာမကြီးသည် ဆောက်လုပ်လှူဒါန်းအပ်သော ကျောင်း၌ သာလျှင် သီတင်းသုံးတော် မူလျက် တစ်နေ့သ၌ စည်းဝေးတော်မူကြ၍ အချင်းချင်း ဆုံးမကြကုန်၏။

ရဟန်းတို့၏ ကတိကဝတ်

ငါ့ရှင်တို့ ငါတို့သည် မေ့လျော့သော အကျင့်ကို ကျင့်ခြင်းငှါ မအပ်။ ထို စကားမှန်၏။ ငါတို့၏ နေရာကျောင်းကဲ့သို့ ငရဲကြီး ရှစ်ထပ်တို့သည် ဟင်းလင်း ပွင့်သောတံခါး ရှိကုန်လေသည် သာလျှင်တည်း။ စင်စစ်အားဖြင့် ကား သက်တော်ထင်ရှား ရှိတော်မူသော မြတ်စွာဘုရား၏ အထံ၌ ကမ္မဋ္ဌာန်း ကို သင်ယူ၍ ငါတို့ လာခဲ့လေကုန်သည်။ မြတ်စွာဘုရားသခင် ကိုယ်တော် မြတ်တို့မည်သည်ကား အဆင့်ဆင့်မပြတ် ဖဝါးချင်းထပ်အောင် မပြတ်စဉ်စက် လိုက်လျက်သွားလာ ယူဇနာတစ်ရာ ဝေးကွာထုတ်ချောက် ရောက်သဖြင့် လည်း နှစ်က်စေခြင်းငှါ မတတ်ကောင်း။ မြတ်စွာသော အဇ္ဈာသယဖြင့်သာ လျှင် နှစ်သက်စေခြင်းငှါ တတ်နိုင်ကောင်းပေသည် မမေ့လျော့သည် ဖြစ်ကြ ပါကုန်လော့။ နှစ်ယောက်ကုန်သော သူတို့သည် တစ်နေရာတည်း၌ မရပ်မတည် အပ် မထိုင်နေအပ် ညချမ်းသောအခါ မထေရ်ကို ခစားဆည်းကပ်သောကာလ၌ လည်းကောင်း၊ နံနက်စောစောကပင်လျှင် ဆွမ်းခံချိန်တိုင်သော ကာလ၌ လည်းကောင်း၊ တပေါင်းတည်းဖြစ်ကြကုန်အံ့ ကြွင်းသော ကာလ၌ နှစ်ယောက် ကုန်သော သူတို့သည် တပေါင်းတည်း မဖြစ်ကြကုန်အံ့။ စင်စစ်သော်ကား မချမ်းမသာ ရောဂါ ဖြစ်ပွါးသော ရဟန်းသည်လာ၍ ကျောင်းအလယ်၌ရှိသော ကျောက်စည်ကို ထိုးခတ်သဖြင့် ကျောက်စည်ထိုးခတ်သော အမှတ်ဖြင့်လာပြီး လျှင် ထိုရဟန်းအား ဆေးအမှုကို ပြုကြကုန်အံ့ဟု ထိုရဟန်းတို့သည် ဤသို့ သော ကတိကဝတ်ကို ပြု၍ နေကြကုန်သည်ရှိသော်။

တစ်နေ့သောအခါ၌ မာတိကာမာတာ ဒါယိကာမကြီးသည် ထောပတ်၊ ဆီ၊ တင်လဲ၊ သကာ စသည်တို့ကို ယူစေ၍ ကျွန်ယောကျ်ား ကျွန်မိန်းမအမှုလုပ် စသည်တို့ဖြင့် ခြံရံကုန်လျက် ညချမ်းသောအခါ၌ ထိုကျောင်းသို့ သွား၍ ကျောင်းလယ်၌ ရဟန်းတို့ကို မမြင်သောကြောင့် အရှင်မကောင်းတို့သည် ဘယ်အရပ်သို့ ကြွတော်မူကုန်သနည်းဟု ယောကျ်ားတို့ကို မေး၍ အရှင်မ မိမိတို့၏ ညဉ့်သန့်ရာ နေ့သန့်ရာအရပ်တို့၌ နေကုန်သည် ဖြစ်ပေကုန်လတ္တံ့ဟု ဆိုသည်ရှိသော် အဘယ်သို့သော အခြင်းအရာကို ပြု၍ အရှင်တို့ကို ဖူးမြင် ခြင်းငှါ စွမ်းနိုင်ပါတံ့အံ့နည်းဟု ဆို၏။

ထိုအခါ ဒါယိကာမကြီးကို ရဟန်းသံဃာအပေါင်းတို့၏ ကတိကဝတ်ထား သည်ကို သိကြကုန်သော လူတို့က အရှင်မ ကျောက်စည်ကို ထိုးခတ်အပ် သည်ရှိသော် စည်းဝေးကုန်လတ္တံ့ဟု ပြောဆိုကုန်၏၊ ထိုဒါယိကာမကြီးသည် လည်း ကျောက်စည်ကို ထိုးခတ်စေ၏။ ရဟန်းတို့သည်လည်း ကျောက်စည်သံကို ကြား၍ တစ်စုံတစ်ယောက်သော ရဟန်းအား မချမ်းမသာ ရောဂါစွဲကပ်ခြင်း

ဖြစ်ပေလိမ့်မည်ဟု မိမိတို့၏ နေရာအရပ်တို့မှ ထွက်ခဲ့၍ ကျောင်းလယ်၌ စည်းဝေးကုန်၏။ နှစ်ယောက်သော သူတို့သည် တစ်ခုတည်းသော ခရီးဖြင့် လာခြင်းမည်သည်မရှိဒါယိကာမကြီးသည်တစ်ခုတစ်ခုသောအရပ်တစ်ပါးတစ်ပါး သာလျှင်ဖြစ်သော ရဟန်းတော် အရှင်မြတ်တို့သည် ကြွလာသည်ကိုမြင်၍ ငါ၏သားဘို့သည်အချင်းချင်းခိုက်ရန် ငြင်းခုံ ဖြစ်ပေလတ္တံ့ဟု ကြံ၍ ရဟန်းသံဃာ အပေါင်းတို့ကို ရှိသေမြတ်နိုးရှိခိုးပြီးလျှင် အရှင်ဘုရားတို့ အရှင်မြတ်တို့သည် ငြင်းခုံခိုက်ရန်ကို ပြုကြကုန်လေသလောဟု မေးလျှောက်၏။

မာတိကာ အနာဂါမ်တည်ခြင်း

ဒါယိကာမကြီး ငါတို့သည် ငြင်းခုံခိုက်ရန်ကို မပြုကြကုန်ဟု မိန့်ဆိုကုန်သည်ရှိသော်။ အရှင်ဘုရားတို့ အရှင်ဘုရားတို့အား အကယ်၍ ခိုက်ရန်ငြင်းခုံခြင်း မရှိသည်ဖြစ်အံ့၊ ထိုသို့မရှိပါလျက် အဘယ့်ကြောင့် တပည့်တော်မတို့၏ အိမ်သို့ ကြွလာကုန်သည်ရှိသော် အလုံးစုံသော အရှင်မြတ်တို့သည် တပေါင်းတစ်ချက်ဘည်း ကြွလာကုန်ဘိသကဲ့သို့ ထိုအတူ မကြွလာကုန် မူ၍ တစ်ခုတစ်ခုသော နေရာဌာနမှ တစ်ပါးတစ်ပါးလျှင် ဖြစ်ကုန်သော အရှင်မြတ်တို့သည် ကြွလာကုန်ဘိသနည်းဟု မေးလျှောက်၏။

ဒါယိကာမကြီး ငါတို့သည် တစ်ခုတစ်ခုစီသော အရပ်ဌာန၌ နေကုန်လျက် ရဟန်းတရားကို ပြုကြကုန်၏ဟု မိန့်ဆိုတော်မူကြသည် ကာလ အရှင်ဘုရားတို့ ထိုရဟန်းဘရားမည်သည်ကား အဘယ်ပါနည်းဟု မေးလျှောက်၏။ ဒါယိကာမကြီး မိမိခန္ဓာကိုယ်အတ္တဘော၌ သုံးဆယ့်နှစ်ပါးသော အခြင်းအရာ အစုဟု ဆိုအပ်ကုန်သော ဒွတ္တိံသာကာရတို့ကို သရဇ္ဈာယ်ခြင်းပြုကြကုန်၏။ မိမိ ခန္ဓာကိုယ်အတ္တဘော၌ ကုန်ခြင်းပျက်ခြင်း ခယဝယကို ထင်စေကြကုန်၏ဟု မိန့်ဆိုတော်မူကြကုန်လျှင် အရှင်ဘုရားတို့ အသို့နည်း ဒွတ္တိံသာကာရတို့ကို သရဇ္ဈာယ်ခြင်းပြုခြင်းငှါ အတ္တဘော၌ ခယဝယကို ထင်စေခြင်းငှါ အရှင်ဘုရား တို့အားသာ အပ်ပါသလော သို့တည်းမဟုတ် တပည့်တော်မတို့အားလည်း အပ်ပါသလောဟု မေးလျှောက်၏။

ဒါယိကာမကြီး ဤတရားကို တစ်စုံတစ်ယောက်သော သူအား မတားမြစ် မပိတ်ပင်အပ်ဟု မိန့်တော်မူသည်ရှိသော် ထိုသို့တပြီးကား အရှင်ဘုရားတို့ တပည့်တော်မအားလည်း ဒွတ္တိံသာကာရကို ပေးသနားကြပါကုန်လော့ အတ္တဘော၌လည်း ခယဝယကို ထင်စေခြင်းငှါ ကြားကြပါကုန်လော့ဟု လျှောက်၏။

ဒါယိကာမကြီး ထိုသို့တပြီးကား သင်ယူလေလော့ဟု ပြောဆို၍ အလုံးစုံကို သင်စေကုန်၏။ ဒါယိကာမကြီးသည် ထိုကာလမှစ၍ ဒွတ္တိံသာကာရတို့ကို

သရဇ္ဈာယ်ခြင်းကို ပြုလျက် မိမိကိုယ်၌ ခယဝယကိုထင်စေ၍ ထိုရဟန်းတို့မှ ရှေးဦးကပင်လျှင် သုံးပါးသော မဂ်တို့သို့လည်းကောင်း သုံးပါးသော ဖိုလ်တို့သို့ လည်းကောင်းရောက်၏။ ဒါယိကာမကြီးအား မဂ်သို့ရောက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် သာလျှင် လေးပါးသော ပဋိသမ္ဘိဒါ လောကီအဘိညာဉ် တို့သည်လည်း လာရောက်ထင်မြင်ကုန်သဖြင့် ရရှိလေ၏။

ပဋိသမ္ဘိဒါပတ္တ ရဟန္တာဖြစ်ခြင်း

ဒါယိကာမကြီးသည် မဂ်ဖိုလ်မှထ၍ ဒိဗ္ဗစက္ခုဖြင့် ကြည့်ရှုဆင်ခြင်လျက် ငါ၏ သားတော်တို့သည် အဘယ်အခါ၌ ဤတရားထူးကို ရကြလေသနည်းဟု စူးစမ်း ဆင်ခြင်သည်ရှိသော် အလုံးစုံလည်းဖြစ်ကုန်သော ငါ၏သားတို့သည် လောဘ, ဒေါသ, မောဟတို့သည် အထင်အရှား ရှိကုန်သေး၏ ထိုငါ၏သားတို့အား ဈာန်ဝိပဿနာမျှသော်လည်း မရှိချေသေး အသို့နည်း ငါ၏သားတို့အား အရဟတ္တဖိုလ်၏ ပြည့်စုံအံ့သော အကြောင်းဖြစ်သော ဥပနိဿယသည် ရှိလေ သလော, မရှိလေသလောဟု ဆင်ခြင်သည်ရှိသော် ဥပနိဿယရှိ၏ဟု မြင်ပြီး၍ ကျောင်းအိပ်ရာနေရာ လျောက်ပတ်ပါ၏လော, မလျောက်ပတ်လေလောဟု ဆင်ခြင်ပြန်သည်ရှိသော် ကျောင်းအိပ်ရာနေရာ၏ သင့်လျော်လျောက်ပတ် သည်ကို မြင်ပြီး၍ ပုဂ္ဂလသပ္ပါယကို ရပါလေကုန်သလော, မရကုန်သလောဟု ဆင်ခြင်ပြန်၏၊ ပုဂ္ဂလသပ္ပါယကိုလည်း ရသည်အဖြစ်ကို မြင်ပြီး၍ အာဟာရ သပ္ပါယကို ရပါကုန်လေ၏လော, မရပါကုန်သလောဟု စူးစမ်းဆင်ခြင်ပြန်သည် ရှိသော် ထိုငါ၏သားတို့အား အာဟာရသပ္ပါယသည် မရှိချေတကားဟု သိမြင် သောကြောင့် ဒါယိကာမကြီးသည် ထိုအခါမှစ၍ အထူးထူးအပြားပြားရှိသော ယာဂုကိုလည်းကောင်း များသော အပြားရှိသော ခဲဖွယ်ကိုလည်းကောင်း အထူးထူးသော အရသာရှိသော ဘောဇဉ်ကိုလည်းကောင်း စီရင်ပြည့်စုံစေ၍ အိမ်၌ရဟန်းတို့ကို ပင့်ဖိတ်နေထိုင်စေပြီးသည်ကာလ အလှူရေစက်ကို သွန်းချ ပေးလှူ၍ အရှင်ဘုရားတို့ အရှင်မြတ်တို့အား အကြင်အကြင်သို့သော ခဲဖွယ် ဘောဇဉ်ကို မြတ်နိုးနှစ်သက်၏ ထိုထိုသို့သော မြတ်နိုးနှစ်သက်သော ခဲဖွယ် ဘောဇဉ်ကို ယူတော်မူပြီးသည်ကာလ အလိုရှိတိုင်း ဘုဉ်းပေးသုံးဆောင်တော် မူကြကုန်လော့ဟု ဆောင်နှင်းလိုက်၏။

ထိုရဟန်းတို့သည် အလိုအားလျော်စွာ ယာဂုအစရှိသည်တို့ကိုယူ၍ ဘုဉ်းပေး သုံးဆောင်တော် မူကြကုန်၏။ လျောက်ပတ်သောအာဟာရကို ရကြကုန်သော ထိုအရှင်မြတ်တို့အား စိတ်သည် မြဲမြံခိုင်ခံ့စွာ စိုက်ထားအပ်သော ကျောက်တိုင် ပမာ အလွန်တရာ တည်ကြည်သည် ဖြစ်လေ၏။ ထိုရဟန်းတို့အား မတုန်မလှုပ် တည်ကြည်သောစိတ်ဖြင့် ဝိပဿနာကိုပွါး၍ မကြာမီပင်လျှင် ပဋိသမ္ဘိဒါတို့နှင့် တကွ အရဟတ္တဖိုလ်သို့ ရောက်၍ ကြံဆင်ခြင်ကြကုန်၏။

"ဒါယိကာမကြီးသည် ကြော်-အုံဖွယ် ရှိပါပေစွတကား ငါတို့၏ဆောက်တည်ရာ ဖြစ်လေစွတကား ငါတို့သည် လျောက်ပတ်သော အာဟာရကိုအကယ်၍ မရကုန်သည်ဖြစ်ခဲ့အံ့ ငါတို့အား မဂ်ဖိုလ်ဈာ်ထိုးထွင်း၍ သိခြင်းသည် မဖြစ်ပေရာ ဤယခုအခါ၌ ငါကျွတ်လတ်ပြီ ပဝါရဏာပြု၍ မြတ်စွာဘုရားသခင် ကိုယ်တော်မြတ်၏ထံသို့ သွားကုန်အံ့" ဟုကြံပြီးလျှင် ထိုရဟန်းတို့သည် ဒါယိကာမကြီး ငါတို့သည် ဆရာဖြစ်တော်မူသော မြတ်စွာဘုရားကို ဖူးမြင်လိုကုန်သည်ဖြစ်ပေကုန်ရာ၏ဟု ပန်ကြား၏။

"ဒါယိကာမကြီးလည်း အရှင်ဘုရားတို့ ကောင်းလှပါပြီဟု ဝန်ခံ၏။ ရွာ၌နေသူ လူအပေါင်းတို့သည်လည်း အစဉ်လိုက်၍ အရှင်ဘုရားတို့ အရှင်မြတ်တို့သည် တဖန် တပည့်တော်တို့ကို ငဲ့ညှာသမှု ကြည့်ရှုတော်မူကြပါကုန်ဦးလော့ဟု မျှားစွာကုန်သော ချစ်နှစ်သက်ဖွယ် စကားတို့ကို လျှောက်ထားပြောဆိုလျက် ဆုတ်နစ်ပြန်လည်လေ၏။

ထိုရဟန်းတို့သည်လည်း သာဝတ္ထိပြည်သို့သွား၍ မြတ်စွာဘုရား ကိုယ်တော်မြတ်ကို ညွှတ်ပျရိုကျိုး ရှိခိုးပန်ဆင်ပြီး၍ သင့်တင့် လျောက်ပတ်သော အရပ်၌ ထိုင်နေကုန်သည်ရှိသော် မြတ်စွာဘုရား ကိုယ်တော်မြတ်က ချစ်သားရဟန်းတို့ အသို့နည်း ခန့်ကျန်းပါ၏လော အသို့နည်း မျှတပါ၏လော ဆွမ်းဖြင့် မပင်ပန်းဘဲ ရှိပါကုန်၏လောဟု မိန့်တော်မူသည်ရှိသော် ဘုန်းတော်ကြီးတော်မူလှပေသော မြတ်စွာဘုရား တပည့်တော်တို့အား ခန့်ကျန်းမျှတပါကုန်၏။ ဘုန်းတော်ကြီးတော်မူသော မြတ်စွာဘုရား တပည့်တော်တို့အား ဆွမ်းဖြင့် အဘယ်မှာ ပင်ပန်းနွမ်းနယ်ခြင်း ရှိနိုင်ပါတုံအံ့နည်း။ မာတိကာမာတာ အမည်ရှိသော ဒါယိကာမကြီးသည် တပည့်တော်တို့၏ စိတ်အလိုကိုသိ၍ ငါတို့အား ဤသို့သဘောရှိသော အာဟာရကို ပြုပြင်စီရင် ပို့လှူလာပါမူကား ကောင်းလေစွ ကြံစည်အပ်သည်ရှိသော် ကြံစည်တိုင်းသော အာဟာရကို ပြုပြင်စီရင်၍ ပို့လှူလာပါသည်ဟု ထိုမာတိကာမာတာ ဒါယိကာမကြီး၏ ဂုဏ်ကျေးဇူးစကားကို ပြောဆိုချီးမွမ်း လျှောက်ထားကုန်၏။

အညတရ ရဟန်းတော်တစ်ပါး

မထင်ရှားလော အညတရ ရဟန်းတစ်ပါးသည် ထိုမာတိကာမာတာ ဒါယိကာမကြီး၏ ဂုဏ်ကျေးဇူးစကားကို ကြား၍ ထိုအရပ်သို့ သွားလိုသည်ဖြစ်သောကြောင့် မြတ်စွာဘုရား ကိုယ်တော်မြတ်၏ အထံ၌ ကမ္မဋ္ဌာန်းကို သင်ယူ၍ ဘုန်းတော် ကြီးတော်မူသော မြတ်စွာဘုရား တပည့်တော်သည် ရဟန်းတို့ ချီးမွမ်းထောမနာအပ်သော မာတိကာရွာသို့ သွားပါအံ့ဟု ဆရာ

ဖြစ်တော်မူသော မြတ်စွာဘုရားကို ပန်ကြား ခွင့်တောင်းပြီးသည် ကာလ ဇေတဝန်ကျောင်းတော်မှ ထွက်ခဲ့၍ အစဉ်အတိုင်းအားဖြင့် ထိုမာတိကာရွာသို့ ရောက်၍ ကျောင်းသို့ ဝင်သောနေ့၌သာလျှင် ဤမာတိကာမာတာ မည်သော ဒါယိကာမကြီးသည် ကြံစည်တိုင်း, ကြံစည်တိုင်းကို သိပေသတတ် ငါသည်လည်း ခရီးပင်ပန်းခဲ့၏။ ကျောင်းကို သုတ်သင်ခြင်းငှါ မစွမ်းနိုင်လတ္တံ့၊ ငါ့အား ကျောင်းကို သုတ်သင် ရှင်းလင်းစိမ့်သောငှါ လူကို စေလွှတ်ပါမူကား ဧကန် ကောင်းလေစွဟု ကြံ၏။ ဒါယိကာမကြီးသည် အိမ်၌နေလျက်ပင် ဆင်ခြင်သည် ရှိသော် ထိုအကြောင်း အလုံးစုံကို အကုန်သိမြင်၍ သွားတော့ချေ ကျောင်းကိုသုတ်သင်ရှင်းလင်း၍ လာခဲ့လေဟု လူကို စေလွှတ်၏။

အာဂန္တုက ရောက်သစ်စ ရဟန်းသည်လည်း အဖျော်ကို သောက်လို သောကြောင့် ငါ့အား သကာအဖျော်တို့ကိုပြု၍ ပေးပို့လိုက်ပါမူကား ကောင်း လေစွဟု အောက်မေ့ကြံစည်၏။ ဒါယိကာမကြီးလည်း ထိုအောက်မေ့ ကြံစည် သော အဖျော်ကိုလည်း ပို့စေ၏။ အာဂန္တုက ရောက်သစ်စဖြစ်သော ရဟန်း သည် တစ်ဖန်မိုးသောက် ရောက်သောနေ့၌ နံနက်စောစောကပင်လျှင် ငါ့အား ပြေပြစ်သိမ်မွေ့သော ယာဂုကို လက်သုပ်ဟင်းလျာနှင့် အတူတကွ စေလွှတ်၍ ပို့လိုက်စေသတည်းဟု ကြံစည်အောက်မေ့၏။ ဒါယိကာမကြီးလည်း ထိုရဟန်း တော် အရှင်မြတ်သည် ကြံစည်အောက်မေ့တိုင်းကို ပြုပေ၏။ အာဂန္တုက ရောက်သစ်စ ဖြစ်သော ရဟန်းသည် ယာဂုကို သောက်ပြီး၍ ငါ့အား ဤသို့ သဘောရှိသော ခဲဖွယ်ကို စေခိုင်းပို့လွှတ်ပါမူကား ကောင်းလေစွဟု ကြံစည် အောက်မေ့၏။ ဒါယိကာမကြီးလည်း ထိုခဲဖွယ်ကို ပို့စေ၏။ အာဂန္တုက ရောက်သစ်စ ဖြစ်သော ရဟန်းသည် ဒါယိကာမကြီးသည်ကား ငါကြံစည် အောက်မေ့တိုင်း, ကြံစည်အောက်မေ့တိုင်း အလုံးစုံကို စေလွှတ်ပို့စေ၏။ ငါသည် ဒါယိကာမကြီးကို ရှုမြင်ခြင်းငှါ အလိုရှိ၏။ ငါ့အား အထူးထူးသော အရသာ ရှိသော ဘောဇဉ်ကို လက်စွဲကိုင်ယူလျက် ဒါယိကာမကြီးသည် ကိုယ်တိုင် သာလျှင် လာရောက်မူကား ကောင်းလေစွဟု ကြံစည်အောက်မေ့၏။ ဒါယိကာ မကြီးသည် ငါ၏သားသည် ငါ့ကို ရှုမြင်ခြင်းငှါ အလိုရှိ၏။ ငါ၏ လာခြင်းကို တောင့်တပေ၏ဟု ဘောဇဉ်ကို ယူစေ၍ ကျောင်းသို့ သွားပြီးလျှင် လှူပေ၏။

အာဂန္တုက ရောက်သစ်စဖြစ်သော အညတရရဟန်းသည် ဆွမ်းစား ခြင်းကိစ္စ ပြီးလတ်သည်ရှိသော် ဒါယိကာမကြီး.... အသင်သည် မာတိကာ ရွာရှင်သူကြီး၏ အမိမည်သည် မဟုတ်ပေသလောဟု မေး၏။ ချစ်သား.... ဟုတ်ပါ၏ဟု ဝန်ခံ၏။ ဒါယိကာမကြီး...အသင်သည် သူတစ်ပါးတို့ စိတ်ကို သိပေသလောဟု မေး၏။ ချစ်သား.... အဘယ်သို့ မေးသနည်းဟု ဆို၏။ ငါသည် ကြံစည်အောက်မေ့တိုင်း, ကြံစည်အောက်မေ့တိုင်းသော အလုံးစုံကို

အကုန်ပြုပေ၏။ ထိုကြောင့် အသင် ဒါယိကာမကြီးအား ငါ မေးအပ်သတည်းဟု ဆိုလျှင် ချစ်သား....သူတစ်ပါးတို့၏စိတ်ကို သိကြကုန်သော ရဟန်းတို့သည် အများပင် ရှိကြချေသည်ဟု ပြော၏။

ဒါယိကာမကြီး....တစ်ပါးသောသူကို ငါမမေး၊ အသင့်ကိုသာလျှင် မေးသတည်းဟု ပြောဆိုအပ်သည် ရှိသော်လည်း ဒါယိကာမကြီးသည် သူတစ်ပါး၏ စိတ်ကို သိ၏ဟု မဆိုမူ၍ ချစ်သား....သူတစ်ပါး၏စိတ်ကို သိသောသူတို့ မည်သည် ကား ဤသို့ ပြုကြကုန်သတည်းဟု ဆို၏။

အာဂန္တုက အညတရ ရဟန်းသည် "ဤအမှုသည်ကား အလွန် ဝန်လေး၏။ ပုထုဇဉ်တို့ မည်သည်ကား တင့်တယ်လျောက်ပတ် သင့်မြတ်သည်ကို ကြံမိ သည်လည်း ရှိကုန်၏။ မတင့်တယ် မလျောက်ပတ် မသင့်မြတ်သည်ကို ကြံမိ သည်လည်း ရှိကုန်၏။ ငါသည် မသင့်လျော် ချွတ်ချော်သော အရာကို အကယ်၍ ကြံမိသည် ဖြစ်ခဲ့ပါအံ့၊ ခိုးထုတ်ခိုးတည်နှင့် သျှောင်ဦးစွန်း၌ ကိုင်ဖမ်းယူမိသော ခိုးသူကဲ့သို့ ငါ့ကို ဖရိုဖရဲ ပြိုကွဲပျက်စီးခြင်းသို့ ပြောဆို အပြစ်တင်သောအားဖြင့် ရှောက်စေလတ္တံ့။ ငါသည် ဤအရပ်မှ ကင်းပြတ် လွတ်လျက် ထွက်ပြေးခြင်းငှါ အပ်၏"ဟု ကြံ၍ ဒါယိကာမကြီး....ငါသည် သွားတော့အံ့ဟု ဆို၏။

အရှင်ဘုရား.... အဘယ်အရပ်သို့ ကြွသွားမည်နည်းဟု မေးလျှောက်လျှင် ဒါယိကာမကြီး.... မြတ်စွာဘုရားသခင် ကိုယ်တော်မြတ်၏ အထံတော်သို့ သွားတော့အံ့ဟု ဆို၏။ အရှင်ဘုရား.... ဤအရပ်၌သာလျှင် သီတင်းသုံးတော် မူပါလော့၊ မကြွသွားပါလင့်ဟု တောင်းပန်၏။ ဒါယိကာမကြီး....မနေဩးဘဲ သွားအံ့သလျှင်ကတည်းဟု ပြောဆိုပြီးလျှင် ထွက်လာခဲ့၍ မြတ်စွာဘုရား ကိုယ်တော်မြတ်၏ အထံတော်သို့ သွားလေ၏။

တစ်နည်းသော တရားကို ပေးတော်မူခြင်း

ထိုအခါ မာတိကာရွာမှ ပြန်လာသော ရဟန်းကို မြတ်စွာဘုရားသခင် ကိုယ်တော်မြတ်က ချစ်သား ရဟန်း.... အသင်သည် အဘယ်ကြောင့် ထိုအရပ်၌ မနေသနည်းဟု မေးတော်မူ၏။ ဘုန်းတော် ကြီးတော်မူလှသော မြတ်စွာဘုရား....မနေသည်ကား ဟုတ်ပါ၏။ ထိုအရပ်၌ နေခြင်းငှါ မစွမ်းနိုင် ပါဟု လျှောက်၏။ ချစ်သား ရဟန်း....အဘယ်အကြောင်းကြောင့် နေခြင်းငှါ မစွမ်းနိုင်သနည်းဟု မေးတော်မူသည်ရှိသော် ဘုန်းတော်ကြီးတော်မူသော မြတ်စွာဘုရား.... မာတိကာမာတာ အမည်ရှိသော ထိုဒါယိကာမကြီးသည်

ကြံစည် အောက်မေ့တိုင်း အောက်မေ့တိုင်း အလုံးစုံကို အကုန်သိ၏။ ပုထုဇဉ်တို့ မည်သည်လည်း သင့်ဘင့် ကောင်းမြတ် လျှောက်ပတ်သည် တို့ကို ကြံမိသည်လည်း ရှိကုန်ရာ၏။ မသင့်တင့် မလျှောက်ပတ် မလျော်သည် တို့ကို ကြံမိသည်လည်း ရှိကုန်ရာ၏။ တစ်စုံတစ်ခု မသင့်တင့် မလျှောက်ပတ် မအပ်သော အကြံကို အကယ်၍ ငါသည် ကြံစည် အောက်မေ့မိသည် ဖြစ်ခဲ့တုံအံ့၊ ခိုးထုပ်ခိုးထည်နှင့်တကွ ဦးစွန်းဦးသျှောင်၌ ကိုင်ဆွဲဖမ်းမိသော ခိုးသူကဲ့သို့ တပည့်တော်ကို ဖရိုဖရဲ ပြိုကွဲပျက်စီးခြင်းသို့ ပြောဆို အပြစ် တင်သောအားဖြင့် ရောက်စေလတ္တံ့ဟု ကြံဆင်ခြင်မိသောကြောင့် ပြန်လည် လာခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပါသည်ဟု လျှောက်ထား၏။ ချစ်သား ရဟန်း.... ထိုအရပ်၌ သာလျှင် အသင်သည် နေခြင်းငှါ အပ်၏ဟု မိန့်တော်မူသည်ကာလ ဘုန်းတော် ကြီးတော်မူသော မြတ်စွာဘုရား....တပည့်တော်သည် ထိုအရပ်၌ နေခြင်းငှါ မစွမ်းနိုင်ပါဟု လျှောက်၏။ ချစ်သား ရဟန်း.... ထိုသို့တပြီးကား သင်သည် တစ်ခုတည်းသော တရားကိုသာလျှင် စောင့်ရှောက်နိုင်လတ္တံ့လောဟု မေးတော် မူသည်ကာလ ဘုန်းတော်ကြီးတော်မူသော မြတ်စွာဘုရား....တစ်ခုတည်းသော တရားဟူသည်ကား အဘယ်ပါနည်းဟု မေးလျှောက်သဖြင့် ချစ်သားရဟန်း.... အသင်၏ စိတ်ကိုသာလျှင် စောင့်ရှောက်လေလော့။ ချစ်သား ရဟန်း....ထိုစိတ် မည်သည်ကား စောင့်ရှောက်နိုင်ခဲ၏။ သင်သည် မိမိ၏ စိတ်ကိုသာလျှင် နှိပ်ကွပ် ဆုံးမလေလော့။ တစ်ပါးသော အခြင်းအရာ တစ်စုံတစ်ခုကိုမျှ မကြံစည် မအောက်မေ့လင့်။ ယိုစိတ်မည်သည်ကား အလွန်လျှင် နှိပ်နင်းနိုင်ခဲ၏ဟု မိန့်တော်မူပြီး၍—

ဒုန္နိဂ္ဂဟဿ လဟုနော၊ ယတ္ထကာမနိပါတိနော။
စိတ္တဿ ဒမထော သာဓု၊ စိတ္တံ ဒန္တံ သုခါဝဟံ—

ဟူသောဂါထာကို ဟောကြားတော်မူ၏။

ဒေသနာတော်၏အဆုံး၌ ရောက်လာကုန်သော ပရိသတ်တို့သည် များစွာ သောတာပန်စသည်တို့ ဖြစ်ကြလေကုန်၏။

အနက်ကား။ ။ဒုန္နိဂ္ဂဟဿ၊ ပြုပြင်သဖြင့် နှိပ်စက်အပ်ထသော။ ဝါ၊ နှိပ်နင်းနိုင်ခဲထသော။ လဟုနော၊ လျင်မြန်စွာဖြစ်ခြင်း, ချုပ်ခြင်းရှိထသော။ ယတ္ထကာမနိပါတိနော၊ မျိုးနွယ်နိမ့်မြင့် သင့်မသင့်ကို မချင့်တွက်တတ် အမှတ် မရှိသော ကာမဂုဏ်အာရုံ၌ ကျလေ့ ရှိထသော။ စိတ္တဿ၊ မမြဲမမြဲ ဖောက်ပြန် ချွတ်လွဲ နှိပ်နင်းနိုင်ခဲသော စိတ်ကို။ ဒမထော၊ သတိ ဝီရိယ ဉာဏဟဖြင့် ဆုံးမသောသူအား။ သာဓု၊ လောကီ, လောကုတ်မ ယုတ်ကျိုးကြောင်း ကောင်း

လှပေ၏။ ဒန္တံ။ ဆုံးမ၍ ယဉ်ကျေးပြီးသော။ စိတ္တံ၊ စိတ်သည်။ သုခါဝဟံ၊ လူ့နတ်နိဗ္ဗာန် သုံးတန်သော အကျိုးဆက်ကို ဆောင်ရွက်ပေတတ်၏။ ဤကားအနက်။

ရဟန္တာဖြစ်ခြင်း

မြတ်စွာဘုရားသခင် ကိုယ်တော်မြတ်သည် ထိုရဟန်းအား ဤသို့သော အဆုံးအမကိုပေး၍ ချစ်သားရဟန်း သွားတဲ့ချေတစ်ပါးသော တစုံတစ်ခုသော အကြောင်းကိုမကြံစည်မအောက်မေ့မူ၍ ထိုနေရာဌာနသို့သာလျှင် နေလေလော့ဟု စေလွှတ်တော်မူ၏။ ထိုရဟန်းသည် မြတ်စွာဘုရားသခင် ကိုယ်တော်မြတ်၏ အထံတော်မှ အဆုံးအမ ဩဝါဒကို ရခဲ့၍ ထိုမာတိကာ ရွာသို့သာလျှင် ပြန်လာခဲ့၏။

တစ်စုံတစ်ခုသော အပဋ္ဌ ကြံစည်အောက်မေ့ခြင်းမည်သည်ကို မကြံစည် မအောက်မေ့လေ။ ဒါယိကာမကြီးသည်လည်း ဒိဗ္ဗစက္ခုဖြင့် ကြည့်ရှုသည်ရှိသော် မထေရ်ကိုမြင်၍ ဤယခုအခါ၌ ငါ၏သားသည် အဆုံးအမ ဩဝါဒကို ကယ်မ ပေးသနားတော်မူတတ်သော ဆရာထူး, ဆရာမြတ်ကို ရအပ်သည်ဖြစ်၍ ယခု တဖန် ပြန်ကြွတော်မူလာပြန်သည်ဟု မိမိဉာဏ်ဖြင့်သာလျှင် ပိုင်းခြားထင်ထင် သိမြင်ပြီး၍ ထိုရဟန်းအား သင့်တင့် လျောက်ပတ်သော အာဟာရကို စီရင်၍ ပေးလှူ၏။

ကိုးဆယ့်ကိုးဘဝ လင်ကိုသတ်ခြင်း

ထိုရဟန်းသည် သင့်တင့်လျောက်ပတ်သော သပ္ပါယဖြစ်သော ဘောဇဉ်ကို မှီဝဲသုံးဆောင်ရသည်ဖြစ်၍ နှစ်ရက်သုံးရက်ဖြင့်သာလျှင် အရဟတ္တဖိုလ်သို့ ရောက်ပြီးသော် မဂ်ဖိုလ်တည်းဟူသော ချမ်းသာဖြင့် လွန်စေလျက် ဩော်.... အံ့ဖွယ်ရှိလှပေစွတကား၊ ဒါယိကာမကြီးသည် ငါ၏ ထောက်တည်ရာ ဖြစ်လေစွ တကား ငါသည် ဤဒါယိကာမကြီးကိုအမှီရသာဖြင့် ဘဝမှ ထွက်မြောက်ရာသို့ ရောက်ရပေပြီဟု ကြံဆင်ခြင်ပြီးလျှင် ဤအတ္တဘော၌သာလျှင် ငါ၏ထောက် တည်ရာ ဖြစ်လေသလော၊ သံသရာ၌ ပြေးသွားကျင်လည်ရသော ငါ့အား တစ်ပါးလည်း ဖြစ်ကုန်သော အတ္တဘော ဘဝတို့၌လည်း ဤဒါယိကာမကြီးသည် ထောက်တည်ရာ ဖြစ်ဖူးလေသလော၊ မဖြစ်ဖူးလေသလောဟု စူးစမ်း ဆင်ခြင် သည်ရှိသော် ကိုးဆယ့်ကိုးဘဝကို အစဉ်အတိုင်း အောက်မေ့လေ၏။ ဒါယိကာမကြီးသည်လည်း ကိုးဆယ့်ကိုးဘဝတို့ပတ်လုံး ထိုမထေရ်၏ ခြေရင်း အလုပ်အကျွေး မိန်းမသည်ဖြစ်၍ တစ်ပါးသော ယောကျ်ားတို့၌ တပ်မက် နှစ်သက်စုံမက် မြတ်နိုး ချစ်ခင် ညွတ်ရှိုင်းသော စိတ်ရှိသည်ဖြစ်၍ ထိုမထေရ်ကို ဇီဝိတိန္ဒြေအသက်မှ ပယ်ဖျက် ချသတ်လေ၏။

မထေရ်သည် ထိုဒါယိကာမကြီး၏ ဤမျှအတိုင်းအရှည်ရှိသော ကျေးဇူးမဲ့ပြုအပ်သော အပြစ်စုကိုမြင်၍ ဩော်....အံ့ဖွယ်ရှိလေစွတကား၊ ဤဒါယိကာမကြီးသည် အလွန် ဝန်လေးသောအမှုကို ပြုလေသည်တကားဟု ဆင်ခြင်အောက်မေ့တော်မူ၏။

အသက်နှင့် လဲ၍ ကယ်ဆယ်ခဲ့ခြင်း

ဒါယိကာမကြီးသည်လည်း အိမ်၌နေလျက်ပင်လျှင် အသို့နည်း၊ ငါ၏သားအား ရဟန်းကိစ္စ ပြီးဆုံးခြင်းသို့ ရောက်လေပြီလော, မရောက်လေသေးသလောဟု စူးစမ်းဆင်ခြင်သည်ရှိသော် ထိုရဟန်း၏ အရဟတ္တဖိုလ်သို့ ရောက်သည်ကို သိပြီး၍ ထိုထက်အလွန် စူးစမ်းဆင်ခြင်အပ်သည်ရှိသော် ငါ၏သားသည် အရဟတ္တဖိုလ်သို့ ရောက်၍ ဩော်...အံ့ဖွယ်ရှိလေစွ ကကား၊ ဤဒါယိကာမကြီးသည် ငါ့အားကြီးကျယ်သော မှောက်တည်ရာဖြစ်လေစွတကားဟု ကြံ၍ လွန်လေပြီးသော အတိတ်၌လည်း ဤဒါယိကာမကြီးသည် ငါ့အားထောက်ဘည်ရာ ဖြစ်ဖူးလေသလော, မဖြစ်ဖူးလေသလောဟု စူးစမ်းဆင်ခြင်လျက် ကိုးဆယ့်ကိုးဘဝကို အောက်မေ့လေပြီ၊ ငါသည်ကား ကိုးဆယ့်ကိုးဘဝတို့ပတ်လုံး ကစ်ပါးသော ယောကျ်ားတို့နှင့် အတူတကွ ဆက်ဆံပေါင်းသင်းခြင်းရှိသည့်ဖြစ်၍ ဤမဂေရ်ကို ဇီဝိတ်န္ဒြေ အသက်မှ ပယ်ဖျက်ချသတ် စေအပ်ပြီ။ မထေရ်သည် ဤမျှ အတိုင်းအရှည်ရှိသော ငါ၏ကျေးဇူးမဲ့အစု အပြစ်ပြုသည်ကို မြင်၍ ဩော်-အံ့ဖွယ်ရှိလေသည်တကား၊ ဒါယိကာမကြီးသည် အလွန်ဝန်လေးသောအမှုကို ပြုလေသည် တကားဟု ငါ၏သားသည် ကြံဆင်ခြင်၍ နေလေသည်။ အသို့နည်း၊ သံသရာ၌ ကျင်လည်ရသည်ရှိသော် ငါသည် ငါ၏သားအား ပြုဖူးသော ကျေးဇူးဥပကာရသည် ရှိလေသလော မရှိလေသလောဟု စူးစမ်းဆင်ခြင်သည်ရှိသော် ထိုကိုးဆယ့်ကိုးဘဝမှအလွန် ခုနစ်ခုမြောက်သော ကိုယ်၏အဖြစ်ကို အစဉ်အောက်မေ့၍ ခုနစ်ခုမြောက်သော ကိုယ်၏အဖြစ်၌ ငါသည် ထိုမထေရ်၏ခြေရင်း အလုပ်အကျွေးသည်ဖြစ်၍ ထိုမထေရ်ကို ဇီဝိတိန္ဒြေအသက်မှ ချသတ်ရာ၌ မိမိအသက်ကို အလောခံသောအားဖြင့် ဇီဝိတဒါနကို ပေးဖူးပြီ။ ဩော်-အံ့ဖွယ် ရှိလေစွတကား၊ ငါသည် ငါ၏သားအား ကြီးကျယ်စွာသော ကျေးဇူးဥပကာရကို ပြုဖူးလေပြီတကားဟု အောက်မေ့ ထင်မြင်၍ အိမ်၌ နေလျက်ပင်လျှင် အထက်သို့တက်၍ အထူးပြုပြီးသည်ကာလ စူးစမ်းဆင်ခြင်တော်မူပါကုန်ဦးလော့ဟု လျှောက်ကြားလိုက်၏။

မထေရ်သည် ဒိဗ္ဗသောတ နားဖြင့် ဒါယိကာမကြီး လျှောက်ကြားလိုက်သော အသံကို ကြားသောကြောင့် အထူးပြု၍ အထက်ဖြစ်သော ခုနစ်ခုမြောက်သော ကိုယ်၏အဖြစ်ကို အစဉ်အောက်မေ့သည်ကာလ ထိုခုနစ်ခုမြောက်

သော ဘဝ၌ ဒါယိကာမကြီးသည် မိမိအား အသက်ကို အသေခံ၍ ဇီဝိတဒါန်ကို ပေးအပ်သည်အဖြစ်ကို မြင်တော်မူသောကြောင့် ဩဝါဒ-အံ့ဖွယ် ရှိစွတကား ငါ့အား ဤဒါယိကာမကြီးသည် ကြီးကျယ်စွာသော ကျေးဇူးဥပကာရကို ပြုဖူးလေပြီးတကားဟု နှစ်လိုဝမ်းသာခြင်း ရှိသည်ဖြစ်၍ ဒါယိကာမကြီးကို ထိုကျောင်း၌ပင်လျှင် လေးပါးကုန်သော မဂ် ဖိုလ်တို့၌ ပြဿနာကို ဟောတော်မူ၍ ခန္ဓာကမ္မဋ္ဌာန်း အကြွင်းမရှိသော နိဗ္ဗာနဓာတ်ဖြင့် ပရိနိဗ္ဗာန် စံယူတော်မူလေ၏။

ဓမ္မပဒစိတ္တဝဂ်၌ နှစ်ခုမြောက်သော အညတရရဟန်း၏
ဝတ္ထုစကား အစဉ်ကား ဤတွင်ရွေ
အပြီးအဆုံးသတ်တည်း။

၃။ အညတရဥက္ကဏ္ဌိတဘိက္ခု ဝတ္ထု

သုဒုဒ္ဒသံ-အစရှိသော ဤဓမ္မဒေသနာ ပါဠိဂါထာကို သုံးရွာဘုံသူ ကြည်ညိုဦးခိုက် မကိုင်ရှုသရေဖူး စိုက်သောဟူသကဲ့သို့ နတ်လူတို့ဆရာ သမ္မာသမ္ဗုဒ္ဓ၊ အတုလ ပဝရ နာမသီးသီး ချီး၍မကုန် ဘုန်းဂုဏ် မြတ်ဖျား စောဘုရားသည် သိကြား ဝေဇယန် နတ်ဗိမာန်ကို မခံသမှု ပြက်ရယ်ပြုသကဲ့သို့ ရှု၍မကုန် မီးပုံအလျှံပမာ လွန်စွာ တောက်ပသော ဇေတဝန် မဟာဝိဟာရ၌ လေးပါးသော ဣရိယာပထဖြင့် မျှတော်မူလျက် ထွန်းတောက်ရောင်ဝါ သာသနာဝယ် အာသာမရှိ ဥက္ကဏ္ဌိတ ဆန့်ကျင်ခြင်း ရှိလှသော အညတရ ရဟန်းတစ်ပါးကို အကြောင်းပြုသောအားဖြင့် ဟောကြားတော်မူ၏။

အကြောင်း အတ္ထုပ္ပတ္တိအစဉ်ကား ဤသို့တည်း

နတ်၊ လူ၊ ဗြဟ္မာ သတ္တဝါတို့၏ ဆရာတစ်ဆူ ဖြစ်တော်မူသော သဃမ္ဘူထွတ်ဘား မြတ်စွာဘုရား သခင်သည် သာဝတ္ထိပြည်၌ သီတင်းသုံး စံနေတော်မူသည်ရှိသော် တစ်ယောက်သော သူဌေးသားသည် မိမိအိမ်သို့ ကြွလာတော်မူသော ဆရာမထေရ်ကို ဦးလည့်သွတ်လျှိုး ရှိခိုးချဉ်းကပ်၍ အရှင်ဘုရားတပည့်တော်သည် အသွန်အကဲ ဆင်းရဲဒုက္ခမှ လွတ်ခြင်းငှါ အလိုရှိလှပါသည်။ တပည့်တော်အား တစ်ခုသော ဆင်းရဲမှ လွတ်ခြင်းအကြောင်းကို ဟောကြားတော်မူပါကုန်လော့ဟု လျှောက်ကြား၏။ မထေရ်ကလည်း ဒါယကာ ကောင်းပြီ၊ အသွန်တကဲ၊ ဆင်းရဲဒုက္ခမှ အကယ်၍ လွတ်လိုသည် ဖြစ်အံ့-

၁။ စာ ရေး တံ ချ ၍ ပေးလှူခြင်းတည်းဟူသော သလာကဘတ်ကို ပေးလှူလေလော့။

၂။ ပက္ခတိုင်း ပက္ခတိုင်းပေးလှူခြင်းဟုဆိုအပ်သောပက္ခိကဘတ်ကို ပေးလှူလေလော့၊

၃။ ဝါဆိုကျောင်းကို ပေးလှူလေလော့၊

၄။ သင်္ကန်းအစရှိသော ပစ္စည်းတို့ကို ပေးလှူလေလော့၊

၅။ မိမိ၏ ဥစ္စာပစ္စည်းအနှစ်ကို သုံးစုသုံးပုံ အဖို့တို့ကိုပြု၍ တစ်ဖို့ဖြင့် ရောင်းဝယ်ခြင်းစသော အမှုကို ယှဉ်စေလော့၊

၆။ တစ်ဖို့တစ်စုဖြင့် သားမယားကို မွေးမြူလေလော့၊

၇။ တစ်ဖို့တစ်စုကို မြတ်စွာဘုရား သာသနာတော်၌ အလှူဒါနကိုပေးလေလော့ဟု ဆို၏။

ထိုသူဌေးသားသည် အရှင်ဘုရား ကောင်းလှပါပြီဟု ဝန်ခံပြီးသည် ကာလ ပြောဆိုပြသခဲ့သော အစဉ်အတိုင်းအားဖြင့် အသုံးစုံကို ပြုပြီး၍ တဖန် မထေရ်ကို အရှင်ဘုရား ထိုထက်အလွန် တစ်ပါးသော အဘယ်သို့သော အမှုကို ပြုရပါမည်နည်းဟု မေးလျှောက်၏။

ဒါယကာသုံးပါးသော သရဏဂုံတို့ကို ခံယူဆောက်တည်လေလော့၊ ငါးပါးသော သီလတို့ကို ခံယူဆောက်တည် လေလော့ဟု မိန့်တော်မူ၏၊ ထိုသရဏဂုံ သီလတို့ကိုလည်း ခံယူဆောက်တည်ပြီး၍ထိုထက်လွန်မြတ်သည်ကို မေးလျှောက်ပြန်၏။

ထိုသို့တပြီးကား ဆယ်ပါးသော သီလတော်မြတ်တို့ကို ခံယူဆောက်တည်လေလော့ဟု ဆို၏၊ အရှင်ဘုရား ကောင်းပါပြီဟု ဝန်ခံပြီးသည်ကာလ ခံယူဆောက်တည်၏။

ရဟန်းပြုသောသူဌေးသား

ထိုသူဌေးသားသည် ဤသို့ အစဉ်အတိုင်းအားဖြင့် ကောင်းမှုကံကို ပြုသည်၏အဖြစ်ကြောင့် အနုပုဗ္ဗ သူဌေးသားမည်သည် ဖြစ်လေ၏၊ အရှင်ဘုရားထိုထက်လွန်မြတ်သည်လည်း ပြုဖွယ်အမှုသည် ရှိပါသေးသလောဟု တဖန်မေးလျှောက်၍ ထိုသို့တပြီးကား ရဟန်းပြုလေလော့ဟု ဆိုသည်ရှိသော် လူ့ဘောင်မှထွက်၍ ရဟန်းပြုလေ၏။

ထိုသူဌေးသားအား တစ်ပါးသောဆရာသည် အဘိဓမ္မာကိုဆောင်သော ဆရာဖြစ်ပေ၏၊ တစ်ပါးသောဆရာသည် ဝိနည်းကိုဆောင်သောဥပဇ္ဈာယ်ဆရာဖြစ်ပေ၏၊ ရအပ်ပြီးသော ပဥ္စင်းအဖြစ်ရှိသော ထိုရဟန်းအား ဆရာသည် မိမိ၏ထံသို့

လာရောက်သောကာလ အဘယ်မှာ၌ ပြဿနာကို မေးပြတော်မူ၏၊ မြတ်စွာဘုရားသာသနာတော်၌ ဤအမည်ရှိသော အမှုကိုပြုခြင်းငှါအပ်၏၊ ဤအမည်ရှိသော အမှုကိုပြုခြင်းငှါ မအပ်ဟုပြောဆို ဆုံးမပေ၏။ ထိုရဟန်း၏ ဥပဇ္ဈာယ်သည်လည်း မိမိ၏ထံသို့ လာရောက်သောကာလ ဝိနည်း၌ပြဿနာကို ပြောဆိုလေ၏၊ မြတ်စွာဘုရားသာသနာတော်၌ ဤအမည်ရှိသော အမှုကိုပြုခြင်းငှါ သင့်လျော်လျောက်ပတ်၏၊ ဤအမှုသည်ကား မသင့်လျော်မလျောက်ပတ်၊ ဤအမှုသည်ကားအပ်၏ ဤအမှုသည်ကား မအပ်ဟုပြောဆိုဆုံးမပေ၏ ထိုရဟန်းသည် ကြံဆင်ခြင်သည်မှာ ဤအမှုသည်ကား အလွန်ဝန်လေးသော အမှုဖြစ်ချေသည်တကား ငါသည် ဆင်းရဲမှ လွတ်လိုသောကြောင့် ရဟန်းပြုအပ်ပေ၏ ဤမြတ်စွာဘုရား သာသနာတော်၌ ငါ့အား လက်ကိုဆန့်ရာ အရပ်မျှသော်လည်း မထင်မမြင်ခဲ့ချေ၊ ငါ့အား အိမ်၌တည်လျက်သာလျှင် ဆင်းရဲမှလွတ်ခြင်းငှါ တတ်ကောင်း၏၊ ငါသည် လူဖြစ်ခြင်းငှါ အပ်၏”ဟုကြံ၏ ထိုရဟန်းသည် ထိုအခါမှစ၍ သာသနာတော်၌ ဆန့်ကျင်သည်ဖြစ်၍ သာသနာတော်၌ မမွေ့မလျော်သည် ဖြစ်သောကြောင့် ဒွတ္တိံသာကာရတို့ကို သရဇ္ဈာယ်ခြင်းကို မပြု၊ ပါဠိကိုမသင်ယူ၊ ကြုံလှီခြင်း, ခေါင်းပါးခြင်း, အကြောပြိုင်းပြိုင်းထသော ကိုယ်ရှိခြင်းသည် ဖြစ်၏၊ ပျင်းရိခြင်းဖြင့် နှိပ်စက်အပ်သည်ဖြစ်၍ နံရိုးပြိုင်းပြိုင်းထလျက် ပွေးနာစသည်တို့ဖြင့် ပြွမ်းသည်ဖြစ်၏။

သာမဏေတို့က မေးလျှောက်ခြင်း

ထိုအခါ သူဌေးသားရဟန်းကို သာမဏေငယ်တို့က အရှင်ဘုရားကြီး အသို့နည်း အရှင်ဘုရားကြီးသည် ရပ်သောနေရာ၌ ရပ်တိုင်းသာလျှင် ထိုင်သောနေရာ၌ ထိုင်မြဲတိုင်းသာလျှင် ဘောဝေကြံမှိုင်၍ ဖြစ်ခဲ့၏၊ အရှင်ဘုရားကြီးအား ခယရပ်အနာ နှိပ်စက်ခြင်းကြောင့် ကြုံလှီလေသလော၊ အရေအသားနည်းပါးလေသလော၊ နံရိုးပြိုင်းပြိုင်းထလျက် ပွေးနာစသည်ဖြင့် ပြွမ်းလေသလော၊ အရှင်ဘုရားကြီးသည် အဘယ်ကဲ့သို့သောအမှုကို ပြုခဲ့ဘိသနည်းဟု မေးကုန်၏။

မောင်ချင်သာမဏေတို့ သာသနာတော်၌ ဆန့်ကျင်ခြင်း ဖြစ်လေသည်ဟု ဆိုသည့်ကာလ၊ အဘယ်အကြောင်းကြောင့်နည်းဟု မေးသဖြင့် ထိုအကြောင်း အလုံးစုံကို အကုန်ပြန်ကြား၏၊ သာမဏေငယ်တို့သည် သူဌေးသား ရဟန်း၏ ဆရာဥပဇ္ဈာယ်တို့အား ကြားကုန်၏။ ဆရာဥပဇ္ဈာယ်တို့သည် ထိုရဟန်းကို ခေါ်ယူခဲ့၍ မြတ်စွာဘုရား ကိုယ်တော်မြတ်၏ အထံသို့ လာခဲ့ကုန်၏။ မြတ်စွာဘုရားကိုယ်တော်မြတ်က ချစ်သားရဟန်းတို့ အဘယ်အကြောင်းကြောင့် လာကြကုန်ဘိသနည်းဟု မိန့်တော်မူ၏။ ဘုန်းတော် ကြီးတော်မူလှပေသော မြတ်စွာဘုရား ဤရဟန်းသည် အရှင်မြတ်ဘုရား၏ သာသနာတော်၌ ဆန့်ကျင်ခြင်း ဖြစ်ပါ

သည်ဟု လျှောက်ကြား၏။ ချစ်သား အသင်သည် ငါဘုရား၏ သာသနာတော်၌ ဆန့်ကျင်သည်ဟူသည် မှန်ပေသလော မေးတော်မူလျှင် ရွှေဘုန်းတော်သခင် အရှင်ဘုရား ဟုတ်မှန်ပါသည်ဟု ဝန်ခံလျှောက်ကြားသည် ရှိသော် အဘယ် အကြောင်းကြောင့်နည်းဟု မေးတော်မူသည်ကာလ။ ဘုန်းတော်ကြီးတော် မူသော မြတ်စွာဘုရား တပည့်တော်သည် ဆင်းရဲဒုက္ခမှ လွတ်မြောက်လိုသော ကြောင့် ရဟန်းပြုပါသည် တပည့်တော်အား ဆရာသည် လွန်မြတ်သော အဘိဓမ္မာတရားစကားကို ဟောကြားပြသ ဆုံးမပါသည်၊ ဥပဇ္ဈာယ်ဆရာသည် ဝိနည်းတရားစကားကို ဟောကြားပြသ ဆုံးမပါသည်၊ တပည့်တော်သည် ဤမြတ်စွာဘုရား သာသနာတော်၌ ငါ့အား လက်ကိုဆန့်ရာ အရပ်မျှသော်လည်း မရှိချေတကား၊ လူထွက်ပြီးသည်ကာလ ဆင်းရဲဒုက္ခမှ လွတ်ခြင်းငှါ တတ်ကောင်း လိမ့်မည်၊ လူထွက်ဖြစ်တော့အံ့ဟု ဆုံးဖြတ်ခြင်းကို ပြုမိပါသည်ဟု လျှောက် ထား၏။

ချစ်သားရဟန်း သင်သည် တစ်ခုတစ်ပါးတည်းကိုသာလျှင် စောင့်ရှောက် ခြင်းငှါ အကယ်၍ စွမ်းနိုင်သည်ဖြစ်ခဲ့တုံအံ့၊ ကြွင်းသော အရာဌာနတို့ကို စောင့်ရှောက်ဖွယ်ကိစ္စ မရှိပြီဟု မိန့်တော်မူသည်ကာလ၊ ဘုန်းတော်ကြီးသော မြတ်စွာဘုရား စောင့်ရှောက်အပ်သော တစ်ပါးတစ်ခုတည်းဟူသည် အဘယ်ပါ နည်းဟု မေးလျှောက်သဖြင့် ချစ်သားရဟန်း သင်၏ စိတ်တစ်ပါး တစ်ခုတည်း သာလျှင်တည်း၊ ထိုတစ်ပါးတစ်ခုတည်းသော စိတ်ကို စောင့်ရှောက်ခြင်းငှါ စွမ်းနိုင်ပါလတ္တံ့လောဟု မေးတော်မူလျှင် ဘုန်းတော်ကြီးသော မြတ်စွာဘုရား စွမ်းနိုင်ပါလတ္တံ့ဟု လျှောက်ကြား၏။

သူဋ္ဌေးသား သောတာပန်တည်ခြင်း

ထိုသို့တပြီးကား မိမိ၏ စိတ်ကိုသာလျှင် စောင့်ရှောက်လေဘိလော့၊ ဆင်းရဲ ဒုက္ခမှ လွတ်ခြင်းငှါ တတ်ကောင်းပါလိမ့်မည်ဟု ဤသို့သော အဆုံးအမဩဝါဒကို ပေး၍—

သုဒုဒ္ဒသံ သုနိပုဏံ၊ ယတ္ထ ကာမနိပါတိနံ။
စိတ္တံ ရက္ခေထ မေဓာဝီ၊ စိတ္တံ ဂုတ္တံ သုခါဝဟံ—

ဟူသော ဤဂါထာကို ဟောကြားတော်မူ၏။

ထိုဒေသနာ ဂါထာ၏အဆုံး၌ သူဋ္ဌေးသားရဟန်းသည် သောတာပတ္တိဖိုလ်သို့ ရောက်လေ၏။ တစ်ပါးလည်းဖြစ်ကုန်သော များစွာကုန်သော သူတို့သည် သောတာပန် အစရှိသည် ဖြစ်ကုန်လေကုန်၏။

ဂါထာ၏ အနက်ကား။ ။သုဒုဒ္ဒသံ၊ အလွန်မြင်နိုင်ခဲစွာထသော။ သုနိပုဏံ၊ အလွန်သိမ်မွေ့စွာထသော။ ယတ္ထကာမနိပါတိနံ၊ မျိုးနွယ်နိမ့်မြင့် သင့်မသင့်ကို မချင့်မတွက်တတ် အမှတ်မရှိသော ကာမဂုဏ်အာရုံ၌ ကျလေ့ရှိထသော။ စိတ္တံ၊ မြင်နိုင်ခဲစွာ သိမ်မွေ့ရှာသဖြင့် ယုတ်မာညစ်ညမ်းသော စိတ်ကို။ မေဓာဝီ၊ ကြောင်းကျိုးမြော်မြင် ပညာရှင်သည်။ ရက္ခေထ၊ အဖန်တလဲလဲ အမြဲမပြတ် စောင့်ကြပ်ထိန်းသိမ်းရာ၏။ ဂုတ္တံ၊ စောင့်ရှောက်လုံခြုံပြီးသော။ စိတ္တံ၊ စိတ်သည်။ သုခါဝဟံ၊ လူနတ်နိဗ္ဗာန် သုံးတန်ချမ်းသာ မြိုက်ရသာကို ကောင်းစွာရွက်ဆောင် ပေတတ်၏။ ဤကား ဂါထာ၏အနက်။

ဓမ္မပဒစိတ္တဝဂ်၌ သုံးခုမြောက်သော အညတရဥက္ကဏ္ဌိတ ဘိက္ခုဝတ္ထုကား ဤတွင်ရွေ ပြီးဆုံးလေသတည်း။

၄။ သံဃရက္ခိတမထေရ်၏ တူရင်းဖြစ်သော မထေရ်ငယ်ဝတ္ထု

ဒူရင်္ဂမံကေစရံ-အစရှိသော ဤဓမ္မဒေသနာ ပါဠိဂါထာကို မိစ္ဆာဝါဒ ဗာဟိရပရိဗိုဇ် သတ္တဝါအမိုက်တို့ကို အထိုက်သင့်လျော် ဆုံးမတော်မူတတ်သော သကတ်ဂုဏ် အလားကြောင့် သတ္ထာ မည်တော်မူသော မြတ်စွာဘုရားသည် သာဝတ္ထိပြည်မှန် ဇေတဝန် ရွှေကျောင်း၌ ကိန်းအောင်းစံပယ်တော်မူလျက် သံဃရက္ခိတ အမည်ရှိသော ရဟန်းကို အကြောင်းပြုသောအားဖြင့် ဟောကြား တော်မူပေ၏။

အကြောင်း အတ္ထုပ္ပတ္တိ အစဉ်ကား ဤသို့တည်း

သာဝတ္ထိပြည်၌ တစ်ယောက်သော အမျိုးကောင်းသားသည် မြတ်စွာဘုရား သခင် ကိုယ်တော်မြတ်၏ တရားဒေသနာကို နာခံမှတ်သား ကြားနာရသည် ဖြစ်၍ လူ့ဘောင်မှ ထွက်ပြီးလျှင် ရဟန်းပြုပေသတတ်။ ရဟန်း ပဉ္စင်းအဖြစ်ကို ရ၍ သံဃရက္ခိတ မထေရ်ဟူသော အမည်ရှိသည် ဖြစ်၍ နှစ်ရက် သုံးရက် ချင်းဖြင့်သာလျှင် အရဟတ္တဖိုလ်သို့ ရောက်လေ၏။ ထိုမထေရ်၏ နှမငယ်သည် သားငယ်ကို ရ၍ မထေရ်၏အမည်ကိုသာလျှင် ပြုလေ၏။ ထိုသူငယ်သည် တူဖြစ်သော သံဃရက္ခိတဟူသော အမည်ရှိသည် ဖြစ်၍ အရွယ်သို့ ရောက်သည် ရှိသော် မထေရ်၏ အထံ၌သာလျှင် ရဟန်းပြု၍ ရအပ်သော ပဉ္စင်းအဖြစ်ရှိသဖြင့် တစ်ပါးသော မထင်ရှားသော ရွာငယ် တစ်ရွာအရံ၌ ဝါသို့ကပ်၍ ခုနစ်တောင် ရှိသော ပုဆိုးတစ်ထည်, ရှစ်တောင်ရှိသော ပုဆိုးတစ်ထည်အားဖြင့် နှစ်ထည်သော ဝါဆိုသင်္ကန်း ပုဆိုးတို့ကို ရ၍ ရှစ်တောင်ရှိသော ပုဆိုးသည် ငါ၏ ဥပဇ္ဈာယ်အား

ဖြစ်ပေလတ္တံ့ဟု ပိုင်းခြား မှတ်သားပြီးသော် ခုနစ်တောင်ရှိသော ပုဆိုးသည် ငါ့အား ဖြစ်ပေလိမ့်မည်ဟု ကြံအောက်မေ့၍ ဝါမှ ထမြောက်၍ ဝါကျွတ် တည့်လျှင် ဥပဇ္ဈာယ်ကို ဖူးမြော် ကြည့်ရှုအံ့ဟု လာခဲ့သည် ရှိသော် လမ်းခရီး အကြား၌ မထေရ်သည် ဆွမ်းခံခြင်းငှါ လှည့်လည်စဉ်ပင်လျှင် လာခဲ့၍ မထေရ် သည် ကျောင်းသို့ မရောက်မီပင်လျှင် ကျောင်းသို့ ဝင်၍ မထေရ်၏ နေ့သန့်ရာ၌ တံမြက်လှည်းပြီးလျှင် ခြေဆေးရေကို တည်ထား၍ အိပ်ရာနေရာကို ခင်းပြီးသည် ကာလ မထေရ် ကြွတော် မူလာအံ့သော ခရီးကို ကြည့်မြော်လျက် ငုံ့ဆိုင်း စောင့်လင့်၍ နေနှင့်၏။

ထိုနောက် မထေရ် ကြွလာတော်မူသောအခါ မထေရ် ကြွလာသည်ကို သိ၍ ခရီးဦး ကြိုဆိုခြင်းကို ပြုပြီးသည်ကာလ သပိတ်သင်္ကန်းကို လှမ်းလင့် ယူငင်၍ အရှင်ဘုရား ထိုင်နေ သီတင်းသုံးတော် မူပါလော့ဟု မထေရ်ကို ထိုင်နေ သီတင်း သုံးစေတော် မူပြီးသော် ထန်းရွက်ယပ်ကို ယူ၍ ယပ်ခတ်လေပြီးသည် ကာလ သောက်တော်ရေကို ပေး၍ ခြေတို့ကို ဆေးပြီးလျှင် မိမိယူခဲ့သော ပုဆိုးကို ဆောင်ယူ၍ မထေရ်မြတ်၏ ခြေရင်း၌ ထားပြီးသော် အရှင်ဘုရား ဤပုဆိုးကို သုံးဆောင်တော်မူပါလော့ဟု လျှောက်ကြားပြီးလျှင် ယပ်လေခတ်လျက် သာလျှင် နေ၏။

ထိုအခါ ရဟန်းငယ်ကို မထေရ်က ငါ့ရှင် သံဃရက္ခိတ ငါ့အား သင်္ကန်း ပြည့်စုံ၏။ သင်သည်သာလျှင် သုံးဆောင်လေလော့ဟု မိန့်တော်မူ၏။ အရှင်ဘုရား တပည့်တော်သည် ဤအဝတ်ပုဆိုးကို ရသောကာလမှ စ၍ ဤ အဝတ်ပုဆိုးကို အရှင်ဘုရားအားသာလျှင် ပိုင်းခြား မှတ်သားအပ်၏။ သုံးဆောင်ခြင်းကို ပြုတော်မူပါလော့ဟု လျှောက်၏။ ငါ့ရှင် သံဃရက္ခိတ ရှိစေတော့ ငါ့အား သင်္ကန်းပြည့်စုံ၏၊ အသင်သည်သာလျှင် သုံးဆောင်လေ လော့ဟု မိန့်တော်မူ၏။ အရှင်ဘုရား ဤသို့ မပြုပါကုန်လင့် အရှင်မြတ်တို့သည် သုံးဆောင်အပ်သည် ရှိသော် တပည့်တော်အား ကြီးမြတ်သောအကျိုး ဖြစ်ပါ လိမ့်မည်ဟု အဖန်ဖန် အထပ်ထပ် လျှောက်ကြား အပ်သည်ရှိသော်လည်း မထေရ်သည် အလိုမရှိသည် သာလျှင်တည်း။ သံဃရက္ခိတရဟန်းသည် မထေရ်ကို ယပ်ခတ်လျက်သာလျှင် ဤသို့ ကြံ၏။

စိတ်ကူးဖြင့် အိမ်ထောင်သားမွေးမှု

"ငါသည် မထေရ်၏ လူအဖြစ်၌ တူရင်းဖြစ်ပေ၏။ ရဟန်းပြုသော အခါ ကာလ၌လည်း အတူနေ တပည့် ဖြစ်ပေ၏။ ဤသို့ ဖြစ်ပါလျက်သော်လည်း ငါနှင့် အတူတကွ ဥပဇ္ဈာယ်ဆရာသည် သုံးဆောင်ခြင်းကို ပြုခြင်းငှါ အလိုမရှိ။

ဤသရာမထေရ်သည် ငါနှင့်အတူတကွ သုံးဆောင်ခြင်းကို မပြုသည်ရှိသော် ငါ့အား ရဟန်း၏ အဖြစ်ဖြင့် အဘယ်သို့ အကျိုးရှိအံ့နည်း လူဖြစ်တော့အံ့”ဟု ကြံ၍ ထိုနေ့က် တဖန် ဤသို့သော အကြံသည် ဖြစ်ပြန်၏။

“သရာဝါသ ကိစ္စဖွဲ့နှောင် အိမ်ရာထောင်သော လူ့ဘောင်မည်သည် တည်တံ့နိုင်ခဲ၏။ အဘယ်သို့သော အမှုကို ပြုပြီးသည် ကာလ လူဖြစ်၍ အသက်ရှည်အောင် မွေးပါအံ့နည်း”ဟု ကြံပြီးမှ တဖန် ထပ်မံ၍ ကြံစည် ပြန်သည်မှာ “ရှစ်တောင်ရှိသော အဝတ်ပုဆိုး တစ်ထည်ကို ရောင်း၍ တစ်ကောင်သော ဆိတ်မကို ဝယ်ယူအံ့၊ ဆိတ်မ မည်သည်ကား လျင်စွာ သားဖွားလွယ်၏၊ ထိုငါသည် ဖွားတိုင်းဖွားတိုင်းသော ဆိတ်ကို ရောင်းချ၍ အဖိုးကိုပြုအံ့၊ အဖိုးကြေးငွေကို ပြုပြီးသည်ကာလ တစ်ယောက်သော မယားကို ဆောင်ယူအံ့၊ ထိုဆောင်ယူအပ်သောမယားသည် တစ်ယောက်သော သားကိုဖွားမြင်လတ္တံ့၊ ထိုသို့ဖွားမြင်သောအခါ သားငယ်အား ငါ့ဦးရီး၏ အမည်ကိုပြု၍ လှည်းယာဉ်ငယ်၌ ထိုင်နေစေပြီးသည်ကာလ ငါ၏သားကို လည်းကောင်း၊ မယားကိုလည်းကောင်း ယူခဲ့၍ ဦးရီးမထေရ်ကို ရှိခိုးခြင်းငှါ လာခဲ့အံ့၊ လာခဲ့သည်ရှိသော် ခရီးအကြား၌ ငါ၏မယားကို ဆိုအံ့၊ ငါ၏သားကို ဆောင်ယူခဲ့လော့၊ ငါသည် ချီယူအံ့ဟု ဆိုပေအံ့၊ ထိုမယားက အသင်အား အဘယ်ပြုအံ့နည်း၊ လာလှည့် ဤလှည်းယာဉ်ကို မောင်းနှင်လော့၊ ငါသည် သားကို ပွေ့ယူ ချီ၍ဆောင်အံ့ဟု ဆိုပြီးသည်ကာလ မယားသည် သားငယ် ကို ဆောင်ယူသည်ရှိသော် တည်ခြင်းငှါ မစွမ်းနိုင်သောကြောင့် လှည်းဘီး သွားရာလမ်း၌ ပစ်ဘိသကဲ့သို့ကျလတ္တံ့။ ထိုအခါ သားငယ်၏ ကိုယ်ပေါ်သို့ တက်၍ လှည်းဘီးစက်သည် လိမ့်သွားလတ္တံ့၊ ထိုအခါ မယားကို အသင်သည် ငါ၏သားကို ငါ့အားလည်းမပေး၊ မိမိသည်လည်း မြဲမြံခိုင်ခံ့တည်တံ့ပွေ့ချီ ခြင်းငှါ မစွမ်းနိုင်၊ အသင်သည် ဖျက်ဆီးအပ်သည် ဖြစ်ခဲ့၏ဟုဆို၍ နှင်တံဖြင့် ကျောက်ကုန်းကို ရိုက်ပုတ်အံ့”ဟု ကြံ၏။

ထိုရဟန်းငယ်သည် ဤသို့အစဉ်အတိုင်း ကြံစည်အောက်မေ့လျက်သာလျှင် တန့်ရပ် တည်နေပြီးသည်ကာလ ယပ်လေခပ်လျက်သာလျှင် မထေရ်၏ဦးခေါင်း ကို ယပ်ဖြင့်ပုတ်ခတ် ရိုက်နှက်လေ၏။ မထေရ်သည် အသို့နည်း ဤသံဃ ရက္ခိတသည် ငါ၏ဦးခေါင်း၌ ရိုက်ပုတ်အပ်သည် တကားဟု စူးစမ်းဆင်ခြင် သည်ရှိသော် ထိုသံဃရက္ခိတ ရဟန်းငယ်သည် ကြံတိုင်း ကြံတိုင်းသော အလုံးစုံကို အကုန်သိမြင်၍ ငါ့ရှင်သံဃရက္ခိတ သင်၏သားကိုအမှီပြု၍ အသင်၏ မယားမာတုဂါမကို ရိုက်နှက်ပုတ်ခတ်ခြင်းကို ပေးခြင်းငှါ မစွမ်းနိုင်ပါဘဲ ဤအရပ် ၌အိုမင်းကြီးရင့်လေပြီးသော ငါမထေရ်အား အဘယ်အပြစ် ရှိလေသနည်းဟု ဆို၏။

ရဟန်းငယ် ထွက်ပြေးရန် ကြံခြင်း

ထိုသံဃရက္ခိတ ရဟန်းငယ်သည် အံ့ဖွယ်သရဲ မဖြစ်ဖူးမြဲသော ပျက်စီးခြင်းဖြင့် ငါသည် ပျက်စီးရခြင်းဖြစ်ရချေပြီ ငါ၏ကြံတိုင်း ကြံတိုင်းသော စိတ်အလိုကို ဥပဇ္ဈာယ်ဆရာသည် သိတော်မူခဲ့ချေပြီတကား၊ ငါအား ရဟန်း၏အဖြစ်ဖြင့် အဘယ်အကျိုးရှိတော့အံ့နည်းဟု ထန်းရွက်ယပ်ကို ချထားစွန့်ပစ်ပြီးလျှင် ပြေးခြင်းငှါ အားထုတ်၏။

ထိုအခါ ပြေးခြင်းငှါ အားထုတ်သော သံဃရက္ခိတကို ပဍ္စင်းငယ်တို့သည်လည်းကောင်း၊ သာမဏေတို့သည်လည်းကောင်း အစဉ်အတိုင်းလိုက်၍ ထိုသံဃရက္ခိတရဟန်းကို ဖမ်းယူပြီးလျှင် မြတ်စွာဘုရားသခင် ကိုယ်တော်မြတ်၏ အထံသို့ သွားကြကုန်၏။

မြတ်စွာဘုရားသခင် ကိုယ်တော်မြတ်သည် ထိုရဟန်းတို့ကိုမြင်တော်မူ၍ ချစ်သားရဟန်းတို့ အဘယ်ကြောင့်လာကြကုန်ဘိသနည်း ချစ်သားရဟန်းတို့သည် တစ်ယောက်သော ရဟန်းကို အဘယ်ကဖမ်းယူခဲ့ကုန်ဘိသနည်းဟု မေးတော်မူ၏။ ဘုန်းတော်ကြီးတော်မူသော မြတ်စွာဘုရား အရှင်ဘုရား မေးတော်မူတိုင်း ဖမ်းယူခဲ့အပ်သည်ကားမှန်ပါ၏ ဤပဍ္စင်းငယ်သည် သာသနာတော်၌ မမွေ့လျော် ဆန့်ကျင်ခြင်းဖြစ်၍ လူထွက်ခြင်းငှါ ထွက်ပြေးသည်ကို ဖမ်းယူခဲ့ပြီးသည်ကာလ အရှင်ဘုရားတို့၏ အထံသို့ လာခဲ့ကုန်သည်ဟု လျှောက်ကြား၏။

ချစ်သားရဟန်း ဤသာသနာတော်၌ ဆန့်ကျင်သောဟူသည် ဟုတ်မှန်ပေသလောဟု မေးတော်မူသည်ရှိသော် ဘုန်းတော်ကြီးတော်မူသော မြတ်စွာဘုရား ဟုတ်ပါပေသည်ဟု လျှောက်ထားသဖြင့် ချစ်သားရဟန်း သင်သည် အဘယ့်ကြောင့် ဤသို့ ဝန်လေးစွာသောအမှုကို ပြုလေဘိသနည်း၊ သင်သည် အားထုတ်အပ်သော ဝီရိယရှိသော တစ်ဆူသော ငါဘုရား၏ သားတော် မဟုတ်လေသလော၊ ငါသို့သဘောရှိသော မြတ်စွာဘုရား သာသနာတော်၌ ရဟန်းပြုသည်ဖြစ်ပါလျက်မိမိကိုယ်ကိုသောတာပန် ဟူ၍လည်းကောင်း၊သကဒါဂါမ်ဟူ၍လည်းကောင်း၊အနာဂါမ်ဟူ၍လည်းကောင်း၊ရဟန္တာဟူ၍လည်းကောင်း ဆိုစေခြင်းငှါ မစွမ်းပါလေသနည်း၊ အဘယ့်ကြောင့် ဤသို့ဝန်လေးစွာသော အမှုကို ပြုဘိသနည်းဟု မေးတော်မူ၏၊

ရဟန်းငယ် သောတာပန်တည်ခြင်း

ဘုန်းတော်ကြီးတော်မူသော မြတ်စွာဘုရား တပည့်တော်အား ဆန့်ကျင်ခြင်းဖြစ်ပါသည်ဟု လျှောက်ထားသည်ရှိသော် အဘယ်အကြောင်း

ကြောင့် ဆန့်ကျင်ခြင်း ဖြစ်လေဘိသနည်းဟု မေးတော်မူသောကြောင့် ထို သံဃရက္ခိတ ရဟန်းငယ်သည် ဝါဆိုသင်္ကန်းပုဆိုးကို ရသောနေ့မှစ၍ မထေရ်အား ထန်းရွက်ယပ်ဖြင့် ရိုက်နှက်ပုတ်ခတ်သည်တိုင်အောင် အလုံးစုံ သော ထိုအကြောင်းကို ကြားလျှောက်၍ ဘုန်းတော် ကြီးတော်မူလှသော မြတ်စွာဘုရား.... ဤသို့သော အကြောင်းကြောင့် ဘုရားတပည့်တော်အား ထွက်ပြေးခြင်းဖြစ်ပါသည်ဟု လျှောက်ကြား၏။

ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသခင် ကိုယ်တော်မြတ်က သံဃရက္ခိတ ရဟန်းငယ်ကို ချစ်သား ရဟန်း....လာလှည့်၊ မပူပန် မကြံအောက်မေ့လင့်၊ ထိုစိတ်မည်သည် ကား အဝေး၌ ဖြစ်သည်လည်းဖြစ်သော အာရုံကို ခံလင့်တတ်သော သဘောရှိ၏။ ရာဂ, ဒေါသ, မောဟတည်းဟူသော အနှောင်အဖွဲ့မှ လွတ်ခြင်းငှါ လုံ့လကိုပြုခြင်းငှါ အပ်၏ဟု မိန့်တော်မူပြီး၍—

ဒူရင်္ဂမံ ဧကစရံ၊ အသရီရံ ဂုဟာသယံ။
ယေ စိတ္တံ သံယမေဿန္တိ၊ မောက္ခန္တိ မာရဗန္ဓနာ—

ဟူသော ဤဂါထာကို ဟောကြားတော်မူ၏။

ထိုဒေသနာ ပါဠိဂါထာ၏ အဆုံး၌ တူဖြစ်သော သံဃရက္ခိတမထေရ်သည် သောတာပတ္တိဖိုလ်သို့ ရောက်လေ၏။ တစ်ပါးလည်း ဖြစ်ကုန်သော များစွာကုန် သော သူတို့သည်လည်း သောတာပန်စသည်တို့ ဖြစ်လေကုန်၏။

ဂါထာ၏အနက်ကား။ ။ဒူရင်္ဂမံ၊ ဝေးသော အာရုံသို့လည်း ပြေးသွား တတ်ထသော။ ဧကစရံ၊ ဥပါဒ်ဌီဘင် အစဉ်ကင်းပြုတ် တစ်ခုချုပ်ပြီးမှ တစ်ခု ဖြစ်ထသော။ အသရီရံ၊ သဏ္ဌာန်မောက်မို ညိုသောအဆင်းစသော မရှိသည် အလိုအားဖြင့် ကိုယ်လည်း မဟုတ်ထသော။ ဂုဟာသယံ၊ မဟာဘုတ် တည်းဟူသောလိုဏ်လျှင် တည်ရာ ရှိထသော။ စိတ္တံ၊ စိတ်ကို။ ယေ၊ အကြင် သူတို့သည်။ သံယမေဿန္တိ၊ စောင့်ရှောက်ချုပ်တည်း သိမ်းဆည်းနိုင်ကုန်လတ္တံ့။ တေ၊ ထိုစောင့်ရှောက်ချုပ်တည်း သိမ်းဆည်းနိုင်သော သူတို့သည်။ မာရဗန္ဓနာ၊ ကိလေသာမီးလျှံ ပြင်းထန်သော အနှောင်အဖွဲ့မှ။ မောက္ခန္တိ၊ လွတ်လေကုန် လတ္တံ့။ ဤကား အနက်။

ဓမ္မပဒစိတ္တဝဂ်၌ လေးခုမြောက်ဖြစ်သော သံဃရက္ခိတမထေရ်၏
တူရင်းဖြစ်သော မထေရ်ငယ်၏ ဝတ္ထုအစဉ်ကား
ဤတွင်ရွေ ပြီးဆုံး၏။

၅။ စိတ္တဟတ္ထ မထေရ်ဝတ္ထု

အနဝဋ္ဌိတ စိတ္တဿ-အစရှိသော ဤဓမ္မဒေသနာ ပါဠ်ဂါထာကို မြတ်စွာဘုရားသခင် ကိုယ်တော်မြတ်သည် သာဝတ္ထိပြည် ဇေတဝန် ကျောင်းတော်၌ သီတင်းသုံး နေတော်မူလျက် စိတ္တဟတ္ထမထေရ်ကို အကြောင်းပြုသောအားဖြင့် ဟောကြားတော်မူပေ၏။

အကြောင်း အတ္ထုပ္ပတ္တိ အစဉ်ကား ဤသို့တည်း

သာဝတ္ထိပြည်၌ နေလေ့ရှိသော အမျိုးကောင်းသား တစ်ယောက်သည် ပျောက်လေပြီးသော နွားကို ရှာမှီးလျက် တောသို့ ဝင်သည်ရှိသော် မွန်းတည့်သော ကာလ၌ နွားကို တွေ့မြင်၍ နွားအပေါင်းတို့ကို လွှတ်ထားခဲ့ပြီးလျှင် စင်စစ်မချွတ် အရှင်ကောင်းတို့၏ အထံ၌ အာဟာရမျှကို ရလတ္တံ့ဟု သာလောင် မွတ်သိပ်ခြင်းဖြင့် နှိပ်စက်အပ်သည်ဖြစ်၍ ကျောင်းသို့ ဝင်သွားပြီးလျှင် ရဟန်းတို့၏ အထံသို့သွား၍ ရှိခိုးပြီးသည်ကာလ သင့်တင့်လျောက်ပတ်သော အရပ်၌ ထိုင်နေ၏။ ထိုအခါ ရဟန်းတို့၏ စားကြွင်းထည့်သော ခွက်၌ စား၍ ပိုလွန်ကြွင်းကျန်သော စားကြွင်းထမင်းသည် ရှိပေ၏။

ရဟန်းတို့သည် ဆာလောင်မွတ်သိပ်ခြင်းဖြင့် နှိပ်စက် ပြင်းထန်စွာ လာရောက်သော ထိုဒါယကာကို မြင်၍ ဤအရပ်မှ ထမင်းကို ယူ၍ စားလော့ဟု ဆိုကုန်၏။ မြတ်စွာဘုရား သက်တော်ထင်ရှား ရှိသောကာလ၌ကား မျှားစွာကုန်သော စမဲဟင်းလျာ ထမင်းသည် ဖြစ်ပေ၏။ နွားကျောင်းယောကျ်ား ခရီးသွားသည် ထိုစားကြွင်းခွက်မှ မျှလောက်ရှိသော ထမင်းဟင်းကို ယူပြီးသည်ကာလ စားသောက်၍ ရေကို သောက်ပြီးလျှင် လက်တို့ကို ဆေးကြောသုတ်သင်ပြီးသော် ရဟန်းတို့ကို ရှိခိုး၍ အရှင်ဘုရားတို့....အရှင်မြတ်တို့သည် ယနေ့ ပင့်ဖိတ်ရာ အရပ်သို့ ကြွအပ်ကုန်သလောဟု မေးလျှောက်၏။

နွားပျောက်သောယောကျ်ား ရဟန်းပြုခြင်း

ရဟန်းတို့က ဒါယကာ.... ငါတို့အား ပင့်ဖိတ်အပ်သော အရပ်မရှိ၊ ဤသို့သော အမှတ်ဖြင့် အမြဲမပြတ် ရကုန်သတည်းဟု မိန့်တော်မူ၏။ ထိုယောကျ်ားသည် ကြံဆင်ခြင်သည်မှာ “ ငါတို့သည် ထကြွလုံ့လဉဿာဟ ဝီရိယကို ဖြစ်စေပြီးသည်ကာလ ညဉ့်နေ့ပတ်လုံး အမြဲမပြတ် အမှုကိစ္စကို ပြုလုပ်ပါကုန် သော်လည်း ဤသို့ သဘောရှိသော ကောင်းမြတ်သော စမဲဟင်းလျာ ထမင်းကို မရကြလေကုန်။ ဤရဟန်းတို့သည်ကား အမြဲမပြတ် သုံးဆောင် ရပေကုန်သတတ်၊ ငါ့အား လူ၏အဖြစ်ဖြင့် အဘယ်အကျိုးရှိအံ့

နည်း ရဟန်းဖြစ်တော့အံ့”ဟု ကြံ၍ ရဟန်းတို့၏ အထံသို့ ချဉ်းကပ်ပြီးလျှင် ရဟန်းအဖြစ်ကို တောင်းပန်၏။ ထိုအခါ နွားကျောင်းယောကျ်ား ခရီးသွား ဒါယကာကို ရဟန်းတို့သည် ဒါယကာ ကောင်းလှပေပြီဟု ဝန်ခံပြီးသည်ကာလ ရဟန်းပြုစေကြကုန်၏။ ထိုယောကျ်ားသည် ရအပ်ပြီးသော ရဟန်းပဥ္စင်း အဖြစ် ရှိသည်ဖြစ်၍ ခပ်သိမ်းသော အပြားရှိသော ဝတ်ကြီး, ဝတ်ငယ်ကို ပြု၏။

ခြောက်ကြိမ်တိုင် လူထွက်ခြင်း

ထိုရဟန်းသည် မြတ်စွာဘုရားသာသနာတော်၌ ဖြစ်ပေါ်ပွါးများသော လာဘ်ပူဇော်သက္ကာရ စားသောက်ရသဖြင့် နှစ်ရက်, သုံးရက် ဖြင့်သာလျှင် ထူထဲဝဖြိုးသော ကိုယ်ရှိသည် ဖြစ်လေ၏။ ထိုနောက်မှ အကြံဖြစ်သည်မှာ “ငါအား ဆွမ်းအလို့ငှါ လှည့်လည်၍ အသက်ရှည်သဖြင့် အဘယ်အကျိုးရှိတုံ အံ့နည်း လူဖြစ်တော့အံ့“ဟု ကြံ၍ ထိုရဟန်းသည် သွားရောက်ပြီးသည်ကာလ အိမ်သို့ဝင်လေ၏။ အိမ်၌ အမှုကြီးငယ်တို့ကို ပြုစုလုပ်ကိုင်ရသော ထိုယောကျ်ား အား နှစ်ရက်, သုံးရက်ဖြင့်သာ ကိုယ်အဆင်းသဏ္ဌာန်သည် ညှိုးနွမ်းလေ၏။ ထို့နောက် “ငါ့အား ဤသို့သော ဆင်းရဲ ငြိုငြင် ပင်ပန်းခြင်းဖြင့် အဘယ်သို့ အကျိုးရှိတုံအံ့နည်း ရဟန်းဖြစ်တော့အံ့”ဟု ကြံပြီးသည်ကာလ တဖန်သွား ရောက်၍ ရဟန်းပြု၏။ ထိုရဟန်းသည် နှစ်ရက် သုံးရက်ကို လွန်မြောက်စေ၍ တဖန် ဆန့်ကျင်သောကြောင့် လူထွက်၏။ ရဟန်းဖြစ်သော အခါ၌ကား ရဟန်းတို့အား ကျေးဇူးဥပကာရ များလှပေ၏။ ထိုယောကျ်ားသည် နှစ်ရက် သုံးရက်ဖြင့်သာလျှင် တဖန် ဆန့်ကျင်၍ ငါ့အား လူ၏အဖြစ်ဖြင့် အဘယ် အကျိုးရှိပါအံ့နည်း ရဟန်း ပြုတော့အံ့ဟု ကြံ၍ သွားရောက်ပြီးလျှင် ရဟန်း တို့ကို ရှိသေမြတ်နိုး ရှိခိုး၍ ရဟန်းအဖြစ်ကို တောင်းပန်၏။ ထိုအခါ ရဟန်း တို့သည် ကျေးဇူး ဥပကာရများလှသည်၏ အစွမ်းဖြင့် ထိုယောကျ်ားကို တဖန် ရဟန်းပြုကုန်၏။ ဤသို့သော အခြင်းအရာ အမှတ်ဖြင့်သာလျှင် ခြောက်ကြိမ်တိုင်တိုင် ရဟန်းပြု၍လူထွက်လေ၏။

ရဟန်းတို့သည် ထိုရဟန်းကြီးအား ဤသူသည် စိတ်ကို အလိုလိုက်သည် ဖြစ်၍ လှည့်လည်လေသည်ဟု စိတ္တဟတ္ထမထေရ်ဟူသော အမည်ကို ပြုကြ ကုန်၏။ ထိုရဟန်း၏ လူထွက်ချေ, ရဟန်းပြုချေဖြင့် လဲလှယ်လှည့်လည်စဉ်ပင် လျှင် မယားအား ကိုယ်ဝန်တည်လေ၏။ ထိုရဟန်းသည် ခုနစ်ကြိမ်မြောက် သော အလှည့်၌ တောမှ လယ်ထွန်ပြီးသည်ကာလ ထွန်တုံးစသော ဘဏ္ဍာကို ယူ၍ အိမ်သို့လာခဲ့ပြီးသော် ထွန်တုံးစသော ဘဏ္ဍာကို ထား၍ မိမိသင်္ကန်းကို

ယူအံ့သောငှါသွား၍ တိုက်ခန်းသို့ဝင်၏။ ထိုခဏ၌ အိမ်ရှင်ဖြစ်သော မယားသည် လျောင်းလျက် အိပ်ပျော်၍နေ၏။ အိပ်ပျော်၍ နေသော မယား၏ ကိုယ်ဝတ်သည် ကင်းကျွတ် လွတ်ထွက်၍ နေ၏။ ခံတွင်းမှ အရိအရွဲသည် ယိုစီးကျထွက်၏။ နှာခေါင်းမှ ရှုတ်ရှုတ်မြည်၏။ ခံတွင်းသည် ဟင်းလင်းပွင့်၍ ရှိနေ၏။

ခုနစ်ကြိမ်မြောက် ရဟန်းပြုခြင်း

ထိုအခါ အမျိုးကောင်းသား ယောကျ်ားလည်း ထိုမယား၌ ဖူးဖူးယောင်သော သူကောင်ပုပ်ကဲ့သို့ ထင်၏။ ထိုယောကျ်ားသည် ဤဝတ္ထုသည်ကား အနိစ္စ, ဒုက္ခသာ ဖြစ်ချေသည်တကား ဟူသော သညာကိုရ၍ ငါသည် ဤမျှလောက် အတိုင်းအရှည်ရှိသော ကာလပတ်လုံး ရဟန်းပြုပြီးသည် ကာလ ဤမိန်းမကိုမှီ၍ ရဟန်း၏အဖြစ်၌ တည်တံ့ခြင်းငှါ မစွမ်းနိုင်ဘဲ ရှိလေသည်ဟု သင်္ကန်းစွန်းကို ကိုင်ယူ၍ ရင်၌ ဖွဲ့ပြီးလျှင် အိမ်မှ ထွက်ပြီးသည်ကာလ သွားလေ၏။ ထိုအခါ အခြားမဲ့သော အိမ်၌နေသော ယောက္ခမသည် သမက်ဖြစ်သော လုလင် ယောကျ်ားသည် ထွက်သွားသည်ကို မြင်၍ ဤသူသည် တဖန် ဆန့်ကျင်ခြင်း ဖြစ်ပေလိမ့်မည်၊ ဤယခုပင်လျှင် တောမှပြန်လာ၍ သင်္ကန်းကို ရင်၌ဖွဲ့ပြီးသည်ကာလ အိမ်မှ ထွက်ပြီးသော် ကျောင်းသို့ ရှေးရှု၍သာလျှင် သွား၏။

အကြောင်းအသို့နည်းဟု အိမ်သို့ဝင်၍ ကြည့်ရှုသည်ရှိသော် အိပ်ပျော်၍ နေသော သမီးကို မြင်လေ၏။ ထိုငါ၏ သမက်သည် ဤသို့ဖြစ်သော အခြင်းအရာကို မြင်သည် ဖြစ်သောကြောင့် နှလုံး မသက်သာသည် ဖြစ်၍ သွားလေသည်ဟု သိသောကြောင့် သမီးကိုပုတ်ခတ်၍ ထလော့သူယုတ်မ၊ ခင်ပွန်းအရှင် နင်၏လင်သည် အသင်၏ အိပ်ပျော်ဖောက်ပြန်သည်ကို မြင်သောကြောင့် နှလုံးမသာယာခြင်း ရှိသည်ဖြစ်၍ သွားလေပြီ၊ ထိုယောကျ်ားသည် ဤအခါမှစ၍ အသင်အား ပေါင်းသင်းဆက်ဆံခြင်း ရှိတော့မည်မဟုတ်ဟု ဆို၏။

ထိုသမီးကလည်း မိခင် ဖဲသွားလေလော့၊ ထိုသူ၏ သွားခြင်းသည် အတည် ဘယ်မှာရှိအံ့နည်း နှစ်ရက်သုံးရက်ဖြင့်သာလျှင် တဖန်ပြန်လာလတ္တံ့ဟု ဆို၏။ စိတ္တဟတ္ထအမည်ရသော လူထွက်ယောကျ်ားသည် အနိစ္စ,ဒုက္ခဟု ခံတွင်းက ရွတ်ဆိုလျက် သွားစဉ်ပင်လျှင် သောတာပတ္တိဖိုလ်သို့ ရောက်လေ၏။ ထိုယောကျ်ားသည် ကျောင်းသို့သွားရောက်၍ ရဟန်းတို့ကို ရှိသေမြတ်နိုး ရှိခိုးပြီးလျှင် ရဟန်းအဖြစ်သို့ တောင်းပန်၏။ ငါတို့သည် အသင့်ကို ရဟန်းပြုခြင်းငှါ

မစွမ်းနိုင်ကြကုန်။ အသင့်အား ရဟန်း၏အဖြစ်သည် အဘယ်မှာရှိပါအံ့နည်း။ အသင်၏ဦးခေါင်းမျက်နှာသည် ဓားတို့ဖြင့် ပွတ်သွေးအပ်သည်ဖြစ်၍ ပြောင်ပြောင်တောက်သော ကျောက်နှင့်တူသည်ဖြစ်၍ အရှက်မရှိလှချေတကားဟု ဆိုကြကုန်၏။

ပဋိသမ္ဘိဒါပတ္တ ရဟန္တာဖြစ်ခြင်း

အရှင်ဘုရားတို့ ယခုအခါ၌ တပည့်တော်ကို တစ်ကြိမ် ရဟန်းပြုတော်မူကြပါကုန်လော့ဟု လျှောက်ကြားတောင်းပန်၏။ ရဟန်းတို့သည် ထိုယောကျ်ား၏ ကျေးဇူးဥပကာရ များလှသည်အစွမ်အားဖြင့် ရဟန်းပြုကြကုန်၏၊ ထိုရဟန်းသည် နှစ်ရက်သုံးရက်ချင်းဖြင့်သာလျှင် ပဋိသမ္ဘိဒါတို့နှင့်တကွ အရဟတ္တဖိုလ်သို့ ရောက်လေ၏။ ရဟန်းတို့သည်လည်း ထိုမထေရ်ကို ဆိုကြကုန်၏။ ငါ့ရှင် စိတ္တဟတ္ထ အသင်သွားအံ့သော အချိန်အခါကာလကို အသင်သာလျှင် သိလေလော့၊ ဤအလှည့် အကြိမ်အခါ၌ အသင့်အား ကြာမြင့်လှပေသည်တကားဟု ပြောဆိုကြကုန်၏။ အရှင်ဘုရားတို့ ကိုယ်လက်နှီးနှော ရောယှက်ခြင်း သံသဂ္ဂ ရှိသော ကာလ၌ သွားသည်ဖြစ်ပါသည်။ တပည့်တော်အား ကိုယ်လက်နှီးနှော ရောယှက်ခြင်း သံသဂ္ဂသည် ဖြတ်ခဲ့ချေပြီ။ ဤယခုအခါမူကား မသွားခြင်း သဘောရှိသည် ဖြစ်ပါကုန်ပြီဟု လျှောက်ကြား၏။

ရဟန်းတို့သည် မြတ်စွာဘုရားသခင် ကိုယ်တော်မြတ်၏ အထံသို့ သွားကြ၍ ဘုန်းတော်ကြီးတော်မူသော မြတ်စွာဘုရား၊ ဤရဟန်းသည် တပည့်တော်တို့ ဤသို့ ဆိုအပ်ကုန်သည်ရှိသော် ဤအမည်ရှိသော စကားကို ဆိုပါသည်။ အရဟတ္တဖိုလ်ကို ဖြေဆိုပါသည်၊ မဟုတ်မမှန်သည်ကို ဆိုပါသည်ဟု လျှောက်ကြားကုန်၏။ မြတ်စွာဘုရား ကိုယ်တော်မြတ်က ချစ်သားရဟန်းတို့ ဆိုသော အတိုင်း မှန်ပေ၏။ ငါ၏သားတော်သည် မိမိ၏စိတ်သည် တစ်စုံတစ်ခုတည်းသော အာရုံ၌ တည်ရပ်ခြင်း မရှိသေးသောကာလ၊ သူတော်ကောင်းတရားကို မသိသေးသော ကာလအားဖြင့် ဤအခါကာလဘို့၌သာ အိမ်နှင့်ကျောင်းကို မသွောင်းမညာ လူးလာတုံခေါက် ပြန်လည်လျှောက်ခြင်းကို ပြုပေ၏၊ ဤယခု အခါ၌ ထိုအမျိုးကောင်းသားအား ကုသိုလ်ကောင်းမှုကိုလည်းကောင်း၊ အကုသိုလ်မကောင်းမှုကိုလည်းကောင်းပယ်အပ်လေပြီဟု ဟောတော်မူပြီး၍—

အနဝဋ္ဌိတစိတ္တဿ၊ သဒ္ဓမ္မံ အဝိဇာနတော။
ပရိပ္လဝပသာဒဿ၊ ပညာ န ပရိပူရတိ။

အနဝဿုတစိတ္တဿ၊ အနန္ဝာဟတစေတသော။
ပါပပုညပဟီနဿ၊ နတ္ထိ ဇာဂရတော ဘယံ–

ဟူသော နှစ်ဂါထာတို့ကို ဟောကြားတော်မူ၏။

ဒေသနာတော်သည် များစွာသော လူအပေါင်းတို့အား အကျိုးရှိသည် ဖြစ်လေ၏။

အနက်ကား။ ။အနဝဋ္ဌိတစိတ္တဿ၊ ဖွဲ့ပုံစွဲ သစ်ငုတ်စိုက်သကဲ့သို့ အခိုက်အတန့် တည်သောစိတ်ရှိသောသော။ သဒ္ဓမ္မံ၊ သူတော်ကောင်းတို့၏တရားကို။ အဝိဇာနတော၊ ပညာချက်စိဖြင့် မသိမြင်ထသော။ ပရိပ္လဝပသာဒဿ၊ မမြဲ မမြံ ဖောက်ပြန်ပျက်စီးလွယ်သော သဒ္ဓါတရားရှိထသော၊ ပုဂ္ဂလဿ၊ ပုဂ္ဂိုလ်အား။ ပညာ၊ လောကီ,လောကုတ် မယုတ်ကောင်းကျိုး ပြည့်ဖြိုးစေကာ ဉာဏ်ပညာသည်။ န ပရိပူရတိ၊ မပြည့်သေ။ အနဝဿုတစိတ္တဿ၊ ရာဂတည်းဟူသောမိုး သွန်းဖြိုးဖွင့်လှော် မစွတ်သောစိတ် ရှိထသော။ အနန္ဝာဟတစေတ-သော၊ ဒေါသအမျက်သည် မဖျက်မဆီးအပ်သော စိတ်ရှိထသော။ ပါပပုညာ-ပဟီနဿ၊ ကုသိုလ်, အကုသိုလ်ကို ပယ်ပြီးထသော။ ဇာဂရတော၊ မောဟတည်းဟူသော အိပ်ပျော်ခြင်းမှ နိုးကြားသောသူအား။ ဘယံ၊ ဘေးသည်။ နတ္ထိ၊ မရှိ။ ဤကား အနက်။

ထိုမှ နောက်ဖြစ်သော တစ်ခုသော ရဟန်းတို့သည် ငါ့ရှင်တို့ ဤကိလေသာတို့မည်သည် အလွန်ဝန်လေးစွာတကား ဤသို့ သဘောရှိသော အရဟတ္တဖိုလ်သို့ ရောက်အပ်သော ကုသိုလ်ကို အဆောက်အဦ ဥပနိဿယနှင့် ပြည့်စုံသော အမျိုးကောင်းသားသည် ကိလေသာတို့ဖြင့် မွေနှောက် ချောက်ချားအပ်သည် ဖြစ်၍ ခုနစ်ကြိမ် ခုနစ်ခါတိုင်တိုင် လူဖြစ်ပြီးသည်ကာလ ခုနစ်ကြိမ် ခုနစ်ခါ တိုင်တိုင် ရဟန်းပြုရသေတိသည် ဟူသောစကားကို ဖြစ်စေကြကုန်၏။

မြတ်စွာဘုရားသခင်သည် ထိုရဟန်းတို့၏ စကားဖြစ်ခြင်းကို ကြားသိတော်မူ၍ ထိုခဏအား လျောက်ပတ်သည်သာလျှင် ဖြစ်သော ကြွသွားတော်မူခြင်းဖြင့် တရားသဘင်သို့ ကြွသွားတော်မူပြီးသည့်ကာလ ဘုရား၏ နေရာတော်၌ ထိုင်နေ သီတင်းသုံးတော်မူ၍ ချစ်သားရဟန်းတို့ ယခု ငါဘုရားသခင် ကြွတော်မူလာသဲသော အခါ၌ အဘယ်မည်သောစကားဖြင့် ပြောကြား စည်းဝေးကြကုန်သနည်းဟု မေးတော်မူ၍ ဤအမည်ရှိသော အကြောင်းပါတည်းဟု လျှောက်ကြားသည်ရှိသော် ချစ်သားရဟန်းတို့ ကိလေသာတို့ မည်သည်ကား ဤအတူသာလျှင် အလွန်တရာ ဝန်လေးလှပေသည်။ ချစ်သား ရဟန်းတို့ ထိုကိလေသာတို့သည် ကိုင်ဘွယ်ပြုလုပ်ခြင်းငှါ ခန့်သော ရုပ်တရားကဲ့သို့ဖြစ်၍ တစ်စုံတစ်ခုသော ဝတ္ထုအတွင်း၌ တည့်သွင်းခြင်းငှါ အကယ်၍ တတ်ကောင်းသည် ဖြစ်ခဲ့ပါတုံအံ့၊ အဝန်းကျယ်စွာ စက္ကဝါဠသမိုက် လောကဓာတ် တိုက်သော်လည်း အလွန် ကျဉ်းသေးသည် ဖြစ်သောအားဖြင့်လည်းကောင်း၊ ဗြဟ္မာ့ပြည်သည် အလွန်နိမ့်သေးသည် ဖြစ်သောအားဖြင့်လည်းကောင်း ထိုကိလေသာတို့၏ တည်ရာအရပ်ဌာန အခွင့်ကိုမရဘဲ ဖြစ်ခဲ့ပေရာ၏။

ထိုကိလေသာတို့ မည်သည်ကား ငါကဲ့သို့ သဘောရှိသော ပညာနှင့် ပြည့်စုံသော ယောကျ်ား အာဇာနည်ကိုသော်လည်း တုန်လှုပ်ချောက်ချားစေတတ် သေး၏။ ကြွင်းကုန်သော သူတို့မှာမူကား အဘယ်မှာ ဆိုဖွယ်ရာ ရှိပါကုန်အံ့ နည်း။ ငါဘုရားသခင်သည်လည်း ကွမ်းစားထက်ဝက် တစ်ခွက်မျှလောက် အတိုင်းအရှည်ရှိသော မျိုးစေ့ပြောင်းလျှင်ကို လည်းကောင်း တုံးတိုသော ပေါက်ဘူးအိုကိုလည်းကောင်း အမှီပြု၍ ခြောက်ကြိမ်တိုင်တိုင် ရဟန်းပြုပြီးသည် ကာလ၌ လူထွက်ဖူးချေပြီဟု မိန့်တော်မူ၏။

ဘုန်းတော်ကြီးတော်မူသော မြတ်စွာဘုရား အဘယ်အခါ၌ပါနည်း၊ လာခြင်း ကောင်းတော်မူသော မြတ်စွာဘုရား အဘယ်ဘဝ၌ ပါနည်းဟု မေးလျှောက်ကြ ကုန်သည်ရှိသော် ချစ်သားရဟန်းတို့ နာလိုကြကုန်သလောဟု မေးတော်မူလျှင် ဘုန်းတော်ကြီးတော်မူသော မြတ်စွာဘုရား နာလိုပါကုန်သည်ဟု လျှောက်ထား သဖြင့် ထိုသို့တပြီးကား ချစ်သားရဟန်းတို့ နာကြကုန်လော့ဟု အတိတ်ကို ဆောင်တော်မူ၏။

ကုဒ္ဒါလပဏ္ဍိတဇာတ်ငြော့

ချစ်သားရဟန်းတို့ ရှေးလွန်လေပြီးသောအခါ ဗာရာဏသီပြည်၌ ဗြဟ္မဒတ္တ မင်းကြီးသည် မင်းအဖြစ်ကို ပြုသည်ရှိသော် ကုဒ္ဒါလပဏ္ဍိတ အမည်ရှိသော သူသည် သာသနာတော်မှအပ ဗာဟိရကဖြစ်သော ရသေ့ရဟန်းအဖြစ်ကိုပြု၍ ရှစ်လတို့ပတ်လုံး ဟိမဝန္တာ၌ ရသေ့ရဟန်း၏ အဖြစ်ဖြင့် တည်နေ၍ မိုးရွာသော အခါ၌ မြေကြီးသည် စိုစွတ်သည်ရှိသော် အိမ်၌ ကွမ်းစားထက်ဝက်မျှသော ပြောင်းလျှင် မျိုးစေ့သည်လည်းကောင်း၊ တုံးသော ပေါက်တူးသည်လည်း ကောင်း ရှိပေ၏။ ပြောင်းလျှင်မျိုးစေ့သည် မပျက်စီးပါစေသတည်းဟု လူထွက် ပြီးသည်ကာလ တစ်ခုသော အရပ်၌ ပေါက်တူးဖြင့် တူးဆွပြီးလျှင် ထိုမျိုးစေ့ကို စိုက်ပျိုး၍ စောင့်ရန်းကိုပြုပြီးလျှင် မှည့်ရင့်သောကာလ၌ နုတ်၍ တစ်ကွမ်းစား မျှသော မျိုးစေ့ကို ထားပြီးသော် ကြွင်းသော ပြောင်းလျှင်ကို စားသောက်၏။

ထိုကုဒ္ဒါလပဏ္ဍိတသည် ငါ့အား ဤယခုအခါဝယ် အိမ်၌နေသဖြင့် အဘယ် အကျိုး ရှိပါတုံအံ့နည်းဟု တဖန် ရှစ်လတို့ပတ်လုံး ရဟန်းပြုအံ့ဟု ကြံပြီးလျှင် ထွက်ပြီးသည်ကာလ ရဟန်းပြု၏။ ဤသို့သော အကြောင်းဖြင့် သာလျှင် တစ်ကွမ်းစားမျှလောက်သော ပြောင်းလျှင်မျိုးစေ့ကိုလည်းကောင်း တုံးသော ပေါက်တူးကို လည်းကောင်း၊ အမှီပြု၍ ခုနစ်ကြိမ်တိုင်တိုင် လူဖြစ်ပြီး၍ ခုနစ်ကြိမ်မြောက်၌ကား ရသေ့ရဟန်းပြု၍ ကြံဆင်ခြင်သည်မှာ "ငါသည် ခုနစ်ကြိမ်တိုင်တိုင် ဤတုံးသော ပေါက်တူးကို အမှီပြုပြီးသည်ကာလ လူဖြစ်၍

ရသေ့ရဟန်း ပြုအပ်၏။ တစ်စုံတစ်ခုသော အရပ်၌သာလျှင် ဤပေါက်တူးကို စွန့်ပစ်တော့အံ့”ဟု ကုဒ်ါလပဏ္ဍိတသည် ဂင်္ဂါမြစ်နားသို့ သွားရောက်၍ ကျရာ အရပ်ကိုမြင်ရသည်ရှိသော် သက်ဆင်း၍ တဖန် လိုက်ယူပြန်ပေရာ၏။ အကြင်သို့ သော အခြင်းအရာ ဖြင့် စွန့်ပစ်သည်ရှိသော် ထိုပေါက်တူး၏ ကျရာအရပ်ကို မမြင် ထိုသို့သော အခြင်းအရာဖြင့် စွန့်ပစ်တော့အံ့ဟု ကြံပြီးသော် တစ်ကွမ်းစားမျှ လောက်သော ပြောင်းလျှင် မျိုးစေ့ကို ပုဆိုးပိုင်းဖြင့် မြဲမြံစွာဖွဲ့ထုပ်၍ ပေါက်တူး ရိုး၌ ဖွဲ့ချည်ပြီးလျှင် ပေါက်တူးရိုး၏အဖျား၌ ဆွဲငင်ကိုင်ယူပြီးသည်ကာလ ဂင်္ဂါမြစ်ကမ်းနား၌ ရပ်တည်လျက် မျက်စိတို့ကို မှိတ်၍ ဦးခေါင်း၏ အထက်၌ သုံးကြိမ် သုံးခါလှည့်လည်၍ ဂင်္ဂါမြစ်၌ ပစ်ချပြီးသောအခါ ပြန်လည်၍ ကြည့်ရှုသည်ရှိသော် ကျရာအရပ်ကို မမြင်သည်ဖြစ်သောကြောင့်–

ဇိတံ မေ၊ ဇိတံ မေ-ဟူသော အသံကို သုံးကြိမ်တိုင်အောင် ဟစ်ခအော် ကြွေးကြော်ခြင်းကို ပြု၏။

အနက်ကား။ ။မေ၊ ငါ့အား။ ဇိတံ၊ အောင်အပ်လေပြီ။ မေ၊ ငါ့အား။ ဇိတံ၊ အောင်အပ်လေပြီ။ ဤကားအနက်။

ဗာရာဏသီမင်းကြီးက မေးမြန်းခြင်း

ထိုသို့ ဟစ်အော်ကြွေးကြော်သောအခိုက်အခါခဏ၌ ဗာရာဏသီပြည့်ရှင် မင်းမြတ်သည် ပစ္စန္တရစ်ရွာကို ငြိမ်သက်စေပြီးလျှင် လာခဲ့၍ ဂင်္ဂါမြစ်၏ ကမ်း၌ သစ်ခက်တည်းနန်းကို ဆောက်လုပ်စံနေတော်မူ၍ ရေချိုးခြင်းငှါ ဂင်္ဂါမြစ်သို့ သက်သည်ရှိသော် ထိုကုဒ်ါလပဏ္ဍိတ၏ ဟစ်အော်ကြွေးကြော်သော အသံကို ကြားလေ၏။ မင်းတို့မည်သည်ကား ငါသည်အောင်အပ်လေပြီဟူသောအသံကို မနှစ်သက် သည်းမခံနိုင်သည် ဖြစ်ပေ၏၊ ပြည့်ရှင်မင်းကြီးသည် ကုဒ်ါလပဏ္ဍိတ၏ အထံသို့ သွား၍ ငါသည် ဤယခုအခါ၌ ရန်သူကို နှိမ်နင်းချိုးဖဲ့ ဆုံးခြင်းကို ပြုလျက် ငါ့အား အောင်အပ်လေပြီ၊ ငါ့အား အောင်အပ်လေပြီဟု အောက်မေ့ မှတ်ထင်၍ လာခဲ့ပေသည်။ အသင်သည်ကား ငါ့အား အောင်အပ်လေပြီ၊ ငါ့အား အောင်အပ်လေပြီဟု ကြွေးကြော် ဟစ်အော်သည်မှာ ဤအောင်ခြင်း မည်သည်ကား အဘယ်နည်းဟု မေး၏။

ကုဒ်ါလပဏ္ဍိတ အရှင်မင်းကြီးသည် ဗာဟိရက ကိုယ်မှအပ ဖြစ်ကုန်သော ခိုးသူတို့ကို အောင်ပေ၏။ အသင်မင်းကြီးသည် အောင်အပ်ပြီးသော်လည်း နောက်၌တဖန် မအောင်အပ်သေးပြန်သည်သာလျှင်တည်း။ ငါသည်ကား အဇ္ဈတ္တိက ကိုယ်တွင်းသန္တာန်၌ဖြစ်သော လောဘတည်းဟူသော ခိုးသူကို အောင်အပ်ပေ၏။ ထိုလောဘတည်းဟူသော ခိုးသူသည် ငါ့ကိုတဖန် ပြန်၍

အောင်နိုင်ခြင်းငှါ မစွမ်းနိုင်လတ္တံ့။ တဖန် ပြန်၍ မိမိအားအောင်နိုင်ခြင်း သဘောမရှိသော အောင်ခြင်းသည်သာလျှင် အလွန်အကြူး အထူးသင့်တင့် ကောင်းမြတ်လှပေ၏ဟု ဆိုပြီး၍—

န တံ ဇိတံ သာဓု ဇိတံ၊ ယံ ဇိတံ အဝဇီယတိ။
တံ ခေါ ဇိတံ သာဓု ဇိတံ၊ ယံ ဇိတံ နာဝဇီယတိ—

ဟူသော ဤဂါထာကို ဆွတ်ခဲ့လေ၏။

အနက်ကား။ ။မဟာရာဇ၊ ဗာရာဏသီ ပုရိကြွင်း သိမ်းမြန်းစံအပ် ရှင်မင်းမြတ်။ ယံ ဇိတံ၊ မငြိမ်းကေန် ပြန်လှန်ဖောက်ထွင်း အကြင်အောင်ခြင်း သည်။ အဝဇီယတိ၊ ယုတ်သောအောင်ခြင်း ရှိ၏။ တံ ဇိတံ၊ ပြန်လှန်ဖောက်ထွင်း ထိုယုတ်သောအောင်ခြင်းသည်။ န သာဓုဇိတံ၊ ကောင်းသောအားဖြင့် အောင် ခြင်းမမည်ပေ။ ယံ ဇိတံ၊ အကြင်အောင်ခြင်းသည်။ နာဝဇီယတိ၊ နောက်၌ တစ်ဖန် မပြန်မလှုပ် မယုတ်မာသောအားဖြင့် အောင်ခြင်းရှိ၏။ ခေါ၊ စင်စစ်။ တံ ဇိတံ၊ မပြန်မလှုပ် ထိုမယုတ်မာသော အောင်မြင်ခြင်းသည်။ သာဓု ဇိတံ၊ ကောင်းသောအောင်မြင်ခြင်း မည်ပေ၏။ ဤကားအနက်။

အဓိပ္ပါယ်ကား။ ။အဝန်းကျယ်စွာ ဗာရာဏသီပြည်ကြီးကို ဘုန်းမိုးနေလ တောက်ထွန်းပလျက် အစိုးရတော်မူသော ပြည့်ရှင်မင်းမြတ် အကြင်သို့သော အောင်မြင်ခြင်းသည် သမ္ဘာကမြင့်အဆင်သင့်သောကာလ တစ်ခဏမျှ အောင်နိုင် ၍ အပိုင်မဟုတ် မျက်ကြုတ်ကိုးတန်း ဖွဲ့ထားအပ်သော ရန်ရှိသဖြင့် တဖန် ပြန်၍ အောင်နိုင်သောအဖြစ် ရှိသည်ဖြစ်၍ အယုတ်အားဖြင့် အောင်အပ်၏။ ထိုသို့တဖန် ပြန်လှန်မျက်ကြုတ် အယုတ်အားဖြင့် အောင်ခြင်းသည် သပ္ပုရိသ အပေါင်း သူတော်ကောင်းတို့ ချီးမွမ်းဖွယ်ရာ ကောင်းစွာ အောင်မြင်ခြင်း မမည်ပေ။ အကြင်သို့သော အောင်ခြင်းသည် မပြန်မလှုပ် ကင်းချုပ်ပြေပြန့် အမြတ်အားဖြင့် အောင်အပ်ပေ၏။ စင်စစ်အားဖြင့်သော်ကား မပြန်မလှုပ် ကင်းချုပ်ပြေပြတ် ထိုအမြတ်အားဖြင့် အောင်ခြင်းသည်သာ သပ္ပုရိသအပေါင်း သူတော်ကောင်းတို့ သောင်းသောင်းမပြတ် ချီးမွမ်းအပ်ပေသော မြတ်သော အောင်မြင်ခြင်းမည်ပေ၏ဟု ဟောပြောဆိုပြီးသည်ကာလ ထိုခဏ၌ပင်လျှင် ဂင်္ဂါမြစ်အပြင်ကို ကြည့်ရှုလျက် အာပေါကသိုဏ်းကို ဖြစ်စေ၍ ရအပ်သော ဈာန်တည်းဟူသော တန်ခိုးအာနုဘော်ရှိသည်ဖြစ်၍ ကောင်းကင်၌ ပလ္လင်ဖြင့် ထက်ဝယ်ခွေ နေပေ၏။

ခုနစ်ပြည်ထောင်မင်းများ တောထွက်ခြင်း

ပြည့်ရှင်မင်းကြီး ဘုရားလောင်း၏စကားကို ကြားနာရ၍ ရိုသေမြတ်နိုး ရှိခိုးပြီးလျှင် ရသေ့ရဟန်းအဖြစ်ကို တောင်းပန်သည် ကာလ စစ်သည်အပေါင်း

နှင့်တကွ ရသေ့ရဟန်းပြုလေ၏။ ထက်ဝန်းကျင်မှ ခြံရံအပ်သော ပရိသတ်သည် တစ်ယူဇနာမျှလောက် ရှိပေ၏။

တပါးလည်းဖြစ်သော ဗာရာဏသီပြည်နှင့်အနီး ချဉ်းကပ်စပ်၍ တည်သော ပြည်ရှင်မင်းသည် ဗာရာဏသီပြည်ရှင်မင်းကြီး၏ ရသေ့ရဟန်း ပြုသည်၏ အဖြစ်ကို ကြားသိ၍ ထိုမင်းကြီး၏ တိုင်းပြည် ထီးနန်းစည်းစိမ်ကို သိမ်းယူအံ့ဟု လာပြီးသော် ထိုသို့သဘောရှိသော အသီးသီးအရပ်ရပ် အထပ်ထပ် အဖုံဖုံတို့ဖြင့် ပြည့်စုံကြွယ်ဝ ပြန့်ပြောလှသော ဗာရာဏသီ ပြည်ကြီးသည် ကြီးတဖုတ်ဖုတ် သူကောင်မြှုပ်သော သုဿာန်ပမာ လွန်စွာ တိတ်ဆိတ်သည်ကိုမြင်၍ "ဤသို့သဘောရှိသော ပြည်ကြီးကို ထီးနန်းစည်းစိမ်နှင့်တကွ စွန့်လွှတ်ပယ်ချလျက် ပြည့်ရှင်မင်းကြီးသည် ရသေ့ရဟန်း ပြုတော်မူသည်မှာ ယုတ်သောနေရာဌာန၌မှာမူကား ရသေ့ရဟန်းမပြုပေလတ္တံ့၊ ငါသည်လည်း ရဟန်းပြုခြင်းငှါ သင့်လျော်လျောက်ပတ်အပ်ပေ၏" ဟု ကြံဆင်ခြင်ပြီးလျှင် ဘုရားလောင်း၏ သီတင်းသုံးရာဖြစ်သော ထိုအရပ်သို့ သွားရောက်၍ ဘုရားလောင်းရသေ့ကို ရဟန်းအဖြစ်ကို တောင်းပန်ပြီးသည်ကာလ အခြံအရံပရိသတ်နှင့်တကွ ရသေ့ရဟန်းပြုလေ၏။

ဤသို့သောအကြောင်း နည်းလမ်းဖြင့်သာလျှင် ခုနစ်ယောက်ကုန်သော ပြည်ရှင်မင်းကြီးတို့သည် ရသေ့ရဟန်းပြုကြကုန်၏။ ခုနစ်ယူဇနာ အတိုင်းအရှည်ရှိသော ရသေ့ရဟန်းတို့၏ နေရာကျောင်းသင်္ခမ်းသည် ဖြစ်၍ ခုနစ်ယောက်ကုန်သော ပြည့်ရှင်မင်းကြီးတို့သည် တိုင်းပြည်နှင့်တကွ ထီနန်းစည်းစိမ်ချမ်းသာ အလုံးစုံကို အကုန်အစင် စွန့်ပစ်ပြီး၍ ဤမျှအတိုင်းအရှည်ရှိကုန်သော လူတို့ကို ယူပြီးသည်ကာလ ရသေ့ရဟန်းပြုကြကုန်၏။

ဘုရားလောင်း ရသေ့သည်လည်း မြတ်သောအကျင့်ကို ကျင့်သုံးဆောက်တည်လျက် နေပြီး၍ စုတိမနေ သေလွန်ပြောင်းကြွသည်ရှိသော် ဗြဟ္မာ့ပြည်သို့ လားရလေ၏။

မြတ်စွာဘုရားသခင် ကိုယ်တော်မြတ်သည် ဤသို့သော ဓမ္မဒေသနာကို ဆောင်တော်မူ၍ ချစ်သားရဟန်းတို့ ငါဘုရားသည် ထိုအခါ၌ ကုဒ္ဒါလပဏ္ဍိတ ဖြစ်ဖူးပြီ၊ ချစ်သားရဟန်းတို့ ထိုကိလေသာတို့ မည်သည်ကား ဤသို့သော အခြင်းအရာဖြင့် အလွန်တရာဝန်လေးလှသည် သာလျှင်တည်းဟူ၍ ဟောတော်မူပေ၏။

ဓမ္မပဒစိတ္တဝဂ်၌ ငါးခုမြောက်သော စိတ္တဟတ္ထ မထေရ်၏ ဝတ္ထု စကားအစဉ်ကား ဤတွင်ရွေ ပြီးဆုံး၏။

၆။ ငါးရာကုန်သောရဟန်းတို့ဝတ္ထု

ကုမ္ဘာပြုပမံ အစရှိသော သုတ္တန်ဒေသနာ ပါဠိဂါထာကို သတ္တဝါဗိုလ်လူ ဝေနေသူတို့ ပြိုင်တူမရ အတုလပုဂ္ဂိုလ် ဆရာမြတ်ဖျား ဘုရားသခင် ကိုယ်တော်မြတ် သည်သာဝတ္ထိပြည်ကြီး၌ ခိုမှီးမျှတင်း သီတင်းသုံးစံနေတော်မူလျက် အားထုတ်အပ်သော ဝိပဿနာရှိကုန်သော ရဟန်းအပေါင်းတို့ကို အကြောင်းတစ်ခု ရည်ညွှန်းပြုသောအားဖြင့် ဟောကြားတော်မူပေ၏။

အကြောင်းအတ္ထုပ္ပတ္တိအစဉ်ကား ဤသို့တည်း

သာဝတ္ထိပြည်၌ ငါးရာမျှလောက်ကုန်သော ရဟန်းတို့သည် မြတ်စွာဘုရားသခင့် ကိုယ်တော်မြတ်၏ အထံတော်၌ အရဟတ္တဖိုလ်တိုင်အောင်သော ကမ္မဋ္ဌာန်းကို သင်ယူ၍ ရဟန်းတရားကို အားထုတ်ခြင်း ပြုသြကုန်အံ့ဟု ယူဇနာတစ်ရာမျှလောက်သော ခရီးသို့ သွား၍ များစွာသော လူတို့၏နေရာဖြစ်သော တစ်ခုသော ရွာကြီးသို့ သွားရောက်ကြကုန်၏။

ထိုအခါ ရဟန်းအပေါင်းတို့ကို လူတို့သည် မြင်၍ ခင်းထားအပ်သော နေရာတို့၌ ထိုင်နေ သီတင်းသုံးစေတော်မူသည်ကာလ မွန်မြတ်ကုန်သော ယာဂု ထမင်း စသည်တို့ဖြင့် ပြုစုလှူဒါန်း လုပ်ကျွေးပြီးသော် အရှင်မြတ်တို့ အရှင်တို့သည် အဘယ်အရပ်သို့ ကြွတော်မူကြကုန်လတ္တံ့နည်းဟု မေးလျှောက်လျှင် ဒါယကာတို့ ငါတို့သည် ချမ်းသာသော အရပ်ဌာနသို့ ကြွသွားကုန်အံ့ဟု မိန့်တော်မူသည်ရှိသော် အရှင်ဘုရားတို့ ဤဝါတွင်း သုံးလသို့ပတ်လုံး ဤအရပ်၌ သာလျှင် ငါကပ်တော်မူကြပါကုန်လော့၊ တပည့်တော်တို့သည် အရှင်ဘုရားတို့၏ အထံ၌ သရဏဂုံတို့၌ တည်ပြီးသည်ကာလ ငါးပါးသော သီလတို့ကို စောင့်ရှောက်ပါကုန်အံ့ဟု လျှောက်ထား တောင်းပန်၍ ထိုအရှင်သခင်မြတ်တို့၏ သည်းခံခြင်းကို သိပြီးသော် အရှင်မြတ်တို့ ရွာနှင့် မနီးမဝေးသောအရပ်၌ တပည့်တော်တို့၏ ကြီးစွာသော တောအုပ်ကြီးသည် ရှိပါသည်၊ အရှင်ဘုရားတို့သည် ဤတောအုပ်၌ သီတင်းသုံးတော်မူကြပါကုန်လော့ဟု လျှောက်ထား၍ လွှတ်လိုက်ကုန်၏။

တောစောင့်နတ်တို့က မကောင်းသော အဆင်းကို ပြခြင်း

ရဟန်းတို့သည် ထိုဒါယကာတို့ ညွှန်ပြအပ်သော တောအုပ်သို့ ကြွဝင်တော်မူကြကုန်၏။ ထိုတော၌ စောင့်ရှောက် ထိန်းသိမ်း၍နေကုန်သော နတ်တို့သည် "သီလရှိကုန်သော အရှင်မြတ်တို့သည် ဤတောအုပ်သို့ အစဉ်ကြွရောက်တော်မူလာကြကုန်၏။ အရှင်တို့သည် ဤတောအုပ်၌ သီတင်းသုံးကုန်သည်ရှိသော် သားမယားတို့ကို ယူ၍ ငါတို့သည် သစ်ပင်ထက်၌ တက်၍ နေခြင်းငှါ စင်စစ်

အားဖြင့် မသင့်လျော်မလျောက်ပတ်”ဟုကြံ၍ ထိုနတ်တို့ သက်ဆင်းပြီးလျှင်မြေ၌ တည်နေပြီးသော် အရှင်တို့သည် ဤအရပ်၌ နေ့တစ်နေ့တစ်ညဉ့်မျှကို သီတင်းသုံးတော်မူ၍ နက်ဖြန် မချွတ်မယွင်း ကြွသွားတော်မူကုန်လတ္တံ့ဟု ကြံကုန်၏။ ရဟန်းတို့သည်လည်း တဖန် မိုးသောက် ရောက်သောနေ့ဝယ် ရွာ၏ အတွင်း၌ ဆွမ်းခံခြင်းငှါ လှည့်လည်တော်မူ၍ တဖန် တောအုပ်သို့သာလျှင် ကြွဝင်တော်မူကြကုန်၏။

နတ်တို့သည် ရဟန်း သံဃာတော်တို့အား နက်ဖြန်အလို့ငှါ တစ်စုံတစ်ယောက်သောသူသည် ပင့်ဖိတ်အပ်သည်ဖြစ်ပေလတ္တံ့။ ထို့ကြောင့် တဖန် ကြွလာတော်မူကြကုန်ပြန်သည် ယနေ့ ကြွသွားခြင်း မဖြစ်လတ္တံ့၊ နက်ဖြန်၌မူကား ကြွသွားတော်မူကြလိမ့်မည်တကားဟု ဤသို့သောအကြောင်းဖြင့် ကြံစည်အောက်မေ့လျက် လ၏ထက်ဝက် တစ်ဆယ့်ငါးရက်ပတ်လုံး မြေ၌သာလျှင်နေကြကုန်၏။ ထိုနောက်မှ “အရှင်မြတ်တို့သည် ဤဝါတွင်းသုံးလပတ်လုံး ဤတောအုပ်၌သာလျှင် သီတင်းသုံးနေကြကုန်လတ္တံ့သည်တကား၊ ဤတောအုပ်၌သာလျှင် အရှင်မြတ်တို့သည် သီတင်းသုံးနေကုန်သည်ရှိသော် ငါတို့အား သစ်ပင်ထက်၌ တက်ပြီးသည်ကာလ နေခြင်းငှါ မသင့်လျော် မလျောက်ပတ် သုံးလတို့ပတ်လုံး သား,မယားကို ယူ၍ မြေ၌ နေရမည့် အရာတို့လည်း အလွန် တရာ ဆင်းရဲချေကုန်သည်။ တစ်စုံတစ်ခုသော အမှုကို ပြု၍ ဤရဟန်းတို့ကို ပြေးစေခြင်းငှါ အပ်၏”ဟု ကြံကြကုန်၏။ နတ်အပေါင်းတို့သည် ညဉ့်သန့်ရာ နေ့သန့်ရာတို့၌လည်းကောင်း၊ စင်္ကြံနှင်းတို့၌လည်းကောင်း၊ ထိုထိုသို့သော အရပ်တို့၌ ပြတ်သော ဦးခေါင်းရှိသော အဆင်းတို့ကိုလည်းကောင်း၊ ထက်ဝက်ပြတ်သော ကိုယ်ကိုလည်းကောင်း ပြကြကုန်၏။ ဘီလူးတို့၏ အသံကိုလည်း ကြားစေခြင်းငှါ အားထုတ်ကုန်၏။

ရဟန်းတို့ ရောဂါဖြစ်ခြင်း

ရဟန်းတို့အား ချေဆတ်ခြင်း, ချောင်းဆိုးခြင်း အစရှိကုန်သော ရောဂါတို့သည် ဖြစ်ကုန်၏။ ထိုရဟန်းတို့သည် အချင်းချင်း ငါ့ရှင် အသင့်အား အဘယ်ကဲ့သို့သော ထိုးကျင့် နှိပ်စက် မသက်မသာ ရောဂါဖြစ်ပွါးလေသနည်းဟု မေးမြန်းသည်ရှိသော် ငါ့အား ချေဆတ်သော ရောဂါသည် ဖြစ်၏။ ငါ့အား ချောင်းဆိုးသော ရောဂါသည်ဖြစ်၏ဟု ဆိုလျှင် ငါ့ရှင် ငါသည် စင်္ကြံစွန်း၌ ပြတ်သော ဦးခေါင်းရှိသော အဆင်းကို တွေ့မြင်ရလေသည်၊ ငါသည် ညဉ့်သန့်ရာအရပ်၌ ထက်ဝက်ပြတ်သော ကိုယ်ကို တွေ့မြင်ရသည်။ ငါသည် နေ့သန့်ရာ အရပ်၌ ဘီလူးအသံကို ကြားရလေသည်။ ဤအရပ်သည်ကား ငါတို့အား ကြဉ်ရှောင်အပ်သော မသင့်တင့်

မလျော်ကပ်သော အရပ်ဖြစ်ချေသည်။ ဤအရပ်၌ ငါတို့အား မချမ်းသာခြင်း ဖြစ်ရလေသည်။ မြတ်စွာဘုရားသခင် ကိုယ်တော်မြတ်၏ အထံသို့ သွားကြကုန်အံ့ဟု ပြောဆိုတိုင်ပင်ပြီးမှ ထိုရဟန်းအပေါင်းတို့သည် တောအုပ်မှ ထွက်လာခဲ့ပြီးလျှင် အစဉ်အတိုင်းအားဖြင့် မြတ်စွာဘုရားသခင် ကိုယ်တော်မြတ်၏ အထံသို့သွား၍ ရှိသေမြတ်နိုး ရှိခိုးပြီးသည်ကာလ တင့်အပ်လျောက်ပတ်သော အရပ်၌ ထိုင်နေကြကုန်၏။

ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသခင် ကိုယ်တော်မြတ်က လာရောက်ရှိခိုး ထိုင်နေကုန်သော ရဟန်းတို့ကို ချစ်သားရဟန်းတို့ အသင်တို့သည် ထိုအရပ်၌ နေခြင်းငှါ အဘယ်ကြောင့် မစွမ်းနိုင်ကြကုန်ဘိသနည်းဟု မေးတော်မူသည် ရှိသော် ဘုန်းတော်ကြီးတော်မူသော မြတ်စွာဘုရား မစွမ်းနိုင်သည်ကား မှန်ပါ၏။ ထိုအရပ်၌ နေကုန်သော တပည့်တော်တို့အား ဤသို့ သဘောရှိကုန်သော ကြောက်မက်ဖွယ်သော အာရုံတို့သည် ထင်ပါကုန်၏။ ထိုကြောင့် ဤသို့သဘော ရှိသော မချမ်းသာခြင်းသည် ဖြစ်ရပါသည် ထိုသို့ ကြောက်မက်ဖွယ်သော အာရုံကို တွေ့ကြုံ ထင်မြင်ရခြင်း၊ မချမ်းမသာ ရောဂါဖြစ်ပွားခြင်းဟု ဆိုအပ်သော အကြောင်းကြောင့် တပည့်တော်တို့သည် ဤအရပ်သည်ကား ကြဉ်ရှောင်အပ်သော အရပ် မသင့်လျော် မလျောက်ပတ်သော အရပ်ဟု ထိုအရပ်ကို စွန့်လွှတ်၍ အရှင်ဘုရားထံသို့ လာခဲ့ပါကုန်သည်ဟု လျှောက်ထားကြကုန်၏။

မေတ္တသုတ် ဒေသနာတော်

"ချစ်သားရဟန်းတို့ အသင်တို့အား ထိုအရပ်သို့လျှင် သွားခြင်းငှါ အပ်၏"ဟု မိန့်တော်မူသည်ကာလ ဘုန်းတော်ကြီးတော်မူလှသော မြတ်စွာဘုရား တပည့်တော်တို့သည် ထိုအရပ်သို့ သွားခြင်းငှါ မဝံ့ပါကုန်ဟု လျှောက်ကြားကုန်၏။ ချစ်သားရဟန်းတို့ အသင်တို့သည် လက်နက်ကို မစွဲမယူမူ၍ သွားကြကုန်၏။ ဤအခုအခါ၌ လက်နက်ကို ကိုင်စွဲ၍ သွားကြကုန်လော့ဟု မိန့်တော်မူသော် ဘုန်းတော်ကြီးသော မြတ်စွာဘုရား လက်နက်တို့ဟူသည် အဘယ်သည်တို့ ပါနည်းဟု မေးလျှောက်သဖြင့် မြတ်စွာဘုရားကိုယ်တော်မြတ်က ငါဘုရားသည် အသင်တို့အား လက်နက်ကို ပေးလိုက်အံ့ ငါဘုရားသခင်သည် ပေးတော်မူအပ်သော လက်နက်ကို ယူဆောင်၍ သွားကြကုန်လော့ဟု မိန့်တော်မူပြီး၍ ကရဏီယမတ္ထကုသလေန၊ ယန္တ သန္တံ ပဒံ အဘိသမေစ္စ။ ဤသို့ အစရှိသော အလုံးစုံသော မေတ္တသုတ် ပရိတ်တော်ကို ဟောကြားတော်မူ၍ ချစ်သားရဟန်းတို့ ဤသုတ္တန် ဒေသနာကို ကျောင်းမှအပဖြစ်သော တောအုပ်မှစ၍ သရဇ္ဈာယ်ခြင်းကိုပြုလျက် ကျောင်းသို့ ဝင်ကြကုန်လော့ဟု မှာထားမိန့်ဆိုတော်မူပြီးသည်ကာလ လွှတ်လိုက်၏။

ထိုရဟန်းတို့သည် မြတ်စွာဘုရားသခင် ကိုယ်တော်မြတ်ကို ရှိခိုးပြီးသော် ကျောင်းမှထွက်ခဲ့၍ ခရီးအစဉ်အတိုင်းအားဖြင့် ထိုတောအုပ်အရပ်သို့ ရောက်၍ ကျောင်း၏ အပဌ် အပေါင်းသရဏ္ဍာယ်ခြင်းကို ပြု၍ သရဏ္ဍာယ်လျက်သာလျှင် တောအုပ်သို့ ဝင်ကြကုန်၏။ အလုံးစုံသော တောအုပ်၌ နတ်အပေါင်းတို့သည် မေတ္တာစိတ်ကိုရ၍ ထိုရဟန်းတို့အား ခရီးဦးကြိုဆိုခြင်းကို ပြုလျက် သပိတ်သင်္ကန်း လှမ်းယူခြင်းကို ပန်ကြားကုန်၏။ လက်ခြေဆုပ်နယ်ခြင်းကို ပန်ကြားကုန်၏။ ထိုရဟန်းတို့အား ထိုထိုသို့သော အရပ်၌ အစောင့်အရှောက် အရံအတားကို စီရင်ကုန်၏။ အခိုးအပွက် ငြိမ်းပြီး၍ ကျက်လေပြီးသော ဆီကဲ့သို့ ကောင်းစွာ အညီအညွတ် စည်းဝေးကုန်၏။ တစ်စုံတစ်ယောက်သော ရဟန်းအား ဘီလူးတို့၏ အသံကို ကြားခြင်းသည် မဖြစ်ပေ။ ထိုရဟန်းတို့အား မတုန်မလှုပ် တည်ကြည်သော စိတ်ရှိသည် ဖြစ်ပေ၏။

ရဟန်းငါးရာ ပဋိသမ္ဘိဒါပတ္တ ရဟန္တာဖြစ်ခြင်း

ရဟန်းအပေါင်းတို့သည် နေ့သန့်ရာ ညဥ့်သန့်ရာအရပ်တို့၌ ကောင်းစွာ ထိုင်နေကုန်လျက် ဝိပဿနာ၌ စိတ်ကိုသက်စေ၍ မိမိ၏ကိုယ်၌ ကုန်တတ် ခန်းတတ်ပျက်စီးတတ် သောခယဝယကို ထင်စေပြီးလျှင်ဤခန္ဓာကိုယ်အတ္တဘော မည်သည်ကား ပျက်စီးတတ်သော အနက်သဘော သဘ္ဘိရှိသောကြောင့် လည်းကောင်း အမြဲမတည်သော အနက်ကြောင့်လည်းကောင်း မီးဖြင့်မဖုတ် အပ်သေးသော အိုးစိမ်းနှင့်တူပေ၏ဟု ဝိပဿနာကို ပွားများကြကုန်၏။ ဘုရားသခင် ကိုယ်တော်မြတ်သည် ဂန္ဓကုဋိတိုက်၌ သီတင်းသုံးတော်မူလျက်သာလျှင် ထိုရဟန်းတို့အား ဝိပဿနာ၌ အားထုတ်ပွားများအပ်သည်၏ အဖြစ်ကို သိတော်မူ၍ ရဟန်းတို့ကို ခေါ်တော်မူပြီးသော် ချစ်သားရဟန်းတို့ ဤအတူသာလျှင် ဤအတ္တဘော မည်သည်ကား ပျက်စီးတတ်သော အနက်သဘော သဘ္ဘိရှိသော ကြောင့်လည်းကောင်း၊ အမြဲမတည်တတ်သော အနက်သဘော သဘ္ဘိရှိသော ကြောင့်လည်းကောင်း မီးဖြင့် မဖုတ်အပ်သေးသော အိုးစိမ်းနှင့် တူသည်သာ လျှင်တည်းဟု မိန့်တော်မူပြီး၍ ကိုယ်ရောင်ကို လွှတ်တော်မူပြီးသော် ယူဇနာ တစ်ရာမျှသော အရပ်၌ ကည်တော်မူသျှက်လည်း တူရူရှေ့ရှု ထိုင်နေ သီတင်းသုံးတော် မူဘိသကဲ့သို့ ခြောက်သွယ်ကုန်သော ရောင်ခြည်တော်တို့ကို လွှတ်လျက် ထင်ရှားဟိတိ မြင်သိသော အဆင်းသဏ္ဌာန်တော်ဖြင့်—

> ကုမ္ဘူပမံ ကာယမိမံ ဝိဒိတွာ၊
> နဂရူပမံ စိတ္တမိဒံ ဌပေတွာ။
> ယောဓေထ မာရံ ပညာဝုဓေန၊
> ဇိတဉ္စ ရက္ခေ အနိဝေသနော သိယာ—

ဟူသော ဤဂါထာကို ဟောကြားတော်မူပေ၏။

အနက်ကား။ ။ဣမံ ကာယံ၊ ဤခန္ဓာကိုယ်ကို။ ကုမ္ဘူပမံ၊ အိုးနှင့်တူစွာ မကြာမရှည် ပျက်တတ်သည်ဟု။ ဝိဒိတွာ၊ အမှန်ဉာဏ်ဖြင့် သိ၍။ နဂရူပမံ၊ ရန်မဝင်နိုင် ကြံ့ခိုင်ပြီးစီး မြို့ကြီးသဖွယ် ဖြစ်သော။ ဣဒံ စိတ္တံ၊ ဤဝိပဿနာ စိတ်ကို။ ထပေတွာ၊ ဖြစ်စေ၍။ ပညာဝုဓေန၊ ပညာတည်းဟူသော လက်နက်ဖြင့်။ မာရံ၊ ကိလေသမာရ် ရန်သူအပေါင်းကို။ ယောဓေထ၊ စစ်ထိုးကုန်ရာ၏။ ဇိတဉ္စ၊ အောင်၍ရအပ် ဈာန်သမာပတ်ကိုလည်း။ ရက္ခေ၊ အဖန်တလဲလဲ အမြဲမကွာ စောင့်ရှောက်ပေရာ၏။ အနိဝေသိနော စ၊ ဈာန်ချမ်းသာ၌ သာယာ တပ်ငြိခြင်း ရှိသည်လည်း။ န သိယာ၊ မဖြစ်ရာ။ ဤကားအနက်။

ဒေသနာတော်၏ အဆုံး၌ ငါးရာကုန်သော ရဟန်းတို့သည် သီတင်းသုံး ထိုင်နေသောနေရာ၌ ထိုင်နေကုန်လျက်သာလျှင် ပဋိသမ္ဘိဒါတို့နှင့်တကွ အရဟတ္တဖိုလ်သို့ ရောက်လေကုန်၍ မြတ်စွာဘုရား ကိုယ်တော်မြတ်၏ ဇမ္ဗူရာဇ် ရွှေ၏ အဆင်းကဲ့သို့သော အဆင်းရှိသော ကိုယ်တော်ကို ချီးမွမ်းထောမနာ ရှိခိုးပူဇော်လျက် မြတ်စွာဘုရား ကိုယ်တော်မြတ်၏ အထံသို့ လာခဲ့ကြကုန်၏။

ဓမ္မပဒစိတ္တဝဂ်၌ ခြောက်ခုမြောက်ဖြစ်သော ငါးရာကုန်သော
ရဟန်းတို့၏ ဝတ္ထုစကားအစဉ်ကား ဤတွင်ရွှေပြီး၏
ဓမ္မပဒဝတ္ထုတော်ကြီး ပထမတွဲပြီး၏။

ပ-မှ-ဆ-စ—၃၈——၂၀-၈-၉၂ (၅၀၀၀)